

Vittnesbörd för Församlingen, band 3

av Ellen G White
Originaltitel: Testimonies for the Church vol 3

Översatt 2016
ellenwhite.se

Övermod	482
Aptitens makt	485
Ledarskap	492
Uppmaningar att ge medel	510
Plikt mot den olycksdrabbade	511
Människans plikt mot hennes medmänniskor	521
Girighetens synd	544
Flit i tjänsten	551
Föräldrar som reformatorer	560
”Kan inte komma ner:”	570

Det tredje bandets tidsperiod. 5

Vittnesbörd 21(1872)

En hänvändelse till dem som bär bördor	9
Förmåga som inte blivit helgad	22
Obalanserade sinnen	32
Nära vänskap med världsliga människor	39
Guds sak i New York	48
En icke pålidelig erfarenhet	67
Trohet i hemmets uppgifter	79
Stolthet och stolte tankar	81
Arbetet vid Battle Creek	85
Liknelser om det förlorade	99
Arbete i församlingarna	104
Till förmögna föräldrar	116

Vittnesbörd 22(1872)

Riktig utbildning	131
Hälsobudskapet	161
Hälsoinstitutet	165
Faran av applåder	185
Att arbeta för dem som farit vilse	186
Sabbatsskolan	188
Arbetare på redaktionen	190
Kärlek och plikt	195
Församlingen i Battle Creek	197
Missionsarbete	202
Resultatet av diskussioner	212
De ungas faror och uppgifter	221
Självupptagna pastorer	227
Omätlig/överdriven vinningslystnad	243

Vittnesbörd 23(1873)

Laodiceaförsamlingen	252
Mose och Aron	293
Till en ung predikant och hans hustru.	304
Dagdrömmeri	329

Vittnesbörd 24(1875)

Det stora upproret	339
En vädjan till de unga.	362
Tionden och offer	381
Systematisk välgörenhet	408
Personligt oberoende	414
Enhet i församlingen	434
Sann förfining i tjänsten	459

Vittnesbörd 25(1875)

Guds verks betydelse	468
Världens tillstånd	471
Församlingens tillstånd	474
Kärlek till världen	477

Det tredje bandets tidsperiod.

År 1872, när det första vittnesbördet i band 3 hade skrivits, ägde samfundets hela verksamhet rum i Förenta Staterna, och var i stort sett koncentrerat till de centrala och nordöstra staterna. Där fanns åttiosex ordinerade och tillsatta predikanter som förkunnade budskapet och ledde arbetet. Vi ägde och drev ett förlagshus och en liten medicinsk institution, båda i Battle Creek, Michigan. Under ett kvarts århundrade har Gud lett sitt folk så fort de kunde gå framåt med full insikt och i enighet, - först till en klar förståelse av de lärosatser som lärs ut i Guds Ord och därefter till en känsla av ansvar för att offentliggöra budskapet, sedan till att organisera församlingen och därefter till en bättre livsstil. Men församlingen hade nya erfarenheter och viktiga tillfällen till framgång framför sig. Råden i band 3 öppnar vägen för detta.

Under de följande tjugofem kritiska åren hade äldste James White varit ledare för detta nya uppdrag. Han hade startat förlagsarbetet, arbetat outtröttligt för att organisera församlingen, byggt upp det medicinska arbetet och stått i centrum både för det administrativa och för redaktionsarbetet. Han hade varit pionjär. Genom sin skarpa framsynthet och sin helhjärtade pliktrohet mot den växande församlingen, blev han erkänd som ledare. Eftersom detta var den situation som rådde, var det bara naturligt att andra inte kunde se att de skulle engagera sig och ta på sig ett ansvar i det framväxande samfundets olika verksamhetsgrenar. Band 3 börjar med en diskussion om detta problem och med en vädjan till dem som kände ett ansvar att ta på sig huvudkvarterets uppgifter och därigenom underlätta för James White, som bröt samman under bördan. Om och om igen hänvisas det i detta band till den expanderande arbetsbördan, det ständigt växande ansvaret och behovet av yngre män, som kunde ta itu med arbetsuppgifterna och ta ett ansvar. Man gav klart uttryck för den risk som det innebar att se en enda person som den store ledaren.

Erfarenheterna från den här perioden liknar örnens (4), då den lär sina barn att flyga – genom att först bära de flygfärdiga ungarna på sin rygg och sedan låta dem utveckla sin styrka, men alltid med föräldrarna tillräckligt nära för att ge dem hjälp när de behövde det. James Whites egen sviktande hälsa, hans övertygelse om att andra skulle gå in och ta på sig ett ansvar samt att han själv ofta kallades till tjänst på andra platser, allt detta pekade mot att han skulle skiljas från de administrativa uppgifterna i Battle Creek.

Samtidigt som äldste och Mrs. White fortsatte att ha kvar sitt hem mitt emellan sanatoriet och förlagshuset i den stad där huvudkvarteret låg, fann vi dem ofta på avlägsna platser. Somrarna 1872 och 1873 tillbringade de viloperioder i bergen i Colorado och de var också några månader i Kalifornien. En längre period tillbringade de på östkusten år 1874, under vilken äldste White började ge ut *Signs of the Times (Tidernas tecken)*. På så sätt blev andra tvungna att ta ansvar för ledarskapet vid huvudkontoret och verksamheten stärktes.

Det var en kritisk period på grund av att samtidigt som samfundet fann sin väg när det gällde ledarskap och organisation, fanns det somliga som på ett obefogat och orättmätigt sätt var inställda på att lägga tyngdpunkten på individuellt oberoende och riskerade att upprepa den erfarenhet som Kora, Datan och Abiram gjorde i sitt uppror mot den auktoritet som blivit korrekt insatt. Spridda genom hela band 3 finner man råd med ett bestämt stabiliserande inflytande genom dessa erfarenheter. Här och där har några av de stora principerna för organisation och ledarskap räknats upp i storslagna uttalanden.

Den tre år långa tidsperioden för detta band markerar också avslutningen på den första tioårsperioden, då man lärde ut och praktiserade hälsoreformen. Råd gavs mot ytterligheter å ena sidan och mot likgiltighet å den andra sidan. Om och om igen påpekade Ellen White, i stora artiklar och personliga vittnesbörd, de stora principerna för måttlighet och rätt livsstil och uppmanade folk att gå framåt i sina nya och nyttiga erfarenheter av hälsoreformen.

Allt detta lade grundstenar för vidare utbredning. (5) Det var under den här perioden som troende började få en glimt av hela världen som arbetsfält. Det var en häpnadsväckande syn. Det ställde oss inför en utmaning. Den gången såg de inte betydelsen av den lilla församlingsskolan, som startats i Battle Creek av Goodloe H. Bell, en erfaren lärare som hade tagit emot adventismen genom sina kontakter med sanatoriet som patient. Det var på försommaren 1872 som han inledde detta skolarbete. Något senare detta år började man göra upp planer för en mer utbyggd skola som utbildade människor för att tjäna i Guds verk. I december, när *Vittnesbörd* nr. 22 nådde ut till vårt folk, fann de att det inleddes med en appell för en sådan skola och anvisningar om hur den skulle ledas. "Rätt undervisning" är titeln på den trettio sidor långa artikeln, som presenterar den stora grundläggande visionen om utbildning av vår ungdom. Hur skulle vi kunna omfatta hela världen med vårt budskap om vi inte har en utbildad prästtjänst? Hur skulle det kunna finnas en utbildad prästtjänst om vi inte hade en skola? För att ge akt på denna utbildning och möta den utmaning som så tydligt presenterats i detta band sid. 131-160, etablerade våra förfäder ett utbildningssystem från högskolan i Battle Creek. Dess huvudbyggnad invigdes den 4 januari 1875.

Endast några få månader före denna storslagna händelse blev äldste John N. Andrews, en av våra ledande predikanter, sänd till Schweiz för att inleda förkunnelsen av budskapet i Europa. I styrelsemöten några få månader tidigare, hade Ellen White skrivet om behovet för missionärer "som kan resa till andra länder och förkunna

sanningen på ett varsamt, försiktigt sätt." – Sid. 204. Med äldste Andrews avsegling på hösten 1874, började Sjunde-Dags Adventister att rikta sina ögon mot andra länder.

Tiden för budskapen om utbildning och styrelsemöten som har nått oss under årens gång är intressanta. Från år 1859 hade Sjunde-Dags Adventister gjort framsteg genom att ta på sig sina plikter mot Gud när de insåg sitt förvalterskap i form av systematisk välgörenhet, men i början insåg de inte sin fullständiga förpliktelse att betala tionde, en tiondel av inkomsten. Nu klargjordes beräkningsunderlaget för skyldigheten att betala tionde i två artiklar i mitten (6) av band 3, som Herrens budbärarinna skrev om en "tiondel" av "inkomsten" och om de "nio tiondelarna" som blev över. Inte förrän 1879 blev detta större begrepp om systematisk välgörenhet till en del av vårt samfunds politik, men de steg som har säkerställt så mycket för att få en fast och välbehövlig inkomst för ett växande uppdrag, har sina rötter i dessa två kapitel, "Tionde och gåvor" och "Systematisk välgörenhet", som utgavs för första gången år 1875. Hela den bärande idén om sann förvaltning blev erkänd, då vi leddes till att se att kravet på välgörenhet var uttänkt av Gud, inte enbart för att samla in pengar, utan som ett medel till att utveckla och fullkomna givarens karaktär.

Som man kunde förvänta, ledde ett offensivt evangeliskt arbetsprogram till konflikter med andra religiösa grupper, som ofta utmanade oss till diskussion och debatt. Tio år tidigare hade Moses Hull, en av våra förkunnare, förlorat sin väg ur sikte genom att beträda fiendens mark vid sådana diskussioner. Nu gav upprepade råd en vägledning genom att peka på riskerna och den kläna fruktskörd som så stridslystna ansträngningar ger. Band 3 är rikt på sådana råd.

Ämnena i detta band varierar. De går från råd till den välbesuttna gårdsägaren och hans utbildade hustru till undervisning för predikanten och den överordnade. De generella artiklarna fyller en större del av detta band. Här och där finns personliga budskap, offentliggjorda till allas gagn, eftersom, som Ellen White skrev, många av dem har så mycket att göra med erfarenheter "som i många avseenden representerar andras fall."

Några få iögonfallande avslöjanden utgör grunden för största delen av detta band. Under den här perioden var de iögonfallande visionerna mindre vanliga, men mer omfattande. Om och om igen hänvisas det till de omfattande synerna den 10 december 1871 och 3 januari 1875. Den sist nämnda har beskrivits av James White i en fotnot på sid. 570. Omständigheterna kring det första kommer att beskrivas mer fullständigt här: Det (7) var i Bordoville, Vermont, som denna vision gavs. Ett referat från det möte som hölls på platsen den 9 och 10 december, sändes till Review av äldste A. C. Bourdelau, i vilkens hus det hölls. Vi får veta genom detta, att Mrs. White har arbetat "särskilt för församlingen." Vid ett kvällsmöte, "gavs särskilda vittnesbörd till närvarande personer och när dessa fick stöd [av dem som de riktades till], bröt ljus och frihet in." Söndag eftermiddag kom två av de troendes söner och en av deras hustrur för att hälsa Mrs. White välkommen. De hade varit "i ett avfallet tillstånd." Så gav äldste Bordeaux en levande bild av vad som hände:

”Vid denna tidpunkt kände Syster White ett verkligt ansvar för dem och en särskild längtan efter dem för deras frälsning och gav dem riklig undervisning. Hon böjde knä tillsammans med dem och bad för dem med stort allvar, i tro och uthållighet, att de måtte vända tillbaka till Herren. De överlät sig och bad och lovade att tjäna Herren. Herrens Ande kom allt närmare. Syster White var frimodig och snart, utan att någon förväntade sig det, befann hon sig i en vision. Hon förblev i detta tillstånd i femton minuter.

”Nyheterna spred sig och snabbt var huset överfullt. Syndare skälvde, troende grät och avfallna vände tillbaka till Gud. Uppgiften begränsades inte till de närvarande, som vi sedan fick veta. Några som stannat hemma tidigare hade blivit grundligt överbevisade. De såg sig själva som de aldrig tidigare hade gjort. Guds ängel skakade platsen. Tidens korthet, rädslan och de snart kommande domarna och nödens tid, världsligheten i församlingen, deras brist på broderlig kärlek och deras oförberedda tillstånd för att möta Herren, gjorde ett starkt intryck på allas hjärtan.” - *Review and Herald*, 26 dec., 1871.

Sådan var tiden för band 3.

Ellen G White- utgivningarnas betrodda folk.”

Vittnesbörd 21(1872) En hänvändelse till dem som bär bördor

(9) Kära bröder och systrar.
Just nu känner jag mig tvungen att fylla en plikt som blivit försummad under lång tid.

Under många år innan min man fick en allvarlig och utdragen sjukdom utförde han mer arbete än två man skulle ha gjort på samma tid. Han fann ingen tid med lättnad i stressen som bekymren gav honom, då han kunde få psykisk och fysisk vila. Genom *vittnesbörden* blev han varnad för den fara han befann sig i. Jag fick se att han arbetade för mycket med sin hjärna. Här ska jag återge ett skriftligt vittnesbörd, som jag fick för så längesedan som den 26 augusti 1855.

”Medan vi var i Paris i Maine visades det för mig att min mans hälsa var i ett kritiskt läge, att de bekymmer hans sinne tyngdes av hade blivit för mycket för honom och tärde på hans krafter. När sanningen för vår tid först publicerades ansträngde han sig väldigt och arbetade med bara lite uppmuntran och hjälp från bröderna. Från början hade han tagit på sig bördor som frestade för mycket på hans fysiska hälsa.”

”Om dessa bördor hade delats lika med någon, behövde det inte ha varit så slitsamt. Medan min man tog på sig mycket ansvar, var några av hans hjälpande bröder inte villiga att ta något ansvar alls. De som vek tillbaka för

bördor och ansvar förstod inte vilka bördor han bar. De var inte intresserade av verkets framgång och Guds sak som de borde. Min man kände saknad av detta och tog på sina skuldror bördor som var för tunga och som nästan höll på att krossa honom. Som ett resultat av dessa extra ansträngningar kommer fler själar att bli frälsta, men det är dessa ansträngningar som har tårt på hans hälsa och berövat honom styrka. Det har visats för mig att han i högre grad borde ha slutat att oro sig. Gud ville att han skulle vara befriad från ett så tröttnande arbete och att han skulle använda mer tid till studium av Skriften och till samvaro med sina barn och söka förfina deras sinnen.

(10) ”Jag såg att det inte är vår uppgift att krångla till det för oss med personliga prövningar Att stå ut med en sådan mental möda på grund av andras felsteg borde undgås. Min man kan fortsätta att arbeta med all sin energi som han har gjort och som en följd av det gå i graven. Hans arbete för Guds sak går då förlorat. Alternativet är att han nu blir befriad, medan han har någon styrka kvar. Då kan han räcka till längre och hans arbete kan bli effektivare.

Jag vill nu citera från ett vittnesbörd som gavs 1859: ”I min senaste syn visades det för mig att Herren ville att min man skulle ägna sig mer åt studium av Skriften, så att han skulle passa bättre för arbetet med ordet och läran både i tal och skrift. Jag såg att vi i det förflutna hade uttömt vår energi genom mycket oro och bekymmer för att få församlingen att inta rätt ståndpunkt. Ett så tröttsamt arbete på många olika platser är inget som begärs, för församlingen borde bära sina egna bördor. Vår uppgift är att undervisa dem i Guds ord och att ivra för att de skall förstå hur nödvändigt det är med en religion som är grundad på erfarenhet. Vi skall så klart som möjligt precisera hur vi skall förhålla oss till sanningen på rätt sätt. Gud önskar att vi skall höja våra röster i den stora församlingen och kommentera punkter i sanningen för vår tid som är av vital betydelse. Dessa skulle presenteras med klarhet och fasthet och också skrivas ned, så att de tysta budbärarna skulle föra dem till människor överallt. En mer djupgående helgelse för att vi skall ägna oss åt den viktiga uppgiften är det som begärs av oss. Vi måste vara ivriga att leva i ljuset från Guds ansikte. Om våra tankar var mindre upptagna med församlingens problem, skulle de vara mera (11) fria att ägna åt bibliska ämnen. och en närmare tillämpning av biblisk sanning skulle vänja tankarna vid att löpa i den banan. Då skulle vi vara mer passande för det viktiga arbete som vilar på oss.

Jag fick se att Gud inte lade på oss så tunga bördor som dem vi har burit i det förflutna. Det är vår plikt att tala till församlingarna och visa dem att det är nödvändigt att de arbetar för sig själva. De har burits alltför mycket. Vi skulle inte ta på oss tunga bördor och engagera oss i ett arbete som ger oss bryderi, därför att Herren har ett annat slags arbete som vi skall utföra. Han vill inte att vi skall tömmas på våra fysiska och psykiska krafter, men att de skall hållas i reserv. Då kan våra röster höras vid särskilda tillfällen, när hjälp verkligen behövs.”

”Jag såg att betydelsefulla rörelser skulle göras och att man skulle fråga efter vårt inflytande för att kunna leda rätt. Jag såg att inflytanden skulle uppstå och att villfarelse skulle föras in i församlingen och vid vissa tillfällen och

att man då skulle fråga efter vad vi menade. Om vi var utmattade av arbete som vi tidigare hade måst utföra, skulle vi inte ha den sinnesro för att kunna bedöma och den klokhet och självbehärskning som var nödvändig för det viktiga tillfälle, då Gud ville att vi skulle ha en framträdande roll.”

”Satan hade lamslagit våra ansträngningar genom att påverka församlingen för att få oss att arbeta nästan dubbelt så mycket för skära oss tvärs igenom mörker och otro. Dessa ansträngningar att sätta ting på plats i församlingarna hade förbrukat våra krafter och matthet och kraftlöshet hade blivit följden. Jag såg att vi hade ett arbete att utföra, men själafienden vill motstå varje ansträngning som vi gör för att utföra det. Folket kan vara i ett tillstånd av avfall, så att Gud inte kan välsigna dem och detta kan vara nedslående, men vi skall inte bli modfälda. Vi skall göra vår plikt genom att visa ljuset för dem och lämna ansvaret till folket.

Jag vill här citera ett annat vittnesbörd, skrivet den 6 juni 1863: ”Det visades för mig att vårt vittnesbörd fortfarande behövs i församlingen, att vi borde arbeta för att bespara oss prövningar och bekymmer (12) och att vi borde behålla en sinnesstämning som är hängiven till Gud. Det är deras plikt som arbetar på kontoret att använda sin hjärna mer och min mans plikt att anstränga den mindre. Han har ödslat mycket tid på olika frågor som förvirrar och tröttnar ut hans sinne och gör honom oförmögen till studier och skrivande. På det sättet hindras hans ljus från att lysa i Rewiev som det borde.”

”Min mans sinne skulle inte tyngas och överlastas. Det måste få vila och han måste vara fri till att skriva och ge sin uppmärksamhet åt sådant som andra inte kan göra. De som är anställda på kontoret kunde lyfta en tung börda av bekymmer, om de skulle vilja överlåta sig åt Gud och på djupet intressera sig för arbetet. Inga själviska känslor skulle finnas hos dem som arbetar på kontoret. Det är Guds verk som de har sysselsatts i och de är ansvariga inför honom för sina motiv och det sätt på vilket denna gren av Hans verk utförs. Det fordras av dem att de disciplinerar sitt sinne. Många känner att man inte borde klandra någon för glömska. Det är ett stort misstag. Glömska är synd. Det leder till många misstag, till mycket oordning och många fel. Saker som skulle varit gjorda borde inte glömmas. Sinnet borde ansträngas. Det måste underkastas disciplin tills det kommer ihåg.

”Min man har haft mycket bekymmer och har gjort många ting som andra skulle ha kunnat göra, men som han var rädd för att låta dem göra i deras tanklöshet. Han fruktade att de skulle göra misstag som inte var så lätta att rätta till och som skulle innebära förluster. Detta har gett honom mycket bryderi. Dessa som arbetar på kontoret borde lära. De borde studera och praktisera och uppöva sina mentala förmågor. De har bara att göra med denna gren av affärsverksamheten, medan min man har ansvar för många avdelningar av verket. Om en arbetare gör ett misstag borde han känna att det är hans sak att reparera skadorna med egna pengar. Han borde inte låta kontoret bära den förlust som åstadkommits genom hans slarv. Han skulle inte sluta upp med att ta ansvar, men borde försöka igen och undgå tidigare misstag. På det sättet kommer han

att lära sig att ha den omsorg som Guds ord alltid fordrar och då kommer han att göra mer än sin plikt.”

(13) ”Min man skulle ta tid att göra det som han bedömer som möjligt för att bevara sin hälsa. Han tänkte att han måste kasta av de bördor och ansvarsuppgifter som låg på honom och lämna kontoret. Annars skulle han bli ett nervvrak. Jag fick se att när Herren skulle lösa honom från hans ställning, skulle han ge honom ett lika tydligt bevis på denna befrielse, som han hade gett honom när han lade denna arbetsbörda på honom. Men han har burit för många bördor och de som arbetar tillsammans med honom på kontoret och även hans bröder i tjänsten har villigt låtit honom bära dem. De har i allmänhet hållit sig undan från att bära bördor och har sympatiserat med dem som klagade på honom. Han lämnades ensam, böjd under den omilda kritiken, tills Gud försvarade sin egen sak. Om de hade tagit sin del av bördorna skulle min man ha fått lättnad.”

”Jag såg att Gud nu begär av oss att vi skall ta vara på hälsan som han har gett oss, för vårt verk är ännu inte fullfört. Vårt vittnesbörd måste fortfarande bäras fram och kommer att ha inflytande. Vi borde bevara vår styrka för att arbeta för Guds sak, när vår arbetsinsats är nödvändig. Vi borde vara noga med att inte ta på oss bördor som andra kan och bör bära. Vi borde stimulera en glattig, hoppfull och fridfull sinnesstämning. Vår hälsa är nämligen beroende av att vi gör det. Det arbete som Gud kräver kommer inte att hindra oss från att ha omsorg om hälsan, så att vi kan återhämta oss från följden av betungande arbete. Ju fullkomligare hälsa vi har, dess fullkomligare arbete kommer vi att göra. När vi överanstränger oss och blir uttröttade, riskerar vi att bli förkylda och vid sådana tillfällen är det fara för att sjukdomen tar en allvarlig vändning. Vi borde inte överlåta vården av oss åt Gud, när Han har lagt det ansvaret på oss.

Den 25 oktober 1869, då jag var vid Adams center i New York, visades det för mig att en del predikanter inte tar på sig allt det ansvar som Gud skulle vilja. Denna brist kastar extra arbete på dem som bär bördor, särskilt (14) på min man. En del predikanter kommer sig inte ut och satsar något i Guds verk. Viktiga beslut måste fattas, men eftersom dödliga människor inte kan se slutet från början, drar sig några undan från att sätta något på spel och gå framåt allteftersom Guds försyn leder dem. Någon måste våga, någon måste offra i gudsfruktan och lita på det resultat som Han ger. Dessa predikanter som drar sig undan från denna del av arbetet förlorar mycket. De försummar att skaffa sig den erfarenhet, som Gud har planlagt att de skall ha för att göra dem till starka, effektiva män, som man kan lita på i vilken nödsituation som helst.

Bror A, du drar dig undan från att ta risker. Du är inte villig att våga något, när du inte kan se vägen klart och tydligt. Ändå måste någon göra just detta arbete. Någon måste gå i tro. Annars kommer inga rörelser framåt att göras och ingenting kommer att bli gjort. En rädsla för att du kommer att begå misstag och röra dig åt fel håll och sedan bli kritiserad är det som binder dig. Du vill slippa från ansvar med den ursikten att du har begått misstag i det förflutna, men du borde röra dig enligt vad du förstår är bäst och sedan lämna resultatet åt Gud. Någon måste göra detta och det är en ansträngande ställning för vem som

helst. Man borde inte bära allt detta ansvar ensam, men det borde delas lika. Man borde tänka mycket och be allvarligt över det.

Under min mans sjukdom prövade Herren sitt folk för att uppenbara vad som fanns i deras hjärtan. Han visade dem vad de inte hade upptäckt själva därinne, vad som inte var i harmoni med Guds vilja. De prövande omständigheter som vi hade försatts i framkallade i våra bröder det som annars aldrig skulle ha avslöjats. Herren bevisade för sitt folk att människors visdom är dårskap, och att om de inte förtröstar på Gud och har fast tillit till Honom, kommer deras planer och beräkningar att misslyckas. Vi måste lära av allt detta. Om misstag begås skulle det föra till att vi lär oss och tar rättledning, men inte till att vi drar oss undan från bördor och ansvar. Där mycket står på spel och åtgärder av vital betydelse måste övervägas och viktiga frågor handläggas, bör Guds tjänare ta (15) individuellt ansvar. De kan inte lägga av sig bördorna och ändå göra Guds vilja. En del predikanter saknar kvalifikationer som är nödvändiga för att bygga upp församlingarna och är inte villiga att bära bördor för Guds sak. De är inte benägna att ge sig själva helt, med odelat intresse, med oförmiskat nit och med outtröttligt tålamod och en uthållighet som inte avtar. Om dessa nödvändiga egenskaper omsattes i livet, skulle församlingarna hållas i ordning och min mans arbetsbörda inte vara så tung. Alla predikanter är inte hela tiden medvetna om att allas arbete måste utsättas för en granskning i domen och att varje människa kommer att få lön efter sina som gärningar.

Broder A, du har ett ansvar som du måste ta när det gäller Hälsoinstitutet. (Senare känt som Battle Creek Sanitarium) Du borde tänka över detta. Oftast är den tid du använder till att läsa den allra bästa tiden, då du kan tänka över ting och komma underfund med vad som måste göras för att ordna upp i det som har med Institutet och kontoret att göra. Min man tar på sig dessa bördor, eftersom han ser att arbetet för dessa institutioner måste göras av någon. När andra inte vill leda ställer han sig i tomrummet och utfyller bristen.

Gud har varnat min man och manat honom att bevara sin hälsa. Jag fick se att Herren reste upp honom från hans sjuksäng och att det är ett mirakel att han lever - inte för att han igen skulle samla på sig de bördor som han föll under, men för att Guds folk kanske skulle kunna dra fördel av hans erfarenhet. Han hade erfarenhet av att främja sakens intressen i allmänhet och i samband med det arbete som Herren har gett mig och de bördor som han har lagt på mig.

Broder A, du borde vara mycket försiktig, särskilt vid Battle Creek. När du är på besök där borde ditt samtal röra sig om de viktigaste ämnena. Var noga med att följa dina föreskrifter med ditt exempel. Detta är en viktig tjänst och den kommer att vara arbetskrävande. Medan du är här borde du ta tid att tänka över de många ting som (16) behöver göras och som fordrar högtidlig eftertanke, noggrann uppmärksamhet och den innerligaste och mest trofasta bön. Du borde ha lika stort intresse för sådant som gäller saken, för arbetet vid Hälsoinstitutet och förlagskontoret, som min man har. Du borde känna att arbetet är ditt. Du kan inte göra det arbete som Gud har

kvalificerat min man för. Han kan heller inte göra det arbete som han har gjort dig särskilt lämpad för. Ändå kan ni båda tillsammans, förenade i harmoniskt arbete, du på ditt kontor och min man på sitt, åstadkomma mycket.

Det arbete som vi har gemensamt intresse för är stort och det finns sannerligen få effektiva arbetare som villigt bär bördor. Gud kommer att ge dig styrka, min bror, om du vill gå framåt och vänta på Honom. Han vill ge min man och mig styrka i vårt förenade arbete, om vi gör allt till Hans ära enligt vår förmåga och styrka till att arbeta. Du borde placeras där du kunde få en mer gynnsam möjlighet till att uppöva din gåva enligt den förmåga som Gud har gett dig. Du borde luta dig med hela din tyngd mot Gud och ge honom tillfälle att undervisa dig, leda dig och ge dig intryck. Du känner ett starkt intresse för Guds verk och sak och du borde söka Honom för att få ljus och vägledning. Han kommer att ge dig ljus. Som en ambassadör för Kristus fordras det emellertid av dig att du är trofast när det gäller att rätta till fel med ödmjukhet och kärlek, och dina ansträngningar kommer inte att visa sig vara utan resultat.

Efter det att min man har återhämtat sig från sin svaghet har vi arbetat ivrigt. Vi har inte tagit hänsyn till vad som är bekvämt eller trevligt för oss. Vi har rest och arbetat på lägermöten och drivit oss själva för hårt, så att vi har blivit kraftlösa, eftersom vi inte unnat oss fördelen av vila. Under år 1870 var vi med på 12 lägermöten. I ett antal av dessa lägermöten vilade arbetsbördan nästan helt och hållet på oss. Vi reste från Minnesota till Maine och till Missouri och Kansas.

Min man och jag förenade våra ansträngningar för att förbättra *Health Reformer*. (Nu kallas den *Good Health*) Vi gjorde den till en intressant och nyttig tidskrift, en som inte bara vårt folk skulle kunna önska sig utan människor i alla samhällsklasser. Detta arbete tog mycket på hans krafter. Han gjorde också mycket viktiga förbättringar av *Rewiev* och (17) *the Instructor*. Han fullförde ensam det arbete som borde ha delats av tre män. Medan allt detta förlagsarbete föll på honom, begärde ekonomiavdelningarna vid Hälsoinstitutet och Förlagsföreningen två män i arbete för att klara sig från ekonomiska svårigheter.

Otrogna män, som hade anförtrotts arbetet vid kontoret och Institutet, hade genom själviskhet och brist på helgelse försatt tingen i värst möjliga tillstånd. Uppmärksamhet måste ges åt oavslutade affärsuppgörelser. Min man gick in och fyllde tomrummet och arbetade med all den energi han hade. Han höll på att bli utsliten. Vi kunde se att det var farligt för honom, men vi förstod inte hur han skulle kunna sluta, om inte arbetet på kontoret upphörde. Nästan varje dag skulle det uppstå något bryderi, någon ny svårighet, som orsakades av otrohet hos de människor som hade tagit hand om arbetet. Hans hjärna ansträngdes till det yttersta. Det som var värst tilltrasslat är löst nu och arbetet fortsätter framgångsrikt.

Vid Generalkonferensen vädjade min man om att få bli befriad från de bördor som vilade på honom. Men fast han vädjade, lades bördan av att utge *Review* och *Reformer* på honom med den uppmuntran, att de män som skulle ta bördorna och ansvaren skulle gynnas med bostad vid

Battle Creek. Ännu så länge har ingen kommit till hjälp för att lyfta av honom de bördor som arbetet med ekonomin på kontoret utgör.

Min man håller snabbt på att bli utsliten. Vi har varit med på fyra lägermöten i väst och våra bröder är ivriga att få oss med på de östra lägermötena. (18) Men vi vågar inte ta extra bördor på oss. När vi kom från lägermötena i väst i juli 1871 hade det samlats en stor mängd ärenden under min mans frånvaro. Vi har ännu inte fått något tillfälle till vila. Min man måste bli befriad från de bördor han bär. Det är alltför många som använder hans hjärna i stället för sina egna. När vi tänker på det ljus som Gud har behagat ge oss, vädjar vi till er bröder att lätta bördan för min man. Jag vill inte riskera följderna av att han lägger sig i selen och arbetar som han har gjort. Han tjänade er trofast och osjälviskt i årtal och föll slutligen under tyngden av bördan som hade lagts på honom. Då lämnade hans bröder honom, de som han hade litat på. De lät honom falla ihop i mina armar och övergav honom. Under nästan två år var jag hans sköterska, hans läkare och den som satt hos honom. Jag önskar inte gå igenom den erfarenheten en gång till. Bröder, lyfter ni av oss bördorna och bevarar vår styrka eller lämnar ni oss kraftlösa, så att vi inte blir till någon nytta? Om ni befriar oss från bördorna blir vi som Gud skulle vilja, och saken kan i ett större sammanhang dra fördelar av de ansträngningar som vi gör i Hans styrka.

Den ovannämnda delen av denna vädjan lästes vid lägermötet i New Hampshire i augusti 1871.

När vi kom tillbaka från Kansas hösten 1870 var bror B hemma, sjuk i feber. Syster van Horn var just då frånvarande från arbetet på kontoret, eftersom hon hade feber som hon hade fått på grund av sin mors plötsliga död. Bror Smith var också borta från kontoret. Han var i Rochester, New York, och återhämtade sig från en febersjukdom. Det var en stor mängd arbete på kontoret som inte var färdigt. Ändå lämnade bror B sin plikt på kontoret för att tillfredsställa sin nöjeslystnad. Denna del av hans erfarenhet ger ett prov på hurdan mannen är. Han tar heliga plikter lätt.

Det var ett grovt missbruk av den tillit som getts honom att slå in på den vägen som han gjorde. Den stod i skarp kontrast till Kristi liv, Han som är vårt mönster! Han var Jehovas Son och frälsningens upphovsman. Han arbetade och led för oss. Han förnekade sig själv och hela Hans liv var en oavbruten följd av möda och försakelse. Hade Han valt det, kunde Han ha tillbringat sina dagar i bekvämlighet och överflöd i den värld som Han själv hade skapat. Han kunde för egen del ha gjort anspråk på all njutning och alla nöjen som denna världen kunde bjuda honom. Men Han tänkte inte på Sin egen bekvämlighet. Han levde inte för att behaga Sig själv utan för att göra gott och slösa Sina välsignelser på andra.

Bror B låg sjuk i feber. Hans tillstånd var kritiskt. För att vara rättvis mot Guds sak känner jag mig tvungen att påstå att hans (19) sjukdom inte berodde outtröttligt och hängivet arbete för kontorets intressen. Oförståndiga utlägg av pengar på en resa till Chicago för hans eget nöjes skull var orsaken till en lång, ledsam och plågsam sjukdom. Gud uppehöll honom inte då han lämnade

arbetet, när så många som hade innehaft viktiga befattningar på kontoret var frånvarande. Just vid den tid då han borde ha ursäktat sig för att vara borta en timme lämnade han sin plikt och Gud stödde honom inte.

Det blev inte någon längre tids vila för oss, hur mycket vi än behövde det. *The Review* och *the Reformer* och *the Instructor* måste utges. Många brev hade lagts åt sidan tills vi kom hem och skulle gå igenom dem. Saker och ting var i ett sorgligt tillstånd på kontoret. Allt behövde ordnas upp. Min man började sitt arbete och jag hjälpte honom med det som jag kunde, men det var bara lite. Han arbetade oavbrutet med att reda ut trassliga affärsangelägenheter och förbättra våra tidskrifter. Han kunde inte lita på hjälp från någon av de tjänande bröderna. Hans huvud, hjärta och händer var fullt sysselsatta. Han blev inte uppmuntrad av broder A och broder C, när de visste att han lämnats ensam med bördorna vid Battle Creek. De höll inte hans händer uppe. De skrev om sin dåliga hälsa på ett mycket nedslående sätt. De förklarade att de var mycket utmattade, så att man inte kunde vara beroende av dem för att fullföra något arbete. Min man såg att han inte kunde hoppas på någonting i den vägen. Med hänsyn till den dubbla arbetsbördan under sommaren kunde han inte vila. Trots sin svaghet stramad han upp sig för att göra det arbete som andra hade försummat.

The Reformer var nästan död. Broder B hade ivrat för dr Tralls extrema hållning. Detta hade påverkat doktorn så att han argumenterade starkare i *the Reformer* än vad han annars skulle ha gjort i fråga om mjölk, socker och salt. Att helt avstå från dessa ting kan i och för sig vara helt rätt, men tiden är inte mogen för att besluta något generellt på dessa punkter. De som gör upp sin mening och förespråkar fullständig avhållsamhet från mjölk, smör och socker borde inte ha det på sina egna bord. Broder B praktiserade inte det han lärde, fast han anslöt sig till dr Trall i fråga om de skadliga verkningarna av salt, mjölk och socker. Detta fanns dagligen på hans bord.

(20) Många hade tappat intresset för *the Reformer* och dagligen kom det brev med den nedslående begäran: "Var snäll och skicka inga fler *Reformer*". Det kom brev från Västern, där landet nyligen är uppodlat och det inte finns tillräckligt med frukt. "Hur lever hälsoreformens vänner vid Battle Creek? Har de helt slutat att använda salt? Om det är så kan vi inte omfatta hälsoreformen. Vi kan bara få tag i lite frukt och vi har slutat använda kött, te, kaffe och tobak, men vi måste ha någonting för att uppehålla livet".

Vi hade varit en del i Västern och kände till knappheten på frukt och vi hade medkänsla med våra bröder som samvetsgrant sökte vara samstämda med kroppen av sabbatshållande adventister. De hade blivit missmodiga och en del föll tillbaka till gamla vanor när det gällde hälsan. De var rädda för att de var radikala och fanatiska vid Battle Creek. Vi kunde inte få ett växande intresse för hälsoreformen någonstans västerut för att få prenumeranter på *the Health Reformer*. Vi förstod att skribenterna i *the Reformer* höll på att gå iväg från folket och lämna dem bakom sig. Om vi väljer ståndpunkter, som samvetsgranna kristna som verkligen står för reformer inte kan ta till sig,

hur kan vi då förvänta att vara till nytta för den grupp som enbart kan nås från hälsans plattform.

Vi får inte gå fortare fram än att vi kan ta med oss dem, vars samveten och förstånd är övertygade om de sanningar som vi förespråkar. Vi måste möta människor där de är. En del av oss har det tagit många år för att nå fram till vår nuvarande hållning i fråga om hälsoreformen. Det tar lång tid att reformera dieten. Vi måste möta begärens kraftfulla krav. Världen har hemfallit åt frosseri. Om vi skulle ge folk lika mycket tid som vi själva har fått för att komma fram till den framskjutna plats i reformarbetet som vi nu intar, skulle vi vara mycket tålmodiga med dem. Vi skulle tillåta dem att gå framåt steg för steg, som vi själva har gjort, tills de står stadigt på hälsoreformens plattform. Vi borde vara mycket försiktiga så att vi inte går för fort fram. Annars kan vi bli tvungna till att vända tillbaka. När det gäller reformer borde vi hellre komma en bit från målet än överskrida det med ett steg. Om det alls görs misstag, så låt felet vara hos människorna som vi vill få med oss.

Framför allt borde vi inte i skrift förfäktat hållningar som vi inte praktiserar i våra egna familjer, mat som vi inte har på våra egna bord. Detta är förställning och en slags hyckleri. I Michigan kan vi klara oss bättre utan salt, socker och mjölk, än många som har bosatt sig långt västerut eller långt österut, där det inte finns tillräckligt med frukt. Det är emellertid mycket få familjer i Battle Creek, som inte använder salt, socker och mjölk och har det på bordet. Vi vet att ett rikligt bruk av dessa ting säkert är skadligt, och vi tror att man i många fall skulle kunna glädja sig över bättre hälsa om det inte används alls. Men för närvarande är det inte någon börda för oss. Folk ligger så långt efter, att allt vi förstår är att vi ska dra en linje runt deras skadliga njutningar och stimulerande narkotiska medel. Vi talar bestämt emot tobak, alkoholhaltiga drycker, snus, te, kaffe, fläskkött, smör, kryddor, feta kakor, pastejer med köttfärs, stora mängder med salt och alla upphetsande ämnen som används som livsmedel.

Om vi kommer till människor som inte har blivit upplysta i fråga om hälsoreformen och först presenterar de påståenden som vi ivrar mest för, så är det fara för att de blir missmodiga, när de ser hur mycket de måste ge avkall på. Därför vill de inte göra några ansträngningar till förändring. Vi måste leda människor framåt tålmodigt och gradvis och komma ihåg schaktet som vi grävdes fram ur. (Se Jes 51:1)

Förmåga som inte blivit helgad

(22) Det har visats för mig att broder B har allvarliga brister i sin karaktär, som gör att han inte är lämpad att bli nära knuten till Guds verk, där han måste ta på sig viktiga, ansvarsfulla uppdrag. Han är tillräckligt begåvad, men hjärtat, känslorna, har inte blivit helgade åt Gud. Därför kan man inte lita på honom som en som är lämpad för ett så viktigt arbete som publicering av sanningslitteratur på förlagskontoret vid Battle Creek. Ett misstag eller en

försummelse av plikt i detta arbete berör Guds verk i sin helhet. Broder B har inte förstått hur han kommit till korta. Därför har han inte förändrats till det bättre.

Det är i små ting som vi formar karaktärsfasta vanor. Du, min bror, har varit benägen att underskatta betydelsen av små händelser i det dagliga livet. Detta är ett stort misstag. Ingenting som vi har att göra med är verkligen litet. Varje handling har någon betydelse, antingen på det rätts eller orätts sida. Det är bara genom att öva principer i små handlingar i det vanliga livet som vi prövas och våra karaktärer formas. I livets olika förhållanden prövas vi och genom detta får vi kraft att gå igenom de större och viktigare prövningarna som vi har kallats att uthärda. Vi blir kvalificerade att fylla allt viktigare befattningar. Genom att sättas på dagliga prov måste sinnet tränas till trohetens vanor, till en känslighet för rättfärdighetens krav och till den plikt som står högre än våra böjelser och vår njutning. Sinnet som tränas på detta sätt vacklar inte mellan rätt och orätt och vajar med vinden som sävstrån, men så snart en sak dyker upp urskiljer de den princip som är berörd och väljer instinktivt det rätta utan längre övervägande. De är lojala eftersom de har tränat sig i sanningens och trofasthetens vanor. Genom trofasthet i det minsta förvärvar de styrka och det blir lätt för dem att vara trofasta i större ting.

Broder B:s utbildning har inte varit sådan att den styrker (23) de högre moraliska egenskaperna, som skulle göra det möjligt för honom att stå ensam i Guds styrka för att försvara sanningen bland dem som häftigt sätter sig emot den. Försvaret skulle vara principfast som klippan, sant mot den moraliska karaktären och oberört av mänskligt beröm, av kritik eller belöning. Det skulle vara så att man föredrar döden framför ett kränkt samvete. En sådan redbarhet är nödvändig i tjänsten på förlaget, där heliga, högtidliga sanningar går ut, sanningar som skall sätta världen på prov.

Guds verk kräver män med de krafter som en hög moralisk standard ger för att engagera sig i spridningen av budskapet. Det behövs män vars hjärtan har stärkts av helig glöd, målmedvetna män som inte lätt blir rubbade, som kan lägga undan varje själviskt intresse och som kan ge allt för korset och kronan. Sanningen för vår tid och dess sak lider brist på män som är trofasta mot medvetandet om rätt och plikt. Det behövs män vars moraliska okränkbarhet är fast och som har energi som motsvarar de möjligheter som Guds försyn öppnar. Sådana lämpliga egenskaper har mer värde än oräknelig förmögenhet som investeras i Gud verk och sak. Energi, moralisk okränkbarhet och stark beslutsamhet att stå för det rätta är goda egenskaper som inte kan ersättas av högar med guld. Män som äger dessa kvalifikationer kommer att ha inflytande överallt. Deras liv kommer att vara mer kraftfullt än imponerande värtalighet. Gud kräver män med hjärta, män med förstånd, män med moralisk redbarhet. Hos dem kan han förvara sin sanning och de kommer att representera dess heliga principer i sina liv.

I en del avseenden har broder B. en skicklighet som bara få människor har. Om hans hjärta vore helgat åt arbetet, kunde han fylla en viktig post på förlagskontoret med Guds godkännande. Han behöver bli omvänd och ödmjuka

sig som ett litet barn och söka det rena hjärtats religion för att hans inflytande på kontoret eller i Guds sak var som helst skall vara vad det borde vara. Så som hans inflytande har varit har det skadat alla som har haft förbindelse med kontoret, men alldeles särskilt de unga. Hans ställning som förman gav honom inflytande: Han uppförde sig inte samvetsgrant med gudsfruktan. Han favoriserade särskilt några och gynnade dem mer än de andra. Han förbisåg dem som på grund av sin trohet och duglighet förtjänade särskild uppmuntran. De som skulle ha fått speciell (24) uppmärksamhet gjorde han oroliga och bekymrade. De som fäster sina känslor och knyter sitt intresse till en eller två och gynnar dem medan andra missgynnas, skulle inte en enda dag få bli kvar i sin ställning på kontoret. Att man på ett ohelgat sätt favoriserar några särskilda, som kanske faller i smaken på grund av sin fantasi och låter andra bli försummade, som är samvetsgranna och gudfruktiga och mer värdefulla i Guds ögon, är sårande för Honom. Det som Gud sätter värde på borde vi sätta värde på. Att man är smyckad med en ödmjuk och stilla ande har högre värde för Honom än yttre skönhet och utsmyckning, rikedom och världslig ära.

Kristi sanna efterföljare kommer inte att välja nära vänskap med människor vars karaktärer har allvarliga brister och som inte kan vara exempel som man tryggt kan följa. Det är däremot en förmån att vara tillsammans med personer som tar samvetsgrann hänsyn till plikten i sina sysslor och i det andliga livet. De som saknar principer och hängivenhet utövar i allmänhet ett mer avgörande inflytande för att forma sina nära vänners sinnen, än det inflytande som de som verkar välbalanserade har, de som kan behärska och påverka dem som har bristfälliga karaktärer, de som saknar andlighet och hängivenhet.

Broder B:s inflytande utsätter de själar för fara som följer hans exempel. Han blir beundrad för att han har lätt för att vara taktfull och fyndig. Han påverkar dem han har kontakt med till att tro om honom att han har kvalifikationer som han inte har. På förlagskontoret var han inte noga med tiden. Om det bara hade rört honom själv, skulle det ha varit en småsak, men hans ställning som arbetsledare gav honom inflytande. Han var inte ett föredöme för de anställda på kontoret i att vara försiktig och samvetsgrann, särskilt inte för dem som är nybörjare där. Om han, som har gåvan att vara skarpsinnig, hade haft en stark känsla för moralisk förpliktelse, skulle hans tjänster varit ovärderliga för kontoret. Om hans principer hade varit sådana att ingenting kunde få honom att lämna pliktens raka väg, att ingen lockande ingivelse skulle få honom att köpslå med sitt samvete och handla orätt, skulle hans inflytande ha format andras principer. Men hans njutningslust lockade (25) honom från pliktens tjänst. Om han hade stått i Guds kraft, orubbad av kritik och smicker, principfast och trofast mot sin övertygelse om vad som var sant och rätt, skulle han ha varit en förträfflig man med ett myndigt inflytande överallt. Broder B är inte sparsam och ekonomisk. Han saknar den finkänslighet, som skulle göra det möjligt för honom att anpassa sig till det som Guds försyn öppnar och göra honom till en man som tar vara på ögonblicket. Han älskar att få beröm av människor. Omständigheter får honom att vackla, han plågas av frestelser och hans redbarhet kan man inte lita på.

Broder B:s andliga erfarenhet var inte solid. Han drevs av impuls och inte av princip. Hans hjärta hade inte den rätta inställningen till Gud. Att frukta Gud och ge honom ära var inte det han tänkte på. Han handlade väldigt likt en som var sysselsatt med världsliga angelägenheter. Han hade en mycket svag förnimmelse av heligheten i det verk som han var upptagen av. Han hade inte praktiserat självupppoffring och sparsamhet och hade därför ingen erfarenhet av det. Tidvis arbetade han med iver och visade stort intresse för arbetet. Sedan kunde han återigen slösa med tiden och använda dyrbara ögonblick i samtal om oväsentligheter och hindra andra från att göra sin plikt. För dem var han ett exempel på vårdslöshet och trolöshet. Guds verk är heligt och kräver män med upphöjd karaktärsfasthet. Det behövs män vars sinne för det som är rätt, också i de minsta ting, inte kommer att tillåta dem att använda sin tid på ett ytterst noggrant och korrekt sätt. - män som kommer att inse att de har hand om medel som tillhör Gud. De kommer inte att på orätt sätt ta pengar till sitt eget bruk. De kommer att vara lika trofasta och noggranna, omsorgsfulla och flitiga i sitt arbete i deras arbetsgivares frånvaro som i hans närvaro. Genom sin trofasthet kommer de att bevisa att de inte bara är behagsjuka ögontjänare, men trogna, samvetsgranna, hederliga arbetare som gör det rätta. De gör det inte för att få beröm av människor, men för att de älskar och väljer det som är rätt utifrån ett högre medvetande om sin skyldighet mot Gud.

Föräldrar är inte grundliga i sin uppfostran av barnen. De förstår inte att det är nödvändigt att forma deras sinnen genom disciplin. De ger dem en ytlig fostran och (26) visar större omsorg om det som ger yttre prydnad än en gedigen bildning, som skulle utveckla och inrikta förmågorna, så att själens energi får komma fram, och låta förståndets krafter få vidga sig och styrkas genom övning. Sinnets förmågor behöver förfinas, så att de kan uppövas till Guds ära. Man borde ägna bildningen av intellektet noggrann uppmärksamhet, så att de olika sinnesorganen blev lika starka genom att övas vart och ett för sin särskilda uppgift. Om föräldrar tillåter sina barn att följa sitt eget sinnes böjelse, sin egen förkärlek och lust och att försumma sin plikt, kommer deras karaktärer att formas efter detta mönster. De kommer inte att duga till någon ansvarsfull ställning i livet. De ungas önskningsar och benägenheter skulle hållas tillbaka, deras svaga karaktärsdrag borde styrkas och alltför starka tendenser hos dem borde dämpas.

Om en förmåga blir lidande, så att den ligger sovande eller kommer ur sin rätta kurs, blir inte Guds syfte genomfört. Alla förmågorna borde utvecklas väl. Omsorg skulle ge åt varje förmåga, för var och en har betydelse för de andra och alla måste uppövas för att sinnet skall bli välbalanserat. Om ett eller två organ uppövas och används hela tiden, eftersom era barn har valt att stärka sinnet inom ett område och försumma andra mentala krafter, kommer de att mogna med obalanserade sinnen och oharmoniska karaktärer. De kommer att bli skickliga och starka på ett område men vara undermåliga på andra områden som är precis lika viktiga. De kommer inte bli dugliga män och kvinnor. Deras brister kommer att vara tydliga och de kommer att vanpryda hela karaktären.

Broder B har närt en nästan obetvinglig benägenhet till sight-seeing och nöjesresor. Tid och pengar slösas för att tillfredsställa hans önskan om utflykter för nöjes skull. Hans själviska kärlek till njutning leder till försummelse av heliga plikter. Broder B älskar att predika, men han har aldrig gett sig ikast med detta arbete i förtvivlan över vad som skulle ske om han inte förkunnade evangeliet. Han har ofta lämnat arbetet som behövde hans (27) omsorg för att svara på kallet från några av hans bröder i andra församlingar. Om han hade känt högtidligheten i det verk som Gud har för denna tid och gått framåt i tillit till Gud, levtt ett självförsakande liv och lyft upp Jesu kors, skulle han ha åstadkommit något gott. Men ofta hade han så liten förståelse av heligheten i Guds verk, att han skulle ta vara på tillfället att besöka andra församlingar och ta anledningen att tillfredsställa sig själv, kort sagt en nöjesresa. Hur står inte detta handlingsätt i motsättning till det som apotlarna hade. De gick ut med bördan av livets ord och predikade i Andens kraft att Kristus var korsfäst! De pekade på den levande vägen genom självförsakelse och kors. De hade gemenskap med sin Frälsare i Hans lidanden och deras högsta önskan var att känna Jesus Kristus och honom som korsfäst. De tänkte inte på sin egen bekvämlighet och höll inte heller sitt eget liv kärt. De levde inte för att njuta utan för att göra gott och för att frälsa själar som Kristus har dött för.

Broder B kan komma med argument för läropunkter, men den praktiska undervisningen i helgelse, självuppoffring och korsfästelse av jaget har han inte själv erfarenhet av. Han kan tala till örat utan att ha känt det helgande inflytandet av dessa sanningar i sitt eget hjärta och inte heller praktiserat dem i sitt liv. Han kan inte understryka sanningen, så att den påverkar samvetet med en djup känsla av dess betydelse och högtidlighet med tanke på domen, när varje sak måste vara avgjord. Broder B har inte tränat sitt sinne och han har inte varit ett gott exempel på uppförande utanför möteslokalen. Den börda som arbetet för med sig tycks inte vila på honom utan han har skämtat och skojat som en pojke. Genom sitt exempel har han sänkt normen för gudsfruktan. Det heliga och vardagliga har satts på samma nivå.

Broder B har inte varit villig att uthärda korset. Han har inte varit villig att följa Kristus från krubban till rättegången och Golgata. Han har försatt sig i svår nöd genom att söka sitt eget nöje. Ännu måste han lära sig att hans egen styrka är svaghet och hans egen visdom är dårskap. Om han hade känt att han var engagerad i Guds verk och att han stod i skuld (28) till den Ende som har gett honom tid och talanger och som har begärt att han skall bättra sig för att ge Gud ära – ja, om han hade varit trofast på sin post – skulle han inte ha behövt lida av den långa, tröttsamma sjukdomen. Det han utsatte sig för under den nöjesresan blev orsak till månader av lidande för honom. Han skulle ha dött, om det inte hade varit för allvarlig, effektiv bön i tro av dem som kände att han inte var beredd att dö. Hade han dött då, skulle hans sak ha varit värre, än om han varit en syndare som inte fått ljus. Men Gud hörde nådigt sitt folks böner och gav honom nytt liv igen, så att han skulle få tillfälle att ångra sin otrohet och ta igen den förlorade tiden. Hans exempel hade påverkat många i Battle Creek i fel riktning.

Broder B tillfrisknade, men i hur liten grad kände han eller hans familj sig ödmjukade under Herrens hand. Guds Andes verk och den visdom som kommer från Honom uppenbarar sig inte för att vi skall kunna vara lyckliga och nöjda med oss själva utan för att våra själar skall kunna förnyas i kunskap och sann helighet. Hur mycket bättre skulle det inte ha varit för denne bror, om hans lidande hade fört till en noggrann granskning av hjärtat, lett honom att upptäcka svagheter i sin karaktär, så att han skulle kunna göra sig av med dem. Då skulle han ha kommit ut ur lidandets ugn som guld. Han skulle ha varit renad och skulle speglat Kristi bild.

Den sjukdom som han själv drog på sig hjälpte församlingen honom att bära. De som vakade över honom försågs med vad de behövde och hans utgifter täcktes till stor del av församlingen. Ändå satte varken han eller hans familj värde på givmildheten och medkänslan från församlingen. De kände att de förtjänade allt det som gjordes för dem. När broder B blev bättre tyckte han illa om min man, eftersom denne inte tyckte om hans livsföring, som var så klandervärd. Han gjorde gemensam sak med andra för att skada min mans inflytande och efter det att han lämnat kontoret har han inte mått bra. Om Gud skulle pröva honom skulle han knappt gå igenom provet.

Broder B har ännu inte lärt läxan som han kommer att bli tvungen att lära, om han skall bli frälst till sist – att förneka jaget och motstå sin lust till (29) njutning. Han kommer att få gå igenom samma erfarenheter igen och bli utsatt för en mer ingående prövning, eftersom han inte höll ut i tidigare prövningar. Han har väckt Guds missnöje genom att rättfärdiga sig själv. Han har bara haft liten erfarenhet av gemenskap med Kristus och delaktighet i hans lidanden. Han älskar att visa upp sig och är inte sparsam med sina medel. Herren vet det. Han väger hjärtats uppsåt och känslor. Han förstår människonaturen. Han sätter vår trohet på prov. Han begär att vi skall tjäna honom av hela vårt hjärta, alla våra tankar och alla våra krafter. De som älskar njutning kan ha ett yttre sken av gudsfruktan, som till och med för med sig en viss självförnekelse och de kan offra tid och pengar och ändå har inte jaget underkastat sig och kommer inte att böja sig under Guds vilja.

Det inflytande som flickorna D hade i Battle Creek var mycket dåligt. De hade inte fostrats. Deras mor hade försummat sin heliga plikt och hade inte tyglat sina barn. Hon hade inte uppfostrat dem i Herrens fruktan och förmaning. Hon hade gett efter för dem och skyddat dem från att bära ansvar tills de inte hade någon smak för de vanliga plikterna i hemmet. Deras mor hade fostrat sina döttrar till att tänka mycket på sina kläder, men att man kunde smyckas i sitt inte var inte något som framhävdes för dem. Dessa unga flickor var fäfänga och stolta. De hade orena tankar. Deras samtal hade ett fördärvligt inflytande och ändå fanns det en grupp i Battle Creek som skulle vilja förena sig med dem och ha samma prägling av sina sinnen och de kunde inte ha förbindelse med dem utan att sänka sig till deras nivå. Man uppträdde inte mot dessa flickor med ett sådant allvar som saken fordrade. De älskar att vara tillsammans med unga män och pojkar är deras samtalsämne och det som de tänker på. De bär sig ohyfsat åt och är egensinniga och självsäkra.

Hela deras familj älskar att visa upp sig. Mamman är inte en förståndig kvinna som uppträder värdigt. Hon är inte lämplig att uppfostra barn. Att klä upp sina barn för att visa fram dem har större betydelse för henne än den prydnad som finns i det inre. Hon har inte lagt band på sig. Hennes vilja har inte formats efter Guds vilja. Hennes hjärta är inte rätt inför Gud. (30) Hon är främmande för den Helige Andes verk i hjärtat, när den för önskningsar och böjelser in under lydnad för Kristus. Hon äger inte sinnets förädlade egenskaper och urskiljer inte det som är heligt. Hon har låtit sina barn göra som de ville. Den fruktansvärda erfarenhet hon fick med två av de äldre barnen har hon inte tagit så djupt intryck av som omständigheterna krävde. Hon har fostrat sina barn att älska kläder, flärd och det som är oförnuftigt. Hon har inte satt gränser för sina två yngre döttrar. A D skulle under ett rätt inflytande ha blivit en värdig ung man, men han har mycket att lära. Han är inte pliktmedveten utan följer sin böjelse. Han älskar att följa sin egen vilja och göra det som han har lust till och har inte en riktig uppfattning av de plikter som vilar på en kristen. Han skulle gladeligen tolka självtillfredsställelse och sin egen böjelse som plikt. Han har inte övervunnit sin njutningslystnad. Han måste anstränga sig för att få en klarare andlig syn, så att han kan förstå vad det innebär att vara helgad åt Gud och vilka höga krav Gud ställer på honom. De allvarliga bristerna i hans fostran har påverkat hans liv.

Om broder B, med sina goda kvalifikationer, hade varit en välbalanserad och trofast arbetsledare på förlagskontoret, skulle hans arbete ha varit av stort värde för kontoret och han kunde ha fått dubbelt så mycket i lön. Men under de gångna åren kunde kontoret ha klarat sig bättre utan honom, även om han hade gjort sina tjänster gratis. Det är så med tanke på hans svagheter och det inflytande han har haft, som inte har varit helgat. Broder och syster B har inte lärt sig att vara ekonomiska. De har tillfredsställt smaken och sin längtan efter att njuta och vilja synas. En liten lön skulle vara till större nytta för dem än en stor, för de använder allt som de får i sina händer, om det är aldrig så mycket. De skulle ha lust att njuta då de är ute och reser och om de sedan skulle komma i svårigheter, vore de helt oförberedda. De kunde lägga ut tjugo dollar i veckan lika väl som tolv. Om bror och syster B hade varit ekonomiska förvaltare och själva försakat, kunde de ha haft ett eget hem och dessutom medel att ta av i varje motgång. Men de kommer inte att hushålla som andra har gjort, som de ibland har varit beroende av. Om de försummar att lära dessa läxor (31) kommer de inte att befinnas fullkomliga på Guds dag.

Broder B har varit föremål för Jesus stora kärlek och beskydd och ännu har han inte känt att han kunde likna den stora förebilden. Han gör krav på och har i hela sitt liv sökt efter en bättre del av detta livet än Herren hade gett honom. Han har aldrig erfarit djupen av försummelse och synd som Jesus har haft som mål att lyfta upp honom ur och binda honom till sin gudomliga natur.

Det är något fruktansvärt att vara en tjänare som har vård om heliga ting, när hjärtat och händerna inte är heliga. Att vara en som samarbetar med Kristus innebär ett förfärligt ansvar; att stå som Hans representant är ingen liten sak. Domens fruktansvärda verklighet kommer att pröva varje

mans verk. Aposteln sade: "Vi predikar inte oss själva, utan Jesus Kristus som Herren." "Ty Gud som sade: 'Ljus skall lysa fram ur mörkret', han har låtit ljus lysa upp våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet som strålar fram i Kristi ansikte, skall sprida sitt sken." Apostelns förmåga fanns inte hos honom själv, men i det nådiga inflytandet från Kristi Ande som fyllde hans själ och lät varje tanke föras in under lydnad för Kristus. Sanningens kraft som finns i det predikade ordet kommer att vara en doft från liv till liv eller från död till död. Det fordras av predikanter att de skall vara levande exempel på det sinne och den anda som Kristus hade, levande brev, lästa och kända av alla människor. Jag skälver, när jag tänker på att det finns en del predikanter, också bland Sjundedagsadventister, som inte är helgade genom den sanning som de predikar. Ingenting mindre än Guds Ande, som är levande och kraftfull och som verkar i Hans budbärarens hjärtan för att ge kunskap om Guds härlighet, kan vinna seger åt dem.

Broder B:s predikande har inte visat spår av Guds Andes bekräftelse. Han har lätt att uttrycka sig och kan på ett planerat sätt hävda sin ståndpunkt, men hans predikande har saknat andlighet. Hans vädjanden har inte rört hjärtan med en ny ömhet. Det har varit ett uppbåd av ord, men åhörarnas hjärtan har inte livats upp och smält av Frälsarens kärlek. (32) Syndare har inte blivit överbevisade och dragna till Kristus med en känsla av att "Jesus från Nasaret" gick görbi. Syndare borde ha ett klart intryck av Jesu närhet och villighet att frälsa dem just i nuet. En Frälsare borde framställas för människorna, medan talarens hjärta borde vara underlagt Hans Ande och genomsyrad av den. Till och med röstens tonfall, utseendet, orden skulle ha en oemotståndlig kraft att röra hjärtan och behärska sinnen. Jesus skulle finnas i predikantens hjärta. Om Jesus finns i i orden och i tonfallen och de är mildrade av hans ömma kärlek, kommer det att visa sig vara en välsignelse, som är mer värd än alla rikedomar, nöjen och och alla jordens härligheter. Sådana välsignelser kommer inte och går utan att ha fullbordat ett verk. Övertygelser djupnar, intryck görs och frågan kommer att ställas "Vad skall jag göra för att bli frälst?"

Obalanserade sinnen

Gud har anförtrott åt var och en av oss heliga sanningar, för vilka han håller oss ansvariga. Det är hans avsikt att vi skall utbilda oss så att vi kan använda de gåvor han har gett oss på ett sådant sätt, att vi kan Uträtta det mesta möjliga goda, och att vi därigenom reflekterar givarens härlighet. Vi står i skuld till Gud för alla andliga gåvor. Dessa kan uppövas och på ett diskret sätt ledas och kontrolleras att förverkliga de avsikter, för vilka de gavs. Det är vår plikt att så öva vårt förstånd att vi kan få fram den själens energi som finns och därigenom utveckla varje gåva. När alla förmågor används, kommer intellektet att stärkas, och avsikten med att de gavs, kommer då att förverkligas.

Många åstadkommer inte så mycket gott som de skulle kunna göra, därför att de använder sitt intellekt endast i en

riktning, men försummar att noggrant uppmärksamma sådant som de menar inte passar dem. En del gåvor som är svaga, tillåts att ligga fullständigt oanvända, därför att det som skulle sätta dem (33) i verksamhet och därigenom ge dem kraft, inte är behagligt. Alla sinnesförmögenheter skulle användas och uppövas. Uppfattningsförmågan, omdömet, minnet, samt alla förstånds och tankeförmågor borde ha likvärdig styrka, om sinnet skall vara välbalanserat.

Om vissa själsgåvor används på så sätt att de andra försummas, har Guds avsikt inte till fullo förverkligats, ty alla själsgåvor har ett inte samband och är därför i mycket hög grad beroende av de andra. En sådan själsgåva kan inte effektivt användas utan alla de övrigas funktion, för att balansen skall bli noggrant bevarad. Om all uppmärksamhet och kraft ägnas en enda gåva, när på samma gång de övriga är helt oanvända, kommer utvecklingen att bli stark i denna enda och leda till ytterligheter, därför att alla själens krafter inte har tränats. En del sinnen är förtvinade och inte rätt avvägda.

Alla människor är inte av naturen lika. Våra sinnen är olika. En del är starka på en punkt, men mycket svaga på andra. Dessa defekter, som är så synliga, behöver inte och borde inte få förbli så. Om de som har dem skulle stärka de svaga punkterna i sin karaktär genom att träna och öva dem skulle de bli starka.

Det är behagligt, men inte nyttigast, att använda de själsförmögenheter som av naturen är starka, men på samma gång försumma de svaga, vilka behöver stärkas. De svagaste själsförmögenheterna skulle få noggrann uppmärksamhet, för att alla själens krafter skulle bli fint balanserade och alla deras olika delar må göra sitt arbete som ett väl avvägt maskineri. Vi är beroende av Gud för att bevara alla våra förmågor. De kristna är ansvariga inför Gud att de övar sina sinnen så. Alla deras förmågor skall stärkas och mer fullkomligt utvecklas. Om vi försummar att göra detta, kommer våra själsförmögenheter aldrig att utträta det som de varit avsedda till. Vi har ingen rätt att försumma någon av de förmågor som Gud har gett oss. Vi finner människor med fixa idéer över hela landet. De är ofta sunda i alla andra avseenden utom i ett. Orsaken är att en förmåga har använts särskilt mycket under det att andra har tillåtits att ligga oanvända. Den som ständigt utnyttjades blev sliten och sjuk, (34) och mannen spårade ur. Gud förhärligades inte då han följde en sådan väg. Om han hade använt alla sina sinnesorgan lika mycket, skulle alla ha fått en sund utveckling. Allt arbete skulle inte ha belastat detta ena sinnesorgan och därför inte heller ha brutits ned.

Guds tjänare borde vara på sin vakt, så att de inte motverkar Guds avsikter och planer med sina liv. De riskerar att inskränka Guds verk och att endast arbeta inom vissa områden och därför inte intressera sig för Guds verk i dess olika avdelningar. Det finns en del som koncentrerar sina sinnen på endast ett ämne och utesluter alla andra som må vara lika viktiga. Det är enkelriktade människor. Hela deras varelses styrka har koncentrerats på ett ämne, som deras sinnen sysselsätter sig med hela tiden. Allt annat har de förlorat ur sikte. Detta deras favoritämne är deras börda och är ämnet för deras tankar och samtal. Alla de bevis

som har med detta ämne att göra, uppsnappar de ivrigt, och använder och sysslar med detta så mycket att andras sinnen blir uttröttade av att höra dem.

Ofta går tid förlorad till att förklara punkter som är helt oviktiga och som skulle tas för givet utan bevis, ty de är självklara. Men de verkliga och viktiga, skulle göras så tydliga och medryckande som både språket och bevisen kan göra dem. Förmågan att koncentrera sinnet på ett ämne genom att utesluta alla andra, är på ett sätt god, men att ständigt anstränga sina själskrafter tröttar dessa organ som ständigt används i denna gärning. Det blir för stor ansträngning för dem, och resultatet blir att de inte förmår göra så mycket gott. Den egentliga förlitningen kommer på en grupp sådana organ, när andra ligger orörda. Sinnet kan därför inte användas på ett hälsosamt sätt, och följden blir att livet förkortas.

Alla sinnets organ skulle bära sin del i arbetet i det att de fungerar harmoniskt och balanserar varandra. De som använder sitt sinnes fulla styrka för att syssla med ett ämne är i högsta grad undermåliga i andra på grund av att deras (35) själsförmögenheter inte har använts lika. Det ämne som ligger framför dem har så fångat deras uppmärksamhet att de leds framåt och går djupare i frågan. De ser kunskap och ljus när de blir intresserade och fångade. Men det är mycket få människor som kan följa dem om de inte ägnat ämnet ett lika noggrant studium. Det finns en fara att sådana män plöjer och utsår sanningens säd så djupt att den späda, dyrbara grodden aldrig kommer upp till ytan.

Mycket hårt arbete har ofta utförts som inte någon har bett om att få gjort, och som aldrig kommer att bli uppskattat. Sådana som har förmåga att koncentrera sig övar sina själsförmögenheter genom att försumma allt annat, och kan aldrig få väl avvägda sinnen.

De är lika ett maskineri i vilket endast en grupp hjul är i gång. Medan en del hjul rostar på grund av att de står stilla, slits andra ut av det ständiga bruket. Män som övar eller använder endast vissa av sina förmågor och inte använder alla lika mycket, kan inte åstadkomma hälften så mycket gott i världen, som Gud hade avsett att de skulle. De är ensidiga människor. Endast hälften av den gudagivna kraften används under det att den andra hälften rostar på grund av inaktivitet.

Om denna sorts människor har ett särskilt arbete som kräver tankeverksamhet, borde de inte använda alla sina krafter på denna enda sak och utesluta alla andra intressen. När de gör det ämne som de har framför sig, till sitt huvudsakliga arbete, borde andra grenar av arbetet också få en del av deras tid. Detta skulle vara mycket bättre för dem och för Guds verk. En arbetsgren skulle inte bli den enda som uppmärksammas så att alla andra försummas. I sitt författarskap behöver en del ständigt vara på vakt så att de inte gör sådana sanningar dunkla som är tydliga, genom att överhoppa dem med många argument, som inte kommer att höja läsarens intresse. Om de dröjer för länge omkring sådana punkter och tar fram varje liten detalj, som de kommer att tänka på, är deras arbete nästan värdelöst. Läsarens intresse är inte djupt nog att utforska ämnet så noggrant. De viktigaste lärosatserna kan göras oklara

genom att ge uppmärksamhet åt varje detalj. Man rör sig över ett stort område, men det som man har lagt ner så mycket arbete på har inte beräknats att göra (36) den allra största nytta genom att väcka allmänt intresse.

I denna tid när tilldragande fabler driver fram på ytan och fångar sinnens uppmärksamhet, kommer den sanning som presenteras på ett enkelt sätt och som stöds upp med några fåstarka bevis, att vara långt bättre än att söka och föra fram en sådan mängd av bevis, ty lärosatsen framstår då inte så klart i mångas sinnen, som innan invändningarna och bevisen blev presenterade för dem. Med påstående kommer man längre med sådana människor än med långa argument. De tar många saker för givet. Bevisen hjälper inte saken i sådana sinnen.

Modsätter sig adventister

Våra bittraste motståndare finns bland förstadags-adventisterna. De strider inte på ett hederligt sätt. Dom använder alla medel, oavsett hur ologiska och inkonsekventa de är, för att dölja sanningen och försöka få det att verka som om Guds lag inte gäller. De smickrar sig själva med att målet helgar medlen. Människor bland dem, som de inte själva hade något förtroende för, gör ett långt utfall mot det fjärde budets sabbat, och de ger deras uttalanden publicitet, oavsett hur osanna, orättvisa och till och med löjliga de är, om de bara kan användas emot den sanning som de hatar.

Vi borde inte låta oss rubbas eller bli förvirrade av dessa orättfärdiga och fientliga handlingar från oresonliga människor. De som tar emot och nöjer sig med vad dessa män talar och skriver emot sanningen är inte människor som skulle övertygas av sanningen eller som skulle hedra Guds sak om de skulle ta emot den. Tid och krafter kan användas bättre än att uppehålla sig vid käbblande från våra motståndare som far med skvaller och som förvränger fakta. Medan vi ägnar dyrbar tid åt att följa ohederliga motståndares slingrande dör människor som är redo att övertygas, i brist på kunskap. En räcka av meningslöst käbbel som Satan själv uppfunnit framförs, medan foket ropar efter bröd, efter mat i rätt tid.

Det krävs människor som har tränat sina sinnen i att bekämpa sanningen för att hitta på spetsfundigheter. Och det är inte klokt av oss att ta dem från dessa och ge dem vidare till tusentals människor som aldrig skulle ha tänkt på dem om vi inte hade publicerat dem för världen. Det är vad våra motståndare vill att vi ska göra. De vill få uppmärksamhet och att vi ska publicera åt dem. Detta är särskilt sant om somliga. Det är huvudsyftet när de skriver ner sina osanningar och när de förvränger sanningen och karaktären hos dem som älskar och kämpar för sanningen. De kommer att dö ut snabbare om de lämnas utan uppmärksamhet, om deras misstag och lögnar bemöts med tyst förakt. De vill inte bli lämnade i fred. Motstånd är något de älskar. Om det inte vore för oppositionen skulle de knappast ha något inflytande.

Förstadags-adventisterna är en grupp som är mycket svår att nå. De avvisar i allmänhet sanningen, som judarna gjorde. Vi borde i möjligaste mån gå framåt som om det inte existerade något sådant folk. De är orsak till förvirring och omoral existerar ibland dem i en förskräcklig

utsträckning. Det vore det största elände om mängder av dem omfamnade sanningen. De skulle vara tvungna att lägga bort allt gammalt och lära på nytt, om de inte ska orsaka stora problem för oss. Det finns tillfällen då deras fräcka lögnar måste bemötas. När så är fallet bör det göras bestämt och kortfattat, och vi ska sen fortsätta med vårt arbete. Kristi plan för undervisning bör vara vår. Han var tydlig och enkel. Han högg direkt mot roten till problemet och alla fick svar.

Det bästa tillvägagångssättet är inte att vara så utförlig och säga allt som kan sägas i en viss fråga, när få argument kan täcka in ämnet och i praktiken vara tillräckliga för att övertyga eller tysta motståndare. Ni kan undanröja alla käpphästar idag och täppa till munnen på alla opponenter så att de är svarslösa, och imorgon kommer dom att ta upp samma saker igen. Så kommer det att vara om och om igen, eftersom de inte älskar ljuset och inte vill komma till ljuset, för att deras mörker och fel inte ska tas bort ifrån dem. Det är bättre att spara argument i reserv än att ösa ut en ocean av kunskap om ett ämne som borde vara självklart utan ansträngande argumentation. Kristi verksamhet varade bara i tre år och ett stort arbete utträttades under denna korta period. I dessa sista dagar finns ett stort arbete som måste göras på en kort tid. Medan många gör sig beredda för att göra något kommer själar att gå under i brist på ljus och kunskap.

Om människor som presenterar och försvarar bibelns sanningar sätter igång med att utreda och påvisa villfarelse och inkonsekvens hos människor som ohederligt vänder Guds sanning till lögn, då kommer Satan att väcka upp tillräckligt många motståndare för att hålla deras pennor ständigt upptagna medan andra delar av verket blir lidande.

Vi måste ha mer av den anda som drev de män som byggde upp Jerusalems murar. Vi utför ett stort arbete, och vi kan inte komma ner. Om Satan ser att han kan uppehålla människor med att svara på invändningar från motståndare, och på så sätt tysta deras röster och hindra dem från att utföra det viktigaste arbetet för denna tid, då har han nått sitt mål.

Sabbath History har hållits ifrån folket alltför länge. De behöver detta dyrbara arbete även om de inte får det helt perfekt. Det kan aldrig förberedas på ett sätt som fullständigt tystar oresonliga motståndare som är instabila och som motsätter sig Skriften, till sin egen skada. Det här är en hektisk värld. Män och kvinnor som är upptagna av livets angelägenheter har inte tid att begrunda, eller ens läsa Guds Ord tillräckligt för att förstå alla dess viktiga sanningar. Långa, jobbiga argument kommer bara att intressera ett fåtal, för folk måste läsa medan de springer. Du kan inte undanröja invändningarna mot sabbatsbudet färn förstadags-adventisternas sinnen, lika litet som världens Frälsare kunde övertyga judarna om att han var Messias, när dom väl bestämt sig för att avvisa honom. Precis som de obstinata, otroende judarna har de valt mörker framför ljus, och om en ängel direkt från himlens salar skulle tala till dem skulle de säga att det var Satan.

Ordet behöver ansträngningar nu. Rop kommer från alla riktningar, liksom ropet från Makedonien ”Kom över och

hjälp oss.” Tydliga, exakta argument som står som milstolpar för oss, kommer att göra mer för att övertyga människor i allmänhet än en lång räckta av argument som täcker omfattande ämnen, men som ingen annan än den som har sinne för utredningar vill följa. ”Sabbath History” borde ges till folket. Medan en utgåva cirkulerar och människor har nytta av den, kan ytterligare förbättringar göras tills allt vi kan har gjorts för att få den i perfekt skick. Vår framgång kommer att ligga i att vi når vanliga människor. De som har begåvning och höga positioner är så upphöjda över detta verks enkelhet, och så nöjda med sig själva att de inte känner något behov av sanningen. De är precis som judarna var, självgoda och självtillräckliga. De är friska och behöver ingen läkare.

Nära vänskap med världsliga människor

Den 10 december 1871 visades det för mig att du och dina systrar, bror E, befann er i ett farligt tillstånd, och att det som gör ert läge ännu farligare är att ni inte inser er sanna ställning. Jag såg er omgivna av mörker Detta mörker hade inte plötsligt lägrat sig över er. Ni började gradvis och nästan omärkligt förflytta er in i dunklet, tills mörkret såg ut som ljus för er. Ändå har det mörka molnet tätnat för varje dag. Ibland såg jag ett skimmer av ljus som skilde er från mörkret. Sedan slöt sig mörkret omkring er igen, tjockare och tätare än förut.

Era kurser i sång har varit en snara för er. Varken du eller dina systrar har den djupa erfarenhet som gör det möjligt för er att klara kontakten med det inflytande, som ni möter i dessa sångklasser, utan att bli påverkade. (40) Lyssna till orden från Jesus: ”Ni är världens ljus. En stad uppe på ett berg kan inte döljas, och när man tänder en lampa sätter man den inte under sädesmättet utan på hållaren, så att den lyser för alla i huset. På samma sätt skall ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen.” Matt 5:14-16 Har ert exempel och inflytande haft en så positiv karaktär att det har gjort intryck på era kontakter och har överbevisat dem?? Jag tror inte det. Ni har blivit skadade. Mörker har lägrat sig över er och har mattat ert ljus, så att det inte har brunnit med den glans som skingrar mörkret runt andra. Ni har mer och mer skilt er från Gud.

Du min bror har bara en svag aning om vad du har gjort. Du har stått i vägen för dina systrars växt i det livet som kommer från Gud. De och särskilt F, har blivit insnärjda av den förhållande, sataniska listen som spiritismen utgör och om hon gör sig kvitt detta oheliga slem från Satan, som har förvrängt hennes känsla för eviga ting, kommer hon att bli tvungen att göra en kraftansträngning för att bli fri. Hennes flyktmöjlighet kommer bara att vara som en hårsån, ytterst liten. Du har själv varit förblindad, bedragen och förtrollad. Du ser inte dig själv. Du är alltigenom mycket svag, när du kunde ha varit stark i den dyrbara, frälsande sanningen. Du kunde ha varit styrkt och grundfäst och stått på klippan, Jesus Kristus. Jag känner detta djupt. Jag bävar för dig. Jag ser frestelser på alla sidor. Jag ser dig med så liten kraft att motstå dem.

Broder E, jag fick se att du är bedårad och bedragen, när det gäller dina motiv och ditt hjärtas verkliga avsikter. Jag såg dig i sällskap med broder G:s dotter Hon har aldrig överlåtit sitt hjärta till Kristus. Jag fick se att hon var berörd och övertygad. Men ditt handlingssätt var inte sådant att det kunde ge djup åt hennes övertygelse eller ge henne intrycket att en särskild betydelse var knuten till dessa frågor. Du bekänner dig till att hålla själens frälsning helig och sanningen för vår tid. Hon visar inte aktning för sabbaten av princip. Hon älskar flärden i världen och njuter av högmodet och nöjena i (41) livet. Du har gått bort från Gud så gradvis och du har avlägsnat dig från ljuset, så att du inte ser den skillnad som sanningen nödvändigtvis medför mellan dem som älskar Gud och dem som älskar njutning mer än Gud. Jag såg att du drogs till henne och hennes sällskap. Religiösa möten och heliga plikter spelade mindre roll, medan närvaron av henne som bara är ett barn, som inte har någon kunskap om sanningen och om himmelska ting, väckte ett intensivt intresse hos dig. Du har förbisett självförsakelsen och korset, som är något som finns på vägen framför varje sann Jesu lärjunge.

Jag fick se att om du hade vandrat i ljuset skulle du ha tagit beslutsam ställning för sanningen. Ditt exempel skulle ha visat att du ansåg sanningen, som du bekände dig till, så viktig att ditt hjärtas känslor bara kunde flyta i den riktningen, där det var möjligt att urskilja bilden av Kristus. Han säger nu till dig: ”Vill du ha Mig eller världen?” Ditt beslut måste fattas nu. Vill du följa ett oheligt hjärtas impulser, vända dig bort från att försaka för Kristi skull och kliva över korset utan att lyfta det. Eller vill du lyfta korset, även om det kan vara tungt? Vill du offra något för sanningen skull? Må Gud hjälpa dig där du är, så att du kan lägga rätt vikt vid eviga ting. Du har nu så liten andlig synförmåga att det heliga plaserats på samma nivå som det vardagliga. Du har ansvar. Ditt inflytande berör i hög grad dina systrar. Din enda säkerhet ligger i att du skiljer dig från världen.

Jag fick se hur du min bror tog de unga med dig till nöjesarrangemang vid en tid då man borde ägna intresse åt det andliga, och att du också engagerade dig i kurser i sång med världsliga, som alla befinner sig i mörker och är omgivna av onda änglar. Hur syns ditt matta, svaga ljus mitt i detta mörker, bland dessa frestelser? Guds änglar är inte hos dig vid dessa tillfällen. Där är du lämnad åt din egen styrka. Satan är riktigt nöjd med din hållning, för han kan göra dig mer verksam i sin tjänst än om du inte bekände dig vara en kristen som höll alla Guds bud. Det sanna vittnet vänder sig till församlingen i Laodicea: ”Jag känner dina gärningar. Du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm! Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall, skall jag spy ut dig ur min mun. Du säger: jag är rik, jag har vunnit rikedom och behöver ingenting, och du vet inte att just du är eländig, beklagansvärd och fattig och blind och naken. Jag råder dig att av mig köpa guld som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder skyla dig med, så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se. Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig.” Upp 3: 15-19

Du är förblindad och förvillad. Du kände dig stark när du var svagheten själv. Du kan vara stark i den Ende Mäktige.

Du kan vara ett redskap för rättfärdighet, om du är villig att lida för Kristi sak. Du och dina systrar kan vinna tiden tillbaka om ni vill, men det kommer att kosta ansträngning. Din yngre syster är bunden vid en som inte är värd hennes kärlek. De finns allvarliga brister i hans karaktär. Han känner inte vördnad för heliga ting. Hans hjärta har inte förvandlats av Guds Ande. Han är självisk, skrytsam och älskar njutning mer än plikt. Han har ingen erfarenhet av självförnekelse och anspråkslöshet.

Man borde vara mycket försiktig då man knyter vänskapsband. Annars kan man i förtrolighet binda sig vid någon vars exempel det inte är värt att följa, eftersom en sådan intim kontakt får till följd att man leds bort från Gud, från hängivenhet till honom och kärlek till sanningen. Det är rent av farligt för dig att vara förtrolig med vänner bland dem som inte har någon religiös erfarenhet. Om ni båda eller alla tre följer Guds Andes ledning och sätter värde på era själars frälsning, kommer det att påverka ert val av vänner. Ni kommer inte att välja dem till era särskilda och förtroliga vänner som inte står för det som har med gudsfruktan att göra. Ni kommer att välja dem som på allvar tar hänsyn till religiösa ting och som påverkas av det i sitt dagliga liv. Era tankar borde först och främst gälla det eviga livet. Ingenting kan ha ett mer lömskt och direkt (43) farligt inflytande på sinnet och mer effektivt tjäna till att visa bort allvarliga intryck och Guds Andes överbevisning, än att förena sig med dem som är egenkära och obekymrade och vars samtal är världsliga och fåfängliga. Ju mer upptagna dessa personer må vara av allt möjligt annat, dess farligare är deras inflytande över kamrater, eftersom de har så mycket tilltalande och behagligt att slösa med kring sitt gudlösa liv.

Gud ställer krav på er alla tre, som ni inte bara kan kasta av er. Jesus har köpt er till priset av sitt eget blod. ”Gud har köpt er och priset är betalt. Ära då Gud med er kropp.” 1 Kor 6:20 (och i er ande som är Guds) Texten inom parentes finns ej i de svenska översättningarna. Har ni inget att offra åt Gud? Stort ansvar väntar er var och en i det vardagliga livet. Redogörelser för era liv kommer varje dag upp till Gud. Stora faror ligger dolda i er väg. Om jag kunde, skulle jag ta er i mina armar och bära er över dem tryggt och säkert, men det har jag inte lov till. Ni befinner er i den mest kritiska perioden i ert livs historia. Om ni väcker själens energier och riktar in dem på att säkra ting som har evigt intresse, kommer ni att ha framgång i er karaktärsutveckling. Om ni underordnar allt under detta som är evigt, kommer ni att fullkomna en kristen karaktär. Ni kan alla bli upptagna av krigföringen mot synder som ni ansätts av och ni kan alla gå ur striden med seger genom Kristus. Men det är ingen barnlek. Det blir en hård krigföring som innebär att man försakar sig själv och bär sitt kors. Faran är att ni inte helt och fullt inser hur ni har avfallit och i vilket farligt läge ni är. Om ni inte ser livet som det är, kastar bort de lysande, inte bilderna i er fantasi och landar på erfarenhetens sansade lärdomar, kommer ni att vakna när det är för sent. Då kommer ni att inse att ni har gjort ett fruktansvärt misstag.

Er utbildning har inte varit av det slaget att den format fasta och gedigna karaktärer. Därför måste ni nu se till att få den utbildning ni skulle ha fått för flera år sedan. En mor kan inte älska sina barn för mycket, men hon kan vara

oklok i sin kärlek och tillåta sina känslor att göra henne blind för deras bästa. Ni har haft en efterlåtten (44) och mjuk mamma. Hon har skyddat sina barn för mycket. Hennes liv har nästan krossats av de bördor, som hennes barn kunde ha burit bättre.

Bristen på fasthet och självförnekelse i era karaktärer är ett allvarligt hinder när det gäller att uppnå en äkta religiös erfarenhet. Fasthet och målmedvetenhet borde uppövas. Dessa egenskaper är direkt nödvändiga för ett framgångsrikt kristet liv. Om ni är orubbliga kommer ni inte att förmås att vända er bort från det som är rätt. Inget motiv kommer att vara starkt nog att få er bort från pliktens raka kurs. Ni kommer att vara trofasta och sanna mot Gud. Det som den passionerade känslan och kärleken försöker beveka er till och dragningen som finns i vänskapen kommer inte att förmå er att vända er bort från sanning och plikt. Ni kommer inte att offra plikten för böjelsen.

Om du, min bror, lockas att förena ditt livs intresse med en ung, oerfaren flicka, som egentligen har en bristfällig utbildning, när det gäller livets vanliga, praktiska, dagliga plikter, begår du ett misstag. Ändå är denna brist obetydlig i jämförelse med hennes okunnighet om den plikt hon har mot Gud. Hon har inte saknat ljus. Hon har haft andliga förmåner och ändå har hon inte känt sitt förtvivlade syndiga tillstånd utan Kristus. Om du i din blinda förälskelse gång på gång kan utebli från de bönemöten där Gud möter sitt folk, hur kan du då förvänta att Gud ska göra en sådan förening lycklig? Hur kan du förvänta det, när du söker hennes sällskap; hon som inte älskar Gud och inte ser något tilldragande i det andliga livet? Ha inte bråttom! Äktenskap som man ingår snabbt borde inte uppmuntras. Om antingen en ung kvinna eller en ung man saknar respekt för Guds anspråk, om de inte ger akt på de krav som binder dem vid gudsfruktan, är risken den att de inte riktigt tar hänsyn till kraven från man eller hustru. Vanan att ofta vara tillsammans med den du har utvalt, och att det dessutom sker med uppoffringen av dina andliga förmåner och dina timmar i bön, är någonting farligt. Du får bära en förlust som du inte har råd med. Att sitta uppe sent på natten är något folk ofta gör, men det är ingenting som Gud är nöjd med, även om ni båda är kristna. Dessa sena timmar skadar hälsan och gör det svårt (45) att ta itu med nästa dags plikter och onda impulser kan komma fram. Min broder, jag hoppas du har tillräckligt med självrespekt för att undgå denna form av uppvaktning. Om du är helt inställd på Guds ära kommer du att röra dig långsamt och försiktigt. Du kommer inte att tåla att kärlekskrank sentimentalitet förblindar din syn, så att du inte kan urskilja de höga krav som Gud har på dig som en kristen.

Kära ungdomar, jag riktar mig till er. Låt det bli ert mål att ära Gud och nå upp till likhet med Honom ifråga om moral. Inbjud Guds Ande att forma era karaktärer. Nu har ni ert gyllene tillfälle att tvätta er karaktärs kläder och göra dem vita i Lammets blod. Jag ser detta som en vändpunkt i livet för var och en av er. Vad vill ni välja, frågar Kristus, Mig eller världen? Gud kallar på en villkorslös överlåtelse av hjärta och känslor åt Honom. Om ni älskar vänner, bröder eller systrar, far eller mor, hus eller land, mer än mig, säger Kristus, är ni mig inte värdiga. Gudsfruktan

böjer själen under de högsta förpliktelseerna mot dess krav, till att vandra efter dess principer. Som den hemlighetsfulla magneten pekar mot norr, så pekar det andliga livets krav mot Guds ära. Ni är vid era dopslöften bundna att ära er Skapare och att bestämt förneka ert eget jag och korsfästa era lustar och böjelser, och till och med föra in era tankar under lydnad mot Kristi vilja.

Undgå att rusa in i frestelse. När frestelser omger er och ni inte kan styra de omständigheter som utsätter er för dem, då kan ni göra anspråk på Guds löften och med tillit och medvetna om kraften i dem utbrista: ”Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft.” Fil 4:13 Det finns styrka för er alla i Gud. Ni kommer bara aldrig att känna ert behov av den styrkan, om ni inte känner er svaghet och syndighet. Jesus, er dyrbara Frälsare, kallar er nu till en bestämd hållning för den eviga sanningen. Om ni får lida för honom, kommer Han att kröna er med ära i sitt eviga rike. Om ni är villiga att offra allt för Honom, då kommer Han att vara er Frälsare. Men om ni (46) följer er egen väg, då kommer ni att fortsätta i mörkret tills det är för sent att säkra sig den eviga belöningen.

Vad har ni varit villiga till att offra för sanningens sak? Ni har en mycket kort tid, då ni kan forma de ädla dragen i era karaktärer. Ni har alla i någon utsträckning varit olyckliga och otillfredsställda. Ni har klagat över mycket. Ni har gett uttryck för otro och har lagt band på andra. Särskilt gäller detta F. och H. Era hjärtan har varit fyllda av stolthet och ibland också av bitterhet. Ni har försummat bönestunderna i kammaren och ni har inte varit förtjusta i att utöva de religiösa plikterna. Om ni hade varit uthålliga i era ansträngningar att växa upp till Kristus, ert levande huvud, skulle ni nu ha varit starka. Ni skulle duga till att välsigna andra genom ert inflytande. Om ni hade uppövat en stadig, oförändrad och osviktig energi, skulle ni nu ha varit starka till att stå emot frestelse. Men dessa dyrbara egenskaper kan man bara tillägna sig genom överlåtelse åt religionens krav. Då kommer motiven att vara upphöjda och förståndet och känslorna kommer att balanseras av ädla principer. Gud kommer att arbeta med oss, om vi bara ägnar oss åt hälsosam verksamhet. Vi behöver känna nödvändigheten av att förena våra mänskliga ansträngningar och ivriga handlingar med gudomlig kraft. Vi kan stå fasta i Gud, starka till att segra. Du, bror E. har i hög grad saknat målmedveten handlingskraft och uthållighet.

Vilket stort misstag gör man inte i uppfostran av barn och unga? Man ger dem förmåner, ger efter för dem och skämmer bort dem. De blir själviska och odugliga och saknar krafter för att ta itu med livets små ting. De tränas inte i att förvärva styrka och karaktär genom att utföra dagliga plikter, hur obetydliga de än kan vara. Du försummar att villigt och glatt göra det som ligger rakt framför dig, det som någon måste göra. Det finns en stark längtan i oss alla att finna ett större och mer upphöjt arbete.

Ingen är skickad till ett stort och viktigt arbete om han inte troget har utfört de små plikterna. Det är gradvis som karaktären formas och som själen övas i att uppbjuda ansträngning och utnyttja energi i förhållande till den uppgift (47) som skall fullföras. Om det är omständigheterna som skapar oss, kommer vi säkerligen att

misslyckas med att fullkomna kristna karaktärer. Du måste vara herre över omständigheterna och inte låta omständigheterna behärska dig. Du kan finna kraft vid Kristi kors. Du kan nu växa gradvis och bekämpa svårigheter och vinna seger över vanans makt. Du behöver stimuleras av av den livgivande kraften från Jesus. Du skulle dras till Kristus och kläs i hans gudomliga skönhet och överlägsenhet. Broder G:s dotter har en utbildning att ta igen. Hon är inte mer lämpad för plikterna och svårigheterna i ett liv som hustru än en tioårig skolflicka.

Gudsfruktan skulle vara ditt rättesnöre och vägleda dig i allt vad du gör. Den skulle helt behärska dina känslor. Om du utan förbehåll överläter dig i Kristi händer och gör hans kraft till din styrka, kommer din syn på moral att bli klar, så att du kan se vad som utgör en framstående karaktär. Då blir du kanske inte bedragen av det yttre och gör allvarliga misstag i ditt val av vänner. Din moraliska styrka måste vara intensiv och känslig. Då kan den kanske gå igenom allvarliga prov utan att fördärvas. Din redbarhet skulle vara så orubblig, att fåfånga, skryt och smicker inte skulle ändra dig.

Tänk, så stort det är att ha ett rätt förhållande till Gud, att i det inte vara i harmoni med vår Skapare, så att änglar kan sändas för att rädda oss ur en smittsam omgivning av dåliga exempel. Där kan det yttre skenet bedra och locka själen från dess plikt. Men kom i håg att om du inbjuder frestelsen kommer du inte att få gudomlig hjälp, som kan hålla dig från att bli övervunnen. De tre hedersmännen (i Daniels bok) uthärdade den brinnande ugnen, eftersom Jesus själv gick med dem i flammorna. Om de själva hade lytt en impuls att gå in i elden skulle de ha förtärts. Så kommer det att gå för er. Om ni inte frivilligt går in i frestelsen, kommer Gud att stödja er när frestelsen kommer.

Guds sak i New York

(48) Medan jag var i Vermont, fick jag den 10 december 1871 se någonting beträffande New York. Det tycktes stå illa till med Guds sak i denna stat. Det fanns bara få arbetare där, och de var inte så effektiva som deras bekännelse till tron på de heliga sanningarna för vår tid kräver. I denna stat finns det sådana som predikar ordet och läran, som inte är grundliga arbetare. Fastän de tror sanningen teoretiskt och har predikat den i årtal, kommer de aldrig att bli duktiga arbetare förrän de följer en annan plan. De har tillbringat mycket av sin tid i församlingarna, när de inte är i stånd att vara till nytta för dem. De är själva inte helgade åt Gud. De behöver uthållighetens ande i att lida för Kristi sak, ”att dricka den bägaren” och ”bli döpta med det dopet”, innan de är beredda att hjälpa andra. Det behövs osjälviska, hängivna arbetare för att saken i New York skall uppnå biblisk standard. Det har inte varit dessa mäns plikt att resa runt till församlingarna. Om Gud har kallat dem till sitt verk är det för att de skall frälsa syndare. De skulle sätta sig själva på prov genom att gå ut på nya fält, så att de själva kan förstå om Gud har överlätit det själavinnande arbetet åt dem.

Hade bröderna Taylor, Saunders, Cottrell, Whitney, och bror och syster Lindsay arbetat på nya fält skulle de nu ligga mycket längre framme än vad de gör. Att möta motståndare skulle driva dem till sina Biblar för att finna argument, som stöder deras uppfattning. Detta skulle öka deras kunskap i Skriften och göra dem medvetna om deras förmåga att i Gud möta motstånd av något slag. De som är nöjda med att gång på gång bearbeta samma mark i församlingarna, kommer att sakna den erfarenhet som de borde ha. De kommer att vara svaga, inte starka i att handla och lida för sanningens sak. De kommer att vara arbetare som inte uppnår goda resultat.

De som har Guds sak i sitt hjärta och känner kärlek till dyrbara själar som Jesus har dött för kommer inte att söka sin egen bekvämlighet och njutning. De kommer att göra som Jesus har gjort. De kommer att gå ut ”för att söka efter och frälsa det som var förlorat”. Han sade: ”Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare till omvändelse.”

Om predikanter i New York önskar hjälpa församlingen, finns det inget bättre sätt för dem att göra det, än att gå ut på nya fält och arbeta för att föra själar till sanningen. När församlingens medlemmar ser att predikanterna brinner genom den anda som arbetet ger, att de på djupet känner sanningen kraft och söker att få andra att känna den, kommer det att ge nytt liv och ny styrka åt dem. Deras hjärtan kommer att röras till att göra det de kan för att hjälpa till i arbetet. Det finns ingen grupp människor i världen, som är villigare att offra av sina medel för att Guds sak skall ha framgång än sjundedagsadventisterna. Om predikanterna inte gör dem fullständigt missmodiga genom sin slöhet och ineffektivitet och genom sin brist på andlighet, kommer de vanligtvis att reagera positivt. De kommer att svara på vilken som helst vädjan som görs, som tilltalar deras omdöme och samvete. Men de önskar att få se frukt. Och det är rätt att bröderna i New York skall begära frukt av sina predikanter. Vad har de gjort? Vad håller de på med?

Predikanter i New York skulle ha kommit mycket längre än de har gjort, men de har inte blivit upptagna av det slags arbete som framkallar de ivrigaste ansträngningar och hårt motstånd. Om de hade gjort det skulle de ha drivits till sina Biblar och till bön för att kunna svara sina motståndare och genom att använda sina talenter skulle de ha fördubblat dem. Det finns predikanter i New York, som har predikat i årtal, men man kan inte vara beroende av dem för att hålla en serie föredrag. De har blivit som dvärgar. De har inte uppövat sina sinnen i studiet av ordet och genom att möta motstånd, så att de kan bli starka i Gud. Hade de gått ut utanför lägret för att bära Hans vanära, som trofasta soldater av Kristi kors, skulle de fått en erfarenhet. Hade de varit beroende av Gud och sina egna krafter, snarare än att luta (50) sig mot sina bröder, skulle de nu ha varit lämpliga att sätta in i verket var man än behöver deras hjälp. Om predikanterna i New York i allmänhet hade lämnat kyrkorna för att arbeta själva och inte ha stått i vägen för församlingarna, skulle både kyrkor och predikanter nu ha nått mycket längre i andlighet och i kunskap om sanningen.

Många av våra bröder och systrar i New York följer inte längre hälsoreformen. Det finns bara ett litet antal äkta hälsoreformatorer i denna stat. Bröderna i New York har fått ljus och andlig förståelse. Men den sanning som har nått deras förstånd och det ljus som har lyst på själen, men som inte har uppskattats och blivit tillvaraget, kommer att vittna emot dem på Guds dag. Sanningen har getts för att frälsa dem som skulle vilja lyda den och följa den. Fördömmelsen kommer inte för att de inte har ljuset, men för att de hade ljuset och inte vandrade i det.

Gud har utrustat människan med ett överflöd av medel för att tillfredsställa den naturliga aptiten. Han har brett ut de födoämnen som jorden har frambringt framför henne, en frikostig variation av mat, som är välsmakande och näringsrik och passande för matsmältningen. Vår gode, himmelske far säger att vi fritt kan äta av detta. Vi kan njuta av frukterna, grönsakerna och säden utan att göra våld på de lagar som styr oss. Dessa produkter kommer att ge näring åt kroppen, när de lagats till på det enklaste och naturligaste sättet. Kroppens naturliga styrka kommer att bevaras utan att man äter kött.

Gud skapade människan lite ringare än änglarna och gav henne egenskaper, som kommer att göra henne till en välsignelse för världen, om de används på rätt sätt. Det är de som gör att hon återspeglar Guds härlighet. Men fastän människan är skapad till Guds avbild, har hon genom omåttlighet gjort våld på de lagar och principer, som Gud har lagt ner i hennes fysiska natur. Omåttlighet, av vilket slag det vara må, bedövar de organ som uppfattar och varseblir. Den försvagar hjärnnervens kraft, så att eviga ting inte uppskattas utan placeras på samma nivå som det vardagliga. Sinnets högre krafter, som har ämnats för upphöjda ändamål, hamnar i slaveri (51) och måste tjäna de lägre drifterna. Om våra fysiska vanor inte är de rätta, kan inte våra mentala och moraliska krafter vara starka, eftersom det finns en tät förbindelse mellan det fysiska och det moraliska. Aposteln Petrus förstod detta och han höjde sin röst för att varna sina bröder att ”hålla sig borta från de köttliga begären som för krig mot själen”.

Det finns inte mycket kraft i den kristna världen. Man har gett efter för felaktiga vanor och fysiska och moraliska lagar har man satt sig över, tills det vanliga rättesnöret för ett rätt och fromt liv har sänkts till en oerhört låg nivå. Vanor som försämrar den fysiska hälsan försvagar den mentala och moraliska styrkan. Att man ger efter för onaturliga böjelser och lustar får till följd ett inflytande som konrollerar hjärnans nerver. De djuriska organen stärks, medan moralen undertrycks. Det är omöjligt för en människa som inte är avhållsam att vara en kristen, eftersom hennes högre krafter blir slavar åt lidelsefulla böjelser.

De som har förstått att man skall äta och klä sig i enkelhet och i lydighet för de lagar som gäller för hälsa och moral och som vänder sig bort från ljuset, som visar på deras plikt, kommer att hålla sig undan från ljuset som lyser på andra ting. Om de minskar känsligheten i sitt samvete för att undgå det kors, som de blir tvungna att ta upp för att vara i harmoni med naturens lagar, kommer de för att slippa tillrättavining att bryta de tio buden. Det finns en bestämd motvilja hos en del att uthärda korset och

skammen. Några kommer att lämna principerna, när man skrattar åt dem. Likhet med världen är något som vinner terräng hos Guds folk, som bekänner att de är pilgrimmer och främlingar, som vakar och väntar på Herrens återkomst. Det finns många bland dem i New York som bekänner att de håller sabbaten, men som är fastare förenade med världsliga moden och köttsliga begär än de är med friska kroppar, sunda sinnen eller helgade hjärtan.

Gud sätter människor på prov i New York. Han prövar dem var för sig. Han har tillåtit några att ha ett visst välstånd för att det som finns i deras hjärtan skall visa sig. Stolthet och kärlek till världen har skilt dem från Gud. Sanningens principer har praktiskt taget offrats, medan de säger sig älska sanningen. Kristna (52) borde vakna upp och handla. Deras inflytande gör sig gällande och formar andras åsikter och vanor. De kommer att få bära ett tungt ansvar för att genom sitt inflytande bestämma själars öde.

(52) Herren skiljer ett folk från världen i vår tid genom logiskt sammanhängande och tydliga sanningar. Han renar dem åt sig. Stolthet och ohälsosamma moden, lusten att visa upp sig och kärleken till beröm – allt detta måste lämnas i världen, om vi skall kunna bli förnyade enligt Hans bild som skapade oss. ”Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till oudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet. Han har offrat sig själv för oss för att friköpa oss från all laglöshet och rena åt sig ett egendomsfolk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar.” Tit 2:14

Församlingen i ____ behöver sållas. En grundlig omvändelse är nödvändig innan de kan vara beredda att arbeta. Stolthet och kärlek till världen, avund, skadeglädje, illasinnat förtal, skvaller och tassel bak ryggen är sådant som de länge har gett näring åt, tills Guds Ande inte har mycket att göra med dem. Medan somliga, som säger sig känna Gud, blir kvar i sitt nuvarande tillstånd, är deras böner en styggelse för Honom. De uppehåller inte sin tro genom sina gärningar och det hade varit bättre för några att aldrig ha nämnt sanningen än att ha vanärat sin bekännelse så som de har gjort. Medan de bekänner sig vara Kristi tjänare är de tjänare åt rättfärdighetens fiende. Deras handlingar vittnar om att de inte känner Gud och att deras hjärtan inte böjts i lydnad för Kristi vilja. De gör en barnlek av religionen. De gör som gringiga barn.

Guds barn på hela jorden är en enda stor syskonflock. Vår Frälsare har tydligt avgränsat den ande och de principer, som skulle styra deras handlingar och de skulle genom sitt konsekventa, heliga liv skilja sig från världen. (53) Den ömsesidiga kärleken och den kärlek till den himmelske Fadern, som står högt över all annan kärlek, skulle visa sig i deras samtal och handlingar. Just nu liknar många av Guds barn otacksamma och kivande familjemedlemmar.

Det är fara för att till och med predikanterna i New York tillhör den klass, som alltid håller på att lära och aldrig kommer fram till kunskap om sanningen. De praktiserar inte det de studerar om. De är hörare men inte görare. Dessa predikanter behöver en erfarenhet i sanningen, som

kommer att göra det möjligt för dem att förstå verkets upphöjda karaktär.

Vi lever i den högtidligaste och viktigaste tiden av denna jordens historia. Vi är mitt uppe i den sista tidens faror. Viktiga och fruktansvärda händelser ligger framför oss. Hur viktigt är det inte att alla som verkligen fruktar Gud och älskar Hans lag skulle ödmjuka sig inför Honom och känna smärta och sörja och bekänna de synder som har skilt Gud från Hans folk. Det som borde väcka till en känsla av fara, är att vi inte känner eller förstår vårt tillstånd, vet hur lågt vi står och att vi är nöjda med att bli kvar där vi är. Vi borde fly till Guds ord och till bönen och var och en för sig söka Herren med iver. Vi skulle göra detta till vår viktigaste angelägenhet.

Medlemmarna i församlingen är ansvariga för de talenter som med förtroende har överlämnats åt dem. Det är omöjligt för kristna att bära det ansvaret, om inte de intar den upphöjda ställning som stämmer med de heliga sanningar som de bekänner. Det ljus som lyser på vår stig gör oss ansvariga för att låta ljuset lysa ut till andra på ett sådant sätt att de kommer att ära Gud.

Släktingar i församlingen.

Den framgång som församlingen i ____ har står inte i proportion till det ljus som har lyst på medlemmarnas stig. Gud har åt var och en anförtrott talenter som skall få växa genom sättas i banken, så att Mästaren kan få tillbaka sitt med ränta då han kommer igen. (54) Församlingen i ____ är i stort sett byggd av värdefullt material, men dess medlemmar har inte lyckats nå den höga standard som det är deras förmån att nå.

Församlingens arbetsmaterial finns till största delen i tre familjers grenar som är förenade genom äktenskap. Det finns fler resurser i församlingen och mer material att tillverka goda arbetare av, än vad som kan användas på den platsen. Hela församlingen växer inte andligt. Medlemmarna är inte förmånligt placerade, så att de kan utveckla styrka genom att se till att de talenter som Gud har gett dem blir uppövade. Det finns inte plats för alla att arbeta. Den ene går i vägen för den andre. Där finns brist på andlig styrka. Om denna församling i mindre grad vore en familjekyrka skulle var och en kunna känna individuellt ansvar.

Om begåvningen och inflytandet, som flera av församlingens medlemmar har, skulle tas i bruk i andra församlingar, där de skulle engageras för att hjälpa till där hjälp verkligen behövdes, skulle de få en erfarenhet i andliga ting som var av största värde. Genom att på detta sätt få ansvarsuppgifter och bära bördor i Guds verk skulle de bli till välsignelse för andra. Genom att ta del i hjälparbete för andra skulle de följa Jesus exempel. Han kom inte för att bli betjänad, men för att tjäna andra. Han levde inte för att tillfredsställa sig själv. Han utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt och använde sitt liv till att göra gott. Han kunde ha levt sitt liv på jorden i bekvämlighet och överflöd och han kunde ha beviljat sig detta livets njutningar, men han levde inte för att njuta. Han levde för att göra gott och låta andra slippa lidande. Hans exempel är det vi skall följa.

Om de hade varit helgade åt Gud, skulle bröderna I och J ha kunnat ta på sig större ansvar än vad de har gjort. De har trott att de skulle vara färdiga att svara på varje kall som skulle utföras mot förtjänst och att detta var den huvudsakliga bördan som de skulle bära i Guds verk. Men Gud begär mer av dem än detta. Om de hade fostrat sina sinnen till en kritisk granskning av Guds ord, så att de skulle ha kunnat arbeta för Hans sak och hade arbetat för själars frälsning lika ivrigt som de gör för att få de ting som tillhör detta (55) livet, så skulle de ha utvecklat styrka och visdom. De skulle ha förstått hur de skulle ta på sig en uppgift i Guds verk, där det är stort behov av arbetare.

Dessa bröder blir förkrympta i sin själsliga och andliga styrka genom att stanna kvar i en familjegemenskap. Det är inte det klokaste för barn i en, två eller tre familjer som har knutits samman genom äkenskap att bosätta sig med få kilometers avstånd från varandra. Inflytandet som parterna upplever är inte bra. Det som angår den ene angår dem alla. Det som är svårt och tilltrasslat, som varje familj mer eller mindre får erfarenhet av, skulle så mycket som möjligt begränsas inom den egna familjens cirkel. Det utsträcks till vidare familjeförbindelser och får inflytande på de andliga mötena. Det finns saker som en tredje person inte bör känna till, hur vänlig och nära besläktad han än må vara. Enskilda individer och (deras) familjer borde bära dem, men den nära släktskapen med flera familjer, där man hela tiden har umgänge med varandra, har en behågenhet att bryta ned den värdighet, som skulle upprätthållas av varje familj. När man fullgör den känsliga plikten att förmana och tillrättavisa, är det fara för att man sårar känslor, om det inte sker med den största ömhet och omsorg. De som är de bästa mönstren för karaktären kan också göra fel och begå misstag och man borde vara mycket försiktig, så att man inte gör en stor sak av något som är en småsak.

En sådan familje- och församlingsgemenskap är mycket behaglig för de naturliga känslorna, men det är, när allt kommer omkring, inte det bästa för utvecklingen av symmetriska, kristna karaktärer. Den nära släktskapen och det familjära umgänget man har med varandra, medan man är förenade i församlingens förmåga, försvagar inflytandet. Den värdighet, den högaktning, den tillit och kärlek, som gör församlingen framgångsrik, bevaras inte. Alla parter skulle vara mycket lyckligare över att vara åtskilda och besöka varandra då och då och deras ömsesidiga inflytande skulle bli tio gånger större.

I dessa familjer som förenas genom äkenskap och umgås med varandra, är var och en uppmärksam på de andras fel och misstag och känner att de har plikt att rätta till dem. (56) Eftersom dessa släktingar verkligen bryr sig om varandra, är de ledsna för småsaker, som de inte skulle lägga märke till hos andra som de inte har så nära förbindelse med. Några uthärdar häftig smärta i sitt inre, eftersom de känner att de inte har blivit opartiskt behandlade och att man inte har tagit hänsyn till dem på det sätt som de förtjänar. Avund för småsaker uppstår ibland och mullvadshögar blir berg. Dessa små missförstånd och obetydliga olikheter vållar svårare smärtor i sinnet än prövningar som kommer från annat håll.

Dessa ting gör verkligt samvetsgranna och ädla män och kvinnor svaga när det gäller uthållighet. De utvecklar inte de karaktärer, som de skulle kunna ha, om deras situation vore annorlunda. De blir som dvärgar i sin mentala och andliga växt, vilket hotar att förstöra deras användbarhet. Deras arbete och intresse begränsas i hög grad till dem själva. Deras sfär av inflytande krymper när den borde vidgas. Den skulle bli mer allmän, så att de genom att placeras i olika omständigheter skulle kunna göra bruk av de krafter som Gud har gett dem på ett sätt som ger Gud mest ära. Alla sinnets förmågor kan i hög grad utvecklas. Själens energier behöver väckas upp och få utlopp i handling till Guds ära.

Arbetare för Gud

Gud kallar missionärer. Det finns kunniga män i församlingen i ___ som kommer att växa i duglighet och kraft om de övar upp sina förmågor i Guds verk och Hans sak. Om dessa bröder utbildar sig för att göra Guds sak till deras främsta intresse och uppoftar lust och nöje för sanningens sak kommer Guds välsignelse att vila över dem. Dessa bröder, som älskar sanningen och som i årtal har glatt sig över ett allt större ljus i Skriften, borde låta sitt ljus lysa fram för dem som är i mörker. Gud kommer att bli till visdom och kraft för dem och vill förhålliga sig tillsammans med och genom dem som helt följer Honom. "Om någon tjänar mig, skall min Fader ära honom." Guds visdom och kraft kommer att ges till de villiga och trofasta.

(57) Bröderna i --- har varit villiga att ge av sina medel till olika slags verksamhet, men de har hållit tillbaka sig själva. De har inte sagt: "Här är jag, Herre, sänd mig." Det är inte det mänskliga redskapens styrka utan Hans kraft och visdom som tar dem i sin tjänst och arbetar med dem, som gör att människor har framgång i det arbete som är nödvändigt att göra. Genom att offra våra ägodelar till ägaren av himmel och jord men undanhålla oss själva, kan vi inte få Hans godkännande och säkra oss Hans välsignelse. I brödernas och systrarnas hjärtan i ___ måste det finnas en princip att lägga allt, också sig själva på Guds altare.

Det behövs män i Battle Creek som kan och vill bära bördor och ta på sig ansvar. Kallet har gått ut den ena gången efter den andra, men det har nästan inte kommit något svar. Några skulle ha svarat på kallet, om deras värsliga intressen hade främjats av att de gjorde det. Men eftersom det inte var någon utsikt till att de skulle få bättre inkomster vid Battle Creek, kunde de inte se att det var deras plikt att komma dit. "Lydnad är bättre än offer." Utan lydnad och osjälvisk kärlek är de rikaste offergåvor alltför ynkliga för att komma fram inför Honom som äger allt.

Gud kallar bröder och systrar i ___ att träda fram och komma till Herrens hjälp, till Herrens hjälp mot de mäktiga. Orsaken till att det är så liten styrka bland dem som bekänner sig till sanningen är att inte utövar de förmågor som Gud har gett dem. Väldigt många har vecklat in sin förmåga i en servett och gömt den i jorden. Det är genom att använda förmågorna som de växer. Gud kommer att sätta sitt folk på prov.

Bror och syster I har trofast burit bördor i Guds sak och nu borde deras barn inte hålla sig undan och låta bördorna vila så tungt på dem. Det är på tiden att kraften i barnens sinnen, som inte är slitna, skall sättas i sving. De skulle i synnerhet arbeta i Herrens vingård.

Några av bröderna och systrarna i New York har varit angelägna att broder och syster K, särskilt syster K, skulle uppmuntras att arbeta i församlingarna. Men detta är inte (58) den plats som de skall styrka sin rätt till. Om Gud verkligen hade lagt denna arbetsbörda på dem, är det inte för församlingarnas skull. De ligger i allmänhet före dem. Det ligger en värld framför broder och syster K, en värld som ligger i det onda. Deras fält är vidsträckt. De har en massa plats där de kan använda sina förmågor och pröva sitt kall utan att gå in i andra människors arbetsuppgifter och bygga på en grund som de inte har lagt. Broder och syster K har varit väldigt sena att skaffa en erfarenhet av självförnekelse. De har varit sena att ta till sig hälsoreformen i alla dess grenar. Därför kan de inte vara till välsignelse för församlingen i fråga om detta, men de är snarare ett hinder.

Broder K har inte varit till välsignelse för församlingen i ___ men han har varit en stor börda. Han har direkt stått i vägen för framgång. Han har inte varit i stånd att hjälpa till när och där de behövde mest hjälp. Han har inte på ett riktigt sätt representerat vår tro. Hans umgänge och liv har inte tjänat till helgelse. Han har släpat långt efter och har inte varit beredd och villig att bedöma vad som är Guds försyns ledning. Han har stått i vägen för syndare. Han har inte varit i stånd till att sprida ett inflytande till otroende som skulle kunna vara till förmån för tro.

Hans exempel har varit ett hinder för församlingen och för hans icke troende grannar. Om broder K hade varit fullständigt överlåtten åt Gud, skulle hans arbete ha burit mycket frukt. Det hade haft mycket gott med sig. Men det som i synnerhet skiljer Guds folk från de populära, religiösa samfundet är inte bara deras bekännelse utan deras föredömliga karaktärer och deras principer om osjälvisk kärlek. Det kraftfulla, renande inflytandet från den Helige Ande på hjärtat, som tillämpas i ord och arbete, skiljer dem från världen och kännetecknar dem som Guds egendomsfolk. Karaktären och sinnelaget som Kristi efterföljare har kommer att likna deras Mästares. Han är mönstret, det heliga och och fullkomliga exemplet, som kristna har fått för att efterlikna. Hans sanna efterföljare kommer att älska sina bröder och vara samstämda med dem. De kommer att älska sina grannar som Kristus har gett dem (59) exempel på. De kommer att göra vilken som helst uppoffring för att därigenom få själar att lämna sina synder och omvändas till sanningen.

Sanningen, som är djupt rotad i de troendes hjärtan, kommer att spira och växa och bära frukt till rättfärdighet. Deras ord och handlingar är kanaler genom vilka sanningens rena principer och helighet förs ut till världen. Särskilda välsignelser och förmåner finns för dem som älskar sanningen och följer det ljuset de har fått. Om de försummar att göra det, kommer deras ljus att bli till mörker. När Guds folk blir självtilräckliga, lämnar Herren dem åt deras egen visdom. De som är ödmjuka i hjärtat, de

som är lydiga och trofasta, har fått löfte om nåd och sanning.

Bror K har stått i vägen för sina barn. Om han hade varit helgad åt Gud och i sitt hjärta varit upptagen med Hans verk och levtt den sanning som han bekänt sig till, skulle han ha känt betydelsen av att befalla sitt hushåll att följa honom, som den trofaste Abraham gjorde.

Bristen på harmoni och kärlek mellan de två bröderna K är en skamfläck för Guds sak. Båda har fel. Båda måste arbeta på att kuva det egna jaget och låta kristna dygder få växa fram. Gud blir vanärad genom deras oenighet, och jag går inte för långt när jag säger det hat, som finns mellan dessa köttsliga bröder. Bror A K har tagit fel riktigt ordentligt. Han har närt känslor som inte var sådana som Gud ville. Han känner sin brors, B K:s, säregenheter. Han vet att han är otålig och olycklig till sin läggning. Ofta kan han inte se det som är gott, när det ligger rakt framför honom på hans väg. Han ser bara det som är ont och blir väldigt lätt missmodig. Satan förstörar mullvadshögar till berg framför honom. När allt kommer omkring har bror B K på många sätt betett sig mindre klandervärdt än sin bror, eftersom den väg han har fullföljt har varit mindre skadlig för sanningens sak.

Dessa köttsliga bröder måste helt och fullt försonas innan de kan ta bort den vanära från Guds sak, som deras oenighet har orsakat. ”På samma sätt är det uppenbart vilka som är Guds barn och vilka som är djävulens barn: den som inte gör det rätta, är inte av Gud, ej heller den som inte älskar sin broder.” ”Den som säger sig vara i ljuset och hatar sin broder är annu kvar i mörkret.” De som arbetar för Gud skall vara rena kärll helgade åt Mästarens bruk. ”Rena er ni som bär Herrens kärll.” ”Om någon säger att han älskar Gud och hatar sin broder, så är han en lögnare. Ty den som inte älskar sin broder som han har sett, kan inte älska Gud som han inte har sett.”

(60) Kristi ambassadörer har ett ansvarsfullt och heligt arbete framför sig. De är en doft från liv till liv eller från död till död. Deras inflytande bestämmer hur det går för de själar som Kristus har dött för. Broder och syster K saknar erfarenhet. Deras liv har inte fört till helighet. De har inte en djup och grundlig kunskap om den gudomliga viljan. De har inte gått stadigt framåt och uppåt i liv med gudsgemenskap, så att deras erfarenhet skulle kunna vara värdefull för församlingen. Deras sätt att förhålla sig har inte varit en liten börda för församlingen.

Syster K:s förflutna har inte varit av det slaget att hennes erfarenhet skulle kunna vara till välsignelse för andra. Hon har inte levtt upp till den övertygelse om plikt som hon har. Hon har gjort våld på sitt samvete alltför många gånger. Hon har sökt efter njutning och hennes liv har riktats in på fåfänga, lättsinne och mode inför det sanningens ljus som har lyst på hennes stig. Hon kände till vägen men brydde sig inte om att gå den. Herren gav syster K ett vittnesbörd som innehöll varning och tillrättavisning. Hon trodde på vittnesbördet och skilde sig från den grupp människor som älskar njutning mer än Gud. När hon sedan såg sitt förflutna, så fyllt av försummelser och fel, gav hon efter för otro och en dysterhet som höll i sig. Förtvivlan bredde sina mörka vingar över henne. Hennes äktenskap med bror

K ändrade tingens tillstånd något, men sedan dess har hon tidvis varit mycket beklämd och modfälld.

Syster K har god kunskap om profetierna och kan tolka dem och är beredd att tala om dem. Några bröder och systrar har varit ivriga att mana broder och (61) syster K att gå ut i aktivt arbete, men det är fara för att de arbetar utifrån fel ståndpunkt. Syster K har fördelar när det gäller utbildning, som gör henne överlägsen många av dem som hon omges av. När hon har arbetat offentligt har hon varit mer beroende av sin egen styrka än av Guds Ande. Hon har ett högtsträvande oberoende. Sådan är hennes anda och hon har trott att hon snarare var lämpad att undervisa än att bli undervisad. Hennes brist på andlig erfarenhet gör henne oförberedd att undervisa i församlingarna. Hon har inte tillräcklig urskillningsförmåga och andlig styrka till att bygga upp dem. Om hon och hennes man i det hela taget skulle sysselsätta sig i detta arbete, borde de börja med att utöva ett gott inflytande i församlingen i _____. De skulle göra sin arbetsinsats där den bäst behövs.

Arbete måste göras på nya fält Syndare som aldrig har hört varningens budskap behöver varnas. Här har broder K och syster K rikligt med plats att arbeta och pröva sitt kall. Ingen borde hindra deras ansträngningar på nya fält. Det finns syndare att frälsa vart de än vänder sig. Men en del predikanter är benägna att gå över samma mark i församlingarna gång på gång, när de inte kan hjälpa dem med sitt arbete utan slösar bort sin tid.

Vi önskar att alla Herrens tjänare vore arbetare. Arbetet med att varna borde inte inskränkas till att gälla bara predikanterna, men de bröder som har sanningen i sina hjärtan och som har haft ett gott inflytande hemma, skulle känna att ett ansvar vilar på dem att ägna en del av sin tid till att gå ut till grannarna och gå ut i närliggande städer som missionärer. De skulle ha med sig våra publikationer och få igång samtal och i Jesu anda skulle de be tillsammans med dem som de besöker. Detta är det arbete som skulle väcka en anda av rannsakan och reformation.

I årtal har Herren kallat sitt folks uppmärksamhet till hälsoreformen. Detta är en av de viktiga grenarna i verket för att förbereda Människosonens återkomst. Johannes döparen gick ut i Elias ande och kraft (62) för att bereda väg för Herren och vända folket till den rättfärdiges visdom. Han representerade dem som lever i den sista tiden, som Gud har anförtrott heliga sanningar till. Dessa sanningar skall de presentera för folk för att förbereda vägen för Jesu andra ankomst. Johannes var en reformator. Ängeln Gabriel kom rätt från himlen och gav hans far upplysning om en reform i hälsa. Han sade att han inte skulle dricka vin eller starka drycker och att han skulle fyllas av den Helige Ande från födseln.

Johannes valde att vara utan vänner och utan lyx i livet. Enkelheten i hans klädsel, en dräkt som var vävd av kamelhår, var en ständig tillrättavisning av prästerna för den slösaktighet som de visade fram, något som också gällde folket i allmänhet. Hans diet, som var rent vegetabilisk, var en tillrättavisning för det frosseri och den eftergivenhet för apptiten som var vanlig överallt. Profeten Malaki säger: ”Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan HERRENS dag kommer, den stora och

fruktansvärda. Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder.” Här beskriver profeten arbetets karaktär. De som skall bereda vägen för Jesu andra ankomst representeras av den trofaste Elia, liksom Johannes kom i Elias ande för att förbereda Jesu första ankomst. Reform är det stora ämne som skall dryftas och allmänhetens sinnen måste väckas. Avhållsamhet i allt är något som skall stå i förbindelse med budskapet för att vända Guds folk från deras avguderier, deras frosseri och lyx när det gäller klädsel och annat.

Den självförnekelse, anspråkslöshet och avhållsamhet, som krävs av de rättfärdiga, som Gud särskilt leder och välsignar, skall framställas för folket i motsättning till de överdådiga och hälsofarliga vanor, som människorna har i denna tid av förfall, Gud har visat att hälsoreformen är så förenad med den tredje ängels budskap som handen med kroppen. Man kan ingenstans finna en lika viktig orsak till fysiskt och moraliskt förfall som en försummelse av detta viktiga ämne. De som ger efter för apptit och begär och sluter sina ögon för ljuset av rädsla för att de kommer att få syn på syndiga eftergifter, (63) som de är ovilliga att avstå ifrån, är skyldiga inför Gud. Vem som än vänder sig bort från ljuset i ett fall förhärdat sitt hjärta när det gäller ljus i andra frågor. Den som bryter mot moraliska förpliktelser, när det gäller hur man äter och klär sig, gör sig beredda att motsätta sig Guds krav i frågor som berör eviga intressen. Våra kroppar är inte våra egna. Gud kräver att vi skall vårda den boning som Han har gett oss, så att vi kan framställa våra kroppar som ett levande, heligt offer som är välbehagligt för Gud. Våra kroppar tillhör Honom som har skapat dem och vi är skyldiga att lära oss förstå hur de på bästa sätt skall kunna bevaras från att försvagas och förfalla. Om vi försvagar kroppen genom självtillfredsställelse, genom att ge efter för apptiten och genom att klä oss enligt hälsofarliga moden för stämman överens med världen, blir vi Guds fiender.

Broder och syster K har intesatt värde på ljuset över hälsoreformen. De har inte förstätt att det finns plats för det i anknytning till den tredje ängels budskap. Försynen har fört Guds folk ut ur världens överdådiga vanor, bort från tillfredsställelse av apptit och begär för att de i alla ting skall ställa sig på självförnekelsens och avhållsamhetens plattform. Det folket som Gud leder skall vara Hans egendomsfolk. De kommer inte att vara lika världen. Men om de följer Guds ledning kommer de att fullfölja Hans syften. De kommer att överlåta sin vilja åt Hans vilja. Kristus kommer att bo i hjärtat. Guds tempel kommer att vara heligt. Era kroppar, säger aposteln, är den Helige Andes tempel. Gud begär inte att Hans barn skall förneka sig själva i den grad att deras fysiska styrka blir nedsatt. Han begär av dem att de skall lyda naturens lag för att bevara fysisk hälsa. Naturens väg är den väg han pekar ut. Och den är bred nog för vilken kristen som helst. Gud har försett oss med frikostig hand. Han har strött ut rika och varierade gåvor för vårt uppehälle och till vårt behag. Men för att vi skall ha glädje av den naturliga matlusten, som uppehåller hälsan och förlänger livet, sätter han gränser för apptiten. Han säger: ”Ta er till vara, begränsa och förneka den onaturliga apptiten.” Om vi skapar en fördärvlad apptit, bryter vi vårt väsens lagar och påtar oss ansvaret för att missbruka våra kroppar och påföra oss själva sjukdom.

Elias ande och kraft har rört vid hjärtan och åstadkommit reform och väglett dem till den rättrådiges visdom. Bror och syster K har inte blivit omvända till hälsoreformen till trots för den mängd bevis som Gud har gett när det gäller det ämnet. Självförnekelse är viktig för äkta gudsfruktan. De som inte har lärt att förneka sig själva saknar kraftfull, praktisk gudaktighet. Vi kan inte förvänta något annat än att religionens krav kommer i kontakt med den naturliga förkärleken och de världsliga intressena. Här är det ett arbete att göra för var och en i Herrens vingård. Ingen borde ligga på latsidan. Guds änglar är alla i rörelse. De stiger upp till himlen och ner till jorden igen med barmhärtighetens och varningens budskap. Dessa himmelska budbärare rör vid hjärtan och sinnen. Det finns män och kvinnor överallt, vars hjärtan är mottagliga. De blir inspirerade av sanningen. Om de som har kunskap om sanningen, nu skulle vilja arbeta förenade med den Helige Ande, skulle vi se ett stort verk bli fullfört.

Nya fält ligger öppna. Där kan alla pröva sitt kall genom ansträngningar som grundats på erfarenhet och föra själar ut ur mörker och falska läror och ge dem ett fäste på den eviga sanningens plattform. Bror och syster K känner att Gud har kallat dem att engagera sig i Guds verk. De har tillräckligt att göra med att kalla syndare till ånger, men för att Gud skall kunna arbeta i och genom dem behöver de en grundlig omvändelse. Arbetet med att göra ett folk redo för att Jesus skall komma tillbaka är ett ytterst heligt och högtidligt verk, som kallar på hängivna, osjälviska arbetare. De som har ödmjukhet, tro, energi, uthållighet och beslutsamhet kommer att finna mycket att göra i sin Mästares vingård. Där finns det ansvarskrävande uppgifter som skall utföras, som fordrar att de är ivriga och tar alla sina krafter i bruk. Det är villig tjänst som Gud godtar. Om den sanning vi bekänner oss till är av sådan oändlig betydelse att den avgör själars öde, hur noggranna borde vi inte vara, när vi presenterar den?

”De rättfärdigas stig är som gryningens ljus, som växer i klarhet, tills dagen nått sin höjd.” Broder och syster K, hade ni vandrat i det ljus som lyste på er stig, (65) hade ni dragits närmare och närmare Gud, skulle ni nu ha en ovärderlig erfarenhet. Den erfarenheten skulle ni ha fått, om ni orubbligt trott på sanningen och vandrat ödmjukt inför Gud i det ljus som Han har gett er. Om ni hade låtit talenterna som han har lånat er växa och bli mer värda, skulle ni ha lyst som ljus i världen. Men ljuset blir till mörker för alla som inte vill vandra i det. För att bli godtagna och välsignade av Gud som våra fäder blev, måste vi precis som de vara trofasta. Vi måste låta ljuset växa som de gamla, trofasta profeterna gjorde. Gud har krav på oss enligt den gunst som han har gett oss och Han kommer inte att godta mindre än det Han fordrar. Alla Hans rättfärdiga krav måste helt fyllas. För att vi skall befrias från vårt ansvar, måste vi stå på den upphöjda mark, som den heliga sanningen har förberett oss för genom fastställd ordning och framryckning.

Broder L. förstår inte det helgande inflytande som sanningen har på hjärtat. Han är inte så tålmodig, ödmjuk och fördragsam som han borde vara. Han blir lätt upprörd. Jaget väcks och han säger och gör mycket utan att tänka sig för som han borde. Hans inflytande leder inte människor till frälsning vid alla tillfällen. Om han var

genomsyrad av Kristi Ande kunde han gripa tag i den Mäktige med en hand, medan trons och kärlekens hand kunde räckas fram till den stackars syndaren. Broder L behöver det kraftfulla inflytandet från gudomlig kärlek, för det kommer att förnya och förfina hjärtat, helga livet och upphöja och förädla hela mannen. Då kommer hans ord och gärningar att ha en doft av himlen och inte av hans egen ande.

Om det eviga livets ord sås i hjärtat, kommer det att få fram rättfärdighetens och fridens frukt. Du måste övervinna en självrättfärdig och och självbelåten anda, min käre bror. Du borde odla en anda som gör dig villig att ta emot undervisning och råd. Vad andra än kan ha att säga, borde du säga till dig själv: Vad betyder det för mig? Kristus har bett mig att följa Honom. Du borde odla en mild och ödmjuk anda. Du behöver en erfarenhet av äkta gudsfruktan. Om du inte har det, kan du inte förstå hur du skall engagera dig i Guds verk. (66) Din anda måste mjukas upp och kuvas i lydnad för Kristi vilja. Du borde vid alla tidpunkter ha den ödmjuka värdighet som tillkommer den som är Jesu efterföljare. Vårt uppförande, våra ord och handlingar predikar för andra. Vi är levande brev, kända och lästa av alla människor.

Du borde vara försiktig, så att du inte predikar sanningen på grund av lust att strida och argumentera. Om du gör det kommer du helt säkert att vända striden mot dig själv och du kommer att ge framgång åt fiendens sak snarare än åt Guds sanning. Varje gång du ger dig in i strid, borde det vara av plikt känsla. Om du gör Gud till din styrka och underkastar dig och låter sanningen bära fram segern, kommer Satans bedrägerier och hans glödande pilar att vändas mot honom själv. Du kommer att bli styrkt och besparad från misstag och bevarad från alla slags villfarelser. Du behöver lära dig att vara försiktig och inte rusa fram i din egen styrka. Arbetet är viktigt och heligt, och du behöver stor visdom. Du borde rådföra dig med dina bröder, som har fått erfarenhet i arbetet. Men framför allt behöver du uppnå en grundlig kunskap om din egen svaghet och om farorna. Du borde styrka de svaga punkterna i din karaktär, så att din tro inte lider skeppsbrott.

Vi lever mitt under den sista tidens faror och om vi har en anda av självtillräcklighet och oberoende kommer vi att utsättas för Satans list och bli besegrade. Du måste sluta med att vara viktig i dina egna ögon och vara dold i Kristus och bara vara beroende av Honom för att få styrka. Församlingarna behöver inte ditt arbete. Om du är överlåten åt Herren kan du arbeta på nya fält och Gud kommer att arbeta tillsammans med dig. Gud kommer att godta hjärtats och själens renhet. Någonting mindre än det kommer han inte att fråga efter. Vi måste lida med Kristus om vi vill regera med Honom.

Broder M kunde ha utfört det som är gott, om han redan för många år sedan gett allt åt Jesus. Han har inte blivit helgad genom sanningen, hans hjärta har inte haft det rätta förhållandet till Gud. Han har gömt sin talent i jorden. Vad kommer han som har använt sin talent på fel sätt att svara, när Mästaren ber honom göra (67) räkenskap för sin förvaltning? Broder M har inte varit till ära för Guds sak. Det är farligt att strida mot Guds försyn och vara missnöjd

med nästan allting, som om det hade funnits en särskild planläggning för att fresta och förstöra. Det verk som består av ympning och rening för att göra oss lämpliga för himlen är ett stort verk. Det kommer att kosta oss mycket lidande och prövning, eftersom våra viljor inte är underlagda Kristi vilja. Vi måste igenom smältugnen tills elden har förtärt allt värdelöst skräp och vi har blivit renade och återspeglar den gudomliga bilden. De som följer sina böjelser och styrs av det som finns på ytan kan inte riktigt bedöma vad Gud gör. De är fulla av missnöje. De ser misslyckande, där det i verkligheten är seger, en stor förlust, där det är vinst och liksom Jakob är de beredda att utropa: Allt ”samlar sig emot mig”, när just de ting som de klagat över i sin helhet samverkar till deras bästa.

Inget kors ingen krona. Hur kan man vara stark i Herren utan prövningar? För att få styrka måste vi träna. För att ha stark tro måste vi placeras i omständigheter där vår tro kommer att övas. Just innan aposteln Paulus blev martyrt uppmanade han Timoteus: ”Bär också du ditt lidande för evangeliet efter den kraft som Gud ger.” Det är genom mycket lidande som vi skall gå in i Guds rike. Vår Frälsare blev prövad på varje tänkbart sätt och ändå vann han hela tiden seger i Gud. Det är vår förmån att vara starka i Guds styrka under alla omständigheter och att ha vår ära i Kristi kors.

En icke pålitelig erfarenhet

Kära syster N: I den syn som jag fick den 10 december 1871 såg jag något som har varit till stort hinder för att du skulle återfå din hälsa. Dina säregna karaktärsdrag har hindrat dig från att ta emot det goda du kunde ha fått och från att bli så bra som möjligt. (68) Du har en särskild ordning som du följer och du vill inte vändas bort från den. Du har dina idéer som du tillämpar, när de faktiskt inte är harmoni med fysisk lag, men helt enkelt rättar sig efter ditt eget omdöme.

Du har sinnesstyrka och stark vilja och du tror att du förstår ditt eget fall bättre än andra gör, eftersom du hänför till dina känslor. Du leds av dina känslor och styrs av din erfarenhet. Du har prövat den ena planen efter den andra tills du har blivit nöjd och har beslutat att ditt omdöme var det som var bäst att följa, när det gällde ditt eget fall. Men vilken norm har du haft? *Dina känslor*. Hör nu här, min syster. Vad har dina känslor att göra med verkliga fakta i saken? Bara väldigt lite. Känslor är ett dåligt rättesnöre, när de behärskas av en livlig fantasi och en fast vilja. Du är mycket bestämd och din livsföring ligger utstakad framför dig, men du ser inte ditt fall ur en riktig synvinkel. Din bedömning går inte att säkert lita på när det gäller ditt eget fall.

Jag fick se att du hade blivit lite bättre, men inte så mycket och inte så fort eller så fullständigt som du skulle ha kunnat, eftersom du tagit saken i egna händer. På grund av detta och för att du skall kunna känna att det är din plikt att bli ledd av den bedömning som mer erfarna människor

har, önskar jag att du kom till Hälsoinstitutet. Läkarna på Hälsoinstitutet förstår sig på sjukdom, dess orsaker och den rätta behandlingen, bättre än du gör. Om du villigt lämnar dina bestämda idéer och väntar på deras bedömning finns det hopp för ditt tillfrisknande. Om du däremot vägrar att göra det ser jag inte något hopp för att skall bli så bra som du skulle kunna bli med rätt behandling.

Som jag tidigare har förklarat litar du, min syster, på erfarenhet. Din erfarenhet bestämmer vilken väg du skall följa. Det som många kallar erfarenhet är emellertid inte alls erfarenhet. Det är helt enkelt vana eller eftergivenhet, som gör att man följer den blint och okunnigt med en stark och fast beslutsamhet, utan kloka tankar eller frågor om de lagar som verkar så att resultatet fullförs.

(69) Verklig erfarenhet är ett rikt urval av noggranna experiment som gjorts med sinnet befriat från fördom och som inte kontrolleras av förutfattade meningar och vanor som grundlagts tidigare. Resultaten kännetecknas av noggrann omsorg och ivrig längtan att lära och förändra varje vana som inte överensstämmer med naturens lagar. Idén att andra kan motsäga det som du har lärt av erfarenheten verkar vara dårskap och till och med ren grymhet. Men fler misstag kommer av falska idéer om erfarenhet, som man får och håller fast vid, än av någon annan orsak. Detta beror på att det som vanligen kallas erfarenhet inte alls är erfarenhet. Det har nämligen inte varit någon riktig prövning genom verkliga experiment med kännedom om den princip som gäller för sättet att fungera.

Jag fick se att din erfarenhet inte är pålitlig, eftersom den är emot naturlagarna. Den är i strid med naturens oföränderliga principer. Det är övertro, min kära syster, övertro som uppstått ur en sjuklig fantasi, som får dig att strida mot vetenskap och princip. Vad av det du bör underkasta dig? Dina starka, förutfattade meningar och mycket bestämda idéer, i fråga om vilken livsföring som är bäst för dig, har länge hållit dig borta från det som är bra. Jag förstod ditt fall för många år sedan, men jag kände mig inte tillräckligt sakkunnig att ta upp det på ett så klart sätt, att du skulle se och förstå det och tillämpa det ljus som du fick.

Det finns många handikappade i dag som alltid kommer att förbli det, eftersom de inte kan övertygas om att deras erfarenhet inte är pålitlig. Hjärnan är kroppens huvudstad, sätet för all nervkraft och mental funktion. (70) Nerverna som går ut från hjärnan kontrollerar kroppen. Via hjärnnerverna förs alla själsliga intryck till alla kroppens nerver som genom telegrafrådar. De behärskar den livsnödvändiga funktionen hos varje del av systemet. Alla rörelseorgan styrs av den överföring som kommer från hjärnan.

Friska personer borde inte under några omständigheter försumma att bada. De borde göra allt för att ta ett bad så ofta som två gånger i veckan. De som inte är friska har orenheter i blodet, och huden är inte frisk. Mängden av porer, små munnar, genom vilka huden andas blir tilltäppta och fyllda med avfall. Huden behöver göras grundligt ren, så att porerna kan utföra sitt arbete med att befria kroppen

från dess orenheter. Därför behöver svaga personer som har blivit sjuka helt säkert den förmån och välsignelse det är att bada två gånger i veckan och ofta är det en absolut nödvändighet att bada ännu mer. Vare sig en person är sjuk eller mår bra, är andningen mera fri och lätt om man badar regelbundet. Badningen medför att musklerna blir rörligare, sinnet och kroppen stärks i lika grad, förståndet är klarare, varje förmåga blir livligare och nerverna lugnas ner. Den gynnar svettningen i allmänhet och får fart på blodcirkulationen. Hinder i systemet övervinns. Njurar och urinorgan påverkas på ett välgörande sätt. Badningen hjälper också tarmar, mage och lever och ger energi och nytt liv till vart och ett av dessa organ. Den gynnar också matsmältningen. I stället för att systemet försvagas stärks det. I stället för att öka risken för förkylning, bidrar ett bad som tas på rätt sätt till att stärka försvaret mot förkylning, på grund av att cirkulationen förbättras och livmodern, som är mer eller mindre blodfylld lättas. Blodet kommer nämligen fram till ytan och man får ett mera lätt och jämnt blodflöde genom alla blodkärl.

(71) Erfarenhet sägs vara den bästa läraren. Äkta erfarenhet är verkligen överlägsen den bokliga kunskapen. Det är emellertid så att vanor, skick och bruk binder män och kvinnor som med järnband och vanorna rättfärdigas ofta av erfarenheten enligt den vanliga förståelsen av ordet. Våldigt många har missbrukat dyrbar erfarenhet. De har klamrat sig till sina skadliga vanor som avgjort försvagar den fysiska och moraliska hälsan. När man försöker undrvisa dem, ger de moraliskt stöd åt sin livsföring genom att hänvisa till erfarenheten. Men sann erfarenhet är i harmoni med naturens lagar och med vetenskapen.

Det är här vi har mött de största svårigheterna i religiösa frågor. De tydligaste fakta kan presenteras. De klaraste sanningar, som har stöd i Guds ord, kan framställas för förståndet. Men örat och hjärtat är stängt och det övertygandet argumentet som står över allt annat är: "min erfarenhet." Några säger: "Herren har välsignat mig, när jag har tänkt och handlat som jag har gjort. Därför kan jag inte ha fel." "Min erfarenhet" är det man håller fast vid och de mest upphöjande och helgande sanningar förkastas till förmån för det som de tycker om att kalla erfarenhet. Man håller troget fast vid de simplaste vanor och rättfärdigar dem med erfarenheten. Många misslyckas med att komma fram till den fysiska, intellektuella och moraliska förbättring, som det är deras plikt och förmån att nå upp till. Detta sker på grund av de vill kämpa för pålitligheten och säkerheten i deras erfarenhet, fastän denna felbedömda erfarenhet står i motsättning till de klarast uppenbarade fakta. Män och kvinnor, vars felaktiga vanor har förstört deras medfödda häсотillstånd och deras sundhet kommer att tala till förmån för sin erfarenhet och mena att den är trygg för andra att följa, när det i själva verket är denna erfarenhet som har berövat dem livskraft och hälsa. Många exempel skulle kunna ges för visa (72) hur män och kvinnor blivit bedragna genom att lita på sin erfarenhet.

Herren gjorde mannen uppriktig och rättrådig i begynnelsen. Han skapades med ett fullständigt balanserat sinne. Alla dess organ hade utvecklats fullständigt till storlek och styrka. Adam var det fullkomliga mönstret för mannen. Varje själsegenskap hade rätt förhållande till de

övriga. Var och en hade sin särskilda uppgift och ändå var alla beroende av varandra för den fulla och rätta användningen av någon av dem. Adam och Eva hade lov att äta av alla träd i lustgården utom ett. Herren sade till det heliga paret: "Av trädet med kunskap om gott och ont skall du inte äta, ty den dag du äter av det skall du döden dö." Eva lurades av ormen att tro att Gud inte skulle göra som han hade sagt. "Ni skall visst inte dö", sade ormen. Eva åt och och inbillade sig att hon fick känslan av ett nytt och härligare liv. Hon tog frukten till sin man och det som gjorde ett överväldigande intryck på honom var hennes erfarenhet. Ormen hade sagt att hon inte skulle dö och hon kände inte att frukten hade någon dålig verkan, ingenting som kunde tolkas som död, men, just som ormen hade sagt fick hon en angenäm känsla, som hon inbillade sig var något som änglarna hade. Hennes erfarenhet stod emot den uttryckliga befallningen från Jehova och Adam lät sig förföras av sin hustrus erfarenhet. Så är det i allmänhet i den religiösa världen. Man överträder Guds uttryckliga befallningar. Eftersom domen över en ond handling inte fällt omedelbart, "styrks människors barn att göra det som är ont."

Ställda inför Guds starkast uttryckliga befallningar väljer män och kvinnor att följa sina egna böjelser och vågar sedan be över saken, för att beveka Gud att ge sitt samtycke till att de skall gå emot Hans uttalade vilja. Herren har inte behag i sådana böner. Satan kommer till sådana personers sida, som han kom till Eva i Eden. Han gör intryck på dem och de upplever en inte rörelse. Detta sätter de i samband med den underbaraste erfarenhet som Herren har gett dem. En sann erfarenhet kommer att vara i fullständig överensstämmelse med naturlig och (73) gudomlig lag. Falsk erfarenhet kommer att ställa upp sig mot vetenskap och mot Jehovas principer. Den religiösa världen hamnar under ett täcke av moraliskt mörker. Övertro och fanatisk hengivenhet kontrollerar mäns och kvinnors sinnen och förblindar deras omdöme, så att de inte urskiljer sin plikt mot deras medmänniskor och sin plikt att obetingat lyda Guds vilja.

Bileam frågade Gud om han skulle kunna förbanna Israel, eftersom han hade fått löfte om en stor belöning om han gjorde det. Gud sade: "Du skall inte gå med dem. Du skall inte förbanna detta folk", men han uppmanades enträget av budbärarna med förhoppning om större belöning. Bileam hade fått veta Herrens vilja i denna sak, men han var så ivrig att få belöning att han vågade fråga Gud för andra gången. Herren tillät att Bileam gick. Sedan hade han en underbar erfarenhet, men vem skulle vilja bli ledd av en sådan erfarenhet. Det finns de som klart skulle förstå sin plikt, om den stämde med deras naturliga böjelser. Omständigheter och förnuft kan klart visa på deras plikt, men när det går emot deras naturliga läggning sätts dessa bevis ofta åt sidan. Sedan dristar sig dessa personer att gå till Gud för att få veta sin plikt, men Gud låter inte gäcka sig. Han kommer att tillåta sådana människor att följa sina egna hjärtan. I psalm 81:12,13 står det: "Mitt folk hörde inte min röst.....Då lät jag dem gå i sina hjärtans hårdhet, de fick vandra i sina egna planer."

De som önskar följa en kurs som tillfredsställer deras lust riskerar att lämnas till sina egna böjelser, medan de antar att de leds av Guds Ande. Någras plikter visas klart genom

omständigheter och fakta, men på grund av vänners ivriga begäran, som stämmer med deras egen lust, viker de av från vägen och förbigår det som är tydligt och klart i saken. Sedan ber de, utan att ha haft samvetsnöd, länge och allvarligt om ljus. De känner allvarligt för saken och de tolkar detta som den Helige Andes verk. De är bedragna. Deras handlingssätt bedrövar den Helige Ande och de borde ha förstått saken just på grund av det som är förnuftigt, men några tilltalande anledningar ger motvikt och för deras tankar i fel riktning (74) och de framhåller dem ivrigt för Gud och driver på sin sak och Gud tillåter dem att följa sin egen väg. De har en så stark böjelse att följa sin egen kurs, att Han tillåter dem att göra det och lida av resultatet. Dessa tror att de har en underbar erfarenhet.

Min kära syster, fasthet är ett starkt och kontrollerande inflytande i ditt sinne. Du har fått styrka nog att stå upp och ifrågasätta motstånd och genomföra svår och invecklad verksamhet. Du är ytterst finkänslig och har djupa känslor. Du älskar inte strid. Du är strängt samvetsgrann och ditt omdöme måste överbevisas innan du ger efter för andras åsikter. Om din fysiska hälsa inte hade varit försvagad hade du kunnat vara en särdeles användbar kvinna. Du har länge varit drabbad av sjukdom och detta har inverkat på din fantasi, så att du i dina tankar har koncentrerat dig på dig själv och din inbillningskraft har påverkat din kropp. Dina vanor har varit dåliga på många sätt. Din mat har inte varit av den rätta kvalitén och kvantiteten. Du har ätit för mycket och din mat har varit näringsfattig. Den har inte kunnat omvandlas till gott blod. Du har vant din mage vid denna diet. En sådan diet var bra, eftersom du fick minst störningar i matsmältningen av den. Det var din bedömning. Men denna erfarenhet var inte riktig. Din mage fick inte den rätta styrkan av din diet. Den maten skulle inte, när den intas flytande, ge hälsosam styrka eller spänst åt systemet. Men när du ändrar din vana och intar mera fast och mindre flytande föda kommer din mage att känna sig störd. Trots det borde du inte ge efter på denna punkt. Du borde uppfostra din mage att klara fastare föda. Du har haft på dig alltför mycket kläder och huden har försvagats. Du har inte gett din kropp tillfälle att andas. Hudens porer, de små munnarna genom vilka kroppen andas, har täppts igen och systemet har fyllts med smuts.

(75) Din vana att rida ute i i frisk luft och solsken har varit mycket välgörande. Din tillvaro utomhus har hållit dig uppe, så att du har det mått av fysisk styrka som du nu kan glädja dig över. Men du har försummat annan träning som till och med var viktigare än ridningen. Du har varit beroende av din vagn för att ta dig korta sträckor. Du har tänkt att om du bara gick en liten bit, skulle det skada dig och du har känt dig uttröttad av att gå, men när det gäller detta är din erfarenhet inte pålitlig.

Samma styrka i rörelsen som du övar, när du stiger in i och ut ur din vagn och när du går uppför och nerför trappor, kunde du lika gärna ha tränat genom att gå och genom att utföra livets vanliga och nödvändiga plikter. Du har varit mycket hjälplös när det gäller vanliga, husliga plikter. Du har inte trott att du kunde ta hand om din mans kläder och laga hans mat. Hör nu här, min syster, denna oförmåga existerar mer i din inbillning än i din möjliga

förmåga att utföra plikter. Du tror att det kommer att trötta ut dig och tära på dina krafter att göra det ena och det andra – och det gör det. Men du har styrka och om du omsätter den i praktisk handling och gör ekonomiskt bruk av den, så skulle du åstadkomma mycket gott och bli långt mer användbar och mycket lyckligare. Du har en så stor rädsla för att bli hjälplös att du inte tränar upp den styrka som Herren har välsignat dig med. Du har varit till hjälp för din man i mångt och mycket. Samtidigt har du frestat på hans krafter och tålmod. När han har menat att du kunde ändra några av dina vanor och må bättre, har du känt att han inte förstod sig på ditt fall. Dina vänner har förstått att du skulle kunna vara till mer nytta hemma och inte vara så hjälplös. Det har gjort dig ledsen. Du tyckte att de inte förstod. Några har oklokt pressat sina meningar på dig och det har också varit ledsamt för dig. Du har känt att Gud skulle hjälpa dig som svar på bön och på det sättet har du många gånger blivit hjälpt. Men du har inte fått den fysiska styrka som det var din förmån att få glädja dig över, eftersom du inte gjorde det som du skulle. Du har inte arbetat fullständigt förenad med Guds Ande.

(76) Herren har gett dig ett verk att utföra som Han inte tänker göra för dig. Du borde handla utifrån principer, i harmoni med naturens lagar, utan hänsyn till känslor. Du borde handla enligt det ljus som Gud har gett dig. Du kanske inte kan göra detta genast, men du kan göra mycket genom att gradvis gå ut i tro, överbevisad om att Gud kommer att vara din hjälpare, att Han kommer att styrka dig. Du kunde träna dig i att gå och utföra plikter genom att ta på dig lättare arbete i din familj och inte vara så beroende av andra. Medvetandet om att du kan klara det kommer att ge dig ökad styrka. Om dina händer vore mer sysselsatta och din hjärna mindre upptagen av att planera för andra, skulle din fysiska och mentala styrka öka. Din hjärna är inte överksam, men det finns inte arbete för andra organ i kroppen som svarar mot det som hjärnan utför. För att träning skall vara till avgjord fördel för dig borde den systematiseras och leda till att utveckla de försvagade organen i kroppen, så att de kan stärkas genom användning. Rörelsen som behandling är till stor fördel för den grupp av patienter som är för svaga för att träna, men den är förfelad för alla som är sjuka och litar på den och gör sig beroende av den, medan de försummar att använda sina muskler.

Tusentals är sjuka och döende runt oss, som skulle kunna må bra och leva om de ville, men de är styrda av sin inbillning. De är rädda för att de skall bli sämre om de arbetar eller använder sin kropp, när det är just den förändringen de behöver för att bli bra. Annars kan de aldrig bli bättre. De borde öva viljekraften, resa sig över sin verk och svaghet, sysselsätta sig med något nyttigt och glömma att de har verkande rygg, höfter, lungor och huvuden. När vi försummar att öva hela kroppen eller en del av den, kommer vi att dras med sjukdom och vara i dålig form. Om något av kroppens organ inte är i verksamhet kommer det som följd att minska i storlek och muskelkraft och blodet kommer att flyta trögt genom blodkärlen.

Om det finns plikter att göra i din tillvaro hemma, tror du inte att du kan göra dem utan du är beroende av andra. Ibland är det väldigt besvärligt för (77) dig att få den hjälp

du behöver. Ofta använder du dubbelt så mycket kraft som skulle behövas för att utföra arbetet med att planera och leta efter någon som kan göra arbetet åt dig. Om du bara kunde förmå dig till att göra dessa små handlingar och plikter i familjen själv, skulle du bli välsignad och styrkt till det och ditt inflytande för Guds sak skulle bli långt större. Gud gjorde Adam och Eva i paradiset och omgav dem med allt det som var nyttigt och ljuvligt. Han planterade en vacker trädgård åt dem. Ingen ört eller blomma och inget träd saknades som skulle vara till nytta eller till prydnad. Människans Skapare visste att Hans händers verk inte kunde vara lyckliga utan att ha något att göra. Paradiset var till glädje och fröjd för dem, men det var inte nog. De måste arbeta för att de underbara organen i deras kroppar skulle sättas i rörelse. Herren hade gjort organen för att de skulle användas. Om lycka hade bestått att inte göra något, hade människan i sitt tillstånd av helig oskuld lämnats utan sysselsättning. Han som formade människan visste emellertid vad som kunde göra henne mest lycklig. Så snart han hade format Adam gav Han honom hans bestämda uppgift. För att vara lycklig, måste han arbeta.

Gud har gett oss alla något att göra. När vi uppfyller de olika plikter som kommer i vår väg, kommer våra liv att bli till nytta och vi kommer att bli välsignade. Det är inte bara kroppens organ som styrks genom övning, men sinnet kommer också att få styrka och kunskap genom att dessa organ blir använda. Bruket av en muskel, medan de andra lämnas oanvända, kommer inte att stärka dem som inte är sysselsatta. Varje själsförmåga och varje muskel har sin särskilda tjänst och alla kräver övning för att bli riktigt utvecklade och bevara hälsosam styrka och spänst. Varje muskel och varje organ har sin uppgift att utföra i den levande organismen. Varje hjul i maskineriet måste vara en levande, aktiv och arbetande del. Naturens fina och underbara mekanismer behöver hållas i rörelse för att (78) åstadkomma det som de har blivit bestämda för. Varje förmåga inverkar på de andra och alla behöver tränas för att bli riktigt utvecklade. Om en av musklerna i kroppen uppövas mer än de andra blir den mycket större och det kommer att förstöra harmonin och skönheten i utvecklingen av hela systemet. Många varierade rörelser kommer att ta alla kroppens muskler i bruk.

De som är svaga och maktiga borde inte ge efter för sin böjelse att vara passiva och på så sätt beröva sig själva frisk luft och solsken. De borde i stället röra sig utomhus och promenera eller arbeta i trädgården. De kommer att bli mycket trötta, men det kommer inte att skada dem. Du, min syster, kommer att känna dig trött och likväl kommer det inte att skada dig och din vila kommer att bli mer behaglig efteråt. Överksamhet skadar organen som inte får träning. När dessa organ används gör det ont och man blir trött, eftersom musklerna har blivit svaga. Att sluta använda vissa muskler därför att det gör ont är inget bra sätt att gå till väga. Smärtan orsakas ofta av naturens ansträngning att ge liv och kraft till de muskler, som delvis har blivit livlösa, eftersom de inte har använts. Det gör ont att röra dessa muskler, som inte varit i bruk under lång tid, eftersom naturen väcker dem till liv.

Att gå vid alla tillfällen när det är möjligt är det bästa botemedlet för den kropp som har blivit sjuk, eftersom alla

kroppens organ blir använda i denna motion. Många, som är beroende av rörelsen som behandling, kunde åstadkomma mer för att själva bli bättre genom att träna musklerna, än vad rörelsebehandling kan uträtta. I en del fall förorsakar bristen på träning att inälvor och muskler blir försvagade och krymper. Dessa organ, som har blivit svaga därför att de inte har använts, kommer att stärkas genom träning. Det finns ingen träning som kan ersätta gången. Genom att man går förbättras blodcirkulationen i hög grad.

Att du använder lemmarna kommer att vara till stor fördel för dig, syster N. Du har haft många föreställningar och du har varit mycket sangvinisk. Det har varit till skada för dig. Medan du är rädd för att lita på läkarna och lägga dig i deras händer, och tror att du förstår (79) ditt eget fall bättre än de gör, kan du inte få nytta av deras behandling utan bara bli skadad av hur de behandlar ditt fall. Om inte läkare får sina patienters förtroende kan de aldrig hjälpa dem. Om du ordinerar något åt dig själv, och tror att du vet vilken behandling du skall ha bättre än vad läkarna gör, kan du inte få nytta av den. Du måste uppge din vilja och dina idéer och inte ta styrningen själv för att stå emot deras bedömning av ditt fall och deras råd.

Må Herren hjälpa dig, min syster, att inte bara ha tro, men gärningar som motsvarar den.

Trohet i hemmets uppgifter

Kära syster O! Jag tror inte att du är lycklig. Under det att du söker efter något stort verk som du kan göra, förbiser du dina nuvarande plikter som ligger där mitt i din väg. Du är inte lycklig därför att du söker något större än det vardagliga livets små plikter, efter något högre och större verk att göra. Du är rastlös, orolig och otillfredsställd. Du älskar att ge order mer än du älskar att handla. Du tycker mer om att tala om för andra vad de skall göra än att med glädje själv ta fatt på uppgiften.

Du kunde ha gjort din fars hem mycket lyckligare om du hade studerat dina egna böjelser mindre och tänkt mer på andras lycka. När du engagerat dig i det vanliga, vardagliga livets sysslor har du inte lagt hela din själ i arbetet. Ditt sinne sträcker sig framåt och bortom till ett arbete som är mer acceptabelt, högre eller mera ärorikt. Någon måste göra just de sysslor som du inte finner något nöje i utan tycker illa om. Dessa enkla, vanliga sysslor, som om de görs villigt och troget, kommer att ge dig en utbildning, som det är nödvändigt för dig att få, om du skall lära dig att älska hemmets sysslor. Här är en erfarenhet som är i högsta grad viktig för dig att lära, men du älskar den inte. Du klagar över din lott och därigenom gör du dem som är omkring dig olyckliga och lider själv stor skada. Du kanske aldrig kommer att kallas att göra ett sådant arbete, som leder dig att stå fram för människor offentligt. Men (80) allt arbete som vi gör som är nödvändigt att göra, det må vara att diska, att duka bordet, sköta om sjuka, att koka och tvätta har moralisk betydelse.

Inte förrän du lycklig och leende kan ta upp dessa uppgifter är du lämplig för större och högre uppgifter. De enkla sysslor som ligger framför oss, måste göras av någon. De som gör dem skulle känna, att de gör ett nödvändigt och ärorikt arbete och att i deras uppgift, så enkel som den kan vara, gör de ändå Guds gärning, lika visst som Gabriel när han sändes till profeterna, Alla verkar de på sitt sätt och i sin respektive sfär. Kvinnan som i sitt hem gör de livets enkla göromål som måste göras, kan och borde visa trohet, lydnad och kärlek till Gud lika hängivet som änglarna i sin sfär. Att vara i harmoni med Guds vilja gör vilket nödvändigt arbete som helst ärorikt.

Vad du behöver är kärlek och sympati. Din karaktär behöver bli formad. Dina bekymmer måste läggas bort och i stället för dem måste du nära saktmod och kärlek. Förneka dig själv. Vi har inte skapat till änglar, utan är lägre än änglar och ändå är vår gärning viktig. Vi är inte i himmelen utan på jorden. När vi är i himmelen, då skall vi bli lämpliga att utföra höga och upphöjda himmelska gärningar. Det är här i denna världen vi måste prövas. Vi måste rustas för strid och pliktuppfyllelse. Den främsta uppgift som vilar på ungdomar är i deras egna hem, där de kan göra livet lättare för far och mor, bröder och systrar genom sympati och sant intresse. Här kan de visa självförnekelse och glömma sig själva i sin omsorg om andra. Aldrig kommer en kvinna att bli förnedrad genom detta verk. Det är den allra heligaste, och mest upphöjda tjänst hon kan fylla. Vilket inflytande en syster kan ha över sina bröder! Om hon handlar rätt, kan hon bestämma sina bröders karaktär. Hennes böner, hennes saktmod och hennes sympati kan göra mycket i hemmet. Min syster, dessa ädla kvalifikationer kan aldrig överföras till andras sinnen om de inte först finns i ditt eget. Sinnets förnöjsamhet, sympati, vänlighet och soliga temperament vilket kommer att nå varje hjärta, kommer att återspegla över dig vad ditt hjärta ger ut till andra. Om Kristus inte reagerar i ditt hjärta, kommer där att finnas otillfredsställdhet och moraliska brister. Själviskhet kommer att kräva av andra det som vi är (81) ovilliga att ge till dem. Om Kristus inte finns i hjärtat, kommer karaktären ej att vara tilldragande.

Det är inte bara ett stort verk och en stor strid som prövar själen och som kräver mod. Vardagslivet för med sig bekymmer, prövningar och missmod. Det är detta, ödmjuka verk som oftast kräver tålamod och uthållighet. Själv tillit och beslutsamhet kommer att vara nödvändiga för att möta och beseгра alla, svårigheter. Förvissa dig om att Herren stått vid din sida, på, varje plats för att vara din tröstare och hjälpare. Du är i stort behov även ödmjuk och stilla ande, och utan den kan du inte äga lyckan. Må Gud hjälpa dig, min syster, att söka ödmjukhet och rättfärdighet. Du behöver Guds Ande. Om du är villig att vara vad som helst eller ingenting, kommer Gud att styrka och välsigna dig. Men om du, försummat att göra de små plikterna kommer du aldrig att anförtrös större.

Stolthet och stolte tankar

Käre barnen P och Q: Ni är bedragna när det gäller er själva. Ni är inte kristna. Att vara en verklig kristen är att likna Kristus. Ni är långt från målet i detta avseende, men jag hoppas att ni inte ska fortsätta att vara bedragna tills det är för sent för er att forma en karaktär för himlen.

Ert föredöme har inte varit gott. Ni har inte kommit så långt att ni lyder Kristi ord "Om någon vill gå i mina spår måste han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig." Här finns lärdomar som ni inte har lärt er. Självförnekelse har inte ingått i er utbildning. Ni har försummat att studera livets ord. "Sök i skrifterna", säger den himmelske Läraren. Han visste att detta var nödvändigt för alla för att kunna bli Kristi sanna efterföljare. Ni älskar att läsa berättelser men tycker inte att Guds Ord är intressant. Ni borde begränsa ert läsande till Guds Ord och till böcker som är andliga och användbara. Om ni gör det kommer ni att stänga en dörr mot frestelsen och ni kommer att bli välsignade.

Om ni hade förökat det ljus som gavs i Battle Creek skulle ni ha kommit mycket längre i det andliga livet än ni gjort nu. Ni är ytliga och högfärdiga båda två. Ni har inte känt att ni måste avlägga räkenskap för ert förvaltarskap. Ni är ansvariga inför Gud för alla era privilegier och för alla medel som passerar era händer. Nu har sökt ert eget nöje och självisk tillfredsställelse på bekostnad av samvetet och Guds godkännande. Ni agerar inte som Kristi tjänare, som är ansvariga inför Frälsaren som har köpt er med sitt eget dyrbara blod. "Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydnaden, vilket leder till rättfärdighet? Men Gud vare tack! Ni var syndens slavar men har nu av hjärtat blivit lydiga mot den lära som ni blivit överlämnade åt. Nu är ni slavar under rättfärdigheten, sedan ni har befriats från synden."

Ni bekänner er vara Kristi tjänare. Ger ni honom då ivrig och villig lydnad? Frågar ni på allvar hur ni bäst ska behaga honom som har kallat er till att vara soldater för Kristi kors? Lyfter ni korset och jublar över det? Besvara dessa frågor inför Gud. Alla era handlingar, hur hemliga ni än tror att ni har hållit dem, är kända av er himmelske Fader. Ingenting är gömt, ingenting är överskyldt. Alla era handlingar och de motiv som ligger bakom känner han till. Han har full kännedom om alla era ord och tankar. Det är er plikt att styra era tankar. Ni måste föra en ständig strid mot felaktiga tankevanor. Ni tror kanske att det inte är synd att tillåta era tankar att löpa i sina naturliga tankebanor utan någon kontroll. Men det är det! Ni är ansvariga inför Gud om ni ger efter för felaktiga tankar ty från sådana tankar leds ni att begå synd, vilket innebär att ni omsätter de tankar i handling som era sinnen har sysslat med. Behärska era tankar och det kommer att vara mycket lättare för er att behärska era handlingar! Era tankar behöver bli helgade. Paulus skriver till korintierna: "Ja, vi bryta ned tankebyggnader och alla slags höga balverk, som uppresas mot kunskapen om Gud, och vi taga alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad." (2 Kor. 10: 5.) När ni har denna inställning kommer helgelsens verk att kunna förstås av er båda. Era tankar

kommer att vara rena, obesmittade och upphöjda, och era handlingar rena och syndfria. Era kroppar kommer att vara bevarade i helgelse och ära, så att ni kan presentera dem "såsom ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer - eder andliga tempeltjänst". (Rom. 12: 1.) Det krävs av er att ni förnekar jaget i små såväl som i större ting. Ni borde överlåta er fullständigt åt Gud, ty ni godkänns inte av honom i ert nuvarande tillstånd.

Ni har haft ett vanhelgande inflytande på ungdomarna i _____. Er kärlek till att visa upp er leder till felaktigt slöseri med pengar. Ni inser inte vilka anspråk Herren har på er. Ni har inte lärt känna självförnekelsens sköna resultat. Dess frukter är heliga. Att tjäna er själva och att tillfredsställa er själva har varit rutinen i era liv. Att spendera era pengar på att tillfredsställa stolthet har varit er vana. O, så mycket bättre det hade varit för er att behärska er längtan och göra några uppoffringar för Guds sanning,. Genom att avstå från ögonens begär, köttets begär och högmod över livets goda hade ni haft något att lägga i Guds skattkammare! Istället för att köpa överdådiga saker, lägg det lilla ni har i himlens bank så att ni kan få tillbaka er insats med ränta när Mästaren kommer.

Har ni båda undersökt hur mycket ni kan göra på jorden för att ära er Frälsare? O, nej! Ni har varit nöjda med att ära er själva och ta emot ära från andra, men att studera för att bli godkända av Gud har inte varit målet i era liv. Religion, ren och obesmittad med dess starka principer, skulle ha visat sig vara ett ankare för er. För att ni skall uppfylla livets stora syfte måste ni undvika deras exempel som söker sin egen njutning och förnöjelse, men som inte har gudsfruktan som sitt mål. De åtgärder som Gud har vidtagit är tillräckliga för er. Om ni fogar er efter de villkor som han har satt upp i sitt heliga Ord och skiljer er från världen har han ordnat så att ni kan få kraft från honom att undertrycka försämrande inflytande och utveckla det som är nobelt, gott och upplyftande. Kristus kommer att vara i er "en källa, vars vatten springer upp med evigt liv". (Joh. 4: 14.) Viljan, intellektet, och varje sinnesrörelse, som kontrolleras av er tro, har förvandlande kraft.

"Om ni äter eller dricker eller vad ni än gör, så gör allt till Guds ära." Här finns en princip som ligger till grund för varje handlig, tanke och motiv, att överlämna hela varelsen, både fysiskt och mentalt, i Guds Andes kontroll. Den ohelgade viljan och passionerna måste korsfästas. Det kan tyckas vara ett hårt och besvärligt arbete. Trots det måste det göras om ni inte ska höra det fruktasvärda uttalandet från Jesu mun, "Gå bort från mig." Allt förmår ni i honom som ger er kraft. Ni är i den åldern när viljan, aptiten och passionerna kallar på uppmärksamhet. Gud har lagt dem i er natur för höga och heliga syften. Det är onödigt att de ska bli en förbannelse för er genom att sänkas. Det gör dom bara när ni vägrar att böja er för förnuft och samvete. Behärska och avstå är ord och handlande som ni inte är bekanta med genom erfarenhet. Frestelser har styrt er. Ohelgade sinnen kan inte ta emot den styrka och tröst som Gud har gett dem. De är rastlösa och har en stark längtan efter något nytt, något som kan tillfredsställa, behaga och egga sinnet, och det kallas glädje. Satan kommer med frestande förtrollningar för att väcka intresset och egga fantasin, särskilt hos ungdomar,

för att fånga dem i sin snara. Ni bygger på sanden. Ni behöver ropa på allvar "O Herre, omvänd mitt innersta." Ni kan ha ett gott inflytande på andra ungdomar eller ni kan ha ett ont inflytande.

Mätte fridens Gud helga er helt och hållet, själ, kropp och ande.

Arbetet vid Battle Creek

(85) I en syn som jag fick i Bordoville, Vermont, den 10 december 1871, fick jag se att min mans ställning har varit mycket svår. Han har haft press på sig att arbeta och visa omsorg. Hans bröder i tjänsten har inte haft dessa bördor att bära och de har inte uppskattat hans arbete. Det som hela tiden har legat över honom har tårt på honom fysiskt och psykiskt. Jag fick se att hans förhållande till Guds folk i en del avseenden har liknat det som Mose hade till Israel, när han under ogynnsamma förhållanden hade de missnöjda emot sig.

Det har inte funnits några i sabbatshållarnas led, som skulle ha velat göra så som min man har gjort. Han har nästan helt ägnat sitt intresse åt att bygga upp Guds sak utan hänsyn till sina personliga intressen. Det har han gjort till priset av ett glatt umgänge med familjen. I sin hängivenhet för saken har han ofta riskerat sitt liv och sin hälsa. Han har varit så hårt pressad av de bördor som arbetet lagt på honom att han inte haft passande tid till studium, betraktelse och bön. Gud har inte begärt att han skulle vara så ställd, inte ens för att tjäna Battle Creeks intressen och främja förlagsarbetet där. Det finns andra grenar av verket, andra intressen i Guds sak, som har försumrats på grund av att han hängivet har ägnat sig åt detta enda. Gud har gett oss båda ett vittnesbörd som kommer att beröra hjärtan. Han har öppnat ljusets kanaler för mig, inte till min egen fördel utan för att Hans folk i större skala skulle få nytta av det. Han har också gett min man stort ljus i bibliska ämnen, inte bara för honom själv utan för andra. Jag såg att det borde skrivas och talas om dessa ting och att nytt ljus skulle fortsätta att lysa över ordet.

Jag såg att vi kunde åstadkomma tio gånger mer för att bygga upp saken, än vad vi kunde göra vid Battle Creek. Det skulle vi göra genom att arbeta bland Guds folk och frambära ett mångsidigt vittnesbörd för att möta behoven på olika platser och under olika omständigheter. Våra gåvor behövs i både det (86) skrivna och talade ordet. Eftersom min man är överlastad av bördor, som han har varit genom att bekymmer och ekonomiska frågor har hopat sig, kan inte hans förstånd bära så mycket frukt i behandlingen av ordet som det annars skulle kunna. Han riskerar att bli angripen av fienden, eftersom han är under ihållande press. Män och kvinnor kommer, liksom israeliterna, att frestas att klaga och vara missnöjda med honom som har ansvaret i Guds sak och verk.

Under trycket av dessa bördor, som ingen annan skulle ha vågat ta på sig, har min man ibland yttrat sig utan riktig eftertanke och med tydlig stränghet. Han har ibland kritiserat dem som arbetar på kontoret för att de inte bryr sig. När onödiga misstag så har visat sig, har han känt att hans upprörda känslor för Guds sak var rättfärdiga. Detta förhållningssätt har inte alltid fått bästa resultat. Det har ibland fått till följd, att de som har blivit tillrättavisade har försummat att göra just de ting som de borde. De har nämligen varit rädda för att de inte skulle göra dem på rätt sätt och sedan bli klandrade för det. I den omfattning detta har skett har min mans bördor blivit ännu tyngre.

Det skulle ha varit bäst för honom att hålla sig borta från kontoret mer än han har gjort och lämna arbetet åt andra. Och om de, efter tålmodig och rättvis prövning, hade visat att de inte var trofasta eller att de inte var tillräckligt kunniga, så borde de ha avskedats. Då skulle det stå dem fritt att anställas i företag, där deras grova fel och misstag bara skulle drabba deras egna personliga intressen och inte Guds sak.

I företagsledningen för Förlagsföreningen fanns det män som minst sagt var otrogna tjänare. Om särskilt de som varit kompanjoner och innehafvare en betrodd ställning i Förlagsföreningen varit uppmärksamma, och inte haft förblindade ögon och en förflamad känslighet, skulle dessa män ha skilts från sina uppdrag långt tidigare.

När min man blev återställd från sin långvariga och allvarliga sjukdom tog han sig an arbetet, invecklat och rörigt som var, i det skick som det hade lämnats av män som inte var trofasta. Han arbetade med all den styrka och beslutsamhet (87) som han ägde för att få arbetet på fötter. Han ville befria det från den skamliga oreda som det hade hamnat i genom dem som hade satt sina egna intressen främst och som inte kände att de var anställda i ett heligt arbete. Guds hand hade räcks ut i dom över dessa trolösa män. Deras sätt att arbeta och följderna av det skulle visa sig vara en varning för andra att inte göra detsamma som de.

Min mans erfarenhet under hans sjukdomsperiod var ödesdigert för honom. Han hade arbetat i denna verksamhet med intresse och hängivenhet som ingen annan. Han hade vågat sig på och intagit en framskjuten plats, allteftersom Guds försyn hade lett honom utan hänsyn till kritik och beröm. Han hade stått ensam och kämpat igenom fysiska och psykiska lidanden och inte tagit hänsyn till sina egna intressen, medan de som Gud hade planlagt skulle stå vid hans sida lämnade honom när han som bäst behövde deras hjälp. Han hade inte bara lämnats att kämpa och strida utan deras hjälp och sympati, men ofta hade han måst möta deras motstånd och kritik, kritik mot en som gjorde tio gånger mer än någon av dem för att bygga upp Guds sak. Allt detta har påverkat honom. Det har format det sinne som en gång varit fritt från misstänksamhet, som varit fullt av förtröstan och tillit och blivit orsak till att han förlorat tilltron till bröderna. De som har spelat sin roll i att åstadkomma detta, kommer i hög grad att vara ansvariga för resultatet. Gud skulle ha velat leda dem, om de hade tjänat honom med allvar och hängivenhet.

Jag fick se att min man hade gett sina bröder omisskännliga bevis för sitt intresse och sin hängivenhet

för Guds verk. Efter det att han hade tillbringat år av sitt liv med försakelser och oavbruten möda för att lägga en fast grund för utgivningen av tidningar och böcker, gav han till Guds folk det som var hans eget och det som han lika gärna kunde ha behållit och fått förtjänsten av, om han hade valt att göra det. Genom denna handling visade han folket att han inte sökte att ge sig själv förmåner utan att han ville främja Guds sak.

(88) När sjukdom drabbade min man, handlade många på samma okänsliga sätt mot honom som fariséerna gjorde mot de olyckliga och förtryckta. Fariséerna ville låta de lidande få höra att deras prövningar berodde på deras synder och att Guds domar hade kommit över dem. Genom att göra så kom de att göra deras lidande ännu tyngre. När min man blev hjälpberoende, fanns det de som var utan nåd och förbarmande.

När han började bli återställd, så att han svag och eländig började arbeta lite, bad han dem som stod i ledningen och avgjorde saker på kontoret om 40 procent på en order värd hundra dollar. Han var villig att betala sextio dollar för böcker, som han visste att Förlagsföreningen bara betalade femtio dollar för. Han bad om detta avdrag med tanke på sitt arbete i det förflutna och sina uppoffringar till förmån för förlagsavdelningen, men han fick inte detta understöd. Man gav honom kyligt besked om att han bara kunde få 25 procent. Min man tyckte att detta var mycket hårt. Ändå försökte han bära det på ett kristet sätt. Gud i himlen lade märke till det orättfärdiga beslutet. Han tog saken i egna händer och gav tillbaka den välsignelse som hade tagits ifrån honom, så som Han gjorde mot den trofaste Job. Från tiden för det hjärtlösa beslutet har Han arbetat för sin tjänare och har upprättat honom, så att han har bättre fysisk hälsa, hans förstånd är klarare och starkare och hans ande är friare. Sedan den gången har min man haft glädjen av att själv sända ut publikationer från oss som var värda tusentals kronor utan kostnad. Gud kommer inte att fullständigt glömma och inte heller för alltid förkasta dem som har varit trofasta även om de har gjort fel.

Min man har haft ett nit för Gud och för sanningen och tidvis har denna iver lett honom att arbeta för mycket till skada för hans fysiska och psykiska styrka. Men Gud har inte sett på det som en så stor synd som den försummelse och otrohet som hans tjänare har visat då de har klandrat felsteg. De som lovordade de otrogna och smickrade dem som inte var helgade blev delaktiga med dem i den synd som deras försummelse och otrohet var.

(89) Gud har utvalt min man och gett honom särskild lämplighet och naturlig förmåga och en erfarenhet för att leda sitt folk i en framryckning av arbetet. Men det har funnits kritiker bland Guds sabbatshållande folk, liksom det fanns i det gamla Israel. De avundsjuka och misstänksamma har genom sina förslag och försåtliga antydningar gett tillfälle åt vår tros fiender att tvivla på min mans hederlighet. Dessa avundsjuka, med samma tro som vi, har lagt fram saker för de otroende i ett falskt ljus och de intryck som gjordes har stått i vägen för många att omfatta sanningen. De ser på min man som en intrigmakare, en självisk, girig man och de är rädda för honom och för den sanning som vi som hans folk står för.

När det gamla Israels apptit begränsades eller när något strängt krav angick dem, tänkte de om Mose att han var en godtycklig man, att han önskade härska över dem och i allt vara deras furste. I verkligheten var han bara ett redskap i Guds hand för att få Guds folk att inta en ödmjuk hållning och lyda Guds röst.

Israels folk i vår tid har klagat och blivit avundsjuka på min man, eftersom han har talat till förmån för Guds sak. Han har uppmuntrat till frikostighet, han har tillrättaviserat dem som älskade världen och har kritiserat själviskhet. Han har vädjat om gåvor till Guds sak och för att uppmuntra frikostighet hos bröderna har han varit ett föredöme i att ge rikliga gåvor själv. Av många kritiska, misstänksamma personer har detta tolkats som att han önskade dra personlig nytta av medlen från bröderna och att han berikade sig och att Guds sak fick betala. Fakta i saken är att Gud har anförtrott medel i hans händer för att lyfta upp honom över nöd och brist, så att han inte behöver vara beroende av ombytliga, kritiska, misstänksamma människors förbarmande. Eftersom vi inte själviskt har tagit hänsyn till våra egna intressen utan har haft omsorg om änkan och den faderlöse, har Gud i sin försyn verkat till vår fördel och välsignat oss med välstånd och överflöd.

Mose offrade utsikterna att få ett kungarike, ett liv i världslig ära och lyx vid det kungliga hovet, och valde att hellre lida ont (90) med Guds folk än att glädja sig över syndiga njutningar under en kort tid. Han värderade nämligen Kristi vanära som en större rikedom än alla Egyptens skatter. Om vi hade valt ett bekvämt liv utan arbete och omsorger, hade vi kunnat göra det, men det var inte vårt val. Vi valde att arbeta aktivt för Guds sak. Det var ett liv på resande fot, med alla slags påfrestningar och försakelser. Denna utsatthet valde vi framför ett liv i bekvämlighet. Vi har inte levt för oss själva, för att tillfredsställa oss själva, men vi har försökt leva för Gud, för att behaga och ära honom. Det har inte varit vårt ändamål att arbeta för att skaffa egendom, men Gud har uppfyllt sitt löfte och gett oss hundrafalt igen i detta livet. Han kan pröva oss genom att ta det ifrån oss. Om det skulle ske, ber vi om att kunna gå igenom provet i ödmjuk lydighet.

Så länge som Han har anförtrott talenter av pengar och inflytande i vårt förvar kommer vi att försöka investera dem i Guds sak. Om eld skulle förtära och motgång förminska värdet, kan vi ha glädjen av att veta, att en del av denna skatt finns där den inte kan förtäras av eld eller sopas bort av olycka. Guds sak är en säker bank. Den kan aldrig gå i konkurs. När vi sätter in vår tid, vårt intresse och våra medel i den, är det en skatt i himlen som inte blir utan resultat.

Det visades för mig att min man hade haft tre gånger så mycket bekymmer som han skulle ha haft. Han har känt sig prövad av att bröderna R och S inte hjälpte honom och delade hans ansvar och han har känt sig ledsen för att de inte hjälpte honom i fråga om affärer i samband med Institutet och Förlagsföreningen. Förlagsföreningen har hela tiden gått framåt, sedan de som inte var trofasta skildes från sina uppgifter där. När det blev mera arbete skulle det ha funnits män som kunde dela arbetsuppgifterna. Några som kunde ha gjort det hade inte lust,

eftersom det inte skulle öka deras egendomar lika mycket som andra vinstgivande affärer.

Det finns inte den förmåga på vårt kontor som det borde. Arbetet kräver att omsorgsfullt utvalda personer sysselsätter sig där. Som det nu är på kontoret kommer min man fortfarande att känna den press på sig, som han har upplevt tidigare. Den borde han slippa. Det var bara genom ett mirakel av Guds barmhärtighet (91) som han klarade att bära den bördan så länge, men det finns nu många ting att tänka över. Genom sin ständiga omsorg och hängivenhet för arbetet har han visat vad som kan uträttas i förlagsavdelningen. Män med osjälviska intressen kombinerade med helgat omdöme skulle kunna göra arbetet på kontoret framgångsrikt. Min man har så länge burit bördorna ensam, att det har tagit fruktansvärt på hans krafter och det är absolut nödvändigt med en förändring. Han måste i hög grad befrias från bekymmer och ändå kan han arbeta för Guds sak genom att tala och skriva.

När vi återvände från Kansas hösten 1870 behövde vi båda en tids vila. Det var nödvändigt med veckor fria från bekymmer för att vi skulle få tillbaka våra uttömda krafter. Men när vi fann den viktiga tjänsten vid Battle Creek nästan övergiven, kände vi oss tvungna att ta fatt på arbetet med dubbel energi. Vi arbetade mer än vi hade krafter till. Jag fick se att min man inte skulle stå i tjänsten där längre, om det inte finns män som kommer att känna behoven i saken och bära arbetsbördan, medan han helt enkelt kan vara rådgivare. Han måste lägga ner bördan, för Gud har ett viktigt arbete åt honom. Han skall skriva och tala om sanningen. Vårt inflytande genom arbeta på det vidsträckta fältet kommer att betyda mer när det gäller att bygga upp Guds sak. Det finns en hel mängd fördomar i många sinnen. Falska påståenden har gett människor ett felaktigt intryck av oss och det hindrar många att omfatta sanningen. Om de har påverkats att tro att de som innehar ansvarsfulla poster i arbetet vid Battle Creek är beräknande och fanatiska, drar de slutsatsen att hela arbetet är fel. De tror då att vår syn på biblisk sanning måste vara felaktig och de är rädda för att undersöka och ta emot sanningen. Men vi skall inte gå ut för att få människor att se på oss. Vi skall på det hela taget inte tala om oss själva och försvara våra karaktärer. Vi skall tala om sanningen, upphöja sanningen, tala om Jesus, upphöja Jesus och när det åtföljs av Guds kraft kommer det att ta bort fördom och avvärpa motstånd.

Bröderna R och S älskar att skriva. Det gör min man också. Gud (92) har låtit Sitt ljus skina på Sitt ord och har lett honom in i områden rika på tankar, som skulle vara till välsignelse för Guds folk i stort. Medan han har burit en tredubbel börda har några av bröderna i tjänsten låtit ansvaret vila tungt på honom och tröstat sig med tanken att Gud har placerat broder White i ledningen för arbetet och gjort honom lämplig för det. De har tänkt att Herren inte har gjort dem passande för ställningen. Därför har de inte tagit ansvaret och burit bördorna som de skulle ha kunnat bära.

Det borde finnas män med samma intresse för tjänsten som min man har känt. Det har aldrig varit en mer betydelsefull tid i Sjundedagsadventisternas historia än den vi nu upplever. I stället för att förlagsarbetet minskar, ökar

efterfrågan på våra publikationer mycket. Det kommer att bli mer att göra i stället för mindre. Man har klagat över min man så mycket. Han har kämpat med avundsjuka och falskhet så länge och har sett så lite trofasthet hos människor. Därför har han blivit misstänksam mot alla, till och med mot sina egna bröder i tjänsten. Dessa bröder har känt det och av rädsla för att de inte skulle handla klokt har de i många fall inte handlat alls. Men tiden har kommit då dessa män måste arbeta gemensamt för att lyfta bördorna. Bröderna i tjänsten saknar tro och tillit till Gud. De tror på sanningen och i fruktan för Gud borde de förena sina ansträngningar och bära de arbetsbördor som Gud har lagt på dem.

Om en av dem har gjort sitt bästa enligt sin bedömning, tycker en annan att han kan se var insatsen kunde ha förbättrats. Då borde han vänligt och tålmodigt ge sin bror fördelen av sin bedömning utan att kritisera honom eller ifrågasätta hans redlighet, inte mer än han själv skulle önska bli misstänkt eller orättvist kritiserad. Om den bror, som känner för Guds sak i sitt hjärta, förstår att han i sina ivrigaste ansträngningar att handla har misslyckats, kommer han att reagera med djupa känslor. Han kommer att vara benägen att tvivla på sig själv och förlora tilliten till sitt eget omdöme. Ingenting kommer att försvaga hans mod och gudalika manlighet som att inse att han gjort misstag i det arbete som Gud har utvalt åt honom, ett arbete som han älskar mer än livet. Hur orätt är det då, om hans bröder som upptäcker hans misstag, trycker törntaggen ännu djupare i hans hjärta för att få honom att känna ännu starkare smärta. Hur orättvist, när varje stick de ger försvagar hans tro och mod och självtillit till att arbeta framgångsrikt med att bygga upp Guds verk.

(93) Ofta bör sanning och fakta framläggas rakt på sak för de felande för att de skall se sitt misstag, så att de kan göra en förändring till det bättre. Men detta borde alltid göras med medkänsla och ömhet och inte med hårdhet och stränghet. Man bör tänka över sin egen svaghet, annars kan man också bli frestad. När den som har felat ser och erkänner sitt felsteg, borde man trösta honom istället för att ge honom sorg och försöka få honom att känna djupare. I bergspredikan säger Jesus: "Döm inte, så blir ni inte dömda. Ty med den dom ni dömer med skall ni bli dömda, och med det mått ni mäter med skall det mätas upp åt er." Vår Frälsare ogillade överilade domar. "Varför ser du flisan i din brors öga men märker inte bjälken i ditt eget öga?" Det är ofta fallet, att medan man är snabb att uskilja fel hos sin bröder, har man kanske större fel själv, men dem är man blind för.

Alla som är Jesu efterföljare borde behandla varandra på precis samma sätt som vi önskar att Herren skall behandla oss i våra svagheter och misstag, för vi gör alla fel och behöver Hans medkänsla och förlåtelse. Jesus samtyckte till att ta på sig mänsklig natur för att Han skulle förstå hur Han skulle visa medkänsla och hur Han skulle vädja till Sin Far för syndiga, felande dödliga människor. Han blev frivilligt människans försvarsadvokat. Han ödmjukade sig och blev förtrogen med de frestelser som ansätter människor för att han skulle kunna undsätta dem som skulle frestas och vara en kärleksfull och och trofast överstepräst.

Ofta är det nödvändigt att tydligt tillrättavisa synd och klandra felsteg. Men predikanter som arbetar för att deras medmänniskor skall bli frälsta skulle inte vara utan medkänsla när det gäller andras fel. De skulle inte heller framhäva brister i sin organisation. De borde fråga sig, om ett sådant handlingsmönster, som någon annan följde mot dem själva, skulle åstadkomma det önskade resultatet. Skulle det öka kärleken och förtroendet till den som framhävde deras misstag. När det gäller predikanter som är sysselsatta i Guds verk, borde man särskilt tänka på att hålla vetskapen om deras misstag i en så liten krets som möjligt. Det finns nämligen många svaga som kommer att utnyttja situationen, om de är medvetna om att de som är tjänare i ordet och läran har samma svagheter som andra människor. Det förfärligaste för en predikant är att hans fel visas fram för sådana som inte tror, om den predikanten anses värdig att i framtiden arbeta för själs frälsning. Det kan inte komma någonting gott av ett sådant avslöjande, bara skada. Herren ser ogillande på ett sådant handlingssätt, för det undergräver den tillit folk har till dem, som Gud betraktar som sina arbetare som skall föra Hans verk framåt. Varje medarbetares karaktär skulle svartsjukt bevakas av hans predikantbröder. Gud sade: "Rör inte mina smorda, gör inte mina profeter något ont!" Kärlek och tillit borde framälskas. (94) Bristen på kärlek och tillit hos en predikant gör inte honom som har denna brist lyckligare, men när han gör sin bror olycklig blir han själv olycklig. Det finns större kraft i kärleken än det någonsin har funnits i kritiken. Kärlek smälter en väg genom murar, medan kritik stänger till varje ingång till själen.

Min man måste få förändring. Det kan uppstå förluster på förlagskontoret på grund av att hans långa erfarenhet behövs, men förlusten av pengar kan inte jämföras med att Guds tjänare skulle förlora hälsa och liv. Inkomsten i pengar kanske inte är så stor att man skulle behöva en disponent till att sköta ekonomin, men om min man skulle bli skräpelig igen, skulle det göra hans bröder modlösa och försvaga deras arbetsinsatser. Pengar kan inte anses väga lika tungt som hälsa.

Det är mycket som borde göras. Villiga missionärer borde finnas på fälten, som vid behov kunde resa till främmande länder. Där skulle de lägga fram sanningen för dem som sitter i mörker, men det finns inte stor benägenhet hos unga män att uppoffra sig (95) för Gud och ägna sina förmågor åt hans tjänst. De är alltför villiga att undvika ansvar och bördor. De tillägnar sig inte erfarenhet i att bära bördor eller få den kunskap i Skriften, som de borde ha för att vara lämpliga för det arbete som Gud skulle godta av dem. Det är allas plikt att se hur mycket de kan göra för sin Mästare som dog för dem. Många söker göra så lite som möjligt och hyser det svaga hoppet att komma till himlen till sist. Det är deras förmån att kunna få stjärnor i sina kronor på grund av människor som de varit redskap till att frälsa. Men tyvärr! Oföretagsamhet och andlig lättja tar överhand överallt. Själviskhet och stolthet intar en större plats i deras hjärtan och det finns bara lite utrymme för det som hör himlen till.

I den bön som Jesus lärde sina lärjungar fanns denna begäran: "Förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss." Vi kan inte återge denna bön

från vårt hjärta och våga vara oförsonliga, för vi ber Herren om att Han skall förlåta våra överträdelser liksom vi förlåter dem som syndat mot oss. Få inser emellertid den sanna betydelsen av denna bön. Om de som är oförsonliga förstod djupet i den, skulle de inte våga be den och be Gud om att handla så mot dem, som de handlar mot sina dödliga medmänniskor. Ändå finns denna hårdhet och brist på förlåtelse också bland bröder i en fruktansvärd utsträckning. En bror är fordringsfull mot sin bror.

Ovanliga prövningar.

Den ställning som min man så länge har haft i Guds verk har gett honom ovanliga prövningar. Hans anpassning till affärsverksamhet och hans klara förutseende har lett till att hans bröder i tjänsten har lämnat över de ansvarsuppgifter till honom, som de själva skulle ha burit. Detta har gjort hans bördor mycket stor. Medan hans bröder inte har tagit sin del av bördorna, har de förlorat värdefull erfarenhet som det var deras förmån att tillägna sig, om de hade övat upp sig i att vara (96) noga med att se och känna vad som måste göras för att bygga upp verksamheten.

Stora prövningar har påförts min man genom att bröderna i tjänsten inte har stått vid hans sida, när han som bäst behövde deras hjälp. Den besvikelse han upprepade gånger kände, när de som han var beroende av svek honom då det var stort behov för dem, nedsatte nästan helt hans styrka till att hoppas och tro på trofastheten hos bröderna i tjänsten. Hans ande hade blivit så sårad att han kände att det var rätt av honom att bli ledsen och han tillät sig att i tankarna dröja kvar vid sina besvikelser. Denna mörkrets kanal skulle Gud ha önskat att han stängde, eftersom han löper risken att bli ett vrak på grund av det. När han blir deprimerad är det naturligt för honom ta fram det förflutna och och dröja vid lidanden som han tidigare gått igenom. Oförsonlighet griper hans ande vid tanken att Gud har fått honom att lida av att bli omringad av svårigheter, som påförts honom helt i onödan.

Guds Ande har blivit bedrövad, eftersom han inte fullständigt har överlätit sin väg till Herren och i tillit lagt sig helt i Hans händer. Guds Ande har sörjt över att han inte har stängt tvivlets och otrons kanal, när det gäller brödernas redlighet, utan har tillåtit sina tankar att sysselsätta sig med detta. Genom att tala om tvivel och besvikelser har han inte fått läkedom utan gett Satan en fördel i att väcka förargelse och ansätta honom hårt. Han har gjort fel genom att tala om sina besvikelser och och dröja vid obehagliga delar av sin erfarenhet. Genom att tala på det sättet sprider han mörker och inte ljus. Han har tidvis lagt tyngden av sin besvikelse på sina bröder, vilket inte gav honom själv den minsta hjälp utan bara gjorde deras händer svaga. Han borde göra det till en regel att inte tala om otro och besvikelser eller dröja vid sorger. Hans bröder har i allmänhet älskat honom och tyckt synd om honom och har ursäktat detta i honom, eftersom de har känt till de bekymmer som pressat honom och förstått att han var hängiven mot Gud.

Min man har arbetat outtröttligt för att väcka intresset för förlagsverksamhet, så att det nått sin nuvarande framgång. Jag såg att han har fått mer kärlek och medkänsla från sina bröder än han har trott att han fick. De söker ivrigt i tidningarna för att finna något som han har skrivit. Om det

finns en glättig ton i det han har (97) skrivit, om han talar uppmuntrande, är deras hjärtan lättade och några gråter till och med av ömma glädjekänslor. Men om förstämning och dysterhet uttrycks, blir hans bröders och systrars ansikten sorgsna när de läser. Den anda som karaktäriserar det han skriver återspeglas i dem.

Herren söker lära min man att ha en förlåtande ande och att glömma de mörka delarna av sin erfarenhet. Att komma ihåg obehagliga sidor gör bara det nuvarande sorgtyngt och han upplever igen den obehagliga delen av sitt livs historia. Genom att göra det klamrar han sig till mörkret och trycker törntaggen djupare ner i sin ande. Detta är min mans svaghet och Gud ser inte med behag på den. Den frambringar mörker och inte ljus. Han kan kanske känna det som en lättad för stunden att få uttrycka sina känslor, men det gör bara hans sinne mer känsligt för hur svårt hans lidande och hur stora hans prövningar har varit, tills det hela blir förstorat i hans fantasi. De felsteg som hans bröder har gjort, när de hjälpte till att föra dessa prövningar över honom, tycks vara så allvarliga för honom att det övergår det han kan uthärda.

Min man har gett näring åt detta mörker så länge genom att återuppleva det olyckliga förflutna, att han bara har lite kraft att behärska sitt sinne när han dröjer vid dessa ting. Omständigheter och händelser, som han inte skulle ha brytt sig om, förstoras inför honom till allvarliga fel som bröderna begått. Han har blivit så känslig för de oförrätter som han har lidit av att han borde vistas så lite som möjligt i närheten av Battle Creek, där många av de obehagliga omständigheterna uppstod. Gud kommer att läka hans sårade ande om han tillåter Honom att göra det. När vi gör detta måste vi emellertid begrava det förflutna. Han borde inte tala om det eller skriva om det.

Det väcker säkerligen missnöje hos Gud att min man räknar upp sina svårigheter och särskilda orsaker till klagan i det förflutna. Om han hade betraktat detta som om det inte har gjorts mot honom utan mot Herren, vars redskap han är, skulle han ha fått stor lön. Men han har upplevt brödernas kritik som riktad mot honom själv och han har känt sig kallad till att låta alla förstå det felaktiga och onda (98) i att klaga över honom på det sättet, när han inte förtjänar kritik och ovett.

Hade min man känt att han kunde lämna hela denna sak åt Gud och att deras kritik och deras försummelse var riktad mot Mästaren och inte mot Mästarens tjänare, skulle han inte ha känt sig så sårad och det skulle inte ha gjort honom illa. Han borde ha lämnat åt Herren, vars tjänare han är, att utkämpa striderna åt honom och försvara hans sak. Då skulle han till sist ha fått en värdefull belöning för allt sitt lidande för Jesu skull.

Jag såg att min man inte skulle dröja vid det smärtsamma i vår erfarenhet. Inte heller borde han skriva om sina klagomål utan hålla sig så långt borta från dem som möjligt. Herren kommer att läka hans sår från det förflutna om han vänder sin uppmärksamhet ifrån dem. ”Ty vår nöd, som varar ett ögonblick och väger lätt, bereder åt oss på ett oändligt rikt sätt en härlighet, som väger tungt och varar i evighet.” När hans bröder som har gjort fel bekänner, borde han godta bekännelsen och storsint och ädelt söka

uppmuntra dem som har blivit bedragna av fienden. Han skulle lägga an på en förlåtande ande och inte dröja vid andras fel och misstag. Om han gör det, är han inte bara orsak till att hans egen själ blir svagare, utan han ger de bröder som har gjort fel mot honom kval och plågar deras tankar, när de kanske gör allt de kan genom att bekänna för att rätta till sina tidigare fel. Om Gud ser att det är nödvändigt att någon del av det förflutna skall visas för dem för att de skall förstå hur de skall undgå att begå fel i framtiden, kommer Han att utföra detta verk. Min man skall inte lita på att han själv kan göra det, eftersom det väcker scener med lidande från gångna tider, som Herren önskar få honom att glömma.

Liknelser om det förlorade

Det förlorade fåret

Jag hänvisades till liknelsen om det förlorade fåret. De nittionio fåren lämnas i öknen och herden ger sig ut för att söka det förlorade som har vandrat bort. När det förlorade fåret återfunnits, lyfter herden upp det på sina skuldror och bär det hem igen med glädje. Han vänder inte tillbaka med knot och anmärkningar riktade till det förlorade fåret för att det kostat honom så mycket bekymmer, utan med hjärtat fyllt av glädje återvänder han med bördan på sina axlar.

En ännu större glädjedemonstration är på sin plats. Vänner och grannar sammankallas för att glädjas med herden som återfunnit sin får, "ty jag har funnit mitt får, som var förlorat". Återfinnandet var glädjetemat. Fårets vandring bort nämnde man inget om, ty återfinnandets glädje var tyngre; vågskålen än förlustens sorg, bekymren, omsorgerna och farorna som herden ställdes inför när han sökte det förlorade fåret, och förde det till trygghet igen. "Jag säger eder, att lika så bliver mer glädje i himmelen över en enda syndare, som gör bättring, än över nittionio rättfärdiga, som ingen bättring behöva." (Luk. 15: 6, 7.)

Den förlorade silverpenningen

Den förlorade silverpenningen användes för att representera den felande, vilsekomna syndaren. Kvinnans noggrannhet, när det gällde att finna den förlorade silverpenningen, är ämnad att ge Kristi efterföljare en lärdom ifråga om deras plikt mot de felande som vandrar bort från den rätta vägen. Kvinnan tände ett ljus för att få det ljusare och därefter sopade hon huset och sökte intensivt tills hon fann silverpenningen.

Här har klart definiera" den kristnes plikt mot dem som behöver hjälp därför att de håller sig borta från Gud. De felande skall inte lämnas i mörker och villfarelse, men varje tillgängligt medel skall användas för att återföra dem igen till ljuset. Ljuset tänds och med ivrig bön om himmelskt ljus att hjälpa dem som har inneslutits i otrons mörker, undersöks Guds klara lärosatser, så att kristna kan vara så rustade med gudsordets bevis, med dess tillrättavisningar, förmaningar (100) och uppmuntran, att

de felande kan nås. Likgiltighet eller försummelse kommer att mötas av Guds misshag.

När kvinnan fann silverpenningen, inbjöd hon sina vänner och grannar och sade: "Glädjens med mig, ty jag har funnit den penning, som jag hade tappat bort. Likaså, säger jag eder, bliver glädje hos Guds änglar över en enda syndare, som gör bättring." (Luk. 15: 9,10.) Om Guds änglar gläder sig över de felande som ser och bekänner sina fel och återvänder till brödragemenskapen, hur mycket mer skulle Kristi efterföljare, som själva felar och varje dag behöver både Guds och sina medbröders förlåtelse, känna glädje över att en medvandrare återvänder - en som har bedragits av Satans förvillelser och har tagit fel väg och lidit på grund av det.

I stället för att hålla de felande borta, skulle deras kristna vänner möta dem där de är. I stället för att finna fel hos dem på grund av att de är i mörker, skulle de tända sin egen lampa genom att ta emot mera gudomlig nåd och en klarare kunskap. Därefter har de möjlighet att skingra mörkret hos dem som gått vilse genom det ljus de för med sig till dem. Och när de lyckas och de felande inser sina brister och går med på att följa ljuset, skulle de tas emot med glädje. Man skall inte visa negativ ande eller försöka att inskräpa hos dem deras stora syndfullhet, vilket har tvingat fram extra ansträngning, ångest och tröttsamt arbete. Om Guds rena änglar hälsar händelsen med glädje, hur mycket mer borde då inte deras medvandrare glädja sig, som själva har behov av sympati, kärlek och hjälp när de felar och i mörker inte vet hur de skall hjälpa sig själva.

Den förlorade sonen

Min uppmärksamhet riktades till liknelsen om den förlorade sonen. Han kom med en begäran om att hans far skulle ge honom hans del av egendomen. Han ville skilja sina intressen från sin fars, och sköta sin del (101) som det bäst passade hans egna böjelser. Hans far gick med på denna begäran och sonen drog sig själviskt bort från sin far för att han inte skulle oroas av hans råd och tillrättavisningar:

Sonen trodde att han skulle vara lycklig när han kunde använda sin del efter sitt eget behag, utan att behöva bli förgad av råd eller begränsningar. Han ville inte bli störd av ömsesidigt ansvar. När han hade egendomen tillsammans med sin far, hade denne krav på honom som son. Men han kände sig inte ha något ansvar mot sin generösa far och han skyddade sin själviska, upproriska vilja med tanken att en del av fars egendom tillhörde honom. Därför gjorde han anspråk på sin del, när han i rättvisans namn inte kunde kräva något och inte heller borde ha fått något.

Efter det att hans själviska hjärta hade fått del av skatten, vilken han inte alls hade gjort skäl för, begav han sig långt bort från sin far för att han t.o.m. skulle glömma bort att han hade en far. Han avskydde återhållsamhet och var helt besluten att kasta sig in i nöjen på det sätt han själv valde. Sedan han i enlighet med syndiga böjelser hade använt allt hans far gett honom, hemsöktes landet även hungersnöd och han fick uppleva stingande nöd. Då började han ångra sitt syndiga och utsvävande liv, ty han led stor brist och behövde nu de medel som han hade slösat bort. Han

vingades att gå från ett syndigt liv, styrt av egna böjelser, till den anspråkslösa sysslan att mata och vakta svin.

Sedan han hade sjunkit så lågt han kunde, tänkte han på sin fars kärlek och vänlighet. Det var då han kände behov av en far! Han hade försatt sig själv i en situation där han saknade allt, men mest ändå vänner. Hans olydnad och synd hade fört honom bort från sin far. Han tänkte på de förmåner och der överflöd som hans fars anställda tjänare .å rikligt fick njuta av, under det att han, som hade vänt sig bort från sin fars hus, nu höll på att förgås av hunger. Förödmjukad genom motgångar beslöt han att trots allt återvända till sin far med en ödmjuk bekännelse. Han var en tiggare som till och med saknade anständiga kläder, ett vrak som resultat av sina umbäranden samt utmärglad till följd av hunger.

När sonen var ett långt stycke från sitt (102) hem såg hans far vandraren. Hans första tanke gick till hans upproriske son som lämnat honom för många år sedan och gett sig in på syndens ohämmade väg. Faderns känslorna upprördes. Trots alla förfallets kännetecken kände fadern igen sin egen avbild. Han väntade inte på att hans son skulle komma hela vägen till honom, utan han skyndade honom till mötes. Han klandrade inte sin son trots att han genom synden dragit över sig själv så mycket lidande. I stället skyndade fadern att med det ömmaste medlidande och förbarmande ge honom bevis på sin kärlek och tecken på sin förlåtelse.

Trots att hans son var utmärglad och hans ansiktsdrag tydligt angav att ett tygellöst liv låg bakom honom, och även om han var klädd i en tiggares trasor och hans nakna fötter var smutsiga av vägens damm, rörde fadern till ömmaste medlidande när hans son kastade sig på marken i ödmjukhet inför honom. Fadern stod inte där på avstånd i sin egen värdighet, och han var inte heller fordringsfull. Han talade inte till sin son om hans förflutna liv i synd, .för att få honom att känna hur lågt han hade sjunkit. Han lyfte upp sin son och kysste honom. Han slöt den upproriske sonen till sitt bröst, svepte sin dyrbara mantel omkring hans nästan nakna kropp. Han slöt honom till sitt bröst med en sådan värme och visade ett sådant medlidande att om sonen någonsin hade tvivlat på sin fars godhet och kärlek, kunde han inte göra det längre. Om han hade en känsla av sin synd när han beslöt sig för att återvända till sin fars hus, hade han nu en ännu djupare förtroende av sin otacksamma väg när han blev mottagen på detta sätt. Hans hjärta var redan tidigare besegrat, men nu var det förkrossat, därför att han så hade sårat sin fars kärlek.

Den ångrande, darrande sonen, som storligen hade fruktat att han var utstött från sonens rätt, var helt oförberedd på ett sådant mottagande. Han visste att han inte hade förtjänat det, och han erkände den synd han begått när han lämnade sin far: "Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son." (Luk. 15: 21.) Han tiggade om att få räknas som en av faderns anställda tjänare. Men fadern gav befallning till sina tjänare att ge honom särskilda bevis på respekt och klä honom som om han alltid hade varit hans egen lydige son.

Fadern gjorde sin sons hemkomst till ett särskilt (103) glädjetillfälle. Den äldre sonen som var ute på fältet, visste

inte att hans bror hade återvänt, men han hörde ljud som vittnade om glädje och frågade tjänarna vad det betydde. De förklarade att hans bror som de hade trott vara död, hade återvänt och att hans ,far hade slaktat den gödda kalven för honom, därför att han hade fått ta emot honom som från de döda.

Den äldre brodern blev då arg och ville inte gå in för att se eller ta emot sin bror. Hans förtrytelse vällde fram över hans otrogna bror, som hade lämnat sin far och kastat det tunga ansvaret på honom att fullfölja de plikter, vilka skulle ha delats av båda, nu skulle tas emot med sådan ära. Denne hans bror hade gett sig in på en syndig, utsvävningarnas väg och förlösat de medel hans far hade gett honom intill dess att han blev så utfattig, att han korn att lida nöd. Under tiden fick hans hemmavarande bror, som hade varit trogen, utföra en sons plikter. Nu hade denne lastbare son kommit till sin fars hus och tagits emot med 'större respekt och ära än vad han själv någonsin hade upplevt.

Fadern uppmanade vänligt sin äldre son att gå in och ta emot sin bror med glädje därför att han var förlorad och hade återfunnits. Han hade varit död i synder och överträdelser, men hade fått liv igen. Han hade återfått sina moraliska uppfattningar och avskydde nu sitt liv i synd. Men hans äldre son säger klagande: "Se, i så många år har jag nu tjänat dig, och aldrig har jag överträtt något ditt bud; och likväl har du åt mig aldrig givit ens en killing, för att jag skulle kunna göra mig glad med mina vänner. Men när denne din son, som har förtärt dina ägodelar tillsammans med skökor, nu har kommit tillbaka, så har du för honom låtit slakta den gödda kalven." (Luk. 15: 29-30.)

Fadern påminde sin son om att han hela tiden hade varit hos honom, och att allt det han hade var hans, men att det var rätt att de skulle göra detta som tecken på sin glädje, "ty denne din broder var död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen". (Vers 31.) Det faktum att det förlorade hade återfunnits, och att den döde är vid liv igen, överskyggar alla andra tankar hos fadern.

Denna liknelse gav Kristus för att representera det sätt varpå vår himmelske Fader tar emot de felande och ångrande människorna. Fadern är den som vi har syndat emot. Ändå är det han som känner deltagande, som är fylld av medlidande och förlåtelse. Han möter den (104) förlorade och visar sin stora glädje över att hans son som han trodde helt saknade alla en sons känslor, nu har insett denna sin stora brist och kommit tillbaka till sin far och nu visar att han uppskattar hans kärlek och erkänner hans krav. Han vet att den som har vandrat syndens vägar och nu ångrar sig behöver hans medlidande och kärlek. Denne son som har lidit och känt sitt behov, kommer nu till sin far, den ende som kan fylla dessa stora behov.

Den förlorade sonens återkomst var en källa till den allra största glädje. Den äldre sonens knot var naturligt, men inte rätt. Ändå är det oftast den attityd som bror intar mot bror. Det görs alltför många ansträngningar för att få dessa som felat att känna att de begått misstag och att fortsätta att påminna dem om deras felsteg. De som har felat behöver medlidande, de behöver hjälp och sympati. De

lider i sina känslor och känner sig ofta förtvivlade och missmodiga. Over allt annat behöver de fri förlåtelse.

Arbete i församlingarna

(104) I det arbete som gjordes för församlingen i Battle Creek under våren 1870 var man inte så beroende av Gud som det viktiga tillfället krävde. Bröderna R och S förtröstade inte på Gud och drevs inte av Hans styrka och påverkades av Hans nåd så fullständigt som de borde.

När broder S tänker att en person har fel är han ofta alltför sträng. Han försummar att öva upp den medkänsla och eftertanke, som han skulle önska att man visade mot honom under liknande omständigheter. Han löper också stor risk att missbeöma och begå fel när han har att göra med sinnestillstånd. Det är det känsligaste och mest riskfyllda arbete, som någonsin har getts åt dödliga människor, att behandla själar. De som sysselsätts med detta arbete borde ha säkert omdöme och god urskillningsförmåga. Sinnets sanna oberoende är något helt annat än överilade tankar. Den egenskap hos oberoendet som leder till en försiktig och noga överbörd (105) uppfattning som man ber över, skulle man inte uppge utan vidare, inte förrän det ges tillräckligt starka bevis för att den är felaktig. Denna självständighet kommer att hålla sinnet lugnt och oföränderligt mitt bland de många villfarelser som råder. Den kommer att leda dem som har ansvarsfulla ställningar att noggrant se på bevisen från alla håll. De vacklar inte på grund av inflytande från andra eller från omgivningarna. De leds inte att dra slutsatser utan förnuftig och grundlig kunskap om alla omständigheter.

Undersökningen av fall i Battle Creek följde i hög grad den ordning, i vilken en advokat kritiserar ett vittne. Guds Ande var bestämt inte närvarande. Några få var aktiva och ivriga. Några var självrättfärdiga och självtillräckliga. Deras vittnesmål litade man på och deras inflytande fick bröderna R och S att vackla. På grund av någon obetydlig brist hade systrarna T och U inte upptagits som medlemmar i församlingen. Bröderna R och S borde haft omdöme och urskillningsförmåga att förstå att dessa invändningar inte hade tillräcklig tyngd för att utestänga dessa systrar från församlingen. De hade båda varit troende länge och hade hållit sabbaten under arton eller tjugo år.

Syster V, som tog upp dessa ting, borde mot sig själv ha yrkat på tyngre skäl för att hon inte skulle få bli medlem i församlingen. Var hon utan synd? Var alla hennes vägar fullkomliga inför Gud? Var hon fullkomlig i tålmod, självförnekelse, vänlighet, fördragsamhet och sinneslugn? Om hon var utan de svagheter som vanliga kvinnor har, kunde hon kasta den första stenen. Dessa systrar som inte fått komma in i församlingen var värdiga till en plats i den. De var älskade av Gud. Men man handlade oklokt mot dem utan tillräcklig orsak. Det fanns andra, vars saker inte heller hanterades med större himmelsk visdom, till och med utan sunt förnuft. Broder S:s omdöme och kraft till att uskilja har under många år varit förvrängd på grund av hans hustrus inflytande. Hon har varit Satans effektivaste

förmedlare. Om han (broder S) hade ägt den äkta självständigheten skulle han ha haft (106) självrespekt och med växande värdighet skulle han ha byggt upp sitt eget hus. När han påbörjade ett förlopp, som var ägnat att inge respekt i hans familj, gick han vanligtvis för långt och var sträng och talade hårt och myndigt. När han efter en tid blev medveten om detta, brukade han gå till motsatt ytterlighet och komma ner från sitt oberoende.

I detta sinnestillstånd brukade han få ett utlåtande från sin hustru, ge upp sin bedömning och lättvindigt bli bedragen av hennes onda anslag. Hon låtsades vara den som fick lida mycket och kunde berätta om vilka försakelser hon gått igenom och hur hon försumrats av bröderna i sin mans frånvaro. Hon har använt en mängd undanflykter och listiga knep för att vilseleda sin man. Under åren som har gått har broder S inte fullt ut tagit emot det ljus som Gud har gett honom beräffande hans hustru. Annars skulle han inte ha blivit så bedragen av henne. Han har många gånger blivit tillfångatagen av hennes ande, eftersom hans eget hjärta och liv inte var helt helgat åt Gud. Hans känslor flammade upp mot bröderna och han gjorde motstånd mot dem. Hans eget jag hade inte blivit korsfäst. Han borde allvarligt söka lägga alla sina tankar och känslor under Kristi lydning. Tro och självförnekelse kunde ha varit broder S:s starka hjälpare. Om han hade iklätt sig hela Guds rustning och inte valt något annat försvar än det som Guds Ande och sanningens kraft ger honom, skulle han ha varit stark i Guds styrka.

Broder S har emellertid många svaga sidor. Om Gud begärde av honom att avslöja en granne och fördöma honom, att klandra och tillrättvisa en bror eller motstå och tillintetgöra en fiende, skulle det vara en jämförelsevis naturlig och lätt uppgift. Kampen mot det egna jaget, då man kuvar begär och känslor i det egna hjärtat och granskar och behärskar de hemliga inte motiven, är däremot en svårare krigföring. Hur ovillig är han inte att vara trofast i en sådan strid? Kampen mot jaget är den största strid som någonsin har utkämpats. Att överlämna sig själv, överlåta allt till Guds vilja och vara klädd i ödmjukhet och äga den kärlek (107) som är ren, fredlig, foglig, fylld av barmhärtighet och goda frukter är något som inte är lätt att uppnå. Ändå är det hans förmån och plikt att segra fullständigt i detta. Själens måste underkasta sig Gud innan den kan förnyas i kunskap och sann helighet. Kristi heliga liv och karaktär är ett trofast exempel. Hans tillit till Sin himmelske Far var obegränsad. Hans lydning och underkastelse var oförbehållsam och fullkomlig. Han kom inte för att bli tjänad, men för att tjäna andra. Han kom inte för att göra det han själv ville, men göra Hans vilja som hade sänt honom. I alla ting underordnade han sig under Honom som dömer rättfärdigt. Dessa ord kom över läpparna på världens Frälsare: ”I Mig själv kan jag ingenting göra.”

Han blev fattig och utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt. Han var hungrig och ofta törstig och många gånger trött av sitt arbete, men han hade ingen plats där han kunde vila sitt huvud. När nattens kalla dimslöjor samlades runt honom var jorden ofta hans bädd. Ändå välsignade Han dem som hatade Honom. Vilket liv! Vilken erfarenhet! Kan vi, som bekänner att vi är Kristi efterföljare, med glädje uthärda försakelser och lidande

utan att klaga, så som vår Herre gjorde? Kan vi dricka den bågaren och döpas med det dopet? Om vi gör det, kan vi nog dela Hans härlighet med Honom i Hans himmelska rike. Om vi inte gör det har vi ingen del med Honom.

Broder S måste vinna en erfarenhet. Utan den kommer hans arbete att vara till direkt skada. Han påverkas alltför mycket av vad andra berättar om dem som gör fel. Han är benägen att fatta beslut enligt de sinnesintryck han får och han handlar med stränghet, när ett mildare sätt vore mycket bättre. Han tänker inte på sin egen svaghet och hur svårt det är för honom att man ifrågasätter hans eget handlingssätt. Detta är svårt för honom att godta till och med när han gör fel. När han kommer till den slutsatsen att en bror eller syster har orätt driver han på saken och inskräper sin kritik, fastän han skadar sin egen själ och utsätter andras själar för fara.

Broder S borde hålla sig borta från förhör av medlemmar i församlingen och inte ha någonting att göra med att reda ut missförstånd, om han nu bara kan avstå från det. Han har en värdefull gåva som behövs i Guds verk. Han (108) borde bara hålla sig undan inflytanden som lockar fram hans medlidande, förvirrar hans omdöme och leder honom att handla oklokt. Detta borde inte förekomma och bör inte ske. Han utövar för lite tro på Gud. Han ger för mycket uppmärksamhet åt sina kroppsliga svagheter och styrker otron genom att dröja vid olyckliga känslor. Gud har förråd av styrka och visdom för dem som allvarligt söker efter det i tro.

Det visades för mig att broder S är stark i vissa avseenden, medan han i andra är svag som ett barn. Hans sätt att ta itu med de felande verkar skingrande. Han har tillit till sin egen förmåga att arbeta för att ordna upp i saker, där han tror att det behövs, men han uppfattar inte saken rätt. Han väver in sin egen ande i sina arbetsuppgifter och analyserar inte skillnader, utan handlar ofta utan ömsint intresse. Det finns någonting sådant som att gå till överdrift i en fråga genom att verkställa sträng plikt mot individer. ”Somliga, sådana som tvivlar, skall ni ha förbarmande med och rycka ur elden och rädda, men andra skall ni förbarma er över med fruktan, i avsky till och med för deras av kroppen nersölade kläder.” Judas brev 23 (övers 2000) (Den engelska översättningen, som Ellen White använder är så pass olik de svenska översättningarna att jag återger den här: ”And of some have compassion, making a difference: And others save with fear, pulling them out of the fire; hating even the garment spotted by the flesh.”

Plikt, sträng plikt, har vänlighet som sin tvillingsyster. Om plikt och vänlighet förenas kommer avgjorda fördelar att uppnås, men om plikten skiljs från vänligheten och öm kärlek inte förenas med plikten, kommer man att misslyckas. Resultatet blir stor skada. Män och kvinnor kommer inte att drivas fram, men några kommer att vinnas genom vänlighet och kärlek. Broder S har hållit evangeliets piska högt och hans ord har ofta varit smällen med den piskan. Detta har inte ett inflytande som sporrar andra till större iver och framkallar goda gärningar hos dem, men det har väckt dem till stridslustnad och till motstånd mot hans stränghet.

Om broder S hade vandrat i ljuset, skulle han inte ha gjort så många allvarliga misstag. ”Den som vandrar om dagen snavar inte, eftersom han ser denna världens ljus. Men den som vandrar om natten snavar, därför att ljuset inte finns i honom”. Lydnadens stig är den säkra stigen. Vandra i ljuset och ”då skall du vandra trygg på din väg, din fot skall inte slinta.” (109) De som inte vandrar i ljuset kommer att ha en sjuklig, outvecklad religion. Broder S borde känna vad det betyder att vandra i ljuset, hur det än korsfäster jaget. Det är allvarlig ansträngning som drivits fram av kärleken till själar, som styrker hjärtat och utvecklar nådegåvorna.

Min bror, du är av naturen oberoende och självtillräcklig. Du värderar din handlingsförmåga högre än den kan tåla. Du ber Herren om att Han skall göra dig ödmjuk och passande för sitt verk och när Han svarar på din bön och ställer dig under den tuktan, som är nödvändig för att fullborda syftet, lämnar du ofta rum för tvivel och modfärdighet. Du tror att du har orsak till besvikelse. När broder W har varnat dig och hållit dig tillbaka från att ge dig in i svåra problem i församlingen, har du ofta känt att han har begränsat dig.

Jag fick se ditt arbete i Iowa. Det var ett avgjort misslyckande i att samla med Kristus. Du drog bort de stackars fåren. Du förvirrade dem och spridde dem. Du hade iver, men den stämde inte med kunskapen. Ditt arbete skedde inte i kärlek, men i stränghet och hårdhet. Du var fordrande och befallande. Du styrkte inte de sjuka och förband inte de skadade. Din oförståndiga hårdhet knuffade några ut ur fällan. De kan aldrig nås och föras tillbaka. Ord som talas i rätt tid är som gyllene äpplen i skålar av silver. Ord som fällt vid fel tid är motsatsen. Ditt inflytande kommer att vara som förödande hagel.

Du har känt dig otålig och hindrad när broder W har förmanat dig, gett dig råd och tillrättaviserat dig. Du har tänkt, att om du kunde vara fri och handla på egen hand, kunde du göra ett stort verk. Din hustrus inflytande har emellertid skadat din användbarhet. Du har inte styrt ditt eget hus på ett bra sätt. Du har misslyckats med att ta ledningen i din familj. Du har trott att du förstod hur du skulle sköta uppgifterna hemma. Men du har blivit lurad. Alltför ofta har du följt din egna ingivelser, vilket har resulterat i förargelser och besvikelser, som har förmörkat (110) din urskillningsförmåga och försvagat din andlighet, så att ditt arbete har kännetecknats av stor ofullkomlighet.

Det arbete som bröderna R och S gjorde i ___ var förhastat. Dessa bröder hade en tidigare erfarenhet med dess misstag i friskt minne. Det borde ha varit tillräckligt för att de skulle akta sig för att sätta igång med ett arbete som de inte var lämpliga att utföra. Det fanns nog med arbete som behövde göras. Det var en svår plats om man ville resa upp en församling där. De omgavs av inflytanden som motarbetade dem. Varje rörelse borde ha gjorts med vederbörlig försiktighet och med övervägande under bön.

Dessa två bröder hade blivit varnade och tillrättaviserade upprepade gånger för att de gått fram oförståndigt. De borde ha tagit sitt ansvar för att de gjorde det. Hur mycket bättre hade det inte varit för Guds sak i om de hade arbetat på nya fält. Satan har sitt säte i som i andra

onda städer och han är en slug fiende att kämpa emot. Det fanns oregerliga inslag bland sabbatshållarna där, som var till hinder för saken. Men det finns en läglig tid att tala och handla, ett gyllene tillfälle, som kommer att visa det bästa resultatet av det arbete som lagts ned.

Om saker och ting hade lämnats att utvecklas mer helt innan man ingrep, kunde man ha skilt ut de ohanterliga och okoncentrerade och det skulle inte ha funnits en motståndsgrupp. Dessa borde alltid bli frälsta om möjligt. Församlingen kunde hellre ha plågats av mycket obehag och övat mer tålmod, än att ta till en hastig framstöt och framkalla en stridslysten anda. De som verkligen älskade sanningen för sanningens skull borde ha fullföljt sin kurs med Guds ära för ögonen och låtit sanningens ljus lysa fram inför alla.

De skulle kunna förvänta att förvirrade och otillfredsställda element bland dem kanske skulle ge dem problem. Satan skulle inte förbli lugn och se på att en grupp skulle väckas upp i ___ för att försvara sanningen och jaga undan det som var skenbart fyndigt och det som var vilseledande. Hans vrede skulle väckas och han skulle börja krig mot dem som håller Guds bud och har Jesu (111) vittnesbörd. Men detta borde inte ha gjort de trofasta troende otåligen eller besvikna. Det borde ha ett inflytande, som för till att de sanna troende är mer försiktiga, mer på sin vakt och mera bedjade – mer ömsinta, medkännande och kärleksfulla mot dem som gjorde ett så stort misstag när det gällde eviga ting. Liksom Jesus har tålt våra fel, vår otacksamhet och vår svaga kärlek, skulle vi också ha fördrag med dem som sätter vårt tålmod på prov. Skall de som är efterföljare till den självförmekande, självförsakande Kristus vara olika sin Herre? Kristna borde ha vänliga och fördragsamma hjärtan.

Evangeliets säningsman

Liknelsen om säningsmannen, som Kristus framställde för sina åhörare innehåller en läxa som vi borde studera. De som predikar sanningen för vår tid och sprider ut den goda säden kommer att få samma resultat som evangeliets säningsman. Alla kategorier kommer mer eller mindre att beröras av att den klara och övertygande sanningen framhålls. Några kommer att höra den vid väggkanten. De kommer att beröras av den sanning som talats, men de har inte utvecklat de moraliska krafterna. De har hellre följt böjelsen än plikten och onda vanor har förhärdat deras hjärtan tills de har blivit lika hårda som vägbanan. Dessa bekänner kanske att de tror på sanningen, men de har ingen riktig känsla för dess sanna, upphöjda karaktär. De tar inte avstånd från vänskapen med dem som älskar nöjen och ett fördärvligt sällskapsliv, utan de befinner sig på en plats där de hela tiden blir frestade. Det kan väl föreställa det oinhägnade fältet. De inbjuder fiendens frestelser och förlorar till sist den hänsyn de tycktes ta till sanningen, då den goda säden föll ner i deras hjärtan.

Några åhörare är som stengrunden. De tar villigt emot allt som är nytt och spännande. Sanningens ord tar de emot med glädje. De talar allvarligt, med glöd och iver och hänvisar till sin tro och sitt hopp. De kan till och med utdela tillrättavisning till dem som har lång erfarenhet för att de har någon (112) tydlig brist eller saknar hänförelse. Men när de går igenom prövningens och frestelsens hetta,

när Gud använder sin kniv för att utföra ympning, så att de skall kunna bära frukt till fullkomning, dör deras iver och deras röster är tysta. De skryter inte längre i sanningens styrka och kraft.

Denna grupp behärskas av sina känslor. De har inte karaktärens djup och stabilitet. Principer når inte ner i djupet och ligger till grund för impulser till handling. Med ord har de upphöjt sanningen, men de är inte sanningens görare. Sanningens utsäde har inte rotat sig riktigt under ytan. Hjärtat har inte förnyats genom den Helige Andes förvandlande inflytande. När sanningen kallar på män och kvinnor och man måste göra uppoffringar för sanningens sak är de någon annanstans. När prövningar och förföljelse kommer faller de bort, eftersom de inte har djup jord. Sanningen, tydlig, rakt på sak och klart sammanhängande tas fram för att ha betydelse för hjärtat och visa att karaktären är missbildad. Några kommer inte att gå igenom detta prov. De blundar ofta för sina ofullkomligheter, fastän deras samveten talar om för dem att de ord som talas av Guds budbärare är sanning. Det är en sanning som så nära angår deras kristna karaktärer. Ändå vill de inte lyssna till rösten. De är förolämpade på grund av ordet. De överger sanningen hellre än att böja sig under den och bli helgade genom den. De smickrar sig med att de kan komma till himlen på en lättare väg.

Det finns ännu en grupp som framställs i liknelsen. Män och kvinnor som lyssnar till ordet blir övertygade om sanningen och tar emot den utan att se sina egna hjärtans syndighet. Kärleken till världen intar en stor plats i deras tillgivenhet. I handel älskar de att få ut det bästa av en förmånlig affärsuppgörelse. De slingrar sig och genom bedrägeri och svindel skaffar de sig vinst, som för alltid visar sig vara som törne för dem, för den den vill få deras goda syften och avsikter att förlora jämvikten. Den goda säden som såts i deras hjärtan är kvävd. Ofta är de så fulla av oro och bekymmer och är så rädda för att de inte kan skaffa medel eller att de kommer att förlora det de har vunnit, att de gör de timliga angelägenheterna till det viktigaste. De ger inte den goda säden näring. De är inte med på möten, (113) där deras hjärtan kan bli styrkta av särskilda religiösa förmåner. De är rädda för att de kommer att få möta någon materiell förlust. Rikedomens bedräglighet leder dem att smickra sig med att det är deras plikt att sträva och tjäna allt de kan, så att de kan stödja Guds sak. Ändå är det så att ju mer deras jordiska rikedom växer, dess mindre är deras hjärtan benägna att dela sina rikedomar, tills deras hjärtan helt har vänts bort från den sanning de älskade. Den goda säden är kvävd, för den har blivit övervuxen med onödiga världsliga bekymmer och onödig oro, övervuxen av kärlek till världsliga nöjen och till den ära som rikedom ger.

Vetet och ogräset

I en liknelse som Jesus framställde för sina lärjungar, liknade han himmelriket vid ett fält där en man sådde god säd, men i vilket fienden sådd; ogräs medan han sov. Frågan ställdes till husbonden: "Herre, du sådde ju god säd i din åker; varifrån har den då fått ogräs?" Han svarade dem: "En ovän har gjort detta." Tjänarna sade till honom: "Vill du alltså, att vi skola gå åstad och samla det tillhoppa?" Men han svarade: "Nej; ty då kunden I rycka upp vetet jämte ogräset, när I samlen detta tillhoppa. Låten båda

slagen växa tillsammans intill skördetiden; och när skördetiden är inne, vill jag säga till skördmännen: Samlen först tillhoppa ogräset och binden det i knippor till att brännas upp och samlen sedan in vetet i min lada." (Matt. 13: 27-30.) Om trohet och vaksamhet hade bevarats, om det inte hade förekommit slöhet eller försummelse från någons sida, skulle fienden inte ha haft så goda tillfällen att så ogräs bland vetet. Satan sover aldrig. Han är ständigt vakande och han tar varje tillfälle i akt att genom sina sändebud sprida villfarelser, vilka finner god jordmån i många icke helgade hjärtan.

De som uppriktigt tror på sanningen blir ledsna, och deras bekymmer och sorger ökar mycket, genom de människor ibland dem vilka gör dem oroliga, sorgsna och missmodiga i sina ansträngningar. Men Herren ville lära sina tjänare att vara mycket försiktiga i alla sina åtgärder. "Låten båda slagen växa tillsammans." Använd inte makt för att dra upp ogräset, (114) ty då ogräset rycks upp följer också de dyrbara veteplantorna med och förlorar sitt fäste. Både Guds tjänare och församlingens medlemmar borde vara mycket försiktiga, ty de kan lätt gripas av ett nit som inte är i harmoni med Guds kunskap. Det finns en fara i att för mycket görs för att bota svårigheter i församlingen, vilka, om de fick vara i fred, ofta skulle bota sig själva.

Det är en dålig taktik att i någon församling ta upp problem för tidigt för att söka lösa dem. Vi måste lära oss att med största försiktighet, tålmod och självkontroll stå ut med vissa problem, och inte gå till verket efter egna idéer för att få allt i ordning. Det arbete som utfördes i _____ var för tidigt och åstadkom en onödig splittring i den lilla församlingen. Om Guds tjänare kunde ha känt kraften i vår Frälsares lärdom i liknelsen om vetet och ogräset, skulle de inte ha satt igång med det arbete som de gjorde. Innan några steg tas och beslut fattas, borde även de mest ovärdiga ges ett tillfälle att åtminstone klaga över att de skils från församlingen. Saken skulle göras till föremål för den mest noggranna eftertanke och allvarliga bön.

Problemen i _____ sköttes på ett sådant sätt att en oppositionsgrupp av medlemmar skapades. En del av dem kan jämföras med att "samt föll vid vägen", andra påminner om att "samt föll på stengrund", och ännu andra tillhörde dem som tog emot sanningen på samma gång som hjärtats jordmån var fyllt av växande törne, vilket senare förkvävde den goda säden. Dessa skulle ändå aldrig ha utvecklats kristna karaktärer. Men det fanns några få som skulle ha kunnat få näring och blivit styrkta, och som skulle ha gått att stadfästa i sanningen. Men den ställning som togs av bröderna R och S ledde till en för tidig kris, och därtill saknades vishet och omdöme att ta hand om dessa problem.

Om en person behöver skiljas från församlingen lika säkert som Satan behövde kastas ut från himmelen, kommer han trots allt att ha sådana som sympatiserar med honom. Der finns alltid en grupp människor som är mer påverkade av enskilda människor än de är av Guds Ande och sunda principer. I deras ohelgade tillstånd är dessa alltid redo att ställa sig på de felandes sida och ge medlidande och sympati till de som minst behöver det. Dessa sympatisörer har ett maktigt inflytande på andra. Tingen ses i ett (115) förväntat ljus och stor skada görs och

många människor blir fördärvade. I sitt uppror tog Satan med sig en tredjedel av himmelens änglar. De vände sig bort från Fadern och hans Son och förenade sig med upprorsstiftaren. Med dessa fakta för ögonen borde vi gå fram med största försiktighet. Vad kan vi vänta annat än prövningar och bekymmer i samband med människor som har så egendomliga sinnen? Vi måste utvärda detta och undvika att rycka upp ogräset även om det är nödvändigt, ty annars kunde också vetet ryckas upp.

"I världen liden I betryck", säger Kristus. Men hos mig skall ni finna frid. De prövningar som kristna utsätts för såsom sorger, motgångar och klagomål är de medel som Gud använder att skilja agnarna från vetet. Vår stolthet, självishet, onda böjelser och kärlek till världens nöjen, måste allt övervinnas. Därför sänder Gud besvärligheter i vår väg för att pröva oss och visa oss att dessa onda drag finns i vår karaktär. Vi måste övervinna dem genom hans kraft och nåd och överge det onda som på grund av lusta finns i världen, för att vi skall bli delaktiga av gudomlig natur. Paulus skriver: Vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss i översvinnligen rikt mått en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet - åt oss som icke hava till ögonmärke de ting, som synas, utan dem som icke synas; ty de ting, som synas, de vara allenast en tid, men de som icke synas, de vara i evighet." (2 Kor. 4: 17, 18.) Bedrövelser, frestelser, motgångar och våra olika slags prövningar är Guds medel för att rena oss, helga oss och göra oss passande för den himmelska gemenskapen.

Den skada som sanningens sak har förorsakats genom dessa för tidiga beslut kan inte till fullo återställas. Guds verk i _____ har inte gått framåt som det skulle och kommer inte att framstå i ett lika gott ljus inför folket som innan detta arbete gjordes. Det finns ofta personer ibland oss, vilka inte tycks utöva något som helst inflytande i rätt riktning. Deras liv ser ut att vara av intet värde för dem. Men låt dem bli upproriska och stridslustna och de blir nitiska arbetare åt Satan. Detta arbete är mera i harmoni med det naturliga hjärtats känslor. Här finns ett stort behov av självrannsakan och enskild bön. Gud har (116) lovat att ge vishet till dem som ber om detta. Missionsarbete påbörjas ofta av sådana som är helberedda att utföra det. Yttre nit uppövas, medan på samma gång enskild bön försummas. När detta är fallet blir det till stor skada, ty dessa arbetare söker att ställa in andras samveten efter sin egen måttstock. Det finns ett stort behov av självkontroll. Ööverlagda ord ställer till 'strid. Broder S är i fara att ge efter för en skarpt kritisk anda. Detta anstår inte en rättfärdighetens förkunnare.

Broder S, du har mycket att lära. Du har varit böjd att lägga orsaken till dina misslyckanden och ditt missmod på broder W, men en noggrann undersökning av dina motiv och ditt sätt att handla skulle visa att orsaken till dessa ting som gör dig missmodig finns inom dig själv. Eftersom du följer det naturliga hjärtats böjelser har det lett dig in i fångenskap. Den svåra och plågende anden, som du ibland ger efter för, avskär ditt inflytande. Min broder, du har ett verk att utföra med dig själv, som ingen annan person kan göra för dig. Var och en måste avlägga räkenskap inför Gud för sig själv. Han har gett oss sin lags spegel i vilken vi kan blicka in och upptäcka vår karaktärs brister. Vi skall

inte se in i denna spegel med avsikten att se hur vår grannes fel reflekteras i den, eller för att med vakande öga se om han når upp till måttet. Avsikten är att vi skall se våra egna brister, och kunna få bort dem. Kunskap är inte allt vi behöver, men vi måste följa ljuset. Vi har inte lämnats att välja för oss själva och att lyda det som är behagligt för oss, och att gå egna vägar när det bäst passar vårt samvete. Lydnad är bättre än offer.

Till förmögna föräldrar

Vid lägermötet i Vermont 1870 kände jag mig manad av Guds Ande att komma med ett rättframt vittnesbörd som gällde äldre och förmögna föräldrars plikt i överlåtelsen av deras egendom. Jag hade fått se att några män som var klipska, kloka och skarpa när det gäller affärstransaktioner i allmänhet, män som karaktäriseras av handlingskraft och grundlighet, (117) visar brist på förutseende och beredvillighet i fråga om att fördela sin egendom medan de lever. De vet inte hur snart deras nådatid kan vara slut. Ändå fortsätter de år efter år utan att ordna upp i affärerna. Ofta dör de utan att till slut ha sitt fulla förstånd eller de kan dö plötsligt utan ett ögonblicks varning och deras egendom överläts på ett sätt som de inte skulle ha godkänt. Dessa män är skyldiga till försummelse. De är otrogna förvaltare.

Kristna som tror på den närvarande sanningen borde visa klokhet och förutseende. De borde inte försumma att fördela sina tillgångar och vänta på ett gynnsamt tillfälle att lägga sina angelägenheter till rätta under en lång sjukdom. De borde ha sina affärer i ett sådant skick att de skulle kunna läggas tillrätta som de skulle ha önskat det medan de var i livet. Då var allt ordnat, om de vilken stund som helst blev kallade att lämna dem och inte skulle ha någonting att säga till om i uppgörelsen. Många familjer har på ett ohederligt sätt berövats all sin egendom och har utsatts för fattigdom, eftersom det arbete som skulle ha kunnat göras på en timme har försummats. De som skriver sina testamenten borde inte bespara sig möda eller utgifter för att få juristiska råd och få dem utarbetade på ett sådant sätt att de håller provet.

Jag såg att de som bekänner att de tror på sanningen borde visa sin tro genom sina gärningar. De borde göra sig till vänner med den orättfärdige mammon, så att de slutligen skall kunna mottas i de eviga boningarna. Gud har gjort människor till förvaltare av medel. Han har placerat pengar i deras händer, med vilka de skulle föra det stora verket framåt, till frälsning av själar. För dessa har Kristus lämnat Sitt hem, Sina rikedomar, Sin härlighet, och blivit fattig för att Han genom Sin förödmjukelse och uppoffring skulle kunna föra många av Adams söner och döttrar till Gud. I Sin försyn har Herren förordnat att arbetet i Hans vingård skulle stödjas av medel som anförtrotts i Hans tjänares händer. En försummelse från dem att svara på kallet från Guds sak och föra Hans verk framåt visar att de är otrogna och slöa tjänare.

Några ting beträffande saken i Vermont, men mer speciellt i Bordoville och dess grannskap. Det följande är från *Vittnesbörden* band 2 nr 20 s 651:

”Det finns ett arbete som borde fullföras för många som bor i Bordoville. Jag såg att fienden var flitigt sysselsatt med att driva igenom sina syften. Män som Gud hade anförtrott förmågor och medel har vältrat över det ansvar på barnen, för vilket himlen har utpekat dem till Guds förvaltare. I stället för att ge tillbaka till Gud det som är Hans, gör de anspråk på allt de har som sitt eget, som om de med sin egen förmåga och kraft och visdom har skaffat sig sina ägodelar.”

”På några platser är deras medel utom kontroll genom att de har lämnats i barnens händer. Deras hemliga motiv är att inta en ställning, där de inte kommer att känna ansvar för att ge av sin egendom för att sprida sanningen. Dessa män älskar med ord men inte i handling och sanning. De inser inte att det är Herrens pengar som de hanterar och inte deras egna.”

”Föräldrar borde vara mycket rädda för att anförtro de förmågor och medel som Gud har placerat i deras händer åt barnen, om de inte har det säkraste bevis för att deras barn har större intresse för och kärlek till Guds sak än de själva har, och större hängivenhet åt den. De måste veta att dessa barn kommer att bli allvarigare och ivrigare i att främja Guds verk och mer välvilliga, när det gäller att stödja de olika företag som är förenade med det och som behöver medel. Men många placerar sina medel i sina barns händer och vältrar över ansvaret för sitt eget förvalterskap på dem, för att Satan inger dem att göra det. Om de gör det placerar de medlen på effektivt sätt i fiendens led. Satan arbetar för att saken skall passa hans syften och håller undan de medel som Guds sak behöver för att få rikligt med stöd.”

”Många som har en hög trosbekännelse saknar goda gärningar. Om de skulle visa sin tro genom sina gärningar, kunde de utöva ett kraftfullt inflytande för sanningen. Men de använder sig inte (119) av de talenter som Gud har lånat dem. De som tänker lätta sina samveten genom att testamentera sin egendom åt barnen eller genom att hålla den tillbaka från Guds sak och tåla att den övergår till otroende, ovarsamma barn kommer att avlägga räkenskaper till Gud, för att barnen skall slösa bort den eller samla den och avguda den. De är otrogna förvaltare av sin Herres pengar. De tillåter Satan att utmanövrera dem genom dessa barn, vars sinnen är under hans kontroll. Satans syften har fullförts på många sätt, medan Guds förvaltare tycks vara bedövade och förlamade. De inser inte sitt stora ansvar och den räkenskap som måste komma inom kort.”

Jag blev visad att nådatiden för några i närheten av ___ snart var slut och att det var viktigt att deras arbete avslutades med Guds godkännande, så att de när allt slutligen kom att göras upp kunde få höra orden ”Väl gjort” från Mästaren. Jag fick också se hur de som bekänner att de tror på sanningen motsäger sig själva, när de undanhåller sina medel från Guds sak, så att de kan överlåta dem åt barnen. Många fäder och mödrar är fattiga mitt i överflödet. De inskränker till en viss grad sin egen personliga bekvämlighet och försakar själva det som är

nödvändigt för att ha glädje av liv och hälsa, medan de har rikligt med medel till förfogande. De känner det som om de vore förbjudna att använda sina medel för sin egen bekvämlighet eller för välgörande ändamål. De har en enda sak för ögonen och det är att samla ägodelar för att lämna dem åt sina barn. Denna ide är så framträdande, så invävd i alla deras handlingar, att deras barn lär sig att se fram mot den tid då denna förmögenhet kommer att bli deras. De är beroende av den och denna utsikt har ett viktigt, men inte gynnsamt inflytande på deras karaktärer. Några blir slösaktiga, andra blir själviska och snåla. Så finns det andra som blir oföretagsamma och hänsynslösa. Många övar sig inte i att vara sparsamma. De försöker inte klara sig själva. De har inget mål och bara liten stabilitet i sina karaktärer. De intryck som de får i barndomen och ungdomstiden har format uppbyggnaden av karaktären och blir handlingsprinciper i det mogna livet.

De som har lärt känna sanningens principer borde låta Guds ord vara deras vägledare och noga följa det. De skulle återlämna till Gud det som är Hans. Jag blev visad att åtskilliga i Vermont gjorde ett allvarligt misstag, när det gällde att bestämma hur medlen, som Gud hade anförtrott i deras händer, skulle användas. De översåg Guds anspråk på allt det de hade. Deras ögon var förblindade av rättfärdighetens fiende och de hade en livsföring som var ödesdiger för dem själva och deras barn.

Barn påverkade sina föräldrar till att lämna sin egendom i deras händer för att de skulle tillägna sig den enligt sin egen bedömning. Guds ord ger ett klart och tydligt ljus i fråga om de pengar som lånas ut till förvaltarna och Gud har gett varningar och förebräelser genom *Vittnesbörden*. Det är ljus som gäller fördelningen av medel. Föräldrar tar på sig ett fruktansvärt ansvar, om de låter barnen direkt eller indirekt ha inflytande över sig i uppdelningen av sin egendom medan de lever eller genom att främst testamentera den till barnen för att den skall komma i deras händer efter föräldrarnas död. Barn till gamla föräldrar, som bekänner att de tror på sanningen, borde med gudsfuktan råda sina föräldrar och ivrigt mana dem att vara trogna mot sin bekännelse, och att förhålla sig till sina medel på ett sätt som Gud kan godkänna. Föräldrar borde samla skatter åt sig i himlen genom att själva använda sina medel för att främja Guds sak. De skulle inte beröva sig himmelska skatter genom att lämna ett överskott av medel till dem som redan har tillräckligt. Genom att göra det, mister de inte bara den dyrbara förmånen att lägga upp skatter i himlen som inte förstörs, men de stjälar från Guds skattkammare.

Jag påstod vid lägermötet, att när egendom huvudsakligen testamenteras åt barnen, medan ingenting beviljas åt Guds sak, eller en så obetydlig smula att den inte är värd att nämnas, skulle denna egendom oftast visa sig vara en förbannelse för (121) barnen som ärver den. Den skulle komma att bli en källa till frestelser och skulle öppna en dörr till farliga och skadliga begär som de skulle riskera att falla för.

Föräldrar borde utöva den rätt som Herren har gett dem. Han anförtrodde åt dem de talenter, som Han önskade att de skulle använda till Hans ära. Barnen skulle inte bli ansvariga för föräldrarnas talenter. Medan föräldrarna har

gott förstånd och god omdömesförmåga borde de under bön tänka över hur de skulle överlåta sina ägodelar. De borde ta den rätta sortens rådgivare till hjälp. De skulle be dem om råd, som erfarenhet av sanningen och kunskap om Guds vilja. Om de har barn som är prövade och kämpar mot fattigdom, borde de tänka på dem. Om de däremot har otroende barn med ett överflöd av denna världens goda och som tjänar världen, borde de tänka sig för. De begär en synd mot Mästaren, som har gjort dem till sina förvaltare, genom att placera medel i deras händer bara för att de är deras barn. Guds krav borde man inte ta lätt på.

Det borde göras helt klart att även om föräldrarna har gjort sitt testamente, skall detta testamente inte hindra dem från att ge medel till Guds sak medan de lever. Detta borde de göra. De skall här få uppleva tillfredsställelsen med att fördela sitt överskott medan de lever. Därefter kommer belöningen. De borde göra sin del för att främja Guds sak. De borde använda de medel, som Mästaren har lånat ut till dem för att fortsätta det arbete som behöver göras i Hans vingård.

Kärleken till pengar ligger vid roten till nästan alla brott som begås i världen. Fäder, som själviskt håller tillbaka sina medel för att berika sina barn och inte ser behoven hos Guds sak, begär ett fruktansvärt misstag. De barn som de tänker välsigna med sina medel blir förbannade genom dem.

Pengar som överlåtits åt barnen blir ofta en rot till bitterhet. De grälar ofta om den egendom som har lämnats åt dem. Om det finns ett testamente, är sällan alla nöjda med den fördelning som gjorts av deras far. I stället för att pengarna de fått väcker (122) tacksamhet och vördnad, skapar de missnöje, klagan, avund och brist på respekt. Bröder och systrar som levde i fred börjar ibland bekämpa varandra och split i familjen blir ofta resultatet av arv. Rikedomar är önskvärda bara som ett stöd i en akut nödsituation och för att göra gott mot andra. Men ärvda rikedomar blir oftare en snara för ägaren än en välsignelse. Föräldrar skulle inte trakta efter att deras barn skulle möta frestelser, som de utsätter dem för genom att lämna pengar till dem, som de själva inte har gjort någon ansträngning för att tjäna.

Det visades mig att några barn som bekände sin tro på sanningen på ett indirekt sätt skulle komma att påverka sin far att behålla sina pengar för sina barns räkning i stället för att bestämma att de skulle ges till Guds sak medan han levde. De som har påverkat sin far att dela sitt förvaltarskap med dem vet inte riktigt vad de gör. De samlar på sig ett dubbelt ansvar, dels att förändra sin fars tankegång, så att han inte fullföljer Guds syfte när han överlåter sina medel; dels att ta på sig ansvaret för att bli förvaltare av medel, som skulle ha satts in på banken av fadern för att Mästaren kunde ha tagit ut dem med ränta. Det är medel som fadern fått som lån av Gud för att de skulle användas till Hans ära.

Många föräldrar gör ett stort misstag då de avhänder sig sin egendom och placerar den i sina barns händer, medan de själva är ansvariga för hur den talent som lånats ut till dem av Gud brukas eller missbrukas. Varken föräldrar eller barn blir lyckligare av denna överföring av egendom.

Om nu föräldrarna lever några få år till, ångrar de vanligen för sin egen del denna handling. Föräldrarnas kärlek till barnen ökar inte med detta handlingssätt. Barnen känner inte ökad tacksamhet till dem och större förpliktelse mot dem för deras frikostighet. En förbannelse tycks ligga vid roten av hela saken. Den visar sig i själviskhet från barnens sida och i olyckliga och förtvivlade känslor av förlamande beroende från föräldrarnas sida.

Om föräldrarna, medan de lever, kunde hjälpa barnen att hjälpa sig själva, skulle det vara bättre än att lämna en stor summa åt dem vid deras död. Barn som lämnas att huvudsakligen lita till sina egna (123) ansträngningar blir bättre män och kvinnor och är mer lämpade för det praktiska livet än de barn som har varit beroende av sin fars förmögenhet. De barn som lämnas åt sina egna resurser lyckas i allmänhet att få fram sina egna förmågor. De använder sig av sina förmåner. De förfinar och inriktar sina förmågor, så att de skall kunna fullfölja ett mål i livet. De utvecklar ofta karaktärsdrag som flit, sparsamhet och god moral. Detta finns i grunden till framgång i det kristna livet. De barn som föräldrarna gör mest för, känner ofta minst skyldighet mot dem. De misstag, som vi har talat om, har funnits i ____ Föräldrar har lagt över sitt förvalterskap på sina barn.

Vid lägermötet i ____ 1870 vädjade jag till dem som har medel att bruka dessa medel i Guds verk som Hans trofasta förvaltare och inte lämna denna uppgift åt barnen. Det är ett verk som Gud har lämnat åt föräldrarna. När Mästaren kallar dem att avlägga räkenskap, kan de som trofasta förvaltare ge Honom tillbaka det som han lånat dem, både lånesumma och ränta.

Bröderna X,Y, Z visades framför mig. Dessa män gjorde ett misstag i fråga om överlåtelsen av sina medel. Några av deras barn påverkade dem till det de gjorde och samlade på sig ansvar som de var dåligt förberdda för. De öppnade en dörr och bjöd fienden att komma in med sina frestelser för att plåga och fördärva dem. De två yngre sönerna till broder X var i stor fara. De var tillsammans med personer, vilka hade den sortens karaktär som inte skulle komma att upphöja dem utan förnedra dem. Umgänget med dessa personer hade ett lömskt inflytande över dem och påverkade dessa unga män på ett omärkligt sätt. Samtalen med onda kamrater och deras uppförande var av det slaget att det hindrade dem från att påverkas av sina systrar och deras män. När jag talade om detta ämne på lägermötet berördes mina känslor på djupet. Jag visste att de personer, som jag hade sett i min syn fanns framför mig. Jag påpekade nödvändigheten av grundlig helgelse för dem som hörde mig. Jag nämnde inga namn, eftersom jag inte hade lov att göra det. Jag skulle rikta uppmärksamheten på principer, vädja till hjärtan och samveten och ge dem, som bekände att de älskade Gud och höll Hans bud, tillfälle att utveckla karaktären. Gud skulle sända dem varningar och förmaningar och om de verkligen önskade göra Hans vilja fick de tillfälle till det. Det gavs ljus och sedan måste vi vänta och se, om de skulle vilja komma till ljuset.

Jag lämnade lägermötet med en börda av oro som tyngde mitt sinne. Det gällde de personer som svävade i fara, som hade visats för mig. Efter ett par månader nåddes vi av nyheten om broder Y's död. Hans egendom hade

överlämnats åt hans barn. Vi hade avtalat att hålla möten i Vermont den sista december. Min man mådde inte bra och kunde inte resa. För att spara dem från två stora besvikelser samtyckte jag till att resa till Vermont i sällskap med syster Hall. Jag talade till folket med en viss frihet, men våra konferensmöten var inte fria. Jag visste att Herrens Ande inte kunde få fritt utlopp, förrän beklannelser hade gjorts och hjärtan var krossade inför Gud. Jag kunde inte hålla mig tyst och jag återgav kortfattat kärnan i det jag hade skrivit. Jag nämnde namnen på några närvarande som stod i vägen för Guds verk.

Resultatet av att lämna över egendom åt barnen genom testamentet, och av att föräldrar vältrar över ansvaret för sitt förvalterskap på barnen medan de lever, hade bekräftats inför dem. Girighet hade lett broder Y's söner att fullfölja en felaktig väg. Detta gällde särskilt en av hans söner. Jag arbetade trofast och återgav de ting som jag hade fått se som gällde församlingen och särskilt beträffande broder Y's söner. En av dessa bröder, som själv var far, hade ett fördärvat hjärta och levde ett moraliskt besmittat liv, en skamfläck för den dyrbara sanningens sak. Hans låga moraliska standard var fördärlig för de unga.

Herrens Ande kom in i mötena och några grät och gjorde ödmjuka beklannelser. Efter mötena hade jag ett samtal med broder X's yngre söner. Jag vädjade till dem och bönföll om att de med tanke på sina (125) själar skulle vända helt om, göra sig fria från deras sällskap som ledde dem till undergång och söka efter de ting som skulle ge dem frid. Medan jag bad bevekande för dessa unga män, lockades min kärlek till dem fram och jag längtade efter att få se att de böjde sig för Gud. Jag bad för dem och uppmanade dem ivrigt att be för sig själva. Vi vann seger. De överlämnade sig. Var och en bad. Deras röster hördes i ödmjuk, ångerfull bön och jag kände att Guds frid verkligen vilade över oss. Änglar tycktes finnas överallt runt oss och jag inneslöts i en syn om Guds härlighet. Återigen visades tillståndet för Guds sak i ____ för mig. Ungdomen höll på att falla tillbaka i synd.

Det visades för mig att broder X's två yngre söner av naturen var godhjärtade och samvetsgranna unga män, men att Satan hade förblindat deras uppfattningsförmåga. Deras kamrater var inte alls av den sorten som skulle styrka och förbättra deras moral eller öka deras förståelse av sanningen och det som hör himlen till och deras kärlek till detta. "En enda som syndar fördärvar mycket gott." Umgänget med dessa kamrater som förlöjligade andra med sitt ruttna prat hade haft sin verkan. Det hade skingrat allvarliga och andliga intryck.

Kristna gör fel när de umgås med dem som är lättsinniga. En förtrolig, daglig gemenskap som upptar tid utan att på något sätt bidra till att styrka förståndet eller de moraliska principerna är farlig. Om den moraliska atmosfär som omger en person inte är ren och helgad utan fläckad av fördärv, kommer de som andas in denna atmosfär att finna, att den har en smygande verkan på förstånd och känslor. Nästan omärkligt förgiftar den och förstör. Det är farligt att samtala med dem som har sinnen som av naturen befinner sig på en låg nivå. Gradvis och omärkligt kommer de som är samvetsömma och älskar det som är rent att sänka sig

till samma nivå. De kommer att delta med de dåraktiga och känna på samma sätt som de och de moraliskt urartade, som de hela tiden har varit i kontakt med.

Det var viktigt att dessa unga mäns umgänge skulle förändras. "Dåligt sällskap fördärvar goda (126) seder." Satan har verkat genom sina redskap för att störta dessa unga män i fördärvet. Ingenting kan mer effektivt hindra eller avlägsna allvarliga intryck och goda önskningar än umgänge med egenkåra, likgiltiga personer med moraliskt fördärvade sinnen. Vilka tilldragande sidor sådana personer än må ha genom sin slagfärdighet, sina bitande skämt och roliga påhitt, är det faktum att de behandlar religion lättfärdigt och likgiltigt en tillräcklig orsak till att man inte skulle välja att vara tillsammans med dem. Ju mer fångslande de är i andra avseenden, dess mer borde man vara rädd för det inflytande de har som kamrater, eftersom de slösar med så många farliga lockelser runt sina gudlösa liv.

Dessa unga män borde välja sådana till sina vänner, som älskar sanningens renhet och har en moral utan fläckar. Man borde välja dem som har rena vanor. De måste uppfylla de villkor som har uppställts i Guds ord, om de verkligen skulle vilja bli Guds barn, medlemmar av den kungliga familjen, barn till den himmelske Kungen. "Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er." Gud älskar dessa unga män, och om de vill följa Hans Andes ledning och vandra efter Hans råd, kommer Han att vara deras styrka.

Gud har gett broder A Y goda förmågor, snabb uppfattning och en god förståelse av Sitt ord. Om hans hjärta vore helgat, kunde han påverka sina bröder, liksom sina grannar och vänner, till det som är gott. Kärleken till pengar har emellertid tagit ett så fast grepp om hans själ och har blivit så invävd i alla hans livs verksamheter, att han har rättat sig efter världen istället för att bli förvandlad genom sinnets förnyelse. Hans krafter har fördärvats och förnedrats av girig kärlek till vinst. Det har gjort honom självisk, snål och övermodig. Det hade varit en fördel, om hans goda egenskaper hade kommit till aktiv användning i hans Mästares tjänst, i stället för att tjäna hans själviska intressen. Om hans syfte och ändamål hade varit att göra gott och ära Gud, skulle de själsegenskaper Gud har gett honom skänka energi, ödmjukhet och duglighet, som säkert skulle inge respekt och ge honom inflytande över alla som han umgås med.

(127) Det visades mig att den egendom som lämnats över till barnen av deras far, i själva verket hade blivit en rot till bitterhet i dem. Deras frid och lycka och deras förtroende för varandra hade i hög grad rubbats av den. Broder A Y behövde inte sin fars egendom. Han hade tillräckligt med talenter att omsätta. Gud hade anförtrott dem åt hans förvaltning. Om han hade förvalt det som han hade på rätt sätt, kunde han åtminstone ha varit bland dem som är trofast förvaltar det minsta. Att i tillägg få förvaltningen av faderns egendom, något som han begärligt hade önskat sig, var ett tyngre ansvar än han kunde bära.

Kärleken till människorna och till Gud har under flera år utrotats av kärleken till pengar. När hans fars medel var inom räckhåll, önskade han behålla så mycket som möjligt

för egen del. Han fullföljde ett själviskt handlingssätt mot sina bröder, eftersom han hade övertaget och kunde göra det. Hans bröder har inte haft de rätta känslorna. De har känt bitterhet mot honom. Han har gett sig själv fördelar och missgynnat andra, tills hans handlingssätt har vanärat Gud. Han har förlorat självbehärsningen. Hans största mål har varit vinst, självisk vinning. Kärleken till pengar i hans hjärta var orsaken till allt detta onda. Jag fick se att om hans krafter hade inriktats på arbete i Herrens vingård, skulle han ha kunnat göra mycket gott, men dessa förvända förutsättningar kan göra stor skada.

Bröderna B har inte fått den hjälp de borde. A B har arbetat så att det blivit till skada för honom. Han har tagit på sig alltför stora bördor, vilket har lamslagit hans arbete, så att han inte har vuxit i andlig styrka och i mod så som han skulle. Församlingen, som har sanningens ljus och skulle vara stark i Gud i att vilja och göra och uppoffra för sanningens sak, om det vore nödvändigt, har varit svag. Dess medlemmar har varit svaga som barn. De har krävt broder A B's tid och arbete för att göra slut på svårigheter, som aldrig borde ha funnits. När dessa svårigheter har uppstått på grund av själviskhet och ohelgade hjärtan, kunde de ha lagts bort på en timme, om det hade funnits ödmjukhet och en ande av beaktelse.

Bröderna B gjorde ett misstag då de stannade kvar i ____ (128) De borde byta bostadsort och inte besöka denna plats mer än ett par gånger om året. De skulle då få större frihet att frambara sitt vittnesbörd. Dessa bröder har inte känt sig fria till att tala ut om sanningen och om saker så som de verkligen har förhållit sig. Om de hade bött någon annanstans, skulle de ha varit friare från bördor och deras vittnesbörd skulle ha vägt tio gånger mer, när de besökte denna församling. Den tid då broder A B trycktes ner med undersökningar av församlingsmedlemmar för småsaker, skulle han ha arbetat borta. Han har tjänat vid borden så mycket, att hans sinne har blivit förmörkat och han inte förstår sanningens styrka och kraft. Han har inte varit vaken för de verkliga behoven i Guds sak. Han har hållit på att förlora andlighet och mod. Arbetet med att hålla i gång systematisk välgörenhet har försumrats. Några av bröderna, som en gång hade helhjärtat intresse för att Guds sak skulle gå framåt, har blivit själviska och snåla, i stället för att bli mer självuppoffrande och ha en växande kärlek och hängivenhet för sanningen. De har blivit mindre fromma och mer lika världen. Far C är en av dessa. Han behöver en ny omvändelse. Broder C har gynnats med förstklassiga förmåner. Om de inte utnyttjas, kommer han, i samma grad som han har haft ljus, att få mörker och fördömelse för att han inte har använt de talenter, som Gud har lånat honom för att han skulle få dem att växa.

Bröderna i Vermont har bedrivit Guds Ande för att de har låtit sin kärlek till sanningen avta och för att deras intresse för Guds sak har minskat.

Broder D B tog ut för mycket av sina krafter, då han under den sista säsongen arbetade på nya fält med sitt tält utan passande hjälp. Gud kräver inte av denne broder eller av någon av Sina tjänare, att de skall utsätta sig för sådant som skadar deras hälsa eller ha betungande arbete som gör dem sjuka. Bröderna i ____ borde ha känt ett intresse, som skulle ha visat sig i deras arbetsinsatser. De kunde ha

skaffat hjälp, om de hade varit vakna för det som var till nytta för Guds sak och känt värdet av själar. Medan broder D B hade en stark känsla för själars värde, vilket kräver oupphörliga ansträngningar, höll en stor församling i ___ genom sina små svårigheter broder A B borta från att hjälpa (129) sin bror. Dessa bröder borde ta nya tag med förnyat mod och skaka av sig de de svårigheter och besvikelser i ___ som har lamslagit deras vittnesbörd. De borde göra anspråk på kraft från den Mäktige. De borde ha framburit ett klart och fritt vittnesbörd till bröderna X och Y, som på ett träffande sätt gjort dem uppmärksamma på sanningen och gjort vad de kunde för att få dessa män att överlåta sin egendom på ett rätt sätt. Genom att broder A B tar på sig så många bördor minskar hans psykiska och fysiska styrka.

Om broder C hade vandrat i ljuset under några år som gått, skulle han ha känt värdet av själar. Om han hade gett näring åt en kärlek till sanningen, kunde han kanske ha varit lämplig att undervisa andra om sanningen. Han kunde kanske ha hjälpt broder D B i hans arbete med tältet. Han kunde åtminstone ha tagit bördor hemma i församlingen. Om han hade haft kärlek till sina bröder och varit helgad genom sanningen, kunde han ha varit en som stiftat fred i stället för att väcka strid. Detta sista i förening med andra svårigheter kallade broder A B från sin brors sida vid den viktigaste tidpunkten och hade som följd att broder D B arbetade mycket mer än han hade krafter till. Och ändå var arbetet inte fullgjort som det skulle efter det att broder D B hade gjort allt han kunde. Det skulle det ha kunnat bli, om det hade funnits intresse i ___ för att skaffa hjälp, när det behövdes så väl. Ett fruktansvärt ansvar vilar på den församlingen för att medlemmarna försummat sin plikt.

Det visades mig att broder X genom sitt handlingssätt, när han fördelade sin egendom mellan sina barn, lät dem överta det ansvar, som han inte skulle ha gett ifrån sig. Nu kan han se att hans sätt att handla inte har lett till att deras tillgivenhet för honom har ökat. De har inte känt någon förpliktelse mot sin föräldrar för vad de har gjort för dem. Dessa barn var unga och oerfarna. De lämpade sig inte för att bära det ansvar som blev lagt på dem. Deras hjärtan var inte helgade och sanna vänner betraktades som beräknande fiender, medan de som skulle vilja skilja sanna vänner åt godtogs. Dessa Satans redskap väckte hela tiden falska idéer hos dessa unga män och (130) bröders och systras hjärtan skildes från fars och mors.

Fader X gjorde ett misstag. Hade han haft större tillit till sina döttrars män och hade han varit mera villig att ta deras råd till hjälp, skulle stora misstag ha förhindrats. De var nämligen erfarna män som älskade sanningen. Men det är det sättet som fienden använder sig av, när han med framgång brukar hantera saker som rör överlåtelse av medel.

Gud har bestämt att de fall som nämnts här skulle få utvecklas, så att alla skulle kunna se resultatet av hur rikedomens bedräglighet påverkar hjärtat. Följden i dessa fall, som är tydlig för alla, borde visa sig vara en varning till fäder och mödrar och anspråksfulla barn. Guds ord förklarar innebörden av girighet. Det är avgudereri. Det är omöjligt för män och kvinnor som älskar pengar att hålla Guds lag. Hjärtats hängivenhet skulle inriktas på

himmelska ting. Vår skatt skulle samlas i himlen, för där vår skatt är, där kommer också vårt hjärta att vara.

Vittnesbörd 22(1872) Riktig utbildning

"Den förnämsta uppgift som någonsin har getts åt människor är att ta hand om ungdomar. Den största omsorg borde ägnas åt utbildning av ungdomar och att variera undervisningen så att den lockar fram sinnets främsta förmågor. Föräldrar och lärare är förvisso inte lämpade att på ett rätt sätt utbilda barnen, om de inte själva först har lärt sig självkontrollens, tålmodets, fördragsamhetens, ödmjukhetens och kärlekens laxa. Vilken viktig uppgift för föräldrar, målsmän och lärare! Det är mycket få som förstår sinnets nödvändiga behov och hur de skall leda intellektets utveckling och tillväxten av ungdomars tankar och känslor.

Det finns en tid för att fostra barnen och en tid för att utbilda ungdomarna, och det är nödvändigt att dessa båda i mycket hög grad förenas i skolan. Barnen kan utbildas för syndens tjänst eller för rättfärdighetens tjänst. Ungdomarnas tidiga utbildning formar deras karaktärer både för deras praktiska och religiösa liv. Salomo säger: "Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej av från den, när han blir gammal!" (Ords. 22: 6.) Detta tal är positivt. Den fostran Salomo uppmanar till är att leda, utbilda och utveckla. För att föräldrar och lärare skall göra detta arbete, måste de själva förstå "den väg" som barnet bör gå. Detta omfattar mer än bara boklig kunskap. Det innefattar allt som är gott, rent, rätt och heligt. (132) Det omfattar ett nyktert levnadssätt, fromhet, broderlig omtanke och vänlighet, samt kärlek till Gud och nästan. För att man skall nå syftet med barnens utbildning måste uppmärksamheten riktas på den fysiska, intellektuella, moraliska och religiösa utbildningen.

Barnens utbildning hemma och i skolan borde inte jämföras med hur man tämjer stumma djur. Barnen har en intelligent vilja, som skall ledas till att kontrollera alla deras krafter. Stumma djur behöver tränas, för de har varken förstånd eller intellekt. Men människosinnet måste läras självkontroll. Det måste utbildas till att styra hela människan, medan djuren kontrolleras av sin herre och tränas att vara honom undergivna. Människan är både sinne, omdöme och vilja för sitt djur. Ett barn kan fostras på samma sätt som djuret, så att det inte får någon egen vilja. Även dess individualitet kan gå upp i den som leder dess utbildning. Barnets vilja kan faktiskt helt och hållet bli lärarens vilja underdånig.

Barn som utbildas på det sättet kommer dock alltid att vara undermåliga i moralisk styrka och individuellt ansvar. De har inte uppfostrats att handla utifrån förstånd och principer. Deras vilja har kontrollerats av andra och deras sinne har inte kommit till användning så att det skulle kunna vidgas och stärkas genom övning. De har inte letts och fostrats med hänsyn till sin särskilda kroppsbeskaf-

fenhet och sina själsförmågor, för att de skulle kunna använda sina starkaste krafter när det behövs. Lärare borde inte stanna här utan borde ägna särskild uppmärksamhet åt att öva de svagare själsförmögenheterna, så att alla krafter kan tas i bruk. På så sätt kan de gå framåt från ett utvecklingsstadium till ett annat, så att sinnet kan nå upp till största möjliga kapacitet.

Det finns många familjer vars barn ser ut att vara väluppfosttrade så länge som de får en bestämd fostran men när det som hjälpt dem att hålla regler inte längre existerar verkar de vara oförmögna att tänka, handla och bestämma själva. Sådana barn har alltför länge varit under en järnhand, som inte har tillåtit dem att själva tänka och handla i sådana fall när det skulle varit mycket lämpligt att de hade gjort det. De har ingen tillit till sig själva och vågar inte handla efter eget (133) omdöme eller ha en egen åsikt. När de sedan lämnar sådana föräldrar för att fatta sina egna beslut, är det mycket lätt att de leds av andras omdöme i felaktig riktning. De har inte en fast karaktär. De har inte fått lära sig att förlita sig på sitt eget omdöme så snabbt och så långt som det var praktiskt möjligt, och därför har inte deras sinnen utvecklats och stärkts på ett passande sätt. De har fullständigt kontrollerats av sina föräldrar så länge, att de helt litat på dem. Deras föräldrar är både huvud och omdöme för dem.

Å andra sidan borde de unga inte lämnas att både handla och tänka oberoende av sina föräldrar och lärare. Barnen borde läras att respektera erfarna människors omdöme och låta sig ledas av sina föräldrar och lärare. De borde utbildas så att deras sinnen förenas med deras lärares och föräldrars och undervisas på ett sådant sätt att de kan se att det är klokt att följa givna råd. När de sedan lämnar sina föräldrars och lärares ledande hand, kommer deras karaktärer inte att vara som ett frö som drivs av vinden.

En sträng fostran av de unga, utan att på ett passande sätt leda dem att själva tänka och handla allt efter som deras förmåga och begåvning tillåter, kommer alltid att resultera i människor som är svaga i andlig och moralisk kraft. När de sedan står på egna ben i världen för att själva handla, kommer det att visa sig att de har fostrats som djur och inte utbildats som människor. I stället för att ha letts, har deras vilja genom hård disciplin tvingats till underdanighet av både föräldrar och lärare.

De föräldrar och lärare som har skrutit med att ha fullständig kontroll över sinne och vilja hos de barn som var under deras vård, skulle upphöra med sitt skryt om de kunde se dessa barns framtida liv, som på så sätt har fostrats och underkuvats med tvång och fruktan. Dessa är nästan helt och hållet oförberedda att ta sin del i livets hårda ansvar. När dessa ungdomar inte längre är under sina föräldrars och lärares vilja, utan tvingas att tänka och handla själva, är det nästan säkert att de kommer att välja en felaktig väg och ge efter för frestelsens makt. De kan inte leva detta liv framgångsrikt, och samma brister ses i deras andliga liv. Kunde de som undervisar barnen och ungdomen se det framtida resultatet av sin felaktiga fostran kartlagt framför sig, skulle de förändra sin plan för utbildningen. De lärare som känner sig belåtna över att de har nästan fullständig kontroll över sina elevers vilja är

inte de mest framgångsrika lärarna, även om det för stunden ser ut att vara smickrande för dem.

Gud har aldrig avsett att en människas sinne skulle vara under någon annans fullständiga kontroll. De som anstränger sig att få elevernas personlighet att bli identisk med den egna, för att vara deras sinnen, vilja och samvete, tar på sig ett fruktansvärt ansvar. Deras elever kan vid vissa tillfällen se ut som väl-drillade soldater. Men när hämningarna är borta kan man se brist på fritt ställningstagande, som beror på brist på fasta principer. De som gör det till sitt mål att utbilda sina elever så att de kan se och förstå att kraften till att bli människor med fasta principer, lämpade för vilken livsuppgift som helst, finns inom dem, är de mest användbara och ständigt framgångsrika lärarna. Deras gärning kanske inte för den ytliga betraktaren ser ut att ha de främsta fördelarna, och deras gärning kanske inte uppskattas så högt som de lärares vilka håller sina elevers sinnen och vilja under en total auktoritet. Elevernas framtida liv kommer dock att visa frukten av en bättre utbildningsplan!

Det finns en fara att föräldrar och lärare befäller och dikterar för mycket, när de samtidigt misslyckas med att komma i ett tillräckligt nära förhållande till sina barn och elever. De håller sig alltför ofta på ett för stort avstånd och utövar sin auktoritet på ett kallt, osympatiskt sätt som inte kan vinna barnens och elevernas hjärtan. Om de ville samla eleverna mycket nära sig och visa att de älskar dem, och att de är personligt intresserade av deras ansträngningar, ja, även av deras lekar och sport, och många gånger även vara barn bland barnen, skulle det göra barnen (135) mycket lyckliga och hjälpa till att vinna deras kärlek och förtroende. Barnen kommer då lättare att respektera och älska sina lärares och föräldrars auktoritet.

En lärares vanor och principer borde anses ha långt större betydelse än hans teoretiska utbildning. Om han är en allvarlig kristen känner han nödvändigheten av att ha ett likvärdigt intresse i den fysiska, intellektuella, moraliska och andliga utbildningen av sina elever. För att han skall kunna utöva rätt inflytande, bör han ha en fullständig kontroll över sig själv, och hans eget hjärta borde vara uppfyllt med kärlek till sina elever, vilket kommer att visa sig i hans blickar, ord och handlingar. Han bör ha karaktärens fasthet, för först då kan han forma sina elevers sinnen på samma gång som han undervisar dem i olika vetenskaper. Ungdomarnas tidiga utbildning formar vanligen deras karaktärer för livet. De som har med de unga att göra borde vara mycket noga med att locka fram sinnets alla förmågor. På så sätt kan de unga bättre veta hur de skall inrikta sina krafter för att bli utbildade för den allra bästa tjänst.

Instängda i skolan

Det utbildningssystem som använts i generationer har varit skadligt för hälsan, till och med för själva livet. Många små barn har tillbringat fem timmar om dagen i klassrum som inte varit ordentligt ventilerade och inte varit tillräckligt stora för att rymma eleverna på ett hälsosamt sätt. Rummet i sådana rum blir snabbt giftigt för lungorna som andas in den. Små barn, vars lemmar och muskler inte är starka och vars hjärnor är outvecklade, har hållits instängda innumhus till deras skada. Många har svaga

livskrafter redan från början, och att vara instängd i skolan dag efter dag gör dem nervösa och sjukliga. Deras kroppar blir förkrympta på grund av nervsystemets utmattade tillstånd. Och om livets låga slocknar funderar inte föräldrarna och lärarna på om de hade någon direkt påverkan när det gällde att släcka livsgnistan. När de står vid sina barns gravar ser de drabbade föräldrarna sin förlust som en särskild (136) Försynens skickelse, när deras egna val genom oförlätlig okunnighet har förstört deras barns liv. Att sen anklaga Försynen för deras död är hädelse. Gud ville att de små skulle leva och uppfostras så att de kunde få fina personligheter och ära honom i denna värld och prisa honom i den fullkomliga världen.

Föräldrar och lärare inser inte sitt ansvar inför Gud att lära känna den fysiska kroppen, när de tar på sig ansvaret att uppfostra dessa barn, så att de kan behandla sina barns och elevens kroppar på ett sätt som bevarar livet och hälsan. Tusentals barn dör på grund av föräldrars och lärares okunnighet. Mödrar kan ägna timmar åt onödigt arbete på sina egna och sina barns kläder så att de passar att visa upp, och påstår sen att de inte har tid att läsa och skaffa sig nödvändig information för att kunna ta hand om sina barns hälsa. De tycker det är enklare att anförtro deras kroppar till läkarna. För att anpassa sig till mode och sedvänjor har många föräldrar offrat sina barns hälsa och liv.

De flesta mödrar är inte intresserade av att studera för att lära känna den underbara mänskliga kroppen, skelettet, musklerna, magen, levern, tarmarna, hjärtat och hudens porer, och att förstå hur det ena organet är beroende av det andra för att de alla ska fungera på ett hälsosamt sätt. De vet inget om hur kroppen påverkar sinnet, och sinnet kroppen. De verkar inte förstå sinnet som är det som förenar det begränsade med det oändliga. Kroppens alla organ skapades för att tjäna sinnet. Sinnet är kroppens huvud. Barn tillåts i allmänhet att äta kött, kryddor, smör, ost, fläsk, feta bakverk och kryddade såser. De tillåts också att äta på oregelbundna tider, mellan målen och av ohälsosam mat. Detta gör magen orolig, hetsar nerverna till onaturlig aktivitet och försvagar intellektet. Föräldrar inser inte att de sår frön som kommer att resultera i sjukdom och död.

(137) Många barn har blivit förstörda för livet genom att intellektet pressats medan man försummat att stärka de fysiska krafterna. Många har dött i barndomen till följd av den väg som omdömeslösa föräldrar och skolärare valt när de tvingat deras unga intellekt genom smicker eller fruktan, när de var för unga att sitta i ett klassrum. Deras sinnen har ansträngts med lektioner när de inte borde ha pressats utan hållits tillbaka tills kroppskonstitutionen var stark nog att stå ut med mental anstränging. Små barn borde få vara fria som små lamm, få springa utomhus fria och lyckliga, och skulle ges de bästa möjligheterna att lägga grunden till en sund kroppskonstitution.

Föräldrar borde vara sina barns enda lärare tills de är åtta eller tio år gamla. I den takt som deras barn kan förstå skulle föräldrarna öppna Guds stora naturbok för dem. Modern borde ha mindre förkärlek för det konstgjorda i sitt hem och för att ordna sina kläder så att de kan visas upp, och ta tid att odla kärlek hos sig själv och sina barn, till de vackra blomknopporna och blommorna som öppnar

sig. Genom att dra sina barns uppmärksamhet till deras olika färger och varierande form kan hon lära dem känna Gud som skapade alla de underbara ting som attraherar och glädjer dem. Hon kan leda deras sinnen upp mot deras Skapare och väcka en kärlek i deras unga hjärtan till sin himmelske Fader som har visat så stor kärlek till dem. Föräldrar kan förknippa Gud med hela hans skapelse. Det enda klassrummet för barn mellan åtta och tio år borde vara den friska luften, ibland blommor som slår ut i naturens vackra omgivning. Och deras enda lärobok skulle vara naturens skatter. Dessa lärdomar, inpräntade i små barns sinnen i behagliga och lockande naturliga omgivningar kommer inte att glömmas så snart.

För att barn och ungdomar ska ha hälsa, gladlythet, spänst samt välutvecklade muskler och hjärnor, borde de vara mycket ute i friska luften och ha väl anpassade sysselsättningar och förströelser. Barn och ungdomar som hålls i (138) skolan, bundna vid böcker, kan inte ha en sund kroppskonstitution. Att anstränga hjärnan med studier, utan motsvarande fysisk motion, tenderar att dra blodet till hjärnan och blodcirkulationen i kroppen kommer i obalans. Hjärnan får för mycket blod och extremiteterna för litet. Det borde finnas regler som begränsar deras studier till vissa timmar och sen borde en del av deras tid ägnas åt fysiskt arbete. Och om deras vanor avseende mat, klädsel och sömn följer de fysiska lagarna kan de utbildas utan att offra fysisk och mental hälsa.

Mänsklighetens fysiska förfall

Första Moseboken beskriver socialt och personligt liv ganska tydligt, ändå har vi inga uppgifter om något spädbarn som föddes blind, döv, handikappad, missbildad eller mentalt utvecklingsstörd. Det finns inte en enda berättelse om någon som dog en naturlig död i spädbarnsåldern, barndomen eller i tidig vuxen ålder. Det finns ingen beskrivning av män eller kvinnor som dog av sjukdom. Dödsrunor i Första Mosebok lyder: "Adams hela livstid blev 930 år; sedan dog han." "Sets hela livstid blev 912 år; sedan dog han." Om andra berättas det: Sedan gav han upp andan och dog i en god ålder. Det var så ovanligt att en son dog före sin far att en sådan händelse ansågs vär att notera: "Haran dog medan hans far Terach ännu levde" Haran var fader till barn innan han dog.

Gud utrustade människan med så stor livskraft att hon har stått emot de ackumulerade sjukdomar som mänskligheten dragit på sig genom förvända vanor, och överlevt i sextusen år. Detta faktum är i sig själv tillräckligt för att bevisa för oss vilken styrka och elektrisk energi som Gud gav människan när hon skapades. Det krävdes mer än tvåusen år av brott och tillfredsställande av omoraliska lustar för att dra kroppslig sjukdom i någon större utsträckning över mänskligheten. Om Adam när han skapades, inte hade försetts med tjugo gånger så mycket livskraft som människor (139) har nu, skulle mänskligheten med sina nuvarande levnadsvanor som är i strid med naturens lagar, ha utplånats. När Jesus kom den första gången hade mänskligheten degenererat så snabbt att den samlade mängden sjukdom som tyngde den generationen förde med sig en flodvåg av lidande och obeskrivligt elände.

Världens bedrövliga tillstånd i vår tid har visats för mig. Sedan Adams fall har mänskligheten degenererat. Några av orsakerna till det nuvarande, eländiga tillståndet hos män och kvinnor, som skapats till Guds avbild, visades för mig. Och känslan av hur mycket som måste göras för att hejda, om än bara i någon grad, det fysiska, mentala och moraliska förfallet gjorde mig så ont i hjärtat att jag svimmade. Gud skapade inte mänskligheten i dess nuvarande skröpliga tillstånd. Detta tillstånd är inte Försynens verk, utan människors verk. Det har framkallats av felaktiga vanor och missbruk, genom att bryta mot de lagar som Gud har skapat för att styra mänsklighetens existens. Genom frestelsen att ge efter för aptiten föll Adam och Eva ursprungligen från sin höga, heliga och lyckliga ställning. Och det är genom samma frestelse som mänskligheten blivit försvagad. De har låtit aptiten och passionerna bestiga tronen och ta kontroll över förståndet och tankeförmågan.

Att bryta mot kroppens lagar och konsekvenserna av det, mänskligt lidande, har härskat så länge att män och kvinnor ser det nuvarande tillståndet av sjukdom, lidande, svaghet och förtidig död som mänsklighetens lott. Människan kom perfekt och vacker ur skaparens hand, och så fylld av livskraft att det tog mer än tusen år innan hennes förvända aptit, lustar och utbredda brott mot kroppens lagar märktes tydligt på mänskligheten. Senare generationer har känt trycket av skröplighet och sjukdom snabbare och tyngre för varje generation. Livskrafterna har försvagats avsevärt genom att man gett efter för aptiten och syndiga lustar.

Patriarkerna från Adam till Noa levde med få undantag i nästan tusen år. Sedan Noas dagar har livslängden avtagit. De som led av (140) sjukdomar fördes till Kristus från alla städer, samhällen och byar för att han skulle bota dem eftersom de var plågade av alla slags sjukdomar. Och sjukdom har ständigt ökat, i en skrämmande utsträckning under följande generationer. Människans liv har förkortats, så att den nuvarande generationen går i graven till och med innan den ålder vid vilken de generationer som levde de första tusen åren efter skapelsen kom upp på skådeplatsen.

Sjukdom har överförs från föräldrar till barn, från generation till generation. Spädbarn i vaggan är fruktansvärt plågade på grund av sina föräldrars synder som har minskat deras livskraft. Deras felaktiga matvanor och sätt att klä sig, deras allmänna utsvävningar går i arv till deras barn. Många föds mentalsjuka, missbildade, blinda, döva och en stor grupp är mentalt underutvecklade. Den märkliga avsaknad av principer som kännetecknar denna generation, och som visas i deras nonchalans för livets och hälsans lagar, är förvånansvärd. Okunnighet härskar på detta område, medan ljuset lyser överallt omkring dem. Majoriteten oroar sig mest över, Vad ska jag äta? Vad ska jag dricka? Och vad ska jag klä mig med? Trots allt som sagts och skrivits om hur vi borde sköta våra kroppar är aptiten den gällande lag som styr män och kvinnor i allmänhet.

De moraliska krafterna är försvagade eftersom män och kvinnor inte vill leva i lydighet för hälsans lagar och göra detta viktiga ämne till en personlig plikt. Föräldrar efterlämnar sina egna förvända vanor till sin avkomma och

avskyrda sjukdomar fördärvat blodet och förlöar hjärnan. Majoriteten av män och kvinnor förblir i okunnighet om de lagar som styr deras existens och följer aptiten och lasterna på bekostnad av intellekt och moral. De verkar vilja förbli okunniga om resultatet av deras brott mot naturlagarna. De ger efter för sin förvända aptit genom att använda långsamt verkande gifter som fördärvat blodet och undergräver nervsystemets styrka, och som följd (141) drar de på sig själva sjukdom och död. Deras vänner kallar resultatet av deras handlande för Försynens skickelse. Då förolämpar de himlen. De revolterade mot naturens lagar och fick ta straffet för att bryta mot dess lagar på detta sätt. Lidande och död härskar nu överallt, särskilt bland barn. Vilken stor skillnad mellan denna generation och de som levde under de första två årtusendena!

Vikten av uppfostran i hemmet

Jag frågade om denna flodvåg av elände inte kunde förhindras och om något kunde göras för att rädda de unga i denna generation från den ödeläggelse som hotar dem. Jag blev visad att en viktig orsak till det bedrövliga tillstånd som nu råder är att föräldrar inte känner sitt ansvar att lära sina barn att rätta sig efter kroppens lagar. Mödrar älskar sina barn med avgudande kärlek och tillfredsställer deras aptit trots att de vet att det kommer att skada deras hälsa och därmed dra över dem sjukdom och bekymmer. Denna grymma snällhet är mycket utbredd i dagens generation. Barnens önsningar uppfylls på bekostnad av hälsa och glatt humör eftersom det för tillfället är lättare för mamman, att uppfylla önsningarna än att undanhålla dem det som de vill ha.

På det sättet sår mödrar det frö som kommer att gro och bära frukt. Barnen uppfostras inte till att behärska aptiten och kontrollera sina begär, och de blir själviska, krävande, olydiga, otacksamma och ohelgade. Mödrar som gör på detta sätt kommer bittert att få skörda frukten av de frön som de har sått. De har syndat mot himlen och mot sina barn, och Gud kommer att hålla dem ansvariga.

Om uppfostran under de gångna generationerna hade skett på ett helt annat sätt skulle denna generations ungdomar inte ha varit så fördärvade och oanvändbara. Skolornas ledare och lärare borde ha varit de som förstod fysiologi och som var intresserade av, inte bara att utbilda de (142) unga inom vetenskap, utan att lära dem hur de ska bevara hälsan så att de kan använda sina kunskaper på bästa sätt efter att de skaffat sig dem. Det borde ha funnits anläggningar för olika typer av arbete i anslutning till skolorna där eleverna kunde få sysselsättning och den nödvändiga motionen, utanför lektionstid.

Elevernas sysselsättning och nöjen borde ha reglerats i enlighet med kroppens lagar och borde ha anpassats för att bevara kroppens och sinnets sunda spänst. Då kunde de ha fått praktisk kunskap om yrkeslivet medan de fick teoretisk utbildning. Elevernas känsla för moral borde väckas i skolan så att de ser och känner att samhället ställer krav på dem och att de borde leva enligt naturens lagar så att de genom sin närvaro och inflytande, genom förmaningar och gott exempel, blir till nytta och välsignelse för samhället. Det borde inpräntas i de unga att alla har ett inflytande som ständigt påverkar samhället så det förbättras och lyfts eller sänks och försämras. De ungas första lektion borde

vara att lära känna sig själva och att veta hur de ska hålla sina kroppar friska.

Många föräldrar håller sina barn i skolan nästan året runt. Dessa barn följer studierutinerna mekaniskt, men kommer inte ihåg vad de lärt sig. Många av dessa ständiga studenter verkar nästan sakna intellektuellt liv. De ständiga studiernas monotoni tröttnar ut sinnet och de visar bara svagt intresse under sina lektioner. För många blir det plågsamt att koncentrera sig på böcker. De älskar inte att tänka och saknar ambitioner att skaffa sig kunskap. De uppmuntrar inte en egen vana att reflektera och undersöka.

Barn är i stort behov av ordentlig utbildning för att kunna bli till nytta i världen. Men varje ansträngning som lyfter intellektuell kultur över moralisk träning är missriktad. Att instruera, kultivera, polera och förfina ungdomar och barn borde vara huvudintresset hos både föräldrar och lärare. Människor som noga väger argument och tänker logiskt är (143) sällsynta eftersom dåligt inflytande har hindrat intellektuell utveckling. Föräldrars och lärares förmodan att ständigt studerande skulle stärka intellektet har visat sig vara felaktigt, för i många fall hade det motsatt verkan.

Många föräldrar och lärare förstår inte att vid barns tidiga utbildning måste den största uppmärksamheten ägnas åt den fysiska kropps-konstitutionen så att man försäkras om att kroppen och hjärnan är i god kondition. Det har varit tradition att uppmuntra barn att börja i skolan när de bara är spädbarn och behöver en mors omsorger. I en känslig ålder blir de ofta inträngda i dåligt ventilerade skolsalar där de sitter i felaktiga positioner på dåligt konstruerade bänkar, och som resultat har några av de unga och känsliga kropparna blivit deformerade.

Ungdomars läggning och vanor kommer med största sannolikhet att visa sig i vuxen ålder. Du kan böja ett ungt träd i nästan vilken form du vill, och om det hålls kvar och växer som du har böjt det kommer det att bli ett deformerat träd och alltid visa tecken på den skada och misshandel som du utsatte det för. Du kan, efter att det växt i flera år, försöka rätta upp trädet, men alla dina ansträngningar kommer att visa sig meningslösa. Det kommer att bli ett krokigt träd för alltid. Så är det också med unga sinnen. De borde övas försiktigt och mjukt i barndomen. De kan tränas i rätt riktning eller i fel, och i sina framtida liv kommer de att välja den riktning som de styrdes in på när de var unga. De vanor som formats i ungdomen kommer att växa när barnet växer och stärkas när barnet blir starkare, och kommer senare i livet bara att fortsätta att växa sig starkare.

Vi lever i en tidsålder när nästan allt är ytligt. Det finns inte mycket stabilitet och karaktärsstyrka eftersom barnens uppfostran ända från vaggan är ytlig. Deras karaktärer är byggda på lös sand. Självförnekelse och självkontroll har inte formats i deras karaktärer. De har blivit bortskämda och bortklemade tills de blivit odugliga för ett praktiskt liv. Kärlek till nöjen styr sinnet och barn smickras och skäms bort tills de blir (144) förstörda. Barn borde uppfostras och utbildas så att de förväntar sig frestelser och räknar med att möta svårigheter och faror. De borde läras att kontrollera sig själva och modigt övervinna svårigheter. Om de inte med berätt mod kastar sig in i faran och i onödan utsätter

sig för frestelse, om de undviker skadligt inflytande och dåligt sällskap och sen utan att kunna undvika det tvingas att vistas i farligt sällskap, kommer de att ha karaktärsstyrka nog att stå upp för det som är rätt och bevara sina principer. De kommer att klara sig i Guds kraft med sin moral obefläckad. Om ungdomar som har blivit ordentligt uppfostrade sätter sin tillit till Gud kommer deras moraliska kraft att klara de svåraste prov.

Det är inte många föräldrar som inser att deras barn är vad deras eget exempel och uppfostran har gjort dem till, och att de är ansvariga för den karaktär som deras barn utvecklar. Om kristna föräldrar i sina hjärtan var lydiga mot Kristi vilja skulle de lyda den himmelske Lärarens befallning: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också." Om de som bekänner sig vara Kristi efterföljare bara ville göra detta skulle de vara föredömen, inte bara för sina barn utan också för den otroende världen, och representera bibelns religion på rätt sätt.

Om kristna föräldrar levde i lydnad för den gudomliga Lärarens krav skulle de bevara enkelhet i mat och klädsel, och de skulle leva mer i samstämmighet med naturens lag. De skulle inte ägna så mycket tid åt ett konstgjort liv, och inte skapa bekymmer och bördor åt sig själva som Kristus inte har lagt på dem, utan tvärtom uppmanat dem att undvika. Om Guds rike och hans rättfärdighet var det främsta och det allra viktigaste för föräldrar skulle de inte slösa bort mycket tid på onödiga yttre dekorationer medan deras barns sinnen nästan fullständigt försumrades. Den dyrbara tid som många föräldrar ägnar åt att klä sina barn så att de kan visas upp i nöjessammanhang borde hellre, mycket hellre, ägnas åt att kultivera sina egna sinnen så att de kunde bli kompetenta att instruera (145) sina barn på rätt sätt. Är det inte viktigt för dessa föräldrars frälsning och lycka att de använder den provningstid som Gud har gett dem till att klä sig, besöka folk och att skvallra?

Många föräldrar hävdar att de har så mycket att göra att de inte har tid att utveckla sina sinnen, att utbilda sina barn för ett praktiskt liv eller att lära dem hur de kan bli lamm i Kristi fälla. Inte förrän vid den slutliga uppgörelsen, när alla människors ärenden kommer att avgöras och hela vårt livs handlingar uppenbaras för våra ögon i närvaro av Gud, Lammet och alla de heliga änglarna, kommer föräldrar att inse det nästan oändliga värdet av den tid som de missbrukat. Våldigt många kommer då att se att deras felaktiga val har avgjort deras barns öden. De har inte bara misslyckats med att försäkra sig själva om de berömdande orden från Årans Konung, "Bra, du gode och trogne tjänare.... Gå in i din herres glädje!" utan de hör det fruktansvärda fördömandet av sina barn "Gå bort!". Detta skiljer deras barn för evigt från himlens glädje och härlighet, och från Kristi närvaro. Och de själva får också ta emot fördömsen: Gå bort "du onde och late tjänare". Jesus kommer aldrig att säga "Bra" till dem som inte har förtjänat detta "Bra" genom sina trogna, självförnekande och oppoffrande liv för att göra andra människor gott och främja hans härlighet. De som i princip lever för att tillfredsställa sig själva istället för att göra gott mot andra kommer att göra en oändlig förlust.

Om föräldrar kunde väckas till att inse det fruktansvärda ansvar som vilar på dem när det gäller att utbilda sina barn skulle mer av deras tid ägnas åt bön och mindre åt meningslöst stoltserande. De skulle reflektera, studera och be allvarligt till Gud om visdom och gudomlig hjälp att uppfostra sina barn så att de kan utveckla karaktärer som Gud kan godkänna. Deras iver skulle inte gälla hur de kan utbilda sina barn så att de kan få beröm och ära från världen utan hur de kan utbilda dem att utveckla vackra karaktärer som Gud kan godkänna..

(146) Det behövs mycket allvarlig bön om himmelsk visdom för att veta hur man ska handskas med unga sinnen, för väldigt mycket beror på den inriktning som föräldrar ger sina barns sinnen och vilja. Att balansera deras sinnen åt rätt håll och vid rätt tillfälle är ett mycket viktigt arbete eftersom deras eviga öde kan bero på vilka val som görs vid ett kritiskt tillfälle. Hur viktigt är det inte då att föräldrars sinnen är så fria som möjligt från förvirrande och tröttsamma bekymmer om världsliga saker, så att de kan tänka och agera med lugnt övervägande, visdom och kärlek och göra sina barns frälsning till sitt första och högsta intresse! Det högsta målet som föräldrar borde söka uppnå för sina kära barn borde vara den inte prydnaden. Föräldrar har inte råd att låta gäster och främlingar lägga beslag på deras uppmärksamhet och låta dem stjäla deras tid, som är livets viktigaste kapital, och på så sätt göra det omöjligt för dem att dagligen ge sina barn den tålmodiga instruktion som krävs för att ge deras utvecklande sinnen rätt inriktning.

Detta liv är för kort för att slösas bort på ytliga och meningslösa tidsfördriv, på besök som inte tjänar något till, på onödigt klädsel som är till för att visas upp eller på spännande nöjen. Vi har inte råd att slösa bort den tid som Gud gett oss för att vara till välsignelse för andra och samla skatter för oss själva i himlen. Vi har inte tid att försumma nödvändiga plikter. Vi borde ta oss tid att utveckla våra egna hjärtan och sinnen så att vi kan bli kvalificerade för vårt livsverk. Genom att missköta de nödvändiga plikterna och anpassa oss till den världsliga överklassens vanor och bruk gör vi oss själva och våra barn stor skada.

Mödrar som har unga sinnen att uppfostra och barns karaktärer att forma borde inte söka världens spänning för att bli gladlynta och lyckliga. De har ett viktigt livsverk och de och deras kära har inte råd att spendera tiden på ett onyttigt sätt. Tid är ett av de viktiga pund som Gud har anförtrott oss och som han kommer att hålla räkenskap med oss för. Att slösa tid är att slösa med intellekt. Den (147) intellektuella kraften kan nå hög utveckling. Det är mödrars plikt att kultivera sina sinnen och hålla sina hjärtan rena. De borde främja alla medel som finns inom räckhåll för sin intellektuella och moraliska utveckling, så att de blir kvalificerade för att stärka sina barns sinnen. De som uppmuntar sin sällskapliga läggning kommer snart att känna sig rastlösa om de inte hälsar på hos andra eller bjuder hem gäster. Såna personer har inte förmågan att anpassa sig till omständigheterna. De nödvändiga, heliga, husliga plikterna framstår för dem som triviala och ointressanta. De tycker inte om att rannsaka sig själva eller om självdisciplin. De längtar efter det världsliga livets omväxlande och spännande kretsar. Deras barn försummas

när de gör vad de har lust med och den ängel som upptecknar i Livets bok skriver; "Oduglig tjänare". Gud har bestämt att våra sinnen inte ska sakna ändamål utan utträtta det goda i detta liv.

Om föräldrar kunde känna att det är en allvarlig plikt som anförtrotts dem, att utbilda sina barn att bli användbara i detta liv, om de ville smycka sina söners och döttrars inte själstempel för det eviga livet, skulle vi se en stor förändring till det bättre i samhället. Då skulle man inte se så stor likgiltighet när det gäller praktisk gudsfruktan och det skulle inte vara så svårt att väcka barnens moraliska känsla så att de förstår de krav som Gud ställer på dem. Men föräldrar blir mer och mer slarviga när det gäller sina barns utbildning på nyttiga områden. Många föräldrar tillåter sina barn att skaffa sig felaktiga vanor och att följa sina egna böjelser, och misslyckas med att inskräpa i deras sinnen faran med att göra detta och att det är nödvändigt att de styrs av principer.

Barn påbörjar ofta ett arbete med entusiasm, men när de tycker det blir invecklat eller blir trötta på det vill de byta och börja med något nytt. På så sätt kan de börja med en mängd saker, stöta på små motgångar och ge upp. De går från det ena till det andra och slutför ingenting. Föräldrar borde inte låta längtan efter omväxling kontrollera sina barn. De borde inte vara så (148) upptagna med andra saker att de inte har tid att tålmodigt uppfostra de utvecklande sinnen. Några få uppmuntrande ord eller litet hjälp vid rätt tillfälle kan hjälpa dem över deras bekymmer och besvikelse, och den tillfredsställelse de får av att se den påbörjade uppgiften bli slutförd kommer att stimulera dem till större ansträngningar.

Många barn blir uppgivna och byter från det ena till det andra eftersom de saknar uppmuntrande ord och litet hjälp i sina ansträngningar. Och de bär med sig denna sorgliga defekt in i det vuxna livet. De misslyckas med att nå framgång i något som de engagerar sig i, för de har inte blivit lärda att hålla ut under nedslående omständigheter. På så sätt blir hela livet ett misslyckande för många, för att de inte fick rätt uppfostran som unga. Den utbildning de fick i barndomen och som ungdomar påverkar hela deras yrkeskarriär i det vuxna livet, och deras religiösa erfarenhet har motsvarande prägel.

Fysiskt arbete för elever

Genom den nuvarande studieplanen öppnas en dörr för frestelser för ungdomarna. Medan de i allmänhet har för många studietimmar har de för många sysslolösa timmar. Denna fritid spenderas ofta på ett slarvigt sätt. Dåliga vanor förs från den ena till den andra och olaterna sprider sig snabbt. Väldigt många unga män som har fått en religiös uppfostran hemma och som är förhållandevis oskyldiga och sedesamma när de åker till skolorna, blir förstörda genom umgänge med dåliga kamrater. De förlorar sin självrespekt och offrar sina ädla principer. Sedan är de redo att påbörja vägen nedåt, för de har gått emot sitt samvete så att synden inte framstår som så förskräckligt syndig. Detta onda, som finns i de skolor som drivs enligt den nuvarande planen, skulle till stor del kunna avhjälpas om studier och arbete kunde kombineras. Samma onda finns i de högre skolorna, bara i större

utsträckning, för många ungdomar har utbildat (149) sig själva i syndigt leverne och deras samveten är förhårdade.

Många föräldrar överskattar sina barns stabilitet och goda kvalitéer. De verkar inte tänka på att de kommer att exponeras för bedrägliga inflytanden från fördärvade ungdomar. Föräldrar oroar sig när de skickar iväg sina barn till skola på annan ort, men inbillar sig att de kommer att vara trogna sina principer under sin gymnasieutbildning, eftersom de haft goda förebilder och fått religiös vägledning. Många föräldrar har inte en aning om hur mycket utsvävningar som existerar vid dessa lärosäten. I många fall har dessa föräldrar arbetat hårt och gjort stora uppoffringar för att uppnå sitt mål, att deras barn ska genomgå en utbildning. Och efter alla sina ansträngningar gör många den bittra erfarenheten att få tillbaka sina barn från sin studiegång med fördärvade vanor och förstörd konstitution. Ofta är de respektlösa mot sina föräldrar, otacksamma och syndiga. Dessa förörrättade föräldrar, som lönas på detta sätt av sina otacksamma barn, beklagar att de sände sina barn ifrån sig för att exponera dem för frestelser och sen komma tillbaka hem som fysiska, mentala och moraliska vrak. Med grusade förhoppningar och nästan krossade hjärtan ser de sina barn, som de hade höga förväntningar om, följa en syndig bana och släpa sig fram i en ömklig tillvaro.

Men det finns de som har fasta principer och som lever upp till sina föräldrars och lärares förväntningar. De går igenom sin utbildning med rena samveten och kommer ut med god konstitution och moral som är obefläckad av fördärvliga inflytanden. Men dessa är få.

En del elever lägger hela sin själ i studierna och koncentrerar sig på att skaffa sig en utbildning. De anstränger hjärnan, men låter de fysiska krafterna förbli inaktiva. Hjärnan är överarbetad och musklerna blir svaga eftersom de inte tränas. När dessa elever tar sin examen är det uppenbart att de har nått sin utbildning på bekostnad av livet. De har studerat dag och natt, år efter år. De har ständigt ansträngt sitt sinne medan de låtit bli att träna sina (150) muskler tillräckligt. De offerar allt för vetenskaplig kunskap men går mot sin grav.

Unga kvinnor ängnar sig ofta åt studier medan de försummar andra utbildningsområden som till och mer är viktigare för det praktiska livet än bokliga studier. När de har fått sin utbildning är de ofta invalider för livet. De försummade sin hälsa genom att stanna för mycket inomhus där de berövades himlens rena luft och solskenet som Gud gett. Dessa unga kvinnor hade kunnat komma ifrån sina skolor med hälsan i behåll om de hade kombinerat sina studier med hushållsarbete och motion i friska luften.

Hälsa är en stor skatt. Det är den dyrbaraste ägodel en dödlig människa kan ha. Rikedom, ära eller utbildning är dyrköpt om det sker på bekostnad av kraft och hälsa. Ingen av dessa förmågor kan garantera lycka, om hälsan saknas. Det är en förskräcklig synd att missbruka den hälsa som Gud gett oss, för varje missbruk av hälsan gör oss kraftlösa för livet och gör oss till förlorare, oavsett hur mycket utbildning vi skaffar oss.

I många fall inser inte välbeställda föräldrar vikten av att ge sina barn utbildning både i livets praktiska plikter och i vetenskapen. De förstår inte att det är nödvändigt, till nytta för deras barns sinnen och moral och för deras framtida användbarhet, att ge dem en grundlig förståelse för nyttigt arbete. Det är bra för deras barn så att de kan behålla sitt oberoende om motgångar kommer, när de vet hur de ska arbeta med sina händer. Om de har ett kapital av kraft kan de inte vara fattiga, även om de inte äger en enda krona. Många som har det gott ställt när de är unga kan berövas alla sina rikedomar och hamna i en situation där föräldrar, bröder och systrar är beroende av dem för sitt uppehälle. Därför är det viktigt att alla ungdomar lär sig att arbeta så att de kan vara förberedda för oförutsedda händelser. Rikedomar kan verkligen bli en förbannelse när deras ägare låter dem stå i vägen deras söners och döttrars möjlighet att lära sig nyttigt arbete så att de blir förberedda för det verkliga livet.

De som inte är tvingade att arbeta rör sig ofta inte tillräckligt mycket för att bevara den fysiska hälsan. Unga män skaffar sig slappa vanor eftersom deras sinnen och händer inte (151) är tillräckligt sysselsatta i aktivt arbete, och får ofta det man bör akta sig för mest, gatans utbildning - att hänga runt affärer, röka, dricka och spela kort.

Unga kvinnor kommer att läsa romaner och ursäktas sig med att dom inte behöver arbete eftersom deras hälsa är bräcklig. Deras svaghet beror på brist på användning av de muskler som Gud gett dem. Dom kanske tror att de är för svaga för att utföra hushållsarbete, men sysselsätter sig med virkning och frivoliteter. De bevarar sina händers och ansiktens känsliga blekhet medan deras betyngda mödrar sliter hårt med att tvätta och stryka deras kläder. Dessa kvinnor är inte kristna, för de bryter det femte budet. De ärar inte sina föräldrar. Men modern är den som är mest skyldig. Hon har skämt bort döttrarna och låtit dem slippa bära sin del av hushållsplikterna, tills arbete har blivit motbudande för dem och de älskar och trivs i bortklemad sysslolöshet. De äter, sover, läser romaner och talar om mode medan deras liv är onyttiga.

Fattigdom är en välsignelse i många fall, för den förhindrar att ungdomar och barn blir förstörda av inaktivitet. Både de fysiska och de mentala krafterna borde kultiveras och utvecklas på ett riktigt sätt. Föräldrars främsta och ständiga omsorg borde vara att se till att deras barn får en stadig konstitution så att de kan bli friska män och kvinnor. Det är omöjligt att uppnå detta utan fysisk motion. För sin egen fysiska hälsa och moraliska nytta borde barn lära sig att arbeta, även om det inte är nödvändigt av ekonomiska skäl. Om de ska få en ren och ärlig karaktär måste de få den disciplin som ett välanpassat arbete ger, som kommer att sätta alla muskler i arbete. Den tillfredsställelse som barn kommer att känna när de är till nytta och sätter sig själva åt sidan för att hjälpa andra kommer att bli det hälsosammaste nöje de någonsin upplevt. Varför skulle de rika beröva sig själva och sina barn denna stora välsignelse?

Föräldrar, sysslolöshet är den största förbannelse som någonsin drabbat (152) ungdomar. Era döttrar borde inte tillåtas att ligga i sängen till sent på morgonen och sova

bort de dyrbara timmar som Gud gett dem för att göra det bästa av och som Gud kommer att hålla dem ansvariga för. Modern gör sina döttrar stor skada genom att bära de bördor som de borde dela med henne, för sitt eget bästa både nu och i framtiden. Den väg som många föräldrar följer när de låter sina barn bli lata och tillfredsställer deras längtan efter att läsa romantiska böcker gör dem odugliga för det verkliga livet. Att läsa romaner och påhittade berättelser är det värsta ungdomar kan ägna sig åt. De som läser romaner och kärlekshistorier misslyckas alltid med att bli goda, praktiska mödrar. De bygger luftslott och lever i en överklig fantasivärld. De blir sentimentala och har sjuka fantasier. Deras konstgjorda liv förstör dem så de inte kan göra något användbart. Deras intellekt blir förkrympt fast de smickrar sig med sin överlägsna begåvning och sitt sätt. Att öva sig på hushållsarbete är till största nytta för unga flickor.

Fysiskt arbete kommer inte att hindra intellektet från att utvecklas. Långt därifrån. De fördelar som vinnas genom fysiskt arbete kommer att balansera en människa och hindra sinnet från att bli överansträngt. Ansträngningen läggs på musklerna och ger lättnad åt den trötta hjärnan. Det finns många håglösa, odugliga flickor som anser det okvinnligt att delta i aktivt arbete. Men deras karaktärer är för genomskinliga för att kunna lura uppmärksamma människor med sin verkliga betydelselöshet. De ler tillgjort och fnittrar, och är idel känslor. Det verkar som om de inte kan tala rakt på sak utan förvränger allt de säger med läspningar och fåniga leenden. Är dessa damer? De var inte födda dumma utan uppfostrades till det. Man behöver inte vara skör, hjälplös, utstyrd och fånigt leende för att vara en dam. Det krävs en sund kropp för ett sunt intellekt. Fysisk hälsa och praktisk kunskap om alla hushållets nödvändiga plikter kommer aldrig att vara till hinder för ett välutvecklat intellekt. Båda är mycket viktiga för en dam.

Alla intellektuella förmågor borde användas och utvecklas för att män och kvinnor ska bli mentalt välbalanserade. (153) Världen är full av ensidiga män och kvinnor som blivit sådana eftersom bara vissa av deras förmågor har kultiverats medan andra blivit förkrympta av överksamhet. De flesta ungdomars utbildning är misslyckad. De studerar för mycket medan de försummar det som har med praktiskt yrkesliv att göra. Män och kvinnor blir föräldrar utan att fundera på sitt ansvar och deras avkomma får ännu större brister än de själva. På så sätt degenererar mänskligheten snabbt. Det ständiga studerandet, så som skolorna nu drivs, gör ungdomarna oförmögna till ett praktiskt liv. Det mänskliga sinnet vill ha aktivitet. Om det inte är aktivt i rätt riktning kommer det att bli aktivt i fel riktning. För att bevara den mentala balansen borde arbete och studier förenas i skolorna.

I tidigare generationer borde man ha ha sörgt för utbildning i större skala. I anslutning till skolorna skulle det ha funnits inrättningar för jordbruk och tillverkning. Det borde också ha funnits hushållslärare. Och en del av varje dag borde ha ägnats åt arbete så att de fysiska och mentala krafterna kunde tränas lika mycket. Om skolor hade upprättats enligt den plan som vi har beskrivit skulle det inte ha funnits så många obalanserade intellekt nu.

Gud förberedde en underbar trädgård för Adam och Eva. Han försåg dem med allt de behövde. Han planterade fruktträd av alla slag. Med givmild hand omgav han dem med sina rikedomar. Träden som var användbara och vackra, och de vackra blommorna som sköt upp av sig själva och blommade överdådigt omkring dem kände inte av något förfall. Adam och Eva var verkligen rika. De ägde Eden. Adam var herre över sin vackra egendom. Ingen kan ifrågasätta hans rikedom. Men Gud visste att Adam inte kunde vara lycklig om han saknade sysselsättning. Därför gav han honom något att göra. Han skulle vårda trädgården.

Om män och kvinnor i denna degenererade tidsålder har stora jordiska skatter, som är mycket obetydliga i jämförelse med det vackra och (154) rika paradiset som gavs till dess herre Adam, tycker de att de är för fina för att arbeta och uppfostrar sina barn till att se på arbete som förnedrande. Sådana rika föräldrar lär sina barn, genom förmaningar och förebilder, att det är pengarna som gör gentlemannen och lady. Men vår uppfattning om gentlemännen och lady beror på deras intellektuella och moraliska status. Gud värderar inte efter klädsel. Den inspirerade aposteln Petrus uppmaning lyder: "Er prydnad skall inte vara något yttre: konstfulla håruppsättningar, påhängda guldsmycken eller fina kläder, utan hjärtats dolda människa med den oförgängliga skönheten hos en mild och stilla ande. Det är mycket dyrbart i Guds ögon." En ödmjuk och stilla ande är upphöjd över världslig ära och rikedom.

Herren illustrerar hur han värderar världens rika som förhåver sig i högfärd på grund av sina jordiska ägodelar, genom den rike mannen som rev sina lador och byggde större för att han skulle få plats för sina saker. Han glömde Gud och tänkte inte på varifrån alla hans ägodelar kom. Inget tack steg upp till hans nådiga Välgörare. Han gratulerade sig själv: "Kära själ, du har samlat mycket gott för många år. Ta det nu lugnt, ät, drick och var glad." Mästaren som hade anförtrott honom jordiska rikedomar att välsigna sina medmänniskor och ära sin Skapare med var med all rätt vred över hans otacksamhet och sa: "Din dåre, i natt skall din själ utkrävas av dig, och vem skall då få vad du har samlat ihop? Så går det för den som samlar skatter åt sig själv men inte är rik inför Gud." Här har vi en illustration av vilket oändligt värde Gud sätter på människan. Stor rikedom, eller hur mycket välstånd som helst, kommer inte att tillförsäkra oss Guds ynnest. Alla dessa frikostiga gåvor och välsignelser kommer från honom för att pröva, testa och utveckla människans karaktär.

Människor må ha obegränsade rikedomar, men om de inte är rika inför Gud, om de inte har något intresse av att försäkra sig om den himmelska skatten och gudomlig visdom, räknas de som (155) dårar av sin Skapare och vi lämnar dem på samma ställe där Gud lämnar dem. Arbete är en välsignelse. Det är omöjligt för oss att åtnjuta hälsa utan arbete. Alla förmågor borde användas så att de blir ordentligt utvecklade och så att män och kvinnor får välbalanserade sinnen. Om de unga hade fått en grundlig utbildning i olika typer av arbete, om de hade fått lära sig arbete lika väl som vetenskapliga kunskaper skulle deras utbildning ha varit till större nytta för dem.

Att ständigt anstränga hjärnan medan musklerna är inaktiva, försvagar nerverna. Elever har en längtan efter omväxling och spännande nöjen som nästan är omöjligt att behärska, och när de släpps fria efter att ha varit instängda med studier flera timmar om dagen, är dom nästan vilda. Många har aldrig kontrollerats hemma utan har tillåtits att följa sina egna infall. De tycker att den inskränkning som lektionerna medför är en stor ansträngning för dem och eftersom de inte har något att göra efter skoldagen föreslår Satan nöjen och rackartyg som omväxling. Deras inflytande över andra elever är demoraliserande. De elever som haft fördelen av en religiös uppföstran hemma och som är okunniga om samhällets syndiga leverne blir ofta bästa vänner med dem vars sinnen har stöpts i en sämre form, och vars förutsättningar för mental bildning och religiös träning har varit starkt begränsade. Och de är i fara att sjunka till samma låga nivå som sina kamrater, genom att blanda sig med detta sällskap och andas in den atmosfär som inte är upplyftande utan tenderar att sänka och bryta ner moralen. En stor grupp elever älskar att ha riktigt kul under sina lediga timmar, och väldigt många av dem som lämnar sina hem oskyldiga och rena, blir förstörda av sitt sällskap i skolan.

Jag har letts att ställa frågan: Måste allt som är värdefullt i våra ungdomar offras för att de ska få en skolutbildning? Om det hade funnits inrättningar för jordbruk och tillverkning i anslutning till våra skolor, om kompetenta lärare hade anställts för att utbilda ungdomarna inom olika grenar av studier och arbete, om en del av varje (156) dag ägnats åt intellektuell förbättring och en del till fysiskt arbete, skulle det ha funnits en mer upphöjd grupp ungdomar som kunde träda in på scenen för att forma samhället med sitt inflytande. Många ungdomar som tog examen vid sådana institutioner skulle gå ut med en stabil karaktär. De skulle ha uthållighet, styrka och mod att övervinna hinder, och sådana principer att de inte skulle vackla inför dåligt inflytande oavsett hur populärt det vore. Det skulle ha funnits erfarna lärare som undervisade unga kvinnor i matlagning. Unga flickor skulle ha fått lära sig att tillverka kläder, att skära till, skapa och laga, och på så sätt utbildats för livets praktiska uppgifter.

För unga män skulle det ha funnits inrättningar där de kunde lära sig olika yrken, vilket skulle träna både deras muskler och deras mentala förmåga. Om ungdomen bara kan få en ensidig utbildning, vad är viktigast, vetenskapliga kunskaper - med alla nackdelar för hälsan och livet - eller kunskaper om arbete för ett praktiskt liv? Vi svarar utan tvekan det senare. Om det ena måste försakats, låt det bli de bokliga studierna.

Det är många flickor som gift sig och skaffat familj men som har mycket litet praktiskt kunskap om de uppgifter som vilar på en hustru och mor. De kan läsa och spela något musikinstrument, men de kan inte laga mat. De kan inte göra hälsosamt bröd, något som är viktigt för familjens hälsa. De kan inte skära till och sy kläder, för de har aldrig fått lära sig hur man gör. De ansåg att sådant var onödigt, och i sitt gifta liv är de beroende av att någon annan gör detta åt dem, precis som deras egna små barn är. Det är denna oförsvarliga okunskap beträffande de allra nödvändigaste uppgifterna i livet som skapar många olyckliga familjer.

Inställningen att arbete är förnedrande i ett förfinat liv har lagt tusentals i graven som kunde ha levt. De som bara utför kroppsarbete arbetar ofta till överdrift, utan att ge sig själva tid att vila, medan de intellektuella överanstränger hjärnan och lider brist på den hälsosamma styrka (157) som fysiskt arbete ger. Om de intellektuella ville dela bördorna med arbetarklassen i någon mån, och på så sätt stärka musklerna, skulle arbetarklassen kunna göra mindre och avsätta en del av sin tid till att odla mentala och moraliska förmågor. De som har stillasittande och bokliga vanor borde motionera, även om de inte måste arbeta för sitt uppehälle. Hälsa borde vara en tillräcklig drivkraft för att få dem att kombinera fysiskt och mentalt arbete.

Moralisk, intellektuell och fysisk bildning borde kombineras för att män och kvinnor ska bli välutvecklade. En del är kvalificerade att utveckla större intellektuell styrka, medan andra är benägna att älska och njuta av fysiskt arbete. Båda dessa grupper borde försöka förbättra sina svagheter så att de kan bära fram hela sin varelse inför Gud, till ett levande offer, heligt och välbehagligt för honom. Det är deras andliga tempeltjänst. Den modemedvetna societetens sätt och vanor borde inte vara måttstock för deras handlingar. Den inspirerade aposteln Paulus tillägger: "Och anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom sinnets förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds vilja, det som är gott och fullkomligt och som behagar honom."

Intellektuella människor anstränger förståndet för hårt. De slösar ofta med sina mentala krafter, medan det finns en annan grupp vars högsta mål i livet är fysiskt arbete. Den senare gruppen tränar inte förståndet. Deras muskler tränas medan hjärnan berövas intellektuell styrka, på samma sätt som tänkande människors förstånd arbetar medan deras kroppar berövas styrka och spänst eftersom de försummar att träna musklerna. De som nöjer sig med att ägna sina liv åt fysiskt arbete och låter andra tänka åt dem medan de bara utför vad andra hjärnor har planerat kommer att få starka muskler men svaga intellekt. Deras goda inverkan kommer att bli liten i jämförelse med vad den kunde vara om de ville använda hjärnan lika mycket som musklerna. Denna grupp insjuknar lättare om de angrips av sjukdom. Kroppen vitaliseras av hjärnans elektriska kraft så den kan motstå sjukdom.

(158) Människor med goda fysiska krafter borde lära sig själva att tänka lika väl som att handla, och inte förlita sig på att andra ska vara hjärna åt dem. Det är ett vanligt misstag bland många att betrakta kroppsarbete som förnedrande. Därför är unga människor mycket angelägna om att utbilda sig till lärare, kontorsarbetare, handlare och jurister, och att ta nästan vilket arbete som helst som inte kräver fysiskt arbete. Unga kvinnor betraktar hushållsarbete som förödmjukande. Trots att det fysiska arbete som krävs för att utföra hushållsarbete, om det inte är alltför hårt, är väl anpassat för att främja hälsan, vill de söka till utbildningar för lärare eller kontorister eller lära sig något yrke som kommer att hålla dem stillasittande och instängda inomhus. Hälsans rosor bleknar från deras kinder och sjukdom drabbar dem eftersom de berövats fysisk motion och deras vanor blir fördärvade i allmänhet.

Det finns visserligen ursäkter för unga kvinnor att inte välja hushållsarbete som yrke, eftersom de som antäller flickor i köket i allmänhet behandlar dem som tjänare. Deras arbetsgivare respekterar dem inte och behandlar dem som om de vore ovärdiga att vara medlemmar i deras familj. De ger dem inte samma privilegier som de ger sömmerskan, sekreteraren som kopierar dokument eller musikläraren. Men det finns inget viktigare yrke än hushållsarbete. Att kunna laga mat och att duka fram hälsosam mat på ett inbjudande sätt kräver intelligens och erfarenhet. Den som förbereder maten som ska hamna i våra magar, som ska omvandlas till blod som ska ge näring åt kroppen, har en mycket viktig och upphöjd position. Sekreterarens, sömmerskans eller musiklärarens position kan inte jämföras med kockens viktiga uppgift.

Ovanstående är en redogörelse om vad som skulle ha kunnat uträttas genom ett riktigt utbildningssystem. Tiden är för kort nu för att kunna uppnå det som skulle kunnat ha gjorts under de generationer som gått, men vi kan göra mycket även i dessa sista dagar, för att korrigera det skadliga i de ungas utbildning. Och eftersom tiden är kort borde vi vara nitiska och arbeta ivrigt för att ge våra unga den utbildning som överensstämmer med vår tro. Vi är reformatorer. Vi vill att våra barn ska ha så stor nytta som möjligt av sin utbildning. För att uppnå det bör de få sysselsättning som sätter musklerna i arbete. Dagligt, systematiskt arbete borde utgöra en del av de ungas utbildning, även i denna sena tid. Mycket kan vinnas nu genom att koppla ihop kroppsarbete med skolorna. Genom att följa denna plan kommer eleverna att vinna andlig spänst och tankekraft, och de kommer att kunna uträtta mer mentalt arbete inom en avsatt tid än de skulle kunna genom att bara studera. Och de kan lämna skolan med en oskadad kropps-konstitution, med styrka och mod att hålla ut i vilken position som helst där Gud kan komma att placera dem.

Eftersom tiden är kort borde vi arbeta flitigt med fördubblad energi. Våra barn kanske aldrig börjar vid något universitet, men de kan få en utbildning inom de viktiga områden som de kan ha praktisk användning av och som kommer att ge bildning åt förståndet och sätta dess kraft i arbete. Våldigt många ungdomar som har genomgått högskoleutbildning har inte fått den verkliga utbildning som de kan ha praktisk användning av. De kanske har fått en högskoleexamen på pappret, men i verkligheten är de bara utbildade dumhuvuden

Det finns många unga män vars tjänster Gud skulle ta emot om de utan reservationer ville helga sig själva åt honom. Om de ville använda de sinnesförmågor i tjänst för Gud som de använder för att tjäna sig själva och skaffa sig ägodelar, skulle de bli ivriga, uthålliga och framgångsrika arbetare i Herrens vingård. Många av våra unga män borde vända sin uppmärksamhet till bibelstudium så att Gud kan använda dem i sitt verk. Men de blir inte lika kunniga i andliga frågor som i världsliga ting. Därför misslyckas de i att utföra det Guds verk som de skulle kunna göra med godkännande från Gud. Det är bara ett fåtal som varnar syndare och vinner själar för Kristus, fast det borde vara många. Våra unga män är i allmänhet visa i världsliga ärenden, men (160) inte intelligenta när det gäller ting som hör Guds rike till. De skulle kunna vända sina sinnen i

himmelsk, gudomlig riktning och vandra i ljuset, från en nivå av ljus och stryka till nästa, tills de kunde omvända syndare till Kristus och visa de otroende och modfälliga en ljus väg mot himlen. Och när striden är avslutad kan de bli välkomnade in i sin Herres glädje.

Unga män borde inte ge sig in i uppgiften att förklara Skrifterna och undervisa om profetiorna när de saknar kunskap om de viktiga bibelsanningar som de försöker förklara för andra. De kanske har brister inom de vanliga utbildningsområdena och därför misslyckas med att göra allt det goda de skulle kunnat uträtta om de hade haft förmånen att gå i en bra skola. Okunnighet ökar inte ödmjukheten eller andligheten hos någon av Kristi bekännande efterföljare. Det gudomliga Ordets sanningar kan bäst uppskattas av en intellektuell kristen. Kristus kan förhållas bäst av dem som tjänar honom med förstånd. Det stora syftet med utbildning är att göra oss kapabla att använda de krafter som Gud gett oss på det sätt som bäst representerar bibelns religion och upphöjer Guds härlighet

Vi står i skuld till honom som gav oss vår existens för alla de talanger han anförtrott oss, och det är vår plikt gentemot vår Skapare att vårda och utveckla de förmågor som han har lämnat åt oss att förvalta. Utbildning kommer att disciplinera förståndet, utveckla dess kraft och styra det på ett förnuftigt sätt så att vi kan bli användbara när det gäller att upphöja Guds ära. Vi behöver en skola där de som just ska påbörja sin tjänst för Gud kan studera åtminstone de vanligaste ämnena och där de också mer fullständigt kan lära sig Guds Ords sanningar för denna tid. I anslutning till dessa skolor bör lektioner hållas om profetiorna. De som har goda förutsättningar och som Gud vill tillåta att arbeta i sin vingård skulle ha stor nytta av bara några få månaders utbildning i en sådan skola.

Hälsobudskapet

(161) Den 10 december 1871 visades för mig att hälsobudskapet är en av den omfattande verksamhet som getts för att bereda ett folk för Herrens återkomst. Det är lika nära förbundet med den tredje ängels budskap som handen är förbunden med kroppen. De tio budens lag uppskattas mycket litet av människor, men Herren vill inte komma för att straffa överträdarna av denna lag utan att först sända dem ett varningens budskap. Den tredje ängeln förkunnar detta budskap. Hade människor alltid varit lydiga mot de tio buden och i sina liv förverkligat dem, skulle inte sjukdomarnas förbannelse överflödat i världen såsom nu sker.

Ingen kan överträda naturens lagar genom att ge efter för en förvänd aptit och lustfyllda böjelser, och inte samtidigt överträda Guds lag. Därför har han tillåtit hälsobudskapets ljus att lysa över oss, för att vi skall se de synder vi begår när vi överträder de lagar som han har nedlagt i vår egen kropp. All vår glädje eller vårt lidande kan spåras antingen till lydnad eller olydnad för naturens lagar. Vår nådige himmelske Fader ser det beklagliga tillståndet hos

människor som, en del medvetet men andra omedvetet, lever i, då de överträder de lagar som han har stadfäst. Både av kärlek och medömkan till människoslaktet låter han ljuset lysa genom hälsobudskapet. Han offentliggör sin vilja och straffet som kommer att följa överträdelsen av den, för att alla skall lära sig att vara noggranna och leva i harmoni med naturens lagar. Han förkunnar dem noggrant och gör dem så framträdande att de liknar en stad som ligger på berget. Alla tänkande människor kan förstå dem om de vill. Att förtydliga naturens lagar och uppmana till lydnad för dem, är det verk som åtföljer den tredje ängelns budskap för att bereda ett folk för Herrens återkomst.

Adam och Eva föll genom en obehärskad aptit. Kristus kom och stod emot Satans häftigaste frestelser, övervann aptiten å människans vägnar och bevisade att människan kan segra. Medan Adam föll på grund av aptiten och förlorade det lyckliga Eden kan Adams barn genom Kristus, övervinna (162) aptiten och genom måttfullhet i allt återvinna Eden..

Okunnighet är ingen ursäkt nu för att överträda lagen. Ljuset lyser klart och ingen behöver vara okunnig, för den store Guden själv är människans lärare. Alla är bundna av de heligaste förpliktelser gentemot Gud, att lyda den sunda filosofin och den äkta erfarenhet som han nu ger dem gällande hälsoreformen. Han har bestämt att det viktiga hälsobudskapet ska förkunnas och allmänheten ska bli påverkad att göra efterforskningar, för det är omöjligt för män och kvinnor med alla sina syndiga, hälsovådliga och hjärn-förslöande vanor att urskilja den heliga sanningen genom vilken de ska helgas, förädlas, upplyftas och göras passande för himmelska änglars sällskap i härlighetens rike.

Världens invånare på Noas tid utplånades för att de var fördärvade eftersom de hade tillfredsställt en förvänd aptit. Sodom och Gomorra utplånades därför att de tillfredsställt en onaturlig aptit, som hade bedövat intellektet så att de inte kunde se skillnaden mellan Guds heliga anspråk och aptitens upproriska krav. De senare förslavade dem och de blev så våldsamma och fräcka i sina avskyvärda styggelser att Gud inte kunde tolerera dem på jorden. Gud tillskriver Babelns ondska, hennes frosseri och fylleri.

Aposteln Paul uppmanar församlingen: ”Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambara era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud, er andliga gudstjänst.” Människor kan således ohelga sina kroppar genom syndiga njutningar. Om de är oheliga är de opassande som andliga tillbedjare och inte värdiga himlen. Om människan vill uppskatta det ljus som Gud i sin nåd ger henne beträffande hälsoreformen, kan hon bli helgad genom sanningen och göras passande för odödlighet. Men om hon förkastar det ljuset och lever i överträdelse av naturens lag måste hon betala påföljden.

Gud skapade människan fullkomlig och helig. Men människan föll från sitt heliga tillstånd eftersom hon överträdde Guds lag. Sedan syndafallet (163) har sjukdom, lidande och död ökat snabbt. Trots att människan har förolämpat sin Skapare sträcker sig Guds kärlek fortfarande mot mänskligheten. Han låter ljuset lysa för att människan ska kunna förstå, att för att leva ett fullkomligt

liv måste hon leva i harmoni med dessa naturlagar som styr hennes varelse. Därför är det av största vikt att hon känner till hur hon ska leva för att hennes kroppsliga och mentala krafter ska kunna användas till Guds ära.

Det är omöjligt för människan att bära fram sin kropp som ett levande offer, heligt och välbehagligt för Gud, medan hon hänger sig åt vanor som minskar fysisk, mental och moralisk kraft, bara för att det är världens sedvänja att göra så. Aposteln tillägger: ”Och anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom sinnets förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds vilja, det som är gott och fullkomligt och som behagar honom.” När Jesus satt på Oljeberget instruerade han sina apostlar om de tecken som skulle föregå hans ankomst. Han sa ”Ty som det var i Noas dagar, så skall det vara vid Människosonens återkomst. Som människorna levde dagarna före floden: de åt och drack, gifte sig och blev bortgifna, ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste ingenting, förrän floden kom och ryckte bort dem alla - så skall Människosonens ankomst vara.”

Samma synder som drog Guds vrede över världen i Noas dagar existerar i våra dagar. Män och kvinnor äter och dricker i en utsträckning som är frosseri och fylleri. Denna förhärskande synd, att tillfredsställa en förvänd aptit, tänder passioner hos människorna i Noas dagar och ledde till allmänt förfall, och deras våld och brott nådde till himlen, och Gud tvättade jorden ren från dess moraliska förorening genom en flod.

Samma synder, frosseri och fylla, bedövade Sodomns invånarens moraliska känslighet så att brott verkade vara mäns och kvinnors glädje i den onda staden. Kristus varnar världen: ”På samma sätt var det på Lots tid: de åt och drack, köpte och (164) sålde, planterade och byggde, men den dag då Lot gick ut från Sodom lät Gud eld och svavel regna från himlen och gjorde slut på dem alla. På samma sätt skall det vara den dag då Människosonen uppenbarar sig.

Kristus har lämnat den allra viktigaste lärdom åt oss här. Han uppmanar inte lättja i sin undervisning. Hans exempel var det motsatta. Kristus var en flitig arbetare. Hans liv var ett liv av självförsakelse, noggrannhet, uthållighet, produktivitet och sparsamhet. Han ville framställa faran av att göra mat och dryck till det viktigaste, för oss. Han avslöjar resultatet av att hänge sig åt att tillfredsställa aptiten. Den moraliska kraften försvagas så att synd inte verkar så syndig. Man rycker på axlarna åt brott och låga drifter kontrollerar sinnet tills fullständigt fördärv utrotar goda principer och impulser, och Gud hädas. Allt detta är resultatet av att äta och dricka till övermått. Detta är exakt det tillstånd som han förklarar kommer att existera vid hans andra ankomst.

Kommer män och kvinnor att ta varning? Kommer de att ta vara på ljuset eller kommer de att bli slavar under aptiten och de låga drifterna? Kristus visar oss något högre att sträva efter än bara vad vi ska äta, vad vi ska dricka och vad vi ska klä oss med. Mat, dryck och klädsel går till sådan överdrift att de blir brott. De är bland de utpekade synderna i de sista dagarna och utgör tecken på Kristi snara ankomst. Tid, pengar och krafter som Herren äger,

men som han har anförtrott oss, slösas bort på onödiga kläder och lyx för en förvänd aptit som minskar vitaliteten och för med sig lidande och fördärv. Det är omöjligt att bära fram våra kroppar som ett levande offer till Gud när de är fyllda av förfall och sjukdom som beror på vår egen syndiga slapphet

Man måste få kunskap om hur man ska äta, dricka och klä sig för att bevara hälsan. Sjukdom orsakas av brott mot hälsans lagar. Det är resultatet av att man bryter naturens lag. Vår främsta plikt, något som vi är skyldiga Gud, oss själva och våra medmänniskor, är att lyda Guds lagar, vilket inkluderar hälsolagarna. Om vi är sjuka lägger vi en (165) betungande börda på våra vänner och gör oss själva oförmögna att utföra våra plikter gentemot vår familj och våra grannar. Och när en för tidig död blir resultatet av att vi brutit naturens lag drar vi sorg och lidande över andra. Vi berövar våra grannar den hjälp vi borde ha gett dem om vi hade levt. Vi berövar vår familj det stöd och den hjälp vi kunde ha gett dem, och berövar Gud den tjänst han begär av oss för att ära honom. Är vi då inte på värsta sätt, överträdare av Guds lag?

Men Gud är alltid medlidsam, nådig och ömsint. När ljus kommer till dem som har skadat sin hälsa genom syndig efterlåtenhet och de blir övertygade om sin synd, ångrar sig och ber om förlåtelse, accepterar han det undermåliga offret som bärs fram till honom och tar emot dem. O, vilken ömsint barmhärtighet att han inte avvisar resterna av den lidande, ångrande syndarens missbrukade liv. I sin nådiga barmhärtighet räddar han dessa själar som om de rycks ur elden. Men vilket undermåligt och ynkligt offer att offra till en ren och helig Gud! Ädla förmågor har blivit förslamade av felaktiga vanor och syndiga njutningar. Ambitioner har blivit förvända och själen och kroppen vanställd.

Hälsoinstitutet

Det stora hälsoarbetet måste gå framåt. Hälsoinstitutet har upprättats i Battle Creek för att hjälpa de lidande, för att sprida ljus, för att väcka intresse och främja reform. Institutet drivs enligt principer som skiljer sig från alla andra hälsoinstitut i landet. Pengar är inte målet för dess vänner och ledare. De driver det utifrån en pliktrogen och religiös ståndpunkt för att sprida de bibliska hälsoprinciperna. De flesta liknande institutioner är upprättade efter andra principer och konservativa. De gör det till sitt mål att möta populära befolkningsgrupper halvvägs och att forma sin inriktning så att de ska få så många kunder och pengar som möjligt.

(166) Hälsoinstitutet i Battle Creek är grundat på fasta religiösa principer. Dess ledare erkänner Gud som dess rätta ägare. Läkare och medhjälpare vänder sig till honom för ledning och försöker agera samvetsgrant i gudsfruktan. Av den orsaken står det på säker grund. När svaga, lidande sjuklingar får klart för sig att när det gäller principerna hos ledare, direktör, läkare och medhjälpare så fruktar de Gud,

då kommer de att känna sig säkrare där än vid populära institutioner.

Om de som är anslutna till Hälsoinstitutet i Battle Creek skulle sänka sig från bibelsanningens rena och upphöjda principer för att ta efter de principer och rutiner som ledarna har vid andra institutioner där bara patienters sjukdomar behandlas, enbart för pengars skull, så att ledarna inte arbetade utifrån en upphöjd, religiös utgångspunkt, då skulle Guds särskilda välsignelse inte vila över institutet. Detta institut har planlagts av Gud för att vara ett av de bästa hjälpmedlen för att förbereda ett folk att bli fullkomligt inför Gud. För att uppnå denna fullkomlighet måste män och kvinnor ha fysisk och mental styrka att uppfatta de upphöjda sanningarna i Guds Ord och vara i stånd att urskilja bristerna i sin moraliska karaktär. De borde vara ivriga att reformera så att de kan ha en vänskapsrelation med Gud. Kristi religion ska inte ställas i bakgrunden och dess heliga principer läggas ner för att få uppskattning från någon grupp, oavsett hur populär den är. Om sanningens och helighetens standard sänks kommer inte Guds plan att genomföras i detta institut.

Men vår särskiljande tro bör inte diskuteras med patienterna. Deras sinnen borde inte oroas i onödan av sådana ämnen som vi har delade meningar om, ifall de inte själva önskar det. Och då bör man vara mycket försiktig så att man inte upprör dem genom att tvinga på dem vår speciella tro. Hälsoinstitutet är inte rätt plats att vara framfusig och gå in i diskussion om tros punkter där vi skiljer oss från den religiösa världen i allmänhet. Bönemöten hålls vid institutet, där alla som önskar kan delta, men det finns ett överflöd av (167) ämnen i biblisk religion som man kan uppehålla sig vid utan att beröra stötande meningsskiljaktigheter. Tyst påverkan kommer att göra mer än öppen konflikt.

Några sabbatsfirare har känt sig manade under bönemöten att de måste ta upp sabbaten och den tredje ängels budskap för att de ska känna sig tillfreds. Detta är typiskt för trångsynta sinnen. Patienter som inte är bekanta med vår tro känner inte till vad som menas med den tredje ängels budskap. Att introducera dessa termer utan att förklara dem tydligt gör bara skada. Vi måste möta människor där de är. Trots det behöver vi inte offra en enda av sanningens principer. Bönemötena kommer att visa sig vara en välsignelse för patienter, medhjälpare och läkare. Korta och intressanta bönestunder och andakt tillsammans kommer att öka våra patienters förtroende för sina läkare och medhjälpare. Dessa möten borde inte tas ifrån medhjälparna för arbetets skull, om det inte är absolut nödvändigt. De behöver dem och borde få glädja sig åt dem.

Genom att hålla regelbundna möten på detta sätt får patienterna förtroende för institutet och känner sig mer hemma. Och på sätt bereds möjlighet för sanningens frö att slå rot i somliga hjärtan. Dessa möten är särskilt intressanta för några som bekänner sig vara kristna och som har gott inflytande över dem som inte gör det. Ömsesidigt förtroende för varandra ökar och fördomarna minskar för att i många fall helt försvinna. Sedan blir man angelägen om att vara med på sabbatsmötet. Där, i Guds

hus, är rätt plats att tala om vårt samfunds grundideér. Där kan pastorn tydligt utlägga den nuvarande sanningens viktiga punkter och i Kristi anda, i kärlek och omtanke, mana alla angående nödvändigheten av att lyda alla Guds bud och låta sanningen övertyga hjärtan.

Jag blev visad att ett större verk kunde genomföras om det fanns sanna läkare av det rätta virket, som hade rätt bildning och en grundlig förståelse för varje del av det arbete som åligger en läkare. Läkaren borde ha stort tålmod, överseende, vänlighet och medlidande, (168) för dessa kvalifikationer behövs när de ska ta hand om lidande sjuklingar, som är kroppsligt sjuka, och ibland dem även många som är sjuka både till kropp och sinne. Det är ingen enkel sak att få tag i rätt sorts män och kvinnor, de som är passande för uppgiften och som kommer att arbeta i samförstånd, enträget och osjälviskt för de lidande patienternas bästa. Vid institutet behövs människor som har Guds fruktan inför sig och som kan tjäna dem som har sjuka själar och upprätthålla hälsoreformen från en religiös ståndpunkt.

De som engagerar sig i detta arbete bör vara helgade åt Gud och inte ha som enda mål att behandla kroppen bara för att bota sjukdom, som populära läkare gör, utan vara andliga fäder och behandla sjuka sinnen. De ska visa de själar som är sjuka av synden på den bot som aldrig misslyckas, Frälsaren som dog för dem. De som är drabbade av sjukdom lider på mer än ett sätt. De kan uthärda kroppsligt lidande mycket bättre än mentalt lidande. Många har dåligt samvete och kan bara nås av bibelns religions principer.

När den stackars plågade, förlamade mannen bars till Frälsaren, verkade situationen vara så akut att man inte kunde vänta ett ögonblick, för kroppen höll redan på att fördärvas. När de som bar honom på hans säng såg att de inte genast kunde komma fram till Kristus rev de genast upp taket och släppte ner sängen där den förlamade låg. Vår Frälsare såg och förstod hans tillstånd fullständigt. Han visste också att denna förtvivlade man hade en själslig sjukdom som var mycket värre än kroppsligt lidande. Han visste att den tyngsta börda, som han burit i flera månader, berodde på synder. Folkmassan väntade i nästan andlös tystnad för att se hur Kristus skulle behandla detta fall som verkade så hopplöst, och blev förvånade över att höra de ord som kom från hans läppar: ”Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlåtna

Detta var de dyrbaraste ord som kunde nå denne sjuke, lidande mans (169) öron, för syndens börda hade vilat så tungt på honom att han inte kunde finna den minsta lättnad. Kristus lyfte bördan som gjorde honom så beklämd: ”*Var vid gott mod.*” Jag, din Frälsare, kom för att förlåta synder. Så snabbt den lidande mannens bleka ansikte förändrades! Hopp istället för mörk förtvivlan, och frid och glädje ersätter betungande tvivel och likgiltigt svärmod. När sinnet återupprättats till frid och lycka kan den lidande kroppen nås. Så hörs från de gudomliga läpparna; ”Dina synder är förlåtna,” stå upp och gå.” I en ansträngning att lyda viljan får dessa livlösa, blodfattiga armar kraft. Hälsans blodcirkulation strömmar genom blodkärlen. Hans kropps blygrå färgton försvinner och hälsans rosiga rodnad tar dess plats. De ben som i årtal

har vägrat lyda viljan får nu livskraft och den förlamade tar tag i sin säng och går hemåt genom folksamlingen medan han prisar Gud.

Denna händelse är till vår undervisning. Läkare som vill ha framgång när det gäller att bota sjukdomar borde veta hur man hjälper ett fördärvat sinne. De kan ha ett gott inflytande om de förtröstar på Gud. En del sjuka behöver bli befriade från smärta innan sinnet kan nås. Efter att att kroppen befriats kan läkaren ofta vädja till samvetet med större framgång, och hjärtat blir mer mottagligt för sanningens inflytande. Det är risk att de som är förknippade med hälsoinstitutet glömmer syftet med att en sådan institution grundades av Sjudedagsadventisterna, att de arbetar utifrån ett världsligt perspektiv och tar efter andra institutioner.

Hälsoinstitutet grundades inte bland oss i syfte att tjäna pengar, även om pengar är absolut nödvändiga för att driva institutionen framgångsrikt. Pengar ska användas sparsamt så att de inte spenderas i onödan. Men det bör finnas tillräckliga medel för att investera i alla nödvändiga bekvämligheter som kan underlätta medarbetarnas, och speciellt läkarnas arbete så mycket som möjligt. (170) Institutets ledare borde dra nytta av alla hjälpmedel som underlättar framgångsrik behandling av patienterna.

Patienterna bör behandlas med den största sympati och ömhet. Ändå bör läkaren vara bestämd och inte låta sig styras av patienterna när de behandlar de sjuka. Fasthet hos läkaren är nödvändig för patienternas bästa. Men fasthet ska kombineras med respektfull artighet. Ingen läkare eller medhjälpare bör vara påstridig mot en patient, eller använda bryska, irriterade ord, eller ens ord som inte är de allra vänligaste, oavsett hur provocerande patienten är.

Ett av de främsta syftena med vårt hälsoinstitut är att visa själar som är sjuka av synden till den Store Läkaren, den verkliga hälsokällan, och dra deras uppmärksamhet till nödvändigheten av reform från ett religiöst perspektiv så att de inte längre bryter Guds lag genom syndiga njutningar. Om de sjukas moraliska känslighet kan väckas och de kan se att de syndar mot sin Skapare genom att dra sjukdom över sig själva och genom att hänge sig åt aptiten eller förnedrande passioner, kommer de inte att lämna sina principer när de lämnar hälsoinstitutet, utan ta dem med sig och vara riktiga hälsoreformatorer hemma. Om den moraliska känsligheten väcks kommer patienterna att vara beslutsamma att handla efter samvetets övertygelse och om de ser sanningen kommer de att lyda den. De kommer att ha verklig, upphöjd självständighet att praktisera de sanningar som de instämmer med. Och om sinnet har frid med Gud kommer den kroppsliga konstitutionen att bli bättre.

Ett stort ansvar vilar på församlingen i Battle Creek att leva och vandra i ljuset och att bevara sin enkelhet och åtskillnad från världen, så att deras inflytande med övertygande kraft kan vittna om sanningen för de främlingar som besöker våra möten. Om kyrkan i Battle Creek är en livlös församling, fylld av stolthet och upphöjd över sann gudsfruktans enkelhet och med världsliga intressen, kommer dess inflytande att skingra från Kristus och göra de allvarligaste och mest grundläggande

sanningarna i bibeln kraftlösa. Denna församlings medlemmar (171) har möjlighet att dra nytta av föreläsningar som hälsoinstitutets läkare håller. De kan få information inom hälsoreformens viktiga område om de vill. Men församlingen i Battle Creek, som har en hög bekännelse gällande sanningen, är långt efter andra församlingar som inte har välsignats med de förmåner som de haft. Församlingens försummelse att leva upp till det ljus som de har fått gällande hälsoformen är nedslående för hälsoinstitutets läkare och vänner. Om församlingen skulle visa större intresse för den reform som Gud själv har gett dem för att göra dem passande för hans ankomst skulle deras inflytande vara tio gånger större än det är nu.

Många som bekänner sig tro *Vittnesbörden* lever i försummelse för det ljus som getts. Klädselreformen behandlas av vissa med stor likgiltighet och av andra med förakt, eftersom det finns ett kors förknippat med den. Jag tackar Gud för detta kors. Det är precis vad vi behöver för att utmärka och särskilja Guds folk som håller lagen, från världen. Klädselreformen representerar för oss vad det blå bandet representerade för det gamla Israel. De stolta och de som inte har någon kärlek till den heliga sanningen som kommer att separera dem från världen, kommer att visa det genom sina handlingar. Gud har i sin försyn gett oss ljuset över hälsoformen för att vi ska kunna förstå den i hela dess omfattning, följa ljuset som den ger och genom att rätt förhålla oss till livet, få hälsa så att vi kan förhålliga Gud och vara till välsignelse för andra.

Församlingen i Battle Creek har i allmänhet inte stöttat institutet genom sitt exempel. De har inte hedrat hälsoreformens ljus genom att genomföra den i sina familjer. Den sjuklighet som drabbat många familjer i Battle Creek hade inte behövt inträffa om de hade följt det ljus Gud har gett dem. Liksom det gamla Israel har de ignorerat ljuset och kunde inte inse att det var nödvändigt att begränsa sin aptit, mer än gamla Israel gjorde. Israels barn ville ha kött och sa, liksom många säger nu: Vi dör om vi inte får kött. Gud gav det upproriska Israel kött, men hans förbannelse kom tillsammans med det. Tusentals av dem dog medan de fortfarande hade det kött de längtade efter mellan (172) sina tänder. Vi har Israels exempel och varningen att vi inte ska göra som de gjorde. Deras historia av otro och uppror har upptecknats som en särskild varning för att vi inte ska följa deras exempel och klaga på Guds anspråk. Hur kan vi fortsätta så ointresserat, välja vår egen väg, följa våra egna insikter och avvika längre och längre från Gud, som hebréerna gjorde? Gud kan inte göra stora ting för sitt folk på grund av deras hjärtans hårdhet och syndiga otro.

Gud gör inte skillnad mellan person och person, men i varje generation blir de som fruktar Herren och lever rättfärdigt accepterade av honom, medan de som klagat, otroende och upproriska, varken kommer att få hans gillande eller de välsignelser som utlovats till dem som älskar sanningen och vandrar i den. De som har ljuset men inte följer det utan ignorerar Guds anspråk kommer att upptäcka att deras välsignelser förvandlas till förbannelser och deras barmhärtighet till fördömelse. Gud skulle vilja att vi lär oss ödmjukhet och lydnad när vi läser det gamla Israels historia, de som var hans utvalda och särskilda folk

men som framkallade sin egen undergång genom att följa sina egna vägar.

Bibels religion är inte skadlig för kroppens eller sinnest hälsa. Inflytandet från Guds Ande är den allra bästa medicinen som en sjuk man eller kvinna kan få. Himlen är idel hälsa, och ju mer det himmelska inflytandet förverkligas, desto säkrare kommer den troende sjukets tillfrisknande att vara. Vid en del andra hälsoinstitutioner uppmuntrar man nöjen, spel och dans för att pigga upp, men detta har farliga konsekvenser för det religiösa intresset. Dr Jacksons teori i detta avseende är inte bara felaktig utan farlig. Trots det har han framfört detta på ett sådant sätt att där man följer hans instruktioner leds patienterna att tro att deras tillfrisknande beror på att de har så få tankar som möjligt på Gud och himlen. Det är sant att det finns personer med obalanserade sinnen som inbillar sig att de är mycket religiösa och som tvingar sig till fasta och bön till den grad att (173) de skadar sin hälsa. Dessa själar tillåte sig själva att bli bedragna. Gud har inte begärt detta av dem. De har en fariseisk rättfärdighet som inte kommer från Kristus utan från dem själva. De förtröstar på sina egna goda gärningar och försöker köpa himlen genom sina egna handlingars förtjänster istället för att lita, som varje syndare bör, enbart på vår korsfäste och uppståndne Frälsares förtjänster. Kristus och sann gudsfruktan, idag och i all evighet, kommer att vara hälsa för kroppen och styrka för sinnet.

Det töcken som vilat över vårt hälsoinstitut håller på att lätta. Guds välsignelse har varit med de ansträngningar som gjorts för att placera det på den rätta grunden och att korrigera de fel som gjorts av dem som genom trolöshet dragit stora svårigheter över det och modlöshet över dess vänner överallt.

De som har donerat räntan eller återbäringen av sina aktier till institutet har gjort en ädel handling som kommer att få sin belöning. Alla de som inte har gjort någon donation men som hade möjlighet att göra det, borde så fort de kan donera hela eller en del av avkastningen, så som de flesta aktieägare har gjort. Och när institutets intressen och nytta kräver det borde alla, speciellt de som inte har gjort det, fortsätta att skaffa aktieandelar i det.

Jag såg att det fanns ett stort ekonomiskt överskott bland vårt folk och att en del av det borde investeras i hälsoinstitutet. Jag såg också att det finns många respektabla, fattiga människor bland vårt folk som är sjuka och som lider, och som har hoppats på hjälp från institutet, men som inte kan betala kostnaden för logi, behandlingar osv. Institutet har kämpat hårt med skulder de senaste tre åren och har inte haft möjlighet att behandla patienter i någon större omfattning utan full betalning. Det skulle glädja Gud om alla våra medlemmar som har möjlighet, frikostigt köper aktieandelar i institutet så att dess situation gör det möjligt att hjälpa Guds ödmjuka, värdiga fattiga. I samband med detta såg jag att Kristus identifierar sig själv med den lidande mänskligheten och att det vi har förmånen att göra (174) för det minsta av hans barn, som han kallar sina bröder, det gör vi för Guds Son.

”Då skall konungen säga till dem som står på hans högra sida: Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning

det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse. Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig. Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig. Då skall de rättfärdiga svara honom: Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka? Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig? Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig? Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig. Sedan skall han säga till dem som står på den vänstra sidan: Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar. Ty jag var hungrig och ni gav mig inte att äta. Jag var törstig och ni gav mig inte att dricka. Jag var främling och ni tog inte emot mig, naken och ni klädde mig inte, sjuk och i fängelse och ni besökte mig inte. Då skall de svara: Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller som främling eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig inte? Då skall han svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni inte har gjort för en av dessa minsta, det har ni inte heller gjort för mig. Och dessa skall gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv."

Att lyfta hälsoinstitutet från dess dåliga situation hösten 1869 till dess nuvarande framgångsrika, hoppfulla tillstånd har krävt uppoffringar och ansträngningar som dess vänner utomlands inte vet mycket om. Då hade det en skuld på trettontusen dollar, och bara åtta betalande patienter. Och ännu värre var att de tidigare ledarnas inriktning hade gjort dess vänner så modfällna att de inte ville förse det med pengar till att betala skulden eller att rekommendera sjuka att bli gäster på (175) institutet. Det var i denna nedslående situation som min man beslutade i sitt sinna att institutets egendom måste säljas för att betala skulderna och att det som var kvar efteråt skulle betalas tillbaka till aktieägarna i proportion till de aktier som var och en ägde. Men en morgon medan vi bad vid familjealtaret, kom Guds Ande över honom medan han bad om gudomlig ledning i de frågor som gällde Institutet. Han utropade medan han knäböjde: "Herren kommer att stå fast vid varje ord som han talat genom syner beträffande hälsoinstitutet, och det kommer att lyftas upp från sitt förfallna tillstånd och få underbar framgång."

Från den tidpunkten tog vi tag i arbetet på allvar och har strävat sida vid sida för institutet, för att motverka inflytandet från själviska män som hade dragit svårigheter över det. Vi har gett av våra pengar och på så vis varit ett exempel för andra. Vi har uppmanat alla som varit förknippade med institutet till sparsamhet och flit och har övertalat läkare och medhjälpare att arbeta hårt för en låg lön tills institutet kunde få förtroendet återupprättat bland vårt folk. Vi har tydligt vittnat emot själviskhet hos alla som är förknippade med institutet, har gett goda råd och tillrättavisat felaktigheter. Vi visste att hälsoinstitutet inte kunde ha framgång om inte Herrens välsignelse vilade över det. Om det hade hans välsignelse skulle sakens vänner känna förtroende för att det var Guds verk och känna sig säkra att donera medel för att göra det till ett levande företag, så att det kunde leva upp till Guds plan

Läkarna och några av medhjälparna satte ivrigt igång med arbetet. De arbetade hårt under mycket avskräckande omständigheter. Läkarna Ginley, Chamberlain och Lamson arbetade flitigt och energiskt för en låg lön, för att bygga upp det sjunkande institutet. Och, tack gode Gud, den ursprungliga skulden har avlägsnats, och stora tillbyggnader för inkvartering av patienter har byggts och betalats. Upplagan av *Health Reformer*, som är grundläggande för att institutet ska ha framgång, har dubblerats och blivit en levande tidskrift. Institutets anseende har fullständigt upprättats hos de flesta av våra medlemmar och det har varit så många patienter på (176) institutet, nästan året runt, som vi har kunnat inkvartera väl och som kunnat behandlas på rätt sätt av våra läkare.

Det är djupt beklagligt att institutets första ledare skulle agera på ett sätt som nästan krossade det på grund av skulder och bekymmer. Men de ekonomiska förluster som aktieägare har lidit och sörjt över har varit små i förhållande till det arbete, de förvirrande omständigheter och omsorger som min make och jag har burit utan betalning, och som läkare och medarbetare har burit för låga löner. Vi har köpt aktier i institutet för en summa av femtonhundra dollar som "tecknats", men som är en liten faktor jämfört med det slit vi har stått ut med på grund av tidigare vårdslös ledning. Men eftersom institutet nu har ett högre anseende och förtroende bland kunderna än det någonsin haft, dess egendom är mer värd än de pengar som har investerats och tidigare misstag har korrigerats, har de som förlorade förtroendet ingen ursäkt att hysa motvilja. Och om de fortfarande visar brist på intresse så beror det på att de väljer att hålla fast vid motviljan istället för att resonera förnuftigt.

Enligt Guds försyn har broder A ägnat hälsoinstitutet sitt engagemang och sin energi. Han har visat ett osjälviskt engagemang för att bevaka institutets intressen och har inte sparat eller favoriserat sig själv. Om han förlitar sig på Gud, och gör honom till sin styrka och rådgivare, kan han bli till välsignelse för läkare, medhjälpare och patienter. Han har förenat sina intressen med allt som har med institutet att göra och har varit en välsignelse för andra när han med gott humör burit bördor som varken var få eller lätta. Han har välsignat andra och dessa välsignelser kommer att reflekteras tillbaka på honom själv.

Men broder A löper risk att ta på sig bördor som andra kan, och borde bära. Han bör inte slita ut sig själv genom att göra det som andra, vars tid är mindre dyrbar, kunde göra. Han borde verka som chef och intendent. (177) Han borde bevara sina krafter så att han med sitt erfarna omdöme kan visa andra vad de ska göra. Detta är nödvändigt för att han ska kunna upprätthålla en inflytelserik position på institutet. Hans erfarenhet av vits och ekonomiskt ledarskap är värdefull. Men han är i fara att avleda sitt intresse för mycket från sin familj, att bli för uppslukad av institutet och att ta för många bördor på sig själv, som min make har gjort. Min makes engagemang i hälsoinstitutet, Publishing Association och verket i allmänhet var så stort att han kollapsade och har tvingats dra sig tillbaka från arbetet en tid. Om han hade gjort mindre för dessa institutioner och ägnat tid åt sin familj hade han inte haft en ständig belastning i en riktning och skulle ha bevarat sin förmåga att fortsätta sitt arbete utan

avbrott. Broder A är rätt man för uppgiften. Men han bör inte göra som min make har gjort, även om saker och ting inte är i ett lika blomstrande tillstånd som om han hade ägnat all sin energi åt dem. Gud begär inte att varken min man eller broder A ska beröva sig själva socialt familjeliv och skilja sig från hem och familj, ens för dessa viktiga institutioners intressen.

Under de senaste tre eller fyra åren har många visat intresse för hälsoinstitutet och har gjort ansträngningar för att förbättra dess situation. Men några har saknat omdöme och erfarenhet. Så länge broder A agerar osjälviskt och håller fast vid Gud, kommer Gud att vara hans hjälp och hans rådgivare

Hälsoinstitutets läkare borde inte känna sig tvingade att göra arbetare som assistenterna kan göra. De ska inte tjänstgöra i baden eller i träningsrummen och lägga sina krafter på det som andra kan göra. Det bör inte saknas assistenter som kan sköta om de sjuka och vaka över de svaga som behöver nattsystrar. Läkarna bör spara sina krafter för att kunna utföra sina läkarplikter med framgång. De ska tala om för andra vad de ska göra. Om det är brist på sådana som de kan anförtro dessa uppgifter bör lämpliga (178) personer anställas, instrueras ordentligt och avlönas i förhållande till sina tjänster.

Bara de som vill arbeta osjälviskt för institutets bästa bör anställas, och de bör avlönas väl för sina tjänster. Det bör finnas en tillräckligt stor personalstyrka, särskilt under sjukdomsperioden på sommaren, så att ingen behöver överanstränga sig. Hälsoinstitutet har övervunnit sina svårigheter och läkare och medhjälpare bör inte tvingas arbeta så hårt och göra sådana uppoffringar som när det hade stora problem på grund av opålitliga män som nästan körde det i botten

Jag blev visad att vårt instituts läkare ska vara troende och andliga män och kvinnor. De ska förlita sig på Gud. Det finns många som kommer till institutet som genom sin egna syndiga njutningslystnad har dragit nästan alla slags sjukdomar på sig. Denna grupp är inte förtjänta av den sympati som de ofta får. Och det är smärtsamt för läkaren att ägna tid och kraft åt denna grupp som är så fysiskt, mentalt och moraliskt förfallen. Men det finns en grupp som genom okunnighet har levt i överträdelse av naturens lagar. De har arbetat för mycket och ätit omåttligt eftersom det var tradition att göra så. En del har genomgått mycket lidande hos många läkare men har inte blivit friskare utan mycket sämre. Till slut slits de från arbete, från samhället och från sina familjer och som sista utväg kommer de till hälsoinstitutet med en svag förhoppning om att de ska få hjälp. Denna grupp behöver sympati. De ska behandlas med största ömhet och ansträngningar ska göras för att få dem att förstå sin kropps lagar, så att de genom att sluta bryta mot dem och genom att behärska sig själva kan undgå lidande och sjukdom, straffet för brott mot naturens lag.

Doktor B är inte den bäst lämpade att vara läkare vid institutet. Han ser män och kvinnor med nedbrutna kroppar, som är svaga mentalt och moraliskt, och han anser det vara bortkastad tid att behandla sådana fall. Det kan vara sant i många fall (179). Men han borde inte bli

modfärdig och känna avsmak för sjuka och lidande patienter. Han borde inte förlora medkänsla, sympati och tålmod och känna att hans tid är bortslösad när han arbetar för dem som aldrig kan uppskatta den vård de får, och som inte kommer att använda sina krafter, om de återfår dem, för att vara till välsignelse i samhället utan kommer att fortsätta i samma självtillfredsställelse som de gjorde när de förlorade hälsan. Doktor B borde inte tröttna eller bli missmodig. Hon borde tänka på Kristus som kom i nära kontakt med den lidande mänskligheten. Fastän de plågade i många fall själva hade dragit sjukdom över sig genom sina syndiga vanor när de bröt mot naturens lag, hade Jesus medlidande med deras svaghet. När de kom till honom med de mest avskyvärda sjukdomar höll han sig inte på avstånd av rädsla att bli smittad. Han rörde vid dem och befallde sjukdomen att dra sig tillbaka.

”När han var på väg in i en by, kom tio spetälska män emot honom. De stannade på avstånd och ropade: "Jesus, Mästare, förbarma dig över oss! Då han fick se dem, sade han: "Gå och visa er för prästerna." Och medan de var på väg dit, blev de rena. Och när en av dem såg att han hade blivit botad, vände han tillbaka och prisade Gud med hög röst och föll ner för Jesu fötter och tackade honom. Och han var samarit. Jesus frågade honom: "Blev inte alla tio rena? Var är de nio? Har verkligen ingen vänt tillbaka för att prisa Gud utom den här främlingen? Och han sade till honom: "Stig upp och gå! Din tro har frälst dig."

Här finns en lärdom för oss alla. Dessa leprasjuka var så nedbrutna av sjukdom att de hade stängts ute från samhället för att de inte skulle smitta ner andra. Deras begränsningar hade fastslagits av myndigheterna. Jesus kommer inom synhåll för dem och i sitt stora lidande ropar de till honom den ende som har kraft att bota dem. Jesus säger till dem att visa upp sig för prästerna. De har tro att ge sig iväg eftersom de litar på Kristi kraft att bota dem. Medan de är på väg upptäcker de att den förskräckliga sjukdomen har lämnat dem. Men bara en känner tacksamhet, (180) bara en känner sin stor tacksamhetskuld till Kristus för denna stora gärning som utförts för honom. Denne ende vänder om och prisar Gud, och i djupaste ödmjukhet faller han ner vid Kristi fötter och bekräftar med tacksamhet det verk som utförts för honom. Och denne man var en främling. De andra nio var judar.

För denne ende mans skull, som skulle komma att använda hälsans välsignelse på rätt sätt, helade Jesus alla tio. De nio fortsatte utan att uppskatta det som gjorts och gav inte Jesus något uppskattande tack för att han gjort detta.

På samma sätt kommer hälsoinstitutets läkares ansträngningar att bemötas. Men om, i deras arbete för att hjälpa den lidande mänskligheten, en av tjugo gör rätt bruk av de förmåner han tagit emot och uppskattar deras ansträngningar för honom, då borde läkaren vara tacksam och nöjd. Om ett liv av tio räddas, och en själ av etthundra räddas till Guds rike, då har alla som är förknippade med institutet fått riklig belöning för sina ansträngningar. All deras oro och omsorger kommer inte att vara förgäves. Om härlighetens Konung, himmelens Majestät, arbetade för den lidande mänskligheten, och så få uppskattade hans gudomliga hjälp, borde läkare och medarbetare vid

institutet skämmas över att klaga om deras små ansträngningar inte uppskattas av alla och verkar vara bortkastade på somliga.

Jag blev visad att de nio som inte vände tillbaka för att ära Gud, på ett korrekt sätt representerar några sabbatsfirare som kommer till hälsoinstitutet som patienter. De får stor uppmärksamhet och borde förstå läkarens oro och motgångar, och borde vara de sista att förorsaka onödiga omsorger och bördor. Ändå är jag ledsen att behöva säga att de patienter som är svårast att hantera på hälsoinstitutet är de som är av vår tro. De känner sig friare att framföra klagomål än någon annan grupp. Världsliga människor och kristna från andra samfund uppskattar de ansträngningar som görs för deras tillfrisknande mer än många sabbatsfirare gör. När de åker tillbaka hem utövar de ett inflytande som är mer förmånligt för hälsoinstitutet än sabbatsfirare gör. Några av dem (181) som känner sig så fria att ifrågasätta och klaga på hur institutet drivs är de som har behandlats till reducerat pris.

Detta har varit mycket nedslående för läkare och assistenter, men de borde tänka på Kristus deras store förebild, och inte tröttna på att göra gott. Om en enda i en stor grupp är tacksam och utövar rätt inflytande borde de tacka Gud och fatta mod. Den ende kan vara en främling och frågan kan uppkomma: Var är de andra nio? Varför visar inte alla sabbatsfirare sitt intresse och stöd för hälsoinstitutet? En del sabbatsfirare har så litet intresse att de, medan de får gratis vård vid institutet, talar nedsättande inför patienter om de sätt som används för att bota de sjuka. Jag önskar att dessa människor skulle begrunda sitt handlingssätt. Herren betraktar dem på samma sätt som han gjorde med de nio leprasjuka som inte vände tillbaka för att visa honom ära. Främlingar gör sitt och uppskattar de ansträngningar som gjorts för deras tillfrisknande, medan dessa har negativt inflytande på dem som har försökt göra gott mot dem.

Doktor B behöver odla artighet och vänlighet så att han inte sårar patienternas känslor i onöden. Han är uppriktig, öppenhyllig, noggrann, ärlig och flitig. Han har en god förståelse av sjukdomar men han borde ha grundligare kunskap om hur man ska behandla de sjuka. Tillsammans med denna kunskap behöver han utveckla sig själv, förfina sitt sätt och vara mer noggrann i sitt val av ord och illustrationer när han håller föreläsningar för gästerna.

Doktor B är mycket känslig och har av naturen ett livligt, impulsivt temperament. Han agerar alltför ofta efter stundens ingivelse. Han har ansträngt sig för att korrigera sitt hetsiga humör och övervinna sina svagheter, men han behöver anstränga sig mer. Om han anser att saker blir fel har han alltför bråttom att tala om vad han tycker för dem som gjort misstag, och han väljer inte alltid de lämpligaste orden för situationen. Ibland förolämpar han patienter så att de hatar honom och lämnar institutionen med fientliga känslor som är till skada både för dem själva och institutionen. Det gör sällan någon nytta att tala på ett fördömande sätt till patienter som är sjuka till kropp och sinne. (182) Det är inte många av dem som rört sig i världsliga kretsar och som ser saker utifrån ett världsligt perspektiv, som är beredda att få fakta om sig själva framförda inför sig. Man bör inte ens uttala sanningar när

som helst. Det finns rätta tidpunkter och tillfällen att tala, när ord inte verkar stötande. Läkarna borde inte vara utarbetade och stressade, för detta tillstånd främjar inte sinnesro, stabila nerver och en uppmuntrande, glad anda. Doktor B har varit för hårt bunden till institutet. Han borde ha fått omväxling. Han borde resa iväg från Battle Creek ibland, vila och hälsa på hos människor, inte alltid läkarbesök utan göra besök där han kan känna sig ledig och där han inte behöver oroa sig för de sjuka.

Alla läkare borde då och då få förmånen att komma bort från hälsoinstitutet, speciellt de som bär tunga bördor och stort ansvar. Om det är sådan brist på hjälp att detta inte kan ske bör man ordna mer hjälp. Man bör akta sig så att läkarna inte blir så överarbetade att de inte klarar att utföra sina yrkesmässiga plikter. Detta bör förhindras om det är möjligt, för det påverkar institutets intressen negativt. Läkarna bör hålla sig i form. De får inte bli sjuka av för mycket arbete eller sin egen oförsiktighet.

Jag blev visad att doktor B blir alltför lätt modfäll. Det kommer alltid att dyka upp saker som irriterar, förvirrar och prövar läkarens och assistentens tålmod. De måste vara beredda på det och inte bli upprörda eller komma ur balans. De måste vara lugna och vänliga oavsett vad som inträffar. De utövar ett inflytande som kommer att avspeglas genom patienterna i andra stater och som kommer att reflekteras tillbaka på hälsoinstitutet, på gott eller ont. De bör alltid ha klart för sig att de har med män och kvinnor att göra som har ett sjukt tankesätt, som ofta ser ting i ett förvridet ljus och ändå är övertygade om att de förstår saken fullständigt. Läkare bör förstå att ett mjukt svar stillar vrede. Ett klokt handlingssätt måste tillämpas vid ett institut där sjuka behandlas för (183) att framgångsrikt kunna styra sjukliga sinnen och hjälpa de sjuka. Om läkare kan förbli lugna mitt i en storm av förhastade och upprörda ord, om de kan styra sina egna känslor när de blir provocerade och förolämpade, då är de verkligen segrare. ”Bättre en tålmodig man än en hjälte, bättre styra sitt sinne än inta en stad.” Att kuva jaget, att lägga känslorna under viljans kontroll, är den största seger som män och kvinnor kan vinna.

Doktor B är inte blind för sitt speciella temperament. Han ser sina brister och när han känner trycket på sig vill han gärna dra sig tillbaka och vända ryggen mot slagfältet. Men han kommer inte att vinna något genom att göra så. Han är placerad där hans omgivning och trycket från omständigheterna utvecklar de starka sidorna i hans karaktär, karaktärsdrag som behöver få de det grova avlägsnat så att de kan bli förfinade och upphöjda. Att fly från striden kommer inte att avlägsna defekterna i hans karaktär. Om han skulle fly från institutet skulle han inte avlägsna eller övervinna svagheter i sin karaktär genom det. Han har ett arbete framför sig att övervinna dessa defekter, om han vill vara ibland dem som ska stå felfria inför Guds tron, som har kommit igenom stora prövningar och som har tvättat sina karaktärskläder och gjort dem vita i Lammets blod. Förutsättningarna för att kunna tvätta har skapats åt oss. Källan har förberetts till en oändlig kostnad, och bördan av att tvätta vilar på oss som är ofullkomliga inför Gud. Herren har inte för avsikt att avlägsna dessa fläckar och orenheter utan att vi själva gör något. Vi måste tvätta våra kläder i Lammets blod. Vi kan gripa tag i Kristi

blods förtjänster genom tro, och genom hans nåd och kraft kan vi få styrka att övervinna våra fel, våra synder, våra karaktärsbrister, och stiga fram som segrare med våra kläder tvättade i Lammets blod.

Doktor B borde dagligen försöka öka sin kunskapsbank och kultivera vänlighet och ett förfinat sätt. I sina föreläsningar för gästerna har han lätt att sänka sig till en låg nivå. Deras inflytande är inte upplyftande. Han bör hålla i minnet (184) att han umgås med olika sorters människor och att det intryck han gör kommer att sträcka sig till andra stater och återspeglas på institutet. Att ha med män och kvinnor att göra vars sinnen såväl som kroppar är sjuka är ett känsligt arbete. Det krävs stor visdom av läkaren vid institutet för att bota kroppen genom sinnet. Men få inser vilken makt sinnet har över kroppen. En stor del av den sjuklighet som plågar mänskligheten har sitt ursprung i sinnet och kan bara botas genom att sinnets hälsa återupprättas. Det är många fler än vi kan föreställa oss som är sjuka mentalt. Hjärtesorger ger många människor dålig matsmältning för mentala problem har en förlamande inverkan på matsmältningsorganen

Andra hälsoinstitut ser med avund på hälsoinstitutet i Battle Creek. De arbetar utifrån världsliga ståndpunkter medan hälsoinstitutets ledning arbetar utifrån religiösa ståndpunkter och erkänner Gud som sin ägare. De arbetar inte sjäviskt, enbart för pengar, utan för Kristus och mänsklighetens skull. De strävar efter att vara till nytta för den lidande mänskligheten, att hela det sjuka sinnet lika väl som den lidande kroppen, genom att leda de sjuka till Kristus, syndarens Vän. De utesluter inte religion ur sammanhanget utan gör Gud till sin förtröstan och tillit. De sjuka leds till Jesus. När läkarna gjort vad de kan för den sjuke ber de Gud att verka tillsammans med deras ansträngningar och återupprätta den lidande individen till hälsa. Detta har han gjort i några fall som svar på trons bön. Och det kommer han (185) att fortsätta göra om de är trofasta och sätter sin tillit till honom. Hälsoinstitutet kommer att bli en framgång eftersom Gud understödjer det. Om hans välsignelser följer institutet kommer det att blomstra och bli ett verktyg för att göra mycket gott. Andra institutioner är medvetna om den höga standard av moraliskt och religiöst inflytande som finns på vårt institut. De ser att dess ledare inte drivs av själviska, världsliga principer, och de är avundsjuka beträffande dess imponerande och ledande inflytande.

Faran av applåder

Det har visats mig att man bör vara mycket försiktig, även när det är nödvändigt att hjälpa män och kvinnor som är nedtyngda, så att de inte litar sig på sitt eget förstånd istället för att helt förlita sig på Gud. Det är riskabelt att lovorda personer eller upphöja en Kristi tjänares duglighet. På Guds dag kommer väldigt många att vägas på vågen och konstateras vara för lätta, på grund av upphöjelse. Jag vill varna mina bröder och systrar för att någonsin smickra personer på grund av deras förmågor, för de kan inte hantera det. Jaget blir lätt upphöjt, och följden av det blir

att många förlorar sin balans. Jag säger på nytt till mina bröder och systrar: Om ni vill undvika ansvar för andra människors eviga väl, smickra aldrig, lovsjung inte människors ansträngningar, ty det kan visa sig bli deras undergång. Det är riskabelt att genom ord och handlingar upphöja en broder eller syster, hur ödmjuk hans eller hennes hållning än må förefalla. Om de verkligen äger den ödmjuka och stilla ande som Gud uppskattar så högt, hjälp dem att bevara den. Detta sker inte genom att kritisera dem eller låta bli att uppskatta deras sanna värde. Men det är få som kan bära beröm utan att ta skada.

En del dugliga Herrens tjänare, som nu predikar sanningen för vår tid, älskar att få bifall. Applåder stimulerar dem på samma sätt som ett (186) glas vin gör med den berusade. Placera dessa Herrens tjänare där de har en liten församling som inte ger anledning att hoppas på någon särskild hänförelse och som inte väcker något särskilt motstånd, och de kommer att förlora sitt intresse och sin glöd. De kommer att vara lika likgiltiga i arbetet som den onyktre blir när man har tagit ifrån honom hans vin. Dessa män kommer att misslyckas att vara verkliga, praktiska arbetare, till dess att de har lärt sig att arbeta utan att begestras av applåder.

Att arbeta för dem som farit vilse

Broder C och D misslyckades i några avseenden när de hanterade församlingens angelägenheter i Battle Creek. De agerade alltför mycket i egen kraft och litade inte helt på Gud. De lyckades inte göra sin plikt eftersom de inte ledde församlingen till Gud, det levande vattnets källa där de kunde fylla sina behov och mätta själens hunger. Den Helige Andes förnyande, helgande inverkan, som kunde ge frid och hopp till det bekymrade samvetet och återställa själens hälsa och glädje, gjordes inte till det allra viktigaste. De goda syften som de hade uppnåddes inte. Dessa bröder var alltför kyligt kritiska när de prövade människor som sökte medlemskap i församlingen. Dessa tjänande bröder hade ingen innerlig känsla för att gråta med dem som gråter och glädja sig med dem som är glada, som de borde ha haft.

Kristus identifierade sig med sitt folks behov. Deras behov och lidande var hans. Han säger: "Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig. Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig. Guds tjänare borde ha sina hjärtan fyllda av ömma känslor och verklig kärlek för Kristi efterföljare. De borde visa det djupa intresse som Kristus visar oss i den omsorg som herden har för det förlorade fåret. (187) De borde följa det exempel som Kristus gett och visa samma medlidande och mildhet, och samma ömma och medlidsamma kärlek, som han har visat mot oss.

Själens starka moraliska krafter är tro, hopp och kärlek. Om dessa är överksamma kan en pastor vara aldrig så ivrig

och nitisk, men hans arbete kommer inte att godtas av Gud och han kan inte åstadkomma det som är gott i församlingen. En Kristi tjänare som frambär Guds allvarliga budskap till folket, borde alltid handla rättvist, älska nåd och vandra ödmjukt inför Gud. Kristi Ande i hjärtat kommer att väcka alla inte krafter för att ge näring och skydd åt fåren i hans fälla, som en trogen och sann herde. Kärleken är den gyllene kedja, som binder troende hjärtan till varandra med frivilliga band av vänskap, vänlighet och trogen trofasthet, och som binder själen till Gud. Det finns en tydlig brist på kärlek, medlidande och deltagande ömhet bland bröderna. Kristi tjänare är alltför kyliga och hjärtlösa! Deras hjärtan glöder inte av ömt medlidande och uppriktig kärlek. Den renaste och mest upphöjda hängivenhet för Gud är den som visar sig i den ivrigaste längtan och ansträngningar att vinna människor för Kristus. Orsaken till att pastorer som predikar sanningen för vår tid inte är mera framgångsrika, är att de saknar, i hög grad saknar tro, hopp och kärlek. Det finns möda och strider, självförnekelse och hemliga inte prövningar för oss alla att möta och bära. Det kommer att vara sorg och tårar över våra synder. Det kommer att vara ständiga strider och vaksamhet blandat med ånger och skam på grund av våra brister.

Låt inte dem som förkunnar vår käre Frälsares kors glömma sin egen erfarenhet när det gäller dessa ting, utan alltid komma ihåg att de själva bara är människor, benägna att fela och med samma böjelser som sina bröder. Och om de ska hjälpa sina bröder måste de vara uthålliga i sina ansträngningar att göra dem gott och ha sina hjärtan fyllda av medlidande och kärlek. De måste komma nära sina bröder och hjälpa dem där de är svaga och i störst behov av hjälp. De som undervisar om Guds ord och trossatser borde mjuka upp sina egna hårda, stolta och otroende (188) hjärtan om de vill se detsamma hos sina bröder. Kristus har gjort allt för oss eftersom vi var hjälplösa. Vi var bundna i mörkrets bojor, i synd och missmod, och kunde därför inte göra något för oss själva. Det är genom att öva tro, hopp och kärlek som vi kommer närmare och närmare den fullkomliga helgelsens ideal. Våra syskon känner samma behov av medlidande som vi har känt. Vi borde inte belasta dem med onödigt klander, utan låta Kristi kärlek tvinga oss att vara mycket barmhärtiga och ömsinta så att vi kan gråta över dem som kommit vilse och avfallit från Gud. Människan är oändligt värdefull. Hennes värde kan bara uppskattas genom den lösensumma som betalats för henne. Golgata! Golgata! Golgata! förklarar en människas verkliga värde.

Sabbatsskolan

Levande gudsfruktan är en princip som bör utövas. Guds kraft kan uppnå det som alla system i världen inte kan uträtta åt oss. Arbetet med att fullända en kristen karaktär är helt beroende av den nåd och styrka som bara finns hos Gud. Utan nådens kraft över hjärtat, som bistår våra ansträngningar och helgar vårt arbete kommer vi att misslyckas med att rädda våra egna själar och att rädda andras själar. Systematiskt och välordnat arbete är

nödvändigt, men ingen ska tro att det kommer att fungera utan Guds nåd och kraft som verkar i sinnet och hjärtat. Kropp och sinne skulle svika trots alla ceremonier när vi försöker genomföra våra planer, om vi inte har Guds kraft som inspirerar oss och ger mod att genomföra dem.

Sabbatsskolan i Battle Creek blev broder E's enda stora intresse. Den upptog de ungas hela uppmärksamhet medan andra religiösa plikter försumrades. Ofta åkte sabbatsskoleföreståndaren, flera av lärarna och ganska många deltagare hem för att vila när sabbatsskolan avslutades. De kände att deras uppdrag (189) var slut för dagen och att de inte hade någon mer uppgift. När klockan ringde till den offentliga gudstjänsten och människor lämnade sina hem på väg till gudstjänstlokalen mötte de många från sabbatsskolan som var på väg hem. Oavsett hur viktigt mötet var kunde många av sabbatsskolans deltagare inte väckas till att dra nytta av de instruktioner som pastorn gav om viktiga bibelämnena. Medan många barn inte deltog i gudstjänsten alls hade några av dem som var kvar ingen nytta av det som sades eftersom de uppfattade den som en tröttsam belastning.

Det bör vara ordning och reda i våra sabbatsskolor. Barn som deltar i dessa skolor borde uppskatta de förmåner de har och de förväntas lyda sabbatsskolans regler. Föräldrar borde vara ännu mer noggranna med att deras barn gör sina läxor till sabbatsskolan än till den vanliga skolans lektioner. Bibelstudierna borde läras in ännu bättre än deras läxor till den vanliga skolan. Om föräldrar och barn inte förstår hur nödvändigt detta är det bättre att barnen stannar hemma, för sabbatsskolan kommer inte att vara till någon välsignelse för dem. Föräldrar och barn borde arbeta tillsammans med sabbatsskoleföreståndaren och lärarna och på så sätt visa att de uppskattar de ansträngningar som görs för dem. Föräldrar borde vara särskilt intresserade av sina barns religiösa uppfostran så att barnen kan få grundligare kunskaper om skriften.

Det finns många barn som påstår att de inte haft tid att lära sig sabbatsskoleläxan, men det är få som inte skulle finna tid att lära in bibelstudierna om de var intresserade av dem. En del ägnar tid åt nöjen och rundturer, andra åt onödigt arbete med att dekorera sina kläder så att de kan visas upp, och på så sätt kultivera stolthet och ytlighet. De dyrbara timmar som slösas bort på detta sätt är Guds tid, som de måste redovisa inför honom. De timmar som ägnas åt onödiga utsmyckningar eller nöjen och meningslöst prat kommer att föras fram i domen tillsammans med alla gärningar.

Arbetare på redaktionen

(190) De arbetare på redaktionen som bekänner sig tro på sanningen borde visa sanningens kraft i sina liv och bevisa att de arbetar framåt och uppåt utifrån principer. De borde forma sina liv och sina karaktärer efter den fullkomliga Förebilden. Om alla med klarsynthet kunde se in i evighetens oerhörda verklighet, vilken fasa över att bli

fördömd skulle då drabba somliga på redaktionen som nu fortsätter till synes ointresserade, trots att bara en liten tid skiljer dem från evighetens scenarion. Många varningar har getts och understrukits med starka känslor och ivriga böner, alla troget registerade i himlen, för att var och en ska kunna göra bokslut på den undersökande domens dag. Kristi utröttliga kärlek har följt dem som är engagerade i hans verk på redaktionen. Gud har följt dem med välsignelser och vädjanden trots att han hatar de synder och den trolöshet som klibbar fast vid dem som spetsiska. De djupa och allvarliga sanningar som de på redaktionen haft förmånen att lyssna till borde väcka deras känslor och leda dem att uppskatta det ljus som Gud gett dem. Om de vill vandra i ljuset kommer det att förädla deras liv med himlens prydnader, renhet och sann gudsfruktan.

Det ligger en öppen väg framför var och en på redaktionen att verkligen engagera sig i Kristi verk och själars frälsning. Kristus lämnade himlen och Faderns famn för att komma till en ovänlig, förlorad värld för att rädda dem som vill bli räddade. Han gick i frivillig landsflykt från sin Fader och bytte det rena umgänget med änglar mot en fallen mänsklighet, helt förorenad av synd. Med sorg och bestörtning bevittnar Kristus den kyla, ointresse och nonchalans varmed hans bekännande efterföljare på redaktionen behandlar det ljus och de budskap av varning och kärlek som han har gett dem. Kristus har försett alla som hungrar och törstar med livets bröd och vatten.

Kristus fordrar av alla på redaktionen att de ska arbeta utifrån höga motiv. (191) Kristus har gett en förebild i sitt eget liv. Alla borde arbeta för själars frälsning med intresse, hängivenhet och tro. Om alla på redaktionen vill arbeta med osjälviska syften och se det heliga i arbetet kommer Guds välsignelse att vila över dem. Om alla villigt och glatt hade tagit på sig sina olika bördor skulle all slit och oro inte ha vilat så tungt på min make

Så få uppriktiga böner som har sänts upp till Gud i tro för dem som arbetade på redaktionen och som inte var helt och hållet i sanningen! Vem har förstått värdet av den själ som Kristus har dött för? Vem har varit arbetare i Herrens vingård? Jag såg att änglar var bedrövade över det ytliga lättsinnet hos Kristi bekännande efterföljare som hanterade heliga ärenden på redaktionen. Somliga har inte mer känsla för verkets heliga karaktär än om de var engagerade i vanligt arbete. Gud kallar nu dem som tar plats i vingården utan att ge frukt, att helga sig själva till honom och centrera sin kärlek och sitt hopp kring honom.

Herren önskar att alla som är förknippade med redaktionen blev förvaltare och bärare av bördor. Om de söker nöjen, om de inte praktiserar självförnekelse passar de inte på redaktionen. Redaktionens arbetare borde känna när de kommer in där, att det är en helig plats, en plats där Guds verk utförs när en sanning publiceras som kommer att avgöra själars öde. Men känner inte och inser inte detta som man borde. Det pågår samtal i sättningsavdelningen som avleder koncentrationen från arbetet. Redaktionen är ingen plats för visiter, för uppvaktning, nöjen eller själviskhet. Alla borde känna att de arbetar för Gud. Han som sällar alla motiv och läser alla hjärtan, prövar, testar och sällar sitt folk, speciellt de som har ljus och kunskap,

och som är engagerade i hans heliga verk. Gud prövar hjärtan och njurar, och kommer inte att godta något mindre än fullständig hängivenhet för arbetet och helgelse åt honom själv. Alla på redaktionen borde ta sig an sina dagliga uppgifter som om de var i Guds närvaro. De borde inte nöja sig med att utföra bara (192) vad som krävs för att klara sig och få sin lön. Alla borde arbeta överallt där de kan vara till mest nytta. När broder White inte är på plats är några trogna och andra ögontjänare. Om alla som bekände sig vara Kristi efterföljare hade varit trogna i att utföra arbetsuppgifterna på redaktionen skulle det ha skett en stor förbättring. Unga män och unga kvinnor har varit alltför uppslukade av varandras sällskap, pratat, skämtat och skojat, och Guds änglar har drivits från redaktionen

Marcus Lichtenstein var en gudfruktig ung man, men han såg så litet av sanna religiösa principer bland människorna i församlingen och på redaktionen att han blev förbryllad, bedrövad och upprörd. Han stördes av bristen på noggrannhet när det gällde att hålla sabbaten som visades av några som trots det påstod sig hålla lagen. Marcus hade en upphöjd syn på arbetet på redaktionen, men ytligheten, lättsinnet och bristen på principer störde honom. Gud hade manat honom och i sin försyn satt honom i förbindelse med sitt verk på redaktionen. Men några av dem som arbetar på redaktionen vet så litet om Guds sinne och vilja att de såg de märkvärdiga händelserna kring Marcus omvändelse från judendomen som oväsentliga. Han värdesattes inte. Han plågades ofta av F's och andras uppträdande på redaktionen, och när han försökte tillrättvisa dem bemötte man hans ord med förakt. Skulle han försöka lära dem? Hans bristfälliga språk blev orsak till gyckel och munterhet för somliga.

Marcus var djupt bekymrad över F's situation, men kunde inte finna något sätt att hjälpa honom. Marcus skulle aldrig ha lämnat redaktionen om de unga männen hade levt upp till sin bekännelse. Om han lider skeppsbrott i tron kommer hans blod helt säkert att finnas på de ungdomars kläder som bekänner Kristus, men som genom sina handlingar, sina ord och sitt uppförande tydligt slår fast att de inte är av Kristus utan av världen. Detta bedrövlige tillstånd av försummelse, likgiltighet och trolöshet måste upphöra. En genomgripande och permanent förändring måste äga rum på redaktionen. (193) Annars borde de som haft så mycket ljus och så stora förmåner avskedas och andra ta deras platser, även om de inte är troende. Det är fruktansvärt att ha lurat sig själv. Ängeln sa, medan han pekade på dem på redaktionen: "Jag säger er att om er rättfärdighet inte går långt utöver de skriftlärdas och fariséernas, skall ni inte komma in i himmelriket." En bekännelse räcker inte. Det måste ett finnas en förädling invävd i själen och genomförd i livet.

Kristi kärlek når till det jordiska eländets och lidandets djup, annars skulle den inte kunna hjälpa den värsta syndare. Den når också den Eviges tron, annars skulle människan inte kunna lyftas från sitt sjunkna tillstånd och våra behov skulle inte tillgodoses, vår längtan kunde inte tillfredsställas. Kristus har gått före från jorden till himlen. Han utgör den förenande länken mellan dessa två världar. Han tar Guds kärlek och beskydd till människan och för människan upp till försoning med Gud genom sina förtjänster. Kristus är vägen, sanningen och livet. Det är

svårt att följa efter, steg för steg, mödosamt och sakta, framåt och uppåt på renhetens och helighetens stig. Men Kristus har gjort tillräckliga förberedelser för att ge oss nya krafter och gudomlig styrka på varje steg framåt i det gudomliga livet. Detta är den kunskap och erfarenhet som arbetarna på redaktionen saknar, och måste ha för att inte dagligen dra vanära över Kristi sak

Broder G gör ett misstag i sitt liv. Han har för höga tankar om sig själv. Han har inte börjat bygga på rätt sätt för att göra sitt liv till en framgång. Han bygger på taket men grunden är inte lagd på rätt sätt. Fundamentet måste läggas under jorden och sen kan byggnaden resas. Han behöver disciplin och erfarenhet i vardagslivets plikter, vilket vetenskapen inte kan ge. All hans utbildning kommer inte att ge honom fysisk motion så att han blir härdad för livets påfrestningar.

Utifrån det som visats mig borde hjälp till redaktionen väljas med omsorg. De unga, oprövade och ohelgade borde inte placeras där, för de utsätts för frestelser och har inte stabila karaktärer. De som har format sin karaktär, som har fasta principer och som har Guds sanning i sina hjärtan kommer inte att bli en ständig källa till bekymmer och oro, utan vara till hjälp och välsignelse. Förlagsexpeditionen kan mer än väl se till att man får goda medhjälpare med både förmåga och principer. Församlingen ska å sin sida inte försöka tjäna något på dem som kommer till redaktionen för att lära sig yrket. Det finns positioner där somliga kan tjäna mer än vid redaktionen men de kan aldrig hitta en plats som är viktigare, mer hedrande eller högre uppsatt än Guds verk på redaktionen. De som arbetar troget och osjälviskt kommer att bli belönade. Det finns en härlig krona förberedd för dem. I jämförelse med den är världslig ära och välbehag lätta som dammkorn i vågskålen. Speciellt de som varit trogna mot Gud och vakat över andras andliga välfärd på kontoret kommer att bli välsignade. I jämförelse med detta blir ekonomiska och världsliga intressen betydelselösa. I den ena vågskålen ligger gyllene damm, i den andra ligger en mänsklig varelse som är så värdefull att Guds Son har offrat ära, rikedomar och härlighet för att rädda den ur syndens fångenskap och hopplös förtvivlan. Människan är oändligt värdefull och kräver den största omsorg. Varje människa som fruktar Gud på detta kontor borde lägga bort barnlighet och ytlighet och med verkligt moraliskt mod stå upp i vuxen värdighet, undvika närgångenhet men ändå knyta samman hjärtan med band av kristet intresse och kärlek. Människor längtar efter medkänsla och kärlek och blir lika upplivade och styrkta av det som blommor blir av regnskurar och solsken.

Bibeln borde läsas dagligen. Ett religiöst liv och trohet mot Gud är det bästa skyddet för de unga som utsätts för frestelser från dem de umgås med under sin utbildning. Guds Ord kommer att ge en korrekt norm för vad som är rätt eller fel och moraliska principer. Fasta och sanna principer är ungdomarnas enda säkerhet. Tydliga mål och (195) beslutsamhet kommer att stänga många dörrar för frestelser och inflytande som är skadligt för den kristna karaktären. Ett svagt och vacklande lynne som blivit bortskämt i barnåren och i ungdomen kommer att göra livet till en ständig möda och kamp eftersom det saknas beslutsamhet och fasta principer. Sådana personer kommer

alltid att hindras från att nå framgång i detta liv och riskera att förlora det eviga livet. Det säkraste är att stå upp för det som är rätt. Först och främst bör man tänka på att ära Gud och i andra hand att vara trofast mot människor när man utför vardagens uppgifter, möter dess prövningar och bär dess bördor med fasthet och beslutsamt hjärta. Nitiska och outtröttliga ansträngningar tillsammans med ett tydligt mål och fullständigt förtroende för Gud kommer att hjälpa i alla svårigheter och ge oss förmåga att leva ett nyttigt liv i denna värld och göra oss lämpliga för det eviga livet.

Kärlek och plikt

Kärleken har en tvillingsyster som heter Plikt. Kärlek och Plikt står sida vid sida. Om man ger kärlek men försummar plikten, kommer det att göra barnen styvnackade, egensinniga, förvända, själviska och olydiga. Om den hårda plikten tillåts att råda ensam, utan kärlek för att mjuka upp och få barnet med sig, kommer det att ge ett liknande resultat. Plikt och kärlek måste blandas för att barnen ska uppfostras rätt.

Förr i tiden instruerades prästen: "De skall lära mitt folk att skilja mellan heligt och oheligt och undervisa dem om skillnaden mellan orent och rent. I rättstvister skall de uppträda som domare och skall döma efter mina bud." "När jag säger till den ogudaktige: Du ogudaktige, du måste dö! och du då inte varnar honom för den väg han går, så skall den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. Men om du varnar den ogudaktige för den väg han går, för att han skall vända om ifrån den, och han ändå inte vänder om ifrån sin väg, då skall han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat ditt liv."

(196) Här framhålls Guds tjänares plikt klart och tydligt. De kan inte ursäktas från sin plikt att troget tillrättvisa synd och fel hos Guds folk, även om det är en obehaglig uppgift som kanske inte accepteras av den som har felat. Men i de flesta fall skulle den som gjort fel ha tagit emot varningen och följt den, om inte andra stod i vägen. De håller med och tycker synd om den som har blivit tillrättvisad och känner att de måste försvara honom. De ser inte att Herren är missbelåten med den som felat, eftersom Guds verk har blivit skadat och hans namn vanärat. Människor har vänt sig bort från Gud och lidit skeppsbrott i tron som resultat av den orätta väg som har följts av den som gjort fel, men Guds tjänare vars omdöme är fördunklat och vars uppfattning har påverkats av felaktigt inflytande, vill lika gärna ta ställning för den felande, vars inflytande har gjort så mycket skada, som för den som tillrättvisar felaktigheter och synd. När de gör det säger de i praktiken till syndaren: "Bekymra dig inte och bli inte nedslagen, för du har nästan rätt när allt kommer omkring. Det kommer att gå bra för dig."

Gud fordrar av sina tjänare att de skall vandra i ljuset och inte hålla för ögonen så att de inte kan urskilja Satans verk. De borde vara beredda att varna och tillrättvisa dem som

är i fara på grund av hans listiga knep. Satan verkar både till höger och till vänster för att komma i överläge. Han vilar inte. Han är uthållig. Han är outtröttlig och slug när det gäller att dra fördel av varje tillfälle och vända det till sin fördel i sin strid mot sanningen och Guds rikes intressen. Det är ett beklagligt faktum, att Guds tjänare inte ens är hälften så vakna för Satans listiga knep som de borde vara. I stället för att stå emot djävulen så att han ska fly ifrån dem, är många benägna att kompromissa med mörkrets makter.

Församlingen i Battle Creek

(197) Det finns allvarliga invändningar mot att placera skolan i Battle Creek. Församlingen är stor och det finns många ungdomar i anslutning till den. Om det inflytande som en medlem har över en annan i en så stor församling vore uppflytande och ledde till renhet och överlåtelse till Gud, då skulle de ungdomar som kommer till Battle Creek ha större fördelar än om skolan var lokaliserad någon annanstans. Men om inflytandet i Battle Creek ska fortsätta så som det varit under många år som gått skulle jag råda föräldrar att hålla sina barn borta från Battle Creek. Det är bara ett fåtal i den stora församlingen som har ett inflytande som stadigt drar människor till Kristus, medan det finns många som genom sitt exempel kommer att leda ungdomarna bort från Gud till kärleken till världen

Många i församlingen i Battle Creek har ingen känsla för sitt ansvar. De som har en verksam gudsfruktan kommer att behålla sina karaktärsegenskaper under vilka omständigheter som helst. De kommer inte att vara som vasstrået som vajar för vinden. De som bor långt bort tror att de skulle ha stora fördelar av förmånen att bo i Battle Creek, i en stark församling där deras barn kunde dra nytta av sabbatsskola och möten. Några av våra bröder och systrar har gjort uppoffringar för att deras barn skulle kunna bo där. Men de har nästan alltid blivit besvikna. Det var få i församlingen som visade ett osjälviskt intresse för dessa ungdomar. Församlingen betedde sig i allmänhet som fariseiska främlingar, långt ifrån dem som behövde deras hjälp mest. En del ungdomar i församlingen, som bekände sig tjäna Gud men älskade nöjen och världen mer, var redo att lära känna de unga främlingar som kom ibland dem, och ha starkt inflytande över dem för att leda dem till världen istället för närmare Gud. När dessa återvänder hem är de längre ifrån sanningen än när de kom till Battle Creek.

(198) Det saknas män och kvinnor i verkets kärna som vill vara omhändertagande fäder och mödrar i Israel, som kan bry sig om mer än bara mig och mitt. De skulle ha hjärtan som brann av kärlek för de dyrbara ungdomarna, vare sig de är medlemmar av deras egna familjer eller är deras grannars barn. De är medlemmar i Guds stora familj, som Kristus var så intresserad av att han gjorde varje möjlig uppoffring för att rädda dem. Han lämnade sin härlighet, sin kungavärdighet, sin kungliga tron och skrud, och blev fattig för att människors barn skulle bli rika genom hans fattigdom. Till sist gav han sitt liv för att kunna rädda mänskligheten från hopplöst elände. Detta är den förebild av osjälvisk godhet som Kristus gett oss att följa.

Enligt Guds nådiga försyn har många ungdomar, och även vuxna, kastats i armarna på församlingen i Battle Creek för att de ska välsigna dem med det stora ljus som Gud har gett dem. Genom sina osjälviska ansträngningar skulle de kunnat ha förmånen att föra dem till Kristus och sanningen. Kristus sänder sina änglar att hjälpa dem som kommit under sanningens inflytande, för att mjuka upp deras hjärtan och göra dem mottagliga för påverkan från hans sanning. Medan Gud och hans änglar gör sitt arbete verkar de som bekänner sig vara Kristi efterföljare vara svalt ointresserade. De arbetar inte tillsammans med Kristus och de heliga änglarna. Trots att de bekänner sig vara Guds tjänare, tjänar de sina egna intressen och älskar sitt eget nöje, och själar går under omkring dem. Dessa människor kan verkligen säga: "Ingen brydde sig om min själ." Församlingen har låtit bli att göra det bästa av de förmåner och välsignelser som de haft inom räckhåll, och genom att de försummat sin plikt har gyllene tillfällen gått förlorade att vinna själar för Kristus.

Människor som inte varit troende har bott ibland dem i månader, och de har inte gjort några särskilda ansträngningar att rädda dem. Hur kan Mästaren hysa aktning för sådana tjänare? De som inte trodde skulle ha svarat på ansträngningar som gjorts för deras skull om bröderna och systrarna hade levt upp till sin höga bekännelse. Om de hade sökt (199) tillfälle att arbeta för sin Mästares intressen, för att föra hans verk framåt, skulle de ha visat vänlighet och kärlek mot dem. De skulle ha sökt tillfällen att be med dem och för dem, och de skulle ha känt att ett allvarligt ansvar vilade på dem att visa sin tro genom sina gärningar, genom förmaningar och gott exempel. Med deras hjälp kunde dessa själar ha räddats och blivit som stjärnor i deras glädjekronor. Men i många fall har det gyllene tillfället passerat för att aldrig komma igen. De människor som stod inför ett avgörande val har ställt sig i fiendens led och blivit fiender till Gud och sanningen. Och vittnesbördet om Kristi bekännande efterföljares otrohet har nått upp till himlen.

Jag blev visad att om ungdomarna i Battle Creek var trogna sin bekännelse skulle de kunna utöva ett starkt och gott inflytande över sina kamrater. Men en stor andel av ungdomarna i Battle Creek behöver en kristen erfarenhet. De känner inte Gud genom egen erfarenhet. De saknar egen personlig erfarenhet av det kristna livet och de måste gå under med de otroende om de inte skaffar sig denna erfarenhet. Denna grupp av ungdomar följer sina infall snarare än plikten. En del vill inte styras av principer. De kämpar inte till det yttersta för att komma in genom den trånga porten, darrande av fruktan för att de inte ska lyckas. De är självsäkra, skrytsamma, stolta, olydiga, otacksamma och oheliga. Det är just sådana människor som leder själar på den breda vägen till fördärvet. Om Kristus inte finns i dem kan de inte vara exempel på honom i sina liv och karaktärer.

Församlingen i Battle Creek har haft mycket ljus. Som ett folk har de varit särskilt gynnade av Gud. De har inte lämnats i okunnighet när det gäller Guds vilja för dem. De skulle kunnat komma mycket längre än de gjort nu om de hade vandrat i ljuset. De är inte det avskiljda, särskilda och heliga folk som deras tro kräver, och som Gud erkänner och bekräftar som ljusets barn. De är inte så lydiga och

hängivna som deras upphöjda ställning och heliga skyldighet kräver av dem, som barn som vandrar i ljuset. Det allvarligaste budskap som någonsin (200) getts till världen har anförtrotts dem. Herren har gjort den församlingen till förvaltare av hans budord på ett sätt som ingen annan församling är. Gud visade inte sin särskilda ynnest genom att anförtro dem hans heliga sanning, för att bara de själva skulle ha nytta av det ljus som gavs, utan för att ljuset som reflekteras på dem från himlen skulle lysa vidare på andra och reflekteras tillbaka på Gud från dem som förhårligar honom genom att ta emot sanningen. Många i Battle Creek kommer att ha en skrämmande redovisning att lägga fram på Guds dag för denna syndiga försummelse av sina plikter

Många av dem som bekänner sig tro sanningen i Battle Creek motsäger sin tro genom sina gärningar. De är lika otroende och långt från att uppfylla Guds krav och från att nå upp till sin trosbekännelse, som den judiska församlingen var vid tiden för Kristi första ankomst. Om Kristus skulle uppenbara sig ibland dem, förebrå och tillrättvisa självskhet, stolthet och kärlek till världens vänskap, som han gjorde när han kom första gången, skulle ett fåtal känna igen honom som Härlighetens Herre. De skulle inte godta den bild han skulle presentera för dem av deras försummade plikter. De skulle svara honom rakt i ansiktet: "Du har helt fel. Vi har gjort den och den goda och fantastiska saken, och utfört den och den underbara gärningen. Vi har rätt att bli upphöjda för våra goda gärningar

Judarna uppslukades inte av mörkret på en gång. Det var en successiv process, tills de inte längre kunde uppfatta Guds gåva när han sände sin Son. Församlingen i Battle Creek har haft överlägsna fördelar och de kommer att dömas utifrån det ljus och de förmåner de haft. Deras brister, deras otro, deras hårda hjärtan och deras försummelse att uppskatta och följa ljuset är inte mindre än de gynnade judarnas, som avvisade de välsignelser de kunde ha tagit emot och som korsfäste Guds Son. Judarna framstår nu som förvånande och står med skam inför världen.

Församlingen i Battle Creek är som Kapernaum som Kristus beskrev som upphöjd till himlen genom det ljus och de förmåner som hade getts dem. Om det ljus och de förmåner som de hade välsignats med hade getts till Sodom (201) och Gomorra skulle de ha kunnat stå kvar till denna dag. Om det ljus och den kunskap som församlingen i Battle Creek har tagit emot hade getts till de nationer som sitter i mörker, kunde de ha kommit mycket längre än den församlingen.

Församlingen i Laodicea trodde verkligen på, och glädde sig åt evangeliets välsignelser. De trodde de var rika i Guds ögon när det Sanna Vittnet kallade dem fattiga, nakna, blinda och ömkansvärda. Detta är fallet med församlingen i Battle Creek och med en stor del av dem som bekänner sig vara Guds folk som håller hans bud. Herren ser inte som en människa ser. Hans tankar och vägar är inte som våra vägar.

Guds ord och lag, skrivna i själen och visade genom ett helgat liv som vigts åt Gud, har ett kraftfullt inflytande för

att övertyga världen. Girighet, som är avgudadyrkan, avund och kärlek till världen kommer att ryckas upp med rötterna ur deras hjärtan som lyder Kristus, och det kommer att bli deras lust att handla rätt, att älska nåd och att vandra i ödmjukhet inför Gud. O, så mycket detta inbegriper, att vandra i ödmjukhet inför Gud! Guds lag, skriven i hjärtat, kommer att föra sinnet och viljan till underkastelse för Kristi lydnad

Vår tro är speciell. Många som bekänner sig leva medan det sista nådens budskap ljuder har inte brutit sin tillgivenhet till världen. De böjer knä inför världens vänskap och offerar ljuset och principerna för att försäkra sig om dess gunst. Aposteln beskriver Guds gynnade folk med dessa ord: "Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus."

Missionsarbete

(202) Den 10e december 1871 blev jag visad att Gud skulle utföra ett stort verk genom sanningen om hängivna, självupppoffrande människor ville ägna sig oinskränkt åt arbetet att framställa den för dem som är i mörker. De som har kännedom om den dyrbara sanningen och som är helgade åt Gud borde använda varje tillfälle där det ges en öppning, till att presentera den. Guds änglar påverkar hjärtan och sinnen hos människor i andra länder, och uppriktiga människor blir bekymrade när de lägger märke till tidens tecken i nationernas instabila tillstånd. Frågan uppstår i deras hjärtan: Vad kommer att bli slutet på allt detta? Medan Gud och änglarna arbetar med att påverka hjärtan, tyckas Kristi tjänare sova. Bara ett fåtal arbetar tillsammans med de himmelska sändebuden. Alla män och kvinnor som är kristna i ordets fulla bemärkelse, borde vara arbetare i Herrens vingård. De borde vara klarvakna, arbeta hårt för sina medmänniskors frälsning och följa det exempel som världens Frälsarens gett sitt i självförnekande, uppoffrande, trogna och flitiga arbete.

Det har bara funnits en svag missionsanda bland de sabbatsfirande adventisterna. Om pastorer och medlemmar vore tillräckligt vakna skulle de inte vara så likgiltiga trots att Gud har hedrat dem genom att göra dem till hans lags förvaltare genom att prägla den i deras sinnen och skriva den i deras hjärtan. Dessa livsviktiga sanningar kommer att sätta världen på prov, men ändå finns det städer, byar och samhällen i vårt eget land som aldrig hört varningsbudskapet. Unga män som känner sig påverkade av de vädjanden om hjälp som gjorts för att föra Guds stora verk framåt, gör en del framsteg. Men de känner inte en tillräcklig börda för arbetet för att de ska åstadkomma allt som de skulle kunna. De är villiga att utföra ett mindre arbete som inte kräver någon större ansträngning. Därför lär de sig inte att förlita sig helt på (203) Gud och genom levande tro ösa ur ljusets och kraftens källa, så att deras ansträngningar kan bli verkligt framgångsrika.

De som anser sig ha en tjänst att utföra för Mästaren, borde inte börja sitt arbete i församlingarna. De borde gå ut på nya fält och pröva sina gåvor där. På det sättet kan de lära känna sig själva och konstatera om Herren verkligen kallat dem till detta verk. De ska då uppleva att det är nödvändigt att studera Guds Ord och att be på allvar om himmelsk visdom och gudomlig hjälp. Genom att möta motståndare som kommer med invändningar mot de viktigaste punkterna i vår tro, hamnar de i situationer där de får värdefull erfarenhet. De kommer att känna sin egen svaghet och motiveras att studera Guds Ord och be. Medan de använder sina gåvor på detta sätt kommer de att skaffa sig kunskaper och utvecklas. De kommer att få ökad tillit, mod och tro och med tiden skaffa sig värdefulla erfarenheter.

Bröderna H påbörjade detta verk på rätt sätt. De arbetade inte i församlingarna utan på nya fält. De började i ödmjukhet. De var små i sina egna ögon och kände att det var nödvändigt att förlita sig helt på Gud. Dessa bröder, särskilt AH, löper nu stor risk att lita på sin egen kraft. När han diskuterat med motståndare har sanningen segrat och han har börjat känna sig stark i sig själv. Så fort han förlorar enkelheten i sitt arbete kommer hans arbete inte att vara till nytta för Guds värdefulla sak. Han borde icke uppmuntra sin böjelse för diskussioner utan undvika dem när han kan. Dessa strider med mörkrets makter i debatter är sällan det bästa för den nuvarande sanningens framgång.

Om unga män som börjar arbeta i detta verk hade sann missionsanda skulle de ge bevis på att Gud verkligen kallat dem till arbetet. Men när de inte går ut till nya platser utan är nöjda med att gå från församling till församling, bevisar de att bördan för Guds sak inte vilar på dem. Våra unga predikanter har inte tillräckligt stora visioner. (204) Deras iver är för svag. Om de unga männen vore skärpta ochhängivna mot Herren skulle de ta vara på varje ögonblick av sin tid och hellre försöka kvalificera sig som arbetare på missionsfältet än att bli stridskämpar.

Unga män borde utbilda sig genom att lära sig andra språk, så att Gud kan använda dem som språkrör för att förmedla sin frälsande sanning till människor i andra länder. Dessa unga män kan lära sig andra språk medan de arbetar för syndare. Om de använder sin tid rätt kan de öka sina kunskaper och bli kvalificerade till att göra större nytta. Om unga kvinnor som inte haft något större ansvar ville helga sig åt Gud kunde de bli till nytta genom att studera och lära sig andra språk. De kunde ägna sig åt översättningsarbete.

Vår litteratur bör tryckas på andra språk, så att vi kan nå främmande länder. Mycket kan uträttas genom det tryckta ordet, men ännu mera kan utföras om våra publikationer åtföljs av den levande predikantens inflytande. Det behövs missionärer som reser till andra länder för att predika sanningen på ett varsamt och omsorgsfullt sätt. Den nuvarande sanningens verk kan utvidgas kraftigt genom personliga ansträngningar. Personliga kontakter kommer att göra mer för att avlägsna fördomar, om arbetet sker varsamt, än vad enbart våra skrifter kan göra. De som ägnar sig åt detta verk borde inte ta hänsyn till sin egen bekvämlighet eller lust. De borde inte heller älska popularitet eller att framhäva sig.

När församlingarna ser unga män, som har engagemang att utbilda sig själva för att kunna utvidga sitt arbete till städer, byar och samhällen som ännu inte väckts till sanningen, och när missionärer frivilligt erbjuder sig att resa till andra länder och ta sanningen till dem, då kommer församlingarna bli mycket mer uppmuntrade och styrkta än om de själva fått del av dessa unga, oerfarna mäns arbete. När de ser sina predikanter hjärtan glöda av kärlek och iver för sanningen och av längtan att rädda själar, (205) så blir församlingarna själva uppväckta. De har i allmänhet de gåvor och den kraft som behövs för att välsigna och stärka sig själva och för att samla fåren och lammen i fällan. De behöver bli hänvisade till sina egna resurser för att alla de gåvor som ligger slumrande på så sätt ska kunna väckas till verksamhet.

När församlingar upprättas borde man förklara att även ur deras led måste män tas för att bära sanningen till andra och för att starta nya församlingar. Därför måste de alla arbeta och utveckla de gåvor som Gud gett dem så mycket som möjligt och träna sitt förstånd för att tjäna Mästaren. Om dessa sändebud har rena hjärtan och rena liv, om deras exempel är som de borde vara kommer deras arbete ha stor framgång, för de har en mycket mäktig sanning som är klar och sammanhängande och som kan styrkas med övertygande bevis. Gud står på deras sida och Guds änglar hjälper dem i deras arbete.

Orsaken till att så litet blivit utträttadt av dem som predikar sanningen beror inte bara på att den sanning de förkunnar är impopulär, utan på att de män som predikar budskapet inte är helgade genom den sanning de förkunnar. Frälsaren tar sitt välvilliga leende ifrån dem och Guds Ande vilar inte över dem. Guds närvaro och hans kraft att överbevisa syndare och rena dem från all orättfärdighet uppenbaras inte. Folket hotas redan av plötslig undergång och ändå är de inte förskräckta och oroliga. Ohelgade pastorer gör arbetet mycket svårt för dem som kommer efter dem och som verkets tyngd och ande vilar över.

Herren har uppväckt män som talar andra språk och ställt dem under sanningens inflytande för att de ska bli kvalificerade att arbeta i hans verk. Han har fört dem inom räckhåll för förlagshuset för att dess ledare ska kunna dra nytta av deras tjänster, om de vore uppmärksamma på verksamhetens behov. Publikationer på andra språk behövs för att väcka intresse och en önskan att få mer upplysningar, i andra länder.

Herren bearbetade på ett märkvärdigt sätt Markus Lichtensteins hjärta och förde den (206) unge mannens steg till Battle Creek för att han där skulle komma under sanningens inflytande och omvändas, för att han skulle få en erfarenhet och förenas med förlagshuset. Hans uppfostran i den judiska religionen skulle ha gjort honom kvalificerad att bearbeta publikationer. Hans kunskaper i det hebreiska språket skulle ha varit till hjälp för förlagshuset när det gällde att bearbeta skrifter som kunnat ge tillträde till en grupp som annars inte kunde nås. Det var ingen liten gåva som Gud gav redaktionen i Markus Lichtenstein. Hans uppträdande och plikt känsla var i överensstämmelse med den underbara sanningens grundsatser, som han just börjat se och uppskatta.

Men påverkan från vissa personer i förlagshuset gjorde Marcus bedrövad och missmodig. Dessa unga män, som icke uppskattade honom så som han förtjänade, och vars kristna liv stod i motsats till deras bekännelse, var de medel som satan använde för att avlägsna ifrån förlaget den gåva som Gud gett. Han gick bort förvirrad, bedrövad och missmodig. Personer med årtal av erfarenhet och som borde haft Kristi kärlek i sina hjärtan, var så långt borta från Gud genom själviskhet, stolthet och sin egen dumhet, att de icke kunde urskilja Guds eget verk när han satte Markus Liechtenstein i kontakt med förlaget.

Om de som är förknippade med förlagshuset hade varit vakna och icke andligt förlamade, skulle broder I för längesedan varit förbunden med förlaget och kunde nu ha varit beredd att utföra ett viktigt arbete som verkligen behövs. Han borde ha varit engagerad med att undervisa unga män och kvinnor, så att de nu varit kvalificerade att bli arbetare på missionsfältet.

De som är anställda i verksamheten har till två tredjedelar varit som döda, eftersom de gett efter för felaktigt inflytande. De har befunnit sig där Gud inte kunnat påverka dem med sin Helige Ande. O, mitt hjärta värker när jag ser att så mycket tid har gått och att det stora arbete som kunde ha uträttats har lämnats ogjort eftersom de som hade viktiga positioner inte har vandrat i ljuset! Satan har stått redo att sympatisera med dem (207) som har heliga tjänster och säga till dem att Gud inte kräver så mycket engagemang och hängivet intresse, som broder White förväntar sig. De slår sig bekymmerslöst ner i satans bekväma fätölj, och den ständigt vaksamme, uthållige fienden fjättrar dem med mörkrets kedjor, medan de tror att allt är väl med dem. Satan arbetar både till höger och vänster och runt omkring dem, och de veta det inte. De kallar mörkret för ljus och ljuset för mörker.

Om de i förlagshuset verkligen är engagerade i det heliga arbetet med att förkunna det sista, allvarliga varningsbudskapet för världen, hur noga borde de då inte vara med att leva efter den sannings principer som de förkunnar. De borde ha rena händer och rena hjärtan.

Vårt folk som varit knutna till förlagshuset, har inte varit vakna när det gällt att förbättra de förmåner som funnits inom räckhåll, och att försäkra sig om alla de talanger och det inflytande som Gud försett dem med. Nästan alla som är knutna till förlagshuset har fullständigt misslyckats med att inse verkets betydelse och heliga karaktär. Stolthet och själviskhet härskar i mycket hög grad, och Guds änglar känner sig inte dragna till förlaget så som de skulle vara om hjärtan där vore rena och stod i samklang med Gud. Arbetarna där har inte haft någon klar känsla av att de sanningar som de hanterat är av himmelskt ursprung, avsedda att uppnå ett visst, speciellt resultat, liksom när Noa predikade före floden. Så som Noas predikan varnade och prövade världens inbyggare innan vattenfloden utrotade dem från jordens yta, så utför Guds sanning för dessa sista dagar ett liknande verk med att varna och pröva världen. De publikationer som ges ut från förlagshuset bär den Eviges insegel. De sprids över hela landet och är avgörande för själars öde. Vi är nu i stort behov av personer som kan översätta och förbereda våra skrifter till andra språk, så att varningsbudskapet kan gå ut till alla

folk och pröva dem genom sanningens ljus, så att män och kvinnor när de se ljuset, (208) kan omvända sig från överträdelse till lydnad för Guds lag.

Varje tillfälle borde tas till vara för att sprida sanningen till andra länder. Detta är förknippat med avsevärda kostnader, men utgifterna borde inte på något sätt få hindra genonförandet av detta verk. Pengar har bara värde när de används för att främja Guds rikets intressen. Herren har anförtrott människor pengar för just det ändamålet, för att sända sanningen till sina medmänniskor. Det finns ett stort ekonomiskt överskott bland sjundedagsadventisterna. Genom att själviskt undanhålla medlen från Guds sak blir deras ögon förblindade för Guds verks betydelse och gör det omöjligt för dem att förstå allvaret i de tider vi lever i eller eviga rikedomars värde. De ser inte Golgata i dess rätta ljus och därför kan de inte uppskatta värdet i den själ som Kristus betalat ett så oändligt högt pris för.

Människor kommer att investera sina pengar i det som de värdesätter mest och som de tror kommer att ge dem den största vinsten. När människor är villiga att ta stora risker och göra stora investeringar i världsliga företag, men är ovilliga att satsa eller investera mycket i Guds sak för att sprida sanningen till sina medmänniskor, bevisar de att de värdesätter sina jordiska skatter så mycket mer än de himmelska, som deras handlingar bevisar.

Om människor ville lägga sina jordiska skatter på Guds altare och arbeta lika målmedvetet för att försäkra sig om den himmelska skatten som de gör för att vinna den jordiska, då skulle de gärna och med glädje investera pengar överallt där de kunde se en möjlighet att göra gott och stödja sin Mästares sak. Kristus har gett dem otvetydiga bevis på sin kärlek och trofasthet mot dem. Han har anförtrott dem medel för att testa och pröva deras trofasthet mot honom. Han lämnade himlen, sina rikedomar och sin härlighet. För deras skull blev han fattig för att de genom hans fattigdom skulle kunna bli rika. Efter att ha sänkt sig ned för att rädda mänskligheten begär Kristus inget mindre av henne än att hon ska förneka sig själv och använda de medel som han anförtrott henne för att rädda sina medmänniskor. På så sätt ger hon bevis för sin kärlek för sin Återlösare och visar att hon värdesätter frälsningen som hon fått genom en så oändligt stor uppoffring.

(209) Nu är det dags att använda pengar för Gud. Nu är det dags att vara rik på goda gärningar och lägga en stadig grund för den tid som kommer, så att vi kan vinna det eviga livet. En själ som räddats till Guds rike är mer värdefull än alla jordiska rikedomar. Vi är ansvariga inför Gud för de människors själar som vi kommer i kontakt med, och ju närmare kontakt vi har med dessa medmänniskor desto större är vårt ansvar. Vi är en stor gemenskap och våra medmänniskors välgång borde vara vårt största intresse. Vi har inte en sekund att förlora. Om vi har varit försumliga i denna sak är det hög tid att ta igen den förlorade tiden, så inte andra själars blod blir funnet på våra kläder. Som Guds barn är ingen av oss är befriad från att delta i Kristi stora verk med våra medmänniskors frälsning.

Det kommer att vara svårt att övervinna fördomar och övertyga de otroende om att våra ansträngningar att hjälpa dem är osjälviska. Men det borde inte hindra oss i vårt arbete. Det finns ingen förskrift i Guds Ord som säger att vi ska göra gott bara mot dem som uppskattar och besvarar våra ansträngningar, och bara gynna dem som tackar oss för det. Gud har sänt oss för att arbeta i sin vingård. Det är vår uppgift att göra allt vi kan. ”Så din säd om morgonen och låt inte din hand vila om kvällen, ty du vet inte vilket som lyckas bäst, det ena eller det andra.” Vi har för svag tro. Vi begränsar Den Helige i Israel. Vi borde vara tacksamma för att Gud nedlåter sig till att använda någon av oss som sina redskap. På varje uppriktig bön som sänds upp i tro om någonting, ska ett svar följa. Det kanske inte kommer som vi förväntar oss, men det kommer, kanske inte så som vi har planerat, men vid just den tidpunkt när vi behöver det som mest. Men så syndig vår otro är! ”Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och ni skall få det.”

Unga män som är engagerade i detta arbete bör inte lita för mycket på sin egen förmåga. De är oerfarna och borde försöka lära sig av dem som har lång erfarenhet av arbetet och som har haft tillfällena att studera den mänskliga karaktären.

(210) Istället för att våra predikanter arbetar i församlingarna har Gud bestämt att vi ska sprida oss utomlands. Vårt missionsarbete ska utbredas över ett så stort område som vi rimligen kan täcka på ett bra sätt. Vi ska sprida oss åt alla håll och starta nya grupper. Vi bör alltid understryka vårt uppdrags betydelse hos våra nya anhängare. När dugliga människor omvänds till sanningen ska de inte behöva arbetare som håller deras svaga tro levande. Istället borde man inskräpa hos dem, vikten av att arbeta i vingården. Så länge församlingar är beroende av arbetare utifrån för att styrka och uppmuntra sin tro kommer de inte att bli starka själva. De borde undervisa om att deras kraft kommer att öka i proportion till deras egna ansträngningar. Ju noggrannare man följer planen för missionsarbete i nya testamentet, desto framgångsrikare kommer ansträngningarna att bli.

Vi borde arbeta som vår gudomliga Lärare gjorde och så sanningens säd med omsorg, iver och självförsakelse. Vi måste ha Kristi sinne om vi inte ska tröttna på att göra gott. Hans liv var en ständigt uppoffring för andras bästa. Vi måste följa hans exempel. Vi måste så sanningens säd och lita på att Gud ska väcka den till liv. Den värdefulla säden ligger kanske slumrande en tid, tills Guds nåd kan övertyga hjärtat och sådden väcks till liv, spirar och bär frukt till Guds ära. Det behövs missionärer i detta stora verk, människor som arbetar osjälviskt, flitigt och uthålligt som Kristi och de himmelska änglarnas medarbetare för medmänniskors frälsning.

Särskilt våra predikanter borde akta sig för oföretagsamhet och högmod som lätt kan uppstå när vi är medvetna om att vi har sanningen och starka argument som våra motståndare inte kan bemöta. Medan de sanningar vi förvaltar har kraft att slå ner mörkrets makter finns det risk att vi försummar personlig fromhet, hjärtats renhet och fullständig överlåtelse till Gud. Det finns en risk att de känner sig rika och inte behöver någonting, medan de

saknar den kristnes viktigaste egenskaper. De kan vara eländiga, fattiga, blinda och nakna. De känner inte (211) behov av att leva i Kristi lydighet varje dag och stund. Andligt högmod förtär religionens ädlare delar. För att bevara ödmjukheten vore det bra att tänka på hur vi framstår i den helige Gudens ögon, hans som känner alla själens hemligheter, och även hur vi skulle framstå i våra medmänniskors ögon om de kände oss så väl som Gud känner oss. För att göra oss ödmjuka uppmanas vi till att bekänna våra fel och använda detta tillfälle att kuva vår stolthet.

Pastorerer borde inte försumma fysisk motion. De borde försöka vara till nytta och hjälp där de är beroende av andras gästfrihet. De borde inte låta andra tjäna sig, utan hellre försöka lätta deras bördor som hyser så stor aktning för evangeliets tjänst att de göra sig mycket besvär för att göra det som pastorererna borde göra själva. Den dåliga hälsa som somliga av våra predikanter har beror på att de låter bli att motionera genom nyttigt arbete.

Med hänsyn till hur saker utvecklats har jag blivit visad att det hade varit bättre om bröderna J hade gjort så gott de kunde genom att förbereda traktater som kunde delas ut ibland de fransktalande. Om man inte hade arbetat med att få dessa verk helt fullständiga hade de lättare kunnat delas ut så att fransmännen kunde få tillfälle att undersöka bevisen för vår tro. Dröjsmål innebär stora risker. Fransmännen borde ha fått böcker som framställer grunden för vår tro. Bröderna J var inte beredda att göra dessa verk rättvisa för de behövde själva bli mer andliga och upplivade så att inte böckerna som förbereddes skulle spegla deras sinnen. De behövde tillrättavisas så att deras predikningar och skrifter inte skulle bli långtråkiga. De behövde lära sig att komma till saken omedelbart och få de viktiga grundsatserna i vår tro att framstå tydligt för folket. Arbetet hindrades av satan och mycket har gått förlorat eftersom dessa trycksaker inte förbereddes när de borde. Dessa bröder kan göra mycket gott om de är helt hängivna arbetet och om de vill följa det ljus som Gud har gett dem.

Resultatet av diskussioner

(212) Den 10e december 1871 blev jag upplyst om broder K's faror. Hans inverkan på Guds verk är inte som det borde vara, eller vad det kunde vara. Han verkar vara blind när det gäller resultatet av hans handlingssätt. Han ser inte vilket kölvatten han lämnar efter sig. Han arbetar inte på ett sätt som Gud kan acceptera. Jag såg att han var i lika stor fara som Moses Hull var innan han övergav sanningen. Han litade på sig själv. Han ansåg att han var så värdefull för sanningens sak att den inte kunde vara utan honom. Broder K har känt likadant. Han lutar för mycket på sin egen styrka och visdom. Om han kunde se sina svagheter så som Gud ser dem skulle han aldrig inbilla sig något om sig själv eller känna sig segerviss på något sätt. Om han inte gör Gud till sin förtröstan och styrka kommer han att lida skeppsbrott i tron, lika säkert som Moses Hull gjorde.

Han tar inte kraften från Gud i sitt arbete. Han är beroende av känslor för att hans ambitioner ska väckas. När han arbetar med ett fåtal människor och det inte finns någon särskild spänning, tappar han modet. När arbetet blir tungt och han inte hålls uppe av denna speciella sinnesrörelse tar han inte ännu fastare tag i Gud och blir inte ivrigare att ta sig igenom mörkret och vinna seger. Broder K, du blir ofta barnslig, svag och ineffektiv just när du borde vara som starkast. Detta borde bevisa för dig att din iver och glöd inte alltid kommer från den rätta källan.

Det visades för mig att detta är faran för våra unga predikanter som ger sig in i diskussioner. De inriktar sig på att hitta skarpa argument när de studerar Ordet. De blir ofta sarkastiska och lämnar alltför ofta Gud utanför, i sina ansträngningar att bemöta en motståndare. Debattens spänning gör att intresset minskar för möten där denna speciella spänning inte finns. De som ger sig in i debatter är inte de mest framgångsrika arbetarna eller de som är bäst lämpade att främja saken. Somliga längtar efter diskussioner och föredrar denna typ av arbete framför alla andra. De studerar inte bibeln med (213) ödmjukt sinne för att lära sig hur de ska få gudomlig kärlek. Paulus sa: ”och att Kristus genom tron skall bo i era hjärtan och ni skall bli rotade och grundade i kärleken. Ni skall då tillsammans med alla de heliga kunna förstå bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt utöver vad någon kan förstå. Så skall ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet.”

Unga predikanter borde undvika diskussioner eftersom de inte ökar andligheten eller ödmjukheten. Ibland kan det bli nödvändigt att bemöta en högmodig skrävlare som sätter sig upp mot Guds sanning med öppen debatt, men i allmänhet gör dessa diskussioner, muntliga eller skriftliga, mer skada än nytta. Efter en diskussion vilar ett större ansvar på pastorn att hålla intresset uppe. Han måste vara uppmärksam på den motreaktion som ofta äger rum efter religiös upphetsning, och inte bli missmodig själv.

Människor som inte vill erkänna kraven från Guds lag, som är så tydliga, följer ofta en laglös bana. De har så länge ställt sig på den store upprorsmakarens sida och stridit mot Guds lag som är grunden för hans regering i himlen och på jorden, att de är tränade i denna verksamhet. I sin strid vill de inte öppna sina ögon eller samveten för ljuset. De blundar så att de inte ska bli upplysta. Deras fall är lika hopplösa som judarnas, som inte ville se det ljus som Kristus kom med till dem. De underbara bevis som han gav dem för att han var Messias, genom underverken han utförde när han botade de sjuka, uppväckte de döda och gjorde det som intet annan människa hade gjort eller kunde göra, inspirerade dem med samma sataniska hat och raseri som behärskade satan när han kastades ut ifrån himlen, istället för att smälta och betvinga deras hjärtan. Ju mer ljus och ju tyngre bevis de fick, desto mer ökade deras hat. De var fast beslutna att utrota ljuset genom att döda Kristus.

De som hatar Guds lag, grunden för hans regering i himlen och på jorden, intar samma ståndpunkt som de otroende judarna. Deras trotsiga kraft kommer att följa dem som håller Guds bud, och (214) ljuset kommer att förkastas av dem oavsett hur starkt det är. De har gått emot

sina samveten så länge, och deras hjärtan har blivit så hårda eftersom de valt mörker istället för ljus, att de känner att det är en dygd att bära falska vittnesbörd eller att sänka sig till nästan vilken tvivelaktighet eller vilket bedrägeri som helst, för att uppnå sina syften, på samma sätt som judarna gjorde när de förkastade Kristus. De menar att ändamålet helgar medlen. De korsfäster egentligen Faderns lag, på samma sätt som de korsfäste Kristus.

Vår uppgift borde vara att ta varje tillfälle att presentera sanningen i dess renhet och enkelhet, överallt där det finns någon önskan eller intresse att höra orsakerna till vår tro. De som huvudsakligen dröjt vid profetiorna och teoretiska trospunkter borde genast studera bibelns praktiska ämnen. De borde dricka djupare ur den gudomliga sanningens källa. De borde studera Kristi liv och lärdomarna från hans praktiska gudsfruktan mer noggrant, undervisning som gavs för att vara till nytta för alla och för att vara måttstocken för ett rättfärdigt liv för alla som skulle tro på hans namn. De skulle genomsyras av den store Förebildens anda och få en upphöjd uppfattning om Kristi efterföljares helgade liv.

Kristus mötte behoven hos alla samhällsklasser genom de ämnen han valde och sina undervisningsmetoder. Han åt och bodde hos både rik och fattig och lärde känna människors intressen och sysselsättningar så att han kunde nå deras hjärtan. De lärda och de mest intellektuella tilltalades och fångades av hans utläggningar, trots att de var så tydliga och enkla att de kunde förstås även av de ringaste. Kristus tog varje tillfälle att instruera folket om de himmelska lärosatser och föreskrifter som borde omfattas av deras liv, och som på grund av sin heliga och upphöjda karaktär skulle utmärka dem framför alla andra religiösa människor. Denna gudomliga undervisning används inte för att göra intryck på människors samveten så som de borde. Dessa predikningar som Kristus höll förser predikanter som tror den närvarande sanningen med samtalsämnen som skulle passa vid nästan alla tillfällen. Här finns ett område för den som studerar bibeln som inte kan intressera om han inte har den himmelske Lärarens anda i sitt eget hjärta. (215) Här finns ämnen som Kristus presenterade för alla samhällsklasser. Tusentals människor med alla möjliga karaktärer och ur alla samhällsskikt lockades och fångades av de ämnen som presenterades för dem

Några pastorer som har predikat den närvarande sanningen länge har gjort allvarliga misstag i sitt arbete. De har utbildat sig själva till stridskämpar. De har studerat argumentationsämnen i syfte att diskutera dem, och de älskar att använda dessa ämnen som de har förberett. Guds sanning är enkel, tydlig och lätt att förstå. Den är samstämmig och i motsats till villfarelsen lyser den klart och skönt. Att den är konsekvent gör att den tilltalar omdömet hos var och en som inte är fördomsfull. Våra predikanter framför argument för sanningen som har förberetts för dem, och om det inte läggs hinder i vägen avgår sanningen med segern. Men jag fick se att i många fall tar de ynkliga redskapen på sig äran för den seger som vunnits, och folket som är mer världsliga än andliga, lovordar och ärar verktyget medan Guds sanning inte upphöjs genom den seger som den vunnit.

De som älskar att ge sig in i diskussioner förlorar i allmänhet sin andlighet. De förtröstar inte på Gud som de borde. De har förberett en teoretisk sanning för att kunna spöa en motståndare. Deras ohelgade hjärtan har förberett många skarpa detaljer att använda som snärt på sin piska för att irritera och provocera motståndaren. Kristi anda har inget med detta att göra. Eftersom han är försedd med avgörande argument tror debattören snart att han är stark nog att besegra sin motståndare, och Gud utelämnas. Några av våra pastorer har gjort diskussioner till sin huvudsakliga verksamhet. I den stridens hetta som uppstår vid diskussioner verkar de orädda med starka känslor och ord. I upphetsningen passerar många saker obemärkta inför människorna som om de vore riktiga, trots att de absolut är felaktiga och en skam för honom (216) som gjort sig skyldig till att uttala ord som är så opassande för en av Kristi pastorer.

Detta har ett dåligt inflytande över pastorer som ska hantera heliga, upphöjda sanningar, sanningar som ska visa sig vara en doft från liv till liv, eller från död till död för dem som hör dem. I allmänhet har diskussioner det inflytandet på våra pastorer att göra dem självtillräckliga och upphöjda i sina egna ögon. Det är inte allt. De som älskar att debattera är olämpliga som herdar för flocken. De har tränat sina sinnen att bemöta opponenter och att uttrycka sig sarkastiskt och de kan inte stilla sig för att möta människor som sörjer och behöver tröstas. De har också ägnat sig så mycket åt argumentation att de har försummat de praktiska saker som Guds flock behöver. De har svaga kunskaper om Kristi predikningar som berör den kristnes vardagsliv, och de har ingen vidare benägenhet att studera dem. De har höjt sig över arbetets enkelhet. När de var små i sina egna ögon hjälpte Gud dem. Guds änglar tjänade dem och gav deras ansträngningar stor framgång att övertyga män och kvinnor om sanningen. Men när de övade sina sinnen att diskutera blev de ofta enkla och hårdhänta. De förlorar intresset och den mjuka omtanke som alltid bör medfölja en av Kristi herdars ansträngningar.

Pastorer som ägnar sig åt debatter är i allmänhet inte lämpade att hjälpa flocken där de behöver hjälp som mest. Eftersom de har försummat praktisk trosutövning i sina egna hjärtan och liv kan de inte undervisa flocken om detta. Om det saknas spänning vet de inte hur de ska arbeta, de verkar ha förlorat sin styrka. Om de försöker tala verkar de inte veta hur de ska lägga fram något som passar situationen. När de borde presentera ett ämne som skulle ge Guds hjord näring, som skulle nå och mjuka upp hjärtan, faller de tillbaka på något av de gamla stereotypa samtalsämnena och går igenom de tidigare förberedda argumenten, torra och ointressanta. På så sätt drar de mörker, istället för livets ljus, över flocken och över sina själär.

(217) Somliga av våra pastorer misslyckas med att utveckla andlighet men visar iver och en särskild energi som vilar på en osäker grund. I denna tid behöver vi pastorer som är lugna och eftertänksamma, som begrunder och ärhängivna, pastorer med känsligt samvete och stark tro kombinerat med handlingskraft och nit. Dessa två förmågor, eftertänksamhet och hängivenhet, samt handlingskraft och nit borde följa varandra.

Pastorer som ägnar sig åt att debattera är de mest opålitliga ibland oss eftersom man inte kan stödja sig på dem när arbetet blir svårt. Sätt dem på en plats där intresset är svårt och de visar brist på mod, iver och verkligt intresse. De är lika beroende av att bli upplivade och styrkta av den upphetsning som debatterande eller opposition skapar, som drinkaren är beroende av sin sup. Dessa pastorer behöver omvändas på nytt. De behöver dricka i djupa drag från de aldrig sinande strömmarna från den eviga Klippan.

Jesu handlingar styrdes av syndares eviga väl. Han gick omkring och gjorde gott. Att göra väl var hans själs liv. Han gjorde inte bara gott mot alla som kom till honom och tiggde om hans nåd, han sökte enträget efter dem. Han blev aldrig upprymd av beröm eller nedslagen av klander eller besvikelser. Han var vid gott mod när han mötte det hårdaste motstånd och den grymmaste behandling. Den viktigaste lektion som Inspirationen gett oss höll Kristus för en enda lyssnare. När han satte sig vid brunnen för att vila, eftersom han var trött, kom en samaritisk kvinna för att hämta vatten. Han såg ett tillfälle att nå hennes sinne och genom henne nå samariterna som var i stort mörker och villfarelse. Fast han var trött framställde han sitt andliga rikes sanningar. De fånglade den hedniska kvinnan och fyllde henne med beundran för Kristus. Hon gick iväg och förkunnade nyheterna: "Kom och se en man som har sagt mig allt vad jag har gjort. Han kanske är Messias." Denna kvinnas vittnesbörd omvände många till tro på Kristus. Genom det hon berättade kom många för att höra honom själva och trodde på grund av hans egna ord.

Oavsett hur få de intresserade lyssnarna är, (218) om hjärtat nås och förståndet övertygas kan de föra vidare en berättelse som väcker intresse hos hundratals och får dem att undersöka saken själva. Medan man arbetar för att skapa intresse på olika platser kommer man att möta många besvikelser. Men även om intresset verkar svårt är det inget bevis för att du har missförstått vad du ska göra eller var du ska arbeta. Om intresset stadigt ökar och vi agerar förståndigt, inte utifrån ingivelser men utifrån principer, blir intresset mycket sundare och mer bestående än där det blir stor uppståndelse och plötsligt intresse, där känslorna rörs upp genom att lyssna på en debatt, en skarp ordstrid med två sidor, för och emot sanningen. På så sätt skapas hetsigt motstånd, människor tar ställning och snabba beslut fattas. Resultatet blir ett feberliknande tillstånd. Det saknas lugnt övervägande och omdöme. Låt uppståndelsen lägga sig, eller en motreaktion äga rum på grund av oförsiktigt agerande, och intresset kan aldrig väckas igen. Människors känslor och sympatier rördes upp, men deras samvete överbevisades aldrig, de var inte förkrossade och ödmjukade inför Gud.

När de presenterar en sanning som inte är populär, som inbegriper ett tungt kors, borde predikanter vara försiktiga så att varje ord blir så som Gud vill ha det. Deras ord borde aldrig vara skarpa. De borde presentera sanningen i ödmjukhet, med den djupaste kärlek till själar och en uppriktig längtan efter deras frälsning, och låta sanningen vara skarp. De borde inte utmana pastorer från andra samfund och försöka provocera fram en debatt. De borde inte inta en position som liknar Goliats, när han utmanade Israels här. Israel utmanade inte Goliat, men Goliat kom

med sitt stolta skryt mot Gud och hans folk. Låt utmanandet, skrytandet och hånandet komma från sanningens motståndare, som agerar som Goliat. Men inget av denna anda borde synas i dem som Gud sänt ut för att förkunna det sista varningsbudskapet för en fördömd värld.

Goliat förlitade sig på sin rustning. Han skrämde Israels här genom sitt trotsiga, vilda skrytande, medan han mycket (219) stolt visade upp sin rustning, den som var hans styrka. David, i sin ödmjukhet och nit för Gud och hans folk, erbjöd sig att möta denna skrävare. Saul samtyckte och lät sin egen kungliga rustning sättas på David. Men han kunde inte gå med på att bära den. Han tog av sig kungens rustning, för han hade inte provat den tidigare. Men han hade provat Gud och när han litade på honom hade han vunnit speciella segrar. Att klä sig i Sauls rustning skulle ge intrycket att han var en krigare, när han bara var lilla David som vaktade fären. Han ville inte sätta någon tilltro till Sauls rustning, för han förtröstade på Israels Herren Gud. Han valde ut några stenar ur bäcken och med sin slunga och stav, hans enda vapen, gick han framåt i Israels Guds namn för att möta den beväpnade krigaren.

Goliat föraktade David, för han såg bara ut som en yngling som inte hade någon träning i stridskonst. Goliat hånade David och förbannade honom genom sina gudar. Han tyckte att det var en förolämpning mot hans värdighet att mötas av en pojkvasker, som inte ens hade någon rustning. Han skröt om vad han skulle göra med honom. David blev inte irriterad för att han blev betraktad som så underlägsen. Han blev inte heller skakad av Goliats förskräckliga hot, utan svarade: "Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, jag kommer mot dig i HERREN Sebaots namn. Han är Gud för Israels här som du har hånat." David säger till Goliat att i härskarornas Guds namn ska han göra just det som Goliat har hotat att göra med David. "Hela denna skara skall förstå att det inte är genom svärd och spjut som HERREN räddar. Striden är HERRENS, och han skall ge er i vår hand.

Våra pastorer borde inte utmana och provocera fram diskussioner. Låt dem som står på Guds motståndares sida stå för utmanandet. Jag blev visad att broder K och andra pastorer alltför mycket har spelat Goliats roll. Och när de har utmanat och utlöst diskussioner har de förlitat sig på de argument som de har förberett, så som Saul ville att David skulle förlita sig på hans rustning. De har inte, som den ödmjuka David, litat på Israels Gud och gjort honom till sin styrka. De har dragit ut, självsäkra och (220) skrytsamma som Goliat, gjort sig själva stora och inte tagit skydd bakom Jesus. De visste att sanningen är stark och har därför inte ödmjukat sina hjärtan och i tro förlitat sig på Gud, att han ska ge sanningen segern. De har blivit segervissa och tappat balansen, och ofta har de inte haft framgång i diskussionerna utan resultatet har blivit till skada för dem själva och andra.

Jag visades att somliga av våra unga pastorer får en förkärlek för debatter, och att om de inte ser faran kommer detta att bli en snara för dem. Jag visades att broder L är i stor fara. Han har övat sitt sinne i fel riktning. Han löper risk att tappa enkelheten i arbetet. Om han när han får på

sig Sauls rustning, liksom David är klok nog att ta den av sig eftersom han inte provat den tidigare, kan han återhämta sig innan han gått för långt. Dessa unga pastorer borde studera Kristi praktiska lärdomar, liksom de teoretiska, och lära av Jesus så att de kan få hans älskvärdhet, hans saktmod, hans ödmjukhet och anspråkslösa sinne. Om de liksom David, hamnar i en situation där Guds sak verkligen kräver att de ska möta någon som utmanar Israel, och om de går framåt i Guds kraft och litar fullständigt på honom, då kommer han att hjälpa dem och göra så att hans sanning vinner en underbar seger. Kristus har gett oss ett föredöme. "Men när ärkeängeln Mikael tvistade med djävulen om Moses kropp, vågade han inte uttala någon smädande dom över honom utan sade: Må Herren straffa dig.

Så fort en predikant sänker sig från den ställning som en pastor alltid borde inta, och nedlåter sig till lustigheter för att man ska skratta åt hans motståndare, eller när han är sarkastisk och vass och driver med honom, då gör han det som världens Frälsare inte vågade göra. Han ställer sig på fiendens mark. Pastorer som tvistar med motståndare till Guds sanning måste inte bara möta människor utan satan och hans här av onda änglar. Satan letar efter en chans att få övertaget över pastorer som förespråkar sanningen. När de upphör att lägga hela sin förtröstan på Gud och deras (221) ord inte är i Kristi ande och kärlek, då kan Guds änglar inte styrka och upplysa dem. De lämnar dem åt sin egen styrka och onda änglar tränger in med sitt mörker. Av detta skäl verkar sanningens motståndare ibland ha övertaget och diskussionen gör mer skada än verklig nytta.

Guds tjänare borde komma närmare honom. Bröderna K, L, M och N borde försöka utveckla personlig fromhet istället för att uppmuntra en förkärlek för debatter. De borde försöka bli herdar för flocken, istället för att träna sig för att skapa uppståndelse genom att påverka människors känslor. Dessa bröder löper risk att bli mer beroende av sin egen popularitet och framgång bland människor som smarta debattörer, än ödmjuka, trogna arbetare och Kristi tålmodiga, hängivna efterföljare, hans medarbetare.

De ungas faror och uppgifter

Riktat till två unga män.

Förra december blev jag visad ungdomars faror och frestelser. Fader O's två yngsta söner behöver bli omvända. De behöver dö bort ifrån jaget varje dag. Paulus, den trogne aposteln, hade dagligen en ny erfarenhet. Han säger: "Jag dör varje dag." Detta är just den erfarenhet som dessa unga män behöver. De löper risk att förbise nuvarande plikter och att försumma den utbildning som är nödvändig för verkliga livet. De betraktar boklig utbildning som det enda viktiga att ägna sig åt för att få framgång i livet.

Dessa unga män har plikter i hemmet som de inte lägger märke till. De har inte fått lära sig att ta itu med sina

sysslor och ta ansvar i hemmet, som det är deras plikt att göra. De har en trofast och praktisk mor som har burit många bördor som hennes barn inte borde ha låtit henne slita med dem. I detta avseende har de inte hedrat sin mor. De har inte delat sin fars bördor, som det var deras plikt att göra, och de har inte hedrat honom som de borde. De gör det de har lust till istället för (222) att utföra sina plikter. De har följt en självisk bana i sina liv genom att undvika bördor och slit och på det sättet har de undgått att skaffa sig värdefull erfarenhet, en träning som de inte har råd att vara utan om de vill lyckas i livet. De har inte förstått vikten av att vara trofasta i de små tingens och de har inte heller känt sina förpliktelser gentemot föräldrarna att vara sanna, grundliga och trofasta i livets små, enkla plikter, som ligger precis framför deras fötter. De bortser från den vardagskunskap, som är så oerhört viktig i det praktiska livet.

Om dessa unga män skulle vara till välsignelse någonstans, borde det vara hemma. Om de ger efter för sina böjelser istället för att ledas av väl övervägda och förnuftiga beslut, gott omdöme och ett känsligt samvete, kan de varken vara till välsignelse i samhället eller i sin fars familj. Deras framtidsutsikter kan var i fara både i denna världen och i den tillkommande. Många unga får intrycket att deras tidiga år inte är till för att bära omsorger utan kan slösas bort på onyttig sport, på skämt och gyckel och på dumma infall. Medan de är upptagna av tokigheter och sinnliga nöjen, tänker somliga inte på något annat än stundens tillfredsställelse. Deras längtan efter nöjen, deras längtan efter kompisar, för prat och skratt, växer allteftersom de ger efter för sina böjelser. De förlorar all smak för livets allvar och hemmets plikter verkar ointressanta. De tycker inte att det är tillräcklig omväxling och de blir rastlösa, retliga och irriterade. Dessa unga män borde se det som sin plikt att göra hemmet lyckligt och glatt. De borde ge solljus till hemmet istället för en skugga av onödig klagan och missnöje.

Dessa unga män borde tänka på att de kommer att bedömas i förhållande till alla förmåner som de haft glädje av, att de är ansvariga för hur de utnyttjat sin tid och noga måste redovisa hur de utvecklat sina förmågor. De kanske frågar: Ska vi inte ha något roligt eller några fritidssysselsättningar? Ska vi arbeta, arbeta, arbeta, utan omväxling? Alla nöjen som de kan ta del av och som de uppriktigt kan be Gud (223) välsigna, kommer inte att vara skadliga. Men varje förströelse som minskar förmågan till enskild bön, från andakt hemma eller från att ta del i bönemöten är inte säker utan farlig. Omväxling från mycket ansträngande fysiskt arbete kan vara nödvändigt ett tag, för att de sedan ska kunna arbeta igen och lyckas ännu bättre i sina ansträngningar. Men fullständig vila behöver inte vara nödvändig, eller ens ge det bästa resultatet vad det gäller deras fysiska styrka. De behöver inte, även om de är trötta av en typ av arbete, slösa bort sin dyrbara tid. De kan då försöka göra något som inte är lika tröttande men som är till välsignelse för deras mor och deras systrar. När de minskar deras bekymmer genom att själva ta på sig de tyngsta bördorna kan de hitta förströelser i enlighet med de rätta grundsatserna, som ger dem verklig glädje och deras tid kommer inte att slösas bort med ytligheter eller självisk njutning. Deras tid kan alltid utnyttjas väl och de kan ständigt bli uppiggade av

variation trots att de förvaltar tiden så att varje stund blir till nytta för någon

Ni har trott att det allra viktigaste var att få en vetenskaplig utbildning. Det ligger ingen dygd i okunskhet och kunskap kommer inte nödvändigtvis att hämma den kristna tillväxten. Om ni söker den på rätta grunder, har det rätta syftet och känner ert ansvar inför Gud att använda era förmågor för att göra gott mot andra och ära honom, då kommer kunskaper att hjälpa er att nå detta mål. De kommer att hjälpa er att bruka de krafter Gud har gett er och att använda dem i hans tjänst.

Men, unga män, om ni får hur mycket kunskap som helst, men den inte kommer till praktisk användning, då har ni missat målet. Om ni, när ni skaffar er en utbildning, blir så uppslukade av era studier att ni försummar bön och religiösa förmåner, blir likgiltiga och ointresserade av era själars välfärd, om ni slutar lära i Kristi skola, då säljer ni er förstfödsrätt för en skål linsoppa. Ni bör inte förlora målet (224) ur sikte för ett ögonblick, orsaken till att ni utbildar er. Syftet bör vara att utveckla och inrikta era förmågor så att ni kan vara till mesta möjliga välsignelse för andra. Om er utbildning ökar egenkärleken och er benägenhet att urskulda er själva från att ta ansvar, då är det bättre för er att inte ha någon utbildning. Om ni älskar och avgudar böcker och låter dem komma emellan er och era plikter, så att ni inte vill lämna era studier och läsandet för att utföra viktigt arbete som någon måste göra, då borde ni lägga band på er studielust och utveckla en önskan att göra det som ni inte har något intresse av nu. Den som är trogen i det lilla kommer också att vara trogen i det som är större.

Ni behöver utveckla kärlek och tillgivenhet till era föräldrar, bröder och systrar. ”Var innerligt tillgivna varandra i broderlig kärlek. Överträffa varandra i ömsesidig hedersbevisning. Var inte tröga när det gäller nit, var brinnande i anden, tjäna Herren. Var glada i hoppet, tåliga i lidandet, uthålliga i bönen. Hjälp de heliga med vad de behöver. Var ivriga att visa gästfrihet.” Unga män, ni har inte råd att offra era eviga intressen för er skolutbildning. Era lärare kanske uppmuntrar er genom beröm och ni kan bli lurade av satans spetsfundigheter. Ni kan bli förledda, steg för steg, att försöka briljera och få era lärares gillande, men era kunskaper om det andliga livet, i praktisk religion, kommer att bli mindre och mindre. Era registrerade namn kommer att framstå i dålig dager inför heliga, upphöjda änglar, inför universums Skapare och Kristus, himlens majestät. Invid era namn kommer det att finnas noteringar om synder, misstag, misslyckanden, försummelser och bristande andliga kunskaper som gör att Fadern och hans Son, Jesus vår försvarare och de tjänande änglarna kommer att skämmas över att ha er som Guds barn.

När ni är i skolan kommer ni att utsättas för en mängd frestelser som ni inte skulle möta hemma i er fars hus, under uppsikt av gudfruktiga föräldrar. Om ni bad i enrum hemma, två eller tre gånger om (225) dagen, att ni skulle undgå det fördärv som finns i världen genom lusta, då behöver ni be desto ivrigare och hela tiden när ni är i skolan eftersom ni är utsatta för de frestelser och dåligt inflytande som härskar i skolor i denna fördärvade tid, och

er omgivning är ogynnsam för att utveckla en kristen karaktär.

Dessa unga män har inte tillräckligt starka kristna karaktärer, särskilt inte A.O. Han är inte fast rotad och grundad i sanningen. Hans grepp om Gud har varit så svagt att han inte har fått styrka och ljus från ovan utan har dragit mörker över sin egen själ. Han har hört så mycket uttalat tvivel och har visat så litet verkligt intresse för sanningen att han inte är beredd att motivera sitt hopp. Han är lika vacklande som ett rö för vinden. Han har ett gott hjärta men älskar att ha roligt, sysslolöshet och att umgås med sina unga kompisar. Han har följt sina böjelser och offrat sina andliga intressen. Det är viktigt, min broder, att du undviker att umgås för mycket med otroende ungdomar. För att kunna utveckla ditt sinne och hjärta, och för livets praktiska plikter, krävs att en stor del av din tid tillbringas i sällskap med människor vars konversation och tro kan öka din tro och kärlek för sanningen.

Ni har försökt frigöra er från de begränsningar som tron på sanningen medför, men ni har inte vågat vara riktigt fräcka i er otro. Ni har alltför ofta valt världens sorglöshet och att umgås med dem som inte bryr sig om någon självrannsakan eller religion. Ni har faktiskt räknats till den grupp som drar skam över sanningen. Ni har inte tillräckligt stark tro eller tillräckligt fasta föresatser för att vistas i sådant sällskap. För att fördriva tiden har ni ägnat er åt ytligt skämtande, vilket verkligen har skadat er genom att döva samvetet. Ni älskar att få uppskattning. Om ni vinner uppskattning på ett hedervärdigt sätt är det inte så syndigt, men ni löper risk att bedra både er själva och andra. Ni behöver vara uppmärksamma på detta och se till att ni förtjänar all den uppskattning som (226) ni får. Om ni uppskattas på grund av era goda principer och moraliska styrka är ni värda det. Men om ni blir daltade med, uppvaktade och smickrade för att ni kan tala väl och komma med träffande kommentarer, för att ni är gladlynta, pigga och vitsiga och inte på grund av intellektuell eller moralisk styrka, då kommer ni att betraktas med medlidande snarare än avund av vettiga, gudfruktiga män och kvinnor. Ni bör vara på er vakt mot smicker. Den som är dum nog att smickra er kan inte vara er verkliga vän. Era verkliga vänner kommer att tillrättvisa, uppmana, varna er och förebrå er för era fel.

Ni har öppnat era sinnen för mörk otro. Stäng dem, i gudsfruktan. Sök efter bevis, grundsatser för er tro, och håll ett fast grepp om dem. Ni behöver denna tillförsikt till den närvarande sanningen för den kommer att visa sig vara ett ankare för er. Den kommer att ge energi, effektivitet och upphöjd värdighet åt era karaktärer, något som kommer att inge respekt. Uppmuntra produktiva vanor. Ni brister verkligen i detta. Både du och din bror har lysande visioner om framgång, men kom ihåg att ert enda hopp finns hos Gud. Ibland kan ni tycka att era framtidsutsikter verkar smickrande, men förväntningar som upphöjer er över vanliga, enkla vardagsplikter och över religiösa plikter, kommer att visa sig vara misstag. Ni, mina kära unga vänner, måste ödmjuka era hjärtan inför Gud och få en rik och värdefull erfarenhet i det kristna livet genom att fortsätta lära känna Herren och vara till välsignelse för andra genom fläckfria dagliga liv, genom nobel integritet och grundlighet när det gäller kristna plikter och

vardagslivets uppgifter. Ni har uppgifter att utföra hemma, ni har ansvar att bära som ni inte har tagit på er ännu.

Det som ni sår kommer ni också att få skörda. Dessa unga män håller nu på att så. Varje handling i deras liv, varje ord som uttalas är ett gott eller ont frö. Så som fröet är, så kommer skörden att bli. Om de hänger sig åt häftiga, vällustiga och förvända lidelser eller ger efter för aptiten eller deras ohelgade hjärtans böjelser, om de utvecklar stolthet och felaktiga principer och ägnar sig åt trolösa och utsvävande vanor, kommer (227) de att få bärga en riklig skörd av ånger, skam och förtvivlan.

Guds änglar försöker leda dessa unga män att ropa uppriktigt till Herren: "Var min ungdoms vän." Änglar kallar dem och försöker dra dem från satans snaror. Himlen kan bli deras om de försöker vinna den. En oförgänglig krona kan bli deras om de vill ge allt för himlen.

Självupptagna pastorer

Broder R, ditt inflytande har inte varit av det slag som skulle ära den närvarande sanningens sak. Om du hade varit helgad av den sanning som du predikar till andra hade du varit tio gånger nyttigare för Guds sak än du har varit. Du har förlitat dig så mycket på att skapa upprörda känslor att du blir modlös utan detta. Dessa stora sinnesrörelser och sensationslystnad är din styrka, ära och framgång som arbetare, men de är inte behagliga inför Gud. Dina ansträngningar åt detta håll är sällan vad du inbillar dig att det är.

Om man undersöker saken noga upptäcker man att det är mycket få sädeskärvar som kan samlas in efter dessa särskilt spännande möten. Trots all erfarenhet från den tid som gått har du inte lärt dig att ändra ditt arbetssätt. Du har varit dålig på att lära dig utforma ditt framtida arbete på ett sätt som gör att du kan undvika gångna misstag. Orsaken till det är att du, liksom drinkaren, älskar stimulansen från dessa sensationella möten. Du längtar efter dem som en alkoholist längtar efter ett glas sprit för att få fart på sin slokande energi. Dessa debatter som skapar spänning, förväxlas med nit för Gud och kärlek till sanningen. Du har nästan varit helt utan Guds Andes medverkan i dina ansträngningar. Om du hade Gud med dig i allt du gör, om du kände en börda för själar och hade visdom att hantera dessa känsloladdade tillfällen på ett skickligt sätt för att föra själar in i Kristi rike, kunde du se frukt av ditt arbete och Gud skulle bli förhålligad. Du skulle glöda av (228) andan från den sanning som du presenterar för andra. När du har arbetat för att övertyga människor om de anspråk som Guds lag ställer på dem och lärt dem att ångra sig inför Gud och förtrösta på Kristus, då har ditt arbete bara börjat. Alltför ofta ursäktar du dig själv från att fullborda arbetet och lämnar en tung börda åt andra att bära när de ska avsluta det arbete som du börda ha gjort. Du påstår att du inte är kvalificerad att avsluta arbetet. Ju förr du gör dig

själv kvalificerad att bära fåraherdens, flockens pastors bördor, desto bättre.

Som en sann herde borde du träna dig att handskas med människors sinnen och att ge var och en i Guds flock hans matportion i rätt tid. Du borde vara noggrann och studera för att ha ett förråd av praktiska ämnen som du har undersökt och som du kan fördjupa dig i och presentera på ett enkelt, kraftfullt sätt för människor vid rätt tillfälle och plats, efter deras behov. Du har inte hämtat tillräckliga kunskaper från det inspirerade ordet, för att kunna utföra allt gott verk. När flocken varit i behov av andlig föda har du ofta gett den någon argumentation som inte var mer passande för situationen än ett föredrag om utrikespolitik. Om du ville anstränga dig och lära känna alla de ämnen som Guds ord så riktigt försett dig med, då skulle du kunna bygga upp Guds sak genom att föda flocken med den rätta födan som skulle ge andlig hälsa och den styrka som de behöver.

Du måste fortfarande lära dig en sann herdes arbete. När du förstår det kommer Guds sak och hans verk att vila så tungt på dig att du inte längre vill spexa och skämta eller att delta i tomma och ytliga konversationer. Den Kristi pastor som känner rätt börda för arbetet och som förstår uppdragets upphöjda och heliga karaktär kommer inte att tendera att vara tanklös och ytlig mot lammen i flocken.

En sann herde är intresserad av allt som har med flockens välfärd att göra, att mata, leda och försvara dem. (229) Han kommer att agera med stor visdom och visa alla ömsint hänsyn, vara artig och medlidande mot alla, särskilt mot dem som är frestade, plågade och missmodiga. Istället för att ge dessa människor den medkänsla som deras speciella omständigheter fordrade och deras svagheter krävde, har du min broder undvikit denna grupp medan du sökt upp andra för att få sympati. ”Så har inte heller Människosonen kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.” ”Amen, amen säger jag er: Tjänaren är inte förmer än sin herre, och budbäraren är inte förmer än den som har sänt honom.” ”Utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa.” ”Vi som är starka är skyldiga att bära de svagas svagheter och inte tjäna oss själva. Var och en av oss skall tjäna sin nästa, till hans bästa och hans uppbyggelse. Kristus tjänade inte sig själv utan bar våra svagheter, så som det står skrivet: Dina smådares smädelse föll över mig.”

Det är inte evangeliets tjänares uppgift att härska över Guds arvedel. Han ska ödmjukt, vänligt och fördragsamt förmana, förebrå och tillrättavisa med mycket tålmod, utifrån tros punkter. Hur väl stämmer ditt tidigare liv med bibeltexterna ovan? Du har nästan hela livet odlat en självisk läggning. Du gifte dig med en kvinna med en stark, bestämd vilja. Hennes naturliga läggning var i högsta grad självisk. Ni var båda egenkära och det blev inte bättre av att ni slog er ihop, utan det ökade faran för er båda. Ingen av er var pliktrogna och ingen av er var gudfruktiga i en upphöjd mening. Egenkärlek och att tillfredsställa sina egna önsningar har varit den rådande principen. Ni har båda försummat att överlåta er till Gud, så ni kan inte vara till nytta för varandra. Ni har båda velat

har er vilja fram. Båda var vana att bli bortskämda, lovordade och uppsade.

Herren såg era faror och varnade er vid upprepade tillfällen genom *Vittnesbörden* om att era eviga intressen var i fara om ni inte övervann er egenkärlek och (230) fogade er vilja efter Guds vilja. Om ni hade lyssnat till förmaningarna och varningarna från Herren, om ni hade vänt helt om och gjort en fullständig förändring, då skulle din hustru inte vara i fiendens snara nu, lämnad av Gud till att tro satans starka bedrägerier. Om du hade följt det ljus som Gud gett skulle du nu vara en stark och effektiv arbetare i Guds verk, och kunna utträta tio gånger mer än du kan nu. Du har blivit svag eftersom du inte värdesatte ljuset. Du har sällan kunnat skilja den sanna Herdens röst från en främlings röst. Din försummelse att vandra i ljuset har dragit mörker över dig, och ditt samvete som du ofta gått emot, har blivit dövat.

Din hustru trodde inte på det ljus som Herren i sin nåd sände till henne, och hon följde det inte. Hon föraktade tillrättavising och stängde själv den dörr som Herrens manande och varnade röst hördes igenom. Satan var tillfreds och det fanns inget som hindrade honom från att oförmärkt göra sig till hennes förtrogne. Genom behagliga och smickrande villfarelser ledde han henne i fångenskap efter sitt behag

Herren gav dig vittnesbörd om att din hustru hindrade dig i ditt arbete och att du inte skulle låta henne göra sällskap med dig om du inte fick helt säkra bevis på att hon var en omvänd kvinna som blivit förvandlad genom sinnets förnyelse. Du tyckte då att du hade en ursäkt att begära ett hem. Du använde detta vittnesbörd som en ursäkt och handlade därefter, trots att du inte behövde något eget hem. Din hustru hade plikter gentemot sina föräldrar som hon hade ignorerat i hela sitt liv. Om hon med glatt humör hade tagit sig an dessa plikter som hon så länge försummat skulle hon inte vara satans fånge nu, lämnad att följa hans vilja och fördärva sitt hjärta och sin själ i hans tjänst.

Ditt behov av hem var inbillat, liksom många av dina förmodade behov. Du fick det hem som du så själviskt önskade och din fru blev välsituerad. Men Gud förberedde ett slutgiltigt prov för henne. Hennes mors plågor var så svåra att de skulle ha väckt sympati (231) i hennes hjärta, om det inte hade blivit så fullständigt förhärdat och hårt på grund av självliskhet. Men denna Guds försyn lyckades inte väcka dotterns kärlek till sin lidande mor. Hon begränsades inte av några husliga bekymmer, inga barn som behövde hennes kärlek och omsorg och hennes uppmärksamhet var fullständigt inriktad på hennes egna ynkliga jag.

De bekymmer och bördor som hennes far blev tvingad att bära var för tunga för honom i hans ålder och med hans krafter, och han blev nedbruten av bittert lidande. Då borde väl dottern, om hon hade ett uns av känsla i hjärtat, inte ha kunnat låta bli att känna medlidande och förstått att hon borde dela sin systers och hennes mans bördor. Men hon visade genom sin likgiltighet och genom att undvika alla omsorger och bördor hon kunde, att hennes hjärta var nästan lika okänsligt som en sten.

Att hon var i närheten av sina föräldrar och ändå var så likgiltig talar emot henne. Hon berättade hur det förhöll sig för sin make. Broder R var lika självvisk som sin fru och han skickade en brådskande begäran om att hon skulle åka till honom. Hur såg Guds änglar, de ömsinta, medlidsamma, kärleksfulla och tjänande änglarna, på denna handling? Dottern överlät de ömsinta tjänster som hon glatt kunde ha delat med sin nedtyngda syster, åt främlingar. Änglarna såg med häpnad och sorg på det som skedde och vände sig bort från denna själviska kvinna. Onda änglar tog deras plats och hon fängslades av satan efter hans behag. Hon blev satans verktyg och visade sig bli ett stort hinder för sin make. Hans arbete fick liten framgång.

Guds sak skulle ha haft mer framgång i _____ om den sista satsningen inte hade gjorts, för arbetet slutfördes inte. Ett intresse väcktes men lämnades att falna så att det aldrig kan väckas igen.

Jag ber dig broder R, att jämföra de bibeltexter om Kristi arbete och tjänst, som citerats ovan, med hur du utfört ditt arbete som evangeliets tjänare. Tänk speciellt på det tillfälle jag har nämnt, när plikten var så tydlig att den inte kunde missförstås, om inte samvetet och tillgivenheten hade förlamats av en längre tids ständiga avgudande av jaget.

(232) Eftersom ni lämnade era föräldrar i sitt lidande när de behövde hjälp, tvingades församlingen ta på sig denna börda och att vaka med Kristi kropps plågade lemmar. Genom denna hjärtlösa nonchalans drog ni Guds misshag över er själva. Gud tar inte lätt på sådana saker. De har upptecknats av änglarna. Gud kan inte ge framgång åt dem som handlar direkt emot de tydligaste plikter som beskrivits i hans ord, barnens plikt mot sina föräldrar. Barn som inte känner större skyldighet mot sina jordiska föräldrar än ni har gjort, men så lätt kan lämna det ansvar som vilar på dem, kommer inte att ha tillräcklig respekt för sin himmelske Fader. De kommer inte att ära eller respektera de krav som Gud ställer på dem. Om de ringaktar och vanäras sina jordiska föräldrar kommer de inte att respektera och älska sin Skapare. Genom att försumma sina föräldrar bröt din hustru det femte budet i dekalogen: "Hedra din far och din mor, så att du får leva länge i det land som HERREN, din Gud, ger dig." Detta är det första bud som har ett löfte med sig. De som ringaktar eller vanäras sina föräldrar kan inte förvänta sig att Guds välsignelse ska vila över dem. Våra föräldrar har förväntningar på oss som vi inte kan frigöra oss ifrån eller förringa. Men barn som inte har övats och varit under kontroll under uppväxten, som har tillåtits göra sig själva till föremål för sina omsorger och själviskt söka sin egen bekvämlighet och att undvika bördor, blir hjärtlösa och respekterar inte sina föräldrars krav på dem, de föräldrars som vakade över dem som barn.

Broder R, du själv har varit egoistisk och visat stor brist på plikt-känsla när det gäller detta. Du har krävt uppmärksamhet och omsorg, men du har inte gett någon tillbaka. Du har varit självvisk och krävande och har ofta varit oresonlig och orsakat din fru svårigheter. Ni har båda varit ohelgade och häpnadsväckande själviska. Ni har endast gjort små uppoffringar för sanningens sak. Du

liksom din hustru har undvikit besvär och har intagit en position där ni förväntar er att bli upppassade istället för att försöka vara till så litet besvär som möjligt.

Kristi tjänare borde känna att det är deras plikt, (233) att om de visas gästfrihet av sina bröder och vänner ska de lämna en välsignelse hos familjen genom att försöka uppmuntra och styrka dess medlemmar. De ska inte försumma pastorerna plikter när de besöker hemmen. De borde lära känna varje familjemedlem så att de kan förstå varje persons andliga tillstånd och anpassa sitt sätt att arbeta för att möta var och ens behov. När en pastor som förkunnar det allvarliga varningsbudskapet för världen tar emot gästfri vänlighet från vänner och bröder men försummar herdens plikter gentemot flocken, och är värdslös med sitt exempel och sitt uppförande, för ytliga samtal med de unga, skojar, skämtar och berättar roliga historier för att locka till skratt, då är han inte värdig att vara evangeliets tjänare och behöver bli omvänd innan vården av fåren och lammen kan anförtros åt honom. Pastorer som försummar de plikter som vilar på en trogen pastor bevisar att de inte är helgade genom de sanningar som de förkunnar för andra och de borde inte avlönas som arbetare i Herrens vingård förrän de förstår den heliga karaktär som vilar över Kristi pastorers arbete.

När det bara är kvällsmöten som behöver skötas finns det mycket tid som kan användas väl genom att besöka hemmen och möta människorna där de är. Om Kristi pastorer har Andens nåd, om de följer den stora Förebilden, kommer de att finna vägen till människors hjärtan och vinna själar för Kristus. En del pastorer som förkunnar det sista nådens budskap är för reserverade. De använder inte de tillfällen de har att vinna de otroendes förtroende, genom sitt exemplariska uppträdande, sitt osjälviska intresse för andras bästa, sin vänlighet, tålmod, ödmjukhet och respektfulla artighet. Dessa Andens frukter kommer att ha större inflytande än predikningar från predikstolen utan personligt arbete i hemmen. Men riktade predikningar om sanningar som är avgörande för folket, tillsammans med personligt arbete från hem till hem för att följa upp arbetet från talarstolen, kommer att öka det goda inflytandet avsevärt och själar kommer att omvändas till sanningen.

(234) Somliga av våra pastorer tar för litet ansvar. De undviker personliga omsorger och bördor. Därför känner de inte behovet av hjälp från Gud så som de skulle göra om de tog på sig de bördor som Guds verk och vår tro kräver av dem. När någon behöver ta ansvar för denna sak, och när de som gör det hamnar i besvärliga situationer kommer de att känna att de måste leva nära Gud så att de kan känna förtröstan att överlåta sitt arbete till honom och i tro begära den hjälp som bara han kan ge. Då kommer de dagligen att vinna erfarenhet av tro och förtröstan som är av största värde för evangeliets tjänare. Deras arbete är allvarligare och mer heligt än pastorer i allmänhet inser. De borde ha ett heligt inflytande. Gud kräver att de som tjänar i heliga sammanhang ska vara män som är nitiska för hans sak. Syftet med deras arbete ska vara människors frälsning. Broder R, du har inte känt så som profeten Joel beskriver: "Må prästerna, HERRENS tjänare, gråta mellan förhuset och altaret och säga: "HERRE, skona ditt folk och låt inte din arvedel hänas." "De som sår med tårar skall

skörda med jubel. Gråtande går de ut och bär sitt utsäde. Med jubel kommer de åter och bär sina kärvar.”

Broder R, jag fick se vilken stor kontrast det varit mellan ditt sätt att arbeta och kraven i Guds Ord. Du har talat och betett dig vårdslöst. Fåren har varit tvungna att ta hand om herden, att varna, tillrättvisa, förmana och gråta över deras herdes bekymmerslösa sätt, han som genom att ta denna tjänst bekänner sig vara Guds språkrör. Trots det bryr han sig mycket mer om sig själv än de stackars fåren. Du har inte känt någon börda för människors själar. Du har inte tagit dig an ditt arbete under gråt och bön för människor, för att syndare ska kunna bli omvända. Om du hade gjort det skulle du ha sått säd som med tiden skulle växa upp och bära frukt till Guds ära. När det inte finns något arbete som du kan utföra framför brasan under samtal och bön med familjer, borde du visa flit (235) och ta vara på tiden och träna dig själv att ta ansvar genom göra något nyttigt.

Du och din hustru kunde ha besparat er själva mycket elände och varit gladare och lyckligare om ni hade sökt er egen bekvämlighet mindre och kombinerat fysiskt arbete med era studier. Era muskler skapades för att användas, inte för att vara inaktiva. Gud gav Adam och Eva allt de behövde i Eden, men deras himmelske Fader visste att de behövde sysselsättning för att behålla sin glädje. Om du, broder R, skulle träna dina muskler genom att arbeta med dina händer en stund varje dag och kombinera fysiskt arbete med studier, då skulle du komma i bättre psykisk balans. Dina tankar skulle bli renare och mer upphöjda och din sömn skulle bli bättre och mer hälsosam. Du skulle bli mindre förvirrad och trögtänkt på grund av en blodöverfylld hjärna. Dina tankar om heliga ting skulle bli klarare och din moraliska kraft starkare. Du älskar inte kroppsarbete men det är nyttigt för dig att få mer fysisk motion varje dag, för det kommer att sätta det långsamma blodflödet i hälsosam rörelse och lyfta dig över missnöje och kraftlöshet.

Du ska inte försumma flitiga studier utan be om ljus från Gud och att han avslöjar sitt ords skatter, så att du förstår dem och kan bli väl rustad för allt gott verk. Du kommer aldrig att hamna i ett läge där det inte är nödvändigt att vaka och be allvarligt för att övervinna dina svårigheter. Du måste ständigt vara på din vakt för att hålla jaget på avstånd. Du har skapat en vana att göra dig själv till en förgrundsfigur genom att älta dina familjeproblem och din dåliga hälsa. Kort och gott, du har själv blivit huvudämnet för din konversation och det har kommit emellan dig och din Frälsare. Du borde glömma dig själv och gömma dig bakom Jesus. Låt den älskade Frälsaren bli större, men släpp dig själv med blicken. När du förstår och inser din svaghet kommer du inte att tycka att det finns någonting hos dig själv som är värt att uppmärksamma eller lägga märke till. Människorna har inte bara tröttnat utan fått avsmak för dina inledningningar innan du börjar tala om ditt ämne. (236) Varje gång du talar till människor och nämner dina familjeproblem ger du dem en sämre uppfattning om dig och väcker misstankar om att det inte står rätt till med dig.

Du har sett hur det gått för pastorer som har upphöjt sig själva och strävat efter att bli lovordade av folket. De

skämdes bort och smickrades av tanklösa människor tills de blev märkvärdiga, självtillräckliga, förlitade sig på sin egen visdom och led skeppsbrott i tron. De trodde att de var så omtyckta att de kunde göra nästan vad som helst och ändå behålla sin popularitet. Det har du också varit övermodig nog att tro. När en av Kristi pastorers beteende blir samtalsämne för skvallrande tungor och hans moral blir allvarligt ifrågasatt ska han inte betrakta detta som avundsjuka eller förtal. Du borde vara försiktig med hur du skapar vanemässiga tankegångar som i sin tur kommer att forma vanor som blir din undergång. Lägg märke till de personer vars levnadsbana du borde avsky, och undvik sen att ta det första steget i den riktning som de har vandrat.

Du har varit självtillräcklig och så förblindad och förledd av satan att du inte såg din egen svaghet och dina många misstag. ”Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning. Sådant är lagen inte emot. De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär. Om vi har liv genom Anden, låt oss då även följa Anden. Låt oss inte söka tom ära, inte utmana varandra och inte avundas varandra.

Jag visades olika arbetsfält. Samhällen, städer och byar överallt borde höra varningsbudskapet eftersom alla kommer att testas och prövas av budskapet om den närvarande sanningen. Ett stort arbete måste utföras men de arbetare som går ut på dessa fält bör vara män med gott omdöme som förstår hur man ska umgås med människor. De bör vara tålmodiga, vänliga och artiga män som fruktar Gud.

Du vinner ofta människors förtroende, men om du sen förlorar detta förtroende genom tanklöst beteende eller någon omdömeslös handling, genom stränghet eller en höjdragen inställning, då kommer större skada att drabba Guds verk än om ingen satsning hade (237) gjorts. Guds verk har lidit stor skada på grund av pastorer som har styrts av olika infall. Somliga blir lätt upprörda och ofta irriterade. Om de blir förolämpade ger de igen. Detta är exakt vad satan vill att de ska göra. Sanningens fiender jublar över denna svaghet hos en Kristi tjänare, eftersom det är en skam för den närvarande sanningens sak. De som har detta karaktärsfel representerar inte sanningen eller vårt samfunds pastorer på rätt sätt. En pastors felsteg skapar ett moln av misstankar över alla och gör deras arbete som kommer efter honom oerhört svårt.

Broder R, när du börjar arbeta i ett nytt område har du en förkärlek för att ägna dig åt argumentation, eftersom du har tränat ditt sinne för denna typ av arbete. Men ditt arbete har inte varit en tiondel så värdefullt som det skulle ha varit om du hade utbildat dig själv genom praktisk erfarenhet för att kunna tala till människorna om praktiska ämnen. Du behöver bli elev i Kristi skola så att du kan uppleva praktisk gudsfruktan. När du har sanningens frälsande kraft i ditt eget inte kommer du inte kunna låta bli att föda Guds flock med samma praktiska sanningar som har gett ditt eget hjärta sådan glädje i Gud. Det praktiska och de teoretiska trospekterna bör kombineras för att få människor att förstå vikten av att lyda sanningens krav, när förståndet övertygats genom bevisens tyngd. Kristi tjänare borde ta efter Mästarens exempel i sina

arbetsmetoder. De borde alltid framhålla för folket, på det sätt som de bäst kan förstå, vikten av praktisk gudstro. De borde hjälpa dem att förstå, på samma sätt som Frälsaren gjorde när han undervisade, att religiösa principer och ett rättfärdigt vardagsliv är nödvändigt. Folket får inte andlig mat av pastorerna i de populära kyrkorna och själar hungrar efter föda som kan ge näring och andligt liv.

Ditt liv har inte utmärkts av ödmjukhet och saktmodigt beteende. Du älskar Gud med orden men inte i handlig och sanning. Du blir lätt kränkt. Pastorn borde först uppleva sanningens helgande inverkan på sitt eget hjärta och i sitt eget liv. Då kommer deras (238) ansträngningar från predikstolen att få kraft från deras föredöme utanför talarstolen. Pastorer behöver själva bli mildare och helgade innan Gud på ett speciellt sätt kan samverka med deras ansträngningar.

Du har förlorat det gyllene tillfället att samla själar eftersom det var omöjligt för Gud att samverka med dina insatser då ditt hjärta inte var rättfärdigt inför honom. Din ande var inte ren inför honom som är renhet och helighet förkroppsligad. Om du hyser synd i ditt hjärta kommer Herren inte att höra dina böner. Vår Gud är en nitälskande Gud. Han känner hjärtats tankar, fansier och påhitt. Du har lytt ditt eget omdöme och lidit ett beklagligt nederlag när du kunde haft framgång. Det står alltför mycket på spel i dessa satsningar för att arbetet ska utföras slarvigt eller vårdslöst. Människor prövas av viktiga, eviga sanningar, och vad du säger eller gör kommer att påverka dem att fatta beslut aningen för eller emot sanningen. När du borde ha ödmjukat dig inför Gud, bönfällit honom att samarbeta med dig i dina ansträngningar och känt verkets tyngd och själers värde, då har du valt att umgås med unga damer, utan hänsyn till Guds heliga verk och din tjänst som Kristi evangeliums pastor. Du stod mellan de levande och de döda, men ägnade dig åt ytlig och meningslös konversation, spexande och skämtande.

Hur kan de tjänande änglarna vara omkring dig, låta ljuset lysa över dig och ge dig styrka? När du borde söka och finna vägar och sätt att upplysa deras sinnen som är i villfarelse och mörker, då har du gjort det som behagat dig själv och är för självvisk för att ta dig an det arbete som du varken har lust att utföra eller älskar. Om din ståndpunkt kritiserar av dem som undersöker närmare, har du inget tålamod med dem. Du ger dem ofta ett kort och hårt svar, som om de inte hade rätt att utforska närmare utan måste ta allt som framställs för dem som sanning, utan att utreda saken själva. I ditt pastorsarbete har du vänt många människor bort från sanningen genom ditt sätt att behandla dem. Du är inte alltid (239) otålig och otillgänglig. När du har lust tar du tid att besvara frågor uppriktigt. Men ofta är du oartig och krävande, kinkig och lättretlig som ett barn.

En gömd guldplatta och en mantel från Babylon plågade hela Israels läger. Guds ogillande drabbade folket på grund av en mans synd. Tusentals dödades på slagfältet eftersom Gud inte kunde välsigna och ge framgång åt ett folk där det fanns en enda syndare som hade överträtt hans ord. Denna syndare innehade inte något heligt ämbete, ändå kunde inte en nitälskande Gud gå ut i strid med Israels här så länge dessa dolda synder fanns i lägret.

Trots att vi har apostelns varning inför oss, ”håll er borta från allt slags ont”, fortsätter somliga på en väg som inte är passande för kristna. Gud kräver att hans folk ska vara heligt, hålla sig avskilda från mörkrets gärningar, ha rena hjärtan och liv och vara obefläckade av världen. Guds barn är hans utvalda folk genom förtröstan på Kristus. När de står på bibelsanningens heliga grund kommer de att bevaras från att ha något att göra med mörkrets ofruktsamma gärningar.

Broder R, du har stått direkt i vägen för Guds verk och har dragit stort mörker och missmod över hans sak. Du har varit förblindad av satan. Du har strävat efter sympati och har fått det. Om du hade vandrat i ljuset skulle du kunnat urskilja satans makt som var i verksamhet för att förloda och förgöra dig. Guds barn äter och dricker inte för att tillfredsställa aptiten utan för att bevara livet och krafterna för att göra sin Mästares vilja. De klär sig med avseende på hälsan, inte för att visa upp sig eller följa det växlande modet. Ögonens begär och högmod över livets goda är bannlysta från deras garderober och från deras hus, av princip. Han handlar utifrån gudfruktigt allvar och deras konversation är upphöjd och himmelsk.

Gud har stort medlidande eftersom han förstår vår svaghet och (240) våra frestelser. När vi kommer till honom, med förkrossade hjärtan och ångerfull ande, tar han emot vår ånger och lovar att när vi griper tag i hans styrka för att få frid med honom, då ska vi få frid med honom. Vilken tacksamhet, vilken glädje vi borde känna för att Gud är så nådig.

Du har inte förlitat dig på Guds styrka. Du har dröjt vid dig själv och gjort dig själv till tankarnas och konversationens centrum. Dina prövningar har förstörats upp inför dig själv och andra och dina tankar har vänts bort från sanningen, från Förebilden som vi ska ta efter. Detta har gjort dig svag broder R.

När du varit ledig från talarstolen borde du ha varit medveten om själers värde och sökt möjligheter att presentera sanningen individuellt för människor, men du har inte känt det ansvar som vilar på en evangeliets tjänare. Jesus och rättfärdighet har inte varit dina samtalsämnen och många tillfällen har gått förlorade som, om de hade använts på bästa sätt, kunde ha resulterat i att över ett tjugotal människor gett allt till Kristus och sanningen. Men du ville inte lyfta denna börda. Pastorsarbetet involverade ett kors och du ville inte åta dig det.

Jag såg Guds änglar betrakta det intryck du gör och de frukter du bär när du inte håller möten, och ditt allmänna inflytande på troende och otroende. Jag såg dessa änglar bedrövat dölja sina ansikten och motvilligt vända sig ifrån dig i sorg. Du var ofta upptagen av saker som var mindre viktiga. När du behövde göra en insats som krävde all din energi, klara tankar och uppriktig bön, då gjorde du det du själv hade lust med och följde dina egna böjelser. Du förlitade dig på din egen styrka och visdom när du inte bara skulle möta människor utan härskare och makter, satan och hans änglar. Detta var att utföra Guds verk vårdslöst och sätta sanningen och Guds verk i fara och riskera själers frälsning.

En fullständig förändring måste äga rum i dig innan Guds verk kan anförtros åt dig. Du måste inse att ditt liv är en allvarlig verklighet och ingen lättjefull dröm. Som väktare på Sions murar är du ansvarig för folkets själar. (241) Du borde stadga dig i Gud. Du agerar utan noggrant övervägande, utifrån impulser snarare än principer. Du har inte förstått nödvändigheten att träna sinnet eller korsfästa den gamla människans jag tillsammans med dess känslor och lustar. Du behöver stabiliseras av Guds Andes tyngd, och alla dina handlingar borde styras av den. Du är nu ostadig i allt som du företar dig. Du gör och omintetgör. Du bygger upp och river därefter ner. Du väcker ett intresse och kväver det sedan på grund av brist på helgelse och gudomlig visdom. Du har inte blivit stärkt, befast och stadig. Du har bara haft en svag tro. Du har inte levt ett bödens liv. Du är i så stort behov av att förena ditt liv med Gud, och då kommer du inte att så i köttet och skörda förgängelse till slut.

Skoj, skämt och världsligt prat tillhör världen. Kristna som har Guds frid i hjärtat, kommer att vara gladlynta och lyckliga utan att vara lättsinniga eller ytliga. När de vakar i bön kommer de att äga en sinnesro och en frid som höjer dem över allt som är ytligt. När gudsfruktans hemlighet går upp för en Kristi tjänares sinne kommer den att lyfta honom över jordiska och sinnliga njutningar. Han kommer att få del av gudomlig natur när han undkommit det fördärv som finns i världen genom begäret. Den kommunikation som har öppnats mellan Gud och hans själ kommer att göra honom produktiv när det gäller kunskapen om Guds vilja. Den kommer att avslöja rikedomar av praktiska ämnen som han kan framställa för folket och som inte kommer att väcka något lättsinne eller verka roande, utan som i stället kommer att stämma sinnet till allvar, röra hjärtat och väcka de moraliska känslorna för de heliga krav som Gud ställer på människors tillgivenhet och liv. De som arbetar med ordet och budskapet bör vara Guds män, rena i hjärta och levnad.

Du är i stor fara att dra vanära över Guds sak. Satan känner dina svagheter. Hans änglar informerar dem som är förledda av hans lögnaktiga underverk om dina svaga punkter, och de räknar dig redan som en av dem. Satan jublar över att han kan få dig att följa en oförståelig väg eftersom du har ställt dig på hans mark och gett (242) honom övertaget över dig. Han vet mycket väl att felsteg begångna av män som framhåller Guds lag kommer att vända själar från sanningen. Du har inte tagit på dig ansvar för verket och arbetat enskilt, noggrant och allvarligt för att inpränta sanningen på ett fördelaktigt vis i människors sinnen. Du blir alltför ofta otålig, irriterad och barnslig och skapar fiender genom ditt bryska sätt. Om du inte aktar dig väcker du fördomar emot sanningen. Om du inte blir förvandlad och förverkligar den heliga sanningens principer, som du framför ifrån talarstolen, även i ditt liv dommer dina strävanden att få liten framgång.

Ett tungt ansvar vilar på dig. Det är väktarens plikt att alltid stå på sin post och vaka över själar som den som kommer att hållas ansvarig. Om din uppmärksamhet avleds från det stora verket och sinnet fylls av oheliga tankar, om själviska planer och projekt stör din sömn och du som följd förlorar mental och fysisk styrka, då syndar du mot dig själv och mot Gud. Ditt omdöme är grumlat

och heliga ting jämsställs med vanliga. Gud vanäras, hans sak klandras och det goda arbete som du kunde ha utträttat om du hade förtröstat på Gud har blivit skadat. Om du hade bevarat dina krafter så att du kunde använda din tankeförmåga och lägga hela din själ, utan förbehåll i Guds viktiga arbete, skulle du ha utträttat ett mycket större arbete och det skulle ha utförts på ett bättre sätt.

Dina ansträngningar har varit bristfälliga. Byggmästaren anställer sina män för att utföra ett mycket gott och värdefullt arbete som kräver utbildning och noggrann eftertanke. När de träffar avtal om att utföra arbetet vet de att om de ska kunna utföra uppdraget måste de använda hela sin förmåga och vara i god kondition för att kunna göra sitt bästa. Men en man i arbetslaget styrs av en förvänd aptit. Han älskar starka drycker. Dag efter dag ger han efter för sin längtan efter stimulantia och medan han är påverkad är hans hjärna omtöcknad, nerverna försvagade och händerna ostadiga. Han fortsätter sitt arbete dag efter dag och ödelägger nästan det arbete som (243) anförtrotts honom. Den mannen förlorar sin lön och gör sin arbetsgivare nästan ohjälplig skada. Genom sin opålitlighet förlorar han sin arbetsledares och sina arbetskamraters förtroende. Han hade blivit anförtrodd ett stort ansvar och när han accepterade det förtroendet bekräftade han att han var kompetent att utföra arbetet enligt de anvisningar som hans arbetsgivare gav honom. Men på grund av hans egenkärlek gav han efter för aptiten och tog risken för konsekvenser av det.

Ditt fall, broder R, är snarlikt. Men ansvaret som vilar på en av Kristi pastorer, som ska varna världen för den kommande domen, är så mycket större än en vanlig hantverkares ansvar, som eviga ting är viktigare än de världsliga. Om evangeliets tjänare gör som han har lust med, snarare än styrs av plikten, om han ger efter för jaget på bekostnad av den andliga styrkan och som resultat handlar obetänksamt, då kommer människor att träda fram i domen och fördöma honom för hans otrohet. Människors blod kommer att befläcka hans klädnad. För den ohelgade pastorn kan det tyckas vara en bagatell att vara nyckfull, impulsiv och ohelgad, att bygga upp och sedan riva ner, att göra de människor som blivit omvända av den sanning han predikat, modlösa, bekymrade och nedslagna. Det är sorgligt att förlora förtroendet hos just de människor som han arbetat för att rädda. Resultatet av en pastors okloka handlingssätt kommer inte att förstås helt och hållet förrän pastorn ser saken som Gud ser den.

Omåttlig/överdriven vinningslystnad

Broder S, i december 1871 fick jag se att du har allvarliga karaktärsfel som, om de inte uppmärksammas och övervinns, kommer att bli din undergång. Du kommer inte bara att bli vägd på en våg och konstateras själv vara för lätt, ditt inflytande kommer att avgöra andra människors öde. Du antingen samlar med Kristus, eller förskingrar.

Jag fick se att du har en djupt rotad kärlek till världen. Kärleken till pengar är roten till (244) allt ont. Du smickrar dig själv med att du gör nästan rätt, när du inte gör det. Gud ser inte som en människa gör. Han ser till hjärtat. Hans vägar är inte våra vägar och hans tankar är inte våra tankar. Ditt stora intresse och ivriga önskan är att tjäna pengar. Denna uppslukande passion har växt inom dig tills den blivit större än din kärlek till sanningen. Din själ har blivit fördärvad av kärleken till pengar. Din kärlek till sanningen och dess utbredande är mycket svag. Dina jordiska skatter påkallar och äger din kärlek.

Du har kunskap om sanningen. Du är inte okunnig om de krav som skriften ställer. Du känner din Mästares vilja för han har uppenbarat den tydligt för dig. Men i ditt inte känner du ingen lust att följa det ljus som lyser över din stig. Du är mycket inbillsk. Din kärlek till dig själv är större än din kärlek till den närvarande sanningen. Ditt självförtroende och din självtillräcklighet kommer helt säkert att leda till din undergång om du inte kan se din svaghet och dina felsteg, och ändra dig. Du är motsträvig. Du är fast besluten att fortsätta, och även om andras åsikter är korrekta och din bedömning felaktig, är du inte den som erkänner det. Du håller fast vid dina extrema åsikter oavsett vad andra tycker. Jag önskar att du kunde se faran med att fortsätta på den väg som du har valt. Om dina ögon kunde upplysas av Guds Ande skulle du se saker och ting klart.

Din hustru älskar sanningen och hon tillämpar den, en principfast kvinna. Men du värdesätter inte henne. Hon har arbetat hårt för familjens gemensamma väl, men du har inte visat förtroende för henne. Du har inte rådgjort med henne, vilket var din plikt att göra. Du behåller dina angelägenheter för dig själv. Du vill inte öppna ditt hjärta för din hustru och låta henne veta vad du tänker och känna din verkliga tro och dina känslor. Du är hemlighetsfull. Din hustru har inte den upphöjda plats i din familj som hon förtjänar och är kompetent att fylla.

Du tycker att din hustru inte ska lägga sig i dina planer (245) och arrangemang, och du genomför ofta din vilja och dina handlingsplaner i motsats till hennes. Du agerar som om hennes identitet borde uppslukas av din. Du är inte nöjd med att hon agerar som om hon har en personlighet och en egen identitet. Gud håller henne ansvarig för hennes individualitet. Du kan inte frälsa henne och hon kan inte frälsa dig. Hon har ett eget samvete som hon måste följa. Du är alltför angelägen att vara hennes samvete, och ibland även dina barns. Gud har högre krav på din hustru än du kan ha. Hon måste forma en egen karaktär och hon är ansvarig inför Gud för den karaktär som hon utvecklar.

Du har en karaktär att forma och du är ansvarig inför Gud för den karaktär som du utvecklar. Du har ett kontrollerande inflytande och en diktatorisk anda som inte är i samklang med Guds vilja. Du måste sluta vara så fordrande. Du har smickrat dig själv med din goda smak och organisationsförmåga. Du har goda idéer men du har inte genomfört dessa utförliga och fina uppfattningar i din karaktär och ditt beteende. Du har misslyckats med att utveckla en symmetrisk karaktär. Du har en god uppfattning om ordning och reda men alla dessa fina

sinnesförmågor har blivit avtrubbade eftersom de blivit förvrängda. Du har inte anpassat dig till de villkor som framställs i Guds ord för att bli Guds barn. Alla Guds löften vilar på villkor. ”Därför säger Herren: Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige. Då vi alltså har dessa löften, mina älskade, så låt oss rena oss från all besmittelse från kött och ande och i gudsfruktan fullborda vår helgelse.” Denna erfarenhet har du inte uppnått. Du älskar att vara i otroende människors sällskap, höra dem tala och tala själv. Jesus kan inte förhållas genom din konversation. Om du hade Jesu anda kunde du inte ha varit så mycket i sällskap med dem som inte har någon kärlek till Guds sanning.

(246) Du har känt att det funnits hinder för dina barn att bli kristna och har beskyllt andra för det. Men lura inte dig själv när det gäller detta. Ditt inflytande som far har varit tillräckligt för att stå ivägen för dem, även om det inte skulle ha funnits några andra hinder. Din förebild och din konversation har varit sådan att dina barn inte kunde tro att din livsstil var i samklang med din bekännelse. Dina samtal med de icke troende har varit så låga och ytliga, så fulla av skojande och skämtande, att ditt inflytande aldrig kunde vara upplyftande för dem. Dina affärer med andra har inte alltid varit helt ärliga. Du har inte älskat Gud av hela ditt hjärta, förstånd och kraft och din nästa såsom dig själv. Om du hade möjlighet skulle du skaffa dig fördelar på din grannes bekostnad. Varje dollar som du tjänar på detta sätt kommer att föra en förbannelse med sig som kommer att uppenbara sig förr eller senare. Gud ser varje orätt handling, om den utförs mot en troende eller otroende, och han kommer inte att förbise den. Din hagalna läggning är en snara för dig. Dina mellanhavanden med dina medmänniskor kan inte klara provning i domen.

Din kristna karaktär är befläckad av girighet. Dessa fläckar måste avlägsnas om du inte ska gå miste om det eviga livet. Var och en av oss har ett arbete att utföra för Mästaren, alla har vi talenter att förvalta. Jesu ödmjukaste och ringaste lärjunge kan vara till välsignelse för andra. De kanske inte inser att de gör något särskilt gott, men genom sitt omedvetna inflytande kan de sätta igång vågor av välsignelse som kommer att bli bredare och djupare. De kanske aldrig får veta det lyckliga resultatet av sina ord och sitt konsekventa beteende förrän den slutliga belöningen delas ut. De känner inte och är inte medvetna om att de gör något märkvärdigt. Ingen begär att de ska bekymra sig om framgång. De behöver bara gå framåt utan en massa ord, högfärd och skryt. Om de tyst och trofast utför det arbete som Gud i sin försyn har tilldelat dem kommer de inte att gå miste om sin lön. Så kommer det att bli i ditt fall. Minnet av ditt liv kommer att nedtecknas i boken där allt registreras, och om du till slut blir en segrare kommer det att finnas människor som blivit (247) frälsta genom dina ansträngningar, genom din självuppoffring, dina goda gärningar och konsekventa kristna liv. Och när alla slutligen får sin belöning i förhållande till deras gärningar, då kommer frälsta människor att kalla dig välsignad och Mästaren kommer att säga: Bra, du gode och trogne tjänare.” ”Gå in i din herres glädje.”

Världen är verkligen full av brådska, stolthet, själviskhet, girighet och våld. För oss kan det verka som slöseri med tid och ord att i tid och otid, vid alla tillfällen vara beredda att tala vänliga, rena, upplyftande, enkla och heliga ord mitt i en stormvind av förvirring, brådska och strid. Ändå kommer lämpliga ord från helgade hjärtan och läppar, som bekräftas av ett gudfruktigt och konsekvent beteende att vara som gyllene äpplen i silverskålar. Du har varit som en av pratmakarna och har framstått som en av världen. Du har varit tanklös med dina ord ibland, vårdslös i din konversation och har skadat ditt anseende som kristen i de icke troendes ögon. Du har talat om sanningen ibland men dina ord har inte förmedlat det allvarliga, ivriga intresse som skulle påverka hjärtat. De har åtföljts av ytliga, triviala anmärkningar som har fått dem du talat med att tro att din tro inte är äkta och att du inte tror på den sanning som du bekänner dig till. Ord som talas till förmån för sanningen, med lugn självbehärskning och rätt syfte från ett rent hjärta, kommer att göra mycket för att bryta ned fördomar och vinna själar. Men en brysk, självisk och fördömande anda kommer bara att driva människor längre bort från sanningen och väcka motstånd.

Du ska inte invänta speciella tillfällen eller utomordentliga förmågor innan du på allvar arbetar för Gud. Du behöver inte bekymra dig om vad världen tänker om dig. Om ditt umgänge med dem och ditt fromma sätt att tala är ett levande vittnesbörd för dom om din tros renhet och uppriktighet, och de är övertygade om att du vill deras bästa, då kommer dina ord inte att vara helt bortkastade på dem utan göra gott.

(248) En Kristi tjänare, inom vilket område som helst av den kristna tjänsten, kommer genom förmaningar och gott föredöme att ha ett frälsande inflytande på andra. Det goda frö som såtts kan vila en tid i ett kallt, världsligt och själviskt hjärta utan något tecken på att det slagit rot. Men ofta verkar Guds Ande på det hjärtat och vattnar det med himmelsk dagg, och det frö som länge varit bortglömt spirar och bär slutligen frukt till Guds ära. I vårt livsverk vet vi inte om det ena eller det andra ska ha framgång. Det är inga frågor som vi stackars dödliga ska avgöra. Vi ska göra vårt arbete och överlämna resultatet åt Gud. Om du levde i mörker och okunnighet skulle du inte vara lika skyldig. Men du har haft stort ljus, du har hört mycket om sanningen men du är inte ordets görare.

Kristi liv är ett föredöme för oss alla. Vi ska följa hans exempel på självförnekelse, självupoffring och osjälvisk välgörenhet. Hela hans liv är en oändlig uppvisning av hans stora kärlek och vilja att sänka sig ned för att rädda den syndiga mänskligheten. ”Älska varandra så som jag har älskat er” säger Kristus. ”Ni är” säger Kristus till sina lärjungar ”världens ljus.” ”Ni är jordens salt.” Om detta är vår förmån men också vår plikt, men vi är mörkrets och otrons församlingar, vilket fruktansvärt ansvar vi tar på oss. Vi kan förmedla ljus eller mörker. Om vi har försummat att öka det ljus som Gud har gett oss och misslyckats med att utveckla vår kunskap och sann helighet på det sätt som ljuset har väglett oss till att göra, då är vi skyldiga och vandrar i mörkret beträffande det ljus och den sanning som vi har försummat att utveckla. I dessa onda och farofyllda dagar kommer bekännande kristnas karaktär och gärningar i allmänhet inte att bestå provet

eller klara en granskning när de undersöks i det ljus som nu lyser över dem. Det finns ingen överenskommelse mellan Kristus och Belial och ljus har inget gemensamt med mörker. Hur kan då Kristi anda och världens anda vara i harmoni? Herren vår Gud är en svartsjuk Gud. Han kräver uppriktig kärlek och tillit utan förbehåll från dem som bekänner sig (249) älska honom. Psalmisten säger: ”Hade jag haft onda avsikter i mitt hjärta skulle Herren inte ha hört mig.”

Du har stått mitt i vägen för dina barns frälsning. Du skyller deras likgiltighet för religiösa ting på annat än den verkliga orsaken. Din förebild har varit en stöttesten för dem. De förstår genom din frukt, genom dina ord och handlingar, att du inte tror på Kristi snara återkomst. Några av dem tvekar inte att driva med tanken att Kristus snart ska komma och att tiden är kort. De gillar att du är hårdför i affärer. De tycker att deras far är en skicklig affärsman, att ingen kan slå honom, och de följer i dina fotspår. Tro utan gärningar är död, eftersom den är ensam. Pengar har gett dig makt och du har använt den makten till att dra fördel av andras nöd. Dina spekulationer i affärer har inte varit ärliga. Du har inte varit rättvis mot dina medmänniskor. Genom din handelsverksamhet har du offrat ditt rykte som kristen och som en ärlig man. Pengarna flöt inte in tillräckligt snabbt för att tillfredsställa din vinningslystnad när du bedrev dina affärer på ett rättvist sätt, och du har ofta gjort den fattiges börda ännu tyngre genom att dra fördel av hans nöd för att öka dina ägodelar. Se upp broder S. Du gör fruktansvärda förluster på grund av jordisk vinning. I frestelsens stund förlorar du manlig integritet och himmelsk dygd. Är det en vinst eller en förlust? Blir du rikare eller fattigare av sådan tillväxt? Det är en fruktansvärd förlust för dig eftersom det tar så mycket ifrån den skatt du kan ha samlat i himlen.

Varje tillfälle att hjälpa en behövande broder, eller att främja Guds sak att sprida sanningen, är en pärla som du kan skicka i förväg och deponera säkert i himlens bank. Gud testas och prövas dig. Han har gett sina välsignelser till dig med generös hand och betraktar dig nu för att se hur du använder dem, för att se om du vill hjälpa dem som behöver hjälp och om du inser själars värde och gör vad du kan med de pengar som han anförtrott dig. Varje sådant tillfälle som du tar tillvara ökar din himmelska (250) skatt. Men kärlek till jaget har gjort att du föredrar världsliga ägodelar, till och med på bekostnad av de himmelska. Du väljer de skatter som mott och mal förstör, istället för dem som är lika hållbara som evigheten. Det är din förmån att visa öm medkänsla och vara till välsignelse för andra, men du är så förblindad av denna världens gud att du inte kan skilja denna dyrbara juvel - den välsignelse som man får av att göra gott, att vara rik på goda gärningar, redo att dela ut, villig att ge vidare och lägga en god grund för dig själv inför kommande tider så att du kan vinna det eviga livet. Du riskerar din själ genom att försumma att ta vara på dyrbara tillfällen att försäkra dig om den himmelska skatten. Är du verkligen rikare på grund av din närighet och dina hårdhanta affärsmetoder? Gud prövas dig och det är upp till dig om du kommer att bedömas som guld eller slagg. Om din prövningstid tar slut i natt, hur skulle dokumentationen över ditt liv se ut? Du skulle inte kunna ta med dig en enda dollar av det som du tjänat. Förbannelsen från varje orättfärdig handling skulle följa dig. När dina hårdförda affärer synas i den spegel som Gud

kommer att hålla framför dig, kommer det inte att leda till självbelåtenhet. Girighet är avgudadyrkan.

Ditt enda hopp är att ödmjuka dig inför Gud. "Vad hjälper det en människa att hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Och vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ?" Jag vädjar till dig: Blunda inte för din farliga situation. Var inte blind inför dina högre intressen, för de välsignade och härliga framtidsutsikterna om det bättre livet. De som bekymrade och nedtyngda söker efter världlig vinst är blinda och galna. De vänder sig bort från den odödliga, oförgängliga skatten till denna värld. Denna världs glitter och glamour fångar deras uppmärksamhet och eviga ting värdesätts inte. De arbetar för det som inte mättar och spenderar sina pengar på det som inte är bröd, när Jesus erbjuder dem frid, hopp och oändlig välsignelse mot ett liv i lydnad. All världens rikedom skulle inte vara tillräckligt stor för att kunna köpa dessa dyrbara gåvor. Ändå är många galna och bortser från de himmelska bevelsegrundarna. (251) Kristus kommer att bevara deras namn som inte anser någon uppoffring för stor för att lägga på trons och kärlekens altare för hans skull. Han offrade allt för den fallna mänskligheten. De lydiga, självuppoffrande och trognas namn kommer att vara skrivna på hans handflator. De kommer inte att spys ut ur hans mun utan han kommer att ta deras namn på sina läppar och han kommer att be speciellt å deras vägnar inför Fadern. När de själviska och stolta är bortglömda kommer de att vara ihågkomna. Deras namn kommer att odödliggöras. För att själva vara lyckliga måste vi leva för att göra andra lyckliga. Det är bra för oss att överlämna våra ägodelar, våra förmågor och våra känslor till Kristus i tacksam tillbedjan och på det sättet finna lycka här och odödlig härlighet efter detta.

Den långa nattvåkten, slit och motgångar är nästan över. Kristus kommer snart. Gör dig redo. Guds änglar försöker dra dig bort ifrån dig själv och från jordiska ting. Låt dem inte arbeta förgäves. Tro, levande tro, är vad du behöver, tro som är verksam genom kärlek och som renar själen. Tänk på Golgata och det fruktansvärda, oändliga offer som gjordes där för mänskligheten. Jesus inbjuder dig nu att komma till honom precis som du är och att göra honom till din styrka och evige vän.

Vittnesbörd 23 (1873) Laodiceaförsamlingen

(252) Budskapet till församlingen i Laodicea är en uppmanande, väckande fördömmelse, och den är tillämplig på Guds folk i vår tid.

"Skriv till Laodiceas församlings ängel: 'Så säger han som är Amen, det trovärdiga och Sannfärdiga Vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar: du är varken kall eller varm. Jag skulle önska, att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun. Du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver

intet'; och du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.'" (Upp. 3:14-17.)

Herren visar oss att det budskap som måste framföras av dem Han har kallat att varna folket, inte säger: "Allt står väl till och ingen fara är på färde." Det är inte endast teoretiskt, utan praktiskt i varje detalj. Guds folk beskrivs i budskapet till laodiceanerna såsom om de befann sig i en världslig trygghetsställning. De är själva tillfreds, i det att de tror att de har uppnått en hög andlig nivå. "Du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet; och du vet icke att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.'"

Vilken svårare förvillelse kan komma över människor än (253) tron att de står i ett rätt förhållande till Gud när de står i ett felaktigt! Det sannfärdiga vittnets budskap riktar sig till Guds folk i en sorglig förvillelse, även om de är ärliga i sin förvillelse. De vet inte att deras tillstånd är beklagansvärt i Guds åsyn. På samma gång som de, till vilka buskapet riktas, smickrar sig själva med att de uppnått en upphöjd, andlig nivå, bryter det sannfärdiga vittnets budskap deras trygghet genom detta chockerande avslöjande av deras sanna tillstånd, nämligen andlig blindhet, fattigdom och elände. Vittnesbördet, som är så genomträngande och strängt, kan inte missförstås, ty det är det sannfärdiga vittnet som talar och Hans ord måste vara korrekt.

Det är svårt för dem som känner sig trygga i det de uppnått, och som tror att de själva är rika på andlig kunskap, att ta emot budskapet som förkunnar för dem, att de är bedragna och att de står i behov av varje andlig välsignelse. Det ohelgade hjärtat är "ett illfundigt och fördärvat ting". (Jer. 17:9.) Jag såg att många framhöll sig själva som goda kristna, men inte hade en stråle ljus från Jesus. De har inte en egen levande erfarenhet när det gäller det andliga livet. De är i behov av en djup och genomgripande självförödmjukelsens erfarenhet inför Gud innan de kommer att känna sitt verkliga behov av ivrigt och uthålligt sökande efter Andens trygga och dyrbara välsignelser.

Gud leder sitt folk steg för steg. Det kristna livet är en ständig strid och en marsch framåt. Det finns ingen vila från den striden. Det är genom en ständig, outtröttlig ansträngning som vi kan behålla segern över Satans frestelser. Såsom ett folk kan vi triumfera i sanningens klarhet och styrka. Vi uppehålls fullständigt i vår ställning genom en överväldigande mängd av tydliga vittnesbörd från Bibeln. Men det finns stora brister i verklig biblisk ödmjukhet, tålmod, tro, kärlek, självförnekelse, vaksamhet och en offervillighetens anda. Vi behöver verkligen odla biblisk helgelse. Synden råder bland Guds folk. Den tydliga och klara tillrättavisningen till församlingen i Laodicea tas inte emot. Många håller fast vid sina tvivel och sina "älsklingsgynder", trots att de är så förvillade att de talar om och känner det som om de inte behöver någonting. De (254) tycker att Guds Andes vittnesbörd och tillrättavisning är omotiverad eller att det inte syftar på dem själva. Sådana är i det allra största behov av Guds nåd och andlig klarsynthet för att de skall kunna upptäcka sina brister i andligt avseende. De saknar

nästan varje nödvändig förutsättning för att fullkomna den kristna karaktären. De har inte en praktisk kunskap om biblisk sanning, vilket skulle leda dem till ett ödmjukt liv och en fullständig harmoni mellan deras vilja och Kristi vilja. De lever inte i lydnad för alla Guds fordringar.

Det är inte tillräckligt att bekänna sig tro på adventbudskapet. Alla som är hängivna Kristi kors är i verkligheten förpliktade att inträda i ett korståg mot människornas fiende, att fördöma det som är fel och upprätthålla rättfärdigheten. Men det sannfärdiga vittnets budskap uppenbarar att en förskräcklig förvillelse vilar över vårt folk. Det är därför nödvändigt att komma till dem med varningar, för att väcka dem ur deras andliga slummer till beslutsam handling.

I min förra syn fick jag se att till och med det Sannfärdiga Vittnets klart framförda budskap inte hade åstadkommit det som Gud hade avsett. Folket fortfar att sova i sina synder. De fortsätter med att förklara sig själva som rika och utan behov av någonting. Många frågar: "Varför ges alla dessa tillrättavisingar? Varför fortsätter Vittnesbörden att anklaga oss för avfällighet och för förfärliga synder? Vi älskar sanningen och vi är framgångsrika. Vi har inte behov av dessa vittnesbörd med dess varningar och tillrättavisingar." Men om dessa som anklagar skulle få se sina egna hjärtan och jämföra sina liv med Bibelns praktiska undervisning, och om de då skulle ödmjuka sig inför Gud och låta Guds nåd upplysa mörkret, då skulle fjällen falla från deras ögon och de skulle inse sin verkliga andliga fattigdom och sitt elände. De skulle då komma att känna behov av att köpa guld, vilket är ren tro och kärlek; vita kläder, som symboliserar en fläckfri karaktär, vilken har gjorts ren i vår Återlösares blod; och ögonsalva, vilken symboliserar den Guds nåd som ger en klarare uppfattningsförmåga i andliga ting, samt hjälp att kunna upptäcka sin synd. Dessa uppnådda erfarenheter är mera dyrbara än guld från Ofir.

(255) Det har visats mig att den främsta orsaken till varför Guds folk nu är i detta andligt blinda tillstånd är därför att de inte vill ta emot tillrättavising. Många har förkastat de tillrättavisingar och varningar som har getts till dem. Det sannfärdiga vittnet fördömer Guds folks ljumma tillstånd, vilket ger Satan stor makt över dem i denna väntans och vaksamhetens tid. De själviska, de stolta och de som älskar synd förföljs alltid av tvivel. Satan har förmåga att inge tvivel och att tänka ut invändningar mot de tydliga vittnesbörd som Gud sänder. Många tycker att det är en dygd, ett kännetecken på intelligens hos dem, att visa tvivel, att krångla till och att ifrågasätta. De som önskar tvivla kommer alltid att finna orsaker därtill. Gud har aldrig avsett eller tänkt att ta bort alla möjligheter till tvivel. Han ger tydliga bevis, vilka noggrant måste undersökas med ett ödmjukt sinne och en läraaktig anda. Alla skall sedan kunna ta ställning utifrån hur övertygande bevisen är.

Det eviga livet är av oerhört värde och kommer att kosta oss allt det vi har. Jag fick se att vi inte tillräckligt uppskattar de eviga tingen. Allt som är värt att äga i denna värld kräver ansträngningar och många gånger de mest plågsamma uppoffringar. Och detta endast för att få del av förgängliga skatter. Skulle vi vara mindre villiga att

uthärda strid och möda, och att göra ivriga ansträngningar och stora uppoffringar för att få del av de skatter som är oändliga i värde och som ger ett liv som kan jämföras med den Eviges liv? Kan himmelen någonsin kosta oss för mycket?

Tro och kärlek är gyllene skatter, beståndsdelar som det är stor brist på bland Guds folk. Det har visats mig att tvivel på Vittnesbördens varningar, uppmuntran, och tillrättavising utestänger ljuset från Guds folk. (256) Otron tillsluter deras ögon så att de är okunniga om sin verkliga ställning. Det Sannfärdiga Vittnet beskriver deras blindhet på följande sätt: "Du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken." (Upp. 3: 17.)

Tron på den snart återkommande Kristus saknas. "Min Herre kommer icke så snart", sägs inte endast i hjärtat. utan uttrycks också i ord och ännu mera bestämt i handling. Okunnighet i denna väntans tid gör Guds folks sinnesförmimmelser okänsliga för tidens tecken. Den förskräckliga ogudaktighet som överflödar, kräver den allra största noggrannhet och ett levande vittnesbörd, för att utestänga synden från församlingen. Tron har avtagit på ett fruktansvärt sätt, och det är endast genom övning som den kan växa till.

När den tredje ängelns budskap började förkunnas, hade de som engagerade sig i Guds verk någonting att riskera och de måste göra stora offer. De började denna gärning i fattigdom och fick genomlida de största försakelser och smädelser. De fick möta ett hårt motstånd, vilket drev dem till Gud i deras behov och bevarade deras tro levande. Vår nuvarande plan för systematiskt givande förser våra förkunnare med ett lämpligt underhåll och därför finns ingen brist och inte heller något behov av tro för uppehållet. De som nu kallas att förkunna sanningen riskerar ingenting. De behöver inte heller göra några bestämda offer. Budskapet är utformat och sätts i deras händer, och tryckalster finns tillgängliga vilka försvarar den tro som de söker att sprida.

En del unga män börjar utan att ha en verklig känsla för arbetets upphöjda karaktär. De har inga umbäranden, svårigheter eller svåra strider att möta, som skulle pröva deras tro. De behöver inte heller öva sig i praktisk självförnekelse eller hysa en försakelsens anda. En del blir stolta och självupphöjda, och har ingen verklig börda för det verk som lagts på dem. Det Sannfärdiga Vittnet talar till dessa förkunnare: "Så gör nu bättring med all flit." En del av dessa är så uppfyllda av stolthet att de i verkligheten utgör ett hinder och en förbannelse för Guds dyrbara verk. De utövar inte ett frälsande inflytande på andra. Dessa män behöver bli verkligt omvända till Gud och helgade av den sanning som de presenterar för andra.

Bestämda vittnesbörd i församlingen

Ganska många känner sig otåliga och ängsliga därför att de ofta besvärar av varningar och tillrättavisingar, som ständigt framhåller deras synder. Det Sannfärdiga Vittnet säger: "Jag känner dina gärningar." Motiven, avsikterna, otron, misstankarna och misstroendet kan döljas för människor, men inte för Kristus. (257) Det Sannfärdiga Vittnet kommer som en rådgivare: Så råder jag dig då, att

du köper av mig guld, som är luttrat i eld, för att du skall bliva rik, och att du köper vita kläder till att kläda dig i, för att din nakenhets skam icke skall bliva uppenbar, och att du köper ögonsalva till att smörja dina ögon med, för att du skall kunna se. 'Alla som jag älskar, dem tuktar och agar jag.' Så gör nu bättring med all flit. Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. - Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron." (Upp. 3: 18 -21.)

De som tillrättavisas av Guds Ande borde inte resa sig upp mot det ödmjuka instrumentet. Det är Gud och inte en felande människa som har talat för att frälsa dem från undergång. De som förkastar varningen lämnas i blindhet att bedra sig själva. Men de som lyssnar till den och nitiskt ger sig in i uppgiften att befria sig ifrån sina synder för att få de nödvändiga välsignelserna, öppnar sitt hjärtas dörrar för att deras Frälsare må komma och vara hos dem. Dessa människor finner du alltid i en fullkomlig harmoni med Guds Andes vittnesbörd. Guds tjänare som predikar Ordet för vår tid borde inte försumma detta allvarliga budskap till laodiceanerna. Det sannfärdiga vittnet framför inte ett behagligt budskap. Herren säger inte till dem: Ni är nästan på rätt väg; ni har fått ta emot tuktan och tillrättavisning, som ni inte har gjort skäl för; ni har helt onödigt fått bära bekymmer genom stränghet; ni är inte skyldiga till de fel och synder för vilka ni har blivit tillrättavissade.

Det Sannfärdiga Vittnet förklarar, att när du menar att du vunnit framgång och har det bra, är du i verkligheten i behov av allting. Det är inte nog för Ordets förkunnare att presentera ett ämne teoretiskt, utan de borde också framställa praktiska ämnen. De behöver studera de praktiska lärdomar som Kristus gav Sina lärjungar och göra en noggrann tillämpning av dessa, både för sin egen och andras del. Skall vi förmoda att Kristus, därför att han frambär ett fördömande vittnesbörd, saknar en (258) öm 'kärlek till sitt folk? O, nej! Han som dog för att återlösa människan från döden, älskar med en gudomlig kärlek, ty de som Han älskar tillrättavisar Han. "Alla som jag älskar, dem tuktar och agar jag." (Upp. 3: 19.) Men många vill inte ta emot det budskap som himmelen sänder till dem. De kan inte uthärda att få höra om sin kärlek till världen, sina fel, sin självskhet, sin stolthet och att de försummat sina plikter.

Jag blev visad, att Gud har pålagt min man och mig ett särskilt uppdrag, med att framföra det tydliga vittnesbördet till Hans folk och ropa högt och inte hålla oss tillbaka när det gäller att visa folk deras överträdelse och Israels hus deras synder. Men det är en grupp som inte vill ta emot budskapet med tillrättavisningar utan de upplyfter sina händer för att beskydda dem som Gud vill tillrättavisa och korrigera. Dessa finner alltid förståelse tillsammans med dem som Gud vill förmå att känna sin sanna fattigdom.

Herrens ord, talat genom Hans tjänare, tar många emot med frågor och fruktan. Och många kommer att skjuta upp sin lydnad för de tillrättavisningar de får och vänta tills varje skugga av osäkerhet är borta. Den rådande otro, som kräver en fullständig kunskap, kommer aldrig att ge efter

för det vittnesbörd, som Gud behagar ge. Han kräver att Hans folks tro skall vila på bevisbördan, och inte på en fullkomlig kunskap. De Kristi efterföljare som tar emot det ljus Gud sänder dem, måste lyda Guds röst som talar till dem, när det är många andra röster som talar mot den. Det kräver urskillningsförmåga att kunna urskilja Guds röst.

De som inte vill handla när Herren kallar dem, utan väntar på ett tillförlitligare bevis och ett gynnsammare tillfälle, kommer att vandra i mörker, eftersom ljuset kommer att dras bort. De vittnesbörd som ges en dag, kan aldrig upprepas om de förkastas.

Många frestas när det gäller vårt uppdrag och ifrågasätter det. I sitt frestade tillstånd skyller en del Guds folks svårigheter och förvirringar på tillrättavisningarna i de vittnesbörd, som vi har gett dem. De tror att svårigheterna kommer från dem som framför varningsbudskapet, som (259) utpekar folks synder och rättar till deras fel. Många är bedragna av själarnas motståndare. De tror, att bror och Syster Whites arbeten skulle kunna erkännas om de inte hela tiden fördömde fel och tillrättavissade synd. Jag blev visad, att Gud har lagt denna uppgift på oss och när vi hindras från att möta Hans folk och frambära vårt vittnesbörd och motverka ohelgade människors antaganden och avund, då pressar Satan på mycket kraftigt med sina frestelser. De, som alltid har befunnit sig på den ifrågasättande och tvivlande sidan känner sig fria att vittna om sina tvivel och antyda sin otro. Några har ett skenheligt och till synes samvetsgrant och mycket fromt tvivel, som de försiktigt ger uttryck för. Men detta tvivel har tio gånger mer kraft att styrka dem, som begär fel och vårt inflytande minskas och Guds folks tillit till vårt arbete försvagas, mer än om detta tvivel kunde ses tydligare. Dessa stackars själar såg jag var bedragna av Satan. De smickrar sig själva med att de är helt korrekta, att de är har Guds ynnest och är rika på andlig urskillningsförmåga, trots att de är fattiga, blinda och eländiga. De utför satans verk, men tror att de ivrar för Gud.

Somliga vill inte ta emot det vittnesbörd Gud har gett oss att förmedla. De inbillar sig att de kan bli bedragna och att de själva har rätt. De tror att Guds folk inte har behov av någon tydlig behandling och tillrättavisning, men att Gud är med dem. Dessa frestade människor, vilkas själar aldrig har befunnit sig i strid mot syndens exakta förebräelser, skulle vilja utbrista: Tala behagliga saker till oss. Hur kommer dessa att förvalta det Sanna Vittnets budskap till laodiceanerna? Det kan inte vara något bedrägeri här. Detta budskap måste bäras fram av Guds tjänare till en ljum församling. Det måste väcka Guds folk ur dess trygghet och farliga villfarelse när det gäller deras verkliga ställning inför Gud. Detta vittnesbörd kommer, om det tas emot, att väcka dem till handling och leda dem till självförnekelse och bekännelse av deras synder. Det Sanna Vittnet säger: "Jag känner dina gärningar. Du är varken kall eller varm." Och vidare: "Alla som jag älskar tillrättavisar, (260) och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig. Se, jag står för dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron." (Upp. 3: 15, 19- 22).

Guds folk måste se sina fel och väckas till intensiv ånger och lägga bort de synder som har försatt dem i ett så beklagansvärt fattigt, blint och olyckligt tillstånd. Jag blev visad, att det skarpa, tydliga vittnesbördet måste leva i församlingen. Detta är det enda som kommer att svara mot budskapet till medlemmarna i Laodicea. Fel måste rättas till, synd måste kallas synd och orättfärdighet måste genast och bestämt bemötas och läggas bort av oss som ett folk.

Kamp mot Guds Ande

Jag såg, att de som känner ett motstånd mot det uppdrag, som vi i tjugosex år har dragits av Guds Ande till att utföra och som skulle vilja bryta ner vårt vittnesbörd, inte kämpar mot oss utan mot Gud, som har lagt arbetsbördor på oss, som Han inte jag gett till andra. De som ifrågasätter och klagar och tror att det är en dygd att tvivla och som skulle vilja göra oss modlösa, de som har varit redskap till att göra vårt tjänande hårt och att försvaga vår tro, vårt hopp och vårt mod, har blivit de som fått onda tankar, antyder onda saker och med avund vakar efter ett tillfälle att angripa oss. De tar det för givet, att eftersom vi är svaga människor, är det uppenbart att vi har fel och att de har rätt. Om de kan finna en tillstymmelse till något, som kan skada oss, så gör de det med en triumferande glädje och de är beredda att fördöma vår insats, då vi tillrättavisar fel och fördömer synd som en hård och diktatorisk ande.

Men samtidigt som vi inte godtar deras uppfattning om vårt ärende som orsaken till våra svårigheter, eftersom vi vidhåller att Gud har utvalt oss till ett mer krävande uppdrag än Han gett andra, (261) erkänner vi med själens ödmjukhet och under ånger, att vår tro och vårt mod har blivit hårt provat och att vi ibland inte helt och fullt har litat på Honom, som har anförtrött oss vårt uppdrag. När vi sedan fattar mod på nytt efter smärtsamma besvikelser och prövningar, ångrar vi djupt, att vi inte har litat på Gud utan gav plats för mänsklig svaghet och lät modlöshet omtöckna vår tro och minska vår tillit till Gud. Jag har blivit visad, att Guds gamla tjänare led besvikelser och nederlag precis som vi stackars dödliga. Vi var i gott sällskap. Detta ursäktade emellertid inte oss.

När min man har stått vid min sida för att ge mig stöd i min tjänst och har burit fram ett tydligt vittnesbörd i harmoni med Guds Ande, har många känt det som om det var han personligen som skadade dem, trots att det var Herren som lade bördan på honom och som tillrättavisade dem genom Sin tjänare och försökte få dem att ångra sina fel och ta emot Guds ynnest.

De, som Gud har utvalt för ett betydelsefullt uppdrag, har alltid tagits emot med misstro. För, när Elia sändes med ett budskap från Gud till folk, gav de inte akt på hans varning. De ansåg att han var onödigt sträng. De trodde till och med att han förlorat sitt förstånd, eftersom han pekade ut dem, Guds gynnade folk, som syndare och ansåg deras överträdelser så stora att Guds domar skulle väckas mot dem. Satan och hans här har alltid ställt upp mot dem som bär ut varningsbudskapet och som tillrättavisar synder. De ohelgade kommer också att förena sig med själafienden för att göra Guds trofasta tjänares uppdrag så hårt som möjligt.

Om min man har blivit orimligt hårt pressad och har misströstat och förtvivlat, om vi ibland inte har sett något

önskvärt i livet så att vi skulle välja det, så är detta inte något främmande eller nytt. Elia, en av Guds stora och mäktiga profeter, ville hellre dö än leva, då han var trött och utmattad efter sin färd, då han flytt bort från den uppretade Isebels vrede(262), därför att han fruktade för sitt liv. Hans bittra besvikelser när det gällde Israels trohet hade krossat hans livsmod och han kände, att han inte längre kunde lita på människor. Den dag Job blev förtvivlad och förmörkad, sade han dessa ord: "Må den dag då jag föddes bli utplånad, och den natt som sade: 'En pojke är avlad.'" (Job. 3:3)

De, som inte är vana vid att känna de verkliga djupen, som inte har stått under bördorna som en vagn som är lastad med kärvar, de som aldrig har haft sitt intresse tillräckligt nära identifierat med Guds verk och uppdrag, att det verkar vara en del av deras väsen och större än deras liv, de kan inte fatta min mans känslor mer än Israel kunde fatta Elias känslor. Vi beklagar djupt att vi blev modlösa, oavsett under vilka omständigheter det har skett.

Ahabs fall är en varning

Under Ahabs lastbara ledning vek Israel bort från Gud och deras vägar blev fördärliga. "Ahab, Omris son, gjorde det som var ont i Herrens ögon, i högre grad än alla hans föregångare. Och som om det inte var tillräckligt, att han levde i Jeroboams, Nebats sons, synder, tog han också till hustru Isebel, en dotter till sidoniernas kung Etbaal och började dyrka Baal och tillbad honom. Han reste ett altare åt Baal i Baalstemplet, som han lät bygga i Samaria. Och Ahab lät göra en Asera och gjorde ännu fler saker, genom vilka han kränkte Herren, Israels Gud, värre än de kungar, som hade härskat i Israel före honom. (Se 1 Kon. 16:29f)

Ahab var moraliskt svag. Han hade inte någon hög känsla för heliga ting. Han var självisk och saknade principer. Hans äktenskapsförbindelse med en kvinna av beslutsam karaktär och bestämt temperament, som var hängiven avgudadyrkare, gjorde dem båda till Satans särskilda ombud, som ledde Guds folk till avguderi och fruktansvärda avfall. Isebels bestämda anda formade Ahabs karaktär. Hans egenkära natur var oförmögen att fatta Guds nådegåvor till Sitt folk och sin egen plikt mot Gud som väktare och ledare för Israel. Gudsfruktan blev mindre i Israel för varje dag. Blasfemiska (263) tecken på deras blinda avguderi kunde ses mitt i Guds Israel. Det fanns ingen som vågade riskera sitt liv genom att öppet träda fram i opposition mot den gudlösa avgudadyrkan som tog överhanden. Baals altare och Baals präster som offrade till solen, månen och stjärnorna, var överallt iögonfallande. De hade invigda tempel och trädlundar, där alster som framstälts av människohänder hade placerats ut för tillbedjan. De goda gåvor som Gud gav Sitt folk framkallade ingen tacksamhet till Givaren. Alla himlens gåvor, de rinnande bäckarna, levande vattenströmmar, den milda daggen, regnskurarna som förnyade jorden och fick dess marker till att ge i överflöd, - detta tillskrev de sina gudars ynnest.

Elias' trofasta själ var bedrövd. Hans vrede var väckt och han ivrade för Guds härlighet. Han såg att Israel hade fallit ned i ett fruktansvärt avfall. Och när han kom att tänka på de stora ting Gud hade gjort för dem, blev han överväldigad av sorg och bedrövelse. Men allt detta hade

största delen av folket glömt. Han gick fram inför Herren och medan hans själ kämpade mot ängslan, bad han enträget Honom, att Han måtte frälsa Sitt folk, om det var möjligt genom Guds domar. Han bad enträget att Gud skulle hålla dagg och regn borta från Sitt otacksamma folk, himlens rikedomar, så att det avfallna Israel förgäves måtte se på sina gudar, deras avgudar av guld, trä och sten, solen, månen och stjärnorna, som vandrar och berikar jorden och får den att ge överflöd. Herren talade om för Elia, att Han hade hört hans bön och ville hålla dagg och regn borta från Sitt folk tills de ångerfulla ville vända sig till Honom.

Akans synd och straff

Gud hade särskilt beskyddat Sitt folk mot att blanda sig med avgudadyrkande nationer runt omkring dem, för att deras hjärtan inte skulle föras vilse av deras tilldragande lundar och helgedomar, tempel och altare, som arrangerades på det mest dyrbara och förtrollande sätt för att förvränga sinnena så att Gud kunde trängas bort från folks tankar.

Staden Jeriko hade invigts till det mest överdrivna avguderi. Inbyggarna var mycket rika, men alla de rikedomar som Gud hade gett dem räknade de som en gåva från sin gudar. De hade guld och silver i överflöd, men liksom folket före syndafloden, var de fördärvade och ogudaktiga och hånade och provocerade himlens Gud genom sina onda gärningar. Guds domar väcktes mot Jeriko. Det var en fästning. Men själve Anföraren för Herrens här kom från himlen för att leda himlens här i angreppet på staden. Guds änglar grep tag i de massiva murarna och raserade dem till grunden. Gud hade sagt, att staden Jeriko skulle förbannas och att alla skulle gå förlorade med undantag för Rahab och hennes hus. Dessa skulle frälsas på grund av den ynnest som Rahab visade Herrens budbärare. Herrens ord till folket var: "Ni skall hålla er borta från det tillspillogivna, så att ni inte själva blir tillspillogivna. Om ni tar något från det tillspillogivna, blir ni orsak till att Israels läger drabbas av tillspillogivning och ni drar olycka över det." "Vid den tiden svor Josua en ed. Han sade: 'Förbannad inför HERREN vare den man som företar sig att bygga upp denna stad, Jeriko, på nytt. När han lägger dess grund, skall det kosta honom hans förstfödde son, och när han sätter upp dess portar, skall det kosta honom hans yngste son.'" (Josua 6:18, 26)

Gud är mycket bestämd när det gäller Jeriko, så att människorna inte skall förtrollas av de ting som inbyggarna har fruktat och deras hjärtan skiljas från Gud. Han beskyddade Sitt folk genom de tydligaste tänkbara befallningar. Trots denna allvarliga förmaning från Gud genom Josuas mun, vågade emellertid Akan överträda dem. Hans begär ledde honom till att ta de rikedomar som Gud hade förbjudit honom att röra, därför att Guds förbannelse var över dem. Och på grund av denne mans synd var Guds Israel lika svag som vatten inför sina fiender.

Josua och Israels Äldste var i stor nöd. De låg framför Guds ark i den mest undergivna ödmjukhet, eftersom Herren var vred på Sitt folk. De bad och grät inför Gud. Herren talade till Josua: "Res dig upp! Varför (265) har du fallit ner på ditt ansikte? Israel har syndat, de har överträtt

mitt förbund som jag ingått med dem. De har tagit av det tillspillogivna, de har stulit, ljugit och lagt det stulna bland sina egna ägodelar. Därför kan inte Israels barn stå emot sina fiender, utan de måste fly för dem, ty de är själva drabbade av tillspillogivning. Jag vill inte mer vara med er, om ni inte skaffar bort från er det tillspillogivna. (Josua 7:10- 12)

Ansvar att tillrättavisa dem som syndar

Det har visats mig att Gud i Jos. 7 illustrerar hur Han ser på synden bland dem som bekänner sig vara Hans folk och helighålla Hans bud. De som särskilt har ärats genom att Han på ett märkligt sätt visat Sin kraft, liksom för Israel fördom, och som trots detta har vågat att ringakta Hans direkta undervisning, kommer att bli föremål för Hans vrede. Han önskar undervisa Sitt folk om att olydnad och synd är oerhört anstötliga för Honom och något som man inte får vara likgiltig för. Han visar oss att när Hans folk lever i synd borde de på en gång besluta sig för att göra allt för att skaffa bort den, så att Hans avsky inte längre skulle vila över dem alla.

Men om folkets synder förbises av dem som står i ansvarsställning vilar Hans misshag över dem, och Guds folk hålls som en församling ansvarigt för dessa synder. I Sitt handlingssätt med Sitt folk under gångna tider (266) visar Herren det nödvändiga i att rena församlingen från dess fel. En syndare kan sprida mörker som kommer att utestänga Guds ljus från hela församlingen. När folket förstår att mörkret sänker sig över dem och de inte vet orsaken, borde de ivrigt söka Gud i stor ödmjukhet och självförkrosselse, intill dess att de fel som bedrövar Hans Ande har upptäckts och avlägsnats.

De fördomar som uppstått emot oss därför att vi har tillrättavisat felen, som Gud visat mig existerar, och det rop som uppstått om kärvhet och stränghet, är inte rättvist. Gud bjuder oss tala och därför kan vi inte vara tysta. Om felen är uppenbara bland Hans folk, och om Guds tjänare likgiltigt låter det passera, håller de i verkligheten med och rättfärdigar syndaren och är lika skyldiga som syndaren och kommer i lika hög grad att få del av Guds misshag. De kommer att göras ansvariga för de skyldigas synder. I syner har jag uppmärksammats på många händelser där Guds folk ådragit sig Hans misshag genom medlemmars försummelse, därigenom att de inte har tagit itu med de fel som existerade bland dem. De som har ursäktat dessa fel har av folket betraktats som mycket vänliga och älskvärda personer, helt enkelt därför att de avskytt att förverkliga Bibelns tydliga plikt. Uppgiften var inte behaglig och därför undvek de den.

Den hatets anda som har kommit över vissa människor därför att felen bland Guds folk har tillrättavisats, har fört blindhet och en fruktansvärd förvillelse över dem själva. Detta har lett till att de inte kunnat skilja mellan det som är rätt och fel. De har släckt sin egen andliga synförmåga. De kan se felen, men de känner inte, som Josua, behov av att ödmjuka sig själva på grund av att de förstår att människor är i andlig fara.

Guds sanna folk, som har en börda för Hans verk och människors frälsning på sina hjärtan, kommer alltid att betrakta synden som den verkligheten är i dess syndfulla

karaktär. De kommer alltid att stå på deras sida, som troget och rättvist tar itu med de synder som så lätt kan komma över Guds folk. I synnerhet är detta fallet under församlingens sista tid, under den tid då de etthundra fyrtiofyra tusen beseglas, vilka skall stå utan fel och brist inför Guds tron. De kommer att mycket djupt känna de misstag som begås av Guds bekännande folk. Detta framställs tydligt av profetens illustration av det avslutande verket under bilden av de män som har svärdet i sina händer. En av männen var klädd i linnekläder och hade skrivredskap med sig. "Herren sade till honom: 'Gå igenom Jerusalems stad och teckna med ett tecken på pannan de män, som sucka och jämra sig över alla styggelser som bedrivs därinne.'" (Hes. 9: 4.)

(267) Vem har del av Guds rådslut i denna tid? Är det de som i verkligheten ursäktar felen bland Guds bekännande folk och som, även om det inte sker öppet, knotar i sina hjärtan mot dem som önskar tillrättvisa synden? Är det de som tar ställning emot och sympatiserar med dem som begår felen? Nej, förvisso inte! Om de inte bättrar sig och flyr bort från detta Satans verk att förfölja dem som har verkets börda på sina hjärtan och upphör att understödja syndarna i Sion, så kommer de aldrig att få ta emot Guds insegel. De förgås i den allmänna ödeläggelsen som övergår de ogudaktiga, representerade genom de fem männen med svärdet i sina händer. Observera följande med eftertanke: De som tar emot sanningens rena tecken, som skrivits i dem genom den helige Andes kraft, som illustreras med det märke som mannen i linnekläder tecknade dem med, "dessa som sucka och jämra sig över alla styggelser som bedrivs därinne" dvs. i församlingen. Deras kärlek till renhet och Guds ära och härlighet är sådan, och de har en så klar syn över syndens förskräckliga syndfullhet, att de framställs som människor i sådan ångest att de suckar och ropar. Läs hela det nionde kapitlet i Hesekiel.

Men den allmänna ödeläggelsen av alla dem som inte ser den stora kontrasten mellan synd och rättfärdighet, och som inte känner såsom de som står i Guds rådslut och som får ta emot inseglet, beskrivs i detta sammanhang av männen med svärdet i sina händer: "Och till de andra hörde jag honom säga: 'Dragen fram i staden efter honom och slän ned folket; visen ingen skonsamhet och haven ingen misskund. Både åldringar och ynglingar och jungfrur, både barn och kvinnor skolen I dräpa och förgöra, men I mån icke komma vid någon som har tecknet på sig; och I skolen begynna vid min helgedom.'" (Verserna 5, 6.)

När det gällde Akans synd sade Gud till Josua: "Jag vill icke mer vara med eder, om I icke alldeles skaffen bort ifrån eder det tillspillogivna." (Jos. 7: 12.) Hur kan denna händelse jämföras med den väg som har valts av dessa som inte vill höja sin röst mot synden och det felaktiga, men vars sympatier alltid befinns vara hos dem som genom sina synder vållar bekymmer i Israels läger? Gud sade till Josua: "Du skall icke kunna stå emot dina fiender, förrän I skiljen det tillspillogivna från eder." (Vers 13.) Han uttalade (268) det straff som skulle följa överträdelsen av förbundet.

Då började Josua noggrant forska för att finna den skyldige. Han kallade fram Israel efter deras stammar, sedan de olika familjerna och slutligen de enskilda personerna. Akan befanns vara den skyldige. Men för att saken skulle bli klar för hela Israel, och för att det inte skulle finnas någon orsak för dem att klaga och säga att den oskyldige fick lida, använde Josua ett klokt förfaringssätt. Han visste att Akan var överträdaren och att han hade dolt sin synd och därigenom uppväckt Guds vrede mot sitt folk. Diskret uppmanade Josua Akan att avlägga en fullständig bekännelse av sin synd, så att Guds ära och rättvisa måtte försvaras inför Israel. "Då sade Josua till Akan: 'Min son, giv ära åt Herren, Israels Gud, och bekänn, honom till pris: säg mig, vad du har gjort, och dölj intet för mig.'" (Vers 19.)

"Akan svarade Josua och sade: 'Det är sant, jag har syndat mot Herren, Israels Gud, ty så har jag gjort: jag såg ibland bytet en dyrbar mantel från Sinear och två hundra siklar silver och en guldplatta, femtio siklar i vikt, och till detta fick jag begärelse och tog det; se, det är gömt i jorden, i mitten av mitt tält, och silvret underst.' Då sände Josua några män dit för att se efter, och de skyndade till tältet; och de funno det gömt där i hans tält, och silvret underst. Och de toga det ur tältet och buro det till Josua och Israels barns menighet och lade det ned inför Herren. Då tog Josua och Israels menighet med honom Akan, Seras son, och silvret och manteln och guldplattan och hans söner och döttrar, hans oxar, åsnor och får och hans tält, och allt övrigt, som han hade, och förde alltsammans upp till Akors dal. Och Josua sade: 'Varför drog du olycka över oss? Nu skall ock Herren i dag låta olycka komma över dig!' Och Israels menighet stenade honom; de brände upp dem i eld och kastade stenar på dem.'" (Verserna 19-25.)

Herren hade talat om för Josua att Akan inte endast hade tagit det som Han bestämt förbjudit dem att ta med mindre de skulle komma (269) under förbannelse, utan han hade också stulit och hycklat. Herren hade sagt att Jeriko och allt det tillspillogivna skulle brännas upp, utom guldet och silvret, vilket Han hade reseverat för Sin skattkammare. Den seger som vanns genom att inta Jeriko hade inte skett genom krig eller belägring av staden. Hövitsmannen över Herrens här hade lett himmelens här. Så tiden var Herrens. Det var Han som genomförde slaget. Istael's barn hade inte riktat ett enda slag mot någon. Segern och äran var Herrens och därför var också det tillspillogivna Hans. Han hade förordnat så att allt skulle brännas upp utom guldet och silvret, vilket hade reserverats för Hans skattkammare. Akan hade mycket väl förstått att det undantag som gjorts för guld och silverskatterna, vilka han fått begärelse till, var Herrens egendom. Han hade stulit från Guds skattkammare för sitt eget behov.

Begär bland Guds folk

Jag såg, att många som bekänner sig hålla Guds bud tillägnar sig för eget bruk de medel som Gud har anförtrott dem och som bör läggas i Hans skattkammare. De stjäl tionde och gåvor från Gud. De döljer och undanhåller Honom tionde till sin egen skada. De drar elände och fattigdom över sig själva och mörker över församlingen på grund av sitt begär, sin förställning och genom att de stjäl tionde och gåvor från Gud.

Jag såg, att många själar kommer att sjunka ned i mörker på grund av sin girighet. Det klara, tydliga vittnesbördet måste leva i församlingen. Annars kommer Guds förbannelse att vila över Hans folk lika säkert som den vilade över forntidens Israel på grund av dess synder. Gud håller Sitt folk ansvarigt, som en kropp, för de synder som enskilda individer inom det begår. Om församlingens ledare försummar att flitigt ta reda på vilka synder det är som för med sig Guds missnöje över kroppen, blir de ansvariga för dessa synder. Men att ha med människors sinnelag att göra är den skönaste uppgift som människor överhuvudtaget kan få. Alla är inte lämpliga för att tillrättavisa den som handlar fel. De har inte vishet till att handla rättfärdigt, trots att de älskar barmhärtighet. De kan inte se behovet av att blanda kärlek och öm medkänsla (270) med verklighetstroga tillrättavisningar. Några är alltid onödigt stränga och känner inte behovet av apostelns förmaning: ”Sådana som tvivlar skall ni vara barmhärtiga mot och frälsa genom att rycka dem ur elden. Mot andra skall ni också vara barmhärtiga, dock med fruktan, så att ni till och med avskyr deras livklädnad som är nedsmutsad av köttet.” (Judas vers 22- 23)

Det är många som inte visar Josuas urskillningsförmåga och som inte har någon särskild uppgift att finna de fel och att snabbt behandla de synder som finns ibland dem. Låt inte sådana hindra dem som har fått ansvaret att utföra denna uppgift. Somliga ifrågasätter och tvivlar på och finner fel, därför att andra utför den uppgift som Gud har lagt på dem. Dessa står direkt i vägen för dem, som Gud anförtrott uppgiften att tillrättavisa och korrigerade de allmänt rådande synderna, för att Hans ogillande skall kunna vändas bort från Hans folk. Om en sådan situation som Akans skulle inträffa bland oss, finns det många som skulle beskylla dessa för att ha en ond och kverulerande anda. Gud är inte att leka med och Hans varningar kan inte ostraffat ignoreras av ett trotsigt folk.

Jag blev visad, att Akans sätt att bekänna liknar de bekännelser som en del av oss gör och kommer att göra. De döljer sina fel och vägrar att bekänna frivilligt, innan Gud pekar ut dem, först därefter bekänner de sina synder. En del människor fortsätter med sin felaktiga livsstil tills de har blivit förhärdade. De kan ändå vara medvetna om att församlingen belastas av detta, precis som Akan visste, att Israel blev försvagat jämfört med sina fiender på grund av hans skuld. Trots detta fördömde inte deras samvete dem. De kommer inte att hjälpa församlingen genom att ödmjuka sina stolta upproriska hjärtan inför Gud och överge sina fel. Guds missnöje vilar över Hans folk, och Han kommer inte att visa Sin kraft i deras mitt när det finns synder bland dem och dessa får stöd av dem som har ansvarstyngda ställningar.

De, som arbetar i fruktan för Gud med att befria församlingen från hinder och rätta till fruktansvärda fel, så att Guds folk kan se behovet av att avsky synd och kan trivas (271) i renhet och att Guds namn kan förhärlligas, kommer alltid att möta motsträviga inflytanden från ohelgade medlemmar. Sefanja beskriver med följande ord denna grupps sanna tillstånd och de fruktansvärda domar som skall komma över dem:

”Och det skall ske på den tiden att jag skall leta igenom Jerusalem med lyktor och straffa de män som nu lever där i lugn och ro och säger i sina hjärtan: 'Herren gör varken gott eller ont.' ”Herrens stora dag är nära, ja, nära, och den kommer med hast. Hör, det är HERRENS dag! Då ropar hjältarna i ångest. En vredens dag är den dagen, en dag av ångest och nöd, en dag av ödeläggelse och förödelse, en dag av mörker och dimma, en dag av moln och dis, en dag då ljud av horn och härskri höjs mot de befästa städerna och de höga murtornen. Då skall jag ge människorna en sådan ångest att de går omkring som blinda, därför att de har syndat mot HERREN. Deras blod skall spridas som stoft och deras kroppar som orenlighet. Varken deras silver eller guld skall kunna rädda dem på HERRENS vredes dag. Av hans nitälskans eld skall hela jorden förtäras. Ty fullständigt och med hast skall han göra slut på alla dem som bor på jorden. (Sefanja 1:12, 14 -18)

Bekännelser som kommer för sent.

När en kris till sist kommer, vilket säkert kommer att ske, och Gud talar till förmån för Sitt folk, kan de som har syndat, de som har omtöcknats av mörker och som har stått direkt i vägen för Guds verk för Hans folk, bli oroliga över den långa tid de har klagat och förorsakat modlöshet över Guds verk. Liksom Akan, kan de bli så förfärade, att de kan inse att de har syndat. Men deras bekännelser kommer för sent och är inte av rätt slag för att kunna bli till nytta för dem, även om de kan hjälpa Guds verk. Sådana gör inte sina bekännelser av övertygelse om sitt verkliga tillstånd och av en känsla av hur förargligt deras uppförande har varit för Gud. Gud kan testa denna grupp på nytt genom att ge den en annan (272) prövning och låta dem visa att de inte är bättre på att frigöra sig från uppror än före sina bekännelser. De visar en tendens till att alltid vara på fel sida. Och när kallelsen kommer för dem som vill vara på Herrens sida att göra bestämda framsteg som försvarar det rätta, kommer de att visa sin verkliga ståndpunkt. De, som har styrts av en främmande ande i nästan hela sitt liv - en annan ande än Guds Ande - liksom Akan, kommer att vara mycket passiva, när tiden kommer för beslutssam handling av alla. De kommer inte att kunna åberopa sig att vara på någon av sidorna. Satans kraft har hållit dem fångna så länge, att de förefaller att vara förblindade och kan inte försvara det rätta. Om de inte tar ställning för fel sida, beror det inte på att de har en klar förnimmelse av rätt och felaktigt, utan därför att de inte förs.

Gud är inte att leka med. Det är i stridens stund som de sanna färgerna visar sig. Det är då som bärarna av standaret behöver vara fasta och låta sin sanna ståndpunkt bli känd. Det är då som varje enskild soldats duglighet för det rätta verkligen prövas. De som drar sig undan kan aldrig bära segerns lagerkrans. De, som är sanna och lojala kommer inte att dölja några fakta, utan kommer att lägga ner sitt hjärta och sin kraft i uppdraget och våga sitt allt i kampen, låta striden ta den vändning den vill. Gud är en Gud som hatar synd. Och de, som uppmuntrar syndaren genom att säga: 'Det står väl till med dig', kommer Gud att förbanna.

Bekännelser av synd som görs i rätt tid för att hjälpa Guds folk kommer Han att acceptera. Men det finns ibland oss sådana, som precis som Akan, kommer att göra sina

bekännelser för sent för att frälsa sig själva. Gud kan pröva dem och låta dem möta en ny svårighet, för att bevisa för Sitt folk att de inte kommer att klara ett enda test, inte en enda prövning från Gud. De är inte i harmoni med det rätta. De föraktar det tydliga vittnesbörd som når hjärtat och skulle glädjas över att se var och en bli tystad som ger tillrättavisning.

Elia tillrättavisar Ahab

(273) Israels folk hade gradvis förlorat sin fruktan och sin vördnad för Gud, tills Hans ord genom Josua inte hade någon betydelse för dem. ”I hans [Ahabs] tid byggde beteliten Hiel åter upp Jeriko. När han lade grunden till staden, kostade det honom hans äldste son Abiram, och när han satte upp dess portar, kostade det honom hans yngste son Segib. Detta skedde enligt det ord som HERREN hade talat genom Josua, Nuns son.” 1 Kung.16:34)

Medan Israel befann sig i avfall, förblev Elia en lojal och sann Guds profet. Hans trofasta själ blev mycket bedrövd när han såg den otro och otrohet som så snabbt skilde Israels barn från Gud. Han bad att Gud skulle frälsa Sitt folk. Han bad enträget att Herren inte skulle förkasta Sitt syndande folk fullständigt, utan att Han skulle väcka dem till ånger - genom domar om det var nödvändigt - och inte låta dem gå längre i synd och därigenom provocera Honom till att förgöra dem som folk.

Herrens budskap kom till Elia, att han skulle gå till Ahab med förkastelsesdomarna från Guds domslut på grund av Israels synder. Elia reste dag och natt tills han nådde Ahabs palats. Han krävde inget tillträde och väntade inte på att bli formellt anmäld. Helt oväntat för Ahab står plötsligt Elia framför den förvånade kungen över Samaria i grova kläder som profeter brukade bära. Han kommer inte med någon ursäkt för sin plötsliga ankomst utan inbjudan. I stället sträcker han händerna upp mot himlen och bekräftar högtidligt vid den levande Guden, som gjort himlen och jorden, de domar som skall drabba Israel. ”Under de här åren skall varken dagg eller regn falla, om inte jag säger det”. (1 Kon. 17:1)

Denna uppseendeväckande förkastelsesdom från Guds domar på grund av Israels synder föll som ett åsknedslag på den avfällige kungen. Han verkade paralyserad av förvåning och skräck. Och innan han kunde komma över sin förvåning, försvann Elia lika fort som han kom, utan att invänta effekten av sitt budskap. Hans uppdrag var att uttala Guds ord om olycka (274) och han drog sig genast tillbaka. Hans ord hade stängt in himlens rikedomar. Hans ord var den enda nyckel som kunde öppna dem på nytt.

Herren visste, att det inte fanns någon säkerhet för Hans tjänare bland Israels barn. Han kunde inte anförtro honom åt det avfälliga Israel, utan sände honom iväg för att finna en asyl i ett hednaland. Han vägledde honom till en kvinna som var änka och som var så fattig att hon endast kunde upprätthålla livet genom den torftigaste tänkbara mat. En hednisk kvinna, som efter bästa förmåga levde upp till det ljus som hon hade, befann sig i en mer acceptabel ställning inför Gud än Israels änkor, som hade välsignats med särskilda privilegier och stort ljus, men ändå inte levde efter det ljus som Gud hade gett dem. Eftersom hebréerna hade förkastat ljus, hade de överlämnats åt mörker och

Gud ville inte anförtro Sin tjänare till Sitt folk, som hade provocerat Hans gudomliga vrede.

Nu är tillfället lämpligt för den avfällige Ahab och den hedniska Isebel att pröva sina gudars kraft och se om Elias ord var falska. Hundratals av Isebels profeter är där. Mot dem står Elia ensam. Hans ord har stängt himlen. Om Baal kan ge dagg och regn och få växterna att växa, om han kan få bäckarna och floderna att flyta som vanligt, oberoende av himlens rikedomar i regnskurarna, så låt Israels kung dyrka honom och folket säga att det är han som är Gud.

Elia var föremål för samma lidelser som vi. Hans mission till Ahab och den fruktansvärda anklagelsen mot honom från Gud, krävde mod och tro. På hans väg till Samaria ville de ständigt flytande floderna, de grönkädda kullarna, de med imponerande blomstrande träd försedda skogarna, - ja, allt hans ögon vilade på som frodades i skönhet och härlighet, -föra tanken till otro. Hur kan alla dessa ting i naturen, som nu trivs, bli uttorkade? Hur kan dessa floder som bevattnar landet och som aldrig i mannaminne har upphört att strömma, bli torrlagda? Men Elia gav ingen näring åt otro. Han gick framåt i sitt uppdrag med risk för (275) sitt liv. Han trodde helt och fullt att Gud skulle förödmjuka Sitt avfälliga folk och att Han genom Sina domars hemsökelse skulle föra dem till ödmjukhet och ånger. Han vågade allt i den mission som låg framför honom.

När Ahab i viss mån kom över sin förvåning över Elias ord, hade profeten gått. Han gjorde grundliga förfrågningar om var han befann sig, men ingen har sett honom eller kan ge upplysningar om honom. Ahab berättar för Isebel om de olycksbringande ord som Elia har uttalat i hans närvaro och hennes hat mot profeten kom till uttryck inför Baals präster. De förenade sig med henne i att fördöma och förbanna Jehovas profet. Nyheterna om profetens fördömande spreds ut över landet och väckte fruktan hos några och vrede hos många.

Efter några få månader var jorden, som inte längre friskades upp av dagg eller regn, torr. Växtligheten vissnade. Floder, som man aldrig tidigare hade sett upphöra att rinna blev mindre och bäckar torkade ut. Isebels profeter förrättade offer till sina gudar och ropade till dem natt och dag att de skulle friska upp jorden med dagg och regn. Men forna tiders besvärjelser och bedrägerier som utövats av dem för att bedra folket uppfyller inte deras avsikt nu. Prästerna har gjort allt för att dämpa sina gudars vrede. Med en uthållighet och iver, som emellertid hade varit värdig ett bättre syfte, har de uppehållit sig vid sitt hedniska altare, medan flammor från offren brände på alla stora platser. Baalsprästers fruktansvärda rop och böner kunde höras natt efter natt i det fördömda Samarien. Men molnen visade sig inte på himlen för att skära av solens brännande strålar. Elias ord stod fast och inget av det som Baals präster gjorde kunde ändra något.

Ett helt år gick och ett annat började. Trots detta kom inget regn. Jorden är avsvedd som om en eld hade gått fram över den. De gröna träden är som den svedda öknen. Luften blev torr och kväljande och stormar av dammpartiklar förblindade ögonen och nästan stoppade

inandningen. Baals lundar saknade blad och skogarnas träd gav ingen skugga, utan (276) såg ut som skelett. Hunger och törst berättar om människor och djur med en fruktansvärd dödlighet.

Alla dessa bevis på Guds rättfärdighet och omdömesförmåga väckte inte Israel till ånger. Isebel är uppfylld av sinnessjukt vanvett. Hon vill inte böja sig för eller överlåta sig till himlens Gud. Baals profeter, Ahab, Isebel och nästan hela Israel skyllde sin katastrof på Elia. Ahab har till varje rike och nation sänt förfrågan om denne märklige profet och har avkrävt Israels kungar och nationer en ed på att de inte har sett honom. Elia har stängt himlen med sitt ord och tagit med sig nyckeln och den kunde inte hittas.

Då beslutar Isebel att eftersom hon inte kan förmå Elia att känna hennes mordiska krafter, vill hon hämnas genom att utrota Guds profeter i Israel. Ingen som bekänner sig vara en Guds profet skall få leva. Denna beslutsamma, rasande kvinna sätter sin vanvettiga uppgift i verket att slå ihjäl Herrens profeter. Baals präster och nästan hela Israel är så bedragna, att de tror att om Guds profeter slogs ihjäl, kommer den olycka de lider av att avvärjas.

Men det andra året går och den obarmhärtiga himlen ger inte något regn. Torka och hungersnöd gör sitt sorgliga arbete och ändå ödmjukar inte de avfallna israeliterna sin stolthet och sina syndiga hjärtan inför Gud; utan de knorrar och klagar över Guds profet, som åstadkom detta fruktansvärda tillstånd av saker och ting mot dem. Fäder och mödrar ser sina barn förstöras, utan makt att hjälpa dem. Och trots detta befinner sig folket inte i ett så fruktansvärt mörker, att de inte kan se att Guds rättfärdighet har vaknat mot dem på grund av deras synder och att denna fruktansvärda olycka har sänts i barmhärtighet mot dem, för att rädda dem från fullständig förnekelse och försummelse av sina fäders Gud.

Det kostar Israel lidande och stor plåga att nå fram till den ånger som är nödvändig för att återställa deras förlorade tro och en klar känsla av deras ansvar inför Gud. Deras avfall är mer fruktansvärt än torka eller svält. Elia väntade och bad i tro under den långa torkan och (277) hungersnödsåren om att Israel, genom sina plågor, skulle vändas bort från sin avgudadyrkan till lydnad mot Gud. Men bortsett från alla deras lidanden, höll de fast vid sin avgudadyrkan och såg på Guds profet som orsaken till sin olycka. Och om de hade haft makt över Elia skulle de ha överlämnat honom till Isebel, så att hon hade kunnat tillfredsställa sin hämndlystnad och ta hans liv. Genom att Elia vågade uttrycka ett olycksbringande budskap, som Gud hade bett honom framföra, gjorde han sig själv till föremål för deras hat. De kunde inte se Guds hand i de domar de led under på grund av sina synder, utan skyllde dem på människan Elia. De avskydde inte de synder som hade fört dem in under det tukande riset, utan hatade den trofaste profeten, som Gud använde som redskap för att fördöma deras synder och olycka.

Långt senare, på det tredje året kom Herrens ord, som sade: ”Gå och träd fram inför Ahab, så skall jag låta det regna på jorden.” (1 Kon. 18:1) Elia tvekade inte att påbörja sin farliga resa. I tre år hade han blivit hatad och jagad från stad till stad av kungens utsända och hela

nationen hade gett sin ed på att han inte kunde hittas. Och nu infann han sig själv på Guds ord inför Ahab.

Under hela Israels avfall visade sig Ahabs överhovmästare ha varit trogen mot Gud, samtidigt som hans herre tillbad Baal. Med risk för sitt eget liv hade han beskyddat Guds profeter genom att gömma dem i en håla, femtio man åt gången, och ge dem mat. Samtidigt som Ahabs tjänare håller på att genomsöka hela riket för att finna källsprång och vattenbäckar, kommer Elia själv fram och visar sig för honom. Obadja visar vördnad för Guds profet, men när Elia sänder honom till kungen med ett budskap, är han fruktansvärt skräckslagen. Han ser fara och död hota honom själv och Elia. Han ber allvarligt om att hans liv inte måtte offras, men Elia försäkras honom, genom ed, att han själv skall träffa Ahab den dagen. Profeten vill inte gå till Ahab, utan som en av Guds budbärare för att begära respekt sänder han ett budskap med Obadja: ”Elia är här:” Om Ahab vill träffa (278) Elia, har han nu tillfälle att komma till honom. Elia kommer inte att bege sig till Ahab.

Med förvåning blandad med förfäran hör kungen budskapet, att Elia, som han fruktar och hatar, har kommit för att träffa honom. Han har länge sökt efter profeten för att kunna förgöra honom. Han vet också att Elia inte kommer att riskera sitt liv för att komma till honom utan att vara bevakad eller för att komma med en fruktansvärd anklagelse. Han minns Jerobeams visnade hand och bestämde sig för att det inte är tryggt att lyfta sin väldiga hand mot Guds budbärare. Och med fruktan och bävan och med ett stort följande och en imponerande uppvisning av arméer skyndar han sig för att möta Elia. Och när han ansikte mot ansikte möter den man som man så länge har letat efter, vågar han inte göra honom något. Den så upphetsade kungen, som är så uppfylld av hat mot Elia, förefaller att stå maktlös och ensam. När han möter profeten kan han inte låta bli att tala spontant från sitt hjärta: ”Är du här, du som drar olycka över Israel!” Elia, som är förnärmad och mån om Guds ära och heder, svarar frimodigt på Ahabs anklagelse: ”Det är inte jag som drar olycka över Israel, utan du och din fars hus. Ni överger ju HERRENS bud och följer efter baalerna.” (1 Kon. 18:17, 18)

Som Guds budbärare har profeten tillrättaviserat folkets synder och uttalat Guds domar över dem på grund av deras gudlöshet. Och nu, då han står ensam med rent samvete, fast i sin integritet trots att han är omgiven av beväpnade män, visar Elia ingen blyghet och inte heller den minsta vördnad mot kungen. Den människa som Gud har talat med och som har en klar känsla av hur Gud ser på människan i hennes syndiga fördärv, har inget att be kungen om ursäkt för och inte heller någon hyllning att ge Ahab. Som Guds budbärare, delar Elia nu ut en befallning och Ahab lyder genast som om det var Elia som var monark och kungen som var undersåte.

Offret på berget Karmel

(279) Elia begär ett möte med hela Israel på Karmel och också med alla Baals profeter. Den fruktansvärda högtidligheten i profetens blickar ger honom utseendet av en som står nära Israels Gud. Israels avfallna tillstånd kräver ett bestämt uppträdande, strängt tilltal och en befallande myndighet. Gud förbereder budskapet så att det

passar för rätt tid och tillfälle. Ibland lägger Han Sin ande i budbäraren för att uttala ett varningsrop dag och natt, som Hans budbärare Johannes: ”Bered väg för HERREN”. Det behövs alltså handlingskraftiga människor, människor som inte försummar sin plikt, utan som har kraft att väcka och ställa frågan: ”Vem är på HERRENS sida?” Låt honom komma över till oss. Gud kommer att ha ett passande budskap att ge Sitt folk i de olika situationer det befinner sig i.

Snabba budbärare sändes ut över hela riket med Elias budskap. Representanter sändes från stora och små städer, byar, och familjer. Alla verkar snabbt svara på kallelsen, som om något underbart mirakel skulle inträffa. På samma sätt som Elia sänder bud, samlar Ahab Baals profeter på Karmel. Israels avfallne ledares hjärta är fyllt av skräck och han följer skälvande Guds profets stränga anvisningar.

Folket samlades på berget Karmel, en vacker plats när dagg och regn faller på det och får det gröna att spira. Nu lider emellertid dess skönhet under Guds förbannelse. På detta berg, som var ypperligt med sina skogsdungar och blomster, hade Baals profeter rest altaren för sin hedniska gudsdyrkan. Detta berg drog till sig uppmärksamheten, det hade en utsikt över omkringliggande länder och kunde ses från stor del av riket. Eftersom Gud hade blivit tydligt vanärad genom avgudadyrkan, valde Elia detta som den mest iögonfallande platsen att visa Guds kraft och hävda Hans ära på.

Isebels åttahundra femtio profeter förbereder sig som (280) ett regemente av soldater inför en strid, går ut med musikinstrument och en imponerande uppvisning. Men de skälver i sina hjärtan när de tänker på att Israels land under dessa tre år har lidit brist på dagg och regn på grund av denne profets ord. De känner att någon fruktansvärd kris är nära förestående. De har litat på sina gudar, men kunde inte göra Elias ord osagda och visa honom som falsk. Deras gudar var likgiltiga inför deras vanvettiga rop, böner och offer.

Elia står tidigt på morgonen på berget Karmel, omgiven av det avfallna Israel och Baals profeter. En ensam man i den gränslöst stora mängden av människor. Han står där utan rädsla. Han, som av hela riket beskyllts för landets lidande, står framför dem, orädd och utan att ledsagas av synliga arméer och utan någon imponerande uppvisning. Han står där, klädd i sitt grova ytterplagg, med ohygglig högtidlighet i sitt ansikte, som om han var fullkomligt säker på att det var hans heliga uppdrag att som Guds tjänare verkställa Hans befallningar. Elia fäster sina ögon på den högsta bergsryggen, där Jehovas altare hade stått, när berget var täckt av gröna träd och blomster. Nu vilar Guds fördärv över det. Hela Israels förödelse kan ses av alla vid Jehovas försummade, nedrivna altare. I stället ses Baals många altaren. Ahab står bland Baals präster. Alla väntar ivrigt och med stor förväntan på Elias ord.

I solens klara ljus, omgiven av tusenden, - krigsmän, baalsprofeter, Israels monark, - står den försvarslöse mannen, Elia, till synes ensam, men inte helt ensam. Himlens mäktigaste här omger honom. Änglar som utmärker sig genom sin kraft har kommit ned från himlen för att beskydda den trofaste och rättfärdige profeten. Med

sträng och befällande röst ropar Elia: ”Hur länge skall ni halta på båda sidor? Om det är HERREN som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom.” (1Kon. 18:21) Men folket svarade honom inte med ett ord. Inte en enda i den enormt stora folksamlingen vågade säga ett ord till Guds förmån och visa sin lojalitet mot Jehova.

Vilket häpnadsväckande bedrägeri och vilken fruktansvärd blindhet hade inte som (281) en mörk sky lagt sig som ett täcke över Israel! Denna blindhet och detta avfall hade inte plötsligt slutit sig omkring dem. Det hade kommit över dem gradvis när de inte hade gett akt på de tillrättavisningar och varningar, som Herren hade sänt till dem på grund av deras stolthet och deras synder. Och nu, i denna fruktansvärda kris, blev de, i avgudaprästernas och den avfallne kungens närvaro, neutrala. Om Gud avskyr någon synd framför en annan, som Hans folk har gjort sig skyldigt till, är det att inte göra något alls i en nödsituation. Likgiltighet och neutralitet i religiösa kriser betraktar Gud som ett allvarligt brott. Det jämförs med den allra värsta form av fiendskap mot Gud.

Hela Israel är stumt. På nytt kunde de höra Elias stämma tala till dem: ”Jag är ensam kvar som HERRENS profet, och Baals profeter är fyrahundra femtio man. Ge oss två tjurar, och låt dem välja ut åt sig den ena tjuren och lägga den på veden utan att tända eld. Sedan skall jag göra i ordning den andra tjuren och lägga den på veden utan att tända eld. Därefter må ni åkalla er guds namn, men jag skall åkalla HERRENS namn. Den Gud som svarar med eld, han är Gud”. Allt folket svarade: ”Ditt förslag är bra”. Elia sade till Baals profeter: ”Välj ut åt er den ena tjuren och gör den i ordning. Ni får välja först, eftersom ni är fler. Åkalla därefter er guds namn, men tänd inte elden!”. De tog den tjur som han gav dem och gjorde den i ordning. De åkallade Baals namn från morgonen ända till middagen och ropade: ”Baal, svara oss!”. Men inte ett ljud hördes, och ingen svarade. Och hela tiden dansade de omkring altaret som man hade byggt.” (1 Kon. 18:22- 26)

Elias förslag är förnuftigt. Folket vågar inte dra sig undan det. De får mod att svara: ”Ditt förslag är bra.” Baals profeter vågade inte ge uttryck för en annan åsikt eller dra sig undan saken. Gud har regisserat denna prövning och har skapat förvirring bland avgudadyrkarna och förberett en triumferande seger för Sitt namn. Baals präster vågade inte göra något annat än att gå med på villkoren. Med en fruktansvärd skuld känsla i sina hjärnor och samtidigt frimodiga och trotsiga, reste de sitt altare, lade på veden (282) och offret och började sedan med sina besvärjelser, sina sånger och sitt skral, som är utmärkande för avgudadyrkan. Deras genomträngande skrik genljöd bland skogar och berg. ”Baal, svara oss.” Prästerna samlas i en här omkring sitt altare. Genom sina hopp och vridningar, sina skrik och sitt stampande, genom onaturliga gester och genom att slita sig i håret och skära sig i sitt kött, visade de tydligt att de var uppriktiga.

Förmiddagen gick och det blev middag. Trots detta rör sig inte deras gudar av medkänsla för sina präster, de bedagna avgudadyrkarna. Ingen röst svarar på deras upphetsade rop. Prästerna tänker hela tiden på hur de genom bedrägeri skulle kunna tända en eld vid altarna och ge Baal äran. Men Elias fasta öga bevakar varje rörelse. Åttahundra-

röster blev hesa. Deras kläder är täckta med blod. Trots detta minskar inte deras fanatiska upphetsning. Deras böner blandas med förbannelser till deras solgud, för att han inte sänder eld till deras altare. Elia står bredvid. Han vakar med en örns öga över att inget bedrägeri skall ske, för han vet att han skulle slitas i stycken på platsen om de genom något knep skulle kunna tända eld på sitt altare. Han vill visa folket det dåraktiga i deras tvivel och deras vacklande mellan två åskådningar, trots att de har sett Guds majestäts underbara gärningar och otaliga bevis för Hans obegränsade nåd och älskvärda vänlighet mot dem.

”När det blev middag retades Elia med dem och sade: ’Ropa högre. Visst är han en gud, men han kanske sitter försjunken i tankar, eller så är han upptagen eller på resa, kanske sover han, men då skall han väl vakna’. Då ropade de ännu högre och ristade sig, som de brukade, med svärd och spjut, så att blodet rann på dem. När det blev eftermiddag, greps de av profetiskt raseri och höll på så ända till dess det var tid för matoffret. Men inte ett ljud hördes, ingen svarade och ingen tycktes heller bry sig om dem.” (1 Kon. 18:27-29)

Hur gärna skulle inte Satan, som föll som en blix från himlen, vilja komma dem till hjälp som han hade bedragit, som han styr och som är helt utvalda till att (283) tjäna honom. Han skulle gärna ha velat sända blixtar och tända deras offer, men Jehova har bundit Satan. Han har hållit tillbaka hans makt, och alla hans knep förmår inte tända Baals altare. Det blir kväll. Baals profeter är uttröttade, svaga och förvirrade. En föreslår en sak och någon annan föreslår något annat, tills de slutar med sina ansträngningar. Deras skrik och förbannelser genljuder inte längre över berget Karmel. Svaga och förtvivlade drar de sig tillbaka från tävlingen.

Folket har bevittnat de oförnuftiga, fanatiska prästernas fruktansvärda förevisningar. De har sett hur de hoppat omkring altaret som om de ville ta solens brinnande strålar till sina altare. De har blivit trötta av att demonstrera djävulsdyrkan och avgudadyrkan och de känner att de på allvar och med iver vill lyssna till vad Elia kommer att säga.

Nu är det Elias tur. ”Elia sade då till allt folket. ’Kom fram hit till mig’. Och allt folket gick fram till honom. Då byggde han åter upp HERRENS altare, som hade blivit nedrivet. Elia tog tolv stenar, lika många som Jakobs söners stammar. Det var ju Jakob som fick detta ord från HERREN: ’Israel skall vara ditt namn’. Av stenarna byggde Elia ett altare i HERRENS namn och grävde ett dike runt altaret, stort nog för ett utsäde av två seamått. Han lade upp veden, styckade tjuren och lade den på veden. Sedan sade han: ’Fyll fyra krukor med vatten och håll ut vattnet över brännoffret och veden’. Han sade vidare: ’Gör så en gång till’. De gjorde så för andra gången. Därefter sade han: ’Gör så för tredje gången’. De gjorde så för tredje gången. Vattnet flöt runt omkring altaret, och han lät också fylla diket med vatten. Då tiden var inne för att frambära matoffret, trädde profeten fram och sade: ’HERRE, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt det bli känt i dag, att det är du som är Gud i Israel, att jag är din tjänare och att det är på din befallning som jag har gjort allt detta. Svvara mig, HERRE, svvara mig, så att detta folk förstår att det är

du HERRE som är Gud och omvänd du deras hjärtan’. Då föll HERRENS (284) eld ner och förtärde brännoffret, veden, stenarna och jorden och torkade upp vattnet som var i diket.” (1 Kon. 18: 30-38)

Vid tiden för kvällsoffret sätter Elia Guds altare i stånd, som det avfallna Israel har låtit Baals präster riva ner. Han kallar inte på någon människa för att hjälpa honom i hans ansträngande arbete. Alla Baalsaltaren är förberedda, men han vänder sig till Guds nedrivna altare, som för honom är mer heligt och dyrbart i sina fula ruiner än de överdådiga Baalsaltarna.

Elia visar respekt för HERRENS förbund med Sitt folk, även om de har avfallit. Under stillhet och högtidlighet reparerar han det nerrivna altaret med tolv stenar, i överensstämmelse med antalet av Israels tolv stammar. Baals besvikna präster, som var trötta efter sina gagnlösa, vilda ansträngningar, sitter eller ligger utmattade på marken och väntar på att få se vad Elia skall göra. De är fyllda av skräck och hat mot profeten på grund av att han föreslagit en prövning, som har avslöjat deras svaghet och deras gudars ineffektivitet.

Israels folk står trollebundna, bleka, spända och har nästan tappat andan av fruktan, medan Elia kallar på Jehova, himlens och jordens Skapare. Folket har bevittnat baalsprofeternas fanatiska, oförnuftiga vanvett. Som kontrast till detta har de nu förmånen att bevittna Elias lugna, respektingivande uppträdande. Han påminner folket om deras förfall, vilket har väckt Guds vrede mot dem och kallar dem till att ödmjuka sina hjärtan och vända sig till sina fäders Gud, så att Hans förbannelse kan tas ifrån dem. Ahab och hans avgudapräster ser på med förundran blandad med förfäran. De avvaktar resultatet med ängslig, högtidlig tystnad.

Efter det att offret har lagts på altaret, ber han folket att hålla vatten över offret och altaret och att fylla diket runt altaret. Han böjer sig sedan (285) i vördnad för den osynlige Guden, lyfter upp sina händer mot himlen och sänder en stilla, enkel bön, utan våldsamma gester eller vridningar med kroppen. Inga skrik genljuder över höjden Karmel. En högtidlig stillhet, som är besvärande för baalsprästerna, vilar över alla. Under sin bön använder Elia inte några vilda uttrycksformer. Han ber till Jehova som om Han var nära. De ser hela sceneriet och hör hans uppriktiga, brinnande och ändå enkla bön. Baalsprästerna har skrikit, haft fradga kring munnen, hoppat och bett, mycket länge från morgonen nästan ända till kvällen. Elias bön är mycket kort, allvarlig, vördnadsfull och uppriktig. Bönen var inte avslutad förrän eldslågorna for ned från himlen på ett tydligt sätt som en klart lysande blix. Den satte eld på offerveden och förtärde offret, slickade upp vattnet i diket och förtärde till och med altarstenarna. Ljuset från lågan lyser upp berget och ger smärta i folkmängdens ögon. De människor i Israels rike som inte hade samlats på berget bevakar med intresse dem som har samlats. När elden kommer ned bevittnar de det och är förbluffade över dess utseende. Det liknar eldstoden vid Röda havet, som på natten skiljde Israels barn från den stora egyptiska armén.

Folket på berget faller av fruktan och vördnad ned på jorden inför den osynlige Guden. De kan inte se på den klara, förtärande eld som sänts ned från himlen. De är rädda för att de kommer att förtäras i sitt avfall och i sina synder. De ropar med en röst, som genljuder bland bergen och med fruktansvärd tydlighet ger eko på slätterna nedanför: ”Det är HERREN som är Gud! Det är HERREN som är Gud!” Israel har äntligen väckts och tagits ur sin villfarelse. De ser sin synd och hur mycket de har vanärat Gud. Deras vrede har väckts mot Baals profeter. Med förfäran är Ahab och baalspräster vittnen till Jehovas makt underbara uppvisning. På nytt hörs Elias röst befälla folket: ”Grip Baals profeter. Låt inte en enda av dem komma undan.” Folket är berett att lyda hans ord. De griper de falska profeter (286) som har bedragit dem och för dem till bäcken Kishon och Elia slår ihjäl dessa avgudadyrkande präster med sin egen hand. (1 Kon. 18:39, 40)

Guds domar har verkställts på de falska prästerna. Folket har bekänt sina synder och erkänt sina faders Gud. Guds tillintetgörande förbannelser dras nu tillbaka och Han kommer att förnya Sina välsignelser till Sitt folk och på nytt friska upp jorden med dag och regn.

Elia riktar sig till Ahab: Bege dig upp, ät och drick, för jag hör bruset av regn.” (1 Kon. 18:41) Medan Ahab gick till fest, gick Elia upp från det fruktansvärda offret till toppen av berget Karmel för att be. Att han slagit ihjäl de hedniska prästerna hade inte gjort honom oförmögen för den högtidliga tillbedjan. Han har utfört Guds vilja. Sedan han, som Guds redskap, har gjort vad han kunde för att avlägsna förbannelsen på grund av Israels avfall genom att slå ihjäl avgudapräster, kunde han inte göra mer. Han gick då i förbön för det syndiga, avfallna Israel. I den plågsamma ställningen, med sitt ansikte böjt mellan sina knän, ber han allvarligt att Gud skall sända regn. Sex gånger i rad sänder han sin tjänare för att se om det finns något synligt tecken på att Gud har hört hans bön. Han blir inte otålig och förlorar inte sin tro på grund av att Herren inte omedelbart ger tecken på att Han hört Elias bön. Han fortsätter i allvarlig bön, sänder sin tjänare sju gånger för att se om Gud har gett något tecken. Hans tjänare kommer tillbaka den sjätte gången efter att ha sett ut över havet med det nedslående beskedet, att det inte finns något tecken på moln på den mässingsfärgade himlen. Den sjunde gång berättar han för Elia att det syns ett litet moln, omkring så stort som en mans hand. Detta är nog för att tillfredsställa Elias tro. Han väntar inte på att himlen skall bli svart av moln för att vara säker. Genom detta lilla moln som är på väg hör hans tro ljudet av mängder av regn. Hans gärningar överensstämmer med hans tro. Han sänder sin tjänare med ett budskap till Ahab: ”Spänn för och kör hem, så att inte regnet håller dig kvar.” (1 Kon. 18:44)

Elias ödmjukhet

(287) Här dristade sig Elia att göra något i tro. Han väntade inte tills han kunde se. Och ”i ett nu blev himlen mörk av moln och storm, och ett kraftigt regn föll. Ahab steg upp i sin vagn och för till Jisreel. Men Herrens hand hade kommit över Elia, så att han band upp sina kläder och sprang framför Ahab ända till Jisreel.” (1 Kon. 18: 45- 46)

Elia hade gått igenom stor spänning och ansträngning under dagens lopp, men Herrens Ande kom över honom, eftersom han hade varit lydlig och utfört Hans vilja genom att avrätta avgudapräster. Somliga kommer att vara beredda att säga: ”Vilken hård och obarmhärtig man måtte inte Elia ha varit!” Och var och en som försvarar Guds ära oavsett vad som står på spel kommer att dra över sig kritik och fördömlse från en mycket stor grupp.

Regnet började falla. Det var natt och regnet gjorde att de blev mörkt så att Ahab inte kunde finna vägen. Elia, som fick kraft och mod genom Guds Ande, svepte sitt grova klädesplagg omkring sig och sprang framför Ahabs vagn och vägledde honom till infarten till staden. Guds profet hade förödmjukat Ahab inför hans folk. Han hade dödat hans avgudapräster. Nu ville han visa Israel att han erkände Ahab som sin kung. För att hylla honom på ett speciellt sätt ledde han hans vagn och sprang framför den till stadporten.

Här är en undervisning för unga människor som bekänner sig vara Guds tjänare, som förmedlar Hans budskap och är stolta över sig själva. De kan, liksom Elia, inte spåra något märkvärdigt i sin erfarenhet, men trots detta känner de sig upphöjda över de plikter de fullgör och som de tycker är enkla. De vill inte komma ned från sin prästerliga värdighet att utföra nödvändiga tjänster, eftersom de är rädda för att de skall utföra en tjänares syssla. Alla dessa bör lära sig av Elias exempel. Hans ord utestängde himlens rikedomar, dag och regn, i tre år. Det var bara hans ord som var nyckeln till att öppna himlen och förmedla regnskurar. (288) Han ärades av Gud när han bad sin enkla bön i kungens och tusentals israeliters närvaro, genom att eld som svar från himlen plötsligt lyst upp och tände eld på offeraltaret. Hans hand verkställde Guds domar och slog ihjäl åttahundra femtio baalspräster. Trots detta var det han, som efter denna uttröttande påfrestning och högst framstående triumf kunde framkalla skyar och regn och eld från himlen, och som därefter var villig att utföra en enkel tjänst och sprang framför Ahabs vagn i mörker och vind och regn, för att betjäna den regent, som han inte hade varit rädd för att tillrättvisa rakt upp i ansiktet för hans synder och förbrytelser. Kungen kom innanför portarna. Elia svepte in sig i sin kåpa och lade sig på bara marken.

Elias förtvivlan

Efter att Elia hade visat ett så oförfärat mod i kampen mellan liv och död, efter att han hade segrat över kungen, prästerna och folket, kunde vi naturligtvis förmoda att han aldrig skulle bli förtvivlad eller skrämmas till fruktan.

Efter att han första gången hade visat sig för Ahab och uttalat Guds domar över honom på grund av hans och Israels avfall, förde Gud hans väg från Isebels makt till en säker plats uppe i bergen, vid bäcken Kerit. Där ärade Gud Elia genom att sända mat till honom morgon och kväll med en Guds ängel. Senare, när bäcken blev tom, sände han honom till änkan i Sarepta och utförde ett dagligt mirakel, genom att hålla änkan och Elia med mat. Efter att han hade blivit välsignad med bevis på en sådan kärlek och omsorg från Gud, skulle vi vilja anta att Elia aldrig skulle förlora sin tillit till Honom. Men aposteln berättar för oss att han var en människa med samma svagheter som vi och utsatt för samma frestelser som vi.

Ahab berättade för sin hustru om dagens underbara händelser och Guds krafts mirakulösa kraftprov, som visade att Jehova, himlens och jordens Skapare, var Gud och också om att Elia hade slagit ihjäl baalsprofeterna. Den av synd förhårdade (289) Isebel blev rasande över detta. Fräck, trotsig och beslutsam i sitt avguderi, förklarade hon för Ahab att Elia inte skulle få leva.

Den natten väckte en budbärare den trötte profeten och överlämnade Isebels ord, givet i hennes hedniska avgudars namn, att hon i närvaro av Israel skulle göra samma sak med Elia som han hade gjort mot Baals präster. Elia borde ha mött detta hot och denna ed från Isebel med en vädjan om beskydd av himlens Gud, som gett honom i uppdrag att utföra det som han gjort. Han borde ha talat om för budbäraren att Gud, som han lan hyste tillit till, skulle vara hans beskyddare mot Isebels hat och hotelser. Men Elias tro och mod verkar svika honom. Han för förvirrad upp ur sin slummer. Regnet välldede ned från himlen och det är mörkt på alla sidor. Han förlorar Gud ur sikte och flyr för sitt liv som om blodshämnden var alldeles bakom honom. Han lämnar sin tjänare bakom sig på vägen, på morgonen långt från människors boningar, ensam i en tröstlös öken. "När han fick höra detta steg han upp och flydde för sitt liv. Han kom till Beer-Sheba, som hör till Juda., och där lämnade han kvar sin tjänare. Självgick han en dagsresa ut i öknen. Där satte han sig under en ginstbuske. Han önskade sig döden och sade: 'Nu är det nog, HERRE. Tag mitt liv, för jag är inte bättre än mina fäder'. Elia lade sig ner under ginstbusken och somnade. Men en ängel rörde vid honom och sade till honom: 'Stig upp och ät!' Han såg upp, och se, vid hans huvud fanns ett bröd, som var bakat på glödande stenar, och en kruka vatten. Han åt och drack och lade sig ner igen. Men HERRENS ängel rörde på nytt vid honom, för andra gången, och sade: 'Stig upp och ät, ty annars blir vägen för lång för dig'. Då steg han upp och åt och drack och gick sedan, styrkt av maten, i fyrtio dagar och fyrtio nätter ända till Guds berg Horeb. Där gick han in i en grotta, och i den stannade han över natten. Då kom HERRENS ord till honom: 'Vad gör du här, Elia?'"

Elia borde ha litat på Gud, som hade gjort honom uppmärksam på när han behövde fly och var han kunde finna skydd undan Isebels hat, säker för Ahabs ivriga efterforskningar. Denna gång hade inte Herren bett honom fly. Han hade inte väntat på att Herren skulle tala till honom. Han handlade överilrat. Om han tåligt hade väntat i tro, skulle Gud ha beskyddat Sin tjänare och skulle ha gett honom ännu en klar seger i Israel genom att sända Sina domar över Isebel.

Trött och utmattad, sätter sig Elia ned för att vila. Han är modlös och känner för att klaga. Han säger: "Nu är det nog, HERRE. Tag mitt liv, för jag är inte bättre än mina fäder!" Han känner att livet inte längre är önskvärt. Han förväntade sig att människorna skulle bli sanna och trofasta efter den tydliga uppvisningen av Guds kraft inför Israel. Han väntade sig att Isebel inte längre skulle ha något inflytande över Ahabs sinne och att det skulle bli en allmän förnyelse i Israels rike. När det hotfulla budskapet från Isebel överlämnades till honom, glömde han att Gud var samme allsmäktige och medkännande Gud som Han var då Han bad Honom om eld från himlen och den kom och då han bad om regn och det kom. Gud uppfyllde varje

förfrågan, men trots detta är Elia en flykting långt borta från människors hem och han vill aldrig mer se människor igen.

Hur ser Gud på Sin lidande tjänare? Svek Han honom därför att han gripits av förtvivlan och modlöshet? Nej, inte alls. Elia var lamslagen av modlöshet. Hela dagen hade han slitit utan mat. När han visade vägen för Ahabs vagn och sprang framför den till stadsporten, var han vid gott mod. Han hyste ett starkt hopp om att Israel som ett folk skulle vända om till sitt förbund med Gud och återgälda Hans ynnest. Men den reaktion som ofta blir följden av en upprymdhet på grund av tro och markant och ärofull framgång, gjorde Elia betryckt. Han höjdes upp till Pisgas topp för att förödmjukas ned till den nedersta dalen när det gäller tro och känslor. Men Guds ögon var ständigt riktade mot Hans tjänare. Han älskade honom inte mindre när han kände sig förkrossad och sviken av Gud och människor, än Han gjorde då eld som svar på Elias bön som en blixtpöll ned från himlen och lyste upp Karmel.

De, som icke har burit något tungt ansvar eller som inte har vant sig vid att känna det så djupt, kan inte förstå Elias känslor och är inte förberedda för att kunna ge honom den förståelse han förtjänar. Gud känner hjärtat och kan avläsa hjärtats smärtsamma ängslan under frestelser och smärtsam kamp.

När Elia ligger och sover under ginstbusken, väcker en lätt beröring och en behaglig stämma honom. I sin skräck gör han sig genast redo för flykt, trots att den fiende som var på jakt efter hans liv redan har funnit honom. Men när det medkännande kärleksfulla ansiktet böjer sig ned över honom, ser han att det inte är en fiende, utan en vän. En ängel har sänts med mat från himlen för att uppehålla Guds trofaste tjänare. Hans röst säger till Elia: "Stå upp och ät!" Sedan Elia hade tagit emot den förfriskning som hade gjorts i ordning till honom, somnade han på nytt. För andra gången kom Guds ängel för att hjälpa Elia med det han saknade. Han rörde vid den trötte och utmattade mannen och sade i medkännande ömhet till honom: "Stå upp och ät, för annars blir vägen för lång!" Elia fick nya krafter och genomförde sin resa till Horeb. Han befann sig i en ödemark. På natten sökte han i en håla skydd mot de vilda djuren.

Här mötte Gud Elia genom en av Sina änglar och frågade honom: "Vad är du här efter, Elia? Jag sände dig till bäcken Kerit, jag skickade dig till änkan i Sarepta, jag skickade dig till Samaria med ett budskap till Ahab, men vem har sänt dig ut på denna långa resa i ödemarken? Vad är ditt ärende här?" Elia utgjuter sin bitterhet över sin själs nöd inför Herren: "Han svarade: Jag har verkligen nitälskat för Herren, härskarornas Gud. Ty Israels barn har övergivit ditt förbund, rivit ner dina altaren och dödat dina profeter med svärd. Jag ensam är kvar, och de försöker ta mitt liv. HERREN sade: 'Gå ut och ställ dig på berget inför HERREN'. Och se, HERREN gick fram där, och en stor och stark storm, som ryckte loss berg och bröt sänder klippor, gick före HERREN. Men HERREN var inte i stormen. Efter stormen kom en jordbävning. Men HERREN var inte i jordbävningen. Efter jordbävningen kom en eld. Men HERREN var inte i elden. Efter (292) elden kom ljudet av en svag susning. Så snart Elia hörde

detta, gömde han sitt ansikte med manteln och gick ut och ställde sig vid ingången till grottan. Och se, då kom en röst till honom som sade: 'Vad gör du här Elia? Han svarade: 'Jag har verkligen nitälskat för HERREN, härskarornas Gud. Ty Israels barn har övergivit ditt förbund, rivit ner dina altaren och dödat dina profeter med svärd. Jag ensam är kvar, och de försöker ta mitt liv.'" (1 Kon. 19:10- 14)

Därefter visar Herren Sig själv för Elia och visar honom att en stilla tillit till och fast förtröstan på Gud alltid kommer att finna, att Han är en närvarande hjälp i tider av nöd.

Jag har blivit visad, att min man har handlat fel genom att ge plats förförtvivlan och bristande tillit till Gud. Gud har om och om igen uppenbarat Sig för honom genom tydliga bevis på Sin omsorg, kärlek och makt. Men när han har sett att hans intresse och brinnande iver för Gud och Hans verk inte har mötts av förståelse eller uppskattning, har han tidvis låtit sig överväldigas av modlöshet och förtvivlan. Gud har gett min man och mig ett speciellt och betydelsefullt uppdrag att utföra inom Hans verk, genom att tillrättavisa och ge råd till Guds folk. När vi ser, att våra tillrättavisningar ringaktas och möts av hat i stället för med förståelse, så har vi ofta låtit vår tro och tillit till Israels Gud påverkas och, liksom Elia, har vi gett efter för förtvivlan och misströstan. Här har det stora felet i min mans liv legat. Han blir modlös därför att hans bröder ger honom prövningar i stället för hjälp. Och när hans bröder, i min mans sorgsenhet och förtvivlan, ser effekten av deras otro och brist på förståelse, är några beredda att triumfera över honom och dra fördel av hans modlöshet och känna att Gud, när allt kommer omkring, inte kan vara med bror White för då skulle han inte visa någon svaghet i den här riktningen. Jag hänvisar sådana till Elias gärning och till hans förtvivlan och modlöshet. Vi har mänskliga svagheter att kämpa med. Men om vi litar på Gud, (293) kommer han aldrig att lämna oss eller svika oss. Under alla omständigheter måste vi ha fast tillit till Gud, att Han aldrig kommer att överge oss eller svika oss när vi bevarar vår renhet och integritet.

Min man får i sin modlöshet lov att fatta mod på grund av att han har en medkännande himmelsk far, som läser själarnas motiv och avsikter. De, som befinner sig i stridens hetta och som är ledda av Guds Ande till att utföra ett särskilt uppdrag för Honom, kommer ofta att känna en reaktion sedan pressen har upphört och förtvivlan ibland pressa dem hårt och skaka om den mest hjältediga tro och försvaga de mest beslutsamma sinnen. Gud förstår alla våra svagheter. Han kan känna medömkan och älska när människors hjärtan kan vara hårda som flinta. Att tåligt vänta och lita på Gud när allt ser mörkt ut är den läxa som min man måste lära sig bättre. Gud kommer inte att svika honom eftersom han gör det som är rätt.

Mose och Aron

På berget Hor dog Aron och blev begravd. Mose, Arons bror och Eleasar, hans son, följde honom till berget. Den smärtsamma plikten att avlägsna prästkläderna från Aron och lägga dem på hans son Eleasar lades på Mose. Guds hade nämligen sagt att denne skulle efterträda Aron inom prästerskapet. Mose och Eleasar var vittnen till Arons död och Mose begravde honom på berget. Scenen på berget Hor för våra tankar tillbaka till några av de mest uppseendeväckande händelserna i Arons liv.

Aron var till sin natur en älskvärd person, som Gud utvalde till att stå vid Moses sida och vara hans språkrör. Gud kunde mycket väl ha valt Aron till ledare, men Han, som känner människors hjärtan och förstår karaktären, visste att Aron var eftergiven och saknade moraliskt mod att stå som försvarare av det rätta under alla omständigheter, oavsett konsekvenserna. Arons önskan att ha folkets gillande ledde honom ibland till att (294) begå stora misstag. Han gav ofta efter för deras böner och vanärade därigenom Gud. Samma brist på fasthet när det gällde vad som var rätt inom familjen ledde till hans två söners död. Aron var framstående i fromhet och duglighet, men han försummade disciplinen i sin familj. I stället för att lära sina söner den respekt och vördnad som var nödvändig, lät han dem ge efter det som de själva hade lust till. Han uppfostrade dem inte till självförnekelse, utan gav efter för deras vilja. De hade inte uppfostrats till att respektera och visa vördnad för föräldrarnas auktoritet. Fadern var den rätte härskaren i sin egen familj så länge han levde. Hans auktoritet upphörde inte, inte ens när hans barn hade blivit vuxna och hade sina egna familjer. Gud själv var nationens monark och av folket krävde Han lydning och ära.

Ordningen och framgången i riket var beroende av god ordning i församlingen. Och framgången, harmonin och ordningen i församlingen berodde på den goda ordningen och den grundliga disciplinen i familjerna. Gud straffar trolöshet hos föräldrar, som Han har anförtrott uppgiften att hålla fast vid faderlig och moderlig kontroll, som ligger till grund för församlingens disciplin och nationens tillväxt. Ett ouppfostrat barn har ofta förstört församlingens harmoni och frid och hetsat en nation till att klaga och göra uppror. På ett synnerligen allvarligt sätt har Herren gett barnen deras uppgift att respektera och ära sina föräldrar på ett kärleksfullt sätt. Och å andra sidan kräver Han, att föräldrar skall uppfostra sina barn och genom ständig flit undervisa dem om Hans anspråk genom lagen och att undervisa dem när det gäller kunskap om Gud och fruktan för Honom. Dessa föreskrifter, som Gud med stort allvar, har lagt på judarna, gäller i lika hög grad kristna föräldrar. De, som försummar det ljus och den undervisning som Gud har gett i Sitt ord om att undervisa barnen och föra befälet över deras hem efter dem, kommer att ha en fruktansvärd räkenskap att avlägga. Arons brottsliga försummelse med att kräva respekt och vördnad från sina söner ledde till deras död.

Gud avskilde Aron genom att utvälja honom och hans manliga efterkommande till prästgärning. Hans söner tjänade i det heliga ämbetet. Nadab och Abihu saknade vördnad för Guds bud när det gällde att offra helig eld på

sina rökelsekar med rökelseoften inför Honom. Gud hade förbjudit dem, med risk för att de skulle dö, att sända vanlig eld till Honom tillsammans med rökelsen.

Men här ses resultat av en lös disciplin. Eftersom dessa Arons söner inte hade uppfostrats till att respektera och ära sin fars befallning, eftersom de vanärade den faderliga auktoriteten, insåg de inte nödvändigheten av att oförbehållsamt följa Guds befallning. När de gav efter för vinets lust och dess upphetsande stimulans, blev deras förstånd omtöcknat och de kunde inte se skillnaden mellan det heliga och vanliga. I motsättning till Guds klara förordning, vanärade de Honom genom att offra vanlig eld i stället för helig eld. Gud hemsökte dem med Sin vrede. Eld gick ut från Hans närhet och tillintetgjorde dem.

Aron uthärdade sin svåra smärta med tålamod och ödmjuk underkastelse. Sorger och stark plåga tyngde hans själ. Han var överbevisad om att han försummat sin plikt. Han var den högste Gudens präst, för att bringa försoning för folkets synder. Han var präst i sitt hem, men trots detta hade han visat en tendens till att överse med sina egna barns dårskaper. Han hade försummat sin plikt att uppfostra dem till lydnad, självförnekelse och vördnad för föräldrars auktoritet. Med känslor av felaktig eftergivenhet misslyckades han med att forma deras karaktärer till hög vördnad för eviga ting. Aron såg inte mer än vad många andra av vår tids kristna föräldrar ser: Att hans missriktade kärlek och eftergivenhet mot hans barn då de handlade fel, utsatte dem för Guds säkra missbelåtenhet och vrede, som drabbade dem och tillintetgjorde dem. Eftersom Aron försummade att visa sin auktoritet, väcktes Guds rättvisa mot dem. Aron måste lära sig att hans vänliga protest, som saknade ett beslutsamt faderligt tvång, och hans oförståndiga mildhet mot hans söner var maximal grymhet. Gud tog domsuppgiften i Sina egna händer och tillintetgjorde Arons söner.

När Gud kallade Mose att komma upp på berget, var det sex dagar innan han togs emot i molnskyn, in i Guds omedelbara närvaro. Toppen av berget var helt glödande av Guds härlighet. Och även om Israels barn hade denna härlighet inom synhåll, var deras otro ändå så naturlig för dem att de missnöjt började klaga över att Mose var borta. Medan Guds härlighet visade Hans heliga närvaro på berget och deras ledare var i nära samtal med Gud, borde de ha helgat sig själva genom att grundlig rannsaking av sina hjärtan, ödmjukhet och gudsfuktan. Gud hade låtit Aron och Hur ta Moses plats. Under hans frånvaro skulle folket rådgöra med dessa män, som Gud utsett.

Här ses Arons otillräcklighet som ledare och härskare över Israel. Folket ansatte honom med att kräva att han skulle göra gudar åt dem, som skulle gå före dem till Egypten. Här var ett tillfälle för Aron att visa sin tro och sin orubbliga tillit till Gud och till att med fasthet och beslutsamhet besvara folkets planer. Men hans naturliga önskan att behaga folket och ge efter fick honom att offra Guds ära. Han bad dem föra sina smycken till honom. Av dem tillverkade han en gyllene kalv och de utropade: ”Detta är din Gud, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land.” (2 Mos. 32:4) Och till denne känslolösa Gud gjorde han ett altare och utlyste på morgonen en fest för Herren. Alla hinder verkade ha avlägsnats från folket. De offrade

brännoffer till den gyllene kalven och de greps av en lättsinnighetens ande. De hängav sig åt skamliga bråk och dryckenskap. De åt och drack och steg sedan upp för att förlusta sig.

Endast några få veckor hade förflutit sedan de hade slutit ett högtidligt förbund med Gud om att lyda Hans röst. De hade lyssnat till Guds lag, som med respektingivande värdighet hade uttalats från Sinai berg, mitt under dunder, eldslågor och jordskalv. De hade hört förklaringen från Guds egna läppar: ”Jag är HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig. Du skall inte göra (297) dig någon bildstod eller någon avbild av det som är uppe i himlen eller nere på jorden eller av det som är i vattnet under jorden. Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem. Ty jag, HERREN, din Gud, är en nitälskande Gud, som låter straffet för fädernas missgärning drabba barnen, ja, tredje och fjärde släktledet, när man hatar mig, men som visar nåd mot tusen släktled, när man älskar mig och håller mina bud.” (2 Mos. 20:1-6)

Aron och även hans söner hade upphöjts genom att kallas till berget för att där bevittna Guds härlighet. Och de såg Israels Gud. Under Hans fötter var det som en beläggning av safirsten, som om den var himlakroppen i sin strålgans. Gud hade utvalt Nadab och Abihu till ett synnerligen heligt uppdrag. Därför ärade Han dem på ett synnerligen underbart sätt. Han gav dem en vision av Sin storslagna härlighet, för att de scener de skulle få bevittna på berget, skulle stanna kvar i deras minne och göra dem bättre kvalificerade till att tjäna Honom och ge Honom den upphöjda ära och vördnad inför folket, vilket skulle ge dem klarare uppfattning om Hans karaktär och i dem väcka sann lydnad och vördnad för Hans krav.

Innan Mose lämnade sitt folk uppe på berget, läste han för dem upp de förbundsord, som Gud hade utfärdat tillsammans med dem och de svarade samstämmigt: ”Allt vad HERREN har sagt vill vi göra.” (2 Mos. 24:3) Hur stor måtte inte Arons synd ha varit, hur graverande i Guds ögon!

Medan Mose tog emot Guds lag uppe på berget, upplyste Herren honom om Israels upproriska synder och bad honom att låta folket gå, så att Gud kunde utplåna det. Men Mose gick i förbön till Gud för folket. Även om Mose var den ödmjukaste man som någonsin har levt, stod ändå det folks intressen på spel, som Gud hade satt Mose att leda. Därför lämnade han sin naturliga blyghet och gick med en enastående envishet och förunderlig frimodighet i förbön inför Gud för Israel. Han ville inte ge sitt samtycke till att Gud skulle ödelägga Sitt folk, även om Gud hade lovat att Han genom deras utplåning (298) skulle upphöja Mose och resa upp ett bättre folk än Israel.

Mose segrade. Gud uppfyllde hans allvarliga bön om att inte utplåna Sitt folk. Mose tog förbundstavlor, de tio buden och steg ned från berget. Israels barns bullersamma dryckesfest nådde hans öron långt innan han kom fram till lägret. När han såg deras avgudadyrkan och när de på det mest tydliga sätt hade brutit mot innehålllet i förbundet, överväldigades han av sorg och vrede över deras djuriska avgudadyrkan. Förvirring och skam grep tag i honom och

han kastade ifrån sig tavlorna så att de gick sönder. När de hade brutit sitt förbund med Gud, gav Mose genom att slå sönder tavlorna inför dem uttryck för, att Gud också hade brutit sitt förbund med dem. De tavlor som Guds lag hade skrivits på var sönderslagna.

Aron, som hade en älskvärd natur och var mild och behaglig, försökte beveka Mose och få honom att inse att han inte skulle ta det så hårt, som om folket inte hade begått någon särskilt stor synd. Mose svarade i vrede: ”Vad har folket gjort med dig, eftersom du har förlätt dem att begå en så stor synd?” Aron svarade: ”Var inte vred, herre! Du vet själv att detta folk är ont. De sade till mig: Gör oss en gud som kan gå framför oss, för vi vet inte vad som har hänt den där Mose som förde oss upp ur Egyptens land. Då sade jag till dem: Den som har guld skall ta av sig det. Och de gav det åt mig. Jag kastade det i elden, och ut kom denna kalv.” (2 Mos. 32:21- 24) Aron ville få Mose att tro att något underbart mirakel hade format om deras guldsmycken till en kalvs form. Han berättade inte för Mose, att han hade format denna bild tillsammans med andra yrkesmän.

Aron hade ansett att Mose hade varit alltför omedgörlig när det gällde folkets önsknings. Han hade haft den åsikten, att om Mose hade varit mindre bestämd och ibland mindre fast besluten och om han hade kompromissat med folket och tillfredsställt deras önsknings, skulle han ha mindre problem och mer (299) frid och harmoni skulle råda i Israels läger. Han försökte därför hålla denna nya linje. Han använde sitt naturliga temperament och gav efter för folkets önsknings, för att bespara dem missnöje och försäkra sig om deras goda vilja och därigenom förebygga ett uppror, vilket han var övertygad om skulle komma om han inte gav efter för deras önsknings. Om Aron emellertid hade stått orubblig inför Gud, om han hade mött folkets antydan om att göra sig gudar som skulle gå framför dem till Egypten med den vrede och avsky som deras planer förtjänade, om han hade hänvisat dem till fasorna vid Sinai, där Gud hade uttalat Sin lag med en sådan härlighet och ett sådant Majestät, om han hade påmint dem om deras högtidliga förbund med Gud om att lyda allt som Han ålade dem, om han hade talat om för dem att han inte, på bekostnad av sitt liv, ville ge efter för deras böner, skulle han kunnat påverka folket så att han förebyggt ett fruktansvärt avfall. Men när hans inflytande under Mose frånvaro krävdes för att användas i rätt riktning, när han skulle ha stått lika orubblig och obeveklig som Mose, för att förhindra att folket slog in på en syndig väg, användes hans inflytande på fel sida. Han stod maktlös och kunde inte göra sig gällande genom att försvara Guds ära och hålla Hans heliga lag. På den felaktiga sidan utövade han emellertid ett kraftigt inflytande. Han befallde och folket löd.

När Aron tog sitt första steg i fel riktning, uppfylldes han av den ande som hade drivit folket, och han tog ledningen och gav befallningar som en general och folket var ovanligt lydigt. Här gav Aron beslutsamt sitt samtycke till de värsta tänkbara synder, eftersom det var mindre farligt än att stå som försvarare av det rätta. När han avvek från sin renhet och integritet genom att samtycka till folkets synder verkade han vara inspirerad av en beslutsamhet, ett allvar och en iver som var ny för honom. Hans fruktan

föreföll att plötsligt försvinna. Med en iver som honom aldrig har visat när han stått som försvarare för Guds ära mot det som var felaktigt, grep han arbetsredskapen för att forma guldets till en kalv. Han gav order om att bygga ett altare. Med förvissning som vore värdig en bättre sak (300) förkunnade han för folket, att det i morgon skulle bli en fest för Herren. Trumpetarna tog orden från Arons mun och lät proklamationerna ljuda från kompani till kompani i Israels härar.

Arons lugna försäkran gav honom större inflytande på fel väg hos folket än Mose kunde ha fått då han ledde dem på rätt väg och kuvade deras uppror. Vilken fruktansvärd andlig blindhet hade inte kommit över Aron när han framställde ljus som mörker och mörker som ljus! Hur övermodigt är det inte av honom att utlysa en fest för Herren när det handlar om deras avgudadyrkan till en gyllene bild! Här kan den makt ses som Satan har över människor, som inte helt styrs av Guds Ande. Satan hade satt upp sitt banér mitt i Israel och det höjdes som ett Guds banér.

”Detta är din Gud, Israel, som har fört dig ut ur Egyptens land”, sade Aron, utan att tveka eller skämmas. Aron påverkade Israels barn till att gå till större ytterligheter när det gällde avgudadyrkan i stället för att påverka deras innersta. De var inte längre bekymrade över att den brinnande härligheten likt en flammande eld på berget hade förtärt deras ledare. De tänkte att de hade just en sådan befälhavare som passade dem och de var beredda att göra allt han föreslog. De offrade till sin gyllene gud, de offrade fredsoffer och gav sig hän åt nöjen, orgier och dryckenskap. Därefter var de fast övertygade om att det inte var på grund av deras felaktiga handlingar som de mötte så många problem i öknen, utan svårigheterna berodde, när allt kom omkring, på deras ledare. Han var inte rätt sorts människa. Han var alltför omedgörlig och framhöll hela tiden deras synder för dem och varnade, tillrättavisade dem och hotade dem med Guds missnöje. Nu hade ett nytt tillvägagångssätt införts och de var nöjda med Aron och nöjda med sig själva. De tänkte: Om Mose bara hade varit lika älskvärd och mild som Aron, vilken frid och harmoni skulle det då inte råda i Israels läger! De bekymrade sig nu inte över om Mose någonsin skulle komma ned från berget eller inte.

När Mose såg Israels avgudadyrkan och hans vrede (301) väcktes över att de så skamligt glömt bort Gud, att han kastade stentavlorna ifrån sig och slog sönder dem, stod Aron ödmjukt vid hans sida och tog emot Moses kritik med lovvärt tålmod. Folket tilltalades av Arons älsklighet och vämjdes över Moses raseri. Men Gud ser inte på saker och ting på samma sätt som människor. Han fördömde inte Moses glöd och vrede mot Israels låga avfall.

Den trofaste befälhavaren tar sedan ställning för Gud. Han har kommit direkt från Herrens närhet, där han bad Honom vända Sin vrede bort från Sitt vilsegångna folk. Nu har han ett annat uppdrag att utföra, som Guds tjänare, nämligen att försvara Hans ära inför folket och låta dem se att synd är synd och rättfärdighet är rättfärdighet. Han har ett uppdrag att utföra genom att motverka Arons förfärliga inflytande. Mose ställde sig mitt i porten till lägret och ropade: ”Var och en som tillhör HERREN skall komma hit

till mig'. Då samlades alla leviterna kring honom, och han sade till dem: 'Så säger HERREN, Israels Gud: Var och en skall spänna på sig svärdet, gå igenom lägret, fram och tillbaka, från den ena porten till den andra, och döda var och en sin bror, sin vän eller släkting'. Leviterna gjorde som Mose hade sagt och på den dagen föll omkring tretusen män av folket. Och Mose sade: 'Eftersom ni nu har stått emot era söner och bröder, må ni i dag inviga er till HERRENS tjänst. Så skall han i dag ge er sin välsignelse.'" (2 Mos. 32:26-29)

Här definierar Mose äkta helgelse som lydnad mot Gud, att försvara det rätta och visa en vilja att förverkliga Guds avsikt i de allra obehagligaste plikter, och därigenom visa att Guds kraft är högre än vänners krav eller de närmaste släktingars liv. Levis söner helgade sig själva till Gud för att verkställa Guds dom mot brottslighet och synd.

Både Aron och Mose syndade genom att inte ge Gud ära och härlighet vid Meribas vatten. De var båda trötta och provocerade av Israels ständiga klagan, och (302) vid en tidpunkt när Gud skulle visa Sin härlighet för folket, för att göra deras hjärtan mjuka och leda dem till ånger, gjorde Mose och Aron anspråk på att kunna öppna klippan för dem. "Lyssna, ni upproriska! Kan vi ur denna klippa skaffa fram vatten åt er?" (4 Mos 20:10) Här var ett gyllene tillfälle att förklara Herren helig mitt ibland dem, visa dem denne Guds tålmod och medömkan med dem. De hade knotat mot Mose och Aron för att de inte kunde finna vatten. Mose och Aron tog detta knotande som en stor prövning och vanära för sig själva och glömde att det var Gud som folket klagade på. Det var Gud som de syndade mot och vanärade, inte mot dem som utvalts av Gud till att förverkliga Hans avsikter. De förolämpade sin bästa Vän genom att skylla sina olyckor på Mose och Aron. De knorrade över Guds förutseende.

Dessa goda ledares synd var stor. Deras liv kunde ha varit strålande in i det minsta. De hade upphöjts och ärats. Trots detta ursäktar inte Gud synd mer hos dem som befinner sig i upphöjda ställningar än Han gör med dem som befinner sig i mer ödmjuka positioner. Många bekännande kristna ser på människor som inte tillrättavisar och fördömer fel, som medkännande människor och verkliga kristna, medan de anser att de som frimodigt försvarar det rätta och inte i sina rättskaffenhet vill ge efter för ohelig påverkan, saknar fromhet och en kristen ande.

De som försvarar Guds ära och håller fast vid sanningens renhet vad det än kostar kommer att möta många prövningar, precis som vår Frälsare i frestelsens öken. Medan de som har en läggning som ger efter, som inte har mod att fördöma det som är fel, utan är tysta när deras inflytande behövs för att försvara det rätta mot vilket tryck det vara må, skulle kunna undvika många sorger och mycket förvirring. De kommer också att gå miste om en mycket rik lön, om inte rent av sina egna själar. De däremot, som är i harmoni med Gud och som genom tro på Honom får kraft att stå emot det som är fel och försvara det som är rätt, kommer alltid att utkämpa svåra strider och måste ofta stå nästan helt ensamma. Men dyrbara segrar kommer att bli deras när de (303) gör sig beroende av Gud. Deras moraliska känsla kommer att bli stark och tydlig och deras moraliska krafter kommer att bli i stånd till att stå

emot felaktig påverkan. Deras renhet kommer, liksom Moses, att ha den renaste karaktär.

Arons milda och undfallande ande och hans vilja att behaga människor, gjorde honom blind för deras synder och för hur avskyvärt det brott var som han gav sitt godkännande åt. Hans sätt att utöva sitt inflytande till fördel för sådant som var fel och synd i Israel kostade tre tusen människors livet. Vilken kontrast utgör inte detta till Moses sätt att gå tillväga. Sedan han hade vittnat inför folket om att de inte kan leka med Gud utan att straffas, sedan han hade visat dem Guds ogillande på grund av deras synder, genom att ge efter för den fruktansvärda domen att slå ihjäl vänner och släktingar som höll fast vid sina avfall, efter verkställandet av denna dom för att vända bort Guds vrede, utan hänsyn till sin förståelse för älskade vänner och släktingar som fortsatte att vara hårdnackade i sin upproriskhet, var Mose beredd att utföra ett annat uppdrag. Han prövade vem som var Guds vän och vem som var folkets vän.

"Nästa dag sade Mose till folket: 'Ni har begått en stor synd. Jag skall nu stiga upp till HERREN. Kanske jag kan bringa försoning för er synd.' Mose gick tillbaka till HERREN och sade: 'O, detta folk har begått en stor synd. De har gjort sig en gud av guld. Men förlåt dem nu deras synd. Om inte, så utplåna mig ur boken som du skriver i'. Men HERREN svarade Mose: 'Den som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok. Gå nu och för folket dit jag har sagt dig. Se, min ängel skall gå framför dig! Men när dagen för min straffdom kommer skall jag straffa dem för deras synd'. Så straffade Herren folket för att de hade gjort kalven, den som Aron gjorde."

Mose gick i förbön inför Gud för Israel som syndade. Han försökte inte att göra deras synd mindre inför Gud. Han urskuldade inte deras synder. Han erkände öppet att de hade begått (304) en stor synd och att de hade gjort sig gudar av guld. Därefter förlorar han sin blyghet inför Gud. Israels intresse är så nära sammanvävt med hans liv att han med frimodighet trädde fram inför Gud och bad Honom förlåta Sitt folk. Han bad, att om deras synd är så stor att Gud inte kan förlåta dem och om deras namn måste utraderas ur Hans bok, så ber han att Herren skall utradera också hans namn. När Herren förnyade Sitt löfte till Mose om att Hans ängel skulle gå framför honom och leda folket till det utlovade landet, visste Mose att hans bön var beviljad. Men Herren försäkrade Mose om att om han blev provocerad till att hemsöka folket på grund av deras överträdelse, skulle Han med säkerhet också straffa dem för denna grova synd. Men om de i fortsättningen var lydiga, skulle Han utradera denna stora synd ur Sin bok.

Till en ung predikant och hans hustru.

Käre bror och Syster A: Under några månader har jag känt att det var på tiden att skriva något till er som Herren har behagat visa mig om er för flera år sedan. Den situation ni befinner er i visades mig i samband med andra, som hade

ett arbete att utföra för sig själva, för att de skulle bli lämpliga för uppdraget att presentera sanningen. Jag blev visad, att ni båda var bristfälliga när det gäller väsentliga egenskaper och att er användbarhet och era själar skulle utsättas för fara om dessa inte uppnås. Ni har några fel i era karaktärer som det är mycket viktigt att ni rättar till. Om ni inte underlåter att med beslutsamhet och allvar ta itu med uppgiften, kommer dessa fel kraftigt att öka hos er och kommer i hög grad att minska ert inflytande i Guds verk. Till sist kommer det att leda till att ni skiljs från uppdraget att förkunna sanningen, som ni håller så mycket av.

I den syn som har getts mig om B, blev jag visad att han har ett mycket olyckligt karaktärsdrag. Han har inte fått någon uppfostran och hans temperament är inte tyglat. Han har fått (305) lov att ha sina egna tankar och i hög grad göra vad han har haft lust till. Han saknar i hög grad vördnad för Gud och människor. Han hade en stark, okuvlig ande och bara en mycket vag uppfattning om en lämplig tacksamhet mot dem, som gjorde sitt yttersta för hans skull. Han var mycket självisk.

Jag visades att oberoende, en fast, rigid, oböjlig vilja, en brist på vördnad och behörig respekt för andra, själviskhet och alltför stor självtillit, är utmärkande för Syster A:s karaktär. Om hon inte noga tar sig i akt och övervinner dessa brister i sin karaktär kommer hon med säkerhet inte att sitta tillsammans med Kristus på Hans tron.

När det gäller bror A, blev jag visad, att många av de saker som nämnts i vittnesbördet till B kan tillämpas på dig. Jag visades tillbaka till ditt tidigare liv. Jag såg, att du från barndomen har varit självsäker, halsstarrig och egenmäktig och har följt dina egna tankar. Du har en anda av oberoende. Det har varit mycket svårt för dig att ge efter för någon. När det har varit din plikt att överge dina vägar och önskingar för andras skull, ville du genomdriva saker och ting på ditt eget sätt. Du har känt att du var fullständigt i stånd till att tänka och handla självständigt. Du har tagit emot och älskat Guds sanning och den har gjort mycket för dig, men den har inte utfört hela den förvandling som är nödvändig för göra din kristna karaktär fullkomlig. När du första gången började arbeta i Guds verk, kände du en större ödmjukhet och var mer villig att bli tillrättvisad och ta emot råd. Men när du började att i viss mån bli framgångsrik, ökade din självsäkerhet och du blev mindre ödmjuk och mer självständig.

När du såg på bror och Syster Whites arbete trodde du, att du skulle kunna utföra det bättre än de. Du har i ditt hjärta hyst negativa känslor mot dem. Du var naturligt skeptisk, otrogen, i dina känslor. När du har sett vad de gjort och hört tillrättavisningarna till dem som handlade fel, har du ifrågasatt hur du skulle kunna framföra ett så tydligt vittnesbörd. Du beslöt dig för att du inte kunde ta emot det och började samla din kraft mot deras tillvägagångssätt. Därmed öppnade du en dörr till ditt hjärta (306) för misstänksamhet, tvivel och avund mot dem och deras uppdrag.

Du fick fördomar mot deras arbete. Du iakttog och lyssnade och samlade allt du kunde och hyste många misstankar. Eftersom Gud hade gett dig en viss framgång,

började du sätta din korta erfarenhet och dina arbetsinsatser på samma nivå som bror Whites. Du smickrade dig själv med att du, om du var i hans ställe, skulle kunna göra det mycket bättre än han. Du började bli stor i dina egna ögon. Du ansåg, att din kunskap vara mycket mer omfattande och värdefull än den var. Om du hade haft en hundradel så stor erfarenhet av det reella arbete, de bekymmer, den rådvillhet och de bördor som bror White har haft, skulle du bättre kunna förstå hans insats och vara bättre beredd för att kunna förstå honom i hans uppdrag och inte knorra och vara skeptiskt inställd mot honom.

”När det gäller din egen arbetsinsats, borde du ha större självkritik, så att du inte kommer att misslyckas med att utföra ditt uppdrag så att Gud kan acceptera det och så att du inte misslyckas med att förhålliga sanningens sak genom det du gör. Du borde i ödmjukhet känna: ”Vem räcker till för dessa ting?” Orsaken till att ni båda är så snabba till att ifrågasätta och hysa misstankar mot bror Whites arbete är att ni vet så litet om det. Så få verkliga bördor har någonsin tyngt era själar, så obetydlig smärta för Guds verk har rört vid era hjärtan, så liten rådvillhet och egentlig nöd har ni burit för andra, att ni inte är beredda att uppskatta hans arbete mer än en tioårig son förmår uppskatta sin ansvarskännande fars omsorg, ängslan och påfrestande slit. Sonen kan känna sig glad, eftersom han inte har upplevt sin ansvarskännande och tärde fars upplevelser. Han kan förundra sig över faderns fruktan och bekymmer, som verkar onödiga för honom, men när år av erfarenhet läggs till hans liv och han tar itu med verkliga bördor och bär dem, kan han se tillbaka på sin fars liv och förstå det som var mystiskt för honom i hans barndom, eftersom den bittra erfarenheten har gett honom kunskap.

Jag blev visad, att du riskerar att inbilla dig (307) att uppdraget är enkelt och att sätta dig själv över andra. Du känner att du inte behöver någon tillrättavisning och några råd. Ditt hjärtas språk säger: ”Jag är i stånd till att döma, bedöma, fatta beslut och att skilja mellan rätt och fel. Jag vill inte ha några ingrepp i mina rättigheter. Ingen skall befalla över mig. Jag är i stånd till att göra upp mina egna planer. Jag är lika bra som alla andra. Gud är med mig och ger mig framgång i mina ansträngningar. Vem har myndighet att blanda sig i mina angelägenheter?” Dessa ord har jag hört dig säga, när din situation visades för mig i en syn, - inte medan du talade med någon annan utan då du talade med dig själv. Min ledsagande ängel upprepade följande ord, samtidigt som han pekade på er båda: ”Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket. Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket.” (Matt. 18:3)

Jag såg att styrkan hos Guds barn är i deras ödmjukhet. När de är små i sina egna ögon, kommer Jesus att vara deras styrka och deras rättfärdighet och Gud kommer att ge deras arbete framgång. Jag blev visad, att Gud ville pröva bror A. Han skulle vilja ge honom en viss framgång och om han bestod provet, om han ville vända Guds välsignelser till god betraktelse och inte själv ta åt sig äran och inte lyftas upp i själviskhet och självtillit, skulle Herren vilja fortsätta att ge Sina välsignelser för Sitt verks skull och till Sin ära.

Jag såg, bror A, att du i högsta grad riskerade att bli överlägsen, egenrättfärdig, självtillräcklig, och känna att du är rik och inte behöver något. Om du inte ger akt på dig själv på dessa punkter, kommer Herren att låta dig fortsätta tills du har gjort din svaghet synlig för alla. Du kommer att hamna i situationer där du kommer att frestas svårt, om andra inte ser dig i ett lika upphöjt ljus som du själv föreställer dig att du och dina förmågor är i. Jag blev visad att du var dåligt förberedd för att kunna bära medgång och mycket stor framgång. Endast en genomgripande omvändelse kommer att åstadkomma det, som är nödvändigt i ditt fall.

(308) Jag har blivit visad att ni båda av naturen är själviska. Ni befinner er i ständigt fara, om ni inte aktar er för att tänka och handla med avseende på er själva. Ni kommer att göra upp era planer efter ert eget välbefinnande, utan att ta hänsyn till hur mycket ni besvärar andra. Ni har en tendens till att genomföra era idéer och planer utan att ta hänsyn till andras planer och respektera deras synpunkter och känslor. Ni bör båda vårda vördnad och respekt för andra.

Bror A, du har ansett att din tjänst var av alltför stor betydelse för att du skulle vilja nedlåta dig till plikter i hemmet. Du har ingen kärlek till dessa nödvändiga krav. Du försummade dem i dina yngre dagar. Men dessa små plikter som du försummar är väsentliga för att kunna forma en väl utvecklad karaktär.

Jag har blivit visad, att våra predikanter i allmänhet brister, när det gäller att göra sig nyttiga i familjer de kommer till. Några väljer att ägna sig åt studier därför att de älskar denna sysselsättning. De känner inte att det är en plikt som Gud ålägger predikanter, att de skall vara till välsignelse för de familjer som de besöker, utan många fördjupar sig i böcker och utestänger sig själva från familjen och talar inte med den om ämnen som rör sanningen. Religiösa intressen inom familjen nämns knappt. Detta är helt fel. Predikanter som inte känner något ansvar och inte bekymrar sig för sådana frågor som rör förlagverksamheten och som inte har ansvar för alla församlingars invecklade bekymmer, bör inte känna att deras uppgift är överdrivet svår. De bör känna det djupaste intresse för de familjer de besöker. De bör inte känna att de måste skämmas bort och passas upp, samtidigt som de inte ger något tillbaka. Kristna familjer har en skyldighet att underhålla Kristi predikanter och de predikanter, som tar emot kristna vänners gästfrihet har också en uppgift, att hysa ömsesidig tacksamhet och bära sina egna bördor så långt som möjligt och inte vara en börda för sina vänner. Många predikanter hyser den tanken, att de måste gynnas på ett särskilt sätt, men de skadas ofta och deras nytta minskar när de behandlas som bortskämda barn.

(309) Bror och Syster A, när ni är bland era bröder har ni alltför ofta gjort det till en vana att träffa avtal som tilltalar er och att få uppmärksamheten riktad mot er själva, utan att ta hänsyn till vad som är behagligt eller obehagligt för dem. Ni riskerar att göra er själva till ett centrum. Ni har fått andras uppmärksamhet och hänsyn, trots att ni, för er egen skull lika väl som för andras gagn, borde ha visat större omsorg om dem som ni besökte. Ett sådant tillvägagångssätt skulle ha gett er mycket större inflytande

och ni skulle ha blivit mycket mer välsignade genom att vinna fler själar för sanningen.

Bror A, du har förmåga att förmedla sanningen till andra. Du har ett utforskande intellekt, men det finns allvarliga brister i din karaktär, som jag har nämnt och som du måste övervinna. Du försummar många gånger att visa uppmärksamhet i de små ting i livet på grund av att du tänker så mycket på dig själv, att du inte inser att dessa små uppmärksamheter krävs av dig. Gud vill inte att du lägger bördor på andra, samtidigt som du själv inte ser och gör sådana saker som någon måste göra. Det gör inte värdighet hos en förkunnare av evangeliet mindre att bära in ved och vatten när det behövs eller att utföra ett nödvändigt arbete hos den familj som underhåller honom. Genom att inte se dessa små viktiga plikter och utnyttja tillfällena till att utföra dem, berövar han sig själv verkliga välsignelser och berövar också andra det goda som det är deras privilegium att ta emot av honom

En del av våra predikanter arbetar inte fysiskt i en omfattning som står i proportion till deras intellektuella prestationer. Detta resulterar i att de lider av svaghet. Det finns inte någon god anledning till varför hälsan hos predikanter, som endast utför predikanter vanliga plikter, skulle misslyckas. Deras sinne är inte oavbrutet belastat av trassliga bekymmer och tungt ansvar för de viktiga institutionerna bland oss. Jag såg, att det inte finns någon verklig orsak till att de skulle svikta i denna, för Guds verk och uppdrag så viktiga period, om de vill ta hänsyn till det ljus som Gud har gett dem, när det gäller hur man skall arbeta och hur man skall träna och vill ägna lämplig uppmärksamhet åt sin kost.

(310) En del av våra predikanter äter mycket ordentligt men utövar inte tillräckligt mycket arbete för att förbruka maten utan den lägger sig som övervikt på kroppen. De vill äta och sedan använda det mesta av sin tid till att sitta ned och läsa, studera eller skriva, medan en del av deras tid borde ägnas åt systematiskt fysiskt arbete. Våra predikanter hälsa kommer säkerligen att brytas ner om de inte är mer noggranna med att inte överbelasta magen med en alltför stor portion hälsosam kost. Jag såg att ni, bror och Syster A, båda befann er i riskzonen i detta avseende. Överätning hindrar tankens och ordens fria flöde och den känslomässiga intensitet som är så nödvändig för att inpränta sanningen i åhörarnas hjärtan. Eftergift för aptiten omtöcknar och binder sinnet och förslöar själens heliga rörelser. En del av våra predikanter mentala och moraliska krafter har försvagats genom olämplig kost och brist på fysisk träning. De, som vill ha mycket mat, borde inte ge efter för sin aptit, utan praktisera självförnekelse och bevara välsignelserna av aktiva muskler och hjärnor som inte är överbelastade. Överätning omtöcknar hela varelsen genom att omdirigera krafterna från de andra organen till att utföra magens arbete.

Somliga av våra predikanter försummar att använda alla kroppens organ i rätta proportioner, leder till att enskilda organ blir utslitna medan andra är svaga till följd av överksamhet. Om slitage nästan uteslutande går ut över ett enskilt organ eller en muskelgrupp, så måste de delar som används mest, bli överansträngda och starkt försvagade.

Varje andlig gåva och varje muskel har sin särskilda uppgift och alla måste användas lika mycket för att få en passande utveckling och bevaras friska och starka. Varje organ har sin uppgift att utföra i den levande organismen. Varje hjul i maskineriet måste vara ett levande, verksamt, arbetande hjul. Alla förmågor står i ett inbördes förhållande till varandra och alla behöver bli satta i verksamhet för att kunna uppnå den rätta utvecklingen.

Bror och Syster A, ingen av er njuter av fysiskt arbete hemma. Ni bör båda odla en kärlek till livets praktiska plikter. Denna utbildning är nödvändig för er (311) hälsa och kommer att öka er användbarhet. Ni tänker för mycket på vad ni äter. Ni bör inte röra vid de saker som ger en dålig blodkvalitet. Ni lider båda av scrofula (svullna körtlar).

Bror A, din kärlek till läsning och din avsmak för fysiskt arbete ger dig en sjuk strupe och sjuka lungor, när du talar och använder din strupe. Du borde akta dig och inte tala fort och rabbla upp det du har att säga som om du hade en läxa att repetera. Du borde inte belasta den övre delen av dina röstorgan, för detta kommer hela tiden att belasta och irritera dem och kommer att lägga grunden till sjukdom. Aktiviteten bör komma från bukmusklerna. Lungorna och strupen skulle vara kanalen, men skulle inte utföra hela arbetet.

Jag blev visad, att det sätt som du och din hustru äter på kommer att leda till sjukdom, som det inte är så lätt att övervinna, när den väl fått grepp om er. Ni måste båda hålla modet uppe och inte visa tecken på att bryta samman, men orsaken kommer att följas av de säkra resultaten. Gud kommer inte att utföra ett mirakel för någon av er för att beskydda er hälsa och era liv. Ni måste äta, studera och arbeta med förstånd och följa ett upplyst samvete. Alla våra förkunnare bör vara uppriktiga och samvetsgranna hälsoreformatorer, inte bara ta emot reformerna därför att andra gör det, utan av princip, i lydnad mot Guds Ord. Gud har gett oss stort ljus över hälsoreformen, som Han kräver att vi alla skall respektera. Han sänder inte ljuset för att Hans folk skall förkasta det eller ignorera det, utan att de kommer att lida av konsekvenserna.

Guds verks pionjärer

Jag blev visad att ingen av er verkligen känner sig själv. Om Gud lät fienden släppas loss över er, som Han gjorde med Sin tjänare Job, skulle Han inte finna att ni har denna anda med en fast integritet som Han fann hos Job, utan en knorrande och en otrogen ande. Om ni hade blivit placerade i Battle Creek medan min man var sjuk, under den tid då våra bröder och systrar utstod provningar(312) där, då Satan utövade en särskild makt över dem, skulle ni båda ha druckit mycket av deras avund och kverulantiska anda. Ni skulle ha tillhört det antal, lika ivriga som de övriga, till att skapa en sjuk, förgrämd människa, en förlamad, en lagöverträdare för ett ord.

Ni är benägna att ursäkta era brister genom att uppförstora och uppehålla er vid de fel, som ni antar existerar hos bror och Syster White; Om ni hade samma tillfälle, som de i Battle Creek hade, skulle ni våga gå längre än en del av dem gjorde i sitt ogudaktiga korståg mot oss, eftersom ni har mindre tro och mindre vördnad än någon av dem hade

och skulle vara mindre benägen att respektera vår tjänst och vår kallelse.

Jag blev visad, att även om ni hade blivit visade tragiska exempel och erfarenheter från andra som har blivit fientligt inställda och har knotat och klagat över oss, skulle ni misslyckas med att låta er varnas av deras exempel och Gud skulle pröva er trofasthet och avslöja era hjärtans hemligheter. Er misstro, era misstankar och er avundsjuka skulle avslöjas och era svagheter visas upp, så att ni kan se dem och förstå era själva, om ni ville.

Jag såg, att ni lyssnade till mäns och kvinnors samtal och såg att ni bara var alltför tillfreds med att ta till er deras synpunkter och intryck, vilka var raka motsatsen till våra uppgifter. Några hittade fel på en sak och några på något annat, liksom de bland Israels folk som knotade, då Mose var deras ledare. Några kritiserade vårt tillvägagångssätt och sade, att vi inte var så konservativa som vi borde vara, att vi inte försökte behaga folk så som vi skulle kunna göra, vi talade för tydligt, vi tillrättavisade för skarpt. Somliga talade om Syster Whites kläder och grep efter skenargument. Andra uttryckte sitt missnöje över bror Whites livsstil. Kommentarer gick från den ene till den andre, då de ifrågasatte deras livsstil och hittade fel. En ängel stod framför dessa personer utan att de såg honom och var ivrigt sysselsatt med att skriva ned deras ord i den bok som skall öppnas i Guds och änglarnas åsyn.

Några är ivrigt på vakt för att finna någon anledning att fördöma bror och (313) Syster White, som har gränat i sin tjänst för Guds verk. Några säger, att Syster Whites vittnesbörd inte är trovärdigt. Allt detta är det som många oheliga önskar. Vittnesbörden om tillrättavisningar har bromsat deras fåfänga och stolthet, men om de vågade, skulle de nästan gå till ytterlighet när det gäller mode och stolthet. Gud vill ge alla sådana ett tillfälle att pröva sig själva och att utveckla sin sanna karaktär.

För några år sedan såg jag, att vi ännu måste möta samma anda som började i Paris, Maine, och som aldrig riktigt har botats. Den har slumrat, men är inte död. Då och då har denna anda av beslutsamt knorrande och upproriskhet blossat upp hos olika enskilda personer, som under en tid har genomsyrats av detta onda som har följt oss i årtal. Syster A, denna anda har du i viss mån odlat. Det har påverkat dina åsikter och känslor. Fariseisk otro har gradvis vuxit i C:s tankar. Nu är det inte lätt, inte heller för henne, att bli fri från den. Samma beslutsamma anda som så länge höll D och andra i Maine fångna i en fanatisk villfarelse, som stod emot varje påverkan att leda dem till sanningen, har utövat ett kraftigt, vilseledande inflytande över E:s sinne i ..., och samma inflytande har påverkat er. Ni hade samma lugna, beslutsamma, orubbliga temperament som fienden kunde påverka. Samma konsekvenser kommer att bli resultatet av ert inflytande, om det är felaktigt, som blev resultatet av Syster E, fast i ännu högre grad.

Känslor fyllda av misstankar, avund och otro har i årtal fått makt över ditt sinne. Du bär på ett hat mot tillrättavisningar. Du är mycket känslig. Dina sympatier väcks genast för den som blir tillrättavisad. Detta är inte någon helig känsla. Den har inte väckts av Guds Ande.

Bror och Syster A, jag blev visad att när denna felfinnande och knotande anda skulle utvecklas i er, när den skulle komma till uttryck och surdegen av missnöje, avund och otro som har varit en förbannelse i E:s liv skulle bli synlig, skulle vi ha en uppgift att utföra för att med bestämdhet (314) möta den och inte ge den andan något utrymme, och att jag skulle vara tyst tills detta hade utvecklats, ty det fanns en tid för att tala och en tid för att tåga. Jag såg, att om bror A:s arbete skulle få framgång skulle han, om han inte var en helt omvänd person, riskera att förlora sin själ. Han har inte den respekt för andras arbetsinsatser och ställning, som krävs. Han betraktar sig själv som en person som inte överträffas av någon annan.

Jag blev visad, att frestelser hela tiden ständigt kommer att öka när det gäller bror och Syster Whites uppdrag. Vårt uppdrag är ett speciellt uppdrag. Det är annorlunda till sin karaktär än alla andras uppgifter ute på fältet. Gud kallar inte predikanter som enbart skall tjänstgöra i ord och lära för att utföra vår uppgift. Inte heller kallar Han till att enbart utföra deras tjänst. Vi har var och en ett i något avseende annorlunda uppdrag. Gud har funnit för gott att för mig öppna Sitt folks hemligheter och dolda synder för mig. Den obehagliga plikten att tillrättavisa fel och avslöja dolda synder har getts till mig. När Guds Ande tvingade mig att tillrättavisa synder, som andra inte visste existerade, har det upprört de naturliga känslorna hos de oheliga. Medan några har ödmjukat sina hjärtan inför Gud och genom ånger och bekännelse har övergett sina synder, har andra känt en hatisk anda i sina hjärtan. Deras stolthet har sårats när deras uppträdande tillrättavisades. De hyser den tanken att det är Syster White som har sårat dem, i stället för att känna tacksamhet mot Gud för att Han i Sin barmhärtighet har talat till dem genom Sitt ödmjuka redskap, som visar dem vilka faror de befinner sig i och deras synder, att de måste lägga bort dem innan det är för sent att rätta till deras fel.

Några är snabba till att fråga: Vem talade om de här sakerna för Syster White? De har också ställt mig frågan: "Har någon berättat dessa saker för dig?" Jag skulle kunna svara dem: "Ja; ja, Guds ängel har talat om det för mig". Men vad de menar är: "Har bröder och systrar avslöjat deras fel?" I framtiden skall jag förenkla de vittnesbörd som Gud har gett mig, för att ge förklaringar för att försöka tillfredsställa sådana snäva tankar, (315) men skall behandla alla sådana frågor som ett hån mot Guds Ande. Gud har funnit det lämpligt att försätta mig i situationer, som Han inte har placerat någon annan i inom våra led. Han har lagt bördor på mig att tillrättavisa andra som Han inte har lagt på någon annan. Min man har stått vid min sida för att ge stöd åt *Vittnesbörden* och för att ge sin röst i samband med tillrättavisningens vittnesbörd. Han har varit tvungen att inta en bestämd ståndpunkt och tränga tillbaka den otro och det uppror, som har varit så tydligt och trotsigt och som skulle bryta ned varje vittnesbörd som jag skulle kunna förmedla, eftersom de som tillrättavisades blev avhyvlade och blev djupt berörda av tillrättavisningarna. Detta är precis vad Gud har avsett. Han avsåg att de skulle känna efter. Det var nödvändigt att de skulle känna efter innan deras stolta hjärtan ville överge sina synder och att de skulle rena sina hjärtan och liv från all orättfärdighet.

I varje framsteg som Gud har lett oss att göra, i varje steg som Guds folk tagit, har det funnits ivriga sataniska redskap bland oss, som är villiga att stå tillbaka och föreslå tvivel och otro och att lägga hinder på vår väg och försvaga vår tro och vårt mod. Vi har varit tvungna att stå som stridsmän, beredda att pressa och slå oss fram på vår väg genom det motstånd som rests. Detta har gjort vårt uppdrag tio gånger hårdare än det annars skulle ha varit. Vi har måst stå lika fasta och orubbliga som en klippa. Denna beslutsamhet har tolkats som hårdsinthet och viljestyrka. Gud har aldrig tänkt Sig att vi skulle avvika, först till höger och sedan till vänster, för att tillfredsställa oheliga bröder. Han avsåg att vår väg skulle gå rakt framåt. Den ene efter den andre har kommit till oss och bekänt, att de kände ett stort ansvar för att få oss att gå den ena eller den andra vägen, tvärt emot det ljus som Gud har gett oss. Vad skulle ha hänt om vi hade följt detta felaktiga ljus och dessa fanatiska intryck? Vårt folk skulle då helt säkert inte känt tillit till oss. Vi har varit tvungna att göra våra pannor hårda som sten för det rätta och sedan utföra vårt uppdrag och vår plikt.

Några av oss har alltid varit beredda att driva saker och ting till ytterlighet, att skjuta över målet. De verkar sakna ett ankare. Dessa har i hög grad skadat sanningens sak. Det (316) finns andra som aldrig verkar att ha någon plats där de kan stå fast och tryggt, beredda att - om det krävs - kämpa när Gud kallar på trofasta stridsmän, som pliktroget står på sin post. Det finns de som inte vill angripa fienden, trots att Gud kräver att de skall göra det. De vill inte göra något förrän andra har utkämpat striden och vunnit seger åt dem. Då är de beredda att dela bytet. I hur hög grad kan Gud räkna med sådana soldater. I Hans verk räknas de som krukor.

Jag såg, att denna grupp inte vann någon erfarenhet för egen del, när det gäller kamp mot synden och Satan. De var mer benägna att kämpa mot Kristi trofasta soldater än emot Satan och hans här. Hade de tagit på sig rustningen och gått ut i krig, skulle de ha gjort en värdefull erfarenhet, som det var deras privilegium att ha. De saknade emellertid mod att strida för det rätta, att våga något i krig och lära sig hur man angriper Satan och intar hans fästning. Somliga har ingen tanke på att ta någon risk eller att själva våga något. Någon måste emellertid våga det. Någon måste emellertid våga. Några måste ta risker i detta. De som inte vill ta risker och utsätta sig själva för kritik kommer att vara helt beredda att iakta dem som bär ansvaret och kommer - om det finns en tillstymmelse - att vara på språng för att finna fel hos dem och skada dem om de kan. Detta har varit bror och Syster Whites erfarenhet i deras uppdrag. Satan och hans här har ställts upp på led mot dem. Men detta är inte allt. När de, som borde ha stått vid sidan av dem i striden, har sett dem överbelastade och pressade över alla gränser, har de varit beredda att förena sig med Satan i hans arbete med att göra dem modlösa och försvaga dem och, om möjligt, driva dem bort från fältet.

Bror och Syster A, det har visats mig, att när ni reser runt, har människor sett upp till er. Ni har blivit högt uppskattade och behandlats med mer respekt och aktning än vad som var bra för er. Det är inte naturligt för er att med samma respekt behandla dem som har burit de bördor som Gud har lagt på dem (317) i Sin sak och Sitt verk. Ni

älskar båda maklighet. Ni har ingen benägenhet att vändas bort från er kurs eller till att utsätta er själva för besvär. Ni vill att saker och ting skall vara till er fördel. Ni har en stor självuppskattning och höga tankar om era förmågor. Ni har inte haft några förvirrande problem eller bördor att bära och de viktiga beslut som skall fattas, som inkluderar Guds verks intressen, det har fallit på min mans lott. Gud har gjort honom till rådgivare för Sitt folk, som skall visa och ge råd åt sådana unga människor som ni, som barn i sanningen. Och när ni intar den ödmjuka ståndpunkt som en sann känsla av ert verkliga tillstånd kommer att leda er fram till, kommer ni att vilja ta emot råd. Det är på grund av de få plikter som ni har haft som ni inte förstår varför bror White skulle känna djupare än ni. Det är just detta som skiljer er och honom i den här saken. Han har använt trettio av de bästa åren i sitt liv till Guds verk, medan ni bara har några få års erfarenhet och jämförelsevis inte har några av de svårigheter att möta som han har haft.

Sedan de som gick i spetsen för detta verk har arbetat hårt för att förbereda sanningen och föra verket färdigt fram till er hand, tar ni emot det och går ut för att arbeta, genom att presentera dyrbara argument som andra, med outsäglig iver, har sökt ut för er. Medan ni är rikligt försedda med medel och era veckoavlöningar är säkra, så att de inte kommer att ge er några bekymmer eller någon oro av den anledningen, fick dessa pionjärer lida brist i olika avseenden. De hade ingen trygghet i något avseende. De var beroende av Gud och av de få helhjärtade som tog emot deras tjänster. Medan ni har sympatiserande bröder som stöttar er och helt uppskattar er tjänst, hade de första medarbetarna endast få som stod vid deras sida. Alla kunde räknas på några få minuter. Vi visste vad det ville säga att sakna mat och ha det kallt på grund av brist på lämpliga kläder. Vi reste hela natten i en privat transportvagn för att besöka bröder, eftersom vi inte hade råd att betala (318) ett hotell. Om och om igen färdades vi till fots, eftersom vi inte hade råd att hyra en vagn. O, hur värdefull var inte sanningen för oss! Hur dyrbara var inte själar som köpts med Kristi blod!

Vi har inget att beklaga oss över när det gäller våra lidanden under de dagar med stor brist och förvirring, som gjorde utövandet av vår tro nödvändig. De var de lyckligaste dagarna i våra liv. Det var då vi lärde oss trons enkelhet. Det gjorde vi där genom att pröva Herren under vår bedrövelse. Han var vår tröst. Han var för oss som skuggan från en stor klippa i ett tröttande land. Det är olyckligt för dig och för våra unga predikanter i allmänhet att du och de inte har en liknande erfarenhet under umbäranden, prövningar och nöd. En sådan erfarenhet skulle vara mer värd för dig än hus eller land, guld eller silver.

När vi hänvisar till våra tidigare erfarenheter av tungt arbete och umbäranden och till vårt arbete med våra händer för att underhålla oss själva och för att i tryck ge ut sanningen riktigt i början av vårt uppdrag, verkade en del av våra unga predikanter som bara har några få års erfarenheter av arbetet att bli missnöjda och anklagar oss för att stoltsera med våra egna gärningar. Orsaken till detta är att deras egna liv har varit så fria från betungande bekymmer, brist och självupppoffring, att de inte vet hur de skall kunna känna och tänka på samma sätt som vi.

Kontrasten är oförenlig med deras känslor. När andras erfarenheter, som står i så stor kontrast till deras egna, presenteras för dem, framstår inte deras egna arbetsinsatser så gynnsamma som de skulle vilja att de gjorde.

När vi påbörjade detta arbete hade vi båda dålig hälsa. Min man var en dyspeptiker (hade dålig matsmältning). Trots detta sände vi tre gånger om dagen våra böner till Gud efter kraft. Min man gick ut i slätterarbetet med sin lie och förtjänade där genom den kraft som Gud gav honom som svar på våra allvarliga böner, medel så att vi kunde köpa snygga, hela kläder och betala kost och resa till en plats långt borta för att presentera sanningen för våra bröder.

Vi har rätt att hänvisa till den tid som har gått, på samma sätt som aposteln Paulus gjorde. (319) ”Och när jag var hos er och saknade något, låg jag ingen till last, ty bröderna som kom från Makedonien försåg mig med vad jag behövde. På allt sätt aktade jag mig för att vara en börda för er, och det vill jag fortsätta med. Lika säkert som Kristi sanning finns i mig skall man i Akajas bygder inte ta ifrån mig den berömmelsen.” (2 Kor. 2:9- 10) Med hänvisning till vår tidigare erfarenhet, förmedlar vi apostelns förmaning till hebréerna: ”Kom ihåg den första tiden då jag kom till er. Ni fick utstå en hård kamp och mycket lidande. Somliga utsattes för offentligt åtlöje och blev hånade och plågade, andra stod sida vid sida med dem som behandlades så.” (Hebr. 10:32- 33)

Våra liv är invävda i Guds verk. Vi har inte några intressen som skiljer sig från detta verk. Och när vi ser den framgång som detta verk har haft från den första lilla begynnelsen, hur det sakta men säkert nått fram till styrka och framgång, när vi ser framgången för den sak som vi har slitit hårt och nästan offrat våra liv för, vem skall då hindra eller förbjuda vår stolthet i Gud? Våra erfarenheter i denna verksamhet är dyrbara för oss. Vi har nästan investerat allt i den.

Mose var den ödmjukaste människa som levat. Trots detta var han upprepade gånger, på grund av Israels barns knorrande, tvungen till att disciplinera deras uppförande sedan de hade lämnat Egypten och försvara sitt förfaringssätt som deras ledare. Strax innan de lämnade Israels folk, när han var nära döden, påminde han om deras upproriskhet och knorrande sedan de lämnat Egypten och hur hans intressen och kärlek till dem hade fått honom att gå i förbön till Gud för deras bästa. Han talade om hur han enträget hade bett Herren att låta honom gå över Jordan in i det utlovade landet: ”Men Herren var vred på mig för er skull och han lyssnade inte på mig” (5 Mos. 3:26) Mose visade dem deras synder och sade till dem: ”Upproriska har ni varit mot HERREN ända från den dag då jag lärde känna er.” Han talade om för dem hur många saker han hade gått i förbön inför Gud för och ödmjukat sin själ i oro för deras synder.

(320) Det var Guds plan, att Mose ofta skulle påminna Israel om deras överträdelser och uppror, så att det skulle kunna ödmjuka sina hjärtan inför Gud med tanke på deras synder. Herren vill inte att de skall glömma de fel och synder som har tänt Hans vrede mot dem. Uppräknandet av deras överträdelser och Guds nåd och godhet mot dem,

som de inte har uppskattat, var inte angenämt för deras känslor. Trots detta befallde Gud att det skulle göras.

Jag har blivit visad, att [unga män, som du, som endast haft några få års ofullkomlig erfarenhet av sanningen för vår tid,] inte är de, som Gud vill anförtro tungt ansvar åt och låta dem vara ledare i detta uppdrag. Sådana bör vara försiktiga med att inta ståndpunkter som är i strid med uppfattningar och åsikter hos dem som har en mogen erfarenhet, vilkas liv har varit inflett i Guds verk nästan lika många år som du har levt och som har tagit aktiv del i denna verksamhet i många år. Till att gå i spetsen för Sitt heliga, betydelsefulla verk utväljer Gud inte män med en omogen omdömesförmåga och avsevärd självtillit. Det är mycket som står på spel här.

Unga män som bara har liten erfarenhet av de lidanden, problem, motstånd och försakelser, som har måst uthärdas för att föra verksamheten fram till dess nuvarande framskridna stadium, bör vårda blygsamhet och ödmjukhet. De borde akta sig för att bli högmodiga, så att de inte kommer att kullkastas. De kommer att hållas ansvariga för det klara ljus över sanningen som lyser över dem. Jag såg, att Gud är missnöjd med den läggning som somliga har till att knorra mot sådana som har utkämpat de svåraste striderna för dem och som varit tvungna att uthärda så mycket i budskapets begynnelse, när arbetet var tungt att utföra.

De erfarna arbetarna - de som slet under tyngden och de betungande bördorna när det bara var få som kunde hjälpa till med att bära dem - dessa har Guds aktning och Han har en vaksam omsorg om (321) dem som har visat sig vara trogna. Han är missnöjd med dem som är snabba med att finna fel hos och kritisera de Guds tjänare som blivit gråhåriga i sitt uppdrag att bygga upp sanningen för vår tid. Unga män, era förebräelser och ert knorrande kommer med säkerhet att stå emot er på Guds dag. Så länge Gud inte har lagt tunga ansvarsfulla uppgifter på er, så lämna inte er plats för att lita på ert eget oberoende omdöme och överta ansvarsfulla uppgifter som ni inte är lämpliga för.

Kära broder och syster, ni behöver utveckla vaksamhet och ödmjukhet och att bli flitiga i bön. Ju närmare Gud ni lever, desto klarare kommer ni att urskilja er svaghet och vad ni riskerar. En praktisk syn på Guds lag och en klar förståelse av Kristi försoning kommer att ge er självkännedom och visa er på vilket sätt ni försummar att fullkomna en kristen karaktär. Kort sagt, ni behöver båda en daglig erfarenhet av Guds vilja när det gäller er. När ni ser era stora andliga brister, kommer ni att inse, att mänskliga laster, som de uttrycks i Guds ord, är en realitet för er. Ni är båda självgoda och riskerar att frivilligt och skrämmande bli kvar i mörkret med hänsyn till de faror ni befinner er i och er faktiska ställning inför Gud.

Ni behöver båda lära känna de plikter som tillkommer er i livets olika situationer och förhållanden. Ni har försummat era plikter mot såväl Gud som människor. Ni behöver så mycket självkännedom. Likgiltigheten i era egna hjärtan får er att förbise nödvändigheten av en daglig, levande erfarenhet i det gudomliga livet. I viss grad förbiser ni nödvändigheten av att alltid ha ett gudomligt inflytande med er. Detta är ett ovillkorligt krav då man utför Herrens

verk. Om ni försummar detta och fortsätter att lita på er själva, så kommer ni att begå mycket stora tabbar. Ni behöver alltid vårda ett ödmjukt sinnelag och en anda av beroende. Den som känner sin egen svaghet, kommer att se högre än till sig själv och inse nödvändigheten av att ständigt få kraft från höjden. Guds nåd kommer att leda honom till att alltid vårda tacksamhetens anda. Den som bäst känner sin egen svaghet, kommer (322) att veta, att det endast är Guds oförlikneliga nåd som besestrar det upproriska hjärtat.

Ni behöver lära känna såväl era svaga som era starka karaktärsdrag, så att ni alltid kan vara på vakt så att ni inte befattar er med företag och tar på er ett ansvar som Gud aldrig har avsett för er. Ni skulle aldrig jämföra era handlingar eller mäta era liv med någon mänsklig norm, utan med pliktens rättesnöre så som det uppenbaras i Bibeln. Ni har ett arbete att utföra för er själva, bror och Syster A, som ni inte i er fantasi har trott skulle vara nödvändigt. I åratal har ni burit på frestelser och hyst avund mot vårt uppdrag. Detta behagar inte Gud. Ni kanske tror, att ni har en tillit till de vittnesbörd som Gud har gett, men otro, när det gäller om de kommer från Gud, håller på att få fotfäste hos er.

Din tjänst, bror A, skulle bli effektivare när det gäller att omvända själar till sanningen, om du uppehöll dig vid det praktiska lika väl som vid det teoretiska, genom att ta de verkliga sakerna till ditt hjärta och förverkliga dem i ditt eget liv. Du behöver ha ett fastare grepp ovanifrån. Ni är alltför beroende av de miljöer som omger er. Om ni har en stor församling, blir ni högmodiga och vill tala till den. Men ibland blir er församling mindre, ert mod sjunker och er frimodighet att tjäna är inte stor. Det saknas helt klart något. Ert grepp om Gud är inte tillräckligt starkt. Några av de mest betydelsefulla sanningarna i Kristi lära förkunnades av Honom till en samaritansk kvinna, som kom för att hämta vatten då Han trött satt vid brunnen för att vila. Den levande vattenkällan fanns inom Honom. Det levande vattnets källa måste finnas inom oss och springa fram för att uppfriska dem som finns inom räckhåll för vårt inflytande.

Kristus sökte efter människor varhelst Han kunde finna dem - på offentliga vägar, i privata hus, i synagogorna och på stranden. Han var verksam hela dagen. Han predikade för folkmängden, botade de sjuka som fördes till Honom. När Han sedan skickat iväg folket för att de skulle kunna återvända till sina hem och sova, tillbringade Han ofta hela natten i (323) bön för sedan vända tillbaka och fortsätta sin tjänst på morgonen. O, bror och Syster, ni vet i själva verket ingenting om självförnekelse och självuppföring för Kristus och för sanning. Ni måste lita mer helhjärtat på Gud och mindre på era egna förmågor. Ni behöver hålla er gömda i Gud.

Du, bror A, har en tendens till att vara sträng när du tillrättavisar och när de drar dina egna slutsatser om enskilda personer, i synnerhet om deras uppträdande är tvärt emot ditt eget. I överensstämmelse med din syn på saken, behandlar du dem ibland också på ett skoningslöst sätt. Du har inte varit någon ömhjärtad, medkännande och tillmötesgående person, som ditt stora Föredöme var. Du behöver handla i en mjukare anda, vara artigare och

vänligare och att visa en större, mer osjälvisk välvilja. Du behöver föra din själ in i en innerlig gemenskap med Gud genom allvarlig bön i samband med en levande tro. Varje bön som sänds upp i tro, lyfter den bedjande upp över nedslående tvivel och över mänskliga lidelser. Bön ger kraft till på nytt ta upp kampen mot mörkrets makter, till att tåligt utstå prövningar och uthärda svårigheter som goda Kristi stridsmän.

Så länge du låter dina tvivel och din fruktan påverka dig, eller själv försöker lösa alla problem som du inte kan se klart, innan du har tro, så kommer dina svårigheter bara att växa och fördjupas. Om du kommer till Gud och känner dig hjälplös och beroende, vilket du verkligen är, och i ödmjuk, tillitsfull bön lägger fram dina önskningar inför Honom, vars kunskap är gränslös och som ser allting i skapelsen och som styr allt genom Sin vilja och Sitt Ord, så kan och vill Han ge akt på ditt rop och låta ljuset lysa in i ditt hjärta och överallt omkring dig. Genom allvarlig bön kommer nämligen din själ i kontakt med Den Eviges sinne. Det kan hända att du inte ögonblickligen får något påtagligt bevis för att din Återlösare böjer Sitt ansikte ned över dig i medlidenhet och kärlek, men ändå gör Han det. Du kanske inte märker Hans synliga beröring, men Hans hand vilar på dig i kärlek och medkännande ömhet.

Gud älskar er båda och vill att ni skall bli frälsta med en överflödande frälsning. Men det skall inte ske på ert sätt, utan på Guds eget bestämda sätt. Ni måste samtycka till (324) de villkor, som lagts ned i de Skrifter som innehåller sanningen och Gud kommer lika säkert att fullborda det som tillhör Hans sida som Hans tron är säker. De tillrättavisningar och varningar, som Gud sänder till Sitt folk, får ni inte motsätta er därför att de är förödmjukande för människan. Ni behöver dagligen dö, dagligen erfara en korsfästelse av självet.

Enligt det ljus som Gud har gett mig i syner, ökar ondskan och villfarelse bland Guds folk som bekänner sig hålla Hans bud. Andligt skarpsinne för att kunna lägga märke till synd sådan som den förekommer och sedan avlägsna den från lägret, blir allt mindre bland Guds folk. Andlig blindhet kommer snabbt över dem. Det rena vittnesbördet måste ges nytt liv. Det kommer att skilja ut dem från Israel som alltid har varit i strid med de medel som Gud har förordnat för att hålla fördärv borta från församlingen. Fel måste kallas fel. Allvarliga synder måste kallas vid sitt rätta namn. Hela Guds folk måste komma närmare Honom och tvätta deras karaktärens kläder rena i Lammets blod. Då kommer de att se synd i dess sanna ljus och kommer att inse och erkänna hur motbjudande den är i Guds ögon.

Det föreföll våra första föräldrar att vara en obetydlig sak, när de frestades att överträda Guds bud genom en liten handling och äta av ett träd som var vackert för ögat och tilltalande för smaken. För överträdaren var detta endast en obetydlig handling, men den ödelade deras trohet mot Gud och öppnade för en flod av smärta och skuld som har översvämmat världen. I frestelsens ögonblick finns det ingen som kan överblicka vilka fruktansvärda konsekvenser ett felaktigt och överilat steg kan få. Vår enda trygghet är att bli beskyddade av Guds nåd vartenda ögonblick. Vi får inte utgå från vårt eget andliga synsätt så att vi kallar det goda ont och det onda gott. Utan att tveka eller

argumentera bör stänga alla sinnets inkörsportar och bevaka dem mot det som är ont.

Det krävs ansträngning av oss för att vinna det eviga livet. Det är endast genom lång och uthållig ansträngning, självdisciplin och hård strid, som vi kan bli segervinnare. Men om vi tålmodigt och beslutsamt övervinner i Segrarens namn liksom Han, (325) vår Ställföreträdare, övervann frestelsen i öknen, skall vi få den eviga lönen. Våra ansträngningar och självförnekelse måste vara i proportion till det föremåls eviga värde som vi eftertraktar.

Ni får inte låta era sympatier för er själva försvara det onda hos er och andra, på grund av att ni inte ser något i det yttre som skall fördömas. Gud ser det. Han kan läsa själens motiv och avsikter. Jag ber er enträget i vår Mästares namn, Han som har kallat oss och utvalt vårt uppdrag åt oss, att hålla era händer borta och låta oss utföra det uppdrag som Gud lagt på oss. Behåll dina förstående och medkännande ord till dem som verkligen förtjänar dem, de som är pressade av Guds Ande till att visa Hans folk dess överträdelser och Israels hus deras synder. Villfarelse och synd i dessa sista dagar griper snabbare omkring sig än sanning och rättfärdighet. Det krävs av Kristi kors' soldater att de nu tar på sig den kristna rustningen och håller det moraliska mörker tillbaka som strömmar ut i världen.

Gud vill ge er båda värdefulla segrar, om ni helt överlämnar er till Honom och låter Hans nåd få makt över era stolta hjärtan. Er egenrättfärdighet kommer inte att vara till någon hjälp hos Gud. Ingenting bör göras ryckvis eller oöverlagt. Fel kan inte rättas till. Inte heller kan karaktären förnyas genom några få svaga, oregelbundna ansträngningar. Helgelse är inte en uppgift som kan utföras på en dag eller ett år, utan den tar ett helt liv. Utan fortsatte ansträngningar och ständig aktivitet, kan det inte bli någon tillväxt i det gudomliga livet, inget mottagande av segrarens krona. Vi förbereder oss inför domen och det är osäkert att arbeta i vår egen visdom och att lita på vår egen omdömesförmåga. Med den självtillit som ni nu har, kan ingen av er bli lycklig i himlen, eftersom alla där, även de upphöjda änglarna, är underordnade. Ni är tvungna att lära er underdanighet och underordning nu. In måste båda förvandlas genom Guds nåd.

Jag såg, Syster A, att du bör akta dig för att öppna en dörr för frestelser för din man, som du inte kan (326) stänga när du vill. Det är lättare för dig att inbjuda fienden i ditt hjärta, än att sända bort honom när han tagit marken i besittning. Din stolthet såras lätt och du behöver komma närmare Gud och med allvar söka nåd, gudomlig nåd, till att uthärda hårdhet som en god Jesu Kristi soldat. Gud kommer att vara din Hjälpare om du väljer Honom till din styrka. Ni bör båda uppmuntra större helgelse till Gud. Det enda sättet att vaka ödmjukt är att vaka under bön. Tro inte ett ögonblick att ni kan sitta ned och ha det trevligt och granska ert eget nöje och egen lämplighet. Kristi liv är vårt föredöme. Han var en sorgens man och kände väl till smärta. Han blev sårad, Han blev krossad. Ni är alltför väl tillfredsställda med er situation. Ni behöver ständigt vara vaksamma, för att inte Satan skall snärja er genom sin list, fördärva era sinnen och leda er in i självmotsägelser och stort mörker. Din vaksamhet bör utmärkas av ett ödmjukt

beroende av Gud. Den skulle inte yttra sig i en stolt anda som litar på sig själv, utan i en djup insikt om er egen svaghet och i barnslig tillit till Guds löften.

Det är en lätt och behaglig uppgift att förkunna sanningen i den tredje ängelns budskap nu, jämfört med vad det var då budskapet först började och vi bara var några få och betraktades som svärmare. De som har ansvaret för verksamheten under budskapets uppkomst och tidigaste utveckling, visste vad kamp, smärta och själsångest är. Dag och natt vilade ansvaret tungt på dem. De tänkte inte på vila eller bekvämlighet, inte ens när de kände sig nedtyngda av lidande och sjukdom. Tidens korthet manade till verksamhet och arbetarna var få.

När vi hamnade i en vansklig situation, tillbringade vi ofta hela natten i allvarlig, kämpande bön under tårar för hjälp från Gud och om att ljuset måtte lysa över Hans ord. När sedan ljuset kom och molnen drev bort, vilken glädje, tacksamhet och lycka vilade då inte över de ängsliga, allvarliga bedjande människorna! Vår tacksamhet mot Gud var lika uppriktig som våra allvarliga och innerliga rop efter ljus hade varit. En del nätter (327) kunde vi inte sova, därför att våra hjärtan flödade över av kärlek och tacksamhet mot Gud.

De män som nu går ut för att förkunna sanningen har allting tillrättalagt. De kan inte nu uppleva sådana umbäranden, som förkunnarna av sanningen för vår tid tidigare var tvingade att uthärda. Sanningen har förmedlats generation efter generation, tills den utgör en klar och sammanhängande kedja. Presentationen av sanningen i en så klar och harmonisk form har krävt oerhörd granskning. Det ytterst bittra och bestämda motståndet drev Guds tjänare till att söka Herren och till deras biblar. Verkligt värdefullt var för dem det ljus som kom från Gud.

Jag har blivit visad, att orsaken till att somliga inte kan skilja mellan rätt och felaktigt är, att de så länge har bemött sin fiende med välvilja, som har arbetat vid deras sida tillsammans med dem, samtidigt som de inte har kunnat se hans makt. Det verkar ibland hårt att tåligen vänta tills Guds tid kommer för att upprätta det som är rätt. Jag har emellertid visats att om vi blir otåliga, kommer vi att gå miste om en rik lön. Som en trofast lantman på Guds stora fält, måste vi så under tårar och vara tåligen och hoppfulla. Vi måste möta svårigheter och sorger. Frestelser och slitsamt arbete kommer att hemsöka själen, men vi måste tåligen vänta i tro och skörda med glädje. I den slutliga segern kommer Gud inte att ha någon användning för dem som inte går att finna någonstans i svårigheternas och farans stund, när allas styrka, mod och inflytande behövs för att göra ett angrepp mot fienden. De som står som trofasta stridsmän för att kämpa mot det onda och försvara rätten, i kamp mot makter och myndigheter, mot världens herrar i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlarymden, kommer var och en att få höra detta erkännande från Mästaren: "Bra gjort, du gode och trogne tjänare. ... Gå in i din herres glädje!" (Matt. 25:23)

Aldrig har det funnits ett större behov av trofasta varningar och tillrättavisningar och förtrolig, rätt behandling, än vid denna tidpunkt. Satan har kommit ned i stor kraft och vet att hans tid är kort. Han översvämmar

världen med behagliga fabler och Guds folk älskar att få höra behagliga (328) saker berättas för sig. Synd och orättfärdighet avskys inte. Jag blev visad, att Guds folk måste göra mer fasta, beslutsamma ansträngningar för att hålla det inkommande mörkret tillbaka. Guds Andes grundliga arbete behövs nu som aldrig tidigare. Slöheten måste skakas bort. Vi måste väckas ur den slöhet som kommer att visa sig vara vårt fördärv, om vi inte motverkar den. Satan har ett kraftfullt, styrande inflytande på våra tankar. Förkunnare och åhörare riskerar att finnas på samma sida som mörkrets krafter. Det finns inte något sådant som en neutral position. Vi är alla avsedda för det rätta eller bestämda för det felaktiga. Kristus säger: "Den som inte är med mig är emot mig, och den som inte samlar med mig, han skingrar." (Matt. 12:30)

Det kommer alltid att finnas sådana som kommer att sympatisera med dem som handlar fel. Satan hade sympatisörer i himlen och drog många änglar med sig. Gud och Kristus och himmelska änglar var på den ena sidan och Satan på den andra sidan. Trots Guds och Kristi obegränsade makt och majestät blev änglar fiendligt stämde. Satans antydningar påverkade dem och de kom faktiskt att tro att Fadern och Sonen var deras fiender och att Satan var deras välgörare. Satan har samma makt och samma kontroll över sinnen nu. Skillnaden är bara att den har ökat hundrafalt genom övning och erfarenhet. Män och kvinnor i dag är bedragna, förblindade av hans antydningar och bedrägeri, och de vet inte om det. Genom att ge plats för tvivel och otro när det gäller Guds verk och genom att värna om misstro och grym misstänksamhet, förbereder de sig själva för fullständig villfarelse. De gör uppror med bittra känslor mot dem som vågar tala om deras fel och tillrättavisa deras synder.

De som i gudsfruktan vågade sig på att möta villfarelse och synd, och kallade synden vid dess rätta namn, har fullgjort en obehaglig uppgift med mycket känslomässigt lidande för sig själva. För detta får de emellertid endast få människors sympati och får lida av mångas försummelse. Sympatisörerna befinner sig på fel sida och de utför Satans avsikt med att omintetgöra Guds plan.

(329) Tillrättavisningar sårar alltid den mänskliga naturen. Många är de själar som har fördärvats genom sina bröders oförståndiga sympati, ty eftersom bröderna sympatiserade med dem, trodde de faktiskt att de hade blivit skymfede och att den som tillrättavisade tog helt miste och hade en felaktig ande. Det enda hoppet för syndarna i Sion är att helt se och bekänna sin fel och överge dem. De som går in för att förstöra den skarpa tillrättavisning som Gud har sänt och säger, att den som tillrättavisar delvis hade fel och att den som blev tillrättavisd inte hade helt rätt, han behagar fienden. Varje sätt som Satan kan tänka ut för att göra hans tillrättavisningar värdelösa kommer att fullborda hans planer. En del vill lägga skulden på den som Gud har sänt med ett varnande budskap genom att säga att han är för sträng. Genom att göra det blir de ansvariga för syndarens själ, som Gud hade planerat att frälsa och för vilkens skull han sände tillrättavisningar, eftersom Han älskade honom, så att han skulle kunna ödmjuka sin själ inför Gud och lägga bort sina synder. Dessa falska sympatisörer kommer så småningom att ha en räkenskap att avlägga inför Mästaren för sina dödande gärningar.

Det är många som bekänner sig tro på sanningen som är blinda för de faror de själva befinner sig i. De värnar om synden i sina hjärtan och utövar den genom sin livsstil. Deras vänner kan inte läsa deras hjärtan och tror ofta att dessa människor gör det som är rätt.

Black Hawk, Colorado, 12 aug. 1873.

Dagdrömmeri

Kära Syster E: Jag har blivit visad att du behöver en genomgripande omvändelse. Du har tagit emot sanningen, men har inte fått de välsignelser som sanningen för med sig, på grund av att du inte har erfårit dess förvandlande kraft. Du riskerar att förlora båda världarna, såvida inte ett mer genomgripande verk av nåd utförs i ditt hjärta och din vilja sätts i överensstämmelse med Kristi sinne och vilja.

Du är inte nu på rätt väg för att få den frid (330) och lycka som den sanne, ödmjuka, korsbärande troende är förvissad om att få ta emot. Du har din fars karaktärsdrag. Du har en självisk natur. Du inser inte detta, men det är sant. Dina viktigaste tankar rör dig själv, för att behaga dig själv, för att göra de ting som kommer att vara angenämast för dig själv, utan hänsyn till deras lycka som finns runt omkring dig. Du gör fel i att söka efter lycka. Om du finner den, kommer det att ske genom att du utför dina plikter och glömmet dig själv. När dina tankar rör sig så mycket omkring dig själv, kan du inte vara lycklig.

Du försummar att med glädje gå in i den uppgift som Gud har gett dig att utföra. Du förbiser de allmänna, enkla plikter som ligger direkt på din väg och ditt sinne viker av till en större uppgift, som du föreställer dig kommer att passa dig bättre och som kommer att täcka bristerna i ditt liv, torftigheten i din själ. Här kommer du med säkerhet att bli besviken. Den uppgift som Gud har gett dig att utföra är att ta itu med de allmänna vardagsplikter, som finns omkring dig och utföra livets självklara plikter i hemmet med glädje, inte mekaniskt, utan genom att låta ditt hjärta finnas med i allt du gör, utföra dem av ditt hjärta lika väl som med dina händer, de enkla plikter som ligger framför dig.

Du sätter dig inte in i hur du kan göra andra lyckliga, dina ögon är inte öppna och försöker inte att se vilka små saker du kan göra, för att visa uppmärksamhet i det dagliga livet mot dina föräldrar och medlemmarna i ditt hushåll. Du har i alltför hög grad känt att det var värdefullt för dig att få isolera dig från familjen och ruva på dina olyckliga tankar och olyckliga erfarenheter och samla törne och gå omkring och såra dig själv med dem. Du ger dig hän åt drömmier, vilket du måste sluta med. Du låter dina plikter vara ogjorda. Arbetsuppgifter som du borde utföra för att hjälpa andra, försummar du därför att du ger efter för dina egna olyckliga grubblerier. Du känner inte dig själv. Ta itu med dina uppgifter! Väck dig själv och ta tag i dina försummade plikter. Gottgör det förflutna genom framtida trofasthet. Ta itu med den uppgiften som finns framför dig. Genom att trofast utföra din plikt kommer du att glömma

dig själv (331) och kommer inte att ha tid att grubbla och bli tungsint och känna obehag och vara olycklig.

Du har nästan allt att lära när det gäller kristen erfarenhet. Du förbättrar dig inte lika snabbt som du skulle kunna göra och som du måste göra om du någonsin skall uppnå det eviga livet. Du formar nu antingen en karaktär för himlen eller en som kommer att utestänga dig från himlen. Du har haft ditt sinne och dina tankar så upptagna av dig själv att du inte har insett vad du måste göra för att bli en sann efterföljare till den saktmodige och anspråkslöse Jesus. Du har försummat dina plikter i hemmet. Du har varit en sky och en skugga i familjen, trots att det var ditt privilegium att sprida ljus och vara till välsignelse för de kära omkring dig. Du har varit grinig, irriterad och olycklig, trots att det i själva verket inte fanns något att vara olycklig för. Du har inte varit vaken nog för att se vad du kunde göra för att lyfta bördorna från din mor och för att välsigna dina föräldrar på alla möjliga sätt. Du har väntat på att dina föräldrar och systrar skulle hjälpa dig att bli lycklig och att tjäna dig och göra något för dig, medan dina tankar har varit centrerade kring dig själv. Du har inte haft Guds nåd i ditt hjärta, samtidigt som du har bedragit dig själv och trott att du verkligen hade kommit långt i kunskapen om den gudomliga viljan.

Du har varit snabb till att samtala med dem som inte delar vår tro, trots att det var omöjligt för dig att ge dem ett intelligent skäl för vår tro. I detta framställer du inte sanningen på rätt sätt utan gör mer skada för sanningens sak än du gör gott. Om du försvarade vår tro något mindre och studerade din Bibel något mer och lät ditt uppträdande vara sådant, att det bekräftade att sanningens inflytande var gott för ditt hjärta och ditt liv, då skulle du uträta mycket mer gott än genom att bara tala, samtidigt som du saknar trofasthet i så många avseenden.

Om du gav akt på och följde vår självförnekande och självuppoffrande Förlossares exempel, Han som alltid försökte göra andra gott och välsigna dem, men inte fann lindring, tillfredsställelse och njutningar för Sin egen del, skulle du välsigna andra genom ditt inflytande. I vårt umgänge med samhället, i familjen eller vilken livsgemenskap vi än befinner oss i, i mindre eller större sammanhang (332) finns det många sätt på vilka vi kan bekänna vår Herre, och även många sätt på vilka vi kan förneka Honom. Vi kan förneka Honom genom våra ord, genom att tala illa om andra, genom dumt tal och genom gester och skämt, genom tomma eller ovänliga ord, eller genom undanflykter och lögn. Genom våra ord kan vi bekänna att Kristus inte är i oss. I vår karaktär kan vi förneka Honom genom att älska bekvämlighet, genom att avsky livets plikter och bördor, som någon annan måste bära om inte vi gör det, och genom att älska syndig njutning. Vi kan också förneka Kristus genom vårt sätt att klä oss och att vara lika världen, och genom ett oartigt sätt. Vi kan förneka honom genom att älska våra egna uppfattningar och genom att söka hålla fast vid och rättfärdiga jaget. Vi kan också förneka Honom när vi tillåter vårt sinne att styras av sentimentalitet och grubbla över, vad vi menar vara en hård och prövosam lott.

Ingen kan bekänna Kristus inför världen om inte Kristi sinne och ande lever i honom. Det är omöjligt att förmedla

det som vi inte har. Våra samtal och vårt uppträdande borde vara ett verkligt och synligt uttryck för nåden och sanningen inom oss. Om hjärtat är helgat, underdånigt och ödmjukt, kommer frukten att kunna ses utvändigt och utgöra den effektivaste bekännelsen av Kristus. Ord och bekännelse är inte tillräckligt. Du, min syster, måste ha något mer än detta. Du är i färd med att bedra dig själv. Din ande, din karaktär och dina handlingar visar inte ödmjukhetens anda, självförnekelse och människokärlek. Ord och bekännelse kan uttrycka mycken ödmjukhet och kärlek, men om ditt handlingssätt inte dagligen styrs av Guds nåd, har du inte fått del av den himmelska gåvan. Du har inte försakat allt för Kristus, du har inte överlåtit din egen vilja och dina önsknings för att bli Hans lärjunge.

Du begår synd och förnekar din Frälsare genom dystra tankar, genom att samla på prövningar och låna bekymmer. Du bär morgondagens bekymmer idag, förbittrar ditt eget hjärta och gör det mörkt för alla omkring dig genom att du själv invecklar dig i prövningar. Den dyrbara prövotid, som Gud gett dig för att göra gott och bli rik på goda gärningar, förbrukar du mycket oförståndigt (333) genom att sysselsätta dig med olyckliga tankar och bygga luftslott. Du lider av din egen föreställningsvärld och låter dina tankar syssla med sådana ämnen som inte ger dig någon befrielse eller lycka. Ditt dagdrömeri hindrar dig från att kunna få en sund, hälsosam och intelligent erfarenhet i andliga ting och en moralisk beredelse för ett bättre liv.

När du tar emot Guds sanning i ditt hjärta gör den det möjligt för dig att bli frälst. Då det gäller tro och lydnad för sanningen, ger den dig tillräcklig nåd för plikter och prövningar i nuet. Nåd för morgondagen behöver du inte! Du borde känna att du endast har att göra med idag. Övervinn idag! Förneka det själviska jaget idag! Vaka och bed för dagens behov! Ta emot kraft till seger för idag! De dagliga förändringar som utspelas i vår omgivning och i de omständigheter under vilka vi lever, samt Guds skrivna ord som urskiljer och prövar allt, är mer än tillräckligt för oss att dag för dag undervisa oss om våra plikter och vad vi bör göra. I stället för att låta ditt sinne löpa i tankebanor, som du inte får någon nytta av, borde du dagligen söka forska i Bibeln och göra dina plikter, vilka kan vara besvärliga för dig, men de måste göras av någon.

Naturens skönhet talar till våra sinnen utan uppehåll. Det öppna hjärtat tar emot intryck av Guds kärlek och härlighet så som vi kan se dem i Hans händers verk. De som vill lyssna kan höra och förstå Guds lärdomar genom naturens verk. Det finns lärdom i solstrålen och i naturens olika föremål som Gud har gett oss att se på. De gröna fälten, de höga träden, knopparna och blommorna, de passerande molnen, det fallande regnet, den porlande bäcken, solen, månen och himmelens stjärnor, allt inbjuder till vår uppmärksamhet och meditation och bjuder oss att bli bekanta med Gud som gjorde allt detta. Det vi kan lära från naturens olika föremål är följande: De är lydiga sin Skapares vilja. De förnekar aldrig Gud och vägrar aldrig lydnad för varje tillkännagivande av Hans vilja. Endast fallna varelser vägrar att ge full lydnad åt (334) sin Skapare. Deras ord och handlingar är i strid med Gud och emot Hans regerings principer.

Dina tankar är inte upphöjda. Det finns tillräckligt i den naturliga världen för att leda dig till att älska och tillbe din Skapare. Där finns näring för tanken utan att du isolerar dig för att leva på svikna förhoppningar och förvanskade föreställningar. Var inte snabb till att tala med icke-troende och gå in i diskussion med dem som motsätter sig sanningen, för du är inte utrustad med tillräcklig kunskap i Skriften för detta. Du har försummat att studera din Bibel. Du kan bäst rekommendera sanningen genom ett ödmjukt liv och genom att troget utföra dina dagliga plikter. Om du är samvetsgrann och gör din del och är trofast och allvarlig och ser vad du kan och bör göra för dem som du arbetar för, kommer du att kunna framställa sanningen bättre. Det bästa sätt du kan rekommendera sanningen på är inte genom diskussion, inte genom argument, utan genom att dagligen leva ut den och leva ett konsekvent, anspråkslöst, ödmjukt liv som en Kristi lärjunge.

Det är tragiskt att vara missnöjd med vår omgivning eller med de omständigheter som har placerat oss där våra plikter verkar vara blygsamma och betydelselösa. Små och anspråkslösa plikter är motbjudande för dig. Du är rastlös, orolig och otillfredsställd. Allt detta har sina rötter i själviskhet. Du tar mer hänsyn till dig själv än till andra. Du älskar dig själv mer än du älskar dina föräldrar, dina systrar och din bror och mer än du älskar Gud. Du vill ha ett mer andligt besläktat arbete, där du tycker att du kommer att vara bättre utrustad. Du är inte villig att arbeta och vänta inom det anspråkslösa verksamhetsfält där Gud har satt dig, tills Han testat och prövat dig och du visar din förmåga och lämplighet för en högre ställning. ”Saliga är de ödmjuka, de skall ära jorden.” (Matt. 5:5) Ödmjukhetens anda är inte en missnöjets anda, utan den är raka motsatsen.

De bekännande kristna som ständigt gnäller och klagat och tror att lycka och ett glatt ansikte är synd, har inte en verklig tro. De som ser på naturens vackra scener på samma sätt som (335) de gör på en död tavla, de som väljer att se på döda löv hellre än att samla vackra levande blommor, de som med dysterhet lyssnar till det som är sorgligt i det språk som når dem från naturens värld, de som inte ser någon skönhet i dalen som har klätts i levande grönska eller i de majestätiska höjderna i sin gröna skönhet, dessa människor, som tillsluter sina sinnen för naturens glädjefyllda röst, vilken talar till dem med en stämma som är ljuvlig och musikalisk för det lyssnande örat, är inte i Kristus. De vandrar inte i ljuset, utan samlar åt sig själva mörker och dysterhet, när de lika gärna kunde få uppleva klarheten och välsignelserna från rättfärdighetens solljus som skulle lysa upp deras hjärtan med strålar av helande kraft

Min unga Syster, du lever ett överkligt liv. Du kan inte upptäcka eller se någon välsignelse i någonting. Du inbillar dig problem och prövningar som inte existerar. Du uppförstorar små irritationer till förfärliga prövningar. Detta är inte den ödmjukhet som Kristus välsignade. Det är ett otillfredsställt, upproriskt, odotterligt missnöje. Anspråkslöshet är en dyrbar nådegåva, villig att lida i det tysta, villig att uthärda påfrestningar. Saktmodet är tåligt och gör allt för att vara lyckligt under alla förhållanden. Saktmodet är alltid tacksamt och skapar sina egna sånger om lycka och komponerar egna melodier i hjärtat.

Saktmodet är villigt att utstå besvikelse och oförrätter utan att slå tillbaka. Saktmodet är inte detsamma som att vara tyst och tvär. Ett dåligt humör är raka motsatsen till saktmodet, eftersom det enbart sårar och utsätter andra för smärta och inte för med sig någon glädje till en själv.

Du har just börjat i Kristi skola. Du har nästan allt att lära. Du klär dig inte extravagant nu, men du är stolt över ditt utseende. Du vill klä dig mindre enkelt. Du tänker mycket mer på kläder än du skulle. Kristus inbjuder dig: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt och min börda är lätt.” (Matt. 11: 28- 30) Placera din skuldra under det ok som Kristus lägger på dig och du kommer genom denna underordning att finna den lycka, som du själv har försökt att (336) finna, när du gick din egen väg.

Du skulle kunna vara glad, om du bara ville underordna dina tankar under Kristi vilja. Du borde inte vänta, utan grundligt rannsaka ditt eget hjärta och dagligen dö bort från dig själv. Du kan fråga: Hur kan jag behärska mina egna handlingar och styra mina inte känslor? Många som inte bekänner sig till Guds kärlek styr i hög grad sin ande utan hjälp av Guds särskilda nåd. De slår vakt om sin självkontroll. Detta är i själva verket en tillrättavisning av dem som vet att de får kraft och nåd från Gud men ändå inte visar Andens nådegåvor. Kristus är vår Förebild. Han var saktmodig och anspråkslös. Lär av Honom och följ Hans exempel. Guds Son var felfri. Vi måste hjälpa till i denna fullkomlighet och vinna seger såsom Han vann seger, om vi skulle vilja ha en plats på Hans högra sida.

Du har karaktärsdrag som strängt måste kontrolleras och förändras innan du någorlunda trygg kan gå in i en äktenskapsrelation. Du kan inte bli någon god hustru innan du har ändrat dina karaktärsdrag. Du har försummat att skaffa dig kunskap om regelbundet hushållsarbete. Du har inte förstätt hur nödvändigt det är att vara flitig. Den vana att glädja sig över nyttigt arbete, som en gång formats, kommer aldrig att gå förlorad. Då kommer du att vara i stånd till att inta en plats under vilka omständigheter som helst i livet, och du kommer att vara lämplig för vilken ställning som helst. Du kommer att lära dig att älska aktivitet. Om du finner nöje i att utföra nyttigt arbete, kommer dina tankar att vara sysselsatta med det du gör och det kommer inte att finnas tid för dagdrömmar.

Kunskap om nyttigt arbete kommer att förändra ditt rastlösa och otillfredsställda sinne. Det kommer att ge dig kraft, effektivitet och en klädsam, anspråkslös värdighet, som kommer att inge respekt. Du vet endast lite om dig själv. Du känner inte ditt eget hjärtas villfarelse. Hjärtat är mer bedrägligt än något annat. Rannsaka grundligt ditt eget hjärta och ta dig tid till meditation och bön. Om du inte inser bristerna i din karaktär och med äkta uppriktighet rättar till dina fel, kan du inte vara en Kristi lärjunge.

Du tycker om att tänka på och tala om unga män. Du tolkar deras artighet som ett hänsynstagande som riktas speciellt mot dig. Du smickrar dig själv med att du värderas högre än du i själv verket är värd. Dina samtal

borde vara öppna för ämnen som kommer att gagna, som kommer att rena och upphöja. Mitt kära barn, du vårdar inte vanan att vara öppen och uppriktig. Ditt hjärta är inte rätt. Ditt inflytande på de unga är inte bra, för du har inte Kristi sinnelag. Trots detta smickrar du dig själv med att du har gjort stora framsteg i det kristna livet.

En förnyelse måste börja i din fars familj. Du har din fars karaktärsdrag. Du bör anstränga dig för att undvika hans fel och ytterligheter. Om du är en sann Kristi lärjunge kommer du att se en viktig uppgift för dig att utföra i ert hem. Varje familj kan vara en evig skola. De äldre systrarna kan utöva ett starkt inflytande över yngre medlemmar i familjen. De yngre, som iakttar de äldres exempel, kommer att ledas mer av efterliknandets princip än av ofta repeterade föreskrifter. Det är den äldsta dotterns kristna plikt att hjälpa modern med att bära vardagens bördor. Tiden är mer än bortslösad när den används i sängen, till sömn eller till dystert grubbleri, medan någras skuldror i familjen är nedböjda för att bära det tunga, slitsamma lasset.

De äldre döttrarna måste hjälpa till med uppfostran av de yngre medlemmarna i familjen. Här finns ett strålande tillfälle för dig, att vänligt, ihärdigt och med fruktan för Herren, undervisa dem som är mindre än du själv. Du kan vinna deras tillit som du försöker hjälpa. Här har du en av de bästa skolor, inom vilka de kristna nådegåvorna kan utövas. Du tycker inte om barn. I själva verket tycker du inte om något, som kräver ständiga, allvarliga och uthålliga ansträngningar. Du tycker inte om ständig flit. Du tycker om förändringar och försöker hela tiden att finna något som kommer att tilltala dig själv och ge dig lycka. Du behöver själv få uppfostran och du kan få den bättre nu än vid någon senare tidpunkt. Du har nästan alla chanser att förbättra ditt liv. Måtte Gud hjälpa dig att ta itu med (338) uppgiften utan att tveka. Endast det rena, det goda och det heliga kommer att bo tillsammans med Kristus när Han kommer i Sitt rike.

Du kan inte uppnå himlen utan allvarliga, uthålliga ansträngningar. Sett i himlens ljus har ditt liv hittills saknat mål och nästan varit oanvändbart. Du har nu tillfälle att ta igen tiden och rentvå din karaktärs kläder i Lammets blod. Gud kommer att hjälpa dig om du känner att du behöver Hans hjälp. Hos Gud har din egen rättfärdighet inte något värde. Det är endast genom Kristi förtjänster som du till sist kommer att segra. Och om du kan vara bland dem som skall frälsas med en evig frälsning, kommer himlen att vara billig nog.

Vittnesbörd 24 (1875) Det stora upproret

(339) Kora, Datan och Abiram gjorde uppror mot Mose och Aron och därigenom mot Herren. Herren hade gett Mose och Aron särskilda förpliktelser genom att utse dem till prästerskap och genom att tilldela dem värdigheten och myndigheten att leda Israels församling. Mose plågades av hebréernas ständiga uppror. Som Guds utvalde, synlige ledare, hade han stått i förbindelse med israeliterna under

farliga perioder och haft tålmod med deras missnöje, deras missunnsamhet, deras knorrande, utan att slå tillbaka, utan att försöka bli befriad från sin påfrestande situation.

När hebréerna fördes in i riskfyllda scener eller när deras aptit begränsades, knorrade de mot Mose i stället för att lita på Gud, som hade gjort förunderliga saker för dem. Guds Son var israeliternas Ledare, även om Han var osynlig för församlingen. Hans närvaro gick framför dem och ledde alla deras färder, medan Mose var deras synlige ledare, som fick sina anvisningar från den Ängel, som var Kristus.

Avgudadyrkan i grund och botten.

Under Moses frånvaro krävde församlingen att Aron skulle göra dem gudar, som skulle leda dem tillbaka till Egypten. Detta var ett hån mot deras förste Ledare, den Oändlige Gudens Son. Endast några få veckor tidigare, hade de stått skälvande av skräck och rädsla framför berget och lyssnat (340) till Herrens Ord: "Du skall inte ha gudar vid sidan av mig". (2 Mos. 20:3) Den härlighet som helgade berget, när den röst hördes som skakade berget i dess grund, svävade fortfarande inför församlingens åsyn. Trots detta vände hebréerna bort sina ögon och bad om andra gudar. Mose, deras synlige ledare, befann sig i samtal med Gud uppe på berget. De glömde Guds löfte och varning: "Se, jag sänder en ängel framför dig, och han skall bevara dig på vägen och föra dig till den plats som jag har förberett. Tag dig tillvara för honom och lyssna till hans röst. Var inte upprorisk mot honom. Han kommer inte att förlåta era överträdelser, ty mitt namn är i honom." (2 Mos. 23:20. 21)

Hebréerna var grymt otroende och i grunden otacksamma i sitt ogudaktiga krav. "Kom och gör oss en gud, som skall gå framför oss". (2 Mos. 32:1) Även om Mose var frånvarande fanns Guds närvaro kvar. De var inte övergivna. Mannat fortsatte att falla och de fick föda av en gudomlig hand morgon och kväll. Molnstoden tillkännagav Guds närvaro på dagen och eldstoden på natten, vilket var ett levande minnesmärke framför dem. Den gudomliga närvaron var inte beroende av Moses närvaro. Men vid just det tillfälle då han gick i förbön inför Herren för sitt folk, störtade de sig rakt in i skamlig villfarelse, in i överträdelse av den lag som nyligen med värdighet hade överlämnats till dem.

Här ser vi Arons svaghet. Hade han stått med sann moralisk frimodighet och tillrättaviserat anstiftarna till detta skändliga krav, skulle hans ord i rättan tid ha räddat från det fruktansvärda avfallet. Men hans önskan att vara populär i församlingen och hans rädsla för att dra på sig deras missnöje, fick honom att fegt offra hebréernas trohet i detta avgörande ögonblick. Han reste ett altare, gjorde en utskuren bild och fastställde en dag, då denna bild skulle helgas som ett föremål för gudadyrkan och då det för hela Israel skulle kungöras: Dessa skall vara gudarna som ledde er ut ur Egypten. Medan bergstoppen fortfarande var upplyst av Guds härlighet, bevittnar han lugnt munterheten och dansen till denna sanslösa avbild och Mose sänds av Herren ned från berget för att tillrättavisa folket. Men Mose ville inte gå med på (341) att lämna berget förrän

hans böner för Israels bästa blev hörda och hans bön om att Gud skulle förlåta dem beviljades.

Lagtavlorna krossade

Mose kom ned från berget med den dyrbara anteckningen i sina händer, ett Guds löfte till människorna på villkor av lydnad. Mose var den ödmjukaste mannen på jorden, men när han såg Israels avfall blev han vred och bekymrad för Guds härlighet. I sin vrede kastade han Guds dyrbara löften, som var mer dyrbara för honom än livet var, ner på marken. Han såg lagen bli överträdd av hebréerna och i sin nitälskan för Gud, för att ödelägga den avgud som de dyrkade, offrade han stentavlorna. Aron stod vid sidan och tog lugnt och tålmodigt emot Moses hårda kritik. Allt detta kunde ha förhindrats genom ett ord i rätt tid från Aron. En sant och ädelt beslut för det rätta i Israels farliga stund skulle ha bringat jämvikt i deras sinnen så att de kunnat fatta rätt beslut.

Fördömde Gud Mose? Nej, nej! Guds stora godhet förlåter Moses obetänksamhet och iver, eftersom den berodde enbart på hans trohet och hans besvikelse och sorg då han fick se Israels avfall. Den man som kunde ha frälst hebréerna i deras farliga stund är lugn. Han visar ingen vrede på grund av folkets synder, inte heller tillrättavisar han sig själv och visar ånger på grund av känslan att han handlat fel. I stället försöker han försvara sitt sätt att handla i en förfärlig synd. Han gör folket ansvarigt för sin egen svaghet att ge efter för deras krav. Han var ovillig att uthärda Israels knorrande och att bli pressad av deras rop och oresonliga önskningsar, på det sätt som Mose hade gjort. Han deltog i folkets anda och känslor utan protest och försökte sedan lägga ansvaret på dem.

Israels folk ansåg att Aron var en trevligare ledare än Mose. Han var inte så obeveklig. De menade att Mose visade en mycket dålig anda och de (342) sympatiserade med Aron, som Mose kritiserade så hårt. Men Gud förlät indiskretionen i Moses uppriktiga iver, medan Han ställde Aron till svars för hans syndiga svaghet och brist på renhet under pressande omständigheter. För att rädda sig själv, offrade Aron tusentals israeliter. Hebréerna kände Guds straff på grund av detta avfall, men efter kort tid var de på nytt fulla av missnöje och uppror.

Folket knorrar

När Israels härar hade framgång, tog de själva all ära. När de däremot prövades och sattes på prov genom hunger eller krig, tillskrev de Mose alla sina svårigheter. Guds kraft som på ett anmärkningsvärt sätt visade sig vid deras befrielse från Egypten och då och då varit märkbara under alla deras färder, borde ha ingjutit tro hos dem och för alltid ha stängt deras munnar för ett enda uttryck av otacksamhet. Men det minsta de saknade, det allra minsta de av någon orsak riskerade, vägde upp det goda de fått och fick dem att bortse från de välsignelser de fick när de befann sig i största fara. Den erfarenhet de gjorde, när de dyrkade guldkalven borde ha gjort ett så djupt intryck på deras sinnen att det aldrig borde ha utplånats. Men även om intrycken av Guds missnöje var färskare hos dem och visade sig i deras brutna led och det antal som saknades på grund av deras upprepade förolämpningar mot den Ängel som ledde dem, tog de inte dessa läxor till sina hjärtan och

gottgjorde sina tidigare fel genom trofast lydnad. I stället blev de på nytt besegrade av Satans frestelser

Jordens saktmodigaste mans bästa ansträngningar kunde inte undertrycka deras vägran att lyda. Moses osjälviska intressen belönades med avund, misstänksamhet och förtal. Hans ödmjuka liv som herde var avsevärt mycket fridfullare och lyckligare än hans nuvarande ställning som andlig ledare för denna enormt stora upproriska församling. Deras oförnuftiga misstänksamhet var svårare att leda än öknens glupska vargar. (343) Men Mose vågade inte välja sin egen väg och göra det som tilltalade honom mest. Han hade på Guds befallning lämnat herdestaven och i stället fått en stav med makt. Han vågade inte lägga ned sin härskarstav och dra sig tillbaka förrän Gud avskedade honom.

Det är Satans verk att fresta människor. Han kommer omärkligt att föra fram sina listiga förslag och sätta tvivel och otro i rörelse och misstänka ord och handlingar hos dem som har förpliktelser och som försöker leva ut Guds sinnelag i sitt uppdrag. Det är Satans särskilda avsikt att utösa tvivel, förvirring och motstånd mot och omkring Guds utvalda tjänare, så att de kommer att hindras i sin uppgift och om möjligt ta modet från dem. Avund, strid och onda misstankar kommer att samverka och i hög grad motverka de allra bästa ansträngningar, som Guds tjänare, som utvalts till ett särskilt uppdrag, kan klara av att utföra.

Satans plan är att med hjälp av sina ombud driva dem bort från sin ansvarsfyllda ställning. Alla som han kan väcka till otro och misstänksamhet kommer han att använda som sina redskap. Moses ställning, som innebar att bära de bördor som han bar för Guds Israel, uppskattades inte. Det ligger i människans natur, när den inte står under direkt inflytande av Guds Ande, en tendens till misstänksamhet, avund och fruktansvärd misströstan, som, om den inte undertrycks, kommer att leda till en önskan att försvaga och ödelägga andra, medan själviska personer kommer att försöka bygga upp sig själva på sina ruiner.

Kora, Datan och Abiram

Genom Guds utnämning har dessa män anförtratts särskilda hedersbetygelser. De har tillhört dem som tillsammans med sjuttio äldste gick upp till berget tillsammans med Mose och såg Guds härlighet. De såg det härliga ljus som täckte Kristi gudomliga form. Den nedersta delen av detta moln var ”som ett golv av safirer, likt själva himlen i klarhet.” Dessa män var i närheten av Herrens härlighet och åt och drack utan att utplånas av den rena och (344) oöverträffade härlighet som återspeglades på dem. Men förändring hade infunnit sig. En frestelse, som först var liten, hade getts plats och när den uppmuntrades blev den starkare tills fantasin styrdes av Satans kraft. Dessa män vågade på grund av den mest obetydliga anledning att bli upproriska. Först antydde de och gav uttryck för tvivel, som snabbt drog med sig så många människor att de vågade gå ännu längre. Och då deras misstankar alltmer bekräftades av ett ord från en och ett annat ord från någon annan, när var och en gav uttryck för vad han tyckte om olika saker som han lagt märke till, började dessa vilseledda själar på fullt allvar att tro, att de hade en entusiasm för Herren i den saken och att de inte skulle ursäktas om de inte helt fullföljde sina avsikter att få

Mose att se och känna den omöjliga ställning han hade när det gällde Israel. En liten surdeg av misströstan och splittring, avund och svartsjuka genomsyrade Israels läger.

Kora, Datan och Abiram inledde först sitt förfärliga arbete med människor som Gud hade anförtrött heligt ansvar. De hade framgång med att fjärma tvåhundra femtio furstar som var berömda i församlingen, ryktbara män. Tillsammans med dessa starka, inflytelserika människor på sin sida, kände de sig säkra på att kunna göra en radikal förändring av saker och ting. De trodde att de skulle kunna förändra Israels styrelsesätt och kraftigt förbättra det jämfört med dess nuvarande administration.

Kora var inte tillfreds med sin ställning. Han var knuten till tjänsten i tabernaklet. Trots detta ville han upphöjas till prästerskapet. Gud hade satt Mose som den högste ledaren och prästerlig värdighet hade getts till Aron och hans söner. Kora beslöt sig för att tvinga Mose att ändra på saker och ting, så att han kunde upphöjas till prästämbetets värdighet. För att vara mer säkra och kunna genomföra sina planer, drog han Datan och Abiram, Rubens ättlingar, in i sitt uppror. Dessa drog den slutsatsen, att de som ättlingar till Jakobs äldste son borde ha den största myndigheten, den myndighet som Mose hade tillskansat sig. Tillsammans med Kora var de fast beslutna att erhålla prästämbetet. Dessa tre blev mycket (345) ivriga att utföra ett ont arbete och påverkade tvåhundra femtio ryktbara män, som också var beslutna att få del av prästämbetet och ledningen, till att ansluta sig till dem.

Gud hade gett leviterna äran att tjänstgöra i tabernaklet därför att de inte hjälpte till att tillverka guldkalven och dyrka den och på grund av deras trofasthet då Guds befallning verkställdes mot avgudadyrkarna. Leviterna tilldelades också tjänsten att uppföra tabernaklet och slå läger omkring det, medan den stora massan israeliter reste sina tält en bit därifrån. Och när de färdades vidare, tog leviterna ned tabernaklet och bar det och arken och alla de heliga inredningsartiklarna. Eftersom Gud på det sättet hedrade leviterna, blev de ärelystna och önskade sig ännu högre ämbeten, så att de kunde erhålla ännu större inflytande tillsammans med församlingen. ”De samlade sig mot Mose och Aron och sade till dem: Nu får det vara nog! Hela menigheten är ju helig, alla är det, och HERREN är mitt ibland dem. Varför upphäver ni er då över HERRENS församling?”

Smicker och falsk sympati

Det finns inget som kommer att tilltala människor mer än då de får beröm och smickras, trots att de befinner sig i mörker och gör fel och förtjänar tillrättavisning. Kora vann folkets öron och också deras sympatier genom att framställa Mose som en ledare som förtryckte dem. Han sade, att han var alltför hård, alltför nogräknad och diktatorisk, och att han tillrättavise folk som om de var syndare, trots att de var ett heligt folk, helgat till Herren, och att Herren var mitt ibland dem. Kora räknade upp de händelser under deras färd genom öknen, där de hade förts ut till farliga ställen och många av dem dog därför att de knorrade och på grund av olydnad. Med sina trotsiga sinnelag trodde de, att de såg mycket klart, att de hade blivit förskonade från alla sina svårigheter, om Mose hade tagit ut en annan kurs. Han var alltför obeveklig, alltför

nogräknad och de beslöt, att alla deras olyckor i öknen kunde tillskrivas honom. (346) Kora, den ledande personligheten, bekände sig ha stor visdom, när det gällde att se den verkliga orsaken till deras prövningar.

I detta missnöje rådde större harmoni och enighet bland dessa främmande element än det någonsin funnits tidigare. Koras framgång med att vinna en större del av Israels församling över på sin sida fick honom att känna sig överbevisad om att han var vis och gjorde en rätt bedömning och att Mose faktiskt tillskansade sig auktoritet som hotade Israels framgång och frälsning. Han gjorde anspråk på att saker och ting hade uppenbarats för honom av Gud som hade gett honom bördan att förändra Israels ledning innan det var för sent. Han sade, att församlingen inte hade gjort något som var fel. De var rättfärdiga. Detta stora oväsen omkring den knorrande församlingen som drog Guds vrede över sig var endast en missuppfattning. Folket ville bara ha sina rättigheter. De ville ha ett personligt oberoende.

Som om en känsla av självupppoffrande tålmod hos Mose skulle tvinga sig på deras minnen, och som om hans osjälviska ansträngningar för deras skull medan de befann sig under slaveriets trälomsok skulle komma inför dem, och deras samveten då skulle bli något störda. Somliga höll inte helt med Kora i hans syn på Mose och försökte att tala för Moses sak. Kora, Datan och Abiram måste ge folket någon anledning till varför Mose från början hade visat ett så stort intresse för Israels församling. Deras själviska sinnelag, som hade förnedrats då de varit Satans instrument, antydde, att de till sist hade funnit orsaken till Moses uppenbara intresse. Han hade tänkt sig att han skulle hålla dem vandrande i öknen, tills alla, eller nästan alla, gick under så att han skulle kunna komma över deras ägodelar.

Kora, Datan och Abiram och de tvåhundra femtio furstarna som hade förenat sig med dem, blev först ängsligt vaksamma, sedan avundsjuka och därefter upproriska. De talade om den ställning Mose hade som ledare för folket, tills de föreställde sig, att det var en mycket avundsvärd position, som var och en av dem kunde fylla lika bra som han. Och de gav sig hän åt (347) missnöje tills de faktiskt bedrog sig själva och trodde, att Mose och Aron hade placerat sig själva i den ställning som de hade i Israel. De sade, att Mose och Aron upphöjde sig själva över Herrens församling genom att ta på sig prästämbetet och ledningen och att detta ämbete inte borde ges enbart till deras hus. De sade, att det var tillräckligt för dem om de var på samma nivå som sina bröder. De var nämligen inte mer heliga än folket, som på samma sätt gynnades genom Guds särskilda närvaro och beskydd.

Karakterns prövas

När Mose lyssnade till Koras ord, blev han mycket bekymrad och föll ned på sitt ansikte inför folket. ”Sedan talade han till Kora och hela hans hop och sade: ”I morgon skall HERREN visa vem som hör honom till, vem som är helig och vem som får komma inför honom. Den han utväljer skall få komma inför honom. Gör så här: Tag era fyrfat, du Kora och hela din hop, och lägg eld i dem och strö rökelse på dem inför HERRENS ansikte imorgon. Den man som HERREN då utväljer, han är den helige. Nu får

det vara nog, ni Levi söner!” Och Mose sade till Kora: ”Hör, ni Levi söner! Är det inte nog för er att Israels Gud har avskilt er från Israels menighet för att låta er komma inför sig och göra tjänst i HERRENS tabernakel och stå inför menigheten och betjäna den. Han har låtit dig och alla dina bröder, Levi söner, jämte dig komma inför sig. Och nu begär ni också prästämbetet! Det är därför som du och hela din hop har rotat er samman mot HERREN. Vem är Aron att ni skulle knota mot honom?” Mose talade om för dem, att Aron inte hade tillträtt något ämbete av sig själv, utan att det var Gud som hade placerat honom i hans heliga ämbete.

Datan och Abiram sade: ”Vi kommer inte! Är det inte nog, att du har fört oss hit upp från ett land som flödar av mjölk och honung för att låta oss dö i öknen? Nu vill du också göra dig (348) till herre över oss. Du har sannerligen inte fört oss in i ett land som flödar av mjölk och honung eller gett oss åkrar och vingårdar till arvedel.”

De anklagade Mose för att vara orsak till att de inte kom in i det utlovade landet. De sade, att Gud inte hade behandlat dem så och att Han inte hade sagt, att de skulle dö i öknen. De skulle aldrig tro att Han hade sagt något sådant. Det var Mose som hade sagt detta, inte Herren. Allt var arrangerat av Mose som aldrig skulle föra dem till Kanaans land. De sade, att han ledde dem från ett land som flödade av mjölk och honung. I sitt blinda uppror glömde de sina lidanden i Egypten och de olyckliga plågor som kom över landet. De anklagade nu Mose för att föra dem från ett gott land för att dräpa dem i öknen, så att han skulle kunna bli rik genom deras ägodelar. De frågade Mose, på ett oförsäkamt sätt, om han trodde att ingen av den stora mängden israeliter var vis nog att förstå hans motiv och upptäcka hans bedrägeri, eller om han trodde att de alla ville underordna sig, för att han skulle leda dem runt som blinda människor på det sätt som han ville, ibland i riktning mot Kanaan, sedan tillbaka igen mot Röda havet och Egypten. Dessa ord sade de till församlingen och de avvisade fullständigt att längre erkänna Moses och Arons auktoritet.

Mose berördes djupt av dessa orättfärdiga anklagelser. Han vädjade till Gud inför folket angående om han hade handlat egenmäktigt och bad enträget om att Gud skulle vara hans domare. Folket var i allmänhet missnöjt och påverkat av Koras felaktiga framställningar. ”Och Mose sade till Kora: 'I morgon skall du och hela din hop träda fram inför HERRENS ansikte, du själv och de och Aron. Och var och en skall ta sitt fyrfat fram inför HERRENS ansikte, tvåhundra femtio fyrfat. Du själv och Aron skall ta var sitt fyrfat'. Och de tog var och en sitt fyrfat och lade eld på det och strödde på rökelse och ställde sig vid ingången till uppenbarelsetältet tillsammans med Mose och Aron.” (4 Mos. 16:16- 18)

(349) Kora och hans efterföljare, som i sin självtillit eftertraktade prästämbetet, tog också sina fyrfat och stod vid tabernaklets dörr tillsammans med Mose. Kora hade odlat sin avund och sitt uppror tills han själv blev bedragen och han trodde verkligen, att församlingen var ett mycket rättfärdigt folk och att Mose var en tyrannisk härskare, som hela tiden höll fast vid att det var nödvändigt att

församlingen var helig, trots att det inte fanns något behov av det, eftersom de var heliga.

Dessa upproriska personer hade inbillat folk i allmänhet att de skulle tro att de var rättsinniga och att alla deras svårigheter kom från Mose, deras ledare, som hela tiden påminde dem om deras synder. Folket trodde att om Kora kunde leda dem och uppmuntra dem till att hålla fast vid sina rättfärdiga handlingar i stället för att påminna dem om deras fel, kunde de få en mycket fridfull och lycklig resa och han skulle utan tvivel leda dem, inte fram och tillbaka i öknen, utan in i det utlovade Landet. De sade, att det var Mose som hade sagt till dem att de icke kunde gå in i landet och att det inte var Herren som hade sagt så.

De upproriska utplånas.

Kora samlade i sin höga självtillit Israels menighet mot Mose och Aron, ”mot dem vid ingången till uppenbarelsetältet.” Då visade sig HERRENS härlighet för hela menigheten. Och HERREN talade till Mose och Aron. Han sade: ”Skilj er från denna menighet, så skall jag i ett ögonblick förgöra dem” Då föll de ner på sina ansikten och sade: ”O, Gud, den Gud som råder över anden i allt kött, skall du vredgas på hela menigheten därför att en enda man syndar?” (4 Mos. 16: 19, 21- 22)

”Då talade HERREN till Mose. Han sade: Säg till menigheten: Drag er bort från lägerplatsen kring Kora, Datan och Abiram.” Mose steg upp och gick till Datan och Abiram, och de äldste i Israel följde honom. Mose talade till församlingen. Han sade: ’Vik bort (350) från dessa ogudaktiga mäns tält och rör inte vid något som tillhör dem, så att ni inte förgås genom alla deras synder.’ Då drog de bort från lägerplatsen kring Kora, Datan och Abiram. Men Datan och Abiram kom ut och ställde sig vid ingången till sina tält med sina hustrur och barn, stora och små. Och Mose sade: ’Av detta skall ni förstå att det är HERREN som har sänt mig att göra alla dessa gärningar. Jag har inte handlat efter eget tycke: Om dessa dör på samma sätt som andra människor och får samma straff som alla andra, då har HERREN inte sänt mig. Men om HERREN gör något nytt genom att marken spärrar upp sitt gap och uppsluka dem med allt vad de äger så att de får levande ner i dödsriket, då skall ni förstå att dessa människor har föraktat HERREN’. Just som han hade sagt detta rämnade marken under dem. Jordan öppnade sitt gap och uppslukade dem och deras hus, allt Koras folk och alla deras ägodelar. De for levande ner i dödsriket med allt vad de ägde, och jorden täckte över dem. Så utrotades de ur församlingen.” (4 Mos. 16: 23- 33)

När Israels barn hörde de förtappades rop, flydde de en bra bit bort från dem. De visste att de i vissa mån var skyldiga, för de hade tagit emot beskyllningarna mot Mose och Aron och de var rädda för att också de skulle gå under tillsammans med dem. Men Guds dom var ännu inte avslutad. En eld kom ned från härlighetens sky och förtärde de tvåhundra femtio män, som offrade rökelse. Dessa var furstar, d.v.s. män som i allmänhet har gott omdöme och utövar ett gott inflytande på församlingen, ryktbara människor. De värderades högt. Deras omdömesförmåga har ofta använts i svåra saker. Men de hade påverkats i fel riktning och blev misstänksamma, avundsjuka och upproriska. De gick inte under

tillsammans med Kora, Datan och Abiram, eftersom de inte deltog i det första upproret. De var de första som såg slutet för upprorrets ledare och fick tillfälle att ångra sina brott. Men de förlikade sig inte med att dessa onda män utplånades och Guds vrede kom över dem och utplånade även dem.

HERREN talade till Mose. Han sade: ’Säg till Eleasar, prästen Arons son, att han skall ta (351) fyrfaten ut ur branden och kasta elden långt bort, ty de har blivit heliga. Och dessa fyrfat som tillhörde de män som syndade och förlorade sina liv, dem skall man hamra ut till plåtar och täcka altaret med, ty de har varit framburna inför HERRENS ansikte och har därför blivit heliga. De skall vara ett tecken för Israels barn’.” (4 Mos. 16:36- 38)

Upproret icke avvärjt.

Efter denna fruktansvärda uppvisning av Guds dom vände folket tillbaka till sina tält. De var skräckslagna, men inte ödmjuka. De hade påverkats djupt av den upproriska andan och hade av Kora och hans följeslagare intalats att tro att de var ett mycket bra folk och att de hade utnyttjats och missbrukats av Mose. Deras sinnen var så starkt präglade av dem som hade gått förlorade, att det var svårt för dem att göra sig fria från sin blinda fördom. Om de skulle medge att Kora och hans sällskap var helt onda och Mose rättfärdig, så skulle de vara tvungna till att ta emot det som Guds ord, som de inte ville tro, att de alla med säkerhet skulle dö i öknen. De var inte villiga att underordna sig detta utan försökte tro att alltsammans var ett skämt, som Mose hade bedragit dem med. De människor som hade gått förlorade hade sagt vänliga ord till dem och hade visat ett särskilt intresse och en kärlek till dem och de ansåg att Mose var en slug man. De beslöt sig för att de inte hade misstagit sig. När allt kom omkring var de människor som hade gått under goda människor och Mose hade på något sätt varit orsak till deras utplåning.

Satan kan föra bedragna själar långt bort. Han kan förvrida deras omdöme, deras synsätt och det de hör. Så var det i israeliternas fall. ”Men dagen efter knotade hela Israels församling mot Mose och Aron och sade: ’Det är ni som har dödat HERRENS folk!’” (4 Mos. 16:41) Folket blev besviket över att saken avgjordes till fördel för Mose och Aron. Kora och hans följeslagares sätt att uppträda, all den ogudaktiga utövning som prästerna visade med (352) sin rökelse, fyllde folket med beundran. De såg inte, att dessa män bjöd det gudomliga Majestätet på en utmanande förolämpning. När de utplånats blev folket skräckslaget, men efter kort tid kom alltsammans på ett tumultartat sätt fram till Mose och Aron och anklagade dem för att dessa mäns blod hade förspillts genom Guds hand.

”Och det hände att när menigheten samlades mot Mose och Aron, och de vände sig mot uppenbarelsetältet, se då övertäcktes det av molnskyn och HERRENS härlighet visade sig. Mose och Aron gick fram inför uppenbarelsetältet, och HERREN sade till Mose: ’Gå bort från denna menighet, så skall jag i ett ögonblick förgöra dem’. Då föll de ner på sina ansikten.” (4 Mos. 16:42- 45) Trots Israels uppror och deras förfärliga uppror mot Mose, visade han alltid samma intresse för dem som tidigare. Han föll ned på sitt ansikte inför Herren och bönföll Herren om att skona folket. När han alltså bad Herren förlåta Sitt folk

dess synder, bad Mose Aron att bringa försoning för deras synd medan han var inför Herren, så att hans böner skulle kunna stiga upp med rökelse och bli accepterade av Gud, så att inte hela församlingen måste gå förlorad på grund av sitt uppror.

”Och Mose sade till Aron: ‘Tag ditt fyrfat och lägg eld från altaret på det och strö på rökelse och bär det genast till menigheten och bringa försoning för dem, ty vrede har gått ut från HERRENS ansikte, hemsökelsen har börjat’. Aron tog det Mose hade sagt och skyndade mitt in i församlingen. Och se, hemsökelsen hade redan börjat bland folket’. Han stod mellan de döda och de levande, och hemsökelsen upphörde. De som hade dött genom hemsökelsen utgjorde 14.700 förutom dem som dog för Koras skull. Sedan vände Aron tillbaka till Mose vid openbareltältets ingång, ty hemsökelsen hade upphört.” (4 Mos. 16:46- 50)

En läxa för vår tid.

(353) I Koras, Datans och Abirams fall har vi en varnande lektion, ifall vi skulle följa deras exempel. Och låt oss inte fresta Herren, som en del av dem gjorde, de dödades av ormar. Knota inte heller, såsom en del av dem gjorde, de dödades av fördärvaren. Det som hände dem tjänar som exempel och skrevs ner för att varna oss som har världens slut nära inpå oss. (1 Kor. 10:9-11)

I Guds ord har vi bevis för Hans folks benägenhet att kraftigt låta sig bedras. Det finns många tillfällen, där det som verkar vara en uppriktig iver för Guds ära, har sin grund i att lämna själen obehövad åt fienden. Därför kan fienden fresta och påverka sinnet genom en trotsigt förvrängd känsla av hur saker och ting faktiskt förhåller sig. Det är just detta vi kan förvänta oss i dessa sista dagar, för Satan är precis lika verksam nu som han var i Israels församling. Fördomars grymhet och styrka inses inte. Efter det att församlingen hade fått bevittna dessa upproriska ledares utplåning, hade styrkan i den misstanke och den misströstan som hade tillåtits bo i deras sinnen, inte avlägsnats. De såg jorden öppnas och de upproriska ledarna försvinna ner i jordens innandöme. Denna fruktansvärda uppvisning borde verkligen ha botat dem och förmått dem att djupt ångra sina beskyllningar mot Mose.

Här gav Gud hela Israel ett tillfälle att se och känna synden i sina liv, vilket borde ha lett dem fram till ånger och bekännelse. Han gav de vilsegångna överväldigande bevis för att de var syndare och att Hans tjänare Mose var rättfärdig. De hade ett tillfälle att tillbringa en natt med att begrunda himlens fruktansvärda hemsökelse, som de hade fått bevittna. Men deras förstånd förblev trotsigt. Kora hade uppvisat till upprort och tvåhundra femtio furstar hade anslutit sig till honom för att utbreda missnöjet. Hela församlingen var mer eller mindre påverkade av den rådande avunden, misstankarna och hatet mot Mose, som (354) hade utlöst Guds missnöje på ett fruktansvärt sätt. Trots detta visade sig den nådige Guden som en rättfärdighetens och barmhärtighetens Gud. Han gjorde skillnad på anstiftarna - upprorrets ledare - och dem som bedragits eller förletts av dem. Han hyste medkänsla med deras okunskap och dårskap som hade bedragits.

Gud talade till Mose och bad församlingen att lämna de mäns tält som de hade valt i stället för Mose. De män, vilkas utplåning de på förhand tänkt ut, var redskap i Guds händer, till att rädda deras liv vid det tillfället. Mose sade: ”Drag er bort från lägerplatsen kring Kora, Datan och Abiram.” (4 Mos. 16:24) Också de riskerade i hög grad att utplånas i sina synder på grund av Guds vrede, eftersom de tog del i de människors förbrytelser som de sympatiserade med och hade umgåtts med.

Om de som hade startat upprortet hade ånkrat sig och sökt Guds förlåtelse och bett Hans förorättade tjänare om förlåtelse, samtidigt som Mose satte Israels församling på prov, skulle Guds hämnd ha stoppats redan då. Men där stod Kora, upprorrets ledare och hans sympatisörer, i sina tält som om de utmanade Guds vrede, trots att Gud aldrig hade visat vrede genom Sin tjänare Mose. Och ännu mindre handlade dessa upproriska män som om de nyligen hade ärats av Gud genom att tillsammans med Mose ha förts direkt in i Guds närvaro, och fått se Hans oöverträffade härlighet. Dessa män såg Mose, när han hade fått de andra stentavlorna och hade kommit ned från berget och hans ansikte strålade så starkt av Guds härlighet, att folket inte ville komma nära honom, utan flydde bort. Han kallade på dem, men de verkade förskräckta. Han visade upp stentavlorna och sade: Jag har bett för er och har vänt bort Guds vrede från er. Jag bad enträget om att mitt eget namn också måtte utplånas ur Hans bok om Gud ville överge och utplåna Sin församling. Se, Han svarade mig och dessa stentavor som jag håller i mina händer är det bevis jag har fått för Hans försoning med Sitt folk.

De frälsta märker, att det är Moses röst och att (355) han fortfarande är Mose, trots att han förvandlats och förhålligats. De säger till honom, att de inte kan se honom i ögonen, eftersom ljuset från hans ansikte vållar dem en ytterst stark smärta. Hans ansikte är som solen. De uthärdar inte att se det. När Mose förstår detta, döljer han sitt ansikte med en slöja. Han hänvisar inte till att ljuset i hans ansikte är ett återsken av Guds härlighet, som Han har gett honom, och att de måste uthärda det. Nej, han döljer sitt ansikte. Folkets synd gör det smärtsamt för dem att se hans förhålligade ansikte. Så kommer att vara, när Guds folk förhålligats strax före Herrens andra ankomst. De förlorade kommer att dra sig undan och rygga tillbaka för synen, eftersom den härlighet, som de heligas ansikten utstrålar, kommer att vålla dem smärta. Men hela denna härlighet på Moses ansikte, hela denna gudomliga prägel på Guds ödmjuka tjänare, är bortglömd. *Tanke o upp sid. 206]*

Ignorerad barmhärtighet

Hebréerna hade ett tillfälle att tänka tillbaka på det drama de hade bevittnat då Guds vrede hemsökte de främsta ledarna till detta stora uppror. Guds godhet och barmhärtighet visades genom att Han inte helt tillintetgjorde detta otacksamma folk, när Hans vrede var upptänd mot dem som bar ansvaret. Han gav den församlingen, som hade låtit sig bedras, utrymme för ånger. Detta faktum, att Herren, deras osynlige Ledare, visade så stort tålmod och så stor barmhärtighet vid detta tillfälle, har tydligt nedtecknats som ett bevis för Hans villighet att förlåta de mest förfärliga lagöverträdare, när de har en känsla av sin synd och vänder sig till Honom i

ånger och ödmjukhet. Församlingen hade hejdats i sitt självsäkra uppträdande genom att Herren låtit dem se Hans hämnd, men de var inte övertygade om att de var stora syndare mot Honom och förtjänade Hans vrede för Sitt upproriska uppträdande.

Det är nästan omöjligt för människor att förolämpa Gud på ett värre sätt än genom att förakta och avvisa de mänskliga redskap som Han har utvalt till att leda dem. De hade inte bara gjort detta, men hade för avsikt att döda både Mose och Aron. Dessa människor (356) flydde från Koras, Datans och Abirams tält på grund av fruktan att utplånas, men deras upproriskhet botades inte. De sörjde inte och var inte förkrossade över sin egen skuld. De kände inte någon påverkan av ett uppväckt, överbevisat samvete för att de hade missbrukat sina mest värdefulla privilegier och syndat mot ljuset och kunskapen. Vi måste här lära oss våra mest värdefulla läxor av den tålige Jesus, Ängeln som gick framför Hebréerna i öknen.

Deras osynlige Ledare ville rädda dem från vanhedrande destruktion. Förlåtelsen sträcks fram mot dem. Det är möjligt för dem att få förlåtelse om de vill ångra sig nu. Guds hämnd har nu kommit nära dem och vädjar till dem att ångra sig. Ett särskilt oemotståndligt ingripande från himlen har hållit tillbaka deras arroganta uppror. Om de nu reagerar på Guds försyns medling kan de frälsas. Men församlingens ånger och förödmjukelse måste stå i proportion till deras brott. Uppenbarelsen av Guds tydliga kraft har försatt dem långt bortom all osäkerhet. De kan ha en kunskap om Moses och Arons sanna ställning och heliga kallelse om de vill acceptera den. Men deras försummelse att se de bevis som Gud har gett var ödesdiger. De insåg inte betydelsen av direkt handling från sin sida, när det gällde att söka förlåtelse för sina allvarliga synder.

Denna prövningens natt för hebréerna använde de inte till att bekänna och ångra sina synder, utan till att tänka ut några sätt att kunna stå emot de bevis som lagts fram för dem, att de var de största syndare. De hyste hela tiden sitt avundsjuka hat mot Guds utvalda män och de blev starkare i sin galna kurs att stå emot Moses och Arons auktoritet. Satan var närvarande för att vilseleda deras omdöme och föra dem med förbundna ögon till utplåning. Deras sinnen hade blivit fullständigt förgiftade av missnöje och de hade i sina sinnen låtit det vara höjt över allt tvivel att Mose och Aron var onda män och att de var ansvariga för Koras, Datans och Abirams död, (357) som de trodde skulle ha blivit hebréernas räddare genom att införa en bättre ordning av saker och ting, i vilken beröm skulle ha intagit tillrättavisningens plats och fred i stället för ångest och kamp.

Dagen före hade hela Israel flytt, uppskrämt av de fördömda syndares rop som gick ner i gropan, för de sade: Annars kommer också vi att uppslukas av jorden.” (4 Mos-16:34) Men dagen efter knotade hela Israels menighet mot Mose och Aron och sade: ”Det är ni som har dödat HERRENS folk.” (4 Mos. 41) I sin vrede var de beredda att utöva våld med sina händer mot Guds utvalda män, som de trodde hade begått ett stort fel då de dödade dem som var goda och heliga.

Men Herrens närvaro har visats genom Hans härlighet över tabernaklet och det upproriska Israel hejdades i sitt vanvettiga, arroganta uppförande. Herrens röst talar nu från Hans fruktansvärda härlighet till Mose och Aron med samma ord, som de dagen före befalldes uttala till Israels församling. ”Gå bort från denna menighet, så skall jag i ett ögonblick förgöra dem.” (4 Mos. 16:45)

Här finner vi ett slående bevis för den blindhet som kommer att omge mänskliga sinnen som vänder sig bort från ljus och vittnesbörd. Här ser vi kraften i ett ständigt uppror och hur svårt det är att kuva. Hebréerna hade fått det mest övertygande beviset genom utplåningen av de människor som hade bedragit dem, men de visade sig fortfarande vara framfusiga och trotsiga och anklagade Mose och Aron för att döda goda och heliga män. ”Ty upproriskhet är trolldomssynd och trots är synd och avguderi.” (1.Sam. 15:23)

Mose kände inte någon skuldkänsla och skyndade inte i väg på Herrens ord för att lämna församlingen till att gå under, som hebréerna hade flytt från Koras, Datans och Abirams tält dagen innan. Mose stod kvar. Han kunde nämligen inte gå med på att låta hela denna gränslöst stora skara gå under, även om han visste att de förtjänade Guds hämnd på grund av sin hårdnackade upproriskhet. Han föll ned på sina knän inför Gud, eftersom (358) folket inte insåg att de måste ödmjuka sig. Han medlade för dem, eftersom de inte kände något behov av förbön för sitt eget bästa.

Här symboliserar Mose Kristus. Vid denna kritiska tidpunkt visade Mose den Sanne Herdens intresse för sin hjord. Han bad att en kränkt Guds vrede inte skulle utplåna Sitt utvalda folk fullständigt. Och genom sin medling höll han hämndens arm tillbaka, så att fullständig utplåning inte drabbade det olydiga, upproriska Israel. Han visade Aron vilken väg han skulle ta under den fruktansvärda kris då Guds vrede hade väckts och plågorna hade börjat. Aron stod med sitt rökelsekar, svängde det inför Herren, medan Moses förböner steg upp tillsammans med rökelsen från rökelsekaret. Mose vågade inte avsluta sina böner. Han grep tag i Ängels kraft, precis som Jakob i sin brottningskamp och vann liksom Jakob seger över honom. Aron stod mellan de levande och de döda, när det nådiga svaret kom: ”Jag har hört dina böner. Jag vill inte fullständigt utplåna dem.” De människor som församlingen föraktade och gärna ville se dödas, var de som bad för deras bästa så att Guds hämnande svärd kunde stickas i sin skida och det syndiga Israel kunde sparas.

Förakt för tillrättavisning

Aposteln Paulus konstaterar som ett faktum, att israeliternas erfarenhet under deras vandringar har skrivits ned till nytta för dem, som lever i vår tid, för dem, till vilka världens slut har kommit. Vi anser inte att våra faror inte är mindre än hebréernas, utan större. Det skall komma frestelser till avund och knotande. Det kommer att bli öppna uppror, precis som det berättas om i det gamla Israel. Det kommer alltid att finnas en anda, som motsätter sig tillrättavisning för synder och fel. Men skall den röst som tillrättavisar, tystna på grunda av det? I så fall kommer vi inte att befinna oss i någon bättre ställning än

de olika kyrkosamfund i vårt land, som är rädda för att beröra de villfarelser och synder som är utbredda i folket.

På dem, som Gud har utvalt till att vara rättfärdighetens tjänare, vilar ett högtidligt ansvar att tillrättavisa (359) folkets synder. Paulus befälde Titus: "Så skall du tala, förmana och tillrättavisa med allt eftertryck. Låt ingen se ner på dig." (Tit. 2:15) Det finns alltid någon som kommer att förakta dem, som vågar tillrättavisa synd, men det finns tider, när tillrättavisning måste ges. Paulus förmanar Titus att tillrättavisa en viss grupp människor skarpt, för att de skall kunna bli sunda i tron. De män och kvinnor, som med sina olika inställningar förs samman i församlingen, har egenheter och brister. Allteftersom dessa utvecklas, kommer de att kräva tillrättavisning. Om de, som innehar viktiga ställningar, aldrig tillrättavisade och aldrig straffade, skulle det snart uppstå moraliskt fördärvade tillstånd, som i hög grad skulle vanära Gud. Men hur skall tillrättavisning ges? Låt aposteln svara: "Med allt tålmod och med all undervisning." (2 Tim. 4:2) Den, som behöver tillrättavisning, bör ställas inför principer. Guds folks försyndelser skulle aldrig förbigås med likgiltighet.

Det finns män och kvinnor, som föraktar tillrättavisning och vilkas känslor alltid kommer att sätta sig upp emot den. Det är inte angenämt att höra talas om sina fel. I nästan vartenda fall, där tillrättavisning är nödvändig, kommer det att vara någon, som fullständigt bortser från detta faktum, att Herrens ande har blivit bedrövad och att Hans verk har klandrats. Dessa kommer att tycka synd om dem, som var förtjänta av tillrättavisning, därför att personliga känslor har sårats. All denna oheliga medkänsla gör de sympatiserande delaktiga i skulden hos den, som tillrättavisats. I nio fall av tio kunde den som tillrättavisats, om han lämnats kvar med en känsla av sina fel, ha blivit hjälpt till att förstå dem och därigenom föras till omvändelse. Men beskäftiga, ohelgade, medkännande människor lägger in en fullständigt felaktig innebörd i den tillrättavisades motiv och i det sätt på vilket han har blivit tillrättavisad. Genom att sympatisera med den som tillrättavisats får de honom att känna, att han faktiskt har behandlats på fel sätt. Hans känslor gör motstånd mot den som endast har gjort sin plikt. De, som trofast utför sina obehagliga plikter mot Gud med en känsla av ansvar inför Gud, kommer att få ta emot Hans välsignelse. Gud kräver, att Hans tjänare alltid med allvar skall utföra Hans vilja. I sin befallning till Timoteus (360) förmanar aposteln honom: "Predika ordet, träd fram i tid och otid, bestraffa, tillrättavisa och förmana, med allt tålmod och all undervisning." (2 Tim. 4:2)

Hebréerna var inte villiga att böja sig för Herrens påbud och restriktioner. De ville bara gå sin egen väg, låta sig ledas av sitt eget sinne och behärskas av sitt eget omdöme. Om de hade lämnats fria att göra det, skulle ingen ha klagat över Mose, men de blev rastlösa och otåliga under disciplin.

Gud vill, att det skall vara disciplin bland Hans folk, att de enigt skall samverka och att de skall ha samma synsätt, vara ens till sinnes och ha samma åsikt. För att detta skall uppnås, är det mycket, som måste göras. Det köttsliga hjärtat måste kuvas och förändras. Gud har för avsikt, att det alltid skall finnas ett levande vittnesbörd i

församlingen. Det kommer att vara nödvändigt att tillrättavisa och förmana och någon kommer att behöva sträng tillrättavisning, alltefter vad omständigheterna kräver. Vi hör påståendet: "O, jag är så känslig, jag kan inte tåla den minsta kritik." Om dessa ville uttrycka sig korrekt, skulle de säga: "Jag är så egensinnig, så självgod, så andligt stolt, att jag inte vill tillåta att någon kräver något av mig. Jag vill inte bli tillrättavisad. Jag gör anspråk på rätten att ha ett eget omdöme. Jag har rätt att tro och tala som jag själv vill." Herren skulle inte vilja att vi gav upp vår individualitet. Men vilken människa kan rätt bedöma, hur långt denna fråga om personlig självständighet borde få sträcka sig?

Petrus förmanar sina bröder: "Likaså, ni yngre, underordna er de äldre. Och ni alla, klä er i ödmjukhet mot varandra. Ty, Gud står emot de högmögiga, men de ödmjuka ger han nåd." (1Petr. 5:5) Aposteln Paulus uppmuntrar också sina bröder i Filippi till enighet och ödmjukhet: "Om ni nu har tröst hos Kristus, uppmuntran av hans kärlek och gemenskap i Anden, om medkänsla och barmhärtighet betyder något, gör då min glädje fullkomlig genom att ha samma sinnelag och samma kärlek och genom att vara ett i själ och sinne. Var inte självupptagna och stolta. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Se inte (361) på ert eget bästa utan på andras. Var så till sinnes som Jesus Kristus var." Återigen förmanar Paulus sina bröder: "Älska varandra uppriktigt. Avsky det onda, håll fast vid det goda. Var innerligt tillgivna varandra i ömsesidig hedersbevisning." När han skriver till efesierna, säger han: "Underordna er varandra i Kristi fruktan." (Fil. 2:1-5, Rom. 12:9, Ef. 5:21)

Israeliternas historia visar oss den stora risken att bli bedragen. Många har ingen förståelse för det syndiga i sin egen natur och inte heller för förlåtelsens nåd. De befinner sig i sin syndiga naturs mörker, utsatta för frestelser och stor förförelse. De är långt borta från Gud, men trots detta känner de sig mycket nöjda med sina liv, medan Gud avskyr deras väg. Denna grupp människor kommer alltid att befinna sig i krig mot Guds Andes ledning, särskilt mot tillrättavisning. De vill inte bli störda. Tillfälligt känner de en egoistisk fruktan och har goda föresatser, ibland också oroliga tankar och ängslig övertygelse. Det finns emellertid inget djup i deras erfarenhet, eftersom de inte har den eviga Klippan som grund. Denna grupp människor inser aldrig nödvändigheten av det tydliga vittnesbördet. Synden förefaller dem inte så gränslost syndig just därför att de inte vandrar i ljuset, så som Kristus är i ljuset.

Det finns en annan grupp människor, som har haft stort ljus och särskild övertygelse och en sann erfarenhet när det gäller Guds Andes verkan. Satans många olika frestelser har emellertid besekrat dem. De sätter inte värde på det ljus, som de har fått från Gud. De ger inte akt på varningar och tillrättavisningar från Guds Ande. De står under fördömlse. Dessa människor kommer alltid att befinna sig i strid mot det tydliga vittnesbördet, eftersom det fördömer dem.

Gud avser, att Hans folk skall vara enigt, att de skall ha samma synsätt och ha samma sinne och samma omdöme. Detta kan inte uppnås utan ett klart, tydligt och levande vittnesbörd i församlingen. Kristi bön var, att Hans

lärjungar skulle vara ett, liksom Han var ett med Fadern. ”Men inte bara för dem ber jag, utan också för dem som (362) genom deras ord kommer att tro på mig. Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig, och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig. Och den härlighet som du har gett mig, har jag gett dem, för att de skall vara ett, liksom vi är ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och har älskat dem så som du har älskat mig.” (Joh. 17:20-23) *Vägledning för församlingen* band 1 sid. 285-287]

En vädjan till de unga.

Kära ungdomar! Den ena gången efter den andra har Herren gett mig varningens budskap till er. Han har uppmuntrat er till att ge era hjärtans bästa och innerligaste känslor till Honom. När dessa varningsord har levandegjorts och blivit tydliga för mig, har jag känt en förnimmelse av den fara som ni inte känner. Skolan som är belägen vid Battle Creek för samman många ungdomar med olika själsliga och intellektuella förmågor. Om dessa ungdomar inte är helgade åt Gud och lydiga Hans vilja, och inte vandrar ödmjukt på Hans buds vägar, kommer skolans placering vid Battle Creek att visa sig vara en anledning till stora bekymmer för samfundet. Denna skola kan göras till välsignelse eller förbannelse. Jag uppmanar er som bär det kristna namnet att lämna all ogudaktighet och utveckla sådana karaktärer som Gud kan acceptera.

Jag frågar: Tror ni att tillrättavisningens budskap, som har getts er, är från Gud? Om ni verkligen tror att Guds röst har talat till er, och utpekats faran för er, rättar ni er då också efter de givna råden? Bevarar ni dessa varningens vittnesbörd i era sinnen, genom att läsa dem ofta med hjärtan uppfyllda av bön? Herren har talat till er, barn och ungdomar, gång på gång, men ni har varit senfärdiga att akta på de varningens ord som har getts. Om det inte är av upproriskhet ni har tillslutit era hjärtan mot de synpunkter som Gud gett, angående era karaktärer och era faror, och mot den väg (363) som är planlagd för er, så har en del av er varit tanklöst likgiltiga med hänsyn till det som krävs av er för att ni skall kunna vinna andlig kraft och vara till välsignelse i skolan, i församlingen, och för alla ni umgås med.

Ungdomar, ni är ansvariga inför Gud för det ljus som Han har gett er. Detta ljus och dessa varningsord kommer, om de inte beaktas, att tala mot er på domens dag. De faror som ni befinner er i har tydligt framställts. Ni har varnats och skyddats på alla sätt, ja, formligen omslutits av varningar. I Guds hus har ni fått lyssna till de mest allvarliga, hjärterannsakande sanningar, som har framförts av Guds tjänare genom Andens kraft. Vilket inflytande har dessa allvarsbudskap haft på era hjärtan? Vilket inflytande har de haft på era karaktärer? Ni kommer att hållas ansvariga för varenda en av dessa uppmaningar och varningar. De kommer att möta er i domen och fördöma dem som hängett sig åt ett fåfångligt, flyktigt och stolt liv.

Kära unga vänner! Det ni sår, kommer ni att få skörda. Nu är det er såningstid. Hur kommer skörden att se ut? Vad är det ni sår? Varje ord ni uttalar, varje handling ni utför, är ett frö som kommer att bära dålig eller god frukt och resultera i glädje eller sorg för den som sått. Som sådden är kommer skörden att bli. Gud har gett er mycket ljus och många förmåner. Sedan detta ljus har getts till er och efter att farorna framställts för er, vilar ansvaret på er. Det sätt varpå ni behandlar det ljus Gud har gett er resulterar i lycka eller sorg. Ni skapar er egen framtid.

Ni utövar alla ett inflytande, för det goda eller det onda, på andras sinnen och karaktärer. Och just det inflytande som ni utövar står antecknat i himmelens böcker. En ängel åtföljer och antecknar era ord och handlingar. När ni stiger upp på morgonen, känner ni då er hjälplöshet och ert behov av Guds kraft? Gör ni då era behov kunniga för er himmelske Fader på ert hjärtligt och ödmjukt sätt? Om det är så uppmärksammar änglarna era böner, och om dessa böner inte är hycklade kommer er skyddsängel att vara vid er sida och påverka er att välja en bättre väg när ni står i fara att (364) omedvetet handla fel och utöva ert inflytande som kan förleda andra. Han kommer att lägga orden i er mun och påverka ert handlingssätt.

Om ni däremot inte känner er vara i fara och om ni inte ber om hjälp och kraft att motstå frestelserna, kan ni vara övertygade om att ni går vilse. Era försummelser kommer att noteras i Guds bok i himmelen, och på domens dag kommer ni att befinnas ha stora brister.

Det finns några i er omgivning som har fått religiös undervisning, och en del som har skämts bort, favoriserats, smickrats och prisats tills de bokstavligen talat har fått det verkliga livet fördärvat. Jag talar om sådana personer som jag känner. Deras karaktärer är så förvända genom eftergifter, smicker och maklighet, att de är oanvändbara för detta livet. Och om de är odugliga för detta livet, vad kan vi då hoppas på för ett liv där allt är renhet, helighet, och där alla har harmoniska karaktärer? Jag har bett för dessa personer. Jag har personligen talat till dem. Jag kunde se det inflytande som de skulle utöva på andras sinnen genom att leda dem till fåfånglighet, kärlek till kläder och vårdslöshet när det gäller deras egna eviga intressen. Det enda hoppet för dessa människor är att de ger akt på sina vägar, ödmjukar sina stolta, fåfänga hjärtan inför Gud, och bekänner sina synder och blir verkligt omvända.

Flärdfull klädsel och kärlek till nöjen är en stor frestelse för ungdom. Gud har heliga krav på oss alla. Han gör anspråk på hela hjärtat, hela själen och hela vårt känsloliv. Det svar som man ibland får på detta uttalande är: "O, jag bekänner mig inte vara en kristen!" Hur är det om du inte är en kristen? Har inte Gud samma anspråk på dig som han har på dem som bekänner sig vara Hans barn? Förbiser Herren din försummelsesynd och ditt uppror därför att du är modig i din vårdslösa förkastelse av heliga ting? Varje dag du ringaktar Guds krav, varje tillfälle som Han bjuder Sin nåd som du föraktar, kommer att anföras emot dig den dag då varje människas sak skall undersökas. Jag talar till er, ungdomar, vare sig ni bekänner er vara kristna eller inte: Gud gör anspråk på era (365) känslor, er glädjefyllda lydnad och er hängivenhet till Honom. Ni har nu en kort

beredelsestid, och ni kan använda detta tillfälle väl genom att oreserverat överlåta er åt Gud.

Lydnad för och underordnande under Guds vilja är de villkor, som getts av den inspirerade aposteln och genom vilka vi blir Guds barn och medlemmar av den himmelska familjen. Genom Sitt blod har Jesus räddat varje människa från ruinens avgrund, dit Satan sökte tvinga henne att gå. Har syndare frigjorts från sitt ansvar för att de inte vill ta emot frälsningen som fritt erbjuds dem? Om de väljer att förbli i synd och överträdelse förminskar det inte deras skuld. Jesus har betalt priset för dem och de tillhör Honom. De är Hans egendom. Om de inte villigt lyder Honom som har gett sitt liv för dem, utan använder sin tid, sina krafter och förmågor i Satans tjänst, förtjänar de sin lön, vilken är den eviga döden.

Oförstörbar glädje och evigt liv är den lön som vår Återlösare bjuder alla dem som vill vara Honom lydiga. Han har gjort det möjligt för dem att genom Hans namn fullkomna en kristen karaktär och vinna seger, därför att Han övervann synden i deras ställe. Han har gett dem ett exempel från Sitt eget liv, i det att Han visat dem hur de kan övervinna. "Den lön, som synden giver, är döden, men den gåva, som Gud av nåd giver, är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre." (Rom. 6:23.)

De anspråk som Gud har är lika för alla. De som väljer att försumma den stora frälsning som fritt erbjuds dem, som väljer att tjäna sig själva och förbli Guds fiender, fiender till den självupppoffrande Återlösaren, de förtjänar sin lön. De sår i köttet och kommer att få skörda förgängelse.

De som genom dopet har iklätt sig Kristus, och genom denna handling visat att de skiljer sig från världen och att de har ingått förbundet att leva ett nytt liv, borde inte sätta upp avgudar i sina hjärtan. De som en gång har glatt sig i vissheten om sina synders förlåtelse, som har fått del av Frälsarens kärlek och sedan envisas med att förena sig med Kristi fiender, de som förkastar (366) den fullkomliga rättfärdigheten som Jesus bjuder dem och väljer de vägar som Han fördömer, kommer att dömas mycket hårdare än de icke troende som aldrig haft ljuset och som aldrig har känt Gud eller Hans lag. De som vägrar att följa det ljus som Gud har gett dem och som väljer nöjen, världens dårskap och fåfänga, och vägrar att inordna sitt liv under Guds lags rätta och heliga krav, är skyldiga till de allvarligaste synder i Guds ögon. Deras skuld och deras lön kommer att vara i proportion till det ljus och de förmåner de haft.

Vi ser världen gå upp i sina nöjen. De flesta människors första och högsta tanke är att vilja synas. I synnerhet är det kvinnornas svaghet. Kärlek till kläder och nöjen ödelägger många lycka. En del av dem som bekänner sig älska och helighålla Guds bud, tar efter dessa idéer så mycket som det är möjligt och söker ändå behålla det kristna namnet. En del av de unga är så ivriga att framhäva sig själva, att de till och med är villiga att ge upp det kristna namnet om de endast kan få följa sina egna böjelser i fråga om kläder och kärlek till nöjen.

Självförsakelse när det gäller klädseln är en del av den kristna plikten. Att klä sig enkelt och att avhålla sig från att

bära juveler och smycken av varje sort, är i harmoni med vår tro. Tillhör vi dem som inser dårskapen, när människor i världen ger efter för överdrifter i fråga om kläder, såväl som kärlek till nöjen? Om så är, borde vi vara bland dem som undviker allt som understöder denna anda, vilken har tagit deras sinnen och hjärtan i besittning, som enbart lever för denna världen och som inte har några tankar och bekymmer för den tillkommande.

Kristna ungdomar! Jag har hos en del av er sett kärlek till kläder och svagheten att vilja synas. Det har plågat mig. Hos en del av er, som har fått god undervisning, och som har haft kristna förmåner ända från födelsen, och som har iklätt er Kristus genom dopet och därmed bekänt er vara döda för världen; har jag sett fåfänga i kläder, och lättsinne när det gäller uppförande, vilket har sårat vår käre Frälsare och blivit till anstöt för Guds verk. Jag har med sorg lagt märke till tillbakagång i ert andliga liv och era böjelser att smycka och pryda er. En del har haft (367) oturen att komma över guldkedjor eller broscher eller bådadera och haft så dålig smak att de satt på sig detta på ett iögonenfallande sätt för att väcka uppmärksamhet. Jag kan inte annat än jämföra dessa karaktärer med den fåfänga påfågelstuppen, som visar sina granna fjädrar för att de skall beundras. Det är allt som denna fågel har att fånga uppmärksamheten med, ty hans röst och hans utseende är ej tilldragande.

De unga må sträva efter att överträffa varandra i att söka efter den prydnad som en ödmjuk och stilla ande utgör, en juvel av oskattbart värde, som kan bäras med himmelsk värdighet. Denna utsmyckning kommer att fånga många uppmärksamhet i denna världen, och kommer att vara det stora pris som uppskattas av de himmelska änglarna, och framför allt av vår himmelske Fader, och därtill göra dem som bär den till välkomna gäster i de himmelska boningarna.

Ungdomar har förmågor, som med lämplig fostran skulle kvalificera dem för nästan vilken ansvarsställning som helst. Om de hade gjort det till sitt mål att få en utbildning, och öva och utveckla de förmågor som Gud gett dem, för att bli användbara och till välsignelse för andra, skulle deras sinnen inte vara snedvridna och uppfyllda av dåliga principer. De skulle visa tankens djup och principfasthet, och skulle utöva inflytande och inge respekt. De skulle kunna ha ett upplyftande inflytande på andra, vilket skulle leda människor att se och erkänna kraften i ett intelligent kristet liv. De som har större omsorg med att pryda sig för att bli sedda, än med att utbilda sinnet och uppöva sina krafter för att få den största användbarhet i att kunna förhärliga Gud, förstår inte sitt ansvar inför Gud. De kommer alltid att ha lätt för att vara ytliga i allt de företar sig och kommer att minska sin användbarhet och fördärva sitt intellekt.

Jag känner mig djupt plågad i mitt hjärta över dessa ungdomars fäder och mödrar, såväl som för deras barn. Det har varit stora brister i dessa barns fostran, vilket lägger ett tungt ansvar på några. Föräldrar som har skämt bort och gett efter för sina barns önsknings i stället för att ha haft fasta principer, och med ett gott omdöme sökt att hjälpa dem att lägga band på sig, kan nu se de karaktärer

de format. Såsom fostran har varit, så har dessa karaktärer blivit.

Den trogne Abraham

(368) Mina tankar går tillbaka till den trogne Abraham, som i lydnad för den gudomliga befallningen, vilken gavs honom i en nattlig syn vid Berseba, fullföljde sin resa med Isak vid sin sida. Han såg i anden framför sig det berg, som Gud talat om för honom att han genom ett tecken skulle utpeka, och där han skulle offra sin son. Han lyfte veden från sin tjänares skuldror och lade den på Isak, som skulle offras. Han omgjordade sin själ med fasthet och med en ångestfylld omutlighet gjorde han sig redo för det verk som Gud fordrade att han skulle utföra. Med ett förkrossat hjärta och med darrande hand tog han elden, under det att Isak ställde frågan: "Min fader! Se, här är elden och veden, men var är fåret till brännoffret?" Men Abraham kunde inte svara honom. Far och son byggde altaret, och det ohyggliga ögonblicket kom när Abraham måste tala om för Isak det som hade plågat honom hela den långa färden, att Isak själv var offret. Isak var inte en pojke. Han var en fullvuxen ung man. Han kunde ha vägrat att underordna sig sin fars besked, om han hade valt att göra så. Han beskyllde inte sin far för att ha blivit sinnesförvirrad, och inte heller sökte han att förändra sin fars avsikt. Han underordnade sig. Han trodde på sin fars kärlek och litade på att han inte skulle göra detta förfärliga offer av sin son om Gud inte hade befallt honom att göra det. Isak bands av sin fars darrande och kärleksfulla händer, därför att Gud hade sagt så. Sonen gick med på offret, därför att han trodde att hans far visste vad som måste ske. Men när allt var redo, när Abrahams tro och Isaks undergivenhet hade till fullo prövats, stoppade Guds ängel Abrahams upplyfta hand som just var i färd med att döda sin son och sade till honom att det är nog. "Nu vet jag, att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son." (1 Mos. 22:12.)

Denna Abrahams troshandling har nedtecknats till lärdom för oss. Den skall lära oss att lita på Guds fordringar, hur närgångna och svidande de än må vara. Den är ämnad att lära barnen att helt och fullt lita på sina föräldrar och på Gud. Genom Abrahams lydnad får vi lära oss att ingenting är för dyrbart att ge till Gud.

Isak var en förebild för Guds Son, som frambars såsom ett offer för hela världens synd. Gud ville klargöra för Abraham frälsningens evangelium för människan. För att han skulle kunna göra detta, och samtidigt göra sanningen till en verklighet för honom, såväl som att pröva hans tro, krävde Han av honom att offra det han älskade mest i denna världen, Isak. All den sorg och den ångest som Abraham uthärdade under den mörka och fruktansvärda prövningen, var avsedd att inskräpa hos honom förståelse för den plan som lagts för den fallna människans frälsning. Han tvingades att genom sin egen erfarenhet förstå hur utsäglig den evige Gudens självförnekelse var, när Han gav Sin egen Son att genom döden rädda människan från fullständigt fördärv. För Abraham kunde ingen själs tortyr jämföras med det som han fick uthärda när han lydde den gudomliga befallningen att offra sin son.

Gud gav sin Son till ett förnedrande liv, i självförnekelse, fattigdom, möda, hån och den ångestfyllda korsdöden.

Men där fanns ingen ängel som fick frambära det glädjefyllda budskapet: "Det är nog. Du behöver inte dö, min älskade Son." Legioner av änglar väntade under sorg, i det att de hoppades, att på samma sätt som i Isaks fall, Gud i sista ögonblicket skulle förhindra denna skamliga död. Men änglarna tilläts inte att frambära ett sådant budskap till Guds käre Son. Förödmjukelsen i domsalen och på vägen ut till Golgata fortsatte. Han hånades och skymfades. Man spottade på Honom. Han uthärdade gyckel, hån och smädelser från dem som hatade honom, intill dess att Han på korset böjde Sitt huvud och dog.

Kunde Gud ha gett oss ett större bevis på Sin kärlek, än att på så sätt ge Sin Son att gå igenom denna lidandets erfarenhet. Och därför att Guds gåva till människan var en fri gåva, och Hans kärlek oändlig, blir Hans anspråk på vårt fulla förtroende, vår lydnad, hela vårt hjärta, och våra känslors hela rikedom i motsvarande grad oändligt. Han fordrar att människan skall ge allt det som är möjligt för henne. Underkastelsen från vår sida måste vara i proportion till Guds fria gåva. Den måste vara fulländad och inte sakna någonting. Vi är alla i skuld inför Gud. Han har anspråk på oss som vi aldrig kan möta, utan att ge oss själva såsom ett helt och frivilligt offer. Han gör anspråk på en direkt och villig lydnad och inget mindre än detta kan Han acceptera. Vi har nu tillfälle att tillförsäkra (370) oss Guds kärlek och ynnest. Detta år är måhända det sista för någon som läser detta. Är det någon bland de ungdomar, som läser denna appell, som skulle vilja välja världens nöjen framför den frid Kristus ger den ivriga sökaren och den glada göraren av Hans vilja?

Gud är i färd med att bedöma våra karaktärer, vårt handlingssätt och våra motiv i helgedomens vågskål. Den kommer att ge ett fruktansvärt utslag om Han måste ge till känna brist på kärlek och lydnad för vår Återlösare, som dog på korset för att dra våra hjärtan till sig. Gud har rikligen slösat Sina stora och dyrbara gåvor på oss. Han har gett oss ljus och kunskap om Sin vilja, så att vi inte behöver göra fel och vandra i mörkret. Att bli vägd på vågskålen och befunnen vara bristfällig på den slutliga avgörandets och lörens dag, kommer att vara en fruktansvärd upplevelse, ett förskräckligt misstag, som aldrig kan rättas till. Unga vänner, skall Guds bok förgäves genomsökas för att finna era namn?

Gud har gett er ett verk att utföra för Honom, som betyder att ni blir Hans medarbetare. Runt omkring er finns människor att rädda. Det finns människor som ni kan uppmuntra genom era ivriga ansträngningar. Ni kan leda människor bort från synden till rättfärdigheten. När ni har fått förståelse för ert ansvar inför Gud, kommer ni att känna behov av att vara trogna i bönen och trogna i att vara på vakt mot Satans frestelser. Ni kommer, om ni verkligen är kristna, att känna mer behov av att sörja över det moraliska mörker som råder i världen än att syssla med stolthet över kläder och annat ytligt. Ni kommer att vara bland dem som suckar och gråter över de avskyvärda ting som görs i landet. Ni kommer att kunna motstå Satans frestelser att ge efter för fäfånga, att utstyra och smycka er för att bli sedda av andra. Det sinne, som skall vara tillfreds med dessa lättsinniga ting, och som till förmån för dem försummar det högre ansvaret, är för trångt och intellektuellt snedvridet.

Våra dagars ungdomar kan vara Kristi medarbetare, om de vill. Genom att verka för Honom kommer deras tro att stärkas och deras kunskap om de eviga tingen att förökas. Varje sann avsikt och varje rättfärdig handling kommer att vara inskriven i Livets bok. Jag önskar att jag kunde väcka ungdomen (371) till att inse och känna det syndiga i att leva endast för att tillfredsställa sig själva och att snedvrida sitt intellekt med de ytliga och fåfängliga tingen i livet. Om ni ville lyfta era tankar och ord över världens fåfängliga lockelser, och göra till ert mål att förhålliga Gud, skulle Hans frid, som övergår allt förstånd, tillhöra er.

Förödmjukelsen av Kristus

Vandrade inte vårt stora Föredöme en hård, självförnekande, självupppoffrande och ödmjuk väg för vår skull för att vi skulle kunna bli frälsta? Han mötte svårigheter, erfor besvikelser och uthärdade skam och plågor i Sin tjänst för att frälsa oss. Och skall vi vägra följa där härlighetens Konung har visat vägen? Skall vi klaga över svårigheter och prövningar när det handlar om att övervinna oss själva, när vi kommer ihåg vår Frälsare i frestelsens öken, i Getsemane trädgård och på Golgata? Allt detta uthärdades för att visa oss vägen och ge oss den gudomliga hjälp som vi måste ha om vi inte skall gå förlorade. Om de unga skall vinna evigt liv, skall de inte räkna med att följa sina egna begär. Det kommer att kosta dem något, ja, allt. De kan nu äga Jesus eller världen. Hur många kära unga människor kommer inte att uthärda brist, trötthet, slit och bekymmer för att tjäna sig själva och uppnå ett mål i det här livet! De har inte en tanke på att klaga över de strapatser och svårigheter de möter, när de tjänar sig själva. Varför skulle de då dra sig för att kämpa, förneka sig själva eller att offra något för att uppnå evigt liv?

Kristus kom från härlighetens salar till denna av synden besmittade värld och lät Sig förödmjukas till mänsklig natur. Han identifierade Sig själv med våra svagheter och frestades i alla avseenden på samma sätt som vi. Kristus utvecklade här på jorden en fullkomlig karaktär, inte för Sin egen skull, för Hans karaktär var ren och fläckfri, utan för fallna människors skull. Han erbjuder Sin karaktär till människan om hon vill ta emot den. Genom att ångra sina synder, tro på Kristus och visa lydnad mot Guds fullkomliga lag tillräknas syndaren Kristi rättfärdighet. Den blir (372) hans rättfärdighet och hans namn skrivs in i Lammets bok om livet. Han blir ett Guds barn, en medlem av den kungliga familjen.

Jesus betalade ett gränslöst högt pris för att förlösa världen. Människosläktet gavs i Hans händer. Det blev Hans egendom. Han offrade Sin ära, Sina rikedomar och Sitt härliga hem i de kungliga salarna och blev son till Josef och Maria. Josef var en av de ödmjukaste tjänarna. Jesus tjänade också. Han levde ett liv fyllt av umbäranden och slit. När Hans tjänst började, efter Hans dop, uthärdade Han en plågsam fasta i nästan sex veckor. Det var inte enbart svältens gnagande smärta som gjorde Hans lidanden obeskrivligt hårda. Det var bördan av världens synder som pressade Honom så tungt. Han, som inte kände till någon synd, gjordes till synd för vår skull. Med denna fruktansvärda tyngd av skuld på Sig på grund av våra synder, stod Han emot den fruktansvärda frestelsen från

aptiten och världens kärlek och ära, samt stolthet över att få visa upp sig, vilket leder till arrogans. Kristus uthärdade dessa tre stora vilseledande frestelser och övervann dem för människans skull, genom att för henne tänka ut och utveckla en omutlig karaktär, eftersom Han visste att människan inte kunde göra detta själv. Han visste att Satan skulle angripa mänskligheten på dessa tre punkter. Han hade övervunnit Adam och planerade att fortsätta sin plan ända fram till människans fördärv. Kristus gick för människans skull in på fältet för att besegra Satan, eftersom Han såg att människan inte själv kunde övervinna honom. Kristus beredde vägen för människans lösesumma genom Sitt eget lidande, Sin självförnekelse och Sitt självupppoffrande liv och genom att låta Sig förödmjukas och till sist dö. Han gav människan hjälp, så att hon, genom att följa Kristi föredöme, kunde övervinna sig själv, på samma sätt som Kristus har övervunnit före henne.

”Eller vet ni inte, att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva? Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhålliga då Gud i er kropp!” Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? Om någon fördärvar Guds (373) tempel, skall Gud fördärva honom. Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni.” ”Gå inte som omaka par i ok med dem som inte tror. Vad har väl rättfärdighet med orättfärdighet att göra? Eller vad har ljus gemensamt med mörker? Hur kan Kristus och Beliar komma överens? Eller vad kan den som tror dela med den som inte tror? Vad kan ett Guds tempel ha för gemenskap med avgudarna? Vi är den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: *Jag skall bo hos dem och vandra med dem, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk.* Därför säger Herren: *Gå ut ur dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmåttige.* (1 Kor 6:19-20, 1 Kor. 3:16-17, 2 Kor. 6:14-18)

Hur vänligt och ömt tar inte vår himmelske Fader hand om Sina barn! Han bevarar dem från tusentals osynliga faror och beskyddar dem för Satans sluga konster, ty annars skulle de bli fördärvade. På grund av att Guds skyddande omsorg genom Hans änglar, inte kan ses med vår dunkla syn, försöker vi inte att begrunda och uppskatta vår medkännande och vänliga Skapares alltid vakande intresse som Han visar Sina händers verk. Vi är inte tacksamma för den mångfald av nådeshandlingar, som Han dagligen slösar över oss.

De unga är okunniga om de många faror som de dagligen är utsatta för. De kommer aldrig att till fullo lära känna dem, men om de är vaksamma under bön, kommer Gud att bevara deras samveten känsliga och deras uppfattningsförmåga klar, så att de kan urskilja fiendens sätt att verka och vara på vakt mot hans attacker. Men många av de unga har följt sina egna böjelser så länge att plikt är ett meningslöst ord för dem. De fattar inte de höga och heliga plikter som de har tillfälle att utföra för andras bästa och Guds förhålligande, och därför försummar de fullständigt att utföra dem.

Om ungdomen bara kunde vakna upp och djupt känna sitt behov av Guds kraft för att motstå Satans frestelser, skulle

de vinna dyrbara segrar, och de skulle få värdefulla erfarenheter i den kristna striden. Hur få av de unga (374) tänker på aposteln Petrus' inspirerade uppfordran: "Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker, vem han må uppsluka. Stån honom emot, fasta i tron..." (1 Petr. 5:8,9.) I den syn som gavs till Johannes såg han Satans makt över människorna och utropade: "Ve dig, du jord, och dig, du hav! Ty djävulen har kommit ned till eder i stor vrede, eftersom han vet, att den tid han har kvar är kort." (Upp. 12:12.)

Den enda tryggheten för de unga är oförtröttlig vaksamhet och ödmjuk bön. De skall inte försöka intala sig att de kan vara kristna utan detta. Satan gömmer sina frestelser och sina planer under ljusets täckelse, på samma sätt som när han närmade sig Kristus i öknen. Han kom den gången i skepnad av en av himmelens änglar. Själarnas fiende önskar närma sig oss såsom en himmelsk gäst. Därför rekommenderar aposteln nykterhet och vaksamhet såsom vår enda trygghet. De unga som ger sig hän åt vårdslöshet och lättsinne, och som försummar kristna plikter, faller ständigt under fiendens frestelser, i stället för att segra som Kristus segrade.

Kristi tjänst är inte tråkig för den helt överlåtna människan. Lydnad för vår Frälsare gör inte vår lycka och livets sanna glädje mindre, utan har en förfinande och upplyftande makt över vår karaktär. Det dagliga studiet av livets dyrbara ord som vi finner i Bibeln, stärker intellektet och ger kunskap om Guds stora och härliga verk i naturen. Genom studiet av Bibeln får vi en korrekt kunskap om hur vi skall leva för att till det yttersta kunna glädja oss åt den rena och verkliga lyckan. Den som studerar Bibeln får sig till livs sådana argument att han kan möta de otroendes tvivel och avlägsna dem från själen genom sanningens klara ljus. De som har forskat i Bibeln kan alltid vara skyddade mot Satans frestelser. De kan vara noggrant förberedda för alla goda gärningar och beredda att till ge varje människa som så begär skäl för det hopp som finns hos dem.

Medan ni beder, kära ungdomar, att ni inte må ledas in i frestelse, kom ihåg att ert arbete inte slutar med bönen. Ni måste därefter besvara er egen bön genom att så långt som möjligt stå emot frestelsen och lämna det som ni inte själva kan göra, åt Jesus att göra för er. Ni kan inte vara nog vaksamma i era ord och ert uppförande, så att ni inte inbjuder Frestaren att fresta er. Många av våra ungdomar öppnar dörren på vid gavel för Satan, därigenom att de med vårdslöshet ringaktar de varningar och tillrättavisningar som har getts dem. Med Guds ord som ledning och Jesus som vår himmelske lärare behöver vi inte vara okunniga om Hans fordringar, eller om Satans påfund och riskera att bli övervunna av hans frestelser. Det kommer inte att vara någon obehaglig uppgift att vara lydig Guds vilja när vi överlämnar oss själva helt åt Andens ledning.

Folk får ofta det intrycket, att religion är nedvärderande och att det är en förnedring för syndare att (375) ta emot Bibelns norm som sin levnadsregel. De anser att dess krav är oklara och att de, genom att ta emot den, måste ge upp hela sitt sinne för och njutning av det som är skönt och i

stället acceptera förödmjukelse och förnedring. Satan fäster aldrig ett mindre bedrägeri på människors tankar än detta. Jesu sanna religion kräver av sina efterföljare den naturliga skönhetens enkelhet och den naturliga reningens glans och upphöjda renhet, framför det konstlade och falska.

När ren religion uppfattas som påfrestande genom sina krav och, särskilt hos de unga, ställs i ogynnsam kontrast till världens falska glitter och glans, betraktas Bibelns krav som förödmjukande, självförnekande prövningar, som tar ifrån dem all livsnjutning. Men Bibelns religion har alltid en tendens till att upphöja och rena. Om Kristi bekännande efterföljare hade förverkligat den rena religionens principer i sina liv, skulle Kristi religion uppfattas som godtagbar för mer förfinade människor. Bibelns religion innehåller inget, som kan såra den mänskliga finkänsligheten. I alla sina regler och villkor är den lika ren som Guds karaktär och lika ädel som Hans tron.

Världens Återlösare har varnat oss för att vara stolta i livet, men inte för dess naturliga charm och skönhet. Han pekade på markens alla lysande blomster och på de liljan, som i sin fläckfria renhet vilade i sjöns famn. Han sade: "Och varför gör ni er bekymmer för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er att inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem." Här visar Han att trots att människor kan visa stor omsorg och måste slita under trötthet för att göra sig själva till föremål för beundran när det gäller deras yttre prydnad, kommer alla deras konstnärliga smycken, som de sätter så stort värde på, inte att kunna jämföras med markens enkla blomsters naturliga charm. Även dessa enkla blomster med Guds försköning skulle i en omröstning besegra Salomos magnifika prakt. "... inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem." (Matt. 6:28-29)

(376) Här är en viktig läxa för varje Kristi efterföljare. Världens Återlösare talar till de unga. Vill ni lyssna till Hans Ord med himmelsk undervisning? Han ger er tankar som kommer att förädla, upphöja, förfina och rena, men som aldrig kommer att bryta ner eller fördärva förståndet. Hans röst talar till er: "Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas som ligger på ett berg." Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen." Om Guds ljus är i er, kommer det att lysa ut till andra. Det kan aldrig döljas. (Matt. 5:6, 16)

Kära unga! Ni har en benägenhet att klä er efter modet och ha på er garneringar och guld och konstgjorda tillbehör. Det talar inte till förmån för den tro ni har, så att den sanning ni bekänner verkar tilldragande. Människor med gott omdöme kommer att se på era försök att försköna ert yttre som tecken på att ni har svaga karaktärer och stolta hjärtan. Enkla, anspråkslösa kläder är en rekommendation till mina unga systrar. Det finns inget bättre sätt att låta ert ljus lysa för andra än genom enkelhet i klädsel och uppträdande. Då kan ni visa alla, att ni på rätt sätt värderar det som tillhör detta livet i förhållande till det eviga livet..

Nu har du ett gyllene tillfälle att utveckla en ren och helig karaktär för himlen. Du har inte råd att använda dessa dyrbara stunder till att pryda det yttre på bekostnad av din inte skönhet. ”Er prydnad skall inte vara något yttre: konstfulla håruppsättningar, påhängda guldsmycken eller fina kläder, utan hjärtats dolda människa med den oförgängliga skönheten hos en mild och stilla ande. Det är mycket dyrbart i Guds ögon.” (1 Petr. 3: 3- 4)

Gud, som skapade allting vackert och gott, till en vila för ögat, älskar skönhet. Han låter dig inte vara okunnig om, hur Han värderar sann skönhet. En ödmjuk och stilla ande är efter Hans sätt att värdera en prydnad *mycket värdefull*. Skall vi då inte uppriktigt försöka uppnå det, som Gud värderar högre än en dyrbar garderob, pärlor och guld? Den inte skönheten, (377) ödmjukhetens behagfullhet och ett sinne, som harmonierar med de himmelska änglarnas, kommer inte att minska karaktärens sanna värdighet eller göra oss mindre älskliga i den här världen.

Religion, som är ren och oförfalskad, kommer att förädla sin ägare. Du kommer alltid att hos den sant kristne finna en märkbar glädje, en helig, fast tillit till Gud och en underkastelse under Hans försyn, som friskar upp hela varelsen. Hos den kristne kan Guds kärlek och välvilja ses i varje gåva han tar emot. Naturens skönhet är värd att betrakta. När vi studerar den naturliga skönhet som omger oss, går tanken vidare till skönhetens upphov. Alla Guds gärningar talar till våra sinnen, framhäver Hans makt och upphöjer Hans visdom. Vartenda skapat ting har i sig en charm, som har intresse för Guds barn och som formar dess smak med hänsyn till dessa värdefulla bevis på Guds kärlek framför vad mänsklig förmåga kan åstadkomma.

Profeten upphöjer Gud i Hans skapelse, med ord som glöder av iver: ”När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna, som du har skapat, vad är då en människa, eftersom du tänker på henne, en människoson, eftersom du tar dig an honom?” ”Herre, vår Herre, hur härligt är inte ditt namn över hela jorden!” ”Jag vill tacka Herren av hela mitt hjärta, jag vill förkunna alla dina under.” (Psalm 8:4-5, 10, psalm 9:2)

Det är bristen på religion som gör vägen så skuggig för många religionsbekännare. Det finns sådana som kan uppfattas som kristna, men som inte är värdiga det namnet. De har inte någon kristen karaktär. När deras kristna tro sätts på prov, är dess falskhet alltför tydlig. Sann religion märks i det dagliga uppförandet. Den kristnes liv karaktäriseras av allvarliga osjälviska gärningar, som gör andra gott och ärar Gud. Hans väg är inte mörk och dystert. En inspirerad författare skriver: ”De rättfärdigas stig är som gryningens ljus, som växer i klarhet tills dagen når sin höjd. Men de ogudaktigas väg är som djupaste mörker, de märker inte det som vållar deras fall.” (Ordspr. 4:18- 19).

”Och skall den unge leva ett onyttigt och tanklöst liv enligt mode och fåfänga och förminska sitt förstånd i (378) klädtilar och använda sin tid till sinnliga nöjen? Trots att de är helt oförberedda, skulle Gud kunna säga till dem: ”I denna natt skall din dårskap ta slut.” Han kan låta dödliga sjukdomar komma över dem som inte har burit frukt till Hans ära. Genom att stå ansikte mot ansikte mot

evighetens realiteter, kan de börja inse värdet av tiden och av det liv de har gått miste om. De kan då ha en viss känsla för själens värde. De ser att deras liv inte har förhålligt Gud genom att upplysa andra om stigen till himlen. De har levt för att förhärliga sig själva. Och när de har plågats av smärta och själsskval kan de inte ha klara begrepp om eviga ting. De kan se tillbaka på sitt tidigare liv och i sin samvetsnöd kan var och en utropa: ”Jag har inte gjort något för Jesus, som har gjort allt för mig. Mitt liv har varit ett förfärligt fiasko.”

Medan ni ber, kära ungdomar, att ni inte må ledas in i frestelse, kom ihåg att er uppgift inte slutar med bönen. Ni måste därefter besvara er egen bön genom att så långt som möjligt stå emot frestelsen och lämna det, som ni inte själva kan göra, åt Jesus att göra för er. Ni kan inte vara nog vaksamma i era ord och ert uppförande, så att ni inte inbjuder Frestaren att fresta er. Många av våra ungdomar öppnar dörren på vid gavel för Satan, därigenom att de med vårdslöshet ringaktar de varningar och tillrättavisningar som har getts dem. Med Guds ord som ledning och Jesus som vår himmelske lärare behöver vi inte vara okunniga om Hans krav, eller om Satans påfund och riskera att bli övervunna av hans frestelser. Det kommer inte att vara någon obehaglig uppgift att vara lydig mot Guds vilja när vi överlämnar oss själva helt åt Andens ledning.

Nu är det dags att tjäna. Om vi är Guds barn, kommer Han att ge oss vårt uppdrag, så länge som vi lever i världen. Vi kan aldrig säga att vi inte har något att göra så länge det finns en icke utförd uppgift. Jag önskar att alla de unga kunde se det jag har sett, nämligen det uppdrag som de kan utföra och som Gud kommer att hålla dem ansvariga för, om de försummar det. Den största tjänst som någonsin har utförts i världen, utfördes av Honom, som var en smärtornas man och var väl förtrogen med lidande. En ytlig person kommer aldrig att kunna utträta något gott.

(379) Många unga mäns och kvinnors andliga svaghet i denna tidsålder är ytterst beklaglig, eftersom de skulle kunna vara kraftfulla ombud för det goda om de var helgade till Gud. Jag sörjer mycket över bristen på stabilitet hos de unga. Detta borde alla beklaga djupt. Det verkar saknas kraft att göra det rätta, en brist på allvarliga ansträngningar att lyda pliktens kallelse snarare än att följa lusten. Det verkar hos somliga finnas endast liten kraft att stå emot frestelser. Orsaken till att de är dvärgar i andliga ting är att de inte genom praktisk handling växer sig andligt starka. De står stilla trots att de skulle gå framåt. Varje steg i trons och pliktens liv är ett steg mot himlen. Jag hyser en stark önskan om att få höra om en reformation i många avseenden, en sådan som de unga aldrig tidigare har sett. Varje lockbete Satan kan tänka ut, pressas på dem, för att göra dem likgiltiga och vårdslösa när det gäller eviga ting. Jag föreslår att särskilda ansträngningar skall göras av unga för att hjälpa varandra att leva trogna mot sina doplöften och att de högtidligt kan förplikta sig inför Gud att hålla tillbaka sin lust till kläder och fåfänga.

Jag skulle vilja påminna de unga, som pryder sig och sätter fjäder i sina hattar, om att det var på grund av deras synder, som vår Frälsares huvud bar den vanärande

törnekronan. När ni offerar dyrbar tid på att pryda era kläder, kom då ihåg, att ärans konung bar en enkel klädnad utan sömmar. Ni, som tröttat ut er själva med att pryda ert yttre, var snäll och kom ihåg att Jesus ofta var trött på grund av oupphörligt hårt arbete, självförnekelse och självupppoffring, för att kunna välsigna de lidande och behövande. Han använde hela nätter i bön på ensamma berg, inte på grund av Sin svaghet och Sina behov, utan för att Han såg och lade märke till era naturliga svagheter mot fiendens frestelser, på de punkter där ni nu blir besegrade. Han visste, att ni skulle vara likgiltiga för de faror ni befinner er i och att ni inte skulle känna något behov av att be. [Det var för vår skull, som han under höga rop och tårar sände Sina böner upp till Sin Fader. Det var för att frälsa oss från just den stolthet och lust till fåfänglighet och nöjen, som vi nu ger oss hän åt och som utestänger Jesu kärlek, (380) som dessa tårar utgöts och som gjorde att vår Frälsares ansikte blev mer märkt av sorg och ångest än någon människas.

Vill ni, unga vänner, stå upp och skaka av er denna fruktansvärda likgiltighet och slöhet som har gjort er lika världen. Vill ni ge akt på den varnande röst, som talar om för er att förintelse ligger på deras stig som håller sig lugna i denna farans stund? Guds tålmod kommer inte alltid att vänta på er, ni stackars, lättsinniga själar. Han som håller våra öden i Sina händer kommer inte alltid att vara att leka med. Jesus förklarar för oss att det finns en synd som är större än den som var orsak till Sodoms och Gomorras utplåning. Det är deras synd som känner till sanningens stora ljus för vår tid och som inte berörts till ånger. Det är den synd, som förkastar sanningen om världens mest upphöjda budskap om nåd. Det är deras synd som ser Jesus i frestelsens öken, nedböjd som genom en dödlig kamp på grund av världens synder, men som ändå inte berörs till en genomgripande ånger. För människors skull fastade Han nästan sex veckor för att övervinna släpphänthet när det gäller aptit och fåfänga och önskan att visa upp sig och vinna världslig ära. Han har visat dem hur de för sin egen räkning skall kunna övervinna såsom Han övervann. Det är emellertid inte behagligt för dem att själva uthärda kamp, skam och hån för Hans dyrbara verks skull. Det är inte angenämt att förneka självet och att alltid försöka göra gott mot andra. Det är inte angenämt att övervinna det som Kristus övervann. Därför vänder de sig bort från den Förebild, som de så tydligt har fått att efterlikna och vägrar att efterlikna det Föredöme, som Frälsaren kom från himmelska salar för att ge dem.

Det skall bli drägligare för Sodom och Gomorra på domens dag än för dem som har haft de privilegier och det stora ljus, som lyser i vår tid, men som har försummat att följa ljuset och helt ge sina hjärtan åt Gud.

Tienden och offer

(381) Kristi församlings mission är att rädda förlorade syndare. Den skall sprida kunskapen om Guds kärlek till människor och vinna dem för Kristus genom kärlekens verksamma kraft. Guds budskap för vår tid måste föras till

jordens mörka hörn, och detta verk måste börja i våra hem. Kristi efterföljare borde inte leva ett själviskt liv, utan fylla av Kristi Ande borde de verka i harmoni med Honom.

Det finns orsaker till den nuvarande kylan och otron. Kärlek till världen och livets omsorger skiljer människan från Gud. Livets vatten måste finnas i oss, och flyta ut från oss, i det att det springer upp som det eviga livets källsprång. Vi måste göra det som Gud framställer för oss. Om en kristen verkligen skall uppskatta livets ljus, måste han öka sina ansträngningar att leda andra till sanningens budskap. Hans liv måste utmärkas av ansträngningar och offer för att göra andra gott, och då kommer det inte att finnas någon klagan över brist på glädje.

Änglarnas ständiga sysselsättning är att verka för att göra andra lyckliga. Detta är deras glädje. Det som det själviska hjärtat skulle anse som en förödmjukande tjänst, att hjälpa dem som är olyckliga och på allt sätt mindervärdiga, både till karaktär och ställning, är den sysselsättning det himmelska hovets syndfria änglar har. Kristi självupppoffrande kärlek är den anda som är genomgående i hela himmelen och det är hemligheten till dess lycka och härlighet.

De som inte känner någon speciell glädje i att söka vara till välsignelse för andra genom att verka, ja, även offra, för att göra dem gott, kan inte ha Kristi eller himmelens anda. Ty de har inget gemensamt med de himmelska änglarnas sysselsättning och kan inte ta del i den härlighet som ger en upphöjd glädje åt dem. Kristus har sagt: "Likaså bliver mer glädje i himmelen över en enda syndare, som gör bättring, än över de nittionio rättfärdiga, som ingen bättring behöva." (Luk. 15:7.) Om änglarnas glädje är att se syndare ångra sig och göra bättring, skulle det då inte vara syndares glädje, som själva blivit frälsta genom Kristi blod, att som resultat av sitt arbete få se andra ångra sig och vända sig till Kristus? När vi arbetar i harmoni med Kristus och de heliga (382) änglarna skall vi uppleva en glädje som inte kan förstås utanför detta verk.

De principer som innefattas i Kristi kors ger ett tungt ansvar till alla som tror, att förneka det själviska jaget, att meddela ljus till andra och att ge av sina medel för att sprida ljuset. Om de är förbundna med himmelen kommer de att vara upptagna av detta arbete tillsammans med änglarna.

Principen som gäller för världsligt inriktade människor är att få ut allt de kan av detta livets förgängliga ting. Självisk vinningslystnad är den förhärskande principen i deras liv. Men den renaste glädjen finns inte i rikedomar och inte heller i det som begärelsen alltid längtar efter, utan där förnöjsamheten härskar och där självförsakens kärlek är den ledande principen. Det finns tusentals människor som endast lever sitt liv för nöjen och njutning och i vars hjärtan endast finns klagan. De är offer för själviskhet och missnöje i den fåfänga ansträngningen att tillfredsställa sitt sinnes njutningslystnad. Men olycka står stämplat i deras ansiktsdrag och bakom dem är endast en öken, därför att det på deras väg inte finns de goda gärningarnas frukt.

I proportion till att Kristi kärlek uppfyller våra hjärtan och styr våra liv, övervinns själviskhet, begär och kärlek till det som enbart är behagligt, och det kommer att bli ett nöje för oss att utföra Kristi vilja. Vi gör ju anspråk på att vara Hans tjänare. Vår lycka kommer då att vara i proportion till vårt osjälviska handlande, därför att vi drivs av Kristi kärlek.

Gudomlig vishet har ifråga om frälsningsplanen förordnat det så, att, i denna lag för handling och motreaktion, välgörenheten med alla sina grenar, har välsignats två gånger. Den som ger till de behövande välsignar andra och blir själv välsignad i ännu högre grad. Gud kunde ha nått sitt syfte att frälsa syndare utan människans hjälp, men Han visste att människan inte kunde vara lycklig utan att ta del i detta stora verk, i vilket hon skulle tillägna sig självförnekelse och välgörenhet.

För att människan inte skulle förlora de välsignade resultat som följer av välgörenhet, gjorde Återlösaren henne till Sin medarbetare. Genom omständigheternas kedja, vilken skulle vara en uppmaning till kärleks gärningar, ger Han människan de bästa möjligheterna att utveckla godhet och lära henne att vanemässigt ge (383) hjälp till de fattiga och underhålla Hans verk. Han sänder Sina fattiga såsom representanter för sig själv. Genom sina behov, väcker en fördärvad värld i oss viljan att ägna medel och inflytande åt att för dem förkunna sanningen, som de är i så stort behov av. När vi hörsammar dessa kallelser till arbete och välgörenhetshandlingar, blir vi lika Honom, som för vår skull blev fattig. När vi ger, välsignar vi andra och på så sätt samlar vi de verkliga rikedomarna.

Det har varit stor brist på kristen godhet i församlingen. De som har haft de största möjligheterna att befrämja Guds verk har gjort endast litet. Gud har genom Sin nåd fört en grupp människor till sanningens kunskap, för att de skulle uppskatta dess dyrbara värde i jämförelse med de jordiska skatterna. Jesus har sagt till dessa: "Följ mig!" Han prövar dem med en inbjudan till den måltid som han har berett. Han ser med vakande öga vilken karaktär de utvecklar, om deras själviska intressen bedöms ha större värde än eviga rikedomar. Många av dessa kära församlingsmedlemmar formar nu genom sina handlingar samma ursäkter som nämnts i följande liknelse: "En man tillredde ett stort gästabud och bjöd många. Och när gästabudet skulle hållas, sände han ut sin tjänare och lät säga till dem som voro bjudna: 'Kommen, ty nu är allt redo.' Men de begynte alla strax ursäkta sig. Den förste sade till honom: 'Jag har köpt ett jordagods, och jag måste, gå ut och bese det. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.' En annan sade: 'Jag har köpt fem par oxar, och jag skall nu gå åstad och försöka dem. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.' Åter en annan sade: 'Jag har tagit mig hustru, och därför kan jag icke komma.' Och tjänaren kom igen och omtalade detta för sin herre. Då blev husbonden vred och sade till sin tjänare: 'Gå strax ut på gator och gränder i staden och för hitin fattiga och krymplingar och blinda och halta.'" (Luk. 14: 16-21.)

Denna liknelse framställer på ett rätt sätt det tillstånd som många av dem som bekänner sig tro på sanningen för vår tid befinner sig i. Herren har sänt dem en inbjudan att komma till den måltid som Han till ett högt pris har (384) berett för dem. Men världsliga intressen förefaller vara av

större värde för dem än de himmelska skatterna. De inbjuds att ta del av sådant som har evighetsvärde, men deras jordegendomar, deras boskap och deras hemintressen verkar vara av så mycket större betydelse för dem, än att acceptera den himmelska inbjudningen, att de är mer överväldigande än varje gudomlig vädjan. Dessa jordiska ting görs till ursäkt för deras olydnad till den himmelska uppmaningen: "Kommen, ty nu är allt redo." Dessa människor följer blint samma ursäkter som framställdes i liknelsen. De ser på sina jordiska egendomar och säger: "Nej Herre, jag kan inte följa dig. Jag beder dig, tag emot min ursäkt."

Just de välsignelser som Gud har gett dessa människor för att pröva dem, och se om de vill ge "till Gud det som hör honom till", använder de som en ursäkt för att de inte kan lyda de krav sanningen ställer på dem. De har tagit sina jordiska skatter i sina händer och säger: "Jag måste ta hand om dessa ting. Jag får inte försumma detta livets uppgifter, ty de här tingen är mina." På så sätt har deras hjärtan blivit lika oemottagliga som den tilltrampade vägen. De stänger sina sinnen för den himmelske Budbärare som säger: "Kommen, ty nu är allt redo", men öppnar hjärtats dörr, och inbjuder världens bördor och affärsangelägenheter att komma in, medan Jesus knackar förgäves.

Många människors hjärtan är så övervuxna av törnen och detta livets omsorger, att det inte finns någon plats för de himmelska tingen hos dem. Jesus inbjuder de trötta och de nedtyngda med löften om vila, om de vill komma till Honom. Han inbjuder dem att byta ut själviskhetens och begärelsens plågande ok, som gör dem till slavar under mammon, mot Hans ok och Hans bördor, som Han förklarar vara lätta. Han säger: "Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; 'så skolen I finna ro för edra själar.'" (Matt. 11 :29.) Han önskar att de skulle lägga de världsliga omsorgernas och bekymrens tunga bördor åt sidan och ta på sig Hans ok, vilket är självförnekelse och offer för andra. Dessa bördor kommer att visa sig vara lätta! De som vägrar att ta emot den lättnad som Kristus erbjuder dem, och som fortsätter att bära själviskhetens tunga ok, (385) i det att de anstränger sig till det yttersta för att samla pengar för självisk tillfredsställelse, har inte erfarit den frid och den vila som finns i att bära Kristi ok och ta på sig självförnekelsens och den oegennyttiga godhetens börda som Kristus har burit i deras ställe.

När kärlek till världen tar hjärtat i besittning och blir dess behärskande böjelse, finns det inte längre någon plats för Gudstillbedjan, ty sinnets krafter underkastar sig mammons slaveri, och kan inte längre tänka på Gud och himmelen. Sinnet förlorar sin Guds-likhet, förträngs och begränsas till att samla pengar.

På grund av själviskhet och kärlek till världen, har dessa människor gått vidare med allt mindre känsla för Guds verks storhet i dessa yttersta dagar. De har inte fostrat sina sinnen att arbeta för Gud. De har ingen erfarenhet i den riktningen. Deras ägodelar har tagit allt intresse och förmörkat frälsningsplanens storhet. På samma gång som de förbättrar och vidgar sina världsliga planer, ser de inget viktigt i att utvidga och sprida Guds verk. De investerar sina medel i de förgängliga och inte i de eviga tingen.

Deras hjärtan är ständigt på jakt efter ytterligare tillgångar. Gud har gjort dem till förvaltare av Hans lag, för att de skulle låta ljuset, som så kärleksfullt har getts dem, lysa för andra. De har så förökad sina omsorger och bekymmer att de inte har tid att välsigna andra med sitt inflytande, att samtala med sina grannar, att bedja med och för dem, och på olika sätt söka leda dem fram till sanningens kunskap.

Dessa människor är ansvariga för det goda de kunde ha gjort, men från vilket de har ursäktat sig själva på grund av världsliga omsorger och bördor, som så har uppfyllt deras sinnen och krävt hela deras intresse. Människor för vilka Kristus dog, kunde ha blivit frälsta genom sina personliga ansträngningar och goda exempel, men många håller nu på att förgås därför att de saknar det ljus som Gud har gett till människorna och som de skulle reflektera ut över andras stig. Men det dyrbara ljuset är gömt under skäppan, och ger inget ljus till dem som är i huset.

Varje människa är en Guds förvaltare. Till var och en har Mästaren (386) överlämnat Sina medel, men människorna gör anspråk på dem som sina egna. Kristus säger: "Förvalten dessa, till dess att jag kommer tillbaka." (Luk. 19: 13.) Det kommer ett tillfälle när Kristus kräver tillbaka det som är Hans med ränta. Han skall då säga till varenda en av Sina förvaltare: "Gör räkenskap för din förvaltning" (Luk. 16: 2.) De som har gömt sin Herres pengar i jorden i stället för att gå till banken med dem, eller som har förlösat sin Herres pengar genom att använda dem på värdelösa ting, i stället för att rätt placera dem där de ger bästa räntan - i Herrens verk - kommer inte att få ta emot sin Mästares beröm, utan Hans fördömelse. Den oduglige tjänaren i liknelsen för tillbaka det enda pundet till Gud och säger: 'Herre, jag hade lärt känna dig såsom en sträng man som vill skörda, där du icke har sått, och inbärga, där du icke har utstrött; och av fruktan för dig gick jag bort och gömde ditt pund i jorden. Se, här har du, vad dig tillhör.' Då svarade Hans herre och sade till honom: 'Du onde och late tjänare, du visste, att jag vill skörda, där jag icke har sått, och inbärga, där jag icke har utstrött? Då borde du också hava satt in mina penningar i en bank, så att jag hade fått igen mitt med ränta, när jag kom hem.'" (Matt. 25: 24-27.)

Denne onyttige tjänare var inte okunnig om Guds planer, men han satte sig i sinnet att omintetgöra Guds avsikter, i det att han anklagade Honom för orättvisa när han krävde att de åt honom anförtrodda punden skulle ha förmerats. Precis samma klagan och knot görs av en stor klass rika människor, som bekänner sig tro sanningen. Likt den otrogne tjänaren är de rädda för att det kommer att ställas anspråk på de pund som Gud gett dem, att Gud skulle använda dem för att sprida sanningen. Därför binder de dem genom att investera dem i jordiska värdesaker och gömmer dem i världen, och på så sätt binder de dem så fast att de inte har någonting, eller närmast ingenting, att investera i Guds verk. De har faktiskt gömt dem av fruktan för att Gud skulle göra anspråk på en del av kapitalet eller "räntan därav". När Herren frågar efter de medel, som Han lånat dem, kommer de med motbjudande ursäkter varför de inte har satt in medlen i "banken", genom att investera dem i Herrens verk för att underhålla detta.

(387) Den som försingrar Herrens egendom, förlorar inte endast pundet som Gud lånat honom, men han förlorar också det eviga livet. Om honom sägs följande: "Kasten den oduglige tjänaren ut i mörkret härutanför. Där skall vara gråt och tandagnisslan." (Matt. 25:30.) Den trogne tjänaren, som investerar sina pengar i Guds verk för att frälsa människor, använder sina medel till Guds förhållande och får ta emot Mästarens berömmelse: "Rätt så, du gode och trogne tjänare. När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din Herres glädje." (Vers 21.) Vad kommer Herrens glädje att bestå av? Jo, glädjen att se människor frälsta i härlighetens rike. "Honom, som i stället för att taga den glädje, som låg framför honom, utstod korssets lidande och aktade småleken för intet och som nu sitter på högra sidan om Guds tron." (Hebr. 12: 2.)

Tanken på förvalterskapet borde ha en praktisk tillämpning på allt Guds folk. Liknelsen om punden, om den förstås rätt, kommer att driva ut den begärelse som Gud kallar för avguderi. Praktisk välgörenhet ger andligt liv till tusentals bekännande namnkristna, vilka nu sörjer över sitt mörker. Det skall förvandla dem från själviska, begärelsefyllda mammontillbedjare till ivriga, trogna Kristi medarbetare för att frälsa syndare.

Sjelva frälsningsplanens grundval är offer. Jesus lämnade de himmelska boningarna och blev fattig, för att vi genom Hans fattigdom skulle göras rika. Alla som delar denna frälsning, vilken köpts åt dem med ett så oändligt offer som Guds Son, kommer att följa den stora Förebildens exempel. Kristus var den stora hörnstenen, och därför måste vi bygga på den grunden. Varenda en av oss måste ha självförnekelsens och självuppoffringens anda. Kristi liv på jorden var osjälviskt. Det kännetecknades av förödmjukelse och offer. Skall människor, som blivit delaktiga av den stora frälsning, som Jesus kom från himmelen för att ge dem, vägra att följa sin Herre, och dela Hans självförnekelse och offer? Kristus säger: "Jag är vinträdet, I ären grenarna." (Joh. 15: 5.) "Var gren i mig, som icke bär frukt, den tager han bort; och var en gren som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt." (vers 2.) Den viktigaste och vitalaste principen, är att den sav som flyter genom vinträdet, också ger näring åt grenarna, för att de må växa och bära frukt. Är (388) tjänaren större än sin Herre? Skall världens Återlösare praktisera självförnekelse och offer i vårt ställe, och medlemmarna av Kristi kropp praktisera efterlåtenhet mot sig själva? Självförnekelse är det principiella villkoret för lärjungaskap.

"Därefter sade Jesus till sina lärjungar: om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följ han mig.'" (Matt. 16: 24.) Jag har gått före er på självförnekelsens väg. Jag kräver inget av er, mina efterföljare, utom det som jag, er Herre, har gett er ett exempel på i mitt eget liv.

Världens Frälsare besegrade Satan i frestelsens öken. Han segrade för att visa människan hur hon kan segra. Han förklarade detta i Nasarets synagoga: "Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de

förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren." (Luk. 4: 18, 19.)

Det stora verk som Jesus omtalade att Han hade kommit för att genomföra, har Han även anförtrött åt Sina efterföljare på jorden. Kristus såsom huvudet leder oss i frälsningens stora verk och uppmanar oss att följa i Hans fotspår. Han har gett oss ett världsomfattande budskap. Denna sanning måste nå ut till alla nationer, tungomål och folk. Satans makt skulle komma att ifrågasättas, och Han skulle besegras av Kristus och även av Hans efterföljare. Ett vittomfattande krig måste hållas igång mot mörkrets makter och för att detta skulle kunna utföras med framgång, krävs medel. Gud har aldrig avsett att sända medel direkt från himmelen, men Han ger dem i Sina efterföljares händer såsom pund för att användas i just denna avsikt att uppehålla striden.

Han har gett Sitt folk en plan för hur dessa medel skall ges i tillräckligt hög grad för att detta företag skall vara självunderhållande. Guds plan i tiondesystemet är vacker i sin enkelhet och jämlikhet. Alla kan ta del i det med tro och tillförsikt, ty det är av gudomligt ursprung. I det förenas enkelhet och nytta, och det kräver inte heller en hög kunskap att förstå hur det skall praktiseras. Alla kan känna att de har en del i att bära frälsningens dyrbara (389) verk framåt. Varje människa kan bli en Herrens skattmästare och bli ett redskap i att möta behoven i Herrens skattkammare. Aposteln säger: "Var och en av eder må spara ihop, vad han får tillfälle till." (1 Kor. 16:2.)

Ett stort syfte fullföljs genom detta system. Om alla skulle acceptera det, skulle var och en bli en outtröttlig och trogen skattmästare åt Gud, och därför skulle det aldrig saknas medel till att förverkliga förkunnelsen av det sista varningens budskap till världen. Herrens skattkammare skulle vara fylld, om alla praktiserade detta system, och givarna skulle inte lämnas fattigare. Genom varje investering skulle de bli mer och mer förenade med sanningen för vår tid. De kommer att spara "åt sig skatter, som kunna bli en god grundval för det tillkommande, så att de vinna det verkliga livet". (1 Tim. 6:19.)

Allteftersom de uthålliga och systematiska arbetarna ser, att avsikten med de goda ansträngningarna är att ge näring åt kärleken till Gud och medmänniskor, och att deras personliga ansträngningar vidgar området för deras användbarhet, kommer de att förstå, att det ligger en stor välsignelse i att vara Kristi medarbetare. Den kristna församlingen i allmänhet förnekar Guds krav på dem, att ge gåvor av det de äger för att underhålla striden mot det moraliska mörkret som överflödar i världen. Guds verk kommer aldrig att gå framåt, som det skulle, förrän Kristi efterföljare blir aktiva och nitiska arbetare.

Varje enskild medlem i församlingen skulle känna, att den tro som han bekänner sig till, är en verklighet och att alla skulle vara oegennyttiga arbetare. En del män känner att de måste opponera sig därför att Guds verk utbreddes och det är efterfrågan på pengar. De säger att det inte finns något slut på kraven på pengar. Det ena projektet efter det andra som kräver hjälp uppstår. Till sådana skulle jag vilja säga, att vi hoppas, att Guds verk kommer att vidgas så att det blir allt fler tillfällen, och talrikare och mer allvarliga

kallelser från Herrens skattkammare om underhåll för att fullfölja uppgiften.

Om det systematiska givandets plan hade omfattats av var och en och tillfullo genomförts, skulle det ha varit ett ständigt (390) förråd i skattkammaren. Inkomsterna skulle flyta in likt en ständig ström, som hela tiden fyllde välgörenhetens källor till brädden. Att ge gåvor är en del av evangeliet. Är det inte så, att när vi begrundar det oändliga pris, som betalats för vår återlösning, lägger det ekonomiska förpliktelser på oss, såväl som krav på att alla våra krafter helgas i Mästarens tjänst?

Vi har en skuld att betala till Mästaren en gång när Han skall säga: "Gör räkenskap för din förvaltning." (Luk. 16: 2.) Om människor föredrar att åsidosätta Guds anspråk och att gripa efter och själviskt behålla allt det Han ger dem, kommer Han att vara tyst i nuet och fortsätta att ofta pröva dem genom att öka Sina gåvor och låta Sina välsignelser komma dem till del. Dessa människor kanske kan gå vidare och ta emot människors ära utan någon anmärkning från församlingen. Men en dag kommer Herren att säga: "Gör räkenskap för din förvaltning." Kristus säger: "Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det haven I ej heller gjort mot mig." (Matt. 25: 45.) "I ären icke edra egna, I ären ju köpta och betalning är given." Ni är ansvariga för att Gud blir förhärligad med era medel såväl som genom er kropp och ande, vilka tillhör Honom. "Ni är köpta med ett pris", inte med "förgängliga ting, med silver eller guld", "utan med Kristi dyra blod". Han begär en återbetalning av de gåvor som Han anförtrött åt oss, för att hjälpa till i människors frälsning. Han har gett Sitt eget blod, men Han begär vårt silver. Det är genom Hans fattigdom som vi har gjorts rika. Vägrar vi att ge Honom tillbaka Hans egna gåvor?

Gud är inte beronde av människan för att underhålla Sitt verk. Han kunde ha sänt medel från himmelen för att fylla Sin skattkammare, om Han i Sin försyn hade sett att detta skulle ha varit det bästa sättet för människan. Han kunde ha tänkt ut sätt varigenom änglarna skulle ha sänts att förkunna sanningen för världen, utan det mänskliga redskapet. Han kunde ha skrivit sanningen på himlarna och låtit dem i levande bokstäver förkunna för världen Hans fordringar. Gud är inte beroende av människans guld och silver. Han säger: "Mina äro alla skogens djur, boskapen på de tusende bergen. .. Om jag hungrade, skulle jag icke säga dig det; ty min är jordens krets med allt vad (391) därpå är." (Ps, 50: 10, 12.) Vilka behov det än må finnas för våra sändebud när det gäller att leda Guds verk framåt, har Han med avsikt ordnat allt för vårt bästa. Han har ärat oss genom att göra oss till Sina medarbetare. Han har föreskrivit det nödvändigt för människor att samarbeta med Honom, för att de fortsättningsvis skulle öva sig i att göra gott.

Gud har i Sin visa försyn låtit de fattiga finnas ibland oss, på det att vi, då vi ser de olika formerna av brist och lidande i världen, skulle prövas och ledas in i en sådan situation att vi kunde utveckla en kristen kataktär. Han har låtit de fattiga finnas ibland oss för att vi skall lära oss kristen sympati och kärlek.

Syndare som försmäktat av brist på kunskap, kommer att lämnas i mörker och okunnighet om inte människor ger dem sanningens ljus. Gud sänder inte änglar från himmelen för att göra det arbete, som Han har gett människan att utföra. Han har gett alla en uppgift, just för att Han skall pröva dem och låta dem uppenbara sin sanna karaktär. Kristus låter de fattiga finnas ibland oss som Sina representanter. "Jag var hungrig", säger han, "och I gåven mig icke att äta; jag var törstig, och I gåven mig icke att dricka." (Matt. 25:42.) Kristus identifierar Sig själv med den lidande mänskligheten genom de personer som lider. Han gör deras behov till Sitt eget och tar deras nöd till Sitt eget bröst.

Den fördärvade världens moraliska mörker vädjar till kristna människor att göra personliga ansträngningar, att ge av sina medel och sitt inflytande, för att de skall bli lika Hans avbild, Han som hade eviga rikedomar, men ändå för vår skull blev fattig. Guds Ande kan inte förbli hos sådana till vilka Han sänt sanningens budskap men som nästan måste tvingas innan de känner sin plikt att vara Kristi medarbetare. Aposteln inskärper givandets plikt utifrån högre motiv än bara mänskliga sympatier, därför att känslorna berörts. Han inskärper principen att vi skulle arbeta osjälviskt med blicken riktad på att förhålliga Gud.

Bibeln begär av de kristna, att de skall träda in i en (392) plan för aktiv godhet som ständigt övar dem i att intressera sig för sina medmänniskors frälsning. Den moraliska lagen inskärper helighållandet av sabbaten, vilken inte var en börda, utom när lagen överträdades och människor dömdes till det straff som överträdelsen fordrade. Tiondesystemet var ingen börda för dem som inte avvek från planen. Det system som gavs till hebréerna har inte ersatts eller avskaffats av Honom som är dess upphovsman. I stället för att ha satts ur funktion, skulle det genomföras mera fullständigt och utvidgas, liksom frälsningen enbart genom Kristus ännu mera fullkomligt skulle föras fram i ljuset i den kristna tidsåldern.

Jesus tillkännagav för den lagkloke, att villkoren för honom att få evigt liv var att han i sitt liv skulle genomföra de särskilda fordringar som lagen hade, vilka bestod i att älska Gud av hela sitt hjärta, all sin själ, allt sitt förstånd och av all sin kraft och sin nästa såsom sig själv. När det förebildliga offersystemet upphörde vid Kristi död, stod den ursprungliga lagen oförändrad, den som hade ingravats på stentavlorna, därför att den framhåller fordringar på människan under alla tider. I den kristna tidsåldern har människans plikter inte begränsats, utan blivit mera klarlagda och enkelt uttryckta.

Eftersom evangeliet skulle nå längre och spridas ännu mer, fordrades större satsning för att underhålla striden efter Kristi död, och detta gjorde lagen om givandet till en ännu mera pockande nödvändighet än under den hebreiska förvaltningen. Nu fordrar Gud, inte mindre, utan större gåvor än under någon annan period i vår världs historia. Den princip som Kristus lade fram är att gåvorna och offren skulle vara i proportion till det ljus och de välsignelser vi fått njuta av. Han har sagt: "Var och en, åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket vardas utkrävt, och den som har blivit betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera." (Luk. 12:48.)

De första lärjungarna besvarade den kristna tidsålderns välsignelser genom godhetens och kärlekens gärningar. Utgjutelsen av Guds Ande efter att Kristus hade lämnat sina lärjungar och uppfarit till himmelen ledde till självförnekelse och självuppoffring för andras frälsning. När de heliga i Jerusalem var i nöd, skrev Paulus till de hednakristna när det gällde godhetens gärningar och sade: "Ja, då I nu utmärken eder i alla stycken: i tro, i tal, i kunskap, i (393) allsköns nit, i kärlek, den kärlek, som av eder har blivit oss bevisad, så mån I se till, att I också utmärken eder i detta kärleksverk." (2 Kor. 8:7.) Här ställs kärleksgärningar vid sidan av tro, kärlek och kristet nit. De som tror att de kan vara goda kristna och stänga till sina öron och hjärtan för Guds kallelse till frikostigt givande, lever i en fruktansvärd förvillelse. Det finns sådana, som bekänner sig älska sanningen, och så långt som det gäller ord, har intresse av att se sanningen spridas, men som inte gör något för dess spridning. Sådana människors tro är död, därför att den inte fullkomnas genom gärningar. Herren har aldrig gjort ett sådant misstag som att omvända en människa och lämna henne under girighetens makt.

Tiondesystemet går tillbaka ända bortom Mose tid. Det fordrades att människorna skulle offra gåvor till Gud för religiösa ändamål innan ett bestämt system gavs till Mose, ja, ända så långt tillbaka som på Adams tid. De skulle visa att de fogade sig efter Guds fordringar, genom att frambara sina offer såsom uppskattning av Hans nåd och välsignelser. Detta fortsatte under efterkommande generationer och genomfördes också av Abraham, som gav tionde till Melkisedek, som var präst åt Gud den högste. Samma principer existerade på Jobs tid. När Jakob, som en flyktling och en utfattig vandrare, kom till Betel och ensam och övergiven lade sig ned om natten med en sten som sin kudde, gav han där ett löfte till Herren: "Av allt vad du giver mig skall jag giva dig tionde." (1 Mos. 28: 22.) Gud tvingar inte människor att ge. Allt vi ger måste vara frivilligt. Han vill inte ha Sitt förråd förökad med ofrivilliga gåvor. Herren ville leda människan in i en innerlig gemenskap med Sig själv och in i ett förhållande av sympati och kärlek till Sina medmänniskor, genom att lägga på henne ansvarshandlingar, som skulle motverka själviskheten och förstärka hennes kärlek till Gud och människan. Gud hade sett att ett systematiskt givande var det bästa för människan som "har lätt för att vara självisk och stänga sitt hjärta för generösa handlingar. Herren fordrar att de gåvor som ges vid bestämda tillfällen, skall ordnas så att givandet blir en vana och godheten upplevs vara en kristen plikt. Det sinne som öppnas genom en gåva, bör inte få tid att bli själviskt kallt och att stängas till innan nästa gåva ges. Det bör bli en kontinuerlig (394) ström som flyter, och på så sätt hålla denna kanal öppen genom godhetens handlingar.

När det gäller den mängd som Gud fordrar, har Han specificerat den såsom en tiondel av inkomsten eller avkastningen. Sedan lämnas detta till människans samvete och goda hjärta, som i sin bedömning av tiondesystemet skall ha fritt spelrum. Även om det lämnas fritt för samvetet, har planen lagts fram och definierats tillräckligt för alla. Inget tvång behövs.

Gud inbjöd människorna under den mosaiska hushållningen att ge en tiondel av sin inkomst eller

avkastning. Han överlämnade i deras förvaltning detta livets goda, pund som skulle förvaltas och ges tillbaka till honom. Han har fordrat en tiondel, och Hans anspråk är det minsta som människan kan återföra till Honom. Han säger: Jag ger dig nio tiondelar, på samma gång som Jag fordrar en tiondel, ty den är Min. När människor undanhåller en tiondel, rövar de från Gud. Syndoffer, spisoffer och tackoffer fordrades också förutom en tiondel av inkomsten.

Allt det som undanhålls av det Gud fordrar - tionden av inkomsten och avkastningen - antecknas i himmelens böcker såsom röveri. Det innebär att bedra sin Skapare, och när denna försummelsesynd läggs fram för dem, är det inte nog för dem att förändra den inställning de haft och från den stunden börja med den rätta principen. Detta kommer inte att rätta till de siffror, som finns i de himmelska böckerna för förskingring av den egendom som anförtrotts åt dem att förvalta, för att återföras till Utlånaren. Ånger och bättring fordras för det orätta handlingssättet mot Gud och den grundläggande otacksamheten.

”Menen I då, att en människa får röva från Gud? Ty I röven ju från mig. Åter frågen I: 'På vad sätt hava vi rövat från dig?' Jo, i fråga om tionden och offergården. Förbannelse har drabbat eder, men ändå röven I från mig, så många I ären, Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröven så, hurudan jag sedan bliver, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse." (Mal. 3: 5-10.) Ett löfte har här getts att om full tionde förs till förrådshuset, kommer Guds välsignelser att utgjas över de lydiga.

(395) "Jag skall näpsa gräshopporna för eder, så att de icke mer fördärva eder frukt på marken; ej heller skola edra vinträd mer slå fel på fältet, säger Herren Sebaot. Och alla folk skola prisa eder sälla, ty edert land skall då vara ljuvligt, säger Herren Sebaot." (Verserna 11, 12.) Om alla som bekänner sig till sanningen skulle söka nå upp till Guds fordringar i att ge en tiondel, vilken Gud säger är Hans, kommer Guds förrådshus att på ett överflödande sätt förses med medel till att genomföra det stora frälsningsverket för människan. Gud ger människan nio tiondelar, när Han på samma gång gör anspråk på en tiondel för Sina heliga avsikter, på samma sätt som Han har gett människan sex dagar för sitt eget arbete och har reserverat och satt åt sidan den sjunde dagen för Sig själv. Ty liksom sabbaten är tiondelen av avkastningen helig, Gud har reserverat den för Sig själv.

Han skall genomföra Sitt verk på jorden med avkastningen av de medel som Han har anförtrott åt människan, Gud fordrade av Sitt folk fordom tre årliga sammankomster. "Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför Herrens, din Guds, ansikte på den plats som han utväljer: vid det osyrade brödets högtid, vid veckohögtiden och vid lövhyddohögtiden. Men med tomma händer skall ingen träda fram inför Herrens ansikte, utan var och en skall giva, vad hans hand förmår, alltefter måttet av den välsignelse som Herren, din Gud, har givit dig." (5 Mos. 16: 16, 17.) Inte mindre än en tredjedel av deras inkomster avskildes till heliga och religiösa ändamål.

Närhelst Guds folk, i vilken tid av vår världs historia det än må ha varit, villigt och glatt har genomfört Hans plan, när det gäller systematiska kärleksgärningar, gåvor och offer, har de upplevt det säkra löftet om att framgång skulle åtfölja allt deras arbete, i de proportioner som de har varit lydiga Hans fordringar. När de erkände Guds anspråk och gick in under dem, i det att de ärade Honom med sina tillgångar, fylldes deras lador med överflöd. Men när de rövade tionde och offer från Gud, blev de nogsam medvetna om att de inte endast rövade från Honom, utan även från sig själva, ty Han begränsade Sina välsignelser till dem i samma proportion som deras offer begränsades till Honom.

(396) En del påstår att dessa noggranna lagar var bindande endast för hebréerna. Men detta var inte en börda för dem som älskade Gud. Det var endast när deras själviska natur stärktes av att undanhålla detta, som människorna förlorade de eviga tingen ur sikte och värderade de jordiska skatterna mer än att vinna människor. Det finns ännu mer angelägna nödvändigheter som åläggs Guds Israel i de yttersta dagarna än det var för det forna Israel. Det finns ett stort och viktigt verk som måste utföras på en mycket kort tid. Gud har aldrig avsett att tiondesystemets lag skulle sättas ur funktion bland Hans folk. Han avsåg i stället att offervillighetens anda skulle vidgas och fördjupas för detta avslutande verk.

Systematiskt givande borde inte göras till ett systematiskt tvång. Det är frivilliga offer, som är Gud välbehagliga. Sann kristen kärleksverksamhet springer fram från den tacksamma kärlekens princip. Kärlek till Kristus kan inte existera utan en likvärdig kärlek till dem för vilka Han kom till denna värld för att återlösa. Kärlek till Kristus måste vara den förhärskande principen i hela vår varelse, vilken styr alla känslor och leder all vår energi. Återlösningens kärlek borde väcka alla ömma känslor och all den självuppoffringens hängivenhet, som överhuvudtaget kan finnas i ett människohjärta. När detta är fallet, behövs inte hjärteknipande appeller för att bryta igenom själviskheten och väcka människors slumrande sympatier för att kalla fram godhetens offervilja för sanningens dyrbara sak.

Jesus har köpt oss med ett oändligt offer. Alla våra gåvor och vårt inflytande tillhör verkligen vår Frälsare och borde helgas till Hans tjänst. Genom att göra detta visar vi vår tacksamhet för att vi har blivit befriade från syndens slaveri genom Kristi dyrbar", blod. Vår Frälsare verkar ständigt för oss. Han har uppfarit genom himlarna och beder för oss genom att frambara Sitt eget blod. Han beder inför Sin Fader och påminner om korsfästelsens ångest och höjer Sina sårmärkta händer och beder för Sin församling att dess medlemmar skulle bevaras från att falla i frestelser.

Om våra förnimmelser kunde väckas till att fatta vår Frälsares underbara verk för vår frälsning, skulle en djup och (397) ivrig kärlek brinna i våra hjärtan. Vår slöhet och kalla likgiltighet skulle då skrämja oss. Fullständig hängivenhet och kärlekens verk, drivet av tacksam kärlek, skulle ge det minsta villiga offer en gudomlig väldoft, som gör den ringa gåvan värdefull. Men efter det att vi villigt överlätit till vår Återlösare allt vi kan ge, även om det är

aldrig så värdefullt för oss, kommer allt det vi offrat ändå att tyckas oss vara mycket otillräckligt och smått, om vi tänker på vår tacksamhetsskuld till Gud sådan den verkligen är. Men änglarna tar dessa offer, vilka för oss ser torftiga ut, och lägger fram dem såsom ett väldoftande offer inför tronen och de tas emot.

Vi som Kristi efterföljare, fattar inte vår verkliga ställning. Vi har inte en korrekt syn på vårt ansvar såsom Kristi lejda tjänare. Han har i förväg utbetalat lönen genom Sitt lidande och utgjutit Sitt blod för att binda oss i villig tjänst för Honom. Allt det goda vi har är ett lån från vår Frälsare. Han har gjort oss till Sina förvaltare. Vårt minsta offer, vår ringaste tjänst, gjord i tro och kärlek, blir helgade gåvor till att vinna människor för Mästarens tjänst och främja Hans ära. Kristi rikets tillväxt borde vara vårt främsta intresse. De som sätter sina nöjen och själviska intressen såsom sitt livs huvudsyften, är inte trogna förvaltare.

De som förnekar sig själva för att göra gott för andra, och helgar sig själva och allt det de har för Kristi tjänst, skall få uppleva den lycka som den själviska människan förgäves söker. Vår Frälsare sade: "Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke försakar allt vad han äger." (Luk. 14: 33.) Den kristna kärleken "söker icke sitt eget". Det är frukten av den osjälviska kärleken och godheten, som karakteriserade Kristi liv. Med Guds lag i våra hjärtan kommer den att leda "Våra egna intressen till lydnad för höga och eviga intressen. Kristus uppmanar oss att först söka Guds rike och Hans rättfärdighet. Detta är vår första och främsta plikt. Vår Mästare har uttryckligen varnat Sina tjänare för att samla skatter på jorden. Ty när de gör det skall deras hjärtan syssla med jordiska ting hellre än med himmelska. Det är här som många stackars människor har lidit (398) skeppsbrott i tron. De har gått rätt emot Herrens uttryckliga förordning, och har låtit kärlek till pengar vara den härskande drivkraften i livet. De är omätliga i sina ansträngningar att samla medel. De är lika mycket förgiftade i sin sjuka längtan att samla rikedomar, som den onyktre är av sin sprit.

Många kristna glömmar att de är sin Mästares tjänare, och att de själva, deras tid, och allt det de har tillhör honom. Många frestas, och majoriteten besegras, av de förvillande lockelser som Satan framställer att investera sina pengar i, där de kommer att ge den största återbärningen i kronor och ören. Det finns endast få som tänker på de bindande krav som Gud har på dem, och som gör det till sin främsta uppgift att tillgodose Hans verks nödvändiga behov och som låter sina egna komma därefter. Det är endast få som investerar i Guds verk i förhållande till sina tillgångar. Många har placerat sina pengar i företag, som de måste sälja innan de kan investera i Guds verk och på så sätt använda dem på ett praktiskt sätt. De gör detta till en ursäkt när de endast gör litet för Återlösarens sak. De har lika effektivt begravt sina pengar i jorden, som mannen i liknelsen hade gjort. De berövar Gud den tiondel, Han gör anspråk på som Sin egen, och när de rövar från Honom fråntar de sig själva de himmelska skatterna.

Det systematiska givandets plan är inte tung för någon enda människa. "Vad nu angår insamlingen till de heliga, så mån I förfara på samma sätt, som jag har förordat för

församlingarna i Galatien. Var och en av eder må spara ihop, vad han får tillfälle till, och på första dagen i var vecka må han lägga av detta hemma hos sig, så att insamlingen icke göres först vid min ankomst." (1 Kor. 16: 1-2.) De fattiga utestängs inte från förmånen att ge. De, lika väl som de rika, kan ta del i detta arbete. Den undervisning som Kristus gav, när det gällde den fattiga änkans två skärvar, visar oss att den fattiges minsta, frivilliga offer, om det ges av ett kärleksfyllt hjärta, är lika acceptabelt som den rikets största donationer.

I helgedomens vågskål bedöms de fattigas gåvor, givna av kärlek till Kristus, inte av den mängd som ges, men efter den kärlek som (399) ligger bakom offret. Jesu löften kommer lika säkert att förverkligas för den frikostige, fattige mannen, som endast har litet att offra, men som ger det frikostigt, såväl som för den rike mannen som ger av sitt överflöd. Den fattige mannen offrar det lilla han har, ett offer som han verkligen känner av. Han försakar verkligen något av det som han skulle behöva för sitt eget uppehälle, medan den som är rik ger av sitt överflöd och inte känner någon brist, och inte försakar något som han verkligen behöver. Därför ligger det något heligt i den fattige mannens offer, som inte finns i den rike mannens gåva, ty den rike ger endast av sitt överflöd. Guds försyn har sett till att hela planen för systematisk kärleksverksamhet är till nytta för människan. Hans omtänksamhet är aldrig överksam.. Om Hans tjänare tar vara på de tillfällen Hans försyn öppnat för dem, skulle alla vara aktiva arbetare.

De som undanhåller sina medel från Guds förrådshus, och samlar dem "på kistbotten" för att barnen skall få dem, sätter sina barns andliga intressen på spel. De ställer sina medel, vilka har varit en stötesten för dem själva, i barnens väg så att de kan snubbla över dem och gå i fördärvet. Många gör ett stort misstag när det gäller detta livets goda. De menar sig vara ekonomiska, och håller borta från sig själva och andra det goda de kunde ha fått ta emot genom ett rätt bruk av de medel, som Gud har lånat dem, men i stället har de blivit själviska och snåla. De försummar sina andliga intressen och stannar upp i sin religiösa tillväxt, allt på grund av sina samlade rikedomar, som de inte kan använda. De lämnar vad de har till sina barn, och i nio fall av tio blir det en ändå större förbannelse för deras arvingar än det har varit för dem själva. Barn som litat till sina föräldrars ägodelar, misslyckas ofta att göra livet till en framgång, och misslyckas vanligen fullständigt att tillförsäkra sig det eviga livet.

Det allra bästa arv som föräldrar kan ge till sina barn är förmågan att kunna arbeta, och föredömet i ett liv som är karakteriserat av osjälvisk välgörenhet. Genom ett sådant liv, visar de pengarnas verkliga värde, att de endast kan uppskattas för det goda som de kan åstadkomma genom att tillgodose sina egna behov och andras nödtorft, och hjälpa till att föra Guds verk vidare.

(400) En del är villiga att ge efter vad de har och känner att Gud inte har några anspråk på dem, därför att de inte har så stora penningssummor. De har inga inkomster som de kan undvara något av, sedan deras familjer har fått det allra nödvändigaste. Men det finns många av denna klass som kunde ställa frågan till sig själva; ger jag efter vad jag

kunde ha haft? Gud menade att deras kroppskrafter och sinne skulle användas. En del har inte ansträngt sig till det yttersta av den förmåga som Gud har gett dem. Gud har ämnat att människan skall arbeta. Det sammanfördes visserligen med förbannelsen, men endast därför att synden gjorde det nödvändigt. För människans fysiska, mentala och moraliska välbefinnande är en nyttig arbetsinsats nödvändig. "Varen därför inte tröga när det gäller nit", är den uppförda som den inspirerade aposteln Paulus ger.

Ingen person, han må vara fattig eller rik, kan förhålliga Gud genom ett liv i slöhet. Det kapital som många fattiga har är tid och fysiska krafter, och detta slösas ofta bort därför att de älskar goda dagar och vill leva i bekymmersfri lättja, och därigenom har de inte någonting att ge till Herren i tionde och offergåvor. Om kristna människor brister i vishet att arbeta på det bästa sättet och att med omdöme använda både fysiska och mentala krafter, borde de vara så pass ödmjuka till sitt sinne, att de kan ta emot råd från medkristna, så att deras omdöme kunde ersätta deras brister. Många fattiga människor, som nu är belåtna med att ingenting göra för sina medmänniskors bästa, och för att hjälpa till i Guds verk kunde göra mycket om de ville. De är lika ansvariga inför Gud för sina fysiska krafters kapital, som den rike mannen är för sina penningar.

En del som borde ha pengar att ge till Guds förrådshus vill i stället bara ta emot därifrån. Det finns många som nu är fattiga, som skulle kunna förbättra sitt tillstånd genom att med omdöme bruka sin tid och genom att avhålla sig från sina böjelser att ge sig in i spekulationer för att på så sätt få pengar på ett lättare sätt än genom tålmodigt och uthålligt arbete. Om de som inte har gjort sitt liv till en framgång vore villiga att ta emot undervisning, kunde de träna sig själva till självförnekelsens vanor och en (401) strikt ekonomi, och därmed få tillfredsställelsen att vara givare i stället för mottagare av kärleksgåvor. Det finns många lata tjänare. Om de skulle göra vad som stod i deras förmåga, skulle de erfara så stora välsignelser i att hjälpa andra, att de verkligen skulle förstå att "det är saligare att giva än att taga".

Rätt inriktad godhet påverkar människors mentala och moraliska kraft, i det att de inspireras till den mest hälsobringande verksamhet för att välsigna de behövande och att påskynda Guds verk. Om de som har medel kunde förstå, att de har ansvar inför Gud för varje krona de förbrukar, skulle deras förmodade behov vara mycket mindre. Om samvetet vore vaket skulle det varna för onödiga utlägg, för att tillfredsställa aptiten, stoltheten, fåfängan och kärlek till nöjen, och det skulle rapportera det som slöseri med Guds pengar, vilka skulle ha använts till Hans verk. De som undan för undan slösar bort Guds medel måste göra räkenskap för detta inför sin Mästare.

Om bekännande kristna använde mindre av sina rikedomar till att smycka sin kropp, försköna sina hus, och mindre för onödiga utgifter och hälsofördärvande överflöd på sina bord, skulle de kunna lägga mycket större summor på Herrens altare. De skulle på så sätt kunna handla som sin Återlösare, som lämnade himmelen, Sina rikedomar och Sin härlighet, och för vår skull blev fattig för att vi

skulle få eviga skatter. Om vi är för fattiga att noggrant ge Gud tionde och de offer som Han väntar, är vi förvisso alltför fattiga att klä oss i dyrbara kläder och äta i överflöd, ty på så sätt förlösar vi Herrens pengar i skadliga eftergifter och till att behaga och förhålliga oss själva. Vi borde noggrant fråga oss själva vilka skatter vi har tillförsäkrat oss i Guds rike? Är vi rika inför vår Gud?

Jesus gav Sina lärjungar en lärorik undervisning när det gäller begärelsen: "Det var en rik man, vilkens åkrar buro ymniga skördar. Och han tänkte vid sig själv och sade: 'Vad skall jag göra? Jag har ju icke rum nog för att inbärga min skörd.' Därefter sade han: 'Så vill jag göra: jag (402) vill riva ned mina lador och bygga upp större, och i dem skall jag samla in all min gröda och allt mitt goda. Sedan vill jag säga till min själ: Kära själ, du har mycket gott förvarat för många år; giv dig nu ro, ät, drick och var glad.' Men Gud sade till honom: 'Du dåre, i denna natt skall din själ utkrävas av dig; vem skall då få, vad du har samlat i förråd?' Så går det den som samlar skatter åt sig själv, men icke är rik inför Gud." (Luk. 12: 16-21.)

Livets längd och lycka beror inte på mängden av jordiska ägodelar. Den okloke, rike mannen hade, i sin stora själviskhet, lagt upp skatter för sig själv, som han inte kunde använda. Han hade levt endast för sig själv. Han hade gått för långt med sin handel och hade gjort alltför fina affärer, men han hade inte haft något förbarmande med andra människor och inte någon kärlek till Gud. Han hade rövat från den faderlöse och änkan och lurat sina medmänniskor till att föröka sin boskap och sina ägodelar. Han kunde ha förvarat sina skatter i himmelen i "penningpungar som icke nötas ut", men genom sitt begär förlorade han båda världarna. De som ödmjukt använder de medel som Gud har anförtrott åt dem till Hans ära kommer att så småningom återfå sina skatter ur Mästarens hand med den välsignelsen: "Rätt så, du gode och trogne tjänare... Gå in i din Herres glädje." (Matt. 25: 21.)

När vi tänker på det oändliga offer som gjorts för människoslaktets frälsning kan vi inte annat än förvåna oss. När själviskheten gör anspråk på segern i människohjärtan, och de frestas att hålla tillbaka sin del av goda gärningar, borde de stärka sina rättsprinciper genom tanken att Han som var rik på himmelens ovärderliga skatter, vände sig bort därifrån och blev fattig. Han hade inte ens en plats som Han kunde kalla Sitt hem eller där Han kunde vila Sitt huvud. Hela detta stora offer gjordes för oss, för att vi skulle få del av de eviga rikedomarna.

Kristus valde att vandra självförnekelsens och offrets väg som alla Hans lärjungar måste färdas om de till sist skall bli upphöjda med Honom. Han lade på Sitt eget hjärta de bedrövelser som människor måste genomgå. Människorna i världen kan ofta bli tröga. De kan endast upptäcka jordiska ting, som förmörkar de himmelska tingens härlighet och värde. Människor är villiga att resa över land och hav för att få jordisk vinning och uthärda försakerelser och svårigheter för att uppnå sina mål, men vänder sig ändå bort från himmelens lockelser och ser inte något värde i de eviga tingen. Människor (403) som är jämförelsevis fattiga är vanligtvis de som gör det mesta för att underhålla Guds verk. De är generösa med det lilla de har. De har stärkt sina givmilda ingivelser genom

kontinuerlig frikostighet. När deras utgifter kom mycket nära summan av deras inkomster, hade deras begär efter jordisk rikedom ingen plats eller chans att förstärkas.

Men med många är det så, att när de börjar samla jordiska rikedomar, börjar de också att beräkna hur lång tid det kommer att ta för dem att komma i besittning av en bestämd summa. I sin iver att samla rikedom för sig själva, misslyckas de att bli rika inför Gud. Deras godhet håller inte jämna steg med deras insamlande. När deras längtan efter rikedom ökar, binds deras känslor till deras skatter. I samband med att deras ägodelar förökas, stärks också deras längtan efter mer, intill dess att de menar att tiondegivande till Herren är en hård och orättfärdig skatteutgift. I Ps. 62: 11 står det: "Om ock eder rikedom växer, så akten icke därpå." Många har sagt: "Om jag vore lika rik som den och den, då skulle jag öka mina gåvor till Guds skattkammare. Jag skulle inte göra någonting annat med min rikedom, än att använda den för att påskynda Guds verk." Gud har prövat en del av dessa genom att ge dem rikedom, men med rikedomen blev också frestelserna häftigare och deras. välgörenhet blev mindre än när de var fattiga. De greps även längtan efter större rikedom, som fyllde både deras sinnen och hjärtan så att de begick synden avgudereri.

Han som ger människor eviga rikedomar och det eviga livets salighet i Sitt rike såsom lönen för trogen lydnad, kan inte acceptera ett delat hjärta. Vi är mitt uppe i de yttersta dagarnas faror, då allting är ämnat att skilja sinnet från Gud och locka känslorna bort från Honom. Vår plikt kan endast urskiljas och uppskattas när vi ser den i ljuset som lyser från Kristi liv. På samma sätt som solen går upp i öster och rör sig mot väster, i det att den fyller jorden med ljus, på samma sätt kommer en Kristi efterföljare att vara ett ljus i denna världen. Han kan (404) gå ut i världen såsom ett klart och skinande ljus, för att de som är i mörker må bli upplysta och varnade genom de strålar som lyser ut ifrån Honom. Kristus säger till Sina efterföljare: "I ären världens ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg?" (Matt. 5: 14.)

Vårt stora Föredöme levde ett liv i självförnekelse. Kan då de som bekänner sig vara Hans efterföljare gå en annan väg, som står i tydlig kontrast till Hans? Frälsaren gav allt för en förlorad värld, i det att Han inte höll tillbaka någonting av Sig själv. Guds församling sover. Den är försvagad genom inaktivitet. Röster hörs från alla delar av världen: "Kom hit över och hjälp oss", men det finns ingen som rör sig för att besvara kallelsen. Det vi ser är en svag ansträngning då och då. Några få visar att de skulle vilja vara Mästarens medarbetare, men sådana lämnas ofta att arbeta ensamma. Det finns endast en missionär från vårt folk på hela det utländska missionsfältet.

Sanningen är mäktig, men den måste omsättas i handling. Det är inte tillräckligt att endast lägga pengarna på altaret. Gud kallar frivilliga människor att föra sanningen till andra nationer, tungomål och folk. Det är inte vårt antal och inte heller vår rikedom som kommer att ge oss en verklig seger, utan det är hängivenheten till verket, det moraliska modet, den ivriga kärleken till människor och det uttröttliga, aldrig svikande nitet.

Det finns många som har sett på den judiska nationen som ett folk och beklagat dem att de ständigt beskattades för att underhålla sin religion, men Gud som skapade människan och försåg henne med all den välsignelse hon kunde behöva, visste vad som var bäst för henne. Genom Hans välsignelse blev deras nio tiondelar värda mera för dem än hela summan utan Hans välsignelse. Om någon, genom själviskhet, rövade från Gud eller förde ett bristfälligt offer till Honom, kom olyckor och förluster över dem. Gud läser hjärtats avsikter. Han är bekant med människors avsikter och utmäter åt dem på Sin bestämda tid, det som de har gjort skäl för.

Det särskilda tiondesystemet grundades på en princip som är lika evig som Guds lag. Tiondesystemet var en välsignelse för judarna, annars skulle Gud inte ha gett det åt dem. På samma sätt kommer det att vara en välsignelse för dem som praktiserar (405) det till tidens slut. Vår himmelske Fader gav inte upphov till en systematisk välgörenhetsplan för att berika Sig själv, utan för att det skulle vara till en stor välsignelse för människan. Han såg att detta välgörenhetssystem var just det som människan behövde.

De församlingar som är mest systematiska och frikostiga då det gäller att underhålla Guds verk, är också de mest framgångsrika andligt sett. Sann givmildhet hos Kristi efterföljare förenar deras intresse med sin Mästare. I Guds handlingssätt med judarna och med Hans folk ända ned till tidens ände, väntar Han ett systematiskt givande som står i proportion till vars och ens inkomster. Frälsningsplanen lades genom Guds Sons oändliga offer. Ljuset som lyser från Kristi kors fördömer själviskhet och uppmuntrar till frikostigt givande. Vi skall inte beklaga oss när kallelserna ökar till att ge frikostigt. Gud har i Sin försyn kallat Sitt folk ut från deras begränsade verksamhet för att ge dem större uppgifter. Obegränsade ansträngningar fordras vid en tid när det moraliska mörkret övertäcker världen. Världslighet och begärelse håller på att förtära det viktigaste bland Guds folk. De borde förstå att det är Hans nåd som gör att efterfrågan på våra medel ökar. Guds ängel placerar godhetens handlingar mycket nära, eller vid sidan av bönen. Han sade till Kornelius: "Dina böner och dina allmosor hava uppstigit till Gud och äro i åminnelse hos honom." (Apg. 10: 4.)

I sin undervisning sade Kristus: "Haven I nu icke varit trogna, när det gällde den orätrådige Mamons goda vem vill då betro eder med det sannskyldiga goda?" (Luk. ;6:11.) Församlingens andliga hälsa och framgång är till en mycket hög grad beroende av dess systematiska givande. Det är likt livsblodet som måste flyta genom varelsen, och ge liv åt varje del av kroppen. Kärleken till våra medmänniskor ökar, ty genom självförnekelse och jagets offer förs vi in i ett närmare förhållande till Kristus, som för vår skull blev fattig. Ju mer vi investerar i Guds verk för att hjälpa till med människors frälsning, desto närmare kommer de våra hjärtan. Vore vi till antalet hälften så många, och alla hängivna arbetare, skulle vi ha en kraft som skulle skaka världen. Till den aktive arbetaren ger Kristus följande ord: (406) "Jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (Matt. 28:20.)

Vi kommer att möta opposition som utgår från själviska motiv och från skenhelighet och fördomar, ändå skall vi, med ett oförminskat mod och en levande tro, så vid alla vatten. Satans sändebud är farliga. Vi kommer att möta dem och måste bekämpa dem. Vårt arbete kan inte begränsas till vårt eget land. Världen är vårt fält och skörden är mogen. Den befallning som Kristus gav Sina lärjungar just innan Han uppfor var: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat." (Mark. 16: 15.)

Vi plågas uteslutande över att se en del av våra predikanter som kretsar omkring i församlingarna, och till synes anstränger sig något litet, men som nästan inte har någonting att visa fram från sitt arbete. Världen är vårt fält. Låt dem gå ut i den otroende världen och arbeta med att omvända människor till sanningen. Vi hänvisar våra bröder och systrar till Abrahams exempel, när han gick upp till Moria berg för att där offra sin ende son på Guds befallning. Här finner vi både lydnad och offer. Moses var i de kungliga palatsen, och en krona väntade på honom. Men han vände sig bort från det frestande lockbetet, och "genom tron försmådde Moses, sedan han hade blivit stor, att kallas Faraos dotterson. Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning; han höll nämligen Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen." (Hebr. 11: 24-26.)

Apostlarna räknade inte sina egna liv så dyrbara, men räknade det som en glädje att de var värdiga att utstå vanära för Kristi namns skull. Paulus och Silas upplevde förlusten av allt. De fick genomgå misshandel, och kastades på ett ofint sätt in på det kalla golvet i fångelsehålan, och placerades i en smärtsam ställning med fötterna fästa i stockar. Nådade grämelse och klagan fångvaktarens öron? O, nej! Från fångelsens inte hördes i nattens tystnad röster som lovade och prisade Gud. Dessa lärjungar uppmuntrades av en djup och ivrig kärlek för Återlösarens sak, som de fick lida för.

När Guds sanning fyller våra hjärtan, och påverkar våra känslor och styr våra liv, kommer också vi att räkna det som en glädje att få lida för sanningens sak. Inga fångelseväggar, inga (407) martyrredskap, kan då skrämja eller hindra oss i detta stora verk. Kom, o, min själ, till Golgata. Lägg märke till Guds Sons ödmjuka liv. Han var "en smärtornas man och förtrogen med krankhet". (Jes. 53: 3.) Se Hans vanära, Hans ångest i Getsemane, och lär vad självförnekelse är. Lider vi någon brist? Det gjorde Kristus - himmelens Majestät. Men Han var fattig för vår skull. Räknas vi bland de rika? Det gjorde Han. Men Han gick med på att för vår skull bli fattig för att vi genom Hans fattigdom skulle göras rika. I Kristus har vi självförnekelsen exemplifierad. Hans offer bestod inte i att lämna de himmelska, kungliga salarna, eller i att Han blev förhörd av ogudaktiga människor som en brottsling och förklarad skyldig, eller i att utlämnas att dö som en illgärningsman, utan i att bära hela världens syndaskuld. Kristi liv anklagar vår likgiltighet och kyla. Vi är nära slutet av nådatiden, när Satan arbetar med stor vrede, därför att han vet att hans tid är kort. Han verkar med orättfärdighetens bedrägliga förvillelse i dem som går förlorade. Striden har av vår store Ledare överlåtits i våra händer för att vi med kraft skall fortsätta den. Vi gör inte

en tjugondel av vad vi skulle göra om vi vore vakna. Verket tillbakahålls därför att många tycker om att ha det skönt och har brist på självförnekelsens anda på vilken vår Frälsare i Sitt liv gett oss ett föredöme.

Det behövs medarbetare åt Kristus, människor som känner behov även ökad och vidgad ansträngning. Våra tryckpressars arbete skulle inte få minska, utan fördubblas. Skolor skulle upprättas på olika platser för att utbilda och förbereda ungdom i deras arbete att sprida sanningen.

Redan har en stor del av tiden gått förlorad, och änglarna bär budskapet om vår försummelse till himmelen. Vårt sömninga och ohelgade tillstånd har gjort att dyrbara tillfällen, som Gud sänt till oss i de personer som var lämpade att hjälpa oss i vårt nuvarande behov, har gått förlorade. O, hur mycket behöver vi inte vår Hanna More att hjälpa oss just nu att nå andra nationer. Hennes omfattande kunskap om missionsfälten skulle ge oss tillgång till andra språkgrupper som vi inte nu kan (408) närma oss. Gud ledde denna gåva till oss för att vi skulle kunna möta vår nuvarande nödsituation, men vi uppskattade inte gåvan, och Gud tog henne ifrån oss. Hon vilar nu från sitt arbete, men hennes självuppoftande gärningar följer henne. Vi kommer att upptäcka att vårt missionsverk hålls tillbaka därför att vi brister i kunskap om hur vi skall vinna tillträde till olika nationer och språkområden på det stora skördefältet.

Vi känner ångest i vårt sinne därför att en del förmågor har gått förlorade för oss som vi nu kunde ha haft om vi hade varit vakna. Arbetare har hållits tillbaka från de vitnande skördefälten. Det åligger Guds folk att ödmjuka sina hjärtan inför Honom och i den djupaste förödmjukelse be Herren om förlåtelse för vår apatiska och själviska eftergift, och att be Honom utplåna de skamliga anteckningarna om våra försummade plikter och oanvända förmåner. När vi begrundar Golgatakorset, kommer den sanne kristne inte längre att tänka på att begränsa sina offer till det som inte kostar honom något och skall då få höra trumpetljudet:

Gå, arbeta i min vingård;
En dag skall du få vila.

Just vid Jesu himmelsfärd, pekade Han på skördefälten och sade till Sina efterföljare: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat." "I haven fått för intet så given ock för intet." (Matt. 10:8.) Skall vi inte förneka det själviska inom oss för att den skörd som håller på att gå förlorad skall kunna inbärgas?

Gud frågar efter våra förmågor, både vårt inflytande och våra pengar. Skall vi vägra att lyda? Vår himmelske Fader ger oss gåvorna och förväntar att få en del tillbaka, för att Han må pröva oss om vi är värdiga att få del av det eviga livets gåva.

Systematisk välgörenhet

Om alla, som Gud har gynnat med jordens rikedomar, följde Hans plan genom att troget ge en tiondel av alla sina inkomster och inte höll tillbaka sina syndoffer och tacksägelseoffer, skulle skattkammaren hela tiden (409) fyllas på. Välgörenhetsplanens enkelhet gör inte dess värde mindre, utan höjer genom sin inrättning Guds visdom till skyarna. Allt som bär den gudomliga prägeln förenar enkelhet med användbarhet. Om systematisk välgörenhet blev en allmängiltig ordning enligt Guds plan och tiondesystemet genomfördes lika noggrant av de rika som av de fattigare klasserna, skulle det inte finnas behov av upprepade och enträgna uppmaningar om att ge medel vid våra stora religiösa möten. Församlingarna har varit försumliga när det gäller att bevara den systematiska välgörenhetsplanen och resultatet har blivit en utarmad förrådskammare och avfällig församling.

”Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig. Ni säger: Vad har vi stulit från dig? Tionde och offergåvor. Förbannelse har drabbat er, ty ni och hela folket stjal ifrån mig. För in allt tionde i förrådshuset så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster, och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått. Och för er skull skall jag näpsa gräshopporna, så att de inte fördärvar frukten på marken. Inte heller skall vinstocken på fältet bli utan frukt, säger HERREN Sebaot.” (Mal. 3:8-11)

Gud har blivit bestulen på tionde och gåvor. Det är något fruktansvärt att vara skyldig till att hålla tillbaka något från förrådskammaren eller stjäla från Gud. Predikanter som förkunnar Ordet i våra stora församlingar känner till synden att försumma att ge Gud det som är Hans. De vet att Gud inte kommer att välsigna Sitt folk när de försummar Hans välgörenhetsplan. De försöker genom tydliga, praktiska predikningar väcka folket till att göra sin plikt och visa själviskhetens och begärets faror och syndighet. Sinnena överbevisas och själviskhetens isande köld bryts. Och när uppmaningen ges om att ge gåvor till Guds verk, väcks somliga genom mötenas gripande påverkan till att ge, som annars inte skulle ge något. Så långt det angår denna grupp har (410) vi sett goda resultat. Men under pressande kallelser känner många det djupast, vilkas hjärtan inte har varit frusna av själviskhet. De har samvetsgrant låtit sina medel flyta in för att främja Guds verk. Hela deras varelse sätts i rörelse av de allvarliga appeller som görs, och just dessa svarar, som kan ha gett allt som deras omständigheter i livet skulle kunna försvara.

Men dessa givmilda, helhjärtade troende, som väckts av ivrig kärlek till verket och en önskan att handla snabbt, tror att de själva förmår göra mer än vad Gud kräver av dem, innan deras duglighet har lamslagits i andra riktningar. Dessa villiga lovar ibland att skaffa pengar, även om de inte alltid vet vilken källa de kommer från och några har faktiskt fått stå ut med livets nödort för att kunna uppfylla sina löften.

Det fanns en tid i början av vårt uppdrag, då sådana uppoffringar skulle ha försvarats, när Gud skulle ha välsignat alla som på det sättet vågade sig på att göra något

för Hans verk. Vännerna till sanningen var få och deras tillgångar var begränsade. Men uppgiften har utvidgats och stärkts tills det finns tillräckligt med medel i de troendes händer för att kunna understödja arbetet på alla dess områden utan att försätta någon i svårigheter, om alla ville bära sin proportionella del. Guds verk behöver inte minskas alls. Den dyrbara sanningen har gjorts så tydlig, att många har tagit vara på den som har medel i sina händer som Gud har anförtrott dem för att kunna främja sanningens sak. Om dessa bemedlade människor gör sin plikt, behöver det inte bli någon press på de fattigare bröderna.

Vi lever i en värld med överflöd. Om gåvorna och offren stod i rimlig proportion till det som var och en fick av Guds tillgångar, skulle det inte finnas något behov av enträgna uppmaningar för att få in medel på våra stora möten. Jag är helt övertygad om att det inte är den bästa planeringen att starkt framhäva betydelsen av medel vid våra lägermöten. Män och kvinnor som älskar Guds verk, kommer liksom de (411) som älskar livet, att vilja förbinda sig vid dessa tillfällen, även om deras familjer måste lida för det de har lovat att ge till Guds verk. Vår Gud är inte en hård arbetsgivare och kräver inte att den fattige skall ge de medel till saken som tillhör hans familj och som bör användas till att ge dem ett bra liv och över en plågsam brist.

Uppmaningarna att ge medel vid våra stora lägermöten, har hittills gett synbart goda resultat när det gäller de rika. Men vi fruktar för resultatet av en fortsatt ansträngning, för att på nytt fylla förrådskammaren på det sättet. Vi fruktar att det kommer att bli en reaktion. Ansvariga män i de olika församlingarna borde anstränga sig mer för att alla skall följa planen för Guds förordning. Om systematisk välgörenhet genomförs kommer enträgna uppmaningar att ge medel till de olika verksamheterna inte att behövas vid lägermötena.

Gud har tänkt ut en plan genom vilken alla kan ge efter vad Han har försett dem med och som vill göra givandet till en vana utan att särskilda förmaningar skall behövas. De som kan detta, men inte vill på grund av sin egoism, stjäla från sin Skapare, som har anförtrott dem medel till att investera i Hans verk för att främja dess intressen. Tills alla förverkligar den systematiska välgörenhetsplanen, kommer det att vara en brist när det gäller att leva enligt den apostoliska regeln. De som tjänar i ord och lära bör vara omdömesgilla personer. När de gör sina allmänna vädjanden, bör de känna till åhörarnas förmåga att besvara deras vädjanden och bör inte låta de fattiga betala med stora löften om gåvor. Efter att en människa en gång har helgat en viss summa till Herren, känner han att den är helig, utvald åt Herren för heligt bruk. Detta är sant och därför bör våra predikande bröder vara väl informerade om vilka de får löften om gåvor från.

Varje medlem i de olika familjerna i våra församlingar, som tror på sanningen, bör göra en del för att påskynda dess utbredande genom att med glädje ta emot den systematiska välgörenhetsplanen. ”På första veckodagen skall var och en av er hemma lägga undan och samla ihop vad han lyckas spara, så att insamlingarna inte sker först vid min ankomst”. (1 Kor. 2) Uppgiften att uppmana och

pressa folk till att ge av sina medel är inte avsedd för Guds verks tjänare. Ansvaret (412) bör ligga hos varje enskild person som gläder sig över tron på sanningen. ”På första veckodagen skall var och en av er hemma lägga undan och samla ihop vad han lyckas spara”. Varje medlem i familjen, från den äldste ned till den yngste, kan delta i detta välgörenhetsarbete.

Även små barns gåvor tar Gud emot med välbehag. Det är den anda som drivit barnen att offra, som ger värde åt gåvan. Genom att följa den regel som aposteln framställde, må de fattiga lägga åt sidan en liten summa varje vecka, och kan på så sätt hjälpa till att öka förrådet. Deras gåvor är helt och hållet acceptabla inför Gud, ty de gör just så stora, ja, även större offer än de mer välsituerade bröderna. Det systematiska givandets plan kommer att visa sig vara ett skydd för varje familj mot frestelsen att förslösa sina pengar på onödiga ting, och i synnerhet kommer den att visa sig vara en välsignelse för de rika genom att skydda dem från att spendera sina pengar på onödigt överflöd.

Systematiska och givmilda gåvor enligt Guds plan håller hjärtats kanal öppen hos varje familjemedlem. När de har nekat sig själva något överflödigt för att ha råd att bidra till skattkammaren, har värdefull undervisning i självförnekelse till Guds ära påverkat deras hjärtan. En gång i veckan ställs var och en ansikte mot ansikte med föregående veckas handlingar - de tillgångar som han skulle ha haft om han hade varit sparsam och de medel han inte har på grund av nöjen eller njutningar. Hans samvete, sådant som det var, lägger band på sig inför Gud. Antingen berömmar det honom eller anklagar honom. Han lär sig att om han slår vakt om hjärtats frid och Guds ynnestbevis, måste han äta, dricka och klä sig till Hans ära.

Systematiska och givmilda gåvor enligt Guds plan håller hjärtats kanal öppen. Vi sätter oss själva i förbindelse med Gud, så att Han kan använda oss som kanaler genom vilka Hans gåvor kan flyta vidare till andra. Den fattige kommer inte att beklaga sig över systematisk välgörenhet, för den berör dem bara lätt. De är inte försummade och nedtryckta, utan gynnade genom att göra en del och vara medarbetare tillsammans med Kristus och kommer att ta emot Guds välsignelse lila väl som den rike. Just genom detta förfaringssätt (413) att lägga undan det lilla de kan spara, förnekar de sig själva och vårdar sitt hjärtas givmildhet. De uppfostrar sig själva till goda gärningar och är lika effektiva när det gäller att leva upp till Guds plan för systematisk välgörenhet som den som äger mer och ger av sitt överflöd.

På apostlarnas tid, gick män omkring och predikade ordet överallt. Nya församlingar bildades. Deras kärlek och iver för Kristus ledde dem till stora självförnekande och uppoffrande handlingar. Många av dessa hednakristna församlingar var mycket fattiga. Trots detta förklarade apostlarna att deras djupa fattigdom överflödades av deras givmildhet. Deras gåvor sträckte sig ut över deras förmåga. Människor satte sina liv på spel och led brist på allt för sanningens skull.

Aposteln föreslår den första dagen i veckan, som rätt tidpunkt för att se tillbaka på försynens kurs och hur framgångsrika de varit. I fruktan för Gud, med sann

tacksamhet i hjärtat för de välsignelser Han gett dem, för att avgöra hur mycket, som skall ges tillbaka till Honom enligt den plan Han själv tänkt ut.

Gud har avsett att utövandet av välgörenhet skall vara helt frivilligt och man skall inte använda sig ens av vältaliga vädjanden för att visa förståelse. ”Gud älskar en glad givare”. (2 Kor 9:7) Han är inte nöjd med att Hans förrådskammare fylls med framtvingade medel. Hans folks lojala hjärtan, som gläder sig över den frälsande sanningen för vår tid, kommer genom kärlek och tacksamhet till Honom för detta dyrbara ljus, att vara allvarliga och ivriga att hjälpa till med sina tillgångar och sända sanningen vidare till andra. Det allra bästa sättet att ge uttryck för vår kärlek till vår Förlossare på är att göra uppoffringar för att föra själar till kunskap om sanningen. Återlösningsplanen var helt frivillig för vår Förlossare och det är Kristi avsikt att all vår välgörenhet skall bestå av frivilliga offer.

Personligt oberoende

(414) Käre bror A: Mina tankar är upptagna av din situation. Jag har skrivit några saker till dig som har visats mig om din tidigare, nutida och framtida livsstil. Jag är bekymrad för dig, eftersom jag har sett vad du riskerar. Din tidigare erfarenhet av spiritism utsatte dig för frestelser och hård kamp. När sinnet en gång har överlämnats till direkt kontroll av fienden genom onda änglar, borde den person vara mycket misstänksam för intryck och känslor som skulle vilja leda honom in på ett oberoende spår, bort från Kristi kyrka. Det första steget som en sådan person skulle ta oberoende av församlingen borde betraktas som en frestelse från fienden för att bedra och fördärva. Gud har gjort Sin församling till en ljusets kanal och genom den förmedlar Han Sina avsikter och Sin vilja. Han ger inte en enda person någon erfarenhet oberoende av församlingen. Han ger inte en enda människa kunskap om Sin vilja för hela församlingen, samtidigt som församlingen, Kristi kropp, är överlämnad till mörker.

Bror A, du behöver med största noggrannhet ge akt på hur du bygger. Det skall komma en storm som kommer att pröva ditt hopp till det yttersta. Du bör gräva djupt och lägga en säker grund åt dig. ”Den som därför hör dessa mina ord och handlar efter dem, han liknar en förståndig man som byggde sitt hus på klippan. Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och kastade sig mot huset. Men det föll inte, eftersom det var grundat på klippan”. (Matt 7:24- 25) Byggherren sätter alltid den ena stenen ovanpå den andra, tills strukturen visar sig sten på sten. Evangeliebyggaren utför ofta sitt uppdrag under tårar och prövningar, under förföljelsens stormar, under bittert motstånd och orättvis tillrättavising, men han känner på djupaste allvar för sin uppgift, för han bygger för evigheten. Var noggrann, Bror A, med att din grund är en solid klippa, så att du är naglad vid den, det är Kristus som är den Klippan.

Du har en stark, egensinnig vilja, en mycket stor självständighet, som du känner att du måste bevara under alla omständigheter. Och du har tagit med dig samma ande in i din religiösa erfarenhet och i ditt liv. Du har inte alltid varit i harmoni med (415) Guds verk på det sätt som det utförts av dina amerikanska bröder. Du har inte delat deras synsätt och inte heller varit överens med deras tillvägagångssätt. Du har haft mycket liten kännedom om arbetet på dess olika avdelningar. Du har inte varit ivrig att lära känna verkets olika grenar. Du har sett med misstänksamhet och misstro på verket och på de ledare som skall föra det framåt. Du har varit snabbare att ifrågasätta och göra antaganden och vara avundsjuk på dem som Gud har anförtrott Sitt verks tyngre ansvar, än till att rannsaka det och förbinda dig själv med Guds verk för att få kännedom om dess gärningar och dess framåt-skridande.

Gud såg, att du inte var lämplig som herde, en rättfärdighetens tjänare som förkunnar sanningen för andra, förrän du helt förvandlats som människa. Han lät dig gå genom verkliga prövningar och uppleva umbäranden och lida brist, för att du skall veta hur du skall visa medkänsla, sympati och öm kärlek till den olycklige och förtryckte och för dem som fötts med brist och genomgår prövningar och lidande.

När du i din nöd bad om frid i Kristus, verkade ett mörkt moln förmörka ditt sinne. Vilan och friden kom inte till dig så som du förväntade det. Tidvis föreföll din tro att prövas till det yttersta. När du såg tillbaka på ditt tidigare liv, såg du sorg och besvikelse. När du såg mot din framtid, var allt osäkert. Den gudomliga Handen ledde dig på ett förunderligt sätt för att föra dig till korset och lära dig, att Gud verkligen belönade dem som ihärdigt sökte Honom. De som ber om det som är rätt kommer att få det. Den som söker i tro kommer att finna. Den erfarenhet, som samlas genom prövningarnas och lidandets eld, är mer värd än allt vad den besvärliga och smärtsamma erfarenheten kostar.

De böner som du sände upp i din ensamhet, i din trötthet och under dina prövningar, besvarade Gud - inte alltid så som du hade förväntat, men till ditt bästa. Du hade inte någon klar och korrekt syn på dina bröder, du ser inte heller dig själv i rätt ljus. Men Gud har i Sin försyn (416) arbetat på att besvara de böner du har sänt upp i din nöd, på ett sådant sätt att du måtte bli frälst och Hans eget namn bli förhärligat. I din brist på självkännedom bad du om saker som inte var det bästa för dig. Gud hörde dina uppriktiga böner, men den välsignelse du fick var mycket annorlunda än vad du förväntat dig. Gud planerade i Sin försyn att placera dig i mer direkt kontakt med Hans församling, för att du skulle förlita dig mindre på dig själv och mer på andra som Han vägleder till att föra Hans verk framåt.

Gud hör varje uppriktig bön. Han kommer att sätta dig i förbindelse med Sitt verk så att Han kan föra dig mer direkt till ljuset. Och såvida du inte utestänger dig från bevis och ljus, kommer du att bli överbevisad om att om du litade mindre på dig själv och var mindre mistrogen mot dina bröder, skulle du vara mer framgångsrik i Gud. Det är Gud som har lett dig genom de svåra ställena. Han hade en avsikt med detta, att problemen skulle ge dig

tålmod och tålmodet ge dig erfarenhet och erfarenheten ge dig hopp. Han tillät prövningar att drabba dig, så att du genom dem skulle kunna erfara rättfärdighetens fredliga frukter.

Petrus förnekade Smärtornas man då Han i Sin förödmjukelses stund lärde känna sorgen. Men han ångrade sig sedan och blev omvänd på nytt. Hans hjärta var uppriktigt förkrossat och han överlämnade sig på nytt till sin Frälsare. Under bländande tårar gick han sin väg till avskildheten i Getsemane trädgård och där föll han ned på sina knän där han tidigare såg sin Frälsares utmattade gestalt när Hans blodiga svett pressades ut från Hans porer under Hans svåra kamp. Petrus kommer ångerfull ihåg att han sov när Jesus bad under dessa fruktansvärda timmar. Hans stolta hjärta bryter samman och botfärdiga tårar fuktade de grästorvor som nyligen hade fläckats av de med blod svettiga dropparna från Guds dyrbara Son. Han lämnade trädgården som en omvänd man. Han var då beredd att visa medkänsla med dem som frestas. Han var anspråkslös och kunde sympatisera med den som var svag och handlade fel. Han kunde varna den som var övermodig och helt ur stånd till stärka sina bröder.

Gud ledde dig genom lidande och prövningar så att du skulle kunna (417) ha större tillit till Honom och kunna tänka mindre på din egen omdömesförmåga. Du kan bära motgång bättre än framgång. Jehovas allseende öga upptäckte mycket skräp i dig som du betraktade som guld och alltför dyrbart för att kasta bort. Fiendens makt över dig var tidvis mycket direkt och starkt. Spiritismens bedrägeri hade ställt till oreda i din tro, förvanskade ditt omdöme och förvirrat din erfarenhet. Genom Sin försyn kommer Gud att pröva dig och rena dig, som Levis söner, så att du kan ge ett rättfärdighetens offer till Honom.

Självvet blandas alltför mycket in i dina uppgifter. Din vilja måste formas av Guds vilja, annars kommer du att falla i förfärliga frestelser. Jag såg att om du är verksam i Gud och lämnar självvet utom synhåll, kommer du att lägga märke till en kraft från Honom, som kommer att ge dig tillgång till hjärtan. Guds änglar kommer att tjäna tillsammans med dina ansträngningar när du är ödmjuk och liten i egna ögon. Men om du tror att du vet mer än de som Gud har väglett i årtal och som Han har undervisat i sanningen och gjort passande för utbredandet av Hans verk, är du självupptagen och kommer att falla i frestelser.

Du behöver vårda vänlighet och ömhet. Du behöver vara medkännande och vänlig. Det du uträttar smakar alltför mycket av stränghet och en fordrande, diktatorisk, överlägsenhet. Du är inte alltid vänligt omtänksam mot andra utan ger upphov till onödiga prövningar och missnöje. Mer kärlek i dina uppgifter och mer vänlig förståelse, skulle ge dig tillgång till hjärtan och skulle vinna själar för Kristus och sanningen.

Du har hela tiden visat en tendens till personligt oberoende. Du inser inte att oberoende är något dåligt när det leder dig till att sätta alltför stor tillit till dig själv och till att hellre lita på ditt eget omdöme än att respektera dina bröders råd och sätta stort värde på deras omdöme, i synnerhet deras som innehar ämbeten som Gud har utvalt för att frälsa Sitt folk. Gud har omgett Sin församling med

en särskild auktoritet och kraft som ingen kan rättfärdigas av att bortse från och förakta, eftersom han därigenom föraktar Guds röst.

Det är inte riskfritt för dig att lita på intryck och känslor. Det har varit din olycka att påverkas av detta sataniska bedrägeris makt, spiritismen. Detta dödens bårtäcke har täckt dig och din fantasi och dina nerver har varit under demoners kontroll. När du blir självsäker och inte med full tillit klamrar dig fast vid Gud befinner du dig i verklig fara. Du kan stänga dörrar och gör det ofta och inbjuder fienden. Han styr dina tankar och handlingar så länge du verkligen är bedragen och inbillar dig att du är gynnad av Gud.

Satan har försökt att hindra dig från att lita på dina amerikanska bröder. Du har betraktat dem och deras handlingar och erfarenhet med misstänksamhet, även om det är just de som skulle kunna hjälpa dig och skulle vilja vara till välsignelse för dig. Det kommer att vara Satans raffinerade ansträngningar att försöka skilja dig från dem som är ljusets kanaler, genom vilka Gud har meddelat Sin vilja och genom vilka Han har arbetat på att bygga upp sin verksamhet och utbreda den. Dina synpunkter och dina känslor och din erfarenhet är alltigenom för snäva och det du utträttar är av samma karaktär.

För att bli till välsignelse för ditt folk, behöver du göra framsteg i många saker. Du bör värda artighet och värna om en öm medkänsla för alla. Du bör ha Guds krona av nåd, som är kärlek. Du kritiserar för mycket och är inte så fördragsam som du bör vara om du skall vinna själar. Du skulle kunna ha mycket större inflytande om du var mindre formell och sträng och drevs mer av den Helige Ande. Du är för rädd för att bli styrd av människor. Gud använder människor som sina redskap och kommer att använda dem så länge världen kommer att stå.

De fallna änglarna var ivriga att bli oberoende av Gud. De var mycket vackra, mycket härliga, men beroende av Gud för sin lycka och för det ljus och det förstånd de behövde. De föll från sin höga rang genom sina vägran att lyda. Kristus och Hans församling är oskiljbara. Att ignorera och förakta dem som Gud har valt att leda och ta på sig de förpliktelser, som hör ihop med Hans verk och med sanningens frammarsch och utbredning, är att avvisa (419) de medel som Gud har gett för att hjälpa, uppmuntra och stärka Hans folk. Att gå förbi dessa och tro att ditt ljus inte får komma genom någon annan kanal än direkt från Gud, försätter dig i en position där du är utsatt för bedrägeri och till att bli besegrad.

Gud har satt dig i förbindelse med Sina utvalda hjälpare och i Hans församling, så att de kan hjälpa dig. Din tidigare kontakt med spiritismen ökar den fara du befinner dig i än den annars skulle vara, eftersom ditt omdöme, din visdom och din urskillningsförmåga har fördärvats. Du kan inte själv alltid känna igen eller urskilja andarna, för Satan är mycket listig. Gud har satt dig i förbindelse med Sin församling för att de skall kunna hjälpa dig.

Du är ibland alltför formell, kall och osympatisk. Du måste möta människor där de är och inte sätta dig själv för högt över dem och kräva för mycket för dem. Du behöver

bli helt rörd till medlidande och underordnas Guds Ande, när du predikar för människor. Du bör utbilda dig i hur man bäst tjänar för att uppnå önskvärt resultat. Din tjänst måste karakteriseras genom att Jesu kärlek är knuten till ditt hjärta, mildrar dina ord, formar ditt temperament och upplyfter din själ.

Du talar ofta för länge trots att du inte har det livgivande inflytandet från himlens Ande. Du betungar dem som lyssnar på dig. Många gör ett misstag i sin förkunnelse, genom att de inte slutar tala medan intresset är där. De fortsätter att tala tills det intresse de väckt bland sina åhörare dör ut och folk verkligen är trötta på ord som saknar betydelse eller intresse. Stanna innan du kommer så långt. Stanna när du inte har något särskilt viktigt att säga. Fortsätt inte med dina torra ord som bara väcker fördomar och inte får någon att vekna. Du saknar den förening med Kristus som kommer dina ord att smälta och bränna sin väg till själen. Enbart långtråkigt prat räcker inte till i vår tid. Argument är bra, men det kan vara för mycket argumenterande och för litet av Guds Ande och liv.

Utan att Guds särskilda kraft samverkar med dina (420) ansträngningar, att din ande har underordnat sig och ödmjukat sig inför Gud, att ditt hjärta är medkännande, att dina ord kommer från ett kärleksfullt hjärta, kommer din tjänst att vara tung för dig själv och inte vara fruktbart. Det finns en punkt som en Kristi förkunnare når, bortom vilken mänskligt förstånd och duglighet är maktlös. Vi kämpar mot enorma villfarelser och de onda saker som är viktiga att avhjälpa eller att väcka folk till att se och förstå, därför att vi inte kan förändra hjärtat. Vi kan inte elda upp själen till att se hur syndig synden är och känna behov av en Frälsare. Men om vår tjänst bär prägel av Guds Ande, om en högre, gudomlig kraft finns med i våra ansträngningar för att så evangeliets säd, skall vi se frukterna av vår möda och se Guds härlighet. Han ensam kan vattna den säd som såtts.

Så förhåller det sig med dig, Bror A. Du får inte gå fort fram och förvänta dig för mycket av förmörkade själar. Du måste värna om det ödmjuka hoppet, att Gud av nåd kommer att tilldela Sin Andes uppeldande inflytande, vilket är det enda som kan göra att din tjänst inte kommer att vara förgäves i Herren. Du behöver hålla dig fast vid Gud genom levande tro och varje ögonblick inse vad du riskerar och din svaghet och hela tiden söka den styrka och kraft som Gud ensam kan ge. Försök så mycket du kan. I egen kraft förmår du inget.

Du behöver utbilda dig själv, så att du kan ha visdom till att ha med själar att göra. Du bör ha medlidande med en del och behandla människor olika, medan du under ängslan måste rädda andra, genom att dra dem ut ur elden. Vår himmelske Far lämnar oss ofta i ovisshet när det gäller våra ansträngningar. Men vi måste så vid alla vatten, utan att veta vad som kommer att blomstra, det ena eller det andra. Vi måste stimulera vår tro och energi från vår krafts Källa och förtrösta med helt och odelat beroende på Honom.

Bror A, du behöver arbeta alldeles extra flitigt med att behärska självet och utveckla en karaktär i harmoni med Guds ords principer. Du behöver uppfostra självet och

träna dig så att du kan bli en god herde. Du behöver forma ett gott temperament - vänliga, glada, uppmuntrande, (421) generösa, medömkande, artiga, medkännande karaktärsdrag. Du bör övervinna dysterhet, fanatism, intolerans, felsökande och arrogans. Om du har kontakt med Guds verk behöver du kämpa energiskt med självet och forma din karaktär efter det gudomliga Föredömet.

Utan ständig ansträngning från din sida, kan genom inflytande från ett fördärvat sinne en utveckling visa sig hos dig, som blockerar din väg. Detta hinder kommer att få dig att byta till något annat än den sanna vägen. Du behöver självdisciplin. Vår fromhet bör inte visa sig som surhet, kyla och klagan. Den måste i stället vara älskvärd och villig att lära. En kritisk ande kommer att begränsa din väg och stänga andras hjärtan för dig. Om du inte är ödmjuk, beroende av Gud, kommer du ofta att blockera din stig med hinder för dig själv och även för andra.

Du behöver vara vaksam mot dig själv, så att du inte lär ut sanningen eller utför uppgifter på ett trångsynt sätt som kommer att väcka fördomar. Du måste undersöka hur du kan visa dig erkänd av Gud, en tjänare som inte behöver skämmas. Fråga dig själv vad din naturliga läggning är, vilken karaktär du har utvecklat. Det bör vara din strävan, liksom alla andra Kristi tjänares, att utöva den största vaksamhet, så att du inte värnar om vanor när du handlar eller om mentala och moraliska tendenser, som du inte vill skall märkas för dem som förmedlar sanningen till.

Kristi tjänare har ålagts att vara föredömen för Guds hjord. En predikants inflytande kan åstadkomma mycket för att forma sitt folks karaktär. Om predikanten är lat, om hans hjärta och liv inte har renats och om han är hård, kritisk och klagande, självvisk, går sina egna vägar och saknar självkontroll, kommer han att möta dessa obehagliga element och få med dem att göra bland sitt folk. Det är hårt att skapa ordning och reda där felaktig påverkan har åstadkommit förvirring. Det man kan se hos deras predikant kommer att göra stor skillnad när det gäller en kristen moralisk utveckling hos folket. Om hans liv är en kombination av utmärkta egenskaper, kommer de som han genom sin tjänst förmedlar kunskap om sanningen till, (422) om de verkligen älskar Gud, i hög grad att återspegla hans föredöme och inflytande, eftersom han är en representant för Kristus. Därför bör predikanten känna sitt ansvar för att pryda läran från Gud, vår Frälsare i allting.

Den högsta strävan hos evangeliets tjänare bör vara att helga alla sina förmågor åt det själavinnande arbetet. Då kommer han att bli framgångsrik. Klok och vaksam disciplin är nödvändig för var och en som nämner Kristi namn. Det är emellertid ännu viktigare för en evangeliets tjänare som är en representant för Kristus. Vår Frälsare imponerade på människor genom Sin renhet och upphöjda moral, medan Hans kärlek och vänliga mildhet inspirerade dem med entusiasm. Den fattigaste och ödmjukaste var inte rädd för att närma sig Honom. Även små barn drogs till Honom. De älskade att klättra upp i Hans knä och kyssa det tankfulla ansiktet, som var milt av kärlek. Denna kärleksfulla ömhet behöver du. Du bör vårda kärlek. Uttryck för förståelse och uppmärksamma och artiga handlingar för andra kommer inte att minska din värdighet

ett enda dugg, utan kommer att öppna många hjärtan, som nu är stängda för dig.

Kristus var just vad varje predikant borde eftersträva att bli. Vi bör lära oss att efterlikna Hans karaktär och förena sträng rättfärdighet, renhet, oförstörbarhet, kärlek och ädel generositet. Ett vänligt ansikte, i vilket kärlek återspeglas, med vänligt och artigt uppträdande, kommer att göra mer än en tjänst som endast utförs i talarstolen utan dessa egenskaper. Det kommer an på oss att värna om en respekt för andra människors omdöme, trots att vi i högre eller mindre grad är fullständigt beroende av dem. Vi bör värna om ett sant kristet bemötande och en öm förståelse, även för den hårdaste och råaste delen av mänskligheten. Jesus kom från himlens rena salar just för att frälsa sådana. Du stänger ditt hjärta alltför fort för många som förefaller att inte ha något intresse för det budskap du förmedlar, men som i Herrens ögon är dyrbara och alltid är föremål för nåd. ”Den som vinner själar är vis”. (Ordspr. 11:30) Paulus blev allt för alla, för att han i varje fall skulle frälsa några. Du måste befinna dig i samma situation. Du måste överge din självständighet. Du saknar ett ödmjukt sinnelag. Du behöver Guds nåds mjukgörande inflytande (423) på ditt hjärta, så att du inte blir irriterad, utan gör din väg till människors hjärtan mjukare, även om dessa hjärtan kan vara angripna av fördomar.

Guds verk lider stor brist på män, som är allvarliga och rika på iver, hopp, tro och mod. Det är inga halsstarriga människor som kan möta vår tids krav, utan allvarliga människor. Vi har för många överkänsliga predikanter som har liten erfarenhet, bristfälliga i kristen nåd, saknar helgelse och är lätta att göra modlösa, men som däremot är ivriga att tillfredsställa sin egen vilja och uthålliga när det gäller att utföra sina egna självviska avsikter. Sådana människor kommer inte att motsvara vår tids krav. Vi behöver människor i dessa sista dagar som alltid är vakna. Det är brist på vakna människor, som är uppriktiga i sin kärlek till sanningen och villiga att arbeta för ett offer, om de kan främja Guds verk och rädda dyrbara själar. Det saknas människor i detta uppdrag som inte kommer att knota eller beklaga sig över umbäranden och provningar och som vet att detta är en del av det arv som Jesus har lämnat efter till dem. De bör vara villiga att gå utanför lägren och utstå förebräelser och bära bördor som goda Kristi soldater. De kommer att vilja bära Kristi kors utan att beklaga sig, utan att klaga eller vara irriterade och kommer att vara uthålliga under provning.

Den högtidliga, prövande sanningen för dessa sista dagar har anförtratts oss och vi bör göra den till en realitet. Bror A, du borde undvika att gör dig själv till ett kriterium. Jag ber dig enträget: Följ inte dina egna sympatier! Allt som vi kan uthärda och allt som vi är kallade att finna oss i, kommer för sanningens skull att verka obetydligt jämfört med det som vår Frälsare utstod för våra synders skull. Du skall inte räkna med att alltid bli rätt bedömd eller rätt framställd. Kristus säger, att vi skall möta motstånd i den här världen, men att vi skall ha frid i Honom.

Du har format en stridslysten anda. När din väg korsas, intar du genast försvarsställning, och även om du kan vara bland dina bröder som älskar sanningen och har gett sina liv till Guds verk, kommer du att rättfärdiggöra dig själv,

trots att du kritiserar dem och (424) blir avundsjuk på deras ord och misstänksam mot deras motiv. Därigenom går du miste om stora välsignelser som det var ditt privilegium att få genom dina bröders erfarenhet.

Diskussioner bör undvikas

Du tycker om att debattera sanningen och älskar diskussioner. Dessa ordstrider har varit ogynnsamma för din kristna karaktärs utveckling, för i dessa finns det goda tillfällen att visa just de karaktärsdrag som du måste övervinna om du någonsin skall komma in i himlen. Men om det kan undvikas, bör det undvikas, eftersom resultatet sällan ärar Gud.

Folk, som älskar att se motståndare tävla, kommer kanske att kräva diskussion. Andra, som hyser en önskan om att höra bevisen från båda sidor, kan av uppriktiga skäl högljutt kräva diskussion. När det är möjligt bör emellertid diskussion undvikas. Som regel kommer de att öka stridslustnaden och försvaga den rena kärleken och den heliga medkänsla som alltid bör finnas i kristnas hjärtan, även om uppfattningarna kan vara olika.

I vår tid är ett krav på diskussion inte något verkligt bevis på en uppriktig önskan hos folk att undersöka sanningen. Det kan i stället bero på lusten att få höra något nytt och få bevittna den upphetsning som i allmänhet åtföljer diskussioner. Det är sällan Gud blir ärad och sanningen främjas genom sådana strider. Sanningen är alltför allvarlig, alltför betydelsefull i sina konsekvenser, för att det skulle vara en obetydlig sak om den blir mottagen eller förkastad. Att diskutera sanningen med avsikten att visa motståndare de stridande parternas skicklighet är alltid ett oklokt sätt att handla, för det bidrar obetydligt till att främja sanningen.

Sanningens motståndare kommer att visa sig vara skickliga till att missuppfatta dess försvarares positioner. De kommer att göra de mest upphöjda heliga sanningar till föremål för hån. De kommer som regel att håna den heliga sanningen och framställa den i ett så felaktigt ljus för folket, att de, vilkas sinnen är förmörkade av villfarelse och besmittade av (425) synd, inte lägger märke till dessa beräknande personers motiv och avsikter med att på det sättet mörklägga och förfalska viktiga sanningar. För de mäns skull som ger sig in i dem, är det bara i få fall möjligt att leda diskussioner enligt riktiga principer. Alltför ofta leder det till skarpa angrepp, kända personligheter ger sig hän och ofta nedlåter sig båda parter till sarkasmer och kvickheter. Kärleken till själar går förlorad i den starkare önskan om att få övertaget. Fördomar, djupa och bittra förutfattade meningar, blir ofta följden.

Jag har sett änglar bli bedrövade när sanningens dyrbaraste juveler visades för människor och de var fullständigt oförmögna att sätta värde på bevisen för sanningen. Hela deras väsen befann sig i strid mot sanningens principer. Deras natur var i fiendskap mot dem. Deras avsikt med diskussion var inte att de själva skulle kunna ta vara på bevisen för sanningen eller att folk skulle få en verklig förståelse för deras sanna position, utan att de skulle kunna förvirra förståelsen genom att placera sanningen i ett förvanskat ljus inför folk. Det är människor som har tränat upp sig själva som stridsmän. Deras sätt att

göra framsteg är att framställa en motståndare i fel ljus och att dölja tydliga argument med hjälp av oärligt ordklyveri. De har helgat de krafter Gud gett dem till detta oärliga arbete, ty det finns inget i deras hjärtan som är i harmoni med sanningens principer. De griper varje argument de kan få tag i med vilket de kan kritisera sanningens försvarare, även om de inte själva tror på det de säger till dem. De stöder sig själva i sin valda ståndpunkt, utan hänsyn till rättfärdighet och sanning. De tar inte hänsyn till att domen ligger framför dem och att deras orättmätigt uppnådda seger, med alla dess katastrofala följder, kommer att visa sig i sin sanna karaktär. Villfarelse, med alla dess bedrägliga sätt att uppnå framgång, dess slingringar och förvanskningar och vändningar för att ändra sanning till lögn, kommer då att visa sig i all sin deformitet. Ingen annan seger kommer att bestå på Guds dag, än den, som sann, ren, upphöjd och helig sanning skall vinna till Guds ära.

Änglar gråter när de ser dyrbara sanningar av himmelskt ursprung kastas för svin, för att gripas av dem och trampas ner i(426) gyttjan och smutsen. "Kasat inte era pärlor för svinen. De trampar ner dem och vänder sig om och sliter sönder er." (Matt 7:6) Detta är ord från världens Förlossare.

Guds predikanter bör inte räkna tillfället att delta i en diskussion som något stort privilegium. Alla våra trospunkter skall inte bäras fram till första raden och presenteras för den fördomsfulla mängden av människor. Jesus talade till fariséerna och sadducéerna i liknelser, dolde sanningens klarhet under symboler och figurer, eftersom de skulle använda de sanningar Han presenterade på fel sätt. Till Sina lärjungar talade Han däremot i klartext. Vi bör lära av Kristi sätt att undervisa och vara försiktiga så att vi inte stänger folks öron genom att ge dem halva sanningar, som inte blir helt och fullt förklarade och som folk inte på något sätt är förberedda för att kunna ta emot.

Vi bör först uppehålla oss vid de sanningar som vi har gemensamt och därigenom uppnå åhörarnas tillit. När folket sedan kan föras framåt i undervisningen, kan vi sakta göra framsteg i det ämne vi presenterar. Det behövs stor visdom för att försiktigt förmedla en impopulär sanning för ett fördomsfullt folk, så att man kan vinna tillgång till deras hjärtan. Diskussioner ger folk, som är oupplysta om vår ståndpunkt och som är ovetande om Bibelns sanningar, ett antal argument som satts ihop på ett skickligt sätt och noggrant har arrangerats för att täcka sanningens klara principer. Några män har gjort det till sin uppgift att tysta ner tydliga fakta i Guds ord genom sina vilsledande teorier, som de framställer som trovärdiga för dem som inte själva har undersökt sanningen.

Dessa Satans agenter är besvärliga att möta och det är svårt att stå ut med dem. Men lugn, tålmod och självkontroll är saker som varje Kristi tjänare bör vårda. Sanningens stridsmän har uppfostrat sig själva till intellektuell kamp. De är förberedda på ytliga spetsfundigheter och påståenden om Guds ord. Dessa förvirrar intet anande människor och placerar sanningen i mörker, samtidigt som behagliga fabler ges till folk i stället för Bibelns rena sanning.

Många väljer mörker hellre än ljus, eftersom deras (427) gärningar är onda. Men det finns de, som skulle ha blivit betagna av sanningens klarhet och som skulle ha tagit emot den, om sanningen hade blivit framställd på ett annat sätt och under andra omständigheter, så att de hade fått en ärlig chans att för sig själva begrunda argumenten och jämföra skrift med skrift.

Våra predikanter har handlat mycket obetänksamt genom att offentliggöra sådana villfarelsens utpekulerade spetsfundigheter för världen, som beräknande män har framhållit för att mörklägga Herrens högtidliga, heliga sanning och göra den om intet. Dessa listiga män, som ligger på lur för att leda de troskyldiga vilse, använder sina andliga gåvor till att förvränga Guds Ord. De oerfarna och intet ont anande vilseleds till sitt fördärv. Man har begått ett stort fel genom att framhålla alla de argument, som motståndare bekämpar Guds sanning med, eftersom man därigenom har skaffat alla slags människor argument som många av dem aldrig hade tänkt på. Somliga kommer att få avlägga räkenskap för denna okloka taktik.

Argument mot den heliga sanningen har ett lömskt inflytande och påverkar sinnet hos dem som inte är väl upplysta om hur stark sanningen är. De moraliska känslorna i samhället i stort är sövda som en följd av människors förtrogenhet med synd. Egoism, oärlighet och de olika synder som är allmänt utbredda i vår urartade tid, har sövt sinnena för det eviga, så att Guds sanning inte uppfattas. Genom att ge offentlighet åt våra motståndares oriktiga argument jämför man sanning och villfarelse i människors sinnen. Om däremot sanningen i sin klarhet och tillräckligt länge hade lagts fram för dem för att de skulle kunna inse och förstå dess helighet och betydelse, skulle de starka argument som talar till dess fördel, övertyga dem. De skulle då vara förberedda för att kunna bemöta de argument, som motståndare lägger fram.

De som söker efter kunskap om sanningen och efter att förstå Guds vilja och som troget följer ljuset och är ivriga när det gäller att utföra sina dagliga plikter, kommer helt säkert att få kunskap om läran, för de kommer att bli vägleda till hela sanningen. Gud lovar inte att genom Sin försyns mästerliga handlingar (428) på ett oemotståndligt sätt föra sanningen till människors kunskap även om människorna inte söker efter sanningen och inte har någon önskan om att lära känna sanningen. De har tillåtelse att fritt välja sina handlingar. De kan lyda genom vår Återlösares namn och nåd eller de kan vara olydiga och inse konsekvenserna av sitt val. Människor är ansvariga för om de tar emot eller förkastar heliga och eviga sanningar. Guds Ande överbevisar hela tiden. Själur fattar beslut för eller emot sanningen. Guds tjänares uppträdande, ord och handlingar kan avgöra en själ för eller emot sanningen. Hur viktigt är det inte att varje handling i livet är sådan att den inte behöver ångras. Särskilt viktigt är det för Kristi ambassadörer, som handlar i Kristi ställe.

Församlingens auktoritet

Världens Återlösare har gett stor makt till Sin församling. Han har gett de regler som skall tillämpas när det gäller fall som skall prövas bland dess medlemmar. Sedan har Han gett noggranna instruktioner när det gäller den väg

som skall följas, Han säger: "Sannerligen säger jag eder: Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad ni lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen." (Matt. 18: 18.) Detta visar att den himmelska auktoriteten stadfäster församlingens disciplin när det gäller dess medlemmar, förutsatt att den bibliska regeln har följts.

Guds ord ger inte någon fullmakt för en människa att hävda sin uppfattning i opposition mot församlingens, inte heller tillåts hon att genomdriva sin uppfattning tvärtemot församlingens. Om det inte funnes någon församlings disciplin och ledning, skulle församlingen falla sönder, ty den kunde inte som en kropp hålla ihop. Det har alltid funnits människor med fria tankar, som har påstått att de har rätt, och att Gud på ett speciellt sätt har undervisat, påverkat och lett dem. Var och en har sin egen teori, synpunkter som är särskilt hans egna, och alla menar att just deras synpunkter är i harmoni med Guds ord. Varje människa har en annorlunda trosteori, och ändå gör de anspråk på att ha speciellt ljus från Gud. Dessa fjärmar sig från (429) "kroppen" och varje sådan är sin egen församling. Alla dessa kan inte ha rätt, ändå gör de anspråk på att vara ledda av Herren. Bibelns ord är inte både ja och nej, men ja och amen i Kristus Jesus.

Vår Frälsare låter Sin undervisning efterföljas av löftet att om två eller tre kommer överens om att bedja om någonting från Gud skulle det ges dem. Kristus visar här att det måste vara enhet med andra, även i vår längtan efter ett givet syfte. Av stor betydelse är gemensam bön, med gemensamt syfte. Gud hör vars och ens böner, men vid detta tillfälle gav Jesus särskilda och viktiga lärdomar som har en särskild anknytning till Hans nyligen organiserade församling på jorden. Det måste finnas en överensstämmelse i sådant som de längtar efter och för vilket de beder. Det var inte enbart tankar och idéer från en person, böjd att göra misstag. Bönen skulle vara mångas längtan och åstundan, när de koncentrerar sig på samma sak.

I aposteln Paulus' underbara omvändelse ser vi Guds mäktiga kraft. En härlighet som var starkare än middagens sol omstrålade honom. Jesus, Honom som han hatade över alla andra, uppenbarade Sig själv för honom för att hejda honom i hans okloka, men ändå ärliga karriär, därför att han skulle kunna göra detta, det minst lovande instrumentet, till ett utvalt redskap att bära evangeliet till hedningarna. Han hade samvetsgrant gjort många ting direkt i strid mot Jesus från Nasaret. I sitt nit var han ut hållig, en ivrig förföljare av Kristi församling. Hans djupa och starka övertygelse var att det var hans plikt att utplåna denna oroande lära, att Jesus var livets Furste, vilken syntes segra överallt.

Paulus hade fått den bestämda uppfattningen att tron på Jesus gjorde Guds lag, offersystemets gudstjänstordning samt omskärelesens ceremoni om intet. Dessa hade alla under gångna tider haft Guds fulla gillande. Men den övernaturliga uppenbarelse av Kristus för ljus in i hans sinnes förmörkade kamrar. Jesus från Nasaret, som han är i strid med, är förvisso världens Återlösare.

Paulus ser sitt missriktade nit och utropar: "Herre, vad (430) vill du att jag skall göra?" (Apg. 9:4, eng. bib.) Jesus

talade inte om för honom just då, som Han kunde ha gjort, det verk som Han hade avdelat åt honom. Paulus var tvungen att ta emot undervisning i den kristna tron och gå framåt på ett förnuftigt sätt. Kristus sände honom till just de lärjungar som han så bittert hade förföljt, för att få undervisning av dem. Den himmelska uppenbarelsens ljus hade tagit bort Paulus' synförmåga, och Jesus, de blindas helbräddagörare, återställer den inte, Han besvarar Paulus' fråga med följande ord: "Men stå nu upp och gå in i staden, så skall där bliva dig sagt vad du har att göra", (Apg. 9: 6.) Jesus kunde inte endast ha helat Paulus från hans blindhet, men Han kunde ha förlåtit honom hans synd och omtalat för honom hans plikt genom att staka ut hans framtida väg. Från Kristus skulle all makt och nåd komma. Men Han gav inte Paulus i hans omvändelse till sanningen en erfarenhet, som var oberoende av den församling, som helt nyligen hade organiserats.

Det förunderliga ljus, som vid detta tillfälle gavs till Paulus, förvånade och förbryllade honom. Han blev helt övertygad. Denna del av arbetet för honom kunde inte en människa göra, men det fanns ännu mycket som måste utföras med honom, vilket Jesu tjänare kunde göra. Jesus leder honom till Sina representanter i församlingen för att han skulle få veta mera om sin plikt. På så sätt ger Han auktoritet och bifall åt Sin organiserade församling. Kristus hade själv utfört verket att övertyga och uppenbara, och nu var Paulus i ett sådant skick att han kunde lära av dem som Gud hade ordinerat för att undervisa i sanningen. Kristus leder Paulus till Sina utvalda tjänare, och på så sätt leds han in i gemenskap med sin församling.

Just de män som Paulus hade avsett att förgöra utvaldes att vara hans lärare i den religion, som han hade föraktat och förföljt. Han väntade i tre dagar utan mat och ögonens ljus, men sedan banade han sig väg till dessa män, som han i sitt blinda nit hade avsett att döda. Här placeras Jesus Paulus i gemenskap med Sina representanter på jorden. Herren gav Ananias en syn, där Han uppmanade honom att gå till ett särskilt hus i Damaskus och fråga efter Saulus från Tarsus, "ty se, han beder".

Efter att Saulus hade uppmanats att gå till Damaskus, leddes han dit av (431) de män som hade åtföljt honom för att binda och föra lärjungarna tillbaka till Jerusalem för att där dödas. Saulus väntade i Damaskus hos en man som hette Judas, och där hängav han sig åt fasta och bön. Här prövades Saulus tro. Under tre dagar var han i själsligt mörker med hänsyn till vad som fordrades av honom, och i tre dagar hade han inte sina ögons ljus. Han hade fått beskedet att gå in i Damaskus, ty där skulle han få veta, vad han skulle göra. Han är i ovisshet och därför ropar han ivrigt till Gud.

En ängel sänds till Ananias, och uppmanar honom att bege sig till ett särskilt hus, där Saulus beder om att få undervisning om vad han nu skall göra. Saulus' stolthet är nu borta. Litet tidigare var han självmedveten i det att han trodde att han hade engagerat sig i ett gott verk för vilket han skulle få motta lön, men nu har allt förändrats. Han är nedböjd och förödmjukad i ånger och skam, och han ber ivrigt om att få förlåtelse. Herren sade genom sin ängel till Ananias: "Se, han beder." Ängeln informerade Guds

tjänare om att han i en vision hade uppenbarat för Saulus en man, kallad Ananias, som skulle komma och lägga sina händer på honom, för att han åter måtte få sin syn. Ananias kan knappast sätta tro till ängelns ord och citerar vad han hade hört om Saulus' bittra förföljelse mot de heliga i Jerusalem. Men uppmaningen till Ananias är befällande: "Gå åstad; ty denne man är mig ett utvalt redskap till att bära fram mitt namn inför hedningar och konungar och inför Israels barn." (Apg. 9:15.)

Ananias följde de direktiv som ängeln gav. Han lägger sina händer på den man som helt nyligen hade drivits av det djupaste hatets anda och andats hot och mordlust mot alla som trodde på Kristi namn. Ananias sade till Saulus: "Saul, min broder, Herren har sänt mig, Jesus, som visade sig för dig på vägen, där du färdades; han har sänt mig, för att du skall få din syn igen och bliva uppfylld av helig ande. Då var det strax, såsom om fjäll föllo ifrån hans ögon, och han fick sin syn igen. Och han stod upp och lät döpa sig." (Vers 17, 18.)

Jesus kunde ha gjort allt detta för Paulus direkt, men (432) så var inte Hans plan. Paulus hade en hel del att göra när det gällde att bekänna sin synd för de män som han hade lagt planer för att döda, och Gud hade ett ansvarsuppdrag att utföra för de män som han hade utvalt att handla i hans ställe. Paulus måste ta de steg som var nödvändiga för omvändelsen. Det fordrades av honom att han skulle förena sig med just det folk som han hade förföljt för deras religion. Kristus ger här allt Sitt folk ett exempel på det sätt som Han använder för människors frälsning. Guds Son identifierar Sig med Sin organiserade församlings ställning och auktoritet. Hans välsignelser måste komma genom de sändebud som Han hade avskilt, och på så sätt förena människor med de kanaler, genom vilka Hans välsignelser kommer. Att Paulus hade varit strikt samvetsgrann i sitt verk att förfölja de heliga, gjorde honom inte skuldfri när kunskapen om hans grymma gärning uppenbarades för honom genom Guds Ande. Han måste bli lärjungarnas elev.

Han får lära sig att Jesus, som han i sin blindhet hade betraktat som en bedragare, i verkligheten är grundaren och upphovsmannen till Guds utvalda folks religion, ända från Adams dagar, och därtill trons hövding och fullkomnare, vilket nu syns så klart för hans upplysta sinne. Han såg Kristus som trons försvarare och uppfyllaren av alla profetior. Han hade betraktat Jesus som en som upphävde Guds lag, men när hans andliga synförmåga berördes av Guds finger, fick han lära av lärjungarna att Kristus var upphovsman och grundare till hela det judiska offersystemet, och att i Kristi död förebilden mötte verkligheten, och att Kristus kom till världen med den bestämda avsikten att försvara Sin Faders lag.

I lagens ljus ser Paulus sig som en syndare. Just den lag, vilken han trodde att han så nitiskt hade efterlevt, finner han sig ha överträtt. Han ångrar sig och dör bort från synden och blir lydig lagens krav, och fattar tro på Kristus som sin Frälsare, blir döpt och predikar Kristus lika ivrigt och nitiskt som han en gång hade fördömt honom. I Paulus' omvändelse ges oss viktiga principer, som vi alltid skulle ha i minnet. Världens Återlösare ger inte sitt bifall

till upplevelser och erfarenheter i religiösa frågor (433) oberoende av Sin organiserade och erkända församling, där Han har en sådan.

Många tror gärna att de bara är ansvariga inför Kristus för sitt ljus och sin erfarenhet, oberoende av Hans erkända efterföljare i världen. Men detta fördöms av Jesus i Hans undervisning och i Hans föredöme, de fakta som Han har gett för vår undervisning. Här har vi Paulus, en som Kristus måste göra lämplig för det allra viktigaste arbetet, en som skulle bli Hans utvalda redskap och som leddes in i Kristi direkta gemenskap och likväl undervisar Kristus honom inte i sanningens lärdomar. Han stoppar honom på hans väg och överbevisar honom om synd, men när han frågar, "Herre, vad vill du att jag skall göra?" (Apg. 9:4. eng. bib.), svarar inte Frälsaren honom direkt, utan förenar honom med Sin församling. De kommer att undervisa dig om vad du skall göra. Jesus är syndares vän, Hans hjärta är alltid öppet, alltid berört av människors ve. Han har all makt både i himmel och på jord, men Han respekterar de medel vilka Han har inrättat för att upplysa och frälsa människor. Han leder Saulus till församlingen och på så sätt erkänner Han den makt, som Han har gett åt den, såsom den kanal varigenom ljuset skall nå världen. Församlingen är Kristi organiserade kropp på jorden, och Han fordrar att man skall visa respekt för Hans förordningar. I Saulus' fall får Ananias representera Kristus. Han får också representera Kristi tjänare på jorden, som har utvalts att handla i Kristi ställe.

Saulus var en lärd lärare i Israel, men när han påverkades av blind villfarelse och fördomar, uppenbarar Sig Kristus själv för honom och förenar honom med Sin församling, som är världens ljus. De måste undervisa denne högt utbildade, populära föredragshållare, i kristen religion. I Kristi ställe berörde Ananias hans ögon så att han honom kunde få sin syn. I Kristi ställe lade han händerna på honom, bad i Kristi namn och Saulus fick den Helige Ande. Allt har gjorts i Kristi namn och auktoritet. Kristus är Källan. Församlingen är kanalen för kommunikation. De som stoltserar med personligt oberoende behöver komma i ett närmare förhållande till Kristus genom att förenas med Hans församling på jorden.

Bror A, Gud älskar dig och vill frälsa dig och göra dig duglig för tjänst. Om du vill vara ödmjuk och villig att lära och låta dig formas av Hans Helige Ande, kommer Han att vara din styrka, din rättfärdighet och din gränslöst stora lön. Du kan göra mycket för dina bröder om du vill dölja dig i Gud och låta Hans Ande göra dig ödmjuk. Du har en mycket svärbemästrad grupp människor att möta. De är fulla av fördomar, men inte mer än Saulus var. Gud kan vara mäktigt verksam för dina bröder om du inte själv står i vägen och sätta upp hinder på din egen stig. Låt smältande kärlek, medkänsla och ömhet bo i ditt hjärta medan du arbetar. Du kan bryta ner fördomarnas järnmurar om du bara håller dig fast vid Kristus och är beredd att låta dig vägledas av dina mer erfarna bröder.

Du får som Guds tjänare inte tappa modet så lätt på grund av svårigheter eller på grund av våldsamt motstånd. Gå framåt, inte i ditt eget namn, utan i Israels Guds makt och kraft. Uthärda hårdhet som en god soldat av Kristi kors. Jesus uthärdade att syndare stod i strid mot Honom själv.

Se på Kristi liv och fatta mod och fortsatt ihärdigt framåt i tro, tapperhet och hopp.

Enhet i församlingen

I min senaste syn blev jag visad att sanningen förmedlades och Guds verk gjorde framsteg på Stillahavskusten. Jag såg att ett gott verk hade utförts för många i Kalifornien, men att det var många som bekände sig till sanningen som inte var beredda att ta vara på Guds verk vid rätt tidpunkt och till att göra det som Guds försyn visar är deras plikt. Ett stort uppdrag kan utföras på denna kust genom att föra själar till kunskap om sanningen, om det görs en förenad aktion.

Om alla som har inflytande kände att samarbete är nödvändigt och ville försöka besvara Kristi bön, att de måste vara ett som Han är ett med Fadern, skulle sanningen för vår tid vara en makt vid denna kust. Men Guds (435) folk sover och ser inte Guds verks behov för vår tid. De känner inte att koncentrerade aktioner är nödvändiga. Satan försöker alltid splittra Guds folks hjärtan och tro. Han vet mycket väl att enighet är deras styrka och att splittring är deras svaghet. Det är viktigt och nödvändigt att alla Kristi efterföljare förstår Satans bedrägeri och möter hans angrepp med en samstämmig front och besegrar honom. De behöver göra ständiga ansträngningar för att stå eniga även om de själva skulle få offra något.

Guds folk har med olika temperament och naturer förts samman i en församlingsgemenskap. Guds sanning kommer, när den har tagits emot i hjärtat, att utföra sitt verk genom att rena, upphöja och helga livet och övervinna vars och ens särskilda synsätt och fördomar. Alla bör arbeta på att komma så nära varandra som möjligt. Alla som älskar Gud och verkligen håller Hans bud kommer att påverka icke-troende och kommer att vinna själar för Kristus, till att lyfta sig i glada segersånger inför den stora vita tronen. Själviskhet kommer att övervinnas. Överflödande kärlek till Kristus kommer att visa sig i den börda de känner för de själars frälsning som Kristus led döden för.

Jag blev visad många familjer som inte lever som Jesus vill att de skall göra. De har ett arbete att utföra där hemma innan de kan göra framsteg i sina gudomliga liv. Jag blev visad Bror B:s situation och blev visad tillbaka till den tidpunkt, då han tog emot sanningen första gången. Den hade sedan dess utövat ett förvandlande inflytande på hans liv. Självet gick i viss mån förlorat på grund av det intresse han visade för sanningen. Han försökte visa sin tro genom sina gärningar och hans personliga intressen kom i andra handen. Han älskade Herrens verk och försökte kärleksfullt låta Hans sak komma i första hand. Herren accepterade hans ansträngningar att tjäna Honom och Herrens hand gav honom framgång.

Jag blev visad att Bror B inte behagade Gud utan drog ett stort mörker över sig själv, när han satte sitt eget omdöme framför sina bröders när det gällde rätt sätt att hålla sabbaten. Bror B:s intresse stod på spel och han vägrade att se den rätta inställningen i denna viktiga fråga. (436) Han skulle aldrig ha gjort det han gjorde när han kom tillbaka från Öst, om han hade levt i ljuset. Jag blev sedan förd till en annan del av hans livs historia och såg honom på resa. När han var bland icke-troende lät han inte sitt ljus lysa inför människor så att de genom att se hans goda gärningar ville förhålliga vår Fader som är i himlen. Han tänkte inte på Gud och på sin plikt att representera sin Frälsare på varje plats och vid alla tillfällen.

Bror B är särskilt svag på några punkter. Han älskar beröm och smicker, han älskar nöjen och anseende. Han upphöjer sig själv och talar mycket och ber lite och Gud lämnade honom åt hans egen svaghet, eftersom han inte bar frukt till Guds förhålligande. På den resan hade han tillfälle att göra mycket gott, men han insåg inte att han skulle avlägga räkenskap inför Gud för sina talenter och att han som Guds förvaltare skulle kallas till att avlägga räkenskap för om han hade använt sina förmågor till att behaga sig själv eller till att förhålliga Gud. Om bror B hade känt Kristi kärleks makt i sitt eget hjärta, skulle han ha känt ett intresse för att frälsa dem som han hade förts i kontakt med, så att han kunde säga ord till dem som skulle få dem att reflektera över sina eviga intressen.

Han hade tillfälle att så sanningens frö, men han utnyttjade inte det tillfället så som han borde. Han borde ha tagit sin religion med sig när han vistades bland sina släktingar. Hans heliga bekännelse och Guds sanning borde ha funnits med alla hans tankar, känslor, ord och handlingar. Kristus befäller att Hans efterföljare skall vandra i ljuset. Att vandra innebär att röra oss framåt, använda oss själva, använda vår förmågor, vara aktivt engagerade. Om vi inte använder oss själva i den goda tjänst som vår Frälsare har kallat oss till och känt betydelsen av våra personliga ansträngningar i denna tjänst, har vi en sjuklig, förkrympt religion. Vi vinner nya segrar i vår erfarenhet då vi är verksamma. Vi blir aktiva och starka genom att vandra i ljuset, så att vi får kraft att vandra på Guds buds vägar. Vi uppnår större kraft för varje steg vi tar uppåt mot himlen. Gud kommer att välsigna Sitt folk (437) när det försöker vara till välsignelse för andra. Våra nådegåvor utvecklas och mognar genom att vi använder dem.

Jag blev visad, att när bror B var i Battle Creek, hade han en svag moral. Han hade inte försökt hålla sig fast vid Gud och bevara sin själ ren i sina tankar och handlingar och han hade överlämnats till att följa sitt eget förstånd och ta emot intryck, som var raka motsatsen till hans andliga intresse. Han mötte sådana som förvanskade sanningen och vägledades av dem till att tro saker och ting som var osanna. När han öppnade dörren för fienden och tog emot honom som en ljusets ängel, hade han redan besegrats av frestelser.

Han blev otäckt partisk och blev misstänksam mot just de personer, som Gud ville att han skulle ha förtroende för. Han såg saker och ting i ett felaktigt ljus och de möten, som för honom skulle ha varit en stor källa till kraft, blev

till skada. Det var så Satan ville ha det, för att bror B skulle förlora sin tillit för dem som Gud hade utvalt till att leda honom i hans uppgift. Han kom i strid med dem och med uppdragets hjärta. Han var som ett fartyg på havet utan ankare eller roder. Om han inte kunde ha tillit till dem vid uppdragets huvud, kunde han inte hysa tillit till någon.

Bror B har endast lite vördnad eller respekt för sina bröder. Han tror att hans omdöme och hans kunskap och förmåga är bättre än deras. Därför kommer han inte att ta emot något från dem eller lita på deras omdöme, inte heller att söka efter råd hos dem, såvida han inte själv kan leda och undervisa dem. Han kommer att handla efter sitt eget omdöme, oavsett sina bröders känslor, sorger eller enträgna böner. När han upphörde att skilja sin tillit från uppdragets hjärta, visste Satan, att han kunde vara säker på honom, såvida inte hans tillit kunde återställas. Bror B:s eviga intressen beror på om han accepterar och respekterar de hjälpare och ledare som Gud har funnit för gott att placera i församlingen. Om han väljer att följa den väg han själv valt, kommer han till sist att finna, att han helt och hållet befunnit sig på fel bana och att han har bedragit sig själva till sin egen undergång. Han kommer först att pröva en väg, därefter en annan och sedan ändå gå miste om den sanna och enda väg, som leder till himlen.

Det är tusentals, som färdas på mörkrets och villfarelsens väg, den breda väg som leder till död, och inbillar sig själva att de är på den väg som leder till lyckan och himlen, men de kommer aldrig att finna vare sig den ena eller den andra. Bror B behöver de hjälpare som Gud har satt i församlingen, för han kan inte själv utgöra en församling. Trots detta visar han, att han skulle vara nöjd med att vara en fullständig kyrka, utan att underordna sig någon. Bror B har för länge sedan tappat bort sin helgelse åt Gud. Han bevakade inte sin själs breda väg mot Satans anslag. Jag såg att Guds änglar skrev ned hans ord och handlingar. Han gick allt längre bort från himlens ljus. När inte Guds nåd på ett särskilt sätt kontrollerar dig, bror B, är du en hård man att ha kontakt med. Du har stor själv tillit och fasthet, vilket märks i din familj och i församlingen. Du har endast liten vördnad och respekt för andra. Du saknar ödmjukhetens nådegåva.

När bror B kom tillbaka till denna kust befann han sig i stort mörker. Han hade förlorat sin kärlek till sanningen och sin kärlek till Gud. Hans naturliga känslor styrde honom och han var stolt. Han älskade sig själv och han älskade pengar mer än sanningen och sin Förlossare. Jag blev visad, att hans uppförande sedan han kommit tillbaka till kusten, var en vanära för det kristna namnet. Jag såg honom tillsammans med lättsinniga nöjesälskare. Han vållade sina bröder sorg och sårade sin Frälsare och uppträdde till öppen skam för icke-troende. Jag såg, att han från den tidpunkten inte var tilltalad av att tjäna Gud eller att föra sanningen framåt. Han verkade vara ivrig att söka Skrifterna och olika författare, inte för att bli erkänd på viktiga punkter i sanningen för vår tid, som Gud i Sin försyn hade gett honom genom Sina utvalda människor. Han verkade i stället vara ivrig att finna en ny plats för att framföra nya synpunkter som stod i motsats till organisationens erkända tro. Hans undersökningar gjordes inte för att ära Gud, utan för att upphöja sig själv.

När bror B vid något tillfälle tar ställning för fel sida, står det inte i överensstämmelse med hans natur att se sina fel och bekänna (439) dem, utan han slåss för dem in i det sista, oavsett vad konsekvenserna blir. Denna anda är förödande för församlingen och störtar hans familj i fördärvet. Han behöver ödmjuka sitt hjärta och låta ömhet, ödmjukhet och kärlek komma in. Han behöver lära sig välgörenhet och ädel generositet. Kort sagt, han behöver få en genomgripande omvändelse och bli en ny människa i Jesus Kristus. Då kommer hans inflytande på församlingen att bli helt rätt och han kommer att bli just den hjälp de behöver. Han kommer att vinna sin familjs respekt och kärlek och få kontrollen över sitt hem. Plikt och kärlek kommer att som två systrar vara till hjälp för honom vid uppfostran av hans barn.

Jag såg, att Syster B hade mycket att vara bedrövad över när det gällde det sätt på vilket hennes make hade behandlat henne. Hennes liv hade varit djupt olyckligt, trots att han hade möjlighet att göra henne lycklig. Det verkade som om hon var modfärdad och alltför intensivt känna, att hon var försummad och oälskad av sin make. När han är borta känner hon sig nästan förvirrad och blir svartsjuk och misstänksam mot honom. Satan var närvarande med sina frestelser och hon såg på en del saker i ett starkt överdrivet ljus. Allt detta kunde hon besparats om bror B hade upprätthållit sin helgelse till Gud. Jag fördes ännu längre fram och såg, att han vandrade i otro och mörker samtidigt som han inbillade sig, att han ensam ägde det sanna ljuset. Ju mer han skiljde sig från Gud, desto mindre kärlek hade han till sina bröder och till sanningen.

Jag blev visad, att bror B ifrågasatte den ena tros punkten efter den andra av de tros punkter, som har fört oss ut ur världen och har gjort oss till ett avskilt och särskilt folk, som ser fram mot det välsignade hoppet och vår Herre och Frälsare Jesu Kristi ärorika ankomst. Hans otro och mörker har inte flyttat vår tros huvudpelare. Guds sanning har inte gjorts verkningslöst genom honom. Sanningen är fortfarande sanning, men han har i viss mån påverkat sina bröders tankar. De lögnaktiga ryktena om mig och min man, som han förde med sig från öst, har skapat misstänksamhet och tvivel i andras sinnen. De, som inte känner till oss kan inte försvara oss. Jag såg, att församlingen i ____, skulle ha uppgått till tre gånger så många som (440) de nu är, och kunde ha haft tio gånger så stor kraft, om bror B inte hade försatt sig själv i fiendens händer. I sin blindas otro har han gjort allt han kunde för att göra dem som tror på sanningen missmodiga och splittra dem. I sin blindhet har han inte sett att hans sätt att uppnå framgång var fruktansvärt i Guds ögon. Den modlöshet och det mörker, som han har gett upphov till, har gjort bror C:s arbete dubbelt så hårt, eftersom hans inflytande inte bara har kunnat märkas i församlingen i ____, utan också i andra församlingar.

Bror B har stärkt otro och ett motsatt inflytande som bror C har varit tvungen att bemöta. Jag såg, att vi skulle möta detsamma och att det skulle ta tid att utrota de gamla rötter av bitterhet, som många har smittats av. Jag såg att det finns en tid att tala och en tid till att vara tyst. Så när Gud lägger på människor bördan att tala, bör vi inte tveka, oavsett om människor kommer att lyssna eller om de

kommer att låta bli. Vi bör utföra vår uppgift även om det lämnar några utanför församlingen och utanför sanningen. Gud har ett stort och viktigt verk att utföra för några i ____ och vid rätt tidpunkt kommer det att utföras och sanningen kommer att segra.

De, av våra bröder som inte själva hade fått någon egen erfarenhet av sanningen för vår tid, kunde inte besvara bror B:s argument. Och även om de inte förstod de synpunkter han försvarade, påverkades de mer eller mindre av hans tal och resonemang. Somliga har inte känt sig fria, när de kommit för att tillbe Gud. De var rädda för att på sabbaten tala om sina verkliga känslor och sin tro, därför att de förväntade sig att han skulle kritisera det de ville säga. Mötena har varit döda och bara gett litet frihet.

Bror B önskar, att andra skulle se upp till honom som en människa, som kan förklara skrifterna, men jag blev visad att han är bedragen och inte förstår dem. Han har slagit in på fel spår för att försöka komma fram till en ny tro, en ursprunglig trosteori. Han skulle vilja rycka upp och placera de vägmärken fel, som visar oss vår korrekta situation, nämligen att vi närmar oss slutet på denna Jords historia. Han inbillar sig själv att han har blivit ledd av Herren, men det är helt säkert en annan ande. (441) Om han inte ändrar sin kurs helt och blir villig att låta sig ledas till att lära, kommer han att överlämnas till att följa sina egna vägar och fullständigt lida skeppsbrott i tron.

Några är så förblindade i sin egen otro att de inte kan se andan i bror B. De kunde ha blivit hjälpta av honom om han hade tagit emot Guds råd. Han kunde ha lett dem till ljuset i stället för att öka deras trosförvirring och deras villfarelser. Men han har varit en stötesten, en blind ledare för blinda. Hade han gjort jämna stigar för sin fot, skulle den haltande inte ha vänt sig bort från vägen, utan skulle ha helats. Han har vägrat att vandra på ljusets väg som Gud har gett Sitt folk och hindrat dem som skulle vilja vandra i ljuset.

Han känner att det är en ära att leda tanken till tvivel och otro när det gäller Guds laglydiga folks erkända tro. Den sanning som han en gång hade sin glädje i är nu mörker för honom och om han inte ändrar sin kurs, kommer han att återfalla i en blandning av olika trosriktningars synsätt, men kommer i stort sett inte att vara enig med någon av dem. Han kommer att vara en avskild församling för sig själv, men inte under kontroll av församlingens stora Huvud. Genom att ställa sina synpunkter i opposition mot organisationens tro, bedrövar han församlingen och gör den modlös. Han ser att om sabbatshållare har sanningen, befinner han sig i mörker, och detta kan han inte gå med på. Sanningen fördömer honom och i stället för att försöka använda sin själ i harmoni med den, ge sig hän åt dess krav och förneka sig själva, söker han efter en position där han inte blir dömd.

Jag blev visad, att om han fortsätter sin nuvarande kurs, blind för sitt eget verkliga tillstånd, kommer han efter någon tid att vara glad över att finna någon förevändning för att ge upp sabbaten. Satan leder säkert honom, på samma sätt som han har lett många andra bort från Kristi kropp, in på bedrägeriets och villfarelsens väg. Hur mycket säkrare är det inte för bror B att föra sin själ till överens-

stämme med sanningen än att misstolka Skriften och få den till att stämma överens med hans egna idéer och handlingar. Om han vill låta sina handlingar stå i överensstämmelse med Guds lags principer har han en uppgift i sina händer (442), som han knappast har kunnat drömma om. Det köttsliga hjärtat befinner sig i fiendskap mot Gud. Det har inte underordnat sig Guds lag, det kan inte heller ske.

Antydningarna och det öppna pratet från våra fiender i Battle Creek, togs emot av bror B då han var på sin resa i Öst. Han kom tillbaka med bittra och onda känslor i sitt hjärta mot dem som befann sig vid uppdragets hjärta och i synnerhet mot mig. Han hade ingen god anledning till att slå vakt om de känslor och synpunkter han gav uttryck för när det gällde min tjänst och mina vittnesbörd. Den otro och de fördomar, som hade fördärvat hans egen själ, försökte han gradvis att ingjuta i andra människor. Han gjorde detta med en avsevärd effekt. För det första påverkades många av hans sofisteri och mörker, för han har förmåga att påstå saker och dra logiska slutsatser från detta som om han hade med verkliga fakta att göra. Han vet hur saker och ting skall pressas igenom och har lätt för att tala. Hans ord påverkade några som var oheliga och som önskade att saker och ting skulle bli på det sätt som han hade framställt vårt uppdrag och vår kallelse. Han utövade ett inflytande och väckte fördomar i sinnet hos somliga, som vi kunde ha hjälpt, om han inte hade stängt vägen för oss, så att vi inte kunde nå dem. Till denna grupp hörde bror och Syster D.

I detta måste bror B se frukterna av sitt uppträdande och det finns andra som påverkades på samma sätt, med samma resultat, när det gäller deras tro och tillit till sanningen. Så fort bror B eller några andra beslutar sig för att människor, som har haft mest att göra när det gäller att föra sanningen för vår tid fram till dess nuvarande position, inte är ledda av Gud, utan är listiga och lömska människor som bedrar folk, så anser han eller några andra, att de för att vara konsekventa skall avsäga sig hela uppdraget som en villfarelse, ett bedrägeri. För att vara konsekventa måste de kasta allt överbord. Detta har bror B gjort - nästan utan hänsyn till sig själv och det har också andra gjort. Han kommer någon gång i framtiden, om inte redan nu, att se tillbaka på sin tjänst med mer blandade känslor än han har nu. Han kommer att se på den tjänst han har utfört under loppet av de senaste få åren, så som Gud ser det. Han kommer inte (443) att se på det med den tillfredsställelse som han nu känner. När han ser den eländiga tjänst som han har varit involverad i för några få år sedan, kommer hans stolta skryt över vishet och överlägsen kunskap att upphöra, och han kommer att ångra den i sin själs bitterhet, eftersom själars blod är på hans kläder.

Om bror B hade velat se saker och ting på rätt sätt och hade lagt märke till att han möjligen var bedragen, skulle han ha kommit till bror och Syster White med de uttalanden som skadade deras rykte. Han borde ha gett dem ett tillfälle att föra sin talan. De rapporter som han tog med sig över slätterna till Stilla havets kust bär falskt vittnesbörd. Därigenom bryter han mot Guds lag. Han kommer en dag att möta de hårda uttalandena, såväl som det bedrägliga sofisteri som Satan har uppvisat till, som

han har ingett människor till skada för min man och mig själv. Den här saken berör inte bror B och mig, utan honom och Gud.

Gud har gett oss vårt uppdrag och Han har gett oss ett budskap att framföra till Sitt folk. De som skulle vilja hindra oss i detta uppdrag och försvaga folks tro på dess sanning och tillförlitlighet för inte en kamp mot redskapen, utan mot Gud. De måste stå till svars inför Honom för vad deras ord och handlingar leder till. Alla som har andlig urskillningsförmåga må bedöma trädet och dess frukt. Bror B framstår som en som är upplyst av Gud till att öppna ögonen på folk när det gäller vårt uppdrag och vår mission. Alla som vill kan se den frukt som växer på detta träd. Bror B, är det till evigt liv, eller är det till död?

Sedan bror B hade fått denna speciella kunskap från Battle Creek, som ledde till att han talade nedsättande om vår uppgift och vår mission, kände han sig fri att förena sig med icke-troende i utsvävningar och nöjen och genom sin ytlighet förde han skam över Kristi verk och utsatte sin hustru för stora lidanden. Var han så förblindad, att han inte kände någon som helst övertygelse om att han höll på att riva ner det som Gud hade försökt bygga upp? Hade han inga som helst tankar på att han faktiskt kämpade mot Gud? Den tjänst han utfört har änglar skrivit ned i himlen och han kommer att få stå till svars för det när (444) varje gärning kommer att visas fram i domen för att utvärda den obegränsade Gudens undersökning. I sin blindhet har bror B lyft sin svaga arm för att kämpa mot Gud, samtidigt som han inbillade sin själ att han tjänade Gud. Varje människas handlande kommer att prövas i eld på den sista dagen och endast guld, silver och ädla stenar kommer att bestå provet.

Gud är inte att leka med. Han kan ha stort tålamod med människor, men Han kommer att straffa deras överträdelse och kräva att varje människa ställs till svars för hur hon har utfört sina gärningar. Även om människor kan tala skrytsamt och stolt om sig själva, kan ett andetag från Guds läppar förvandla deras ära och härlighet till stoft. Jag blev visad att bror B kommer att stå utan ursäkt på Guds dag, när varje enskilt fall skall vägas på helgedomens våg. Han vet bättre än att göra så som han har gjort. Han har haft tillräckliga bevis för att bestämma karaktären av det uppdrag som Gud har kallat oss till. Fruktarna av detta verk ligger framför honom. Han kan se och förstå dem om han vill.

Bror B:s självtillit är helt fantastisk. Den utgör en fruktansvärd risk för honom. Om han inte kan övervinna detta farliga drag i sin karaktär, kommer den att visa sig bli hans fördärv. Han är i sitt naturliga element när han strider och diskuterar tros punkter. Han vill ifrågasätta dem och munhuggas om dem och strida mot sina bröder tills Satan styr hans sinne i så hög grad att han faktiskt tror, att han har funnit sanningen och att hans bröder har fel. Han står inte i ljuset och har inte Guds välsignelse, för det är en del av hans religion att motsätta sig Guds laglydiga folks erkända tros punkter. Är alla dessa bedragna? Är bror B den enda människa som Gud har gett den rätta insikten? Är inte Gud lika villig till att ge en korrekt förståelse av Skifternas till Sina helgade, sällvuppoftande tjänare, som att ge den till bror B?

Prövar bror B sig själv genom detta enkla test: ”Drar mig detta ljus och denna kunskap, som jag har funnit och som för mig in i strid mot mina bröder, närmare Kristus? Gör den min Frälsare dyrbarare för mig och gör den min karaktär mer lik Hans?” Det är ett naturligt, men inte ett tilltalande, drag i vår karaktär att vara sträng i (445) våra uppfattningar och orubbliga i vårt minne, när det gäller andras fel och misslyckanden.

Bror B försöker inte att vara enig med sina bröder. Hans självsäkerhet har fått honom att inte känna något behov av enighet. Han känner att deras tankar har formats i en något sämre form än hans egna och att ta emot deras synpunkter och råd som värdefull omsorg är en stor förödmjukelse. Denna självtillit har stängt honom ute från hans bröders kärlek och sympati och från att vara enig med dem. Han känner, att han är för klok och för erfaren för att behöva de förhållningsregler som är outhärliga för många. Han har en så hög uppfattning om sina egna förmågor och en sådan tillit till sina egna insikter, att han tror, att han kan klara av vilken kritisk situation som helst. De himmelska änglarna sade till bror B: ”Därför skall den som anser sig stå, ta sig i akt, så att han inte faller!” Självsäkerhet leder till försummelse och ödmjuk, botfärdig bön. Det finns yttre frestelser som skall undvikas och inte fiender och svårigheter som skall övervinnas, för Satan anpassar sina frestelser till olika individers olika karaktärer och temperament.

Kristi församling är ständigt utsatt för risker. Satan försöker att fördärva Guds folk. En människas förstånd, en människas omdöme, är inte tillräckligt att sätta sin tillit till. Kristus skulle vilja, att Hans efterföljare förenades i en församlingssamfund, som iakttog ordning, hade regler och disciplin och att alla underordnade sig varandra, genom att sätta andra högre än sig själva. Enighet och ömsesidig tillit är absolut nödvändig för församlingens framgång. Om varje församlingsmedlem känner sig fri att handla oberoende av andra och går sin egen väg, hur kan då församlingen ha någon trygghet i en hotfull och riskfylld tid? En församlingss framgång och själva dess existens är beroende av sina medlemmars punktliga handlingar och ömsesidiga tillit till sina medlemmar. När larmsignalen ljuder i en riskfylld tid, behövs ett snabbt och aktivt ingripande, utan försening för att ifrågasätta och diskutera hela ämnet från början till slut och därigenom låta fienden vinna fördel genom fördröjning, när ett enigt handlande skulle kunna rädda många själar från evig fördömmelse.

(446) Gud önskar, att Hans folk skall vara förenat i den kristna gemenskapens närmaste band. Tillit till våra bröder är absolut nödvändig för församlingens framgång. Enighet i handling är viktig i en religiös kris. Ett oförståndigt steg, en oförsiktig handling, kan störta församlingen ned i svårigheter och prövningar, från vilka den inte på nytt kan resa sig på årtal. En medlem i församlingen som är fylld med otro kan ge den store fienden ett försteg som kommer att påverka hela församlingens blomstring. Som följd av detta kan många själar gå förlorade. Jesus skulle vilja att Hans efterföljare underordnade sig varandra. Då kan Gud använda dem som redskap till att frälsa varandra. En kan nämligen inte urskilja de faror som någon annans ögon är snabba att se. Om de ouppmärksamma i tillit vill lyda

varningen, kan de besparas många svårigheter och prövningar.

När Jesus skulle lämna Sina lärjungar, bad Han för dem på det mest rörande och högtidliga sätt att de alla måtte vara ett ”såsom du, Fader, är i mig, och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig. Och den härlighet, som du har gett mig, den har jag gett dem, för att de skall vara ett, liksom vi är ett, jag i dem och du i mig, för att världen skall förstå att du har sänt mig och har älskat dem, så som du har älskat mig.” (Joh. 17:21-23) I sitt första brev till korintierna uppmanar aposteln Paulus dem till enhet: ”I vår Herre Jesus Kristi namn uppmanar jag er, bröder, att alla vara eniga i det ni säger och inte låta stridigheter förekomma bland er, utan vara fullkomligt eniga i samma uppfattning och samma mening.” (1 Kor. 1:10)

Gud leder ett folk ut från världen upp på den eviga sanningens upphöjda plattform, Guds bud och Jesu tro. Han vill fostra Sitt folk och göra det passande. De kommer inte att vara oense, så att en tror en sak och en annan har motsatt tro och fullständigt motsatta synpunkter, så att var och en utvecklas oberoende av Kristi kropp. På grund av dessa olika gåvor och ledande personer som Han har satt i församlingen, kommer de alla att komma fram till en enighet i tron. Om en människa (447) hämtar sina synpunkter från Bibelns sanning utan att ta hänsyn till sina bröders synpunkter och försvarar sin väg, genom att påstå att han har rätt till sina egna särskilda synpunkter och sedan pressar dem på andra, hur kan han då förverkliga Kristi bön? Och om någon annan och ytterligare en annan och ännu fler var och en hävdar sin rätt att tro och tala som han vill, utan hänsyn till kroppens tro, var kommer då den harmoni att finnas, som fanns mellan Kristus och Hans Fader och som Kristus bad skulle finnas bland Hans bröder.

Gud leder ett folk ut och placerar dem på trons stora plattform, Guds bud och Jesu vittnesbörd. Han har gett Sitt folk en lång kedja av bibliska sanningar, klara och förenade med varandra. Denna sanning är av himmelskt ursprung och har sökts efter som en dold skatt. Den har grävts fram genom ett omsorgsfullt sökande i Skrifterna och genom mycket bön.

Bror B ifrågasätter punkt efter punkt av vår tro. Om han har rätt i sina nya teorier, har gruppen av sabbatshållare fel. Skall den etablerade tron när det gäller vår positions starka punkter, som har fört oss ut ur världen och förenat oss som ett tydligt och särskilt folk, överges som felaktiga? Skall vi ta emot en människas tro, med de vittnesbörd han ger oss utifrån sin religiösa karaktärs frukter? Eller kommer bror B att ge upp sitt omdöme och sina uppfattningar och komma till Kristi kropp. Om han inte hade förblindat sin själ genom fördomar och genom att genom att slå vakt om en gudlös motsats till Guds verk, skulle han inte ha överlämnats till ett sådant mörker.

Han är en duktig talare och vill ivrigt framhålla sina synpunkter och kommer inte att ge vika för den bevisbörda han har emot sig. Det är förskräckligt att han står i vägen för församlingens framgång, så som han har gjort. Världen är stor. Han har alla de privilegier som han kan få för att gå

ut bland icke-troende och omvända dem till sina teorier. När han sedan kan presentera en välorganiserad församling som han har varit redskap för att omvända från synd till rättfärdighet, då, men inte förrän då, skulle han framföra sina speciella synpunkter på Guds församling, som är (448) plågad och nedslagen av hans mörker och villfarelse. Han har inte någon rätt att bygga sitt trä, sitt hö och sin stubbe på andra människors grund, för att förtäras av den sista dagens eld.

Jag blev visad, att det enda säkra för bror B är att sitta vid Jesu fötter och lära sig Livets väg fullständigare. Hans lära skall falla som regn och Hans tal skall falla som dagg över den ödmjukes och lärvilliges hjärta. Bror B måste få ett sinnelag som är villigt att lära. Han skall inte sitta som domare, utan som elev, inte för att kritisera, utan för att tro, inte för att ifrågasätta och finna fel och motstånd, utan för att lyssna. Stoltheten måste ge vika för ödmjukheten och fördomarna måste bytas ut mot uppriktighet, annars kommer Kristi nådiga ord att vara utan nytta för honom. Min bror, du kan resonera och dra slutsatser utifrån din blinda omdömesförmåga och ditt ohelgade sinnelag ända till Guds dag utan att komma ett steg närmare himlen. Du kan delta i debatter och undersöka och granska lärda författare, ja, till och med Skrifterna, och ändå bli alltmer bedragen och komma allt längre in i mörkret, som judarna blev när det gällde Kristus. Vad gjorde de som var fel? De förkastade det ljus som Gud redan hade gett dem och sökte efter ett nytt ljus med vars hjälp de skulle kunna förklara Skrifterna så att de gav stöd åt deras gärningar.

Du gör samma sak. Du går förbi det ljus som Gud har ansett lämpligt för dig i offentliggörandet av sanningen för vår tid och i Hans ord. I stället söker du efter dina egna lärosatser, teorier, som inte kan få stöd av Guds Ord. När du blir som ett litet barn, så att du villigt låter dig ledas och när din förståelse är helgad och din vilja och dina fördomar har övergetts, kommer ett sådant ljus att spridas i ditt hjärta, att det kommer att kasta ljus över Skrifterna och visa dig sanningen för vår tid i dess sköna harmoni. Det kommer att framstå som en gyllene kedja, där länk förenas med länk till en fullständig helhet. "Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket." "Ta på er mitt ok", säger Kristus, "och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar." (Matt. 18:3, 11:29)

Om du verkligen hade gått i Kristi skola, förväntar Han Sig av dig, att du visar din karaktär och ditt uppträdande genom den (449) älskvärdhet som är så vackert exemplifierad i Hans karaktär. Kristus ville inte ägna Sig åt att undervisa den egenrättfärdige, inbilske och egenvillige. Om några sådana personer kommer till Honom med frågan: "Vad är sanning?" ger Han dem inte något svar. Det är endast den ödmjuka som Han vill vägleda när det gäller omdömesförmåga, den ödmjuka vill Han undervisa om Sin väg. Salomo var av naturen utrustad med gott omdöme och höga förnuftiga tankar, men han erkände att han inför Gud var som ett litet barn. Han sökte under ödmjukhet efter visdom från Gud och han sökte inte förgäves. Om du verkligen söker efter sanningen med rätt motiv kommer du att bli en del av Kristi kropp. Om du söker på ett sådant sätt i Skrifterna och hos olika författare att du finner olika lärosatser, som kommer att

överensstämma med din egen förutfattade mening och om du redan har bekänt din tro, då kommer du att bli skrytsam, självsäker och orubblig.

Självsäkerhet är en fara

Bror B, med din nuvarande halsstarriga, hårdnackade anda, kommer du att gå allt längre bort från sanningen. Om du inte omvänder dig, kommer det att visa sig, att du är ett stort hinder för Guds verk på de platser där du utövar ett inflytande. Du är ivrig att framföra dina egna synpunkter. Din självtillräcklighet måste ges upp innan du kan se något klart. Du har fått din hustru till att tro, att du känner sanningen bättre än någon annan av våra predikanter. När det gäller henne har du tagit nyckeln till kunskap i dina egna händer och lämnat henne kvar i mörkret. Gud har gett Sin församling omdömesgilla, erfarna och troende människor. De känner sanningens och frälsningens väg, för de har sökt efter den under andlig kamp på grund av det motstånd de har mött från människor som vänder sig bort från Guds sanning till en lögn. Dessa trofasta Guds tjänares duglighet har getts till världen.

Det är mycket få som inser Guds verks upphöjda natur, när det jämförs med livets världsliga affärer. Jesus, den himmelske Läraren, har gett oss lärorik (450) undervisning genom Sina lärjungar. När Han sände ut de tolv, lärde Han dem, att i vilken stor eller liten stad de än kom till, måste de förhöra sig om vem i den som var värdig deras uppmärksamhet och besök. Och om de fann en lämplig plats, där folk skulle sätta värde på den välsignelse som sänts till dem, - privilegiet att ha Kristi budbärare som gäster, - skulle de stanna och vila där tills de lämnade den staden. De fick inte lära sig att okritiskt besöka varje stad eller varje hus och pressa sin närvaro på folk oavsett om de var välkomna eller inte. Men om de inte var välkomna, om deras frid inte kunde vila i huset, måste de lämna det och söka ett hus där de som bodde där var värdiga och där deras ande kunde vila.

När Kristi budbärare, som går ut för att lära ut sanningen till andra, blir förkastade och deras ord inte finner någon plats i människors hjärta, då är det Kristus, som har blivit förkastad och Hans Ord som har blivit föraktat i de budbärare som Kristus har sänt ut med Sanningen. Detta är lika relevant i vår tid som det var, när Kristus undervisade Sina utvalda budbärare.

När Kristus var på jorden, fanns det människor som inte hade respekt eller inte kände vördnad för Guds budbärare och inte hade större aktning för deras varningar än för sin egen omdömesförmåga. Även i vår tid finns det de som inte respekterar Guds utvalda tjänares vittnesbörd lika högt som sina egna åsikter. Dessa kan inte få någon nytta av Guds tjänares tjänst. Tid bör inte slösas bort på att bryta ner Guds verk för att möta sådana personer. Kristus sade till Sina tjänare som Han sände ut: "Den som lyssnar till er lyssnar till mig, och den som förkastar er förkastar mig. Och den som förkastar mig, han förkastar honom som har sänt mig." (Luk. 10:16)

Kristus ger makt åt församlingens röst. "Sannerligen säger jag eder: Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad I lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen." (Matt. 18:18.) Att på eget ansvar börja

förfäktade synpunkter som man själv väljer, utan hänsyn till församlingens omdöme, finns inget (451) understöd för. Gud har gett den högsta makt som finns under himmelen till sin församling. När folk kommer samman i egenskap av en församling är det Guds röst som talar genom den, vilket måste respekteras.

Gud har gett Sin församling män som har en erfarenhet, sådana som har fastar, gråtit och bett genom hela nätter, om att Herren skall öppna Bibeln för deras sinnen. Ödmjukt har dessa män gett världen nyttan av sina mogna erfarenheter. Kommer detta ljus från himmelen eller från människor? Har det något värde eller är det värdelöst? Bror B utför ett arbete som består i att sprida felaktiga synpunkter på Bibelns sanningar, som han en dag skulle vilja att han kunde göra ogjorda. Det kommer emellertid att vara förgäves. Han kan ångra sig, han kan bli frälst som genom eld, men ack, hur mycket värdefull tid har inte gått förlorad som aldrig kan återvinnas! Hur många frön har inte såtts som bara har burit vilda skott och törnen! Hur många själar har gått förlorade som kunde ha blivit frälsta, om han på allvar hade försökt att låta det sanna ljuset lysa som han har gjort för att sprida sitt mörker! Vad kunde han inte ha gjort om han varit helgad genom sanningen! Bror B känner sig alltför självtillräcklig, alltför rik och berikad med ägodelar, för att kunna se sitt behov av någonting. Det sanna vittnet pekade på honom och sade: ”Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.” (Matt. 18:3) Sanningens ljus som förmedlats med så stor omsorg genom böcker och tidningar tar han inte hänsyn till, men han upphöjer sin egen omdömesförmåga över det mest dyrbara ljuset och detta ljus kommer att resa sig i domen för att fördöma honom.”

Jag såg, att han skulle ifrågasätta de människor som Gud har sett vara lämpliga för att ta ansvar för Hans verk. Han skulle upphöja sina egna åsikter och synpunkter över det ljus som Gud har gett genom dem och skulle skryta över sin kunskap. Han skulle också bli sina bröders anklagare utan att göra undantag för Kristi ambassadörer. All denna arrogans för att förringa Guds tjänares omdöme och för att anklaga dem för att vara svaga och gå vilse, genom att upphöja sin egen mening framför deras, som, om detta inte ångras, kommer att stå nedskrivet mot honom i de böcker, som han kommer att skämmas över på Guds dag.

(452) Gud kommer att stödja Sina tjänare, Han kommer att beskydda dem Han gynnar, men ve dem som inte kommer att förverkliga Kristi ambassadörers ord, som tar emot ordet från Guds mun för att tala till folk och som kommer att berätta för människorna, att svärdet kommer och för att varna dem och förbereda dem för Guds dag. Bror B kommer att erfara att det inte är någon lätt eller trivial uppgift som han har engagerat sig i. Det är ett uppdrag som med förkrossande vikt kommer att falla tillbaka på hans själ. Han har satt sin ande i motsättning till Gud. Han har ett hårt arbete framför sig. Kristus säger: ”Ve över världen som förför. Förförelser måste komma, men ve den människa genom vilken förförelsen kommer!” (Matt. 18:7)

Bror B, den väg du har följt visades för mig för tre år sedan. Jag såg att du gjorde fel i nästan allt du gjorde och trots detta försökte du bedöma sanningen utifrån dina

handlingar i stället för att bedöma dina handlingar efter sanningen. Du var inte vara något ljus för Guds folk, utan en förfärlig börda. Du kommer inte att lyfta när det behöver lyftas och du avskräcker andra från enighet i handling. Du finner alltid fel och talar till dina bröder och samtidigt som du har ifrågasatt andras uppförande, växer en rad giftiga ogräs upp och har satt djupa rötter i ditt eget hjärta. Dessa bitterhetens rötter som springer fram har smittat många och kommer att smitta många fler, om du inte ser dem och rycker upp dem.

”Jag blev visad, att en hård, fariséisisk anda skulle växa fram hos bror B och kontrollera honom, såvida han inte fick se de fruktansvärda bristerna i sin karaktär och uppnå nåd från Gud till att rätta till det onda. Innan han omfattade sanningen, verkade hans hand vara emot alla. Hans stridslustnad skulle stärkas vid varje provokation och hans självvaktning skadas. Han var en hård man, som råkade in i svårigheter och vållade problem. Guds sanning utförde en förnyelse inom honom. Gud accepterade honom och Hans hand höll honom uppe. Men sedan bror B har mist invigningens ande, har hans gamla upproriska ande, som strider mot andra, stärkts och har försökt ta kontrollen. När hans själv dör bort och han ödmjukar sitt stolta hjärta inför Gud, kommer han att förstå hur svag hans styrka är. Han kommer att (453) känna behovet av himmelsk undsättning och kommer att ropa: ”Oren, oren inför dig, o, Gud.” Allt hans stolta skryt i självet kommer att ta slut.

Livet i denna stormiga värld, där moraliskt mörker triumferar över sanning och dygd, kommer för den kristne att vara en ständig kamp. Han kommer att finna att han måste ha rustningen på sig, för han måste kämpa mot krafter som aldrig blir trötta och mot fiender som aldrig sover. Vi kommer att finna oss själva omringade med otaliga frestelser och vi måste finna kraft i Kristus för att kunna övervinna dem eller bli övervunna av dem och gå miste om våra själar. Vi har ett stort och högtidligt uppdrag att utföra och hur fruktansvärt kommer inte vårt fall att bli om vi misslyckas. Om det uppdrag som vår Mästare har anförtrott oss visar sig vara ogjort, kommer vi inte att ha en sekunds betänketid. Det kommer att förbli ogjort för evigt.

Jag blev visad bror B:s liv i hans familj. Änglar grät när de såg hur han uppförde sig hemma, när de såg den oälskade hustrun, som inte får någon respekt från honom, som är skyldig att älska och värna om henne som sig själv, liksom Kristus har älskat och värvat om församlingen. Han bemödar sig att göra hennes brister tydliga och för att upphöja sin egen klokhet och sitt eget omdöme och förmå henne att känna sin underlägsenhet när de är i sällskap och ensamma. Även om hon är analfabet, är hennes ande långt mer acceptabel inför Gud än hennes mans. Gud ser på Syster B med den största medkänsla. Hon lever upp till sanningens principer, så långt hon har fått ljus över dem, mycket bättre än hennes man. Hon kommer inte att vara ansvarig för det ljus och den kunskap som hennes man har haft, men som hon inte har haft. Han skulle kunna vara till ljus och tröst och välsignelse för henne, men hans inflytande används på ett felaktigt sätt. Han läser det för henne som han har lust till, sådant som kommer att stärka hans synpunkter och hans idéer, samtidigt som han håller tillbaka viktigt ljus som han inte vill att hon skall höra.

Han respekterar inte sin hustru och han låter sina barn visa henne respektlöshet. Liksom Elis söner är dessa barn överlämnade till att uppfostra sig själva. Det är inte någon ordning på dem och hela denna försummelse kommer snart att falla tillbaka på honom själv. Det som bror B nu sår, kommer han helt säkert att skörda. Syster B är i (454) många avseenden närmare himmelriket än hennes man. Dessa oregerliga, olydiga barn, som inte har uppfostrats till självbehärskning, kommer att plantera törne i sina föräldrars hjärtan, som de inte kan förhindra och därför kommer Gud vid domen att ställa föräldrarna till räkenskap för att skaffa barn till världen och låta dem växa upp utan fostran, utan att älska och utan att bli älskade. Dessa barn kan inte bli frälsta till himmelriket utan att en stor förändring sker i deras karaktär.

Bror B försöker att få sin hustru att tro som han tror och han skulle vilja att hon trodde att allt han gör är rätt och att han vet betydligt mer än någon annan predikant och är klokare än alla människor. Jag blev visad att han i sin skrytsamma klokhet behandlar sina barns kroppar på samma sätt som han behandlar sin hustrus själ. Han har följt en väg enligt sin egen klokhet, som ruinerar hans barns hälsa. Han inbillar sig själv att det gift som han har fört in i hennes system håller henne vid liv. Vilket misstag. Han borde tänka på hur mycket bättre hon kunde ha haft det om han hade lämnat henne i fred och inte hade skymfat hennes natur. Detta barn kan aldrig få en frisk kropp, för hennes ben och blodcirkulationen i hennes ådror har förgiftats. Hans barns förstörda kroppar, deras värk och plågsamma smärta kommer att ropa mot hans skrytsamma vishet, som är dåraktig.

Men vad är värre än att han lämnade dörren till undergång öppen så att hans barn kunde komma in och gå förlorade. Hans barns natur måste förändras, deras karaktär måste förvandlas och förnyas, annars kan det inte finnas något hopp för dem. Kan änglar se med kärlek på din familj, bror B? Kan de glädja sig över att bo i ditt hus? Byggnaden är god, men det är inte huset som avgör lyckan inom det. De som bor innanför murarna gör det till en himmel eller till ett helvete. Du respekterar inte dina barns mor. Du låter dem vara olydiga och sakna respekt.

”Du kanske säger: ”Varför kommer Syster White med detta till mig? Jag tror inte på synerna.” Detta visste jag innan jag försökte mig på att skriva, men jag känner att det är dags för mig (455) att lägga fram det här för dig. Jag måste tala om sanningen för dig, för jag förväntar mig att i domen få möta det som jag på ett ofullkomligt sätt har skrivit ned här. Jag har väntat och hoppats på att kunna säga något som skulle kunna nå ditt hjärta och med de ord jag här har skrivit kunna göra ditt hjärta mjukare. Jag har emellertid förlorat allt hopp i den riktningen, för du är förstärkt med en rustning som är lika omöjlig att tränga igenom som stål. Du kommer bara att acceptera det du förstår. Jag blev visad att det skulle ha varit bättre för sanningen för vår tid om du aldrig hade tagit emot sanningen. Ditt samvete är inte särskilt känsligt. Du har förblindats av fienden.

Jag har gett upp allt hopp om att kunna göra något för församlingen i ___ så länge du är en stötesten för den. Tidigare älskade du sanningen och om du hade följt med

på sanningens och helighetens väg skulle du nu ha varit en Kristi ambassadör. Du kommer att ha en förfärlig räkenskap att avlägga på Guds stora dag för dina talenter, som inte har utnyttjats. Du hade goda förmågor. Gud lånade ut dessa talenter till dig för att du skulle kunna avlägga en god räkenskap, men du har missbrukat dessa gåvor. Om du hade använt de förmågor som Gud har gett dig på rätt sida, skulle du ha gjort mycket för att vinna själar för Kristus. Då skulle du få se frälsta själar i himmelriket, på grund av att du varit ett redskap. Men du har skingrat i stället för att samla med Kristus. Dina bröder har blivit modfällda av att försöka resa dig upp och hjälpa dig till framsteg, eftersom du, som en motstridig person, motverkar det goda de skulle vilja göra.

Guds hjärta har aldrig längtat med en djupare kärlek efter Sina jordiska barn och med en mer medkännande mildhet än Han gör nu. Det har aldrig funnits en tid, då Gud har väntat på och varit beredd att få göra något för Sitt folk än nu. Och Han kommer att undervisa och frälsa alla som väljer att bli frälsta på Hans bestämda sätt. De som är andliga kan urskilja andliga ting och se tecken på Guds närvaro och verksamhet överallt. Satan ledde genom sin skickliga men ondskefulla strategi våra första föräldrar bort från Edens lustgård - från deras oskuld och renhet till synd och obeskrivlig olycka. Han har inte upphört att förstöra. Alla krafter som han kan uppmana har han satt (456) i flitig verksamhet i dessa sista dagar för att åstadkomma själars undergång. Han använder varje konstgrepp han kan använda för att bedra och förvirra Guds folk.

Han har använt dig som sitt ombud för att sprida mörker och förvirring. Han finner att du arbetar förträffligt i hans händer. Du är precis det redskap, som han kan använda med stor framgång för att såra, göra modlösa och bryta ner. Du är inte ivrig när det gäller att tillsammans med Guds folk sätta din skuldra under lasset, utan när de skulle vilja gå framåt, kastar du dig själv som en ytterligare tyngd för att hindra dem att göra det de skulle vilja göra för att fortsätta i rätt riktning. Satan arbetar med dem som håller Guds bud och har Jesu tro. Det allra bittraste hat finns inom honom mot alla som är lojala mot Gud och som lyder Hans bud. Han sover inte. Han minskar inte sin vaksamhet ett enda ögonblick. Jag skulle önska att Guds bekännande efterföljare var hälften så kloka, flitiga och uthålliga inom Guds verk, som Satan är i sitt arbete.

Om du, bror B, hade fortsatt när du första gången satte dina händer till plogen och inte såg dig tillbaka, skulle du nu ha varit en ljusets budbärare, som förmedlar sanningen till dem som befinner sig i mörker. Men Gud kan inte använda dig till Sin ära, förrän du lär dig att rådgöra med dina bröder och inte tror att du vet allt som är värt att veta. Satan har lyckats hindra dig från att göra det som är gott. Du arbetade bra en tid, men Satans frestelser övervann dig. Du ville gärna vara den främste och bli smickrad. Du älskade den makt som pengar ger. Satan förstår människors svaghet. Han har den kunskap som han samlat under generationer och har en erfaren hand i sin verksamhet. Hans list och bedrägeri är väl utvecklade och har alltför ofta varit framgångsrika, eftersom Guds folk inte är lika visa som ormar.

Satan visar sig ofta som en ljusets ängel, smyckad i himmelsk skrud. Han tar på sig en vänskaplig uppsyn, visar stor helighet i sin karaktär och stor aktning för sina offer, själar som han avser att bedra och fördärva. Faror möter på den väg som han inbjuder själar till att gå på, men han lyckas (457) dölja dessa och bara presentera det som är tilldragande. Vår frälsnings store Kapten har i vårt ställe vunnit seger, så att vi skall kunna vinna seger genom Honom, om vi vill. Men Kristus frälser ingen mot hans vilja. Han tvingar ingen till lydnad. Han gjorde det gränslösa offret för att de skall kunna övervinna i Hans namn och Hans rättfärdighet skall kunna tillskrivas dem.

Men för att bli frälst måste du acceptera Kristi ok och lägga bort det ok som du har format efter dina skuldror. Den seger som Jesus vann i öknen är en pant till dig, ett bevis på den seger som du kan vinna genom Hans namn. Ditt enda hopp om frälsning är att övervinna, på samma sätt som Jesus övervann. Guds vrede hänger nu över dig. Du älskar världens nöjen framför himmelska skatter. Ögats lust och livets stolthet har skilt dig från Gud. Din tillit till ditt eget svaga, bristfälliga jag måste brytas. Du måste inse din svaghet tills du lärt dig att lägga dig själv och alla dina bördor i Guds händer. Den själ som har en fullständig tillit och bara litar på Gud kommer aldrig på skam.

Gud vill inte att vi rådfrågar vår egen lämplighet och bekvämlighet när vi skall lyda Honom. Kristus gjorde inte det som tillfredsställde Honom själv då Han var en människa bland människor. Han var en smärtornas man och förtrogen med lidande. Himlens Majestät hade inte någon plats där Han kunde vila Sitt huvud, ingen plats som Han kunde kalla Sin egen. Han blev fattig för vår skull, för att vi genom Honom skulle kunna bli rika. Låt oss inte tala om offer, för vi vet inte vad det vill säga att uppoffra sig för sanningen, eftersom vi knappt har lyft korset för Kristi dyrbara verk. Låt oss inte söka efter en väg som är lättare än den stig som vår Förlössare har vandrat på före oss. Hur oförmögen är inte du med all din skrytsamma vishet att vägleda dig själv! Hur benägen är du inte att följa ett bedraget samvetes order, till att gå på villfarelsens väg och att dra andra med dig!

Ditt naturliga temperament är sådant, att underkastelse och lydnad mot Guds villkor är mycket svåra. Din obundna självsäkerhet, dina fördomar och dina känslor (458) leder dig lätt till att välja fel väg. Kristus kommer att vara en osviklig Vägledare för dig, om du väljer Honom framför din egen blinda omdömesförmåga. I dina affärer har du inte bara sett till Guds ära. Du har hamnat i många trassligheter och haft många svårigheter att kämpa mot och om du hade litat på den sanne Vägledaren i stället för på ditt eget omdöme, skulle du alltid ha fått hjälp ut ur dina problem i dina affärer.

Du har en viktig uppgift framför dig, som du aldrig kan utföra utan Guds särskilda hjälp. Du kan tillförsäkra dig änglars sällskap och bli en av Guds arvingar, en medarvinge till Jesus Kristus. Och att arbeta på att avgränsa hoppets och önskans område inom din egen bekvämlighets snäva område skulle för dig innebära ett livslångt misstag. Det är ett fruktansvärt misstag att bara leva för den här världen. Du ser tillbaka och känner fördömsen av ditt eget felaktiga uppträdande och

försöker rättfärdiggöra dig själv genom att finna fel hos andra. Oavsett vilken väg andra må ta eller hur fel de kan handla, kommer deras fel aldrig att kunna dölja dina egna misstag. Och på den slutliga uppgörelsens dag kommer du inte att våga säga detta till Gud som ursäkt för att du försummat din plikt.

Gud avser att acceptera dig som Sitt barn och göra dig till medlem av den kungliga familjen, ett barn av den himmelske Konungen, på det villkoret att du kommer ut ur världen och är avskild och inte rör vid orena ting. Himlens Monark skulle vilja att du skulle äga och glädja dig över allt som kan förädla, utvidga och upphöja ditt väsen och göra dig lämplig till att bo hos Honom för evigt, genom att din existens och ditt liv mäter sig med Guds liv. Vilken möjlighet är inte det kommande livet! Vilken skönhet äger det inte! Hur bred och djup och gränslös är inte den Guds kärlek som visas mot människan! Inga ord kan beskriva denna kärlek. Den övergår alla tankar och föreställningar, men den är en realitet så att du kan lära känna den genom erfarenhet. Du kan glädja dig över den med utesäglig glädje och full av härlighet.

Kan du med ett sådant framtidsperspektiv inskränka dig till världsliga tankar och till (459) världslig verksamhet, söka vinning och ge upp den ena punkten efter den andra av sanningen för vår tid? Sanning, princip och rent samvete är det önskvärdt att du bevarar. Guds ynnest är bättre än hus av silver och guld. Hjärtats djupaste glädje kommer från den djupaste förödmjukelse. Tillit till och underkastelse under Gud ger en ädel karaktär. Tårar är inte alltid bevis på svaghet. För att du skall kunna bygga upp en karaktär som är harmonisk i den rene och helige Gudens ögon måste du börja från grunden. Hjärtat måste brista inför Gud och sann ånger över synd visas, tills du möter sanningens och pliktens krav. Då kommer du att ha sann respekt för dig själv och sann tillit till Gud. Du kommer att känna ömhet. Hela den skrävliga andan kommer att ha lämnat dig. I stället för hårdhet kommer stor ömhet, blandad med fast avsikt, att stå fast för sanningen i alla situationer. Du kommer då att se mycket i världen och i ditt eget hjärta, som får dig att gråta.

Sann förfining i tjänsten

Bror E: Jag hade tänkt skriva till dig för någon tid sedan, men har inte funnit något tillfälle till det förrän nu. När jag talade till folk den senaste sabbaten, kände jag mig så starkt påverkad av ditt fall, att jag med svårighet kunde låta bli att nämna ditt namn offentligt. Jag vill nu lätta mitt sinne genom att skriva till dig. I min senaste syn blev jag visad deras svårigheter som bekänner att de arbetar i ord och lära. Jag såg, att du inte hade förbättrat dina förmågor, utan hade blivit allt mindre effektiv när det gällde att lära ut sanningen. Du behöver en genomgripande omvändelse. Du har en stark, fast vilja, ända till hårdnackenheter. Du kunde kanske nu varit lämplig för det högtidliga uppdraget att bära ut sanningens budskap till andra, om du hade varit mindre självvis och mer ödmjuk och saktmodig i anden.

Du tycker varken om att vara flitig eller att betungas av oavbruten ansträngning. Du har inte varit någon uthållig studerande av (460) Guds ord och inte heller varit någon ivrig tjänare i Guds verk. Ditt liv har långt ifrån representerat Kristi liv. Du är inte skarpsinnig. Du är inte en klok, omdömesgill tjänare. Du studerar inte för att vinna själar för Kristus, som varje Kristi tjänare bör. Du har ett fastlagt spår, din egen norm, som du vill föra folk till, men detta misslyckades, för att de inte vill acceptera dina normer. Du är fanatiker och för ofta saker och ting till ytterligheter. Därigenom skadas Guds sak allvarligt och du vänder själar bort från sanningen i stället för att vinna dem för den.

Jag blev visad att du hade förstört åtskilliga goda öppningar på grund av ditt okloka sätt att arbeta. Vad skall jag säga till dig om detta? Själur har gått förlorade på grund av att du inte är vis nog till att förmedla sanningen rätt och ditt misslyckande att pryda din kallelse som en evangeliets tjänare med artighet, vänlighet och tålmod. Sann kristen belevnhet bör utmärka alla handlingar hos en Kristi tjänare. O, hur dåligt har du inte representerat vår medkännande Återlösare, vilkens liv var godhet och sann renhet förkroppsligad. Du har vänt själar bort från sanningen på grund av en hård, kritisk och dominerande ande. Dina ord har inte varit milda som Kristi ord, utan i E:s anda. Din natur är av naturen grov och inte förfinad. Eftersom du aldrig har känt behovet av sann förfining och kristen hövlighet, har inte ditt liv upphöjts så som det skulle ha kunnat bli.

Du suttit fast i vanans hjulspår. Din uppfostran och utbildning har inte varit korrekta och därför borde dina ansträngningar ha varit allvarligare när det gäller förbättring, förnyelse. Du borde ha gjort mer beslutsamma och genomgripande förändringar. Om du inte erkänner, att en beslutsam och genomgripande omvändelse är nödvändig i nästan alla avseenden, är du helt olämplig för att predika sanningen. Och om du inte får en riktig och passande upplyftning när det gäller din karaktär, dina vanor och din skicklighet, kommer du att göra mer skada än gott. Du har icke gjort mycket för att främja sanningen, på grund av att du har dröjt dig kvar för länge hos församlingarna, när du inte kunde göra dem något gott, utan bara skada. Dina vägar och metoder behöver (461) förädlas och helgas. Du bör inte längre fördärva Guds verk genom dina egna ofullkomligheter, eftersom du ju inte har visat någon märkbar förbättring när det gäller att bli medarbetare i Guds verk.

Det är omöjligt för dig att föra andra upp till en högre nivå än den du själv har uppnått. Om du inte gör framsteg, hur skall du då kunna föra Guds församling framåt till en högre standard av fromhet och helighet? Alla de prästtjänster som du har haft under åtskilliga år är mer en förbannelse än en välsignelse för Guds verk och ju färre vi har av dem desto mer framgångsrikt kommer uppdraget att föra ut sanningen för vår tid att vara.

Du är inte upphöjd i dina tankar eller strävsam i dina uppgifter. Du är nöjd med att vara banal och med att utföra en futtig tjänst. Du eftersträvar inte en kristen karaktärs fullkomlighet och den position i Guds verk som Kristus kräver att alla Hans utvalda tjänare skall uppnå. Ingen som

ger sig ut för att förmedla sanningen till andra är lämpliga för detta ansvarstunga uppdrag om han inte gör framsteg när det gäller kunskap och helgelse i sin tjänst och förbättrar sitt uppträdande och sitt temperament och växer till i sann visdom från dag till dag. Nära gemenskap med Gud är nödvändig för varje människa som skall föra själar fram till sanningen. De som tar på sig bördan att vägleda själar ut från naturens mörker till det förunderliga ljuset borde alltid komma ihåg att de själva måste gå framåt i detta ljus. Hur skulle de annars kunna leda andra? Om de själva vandrar i mörker, är det ett synnerligen förskräckligt ansvar de tar på sig, då de ger sig ut för att undervisa andra om vägen.

Du har engagerat dig i tjänst på platser, där du inte har varit kompetent att göra rättvisa åt det uppdrag du åtagit dig. Du utförde inte din uppgift på ett klokt sätt. Du försökte dölja din brist på faktisk kunskap genom att kritisera andra trosriktningar, ha negativa synpunkter på andra och ge en hård och bitter kritik av deras uppträdande och tillstånd. Om ditt hjärta hade varit brinnande av sanningens ande, om du hade varit helgad till Gud och hade vandrat i ljuset så som Kristus är i ljuset, skulle du ha handlat vist och haft tillräckligt många sätt och medel till förfogande för att bevara ett (462) intresse utan att överge din väg och vända dig bort från ditt särskilda uppdrag genom att vara ovettig mot andra som bekänner sig vara kristna.

Icke-troende har känt avsky. De tror, att sjunde-dags Adventister har blivit korrekt representerade av dig och har beslutat sig för att det nu räcker och att de inte vill ha mer med sådana läropunkter att göra. Vår tro är i värsta fall impopulär och står i stor utsträckning som motsats till andra trosriktningars tro och praxis. För att kunna nå dem som är fångade av villfarelsens mörker och felaktiga teorier, måste vi närma oss dem med största försiktighet och med den största vishet och hålla med dem på alla punkter som vårt samvete tillåter.

All hänsyn bör tas till dem som befinner sig i villfarelse och allt rimligt erkännande skall ges dem för deras ärlighet. Vi bör komma så nära folk som möjligt. Därefter kan kanske det ljus och den sanning som vi äger bli till nytta för dem. Men bror E, liksom många av våra predikanter, inleder genast en strid mot de villfarelser som andra värnar om. Han väcker alltså deras stridslystnad och deras fasta vilja. Detta håller dem insvepta i en rustning av själviska fördomar, som aldrig så många bevis misslyckas med att avlägsna.

Vilken annan än du själv kommer att vara ansvarig för de själar som du har vänt bort från sanningen genom din oheliga tjänst? Vem kan bryta ner fördomarnas murar som denna skadliga tjänst har byggt upp? Jag känner inte till någon större synd mot Gud, än att människor engagerar sig i tjänsten men är verksamma på ett självskt sätt och inte i Kristus. Människor ser upp till dem som Kristi representanter, trots att de inte representerar Hans ande i någon av sina insatser. De ser inte eller inser inte de risker som kommer av ohelgade och icke omvända människors ansträngningar. De fortsätter som blinda människor, bristfälliga i nästan allt. Ändå är de självsäkra och

själv tillräckliga och vandrar själva i mörker och snubblar vid varje steg. De är kroppar i mörker.

Bror E, du är trångsynt och din insats tenderar snarare till att förnedra sanningen än till att lyfta fram den. Detta beror inte på att du saknar förmåga. Du skulle kunna vara en god tjänare, men du är för lat för att göra de ansträngningar som krävs (463) för att nå målet. Du nedlåter dig hellre till ett hårt och arrogant uppträdande mot dem, som är oeniga med dig, än att ta tag i besväret att lyfta upp harmonin i ditt uppdrag. Du intar ståndpunkter och när de ifrågasätts är du inte tillräckligt ödmjuk för att överge dina åsikter, trots att de visar sig vara felaktiga. I stället står du upp för ditt oberoende och håller fast vid dina idéer, trots att tillmötesgående från din sida är absolut nödvändig och krävs av dig som en plikt. Du har hårdnackat och orubbligt hållit fast vid din egen omdömesförmåga och dina uppfattningar trots att själar därigenom offerats.

Bror E, dina ställningstaganden och din starka, bestämda vilja att till varje pris under alla situationer förverkliga dina idéer, uppfattades och beklagades djupt av din hustru, och hennes hälsa blev lidande till följd av detta. Du var inte vänlig och mild mot detta känsliga Guds barn. Din stränghet dominerade hennes mildare natur. Hon kände sorg över många saker. Du kunde ha gjort hennes liv lyckligare om du bara hade försökt. Men du försökte att få henne att se saker och ting så som du såg dem och i stället för att försöka anpassa dig till hennes förfinade temperament, försökte du att forma henne efter din grövre natur och dina extrema tankar. Hon blev låst i sin natur och kunde inte handla självständigt. Hon visnade som en växt som planterats om i olämplig jord.

Du borde inte försöka forma sinnen och karaktärer efter ditt mönster. Du borde istället forma din egen karaktär efter den gudomliga förebilden. Om den här världen bestod av människor som du, när det gäller karaktär och temperament, så vore det en olycka för den. Eftersom lika skulle möta lika vilken väg du än skulle välja, skulle du känna motvilja mot dem du umgicks med, när de var formade efter exakt samma mönster som du och du skulle önska dig bort från den här världen.

Du skryter över dig själv och ger äran åt dig själv. Men, o, hur orätt är inte detta för vilken människa som helst, även om hon har de finaste egenskaper och det mest vidsträckta inflytande! Människor med fina egenskaper har det största inflytandet därför att de inte vet något om sitt värde och hur mycket gott de utträttar i världen. Men det är fullständigt olämpligt att människor med dina karaktärsdrag är skrytsamma och upphöjs av sig själva.

I dina arbetsuppgifter börjar du ofta bra. Du väcker intresse. Folk blir övertygade om att dina argument inte kan ifrågasättas, men just när själar väger över till fördel för sanningen, framträder självet ganska tydligt. Denna självviskhet är så framträdande, att allt som kunde ha vunnits om Jesus hade lyst fram genom dina ord och ditt temperament, är förlorade.

Du saknar de nådegåvor som är nödvändiga för att vinna själar för Kristus och sanningen. Du är bra på att argumentera, men du har inte någon erfarenhetsmässig

kunskap om den guddomliga viljan och på grund av brist på religiös erfarenhet förmår du inte leda andra till Källan med det levande vattnet. Din egen själ har ingen gemenskap med Gud, utan befinner sig i mörker. Och inget annat än sanningens ljus kan avhjälpa den brist som själar måste erkänna, när de trevar sig fram på sin väg i mörkert. Om du inte helt och hållet omvänder dig, kan dina ansträngningar att omvända andra lika gärna upphöra nu, som att du skall arbeta längre och ödelägga och förvanska den religiösa standarden med dina trångsynta och fanatiska idéer. Du har ingen erfarenhetsmässig kunskap om den gudomliga viljan. Din egen rättfärdighet förefaller dig ha stort värde, trots att den är värdelös. Du behöver förvandlas innan du kan användas i Guds verk. När du har omvänt dig kan din tjänst accepteras.

Du äger inte Kristi religion. Du måste ödmjuka ditt hjärta och låta ditt själv dö. Kristus måste leva i dig. Därefter kommer du att vandra i ljuset och du kommer att lämna ett klart spår efter dig som leder till himlen till att lysa på andras väg. Du har känt dig nöjd med dig själv. Du borde uppfostra dig själv och övervinna din fanatiska och kritiserande anda. Du behöver underkiva din kropp och föra den till underkastelse, så att du inte, efter att ha predikat för andra, själv lider skeppsbrott.

Du har ett snävt synsätt på saker och ting, hänger upp dig på detaljer, klagar och ifrågasätter andras tillvägagångssätt, trots att du mycket bättre skulle kunna övervinna bristerna i din egen karaktär och ditt eget liv, om du tjänade utifrån en kristen ståndpunkt, sökte ljus från Gud och förberedde dig på att förena dig med himmelrikets rena änglar. Sådan som du är nu, skulle du fördärva hela himlen. Du är (465) okultiverad, orenad och ohelgad. Det finns ingen plats i himlen för en sådan karaktär som den du har nu.

Om du på allvar vill ta tag i uppdraget och, utan att be om ursäkt för någon synd, vill fördöma synden i köttet och nå upp till tro och hopp efter gudomlig nåd och rätt omdömesförmåga, kan du övervinna de brister i din karaktär som diskvalificerar dig för en uppgift i Guds verk. Du har inte gjort framsteg och förbättrat dig på många år. Du är i dag längre från den kristna perfekta standarden, från att ha egenskaper som borde finnas hos den predikant som förkunnar evangeliet, än du var några få månader efter att du hade tagit emot sanningen.

Gud är missnöjd med dem som inte är intelligenta när det gäller den kristna religionen men ändå försöker leda andra. Du representeras korrekt genom den man som försökte dra ut flisan ur sin brors öga, trots att det fanns en bjälke i hans eget öga. Skapa först ordning i ditt eget hjärta och förnya din egen karaktär. Uppnå en förbindelse med Gud och samla daglig kristen erfarenhet. Då kan du ta ett ansvar för själar som är borta från Kristus.

Det är bara några få bröder som har tagit mer tid på sig för att läsa olika författare än du har. Ändå är du väldigt otillräcklig när det gäller de kvalifikationer som är nödvändiga för en präst som lär ut sanningen. Du citerar inte Skrifterna rätt, eller läser dem inte ens korrekt. Så skall det inte vara. Du har inte vuxit mentalt och har inte tillförsäkrat dig en tillväxt i nåd i din själ, vilket borde

utstrålas i dina ord och i ditt uppförande. Du har inte känt behovet av att sträcka dig ut efter högre och heligare mål.

Att ytligt plöja igenom böcker hämmar tankeförmågan och får dig att bli en andlig dyspeptiker. Du kan inte smälta och använda hälften av vad du läser. Om du läser med det målet framför dig att förbättra dina tankar och bara läsa så mycket som sinnet förmår att fatta och smälta och om du tåligt ville hålla fast vid ett sådant sätt att läsa, skulle goda resultat kunna uppnås. Du, såväl som andra predikanter, behöver gå i skolan och som ett barn börja (466) behärska de första kunskapsgränarna. Du kan varken läsa, stava eller uttala korrekt och ändå är det bara några få som har haft mindre tjänst och mindre ansvarsbördor att bära än du.

Våra predikanter ställning kräver en frisk kropp och ett disciplinerat sinne. Ett gott, sunt förnuft, starka nerver och ett muntert temperament kommer att rekommendera evangeliets tjänare överallt. Dessa bör uppsökas och ständigt utbildas.

Ditt liv har hittills varit ofruktbart. Du har några mycket goda tankar, men Guds Ande bor inte i ditt hjärta. Du upplivas inte av Hans kraft och din tro, ditt hopp och din kärlek är inte uppriktiga. Om Kristi Ande bor i dig kommer du att vara i stånd till att ta emot saker och ting från Gud och förmedla dem till andra. Du kan inte vara till någon nytta i Guds verk förrän en Kristi tjänares uppdrag är mer upphöjt i ditt sinne. Du saknar en önskan i ditt liv att göra gott, som Jesus. Den självförnekelse och kärlek som du visar i denna uppgift kommer att kunna märkas på andras liv och karaktär.

Du bör göra dig fri från din kalla, frusna formalism så snabbt som möjligt. Du behöver vårda ömma känslor och vänlighet i vardagslivet. Du bör visa sann hövlighet och kristen belevnhet. Det hjärta som verkligen älskar Jesus älskar dem som Han dog för. Lika visst som kompassnålen pekar mot polen, kommer Kristi sanna efterföljare, med en anda av seriöst tjänande, att försöka frälsa själar som Kristus har gett Sitt liv för. Tjänst för syndares frälsning kommer att hålla Kristi kärlek varm i hjärtat och kommer att ge denna kärlek en korrekt tillväxt och utveckling. Utan en korrekt kunskap om den gudomliga viljan kommer en harmonisk utveckling av den kristna karaktären att utebli.

Jag bönfäller dig, min bror, att lära känna Gud. ”HERREN gör en mans steg fasta och gläder sig över hans väg.” (Psalm 37:23) Tjänstgörande änglar lägger märke till varje steg i vår gång. Men du har inte underordnat din vilja under Gud. Dina tankar är inte heliga. (467) Du fortsätter, snubblar i mörkret, du vet inte var du skall sätta din fot. Herren uppenbarar Sin vilja för dem som är allvarliga och ivriga att bli vägleda. Orsaken till din brist på effektivitet är att du har gett upp tanken på att lära känna och göra Guds vilja. Därför vet du inte något med bestämdhet. Trots att du själv är blind, försöker du att leda den blinde.

O, i vilken situation befinner sig inte du och många andra predikanter! Genom att svika Gud, de levande vattenmassornas Källa, har du och de huggit ut brustna cisterner åt er som inte kan behålla något vatten. Jag ber dig enträget att vakna upp och vända dig till Herren med

den djupaste och allvarligaste ånger, vilken kommer att tillförsäkra dig Hans förlåtelse och Hans makts varaktiga styrka, så att du verkligen kan fyllas med all Guds fullhet. Han ser ogillande på ditt uppträdande, för du har varit som en stötesten för själar. Du har litat på dina egna gärningar och din egen rättfärdighet och har ingen kännedom om den gudomliga viljan.

Mätte Herren uppenbara din sanna karaktär för dig och låta dig se dina verkliga brister. När du har upplysts av Guds Ande till att förstå detta, kommer du att ha en sådan känsla av din syndiga försummelse och ditt oanvända liv, att du kommer att slås av förfäran och du kommer att sörja, vilket kommer att leda dig till en ånger som du inte behöver ångra.

Vittnesbörd 25 (1875) Guds verks betydelse

(468) Den 3 januari blev jag visad många saker om de stora betydelsefulla intressena i Battle Creek när det gäller förlagssällskapet, skolan och Hälsoinstitutet. Om dessa institutioner blev rätt ledda, skulle de kraftigt främja Guds verk genom att utbreda sanningen och frälsa själar. Vi lever i de sista dagarnas faror. Endast helgelse till Gud kan göra oss lämpliga för att få del av det högtidliga och betydelsefulla avslutande arbetet för vår tid. Det är endast få helt osjälviska människor som kommer att fylla ansvariga ställningar, få som helt har överlämnat sig själva till Gud och hör Hans röst och studerar Hans härlighet. Det är endast få som kommer att ge sina liv för att främja Guds verk, om det krävs. Det är emellertid just sådana helgade människor som Gud gör anspråk på.

Människor blir bedragna när de tror att de tjänar Gud, trots att de tjänar sig själva och sätter Guds verks intressen och verk i andra hand. Deras hjärtan är inte invigda. Herren finner inte behag i denna grupps tjänster. Allteftersom Guds verk skrider framåt har Han då och då i Sin försyn tänkt att människor skall inneha ställningar i Battle Creek. Dessa människors skulle kunna ha viktiga positioner om de hade helgat sig själva till Gud och helgat sina krafter till Hans tjänst. Dessa Guds utvalda människor saknar just den disciplin som en helgelse till Hans verk skulle ge dem. Han skulle ära dem genom att förena dem med Sig själv och ge dem Sin helige Ande för att göra dem (469) kvalificerade för det ansvar de var kallade att bära. De kunde inte få den bredd i sin erfarenhet och inte heller när det gäller kunskap om gudomlig vilja om de inte innehade positioner, där bördor och ansvar skall bäras.

Ingen skulle bedras till att tro att de skulle få mindre bekymmer, mindre hårt arbete och mindre antal prövningar, när de gick in i Guds verk på Battle Creek. Satan är allra mest aktiv där det görs mest för att främja sanningen och där det arbetas för att frälsa själar. Han förstår den mänskliga naturen och han kommer inte att lämna dessa människor ensamma om det finns en möjlighet till att de blir mer lika Kristus och mer

användbara tjänare i Guds verk. Satan gör upp sina planer för att utsätta de människor för frestelser som Gud har visat att Han skulle vilja låta göra en del i samband med Hans verk. Det är Satans ambition att veta hur han bäst kan föra krig mot Guds planer och övervinna dem. Han känner till de svaga lika väl som de starka punkterna i människors karaktärer. Och han är på ett raffinerat sätt verksam genom alla orättfärdighetens bedrägerier för att förhindra Guds planer genom att angripa de svaga punkterna i deras karaktärer. När detta har gjorts, är vägen förberedd för honom att angripa och besegra de starkare punkterna. Han tar kontrollen över deras sinnen och förblindar deras förståelse. Han leder människor som har vilseletts och genom sina bedrägerier får han dem under kontroll så att de blir självsäkra och självtillräckliga just när de är svagast i moralisk styrka. De bedrar sig själva och tror att de befinner sig i ett gott andligt tillstånd.

Fienden kommer att bemäktiga sig allt som gynnar honom och som fördärvar själar. Vittnesbörd har förmedlats till personer som har viktiga positioner. De börjar bra med att ta på sig ansvar och utföra sin del i Guds verk. Men Satan förföljer dem med sina frestelser och till sist övervinns de. Medan andra ser på deras felaktiga uppträdande, viskar Satan till dem att det måste vara något fel med de vittnesbörd som dessa personer har fått, annars skulle inte dessa människor ha visat sig vara ovärdiga att ta ett visst ansvar inom Guds verk.

Det är just så Satan har tänkt sig att det skulle vara. Han ville (470) så tvivel om det ljus som Gud har gett. Dessa människor kunde ha stått emot Satans frestelser om de hade varit vaksamma och på sin vakt, känt sin egen otillräcklighet och satt sin tillit till att de troget kunde utföra sin plikt i Jesu namn och kraft. Men det borde hållas i minnet att det alltid finns villkor förenade med uppmuntran till dessa människor, nämligen att de kunde bli till stor välsignelse i Hans verk och tjänst, om de ville hålla fast vid en osjälvisk ande, inse sin egen svaghet och lita på Gud, och inte lita på sin egen visdom och omdömesförmåga, utan göra Honom till sin styrka. Men Satan har kommit in med sina frestelser och han har segrat nästan varje gång. Han har ordnat omständigheterna så att de svaga punkterna i dessa människors karaktär angräps och de har besegrats. Hur skamligt har de inte skadat Guds verk! De har helt skiljt sig från Honom genom att följa sina egna fördärvade hjärtan, deras egna själar måste stå till svars. Men Guds dag kommer att avslöja den verkliga orsaken till alla våra besvikelser när det gäller människor. Gud gör inte fel. Han gav dem villkorliga uppmuntrande löften, men de lever inte upp till villkoren. De litar på sin egen kraft och faller för frestelse.

Det som kan sägas om människor under vissa bestämda förhållanden kan inte sägas om dem under andra omständigheter. Människor är svaga när det gäller moralisk styrka och i allra högsta grad själviska, så självtillräckliga och så lätt uppblåsta av tom inbillning, att Gud inte kan verka genom dem, utan de är överlämnade till att handla som blinda människor, som visar så stor svaghet och dårskap, att många är häpna över att sådana personer någonsin har accepterats och erkänts som värdiga att ha kontakt med Guds verk. Det är just detta som Satan hade avsett. Det var hans målsättning från första gången

han särskilt frestade dem till att klandra Guds verk och utsätta *Vittnesbörden* för kritik. Om de hade stannat på de platser där deras inflytande inte särskilt skulle ha märkts i Guds verk, skulle Satan inte ha angripit dem så våldsamt, eftersom han då inte hade kunnat fullfölja sina (471) avsikter genom att använda dem som sina redskap för att utföra ett särskilt uppdrag.

När Guds verk utbredds kanske det, som vid ett tillfälle sägs av enskilda personer, inte sägs på rätt sätt av dem vid ett annat tillfälle. Anledningen till detta är att de den ena månaden oskuldsfullt har levt upp till det ljus de hade, medan de den följande månaden inte var långt ifrån att bli besegrade av Satans bedrägerier och att på grund av självsäkerhet falla i förfärliga synder och bli olämpliga för tjänst åt Gud.

Människosinnet är föremål för så många förändringar på grund av Satans listiga frestelser, att det inte är det bästa förfaringssättet att min man och jag tar på oss ansvaret att uttala oss om personers kvalifikationer för olika positioner, eftersom vi ställs till ansvar för den kurs dessa personer slår in på. Trots detta kunde de ha varit just de rätta personerna för tjänsten, om de hade bevarat den ödmjukhet och den fasta tillit till Gud, som de hade, när de uppmanades att ta på sig ett ansvar. Dessa personer ändrar sig, trots att de inte själva är medvetna om det. De faller då de frestas och förs bort från sin ståndaktighet och avbryter sin kontakt med Gud. De är människor som kontrolleras av fienden och gör och säger saker som vanärrar Gud och drar skam över Hans verk. Då jublar Satan över att se våra bröder och systrar betänksamt se på oss, eftersom vi har gett dessa personer uppmuntran och inflytande.

Världens tillstånd

Världens tillstånd, som snabbt uppfyller ogudaktighetens bågare, visades för mig. Våld och varje beskrivbart brott uppfyller världen och Satan använder varje medel att göra brott och förnedrande laster populära. Ungdomarna, som strövar på gatorna, omges av synd- och brottsreklam framställd i någon film eller spelad på någon teater. Deras sinnen vänjs vid synden. (472) Det ovärdigas och avskyvärdas väg hålls ständigt fram för dem i dagstidningar och tidskrifter, och allt som kan väcka uppmärksamhet, samt sådant som väcker de lägre passionerna, målas fram i spännande och nervkittlande berättelser.

Den litteratur som går ut från fördärvade intellekt förgiftar tusentals sinnen i vår värld. Synden ser inte längre ut att vara övermåttan syndig. De hör och läser så mycket om förnedrande brott och laster att det en gång känsliga samvetet, vilket skulle ha stött bort synden med förskräckelse, blir så avtrubbade att det kan syssla med de lägsta och de avskyvärdaste uttalanden och handlingar med ivrigt intresse.

"Såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar." (Luk. 17: 26.) Gud önskar ha ett folk som är nitiskt i att göra goda gärningar, som står orubbligt mitt bland denna urartade tids moraliska förfall. Det kommer att finnas ett folk, som så håller fast vid den gudomliga kraften, att de kommer att vara skyddade mot varje frestelse. Onda meddelanden lyser i eldskrift på löpsedlar och söker att tala till deras känslor och orenera deras sinnen. Ändå kommer de att vara så förenade med Gud och änglarna, att de kommer att vara som om de inte såg eller hörde något. De har ett verk att utföra vilket ingen annan kan göra för dem, vilket betyder att de måste kämpa trons goda kamp och ta fasta på det eviga livet. De kommer inte att äga självförtröstan och vara självtillräckliga. De känner sina svagheter och de kommer att förena sin okunnighet med Kristi vishet, sin svaghet med Hans kraft.

Ungdomen kan ha så fasta principer att Satans kraftigaste frestelser inte drar dem bort från deras kristna bekännelse. Samuel var ett barn som omgavs av de mest föörenade inflytanden. Han såg och hörde sådant som bedrövade hans själ. Eli söner, som hade en helig tjänst, var styrda av Satan. Dessa män orenerade hela den atmosfär som omgav dem. Människor fascinerades dagligen av synd och fel, men likväl vandrade Samuel obefläckad. Hans karaktärs klädning var fläckfri. Han hade inte gemenskap med eller någon glädje i de synder som fyllde hela Israel med alarmerande rapporter. Samuel älskade Gud och bevarade sin själ i sådan närhet till himmelen att en ängel (473) sändes till honom när det gällde Eli söners synder, vilka föörenade hela Israel.

Förvända benägenheter och böjelser övervinna tusentals av Kristi bekännande efterföljare. Deras förnimmelser har så avtrubbats genom umgänge med synden, att de inte längre avskyr den, utan betraktar den som tilldragande. Änden på allting är nära förestående. Gud står inte ut mycket längre med brotten och människobarnens förnedrande ogudaktighet. Deras synder har förvisso nått ända upp till himmelen, och kommer mycket snart att från Guds sida besvaras med fruktansvärda plågor över jorden. De kommer att få dricka av Guds vredesbägare, som inte uppblandats med nåd.

Jag har sett att det föreligger stor fara att även Guds bekännande barn kommer att oreneras. Tygellöshet binder människor såsom fångar. De förefaller vara förblindade och utan kraft att stå emot och segra när det gäller passioner och böjelser. Hos Gud finns kraft och makt. Om de vill ta fasta på den, kommer Jesu livgivande kraft att stimulera den som har antagit Kristi namn. Faror omger oss och vi är trygga endast när vi känner våra svagheter och med trons grepp håller oss fast vid vår mäktige Befriare. Det är en bekymmersam tid som vi lever i. Vi kan inte upphöra med vår bön och vaksamhet för ett enda ögonblick. Vår hjälplösa själ måste lita till Jesus, vår deltagande Återlösare.

Jag fick se storheten och det nödvändiga i uppgiften framför oss. Men endast få förstår det sanna tillståndet. Alla som sover och som inte kan förstå det nödvändiga i vaksamhet och väckelse, kommer att övervinnas. Unga män står upp för att engagera sig i Guds verk, av vilka

knappast någon har känsla för verkets ansvar och helighet. De har endast liten erfarenhet i att utöva tro och bara litet av själens hunger efter Guds Ande, vilket alltid skänker framgång. En del män med goda förmågor, som kunde fylla viktiga platser, kan inte bestämma sig. De går sorglöst fram lika naturligt som vattnet flyter ned för berget. De talar nonsens och skämtar med unga flickor, samtidigt som de nästan dagligen lyssnar till de allvarligaste och mest själsgräpande sanningar. Dessa män har en (474) huvudets religion, som de lyssnar till. Sådana kan aldrig leda andra till det levande vattnets källa förrän de själva har druckit av den strömmen.

Det finns ingen tid nu för lättsinne, fåfånglighet och skämt. Denna jords scener kommer snart att upphöra. Sinnet, som har lämnats fria att löpa hit och dit, behövs förändras. Aposteln säger: "Omjordens därför edert sinnes länder och varen nyktra; och sätten med full tillit edert hopp till den nåd, som bjudes eder i och med Jesu Kristi uppenbarelse. Då I nu haven kommit till lydnad, så följ icke de begärelser, som I förut under eder okunnighets tid levden i, utan bliven heliga i all eder vandring, såsom han som har kallat eder är helig. Det är ju skrivet: 'I skolen vara heliga, ty jag är helig.'" (1 Petr. 1: 13-16.)

Lättsinniga tankar måste samlas ihop och inriktas på Gud. Även tankarna borde vara underdåniga Guds vilja. Smicker borde inte ges eller förväntas, ty sådant har en tendens att fostra självtillit, snarare än öka vår ödmjukhet. Det orenerar mer än det renar. Män som verkligen är kvalificerade, och som känner att de har en del att utföra när det gäller Guds verk, kommer att få uppleva den börda som verkets helighet innebär, på samma sätt som vagnen tryckes ned av sädeskärvarna. Nu är tiden att göra de mest allvarliga ansträngningar att övervinna det köttliga hjärtats naturliga känslor.

Församlingens tillstånd

Det finns ett mycket stort behov av en reformation bland Guds folk. Församlingens nuvarande tillstånd leder oss till frågan: Är detta en korrekt representation av Honom som gav Sitt liv för oss? Är dessa Kristi efterföljare och syskon till dem som inte räknade sina liv något värda? De som når upp till Bibelns standard, den bibliska beskrivningen på Kristi efterföljare, kommer att vara mycket sällsynta. Därför att de har förkastat Gud, det levande vattnets källa, har de skaffat sig egna brunnar - "usla brunnar, som icke hålla vatten". (Jer. 2: 13.) (475) Ängeln sade: "Brist på kärlek och tro är de stora synder som Guds folk är skyldiga till." Bristande tro leder till värdslöshet och kärlek till jaget och världen. De som skiljer sig själva från Gud och faller i frestelse hänger sig åt svåra laster, ty det oomvända hjärtat leder till stor ogudaktighet. Och detta tillstånd finns hos många av Guds bekännande barn. På samma gång som de bekänner sig tjäna Gud har de i alla sina uppsåt och avsikter fördärvat sina möjligheter inför Gud. Det är många som ger efter för böjelserna trots det klara sanningsljus som utpekar faror och höjer sin varnande röst: Var på din vakt! Var avhållsam! Förneka dig själv!

"Syndens lön är döden." (Rom, 6: 23.) Även om exemplet av dem som har lidit skeppsbrott i tron, står som en fyr att varna andra för att följa samma kurs, rusar många ändå vanvettigt framåt. Satan har kontroll över deras sinnen och tycks även ha makt över deras kroppar.

O, hur många är det inte som smickrar sig själva med att de är goda och rättfärdiga, när Guds sanna ljus uppenbarar att de hela sitt liv levit endast för att behaga sig själva. Hela deras uppförande är avskyvärt inför Gud. Hur många lever inte utanför lagen. I deras stora mörker betraktar de sig själva med tillfredsställelse. Men låt Guds lag bli uppenbar för deras samveten, som den blev för Paulus, och de skall se att de är sålda under synden och att deras köttliga sinne måste dö! Sjäviskheten måste utplånas.

Vilka sorgliga och fruktansvärda misstag många gör! De bygger sitt hus på sanden, men smickrar sig med att de är grundade på den eviga Klippan. Många som bekänner sig vara gudfruktiga rusar iväg så värdslost och är så okänsliga för farorna som om det inte funnes någon framtida dom. En förfärlig vedergällning väntar dem och ändå låter de sig kontrolleras av impulser och svåra passioner. De skriver ett mörkt livsprotokoll för domens dag. Jag höjer min röst för att varna alla dem som bekänner Jesu Kristi namn, att överge all ogudaktighet. Låt era liv renas genom att lyda sanningen. Rena er från all köttets och sinnets orenhet och fullborda er helgelse i Guds fruktan. Ni, som detta passar in på, vet vad jag menar. (476) Även ni som har avvikit från Herrens vägar, tagit del i den ogudaktighet som överflödar och befläckats med synd, inbjuder Jesus ännu att ändra kurs, ta emot Hans styrka och finna i Honom den frid, kraft och nåd som kan göra er till mer än segervinnare i Hans namn.

Denna tids moraliska fördärv har befläkat många människors sinnen som bekant sig tjäna Gud. Men än är det inte för sent att rätta till felet och låta den Korsfäste och Uppståndne Frälsarens blod bringa försoning för er, om ni ångrar er och känner behov av förlåtelse. Vi behöver nu vaka och bedja som aldrig förr, annars kommer vi under frestelsens makt och lämnar efter oss ett ynkligt vrak som livsexempel. Vi får inte som ett folk bli värdslösa och se på synden med likgiltighet. Lägret behöver renas. Alla som bär Kristi namn behöver vaka och bedja och bevaka alla själens tillfartsvägar, för Satan är verksam för att oreña och förgöra vid minsta tillfälle.

Mina syskon, Gud uppmanar er att som Hans efterföljare vandra i ljuset. Ni behöver väckas. Det finns synd ibland oss och den anses inte vara övermåttan avskyvärd. Mångas förstånd har bedövats genom eftergift för böjelsen och förtrolighet med synden. Vi behöver komma närmare himmelen. Vi kan växa i nåd och i kunskap om sanningen. Att vandra i ljuset och leva efter Guds bud innebär inte att vi kan stå stilla och vara överksam. Vi måste gå framåt.

I egenkärlek, självupphöjelse och stolthet ligger stor svaghet, men i ödmjukhet finns stor kraft. Vår verkliga storhet bevaras inte när vi tänker mest på oss själva, utan när Gud är i alla våra tankar och våra hjärtan brinner av kärlek till vår Återlösare och våra medmänniskor. Karaktärens enkelhet och hjärtats ödmjukhet ger lycka, medan inbilskhet för med sig missbelåtenhet, grämelse och

ständig besvikelse. Det är när vi lär oss att tänka mindre på oss själva och mera söka att göra andra lyckliga som vi får gudomlig kraft.

(477) Avskilda från Gud, i vår stolthet och vårt mörker, söker vi ständigt att upphöja oss själva, och glömmar att i sinnets ödmjukhet finns kraft. Vår Frälsares kraft låg inte i en ström av hårda ord som trängde igenom själva själen. Det var Hans ödmjukhet och Hans enkla och anspråkslösa sätt som gjorde att Han vann hjärtan. Stolthet och egenkärlek är, i jämförelse med ödmjukhet och anspråkslöshet, verkliga svaghetstecken. Vi inbjuds att lära av Honom som har ett mjukt och ödmjukt hjärta. Då skall vi uppleva den vila och frid som är så eftersträvansvärd.

Kärlek till världen

Den frestelse som Satan kom till vår Frälsare med på ett mycket högt berg, är en av de starkaste frestelser som mänskligheten måste möta. Denna världens riken i all deras härlighet erbjöds Kristus av Satan som gåva på villkor att Kristus skulle ge till honom den ära som tillkommer en överordnad. Vår Frälsare kände frestelsens styrka, men Han mötte den i vårt ställe och segrade. Han skulle inte ha frestats på denna punkt om inte människan skulle utsättas för samma frestelse. I sitt motstånd gav Han ett exempel på den väg som vi borde följa när Satan skulle komma till oss som enskilda för att leda oss bort från vår trohet.

Ingen människa kan vara en Kristi efterföljare och ändå ge sin kärlek till världsliga ting. Johannes skriver i sitt första brev: "Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom." (1 Joh. 2: 15.) Vår Återlösare, som mötte denna Satans frestelse i dess fulla kraft, känner till människans fara att ge efter för frestelsen när det gäller att älska världen.

Kristus identifierade sig med mänskligheten genom att bestå provet på denna punkt och segra i människans ställe. Han har särskilt varnat oss för just de punkter där Satan skulle lyckas bäst i att fresta människan. Han visste, att Satan (478) skulle vinna segrar över människan om hon inte var särskilt på sin vakt mot de frestelser som berör aptit och kärlek till världslig rikedom och ära. Han säger: "Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjåla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjåla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara. Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon." (Matt. 6:19-21,24.)

Här har Kristus framställt för oss två herrar, Gud och världen, och har tydligt framhållit förhållandet att det helt enkelt är omöjligt för oss att tjäna båda. Om våra intressen

är i världen och vår kärlek till denna värld dominerar, kan vi inte uppskatta det, som över allt annat är värt vår uppmärksamhet. Kärlek till världen kommer att utestänga kärleken till Gud och göra våra högsta intressen underordnade de världsliga intressena. Därigenom kommer inte Gud att få en lika framstående plats i våra känslor och vår hängivenhet, som de världsliga tingen har.

Våra gärningar skall noggrant avslöja i vilken utsträckning våra känslor behärskas av de jordiska skatterna. Den största omsorg, iver och arbete, ägnas de världsliga intressena, under det att de eviga tingen kommer i andra hand. Här mottar Satan från människan den tillbedjan som han begärde av Kristus, men inte fick. Det är den själviska kärleken till världen som ödelägger Kristi bekännande efterföljares tro och gör dem moraliskt svaga. Ju mer de älskar sina jordiska rikedomar, ju längre skiljer de sig från Gud, och desto mindre får de del av hans gudomliga natur som skulle ge dem förståelse för världens oheliga inflytande och den fara som de är utsatta för.

Satan avser att i sina frestelser göra denna världen mycket attraktiv. Tack vare kärlek till rikedom och världslig ära, har han en förtrollande makt att vinna den bekännande världens kärlek. En stor grupp av bekännande kristna (479) människor är villiga att göra vilket offer som helst för att vinna rikedomar, och ju bättre de lyckas i denna strävan desto mindre kärlek har de till den dyrbara sanningen och desto mindre intresse för dess framgång. De förlorar sin kärlek till Gud och handlar som förryckta människor. Ju bättre de lyckas i att skaffa sig rikedomar, desto fattigare känner de sig, därför att de inte har mera, och desto mindre investerar de i Guds verk.

De människor som har en sjuklig kärlek till pengar, visar genom sina handlingar att det inte är möjligt för dem att tjäna två herrar - Gud och Mammon. Pengar är deras Gud. De tillbeder dess makt. De tjänar världen med alla sina intressen och avsikter. Deras ära, som är deras födelse rätt, offras för världslig vinning. Denna förhärskande makt kontrollerar deras sinnen och de överträder Guds lag för att tjäna sina personliga intressen, och öka sina jordiska skatter.

Många kan bekänna sig till Kristi lära utan att älska och efterfölja vare sig bokstaven eller principen i Jesu undervisning. De ger det bästa av sin kraft till världsliga ting och böjer sig ned i tillbedjan inför Mammon. Det är oroande att så många bedras av Satan och låter inbilla sig att de har strålade förhoppningar om världslig vinning. De bedåras av utsikterna till fullkomlig lycka, om de kan nå sitt syfte i att vinna ära och världens rikedom. Satan frestar dem med de mest bestickande mutor: "Allt detta vill jag ge dig", all denna makt, all denna rikedom med vilken du kan göra så mycket gott. Men när de har uppnått sitt eftersträfvade mål, har de inte längre den gemenskap med den självförnekande Återlösaren, som skulle ha gett dem del av gudomlig natur. De håller fast vid sina jordiska skatter och förkastar självförnekelse och det jagets offer som Kristus fordrar. De vill inte skilja sig från sina kära jordiska skatter, vid vilka deras hjärtan är fästa. De har bytt herrar de har tagit emot Mammon i Kristi ställe. Mammon är deras gud och Mammon tjänar de.

Satan har, genom dessa människors kärlek till rikedomar, vunnit deras tillbedjan. Förändringen har skett (480) så omärkligt och Satans makt är så förvillande, så ond, att de är anpassade till världen och märker inte att de har skilt sig från Kristus och inte längre är hans tjänare, utom till namnet.

Satan handskas mera försiktigt med människor än han gjorde med Kristus i frestelsens öken, ty han är medveten om att han där förlorade sitt mål. Han är en besegrad fiende. Han kommer inte till människor och begär deras direkta tillbedjan. Han ber helt enkelt människor att fästa sina känslor vid denna världens "goda" ting. Om han lyckas i att engagera människors sinnen och känslor, fördunklas de himmelska tingens attraktion. Allt han önskar av människan är att få henne under sina bedrägliga frestelsers makt, att älska världen, att älska höga positioner och titlar, att älska pengar och att fästa sina känslor vid jordiska skatter. Om han lyckas med detta, har han vunnit allt som han begärde av Kristus.

Kristi exempel visar oss, att vårt enda hopp till seger är att ständigt motstå Satans attacker. Han som triumferade över människans fiende i frestelsens strid, förstår Satans makt över människosläktet och har besekrat honom i vårt ställe. Såsom segervinnare har Han låtit oss få åtnjuta förmånen av Hans seger, för att vi i våra ansträngningar att motstå Satans frestelser, må förena vår svaghet med Hans styrka, och vår ovärdighet med Hans förtjänster. Och styrkta av Hans uthålliga kraft under starka frestelser, kan vi motstå i Hans allsmåttiga namn och segra som Han segrade.

Det var genom utesägligt lidande som vår Återlösare placerade återlösningen inom räckhåll för oss. I denna värld var Han okänd och saknade ära, för att Han genom Sin underbara underkastelse och förnedran skulle kunna höja människan att ta emot himmelsk ära och oförstörbar glädje i Hans konungliga salar. Kommer den fallna människan att klaga därför att himmelen kan vinnas endast genom strid, självförnekelse och mycken nöd?

Många stolta hjärtans fråga är: Varför måste jag gå förödmjukelsens och ångerns väg innan jag kan få visshet om att jag är antagen av Gud och får den eviga lönen? Varför är inte vägen till himmelen mindre svår och mera behaglig och attraktiv? Vi hänvisar alla dessa tvivlande, klagande människor (481) till vårt stora Föredöme, medan Han led under människans syndabörda och uthärdade den svåraste svält. Han var utan synd, och mer än så, Han var himmelens Furste, men i människans ställe blev Han gjord till synd för hela människosläktet. "Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade." (Jes. 53: 5.)

Kristus offrade allt för människan för att göra det möjligt för henne att vinna himmelen. Nu är det den fallna människans tur att visa vad hon vill offra för Kristi skull, för att hon skall vinna den eviga härligheten. De som rätt förstår frälsningens omfattning och dess pris, kommer aldrig att klaga över att deras utsäde måste vara tårar, och att strid och självförnekelse är den kristnes lott i detta liv. Villkoren för människans frälsning är förordnade av Gud.

Självförnedring och korsbärande är de villkor som bestämts genom vilka den ångrande syndaren kan finna tröst och frid. Tanken på att Jesus genomled en förödmjukelse och gav ett offer som aldrig krävs av människor, borde tysta varje klagande röst. Människan upplever den underbaraste glädje då hon allvarligt ångrar sin överträdelse av Guds lag, och tror på Kristus som syndarens Återlösare och Försvare.

Människorna arbetar med stora insatser för att försäkra sig om detta livets skatter. De uthärdar möda, svårigheter och försakelser för att vinna en del världsliga förmåner. Varför skulle syndaren vara mindre villig att uthärda, att lida, att offra för att vara säker på de oförstörbara skatterna, att få leva ett liv lika Guds liv och få en härlighetens odödliga krona som inte bleknar och försvinner? Himmels oändliga skatter, rikedomar som ej går att värdesätta, vilket är härlighetens eviga värden, måste vinnas av oss till varje pris. Vi borde inte klaga över att vi måste förneka oss själva, för livets och härlighetens Herre uthärdade allt för oss. Lidande och försakelse borde vi inte undvika, för himmelens Majestät utstod det i syndarens ställe. Att offra en skön och behaglig tillvaro, borde inte föranleda minsta lilla knot, därför att världens Återlösare accepterade allt detta till förmån för oss. Även om vi sammanfattar all vår självförnekelse, alla umbäranden (182) och offer, kostar det oss långt mindre i varje avseende än det gjorde livets Furste. Vilket offer vi än må göra, blir det obetydligt när vi jämför det med det som Kristus gjorde för vår skull.

Övermod

Det finns sådana som har en vårdslös anda, som de kallar djärvhet eller mod. Helt onödigt försätter de sig själva i risker och faror, och utsätter sig för frestelser från vilka det skulle krävas ett Guds under att komma igenom utan bestående skador. Satan försökte fresta världens Frälsare att kasta sig ned från templet tinnar men bemöttes med fasthet och bestämt motstånd. Satan citerade Guds löften som säkerhet att Kristus med trygghet kunde göra detta i kraft av givna löften. Kristus mötte frestelsen med Bibelns ord: "Det är ock skrivet: 'Du skall icke fresta Herren, din Gud.'" (Matt. 4: 7.) Den enda trygga vägen för kristna är att slå tillbaka fienden med Guds ord. Satan söker kraftigt påverka människor att ge sig in på platser där Gud inte vill att de skall vara, och presenterar Bibelns ord för att rättfärdiga sina förslag.

Guds dyrbara löften har inte getts för att stärka människan på hennes dumdristiga väg eller för att lita på när hon rusar helt onödigt in i faran. Herren fordrar av oss att vi går fram med ödmjuk förtröstan på Hans försyn. "Människans väg beror ej av henne, det står icke i vandrarens makt att rätt styra sina steg." (Jer. 10: 23.) Hos Gud finns vår framgång och vårt liv. Ingenting kan göras med framgång utan Guds tillstånd och välsignelser. Han kan bruka Sin hand för att ge framgång och välsignelser, eller Han kan vända Sin hand emot oss. "Befall din väg åt Herren och förtrösta på honom; han skall göra det." (Ps. 37: 5.) Det fordras av oss som Guds barn, att vidmakthålla en uthållig kristen

karaktär. Vi borde öva oss i klokhet, försiktighet och ödmjukhet och använda stort omdöme när det gäller dem som står utanför. Ändå får vi inte på något sätt göra eftergifter när det gäller principer.

Vår enda trygghet är att inte ge någon plats åt djävulen, för hans (483) avsikt är alltid att skada oss och hindra oss från att lita på Gud. Han förvandlar sig själv till en renhetens ängel för att genom sina försåtliga frestelser, komma fram med sina förslag på ett sådant sätt att vi inte kan känna igen hans list. Ju mer vi ger efter, desto kraftigare kommer hans förvillelser att bli. Det är otryggt att ge sig in i strid eller att underhandla med honom. Ty om vi ger efter aldrig så litet, kommer han att fordra ännu mer. Vår enda trygghet är att bestämt stå emot vid första närmandet. Gud har, genom Kristi förtjänster, gett oss tillräcklig nåd att stå emot Satan och bli mer än segervinnare. Motstånd är en framgång. "Stån emot djävulen, så skall han fly bort ifrån eder." (Jak. 4: 7.) Motståndet mot honom måste vara fast och uthålligt. Vi förlorar allt vi vinner, om vi står emot i dag men ger efter i morgon.

Denna tids synd är att ringakta Guds direkt givna befallningar. Inflytandets makt i felaktig riktning är mycket stort. Eva hade allt hon kunde önska sig. Det fattades inget som kunde göra henne lycklig, men en otyglad aptit begärde frukten från det enda träd som Gud hade undanhållit. Hon hade inget behov av frukten från kunskapens träd, men hon tillät sin aptit och nyfikenhet att helt kontrollera sitt förstånd. Hon var fullkomligt lycklig i sitt Edenhem vid sin makes sida, men likt rastlösa moderna Evor, lockades hon av att det fanns en högre sfär än den som Gud hade tilldelat henne. Men i hennes försök att klättra högre än hennes ursprungliga ställning, föll hon långt nedanför den. Detta kommer med all säkerhet att bli resultatet av den nuvarande generationens Evor om de försummar att med glädje ta upp sitt dagliga livs plikter i harmoni med Guds plan.

Det finns ett arbete för kvinnor som är ännu viktigare och mera upphöjt än kungens ansvar på sin tron. Det är att forma sina barns sinnen och karaktärer så att de blir användbara i denna världen och även blir Guds söner och döttrar. Deras tid är allt för värdefull för att slösas bort på ett dansgolv eller i onödigt arbete. Det finns nog med viktiga och betydelsefulla arbeten i denna behövande och lidande värld utan att kasta bort dyrbara minuter för att smycka sig. Den himmelska (484) konungens döttrar känner ansvaret för att vinna ett högre liv, för att leva i nära förening med himmelen och samarbeta med världens Återlösare. De som har engagerat sig i detta arbete, kommer inte att sysselsätta sina sinnen med modets dårskap. Om de verkligen är Guds döttrar, kommer de att bli delaktiga av gudomlig natur. När de ser samhällets nedbrytande inflytande, kommer de att röras av den djupaste omtanke, såsom var fallet med deras gudomliga Återlösare. De vill leva i harmoni med Kristus, och efter sin förmåga arbetar de i sin omgivning för förlorade människors frälsning, såsom Kristus gjorde.

Kvinnan har försummat att följa Guds plan med hennes skapelse genom att hon ansträngt sig att nå anspråksfulla positioner som Gud inte har avsett henne för, och

därigenom försummas den uppgift som hon är mest lämpad att fylla. Därigenom förlorar hon sin kvinnliga värdighet och förfining. När Gud skapade Eva, avsåg Han att hon varken skulle vara mindre värd än eller stå över sin man, utan att hon i allt skulle vara hans like. Det första paret skulle ha alla intressen gemensamt, men ändå ha tankens och handlingens individualitet. Men efter Evas synd, eftersom hon var den första i att synda, sade Herren till henne, att hädanefter skulle Adam härska över henne. Hon skulle vara sin man underdånig och detta var en del av förbannelsen. I många fall har förbannelsen gjort kvinnans lott mycket tung och hennes liv till en börda. Den överhöghet som Gud har gett mannen, har han missbrukat på många sätt genom att utöva en godtycklig makt. Oändlig vishet uttänkte återlösningsplanen, genom vilken Gud placerar människosläktet i en andra prövotid och därmed ger Han varje människa ett tillfälle att välja.

Satan använder människor som sina redskap för att leda de som älskar Gud in på övermodets väg. Detta är i synnerhet fallet med dem som blir vilseledda av spiritualismen. Spiritualisterna accepterar i allmänhet inte Kristus såsom Guds Son, och genom deras trolöshet (485) leds många människor in på övermodets synder. De kommer även med det förmätna påståendet att de står över Kristus, på samma sätt som Satan påstod i sin strid med livets Furste. Spiritualisterna är färgade av revoltens karakteristiska synder och deras samveten är hårda och utan känsla. De vågar ta Guds Sons fläckfria namn på sina orena läppar och hädiskt sammanblanda Hans upphöjda namn med det skamliga som utmärker dem i deras fördärvade tillstånd.

Människor som propagerar för dessa villfarelser kommer att utmana dem som undervisar i Guds ord att ge sig in i strid med dem. En del av våra predikanter har inte haft mod att stå emot en utmaning från dessa människor, därför att de inte haft moraliskt mod att säga till dem: "Gud har varnat oss i sitt ord när det gäller er. Han har gett oss en rätt beskrivning av er karaktär och de villfarelser som ni håller fast vid." Hellre än att ge spiritualisterna tillfälle att triumfera eller att anklaga dem för feighet, har en del av våra predikanter mött dem i öppen diskussion. Men när det gäller att diskutera med dessa har de inte endast mött människor, utan Satan och hans änglar. De har placerat sig själva i gemenskap med mörkrets makter och uppmuntrat onda änglar att omge dem.

Spiritualisterna vill få publicitet för sina villfarelser, och predikanter som i en diskussion försvarar Bibelns sanning hjälper dem att få detta. På så sätt förbättras deras möjligheter att sprida sina villfarelser och vid varje diskussion kommer några att bli förvillade. Den allra bästa väg vi kan följa är att undvika dem.

Aptitens makt

En av de starkaste frestelser som människan måste möta är på aptitens område. Mellan själen och kroppen finns det

en mystisk men underbar relation. Kropp och sinne påverkar varandra. För att utveckla en sund kropp är det nödvändigt att varje del i kroppen fungerar på (486) bästa sätt. Att uppnå detta ideal borde vara vår främsta strävan i livet. Att försumma kroppen är att försumma sinnet. Det kan inte vara till Guds ära när Hans barn självförfallat har sjuka kroppar och obalanserade sinnen. Att ge efter för smaken på bekostnad av hälsan är att ogudaktigt missbruka våra sinnen. De som äter eller dricker i övermått förlösar sin fysiska energi och försvagar sin moraliska kraft. De kommer att få uppleva den vedergällning som följer av att överträda de fysiska lagarna.

Världens Återlösare visste att eftergift för aptiten skulle föra med sig fysisk kraflöshet och försvaga förmimelseorganen så att de heliga och eviga tingen inte skulle kunna uppskattas eller urskiljas. Kristus visste att världen var förlorad i frosseri och att denna eftergift skulle fördärva de moraliska krafterna. När aptitens makt var så stark över människosläktet att den evige Gudens Son i människans ställe måste fasta i nästan sex veckor för att bryta denna makt, vilken ansträngning ligger då inte framför kristna för att kunna segra såsom Kristus segrade! Styrkan i frestelsen att ge efter för en förvänd aptit kan mätas endast med Kristi utsägbara ångest i den långa ökenfastan.

Kristus visste att om Han med framgång skulle kunna slutföra frälsningsplanen, måste Han börja återlösningsverket just där människans misslyckande började. Adam föll genom eftergift för aptiten. För att inpränta hos människan hennes ansvar att lyda Guds lag, började Kristus återlösningens verk genom att förbättra människans fysiska vanor. Det moraliska förfallet och människorasens degenerering beror huvudsakligen på att man låtit aptitens makt råda.

Det vilar ett tungt ansvar på alla, i synnerhet på Guds tjänare, att vinna seger över aptiten. Deras användbarhet skulle vara mycket större om de hade kontroll över sin aptit och sina passioner, och deras mentala och moraliska krafter skulle vara starkare om de kombinerade fysiskt arbete med mentala ansträngningar. Med strikta vanor och kombinerat mentalt och fysiskt arbete, kunde de arbeta mera och bevara sinnets (487) klarhet. Om de ville slå in på en sådan väg, skulle deras tankar och ord flyta lättare, och deras religiösa aktivitet skulle vara fylld av mer entusiasm och göra större intryck på deras lyssnare.

Omåttlighet i mat och dryck, även av sund mat, har ett nedbrytande inflytande på hela kroppen och avtrubbar vårt intellekt och våra känslors rörlighet. Strikt återhållsamhet; att äta och dricka är i högsta grad nödvändig för att bevara hälsan och för att hålla kroppens alla funktioner vid god vigör. Strikta vanor, kombinerade med muskelövningar och sinnets träning, kommer att bevara både den mentala och fysiska kraften, och ge uthållighet åt dem som är engagerade i predikotjänsten, redaktörstjänsten och alla andra som har stillasittande arbeten. Med tanke på vår bekännelse av hälsoreformen, äter vi alltför mycket. Eftergift för aptiten är den största orsaken till den fysiska och mentala kraflösheten, och är själva grunden till den svaghet som är så tydlig överallt.

Omåttligheten börjar vid vårt bord vid användning av ohälsosam mat. Efter en tid, genom att fortsätta på eftergiftens väg, blir matsmältningsorganen försvagade, och den mat som intas tillfredsställer inte aptiten. Ohälsosamma förhållanden grundläggs och smyger fram ett krav efter mera stimulerande mat. Te, kaffe och köttmat åstadkommer en omedelbar effekt. Under inflytande av dessa gifter retas nervsystemet. I vissa fall, åtminstone för stunden, stimuleras intellektet och tankeverksamheten tycks bli livligare. Därför att dessa stimulantia för stunden åstadkommer sådana tillfredsställande resultat, drar många slutsatsen, att de verkligen behöver dem och fortsätter att använda dem. Men det kommer alltid en reaktion. Just därför att nervsystemet har retats i onödan, har det för nuet lånat kraft, som skulle ha bevarats för framtida behov. Allt detta tillfälliga uppiggande av organismen följs av depression. Lika mycket som dessa stimulantia tillfälligt piggar upp, lika stort kommer underskottet att vara på de retade organen efter att stimulansen har förlorat sin kraft. Aptiten lärs att kräva något starkare som bevarar och ökar den önskade retningen, (488) till dess att tillfredsställandet av begären blir en vana och det finns ett oavbrutet behov av starkare stimulantia såsom tobak, vin och sprit. Ju mer man ger efter för aptiten, desto oftare kommer kraven och desto svårare blir den att kontrollera. Ju kraftlösare organismen blir, desto större blir behovet av onaturliga stimulantia. När passionen för dessa ting ökar, undertrycks viljan, så att det inte längre finns kraft att säga nej till dessa onaturliga krav.

Det finns endast en säker väg att följa, och det är att inte vidröra, inte smaka, inte ta befattning med te, kaffe, vin, tobak, opium och alkoholhaltiga drycker. Det är nödvändigt för vår generations människor att be om Guds nåd och hjälp för att stå emot Satans frestelser och inte ge efter för den förvända aptitens krav som nu är dubbelt så stor som den var för några generationer sedan. Men den nuvarande generationen har mindre kraft till självkontroll än de hade som levde på den tiden. De som har gett efter för aptitens krav och för dessa stimulantia har överfört sin förvända aptit och sina passioner till sina barn, och därför behövs det större moraliska kraft att stå emot omåttligheten i alla dess former. Den enda fullkomligt trygga väg som vi kan följa är att vara avhållsamma och inte ta risken att gå in på farornas väg.

Det stora syftet med att Kristus uthärdade den långa fastan i öknen var att undervisa oss om nödvändigheten av självförnekelse och måttlighet. Detta skulle börja vid våra bord och borde strikt genomföras i allt som angår livet. Världens Frälsare kom från himmelen för att hjälpa människan i hennes svaghet, och för att ge henne kraft att besegra aptiten så att hon skulle kunna bli segervinnare på varje punkt.

Många föräldrar lägger grunden till sina barns smak och formar deras aptit. De lär dem att tycka om köttmat och att dricka te och kaffe. Den starkt kryddade köttmaten samt teet och kaffet, som en del mödrar uppmuntrar sina barn att använda, bereder vägen för dem att kräva starkare stimulantia såsom tobak. Användningen av tobak förbereder (489) aptiten för sprit och tobaks- och spritbruket försämrar ständigt organismen.

Om den kristnes moraliska känsla kunde väckas när det gäller att vara måttlig i allt, skulle de genom sitt exempel hjälpa dem som har en svag karaktär, att motstå aptitens krav. Om vi rätt förstod, att de vanor vi formar i detta livet, kommer att påverka våra eviga intressen, och att vårt eviga mål beror på strikta vanor, borde vi arbeta med det målet i sikte och vara måttliga med mat och dryck. Genom vårt föredöme och våra personliga ansträngningar kan vi vara medel till att frälsa människor från onycterhetens förfall, brott och död. Våra systrar kan göra mycket när det gäller detta stora arbete för andras frälsning genom att duka bordet med endast hälsosam och närande mat. De kan använda sin dyrbara tid att utveckla sina barns smak och aptit, till att forma sunda vanor i allt, och uppmuntra till självförnekelse och kärlekens omtanke för andras bästa.

Trots det exempel som Kristus gav oss i frestelsens öken, genom att förneka aptiten och besegra dess kraft, finns det många kristna mödrar som genom sina exempel och genom den undervisning de ger sina barn förbereder dem att bli frossare och vindrinkare. Barnen tillfredsställer oftast sin smak genom att äta det de tycker om utan hänsyn till hälsan. Det finns många barn som fostras till läckergommar från sitt småbarnsstadium. Genom att ge efter för sin aptits krav, får de redan i sin tidiga ålder dålig matsmältning. Eftergift för den förvända aptiten och omåttlighet i sättet att äta växer i samma takt som de växer, och förstärks i samma takt som de blir starkare. Mental och fysisk vigör offras genom föräldrarnas eftergifter. En smak formas för vissa födoämnen som de inte kan få någon riktig näring av, utan endast är till skada. När organismen på så sätt ansträngs blir hela kropps-konstitutionen kraftlös.

Predikanter, lärare och studerande borde tänka på vikten av fysisk träning i frisk luft. De försummar denna plikt, som är så (490) nödvändig för att bevara hälsan. De anstränger sina sinnen med bokliga studier och äter den mängd som skulle passa för en grovarbetare. Följden blir att de blir korpulenta, därför att cirkulationen hämmas. Andra blir tunna och magra, kraftlösa och svaga därför att deras vitala kraft har förbrukats för att göra sig av med allt för mycket mat. Levern blir uttröttad och ur stånd att utskilja all orenhet ur blodet, och sjukdom blir följd. Om fysisk övning kombinerades med mental fostran, skulle blodet flyta snabbare, hjärtat fungera perfekt och orenheter skulle skiljas ut och nytt liv och ny vigör skulle komma hela kroppen till del.

När predikanter, lärares och studerandes sinnen ständigt upptas av studier är de intellektuellt och psykiskt hårt ansträngda, medan de fysiskt är inaktiva. De mentala organen slits och överansträngs, medan musklerna förlorar sin vigör på grund av brist på arbete. Det finns ingen orsak till att inte öva musklerna genom fysiskt arbete, därför att ansträngning tycks vara besvärlig.

Kristi tjänare, som bekänner sig vara Hans representanter, borde följa Hans exempel, och framför alla andra visa absolut avhållsamhet. Genom ett liv i självförnekelse, självupppoffring och aktiv välgörenhet borde de framställa Kristi liv och Hans föredöme inför folket. Kristus besegrade böjelserna i människans ställe, och i Hans ställe skall Guds tjänare vara föredömen, värdiga att efterlikna.

De som inte inser nödvändigheten av att försöka vinna seger över aptiten, kommer även att misslyckas att vinna andra dyrbara segrar som de skulle kunna ha vunnit. I stället blir de slavar under begären. Därigenom kommer de som bor på jorden att fylla ogudaktighetens bågare.

De som förkunnar den sista varningens budskap för världen, ett budskap som avgör människans slutmål, borde i sina liv praktiskt tillämpa de sanningar de predikar för andra. De skulle vara föredömen när det gäller att äta och dricka, och i sin (491) rena vandel och sitt uppförande. Frosseri, eftergift för de lägre passionerna och allvarliga synder göms under helighetens mantel av många bekännande Kristi representanter ut över världen. Det finns människor med utomordentlig naturbegåvning, som inte uträttar hälften av vad de skulle ha kunnat göra om de hade varit återhållsamma i allt. Eftergift för begär och böjelser fördunklar deras sinnen, förminskar deras fysiska kraft och försvagar deras moraliska styrka. Deras tankar är inte klara. Deras ord uttalas inte med kraft och levandegörs inte av Guds Ande på ett sådant sätt att de kan nå sina åhörarens hjärtan.

Våra första föräldrar förlorade Eden genom eftergift för aptiten, och vårt enda hopp att återvinna Eden är genom ett bestämt förnekande av aptit och böjelser. Måttlighet när det gäller kosten och kontroll över alla böjelser kommer att bevara intellektet och ge mental och moralisk vigör, samt få människorna att lägga alla sina förmågor under högre maktens kontroll och kunna skilja mellan rätt och orätt - mellan det heliga och det profana. Alla som har en sann förnimmelse av det offer Kristus gav då Han lämnade det himmelska hemmet och kom till denna värld för att genom Sitt eget liv visa människan hur hon kan stå emot frestelsen, kommer att med glädje förneka jaget och välja att ta del med Kristus i Hans lidanden.

Herrens fruktan är vishetens begynnelse. De som segrar på samma sätt som Kristus segrade, måste ständigt vara på vakt mot Satans frestelser. Begär och böjelser skulle kontrolleras av ett upplyst samvete, så att intellektet kan förbli ofördärvat och uppfattningsförmågan klar, så att Satans sätt att arbeta och hans snaror inte tolkas som Guds försyn. Många längtar efter segervinnarens slutliga lön, men är inte villiga att uthärda möda, fattigdom och självförnekelse på samma sätt som Återlösaren gjorde. Det är endast genom lydnad och ständig ansträngning som vi kan segra såsom Kristus segrade.

Eftergift för aptiten kommer att visa sig betyda ruin för tusenden, medan de, om de hade segrat på denna punkt, skulle (492) haft moralisk kraft att besegra varje annan Satans frestelse. De som är slavar under begären kommer att misslyckas i att få en fullkomlig kristen karaktär. Människans ständiga överträdelse under sex tusen år har fört med sig sjukdom, lidande och död. Och när vi närmar oss tidens slut kommer Satans frestelse, att förmå oss att ge efter för våra böjelser, att bli starkare och mycket svårare att övervinna.

Ledarskap

Bror A, den erfarenhet du för två år sedan fick, när det gäller ledarskap, var absolut nödvändig för dig. Du hade mycket markanta, bestämda åsikter om personlig självständighet och rätten att göra en egen bedömning. Utifrån dessa åsikter drar du alltför vittgående konsekvenser. Du anser att du själv måste ha ljus och bevis om vad som är din plikt.

Jag är blivit visad att ingen människas omdöme bör överlämnas till någon människas omdöme. Men generalkonferensen är den högsta auktoritet som Gud har på jorden och när dess utslag utövas, får inte det privata oberoendet och den privata bedömningen bevaras, utan underordna sig. Din villfarelse höll hårdnackat fast vid din privata bedömning av din plikt gentemot den högsta auktoritet som Gud har på jorden. Efter att du själv hade tagit tid på dig och efter att arbetet i hög grad hade förhindrats genom din försening, kom du till Battle Creek som svar på Generalkonferensens upprepade och enträgna kallelse. Du höll starkt på att du hade handlat rätt då du följde din egen uppfattning om vad som var din plikt. Du ansåg det som en dygd att envist hålla fast vid din självständiga hållning. Du verkar inte ha någon känsla för den styrka som Gud har gett Sin församling när Generalkonferensen talar. Du menade att när du besvarade den kallelse du fått från generalförsamlingen underordnade du dig en människas omdöme och förstånd. Följaktligen visade du ett oberoende, en fast, viljekraftig anda, som var helt felaktig.

(493) Gud gav dig vid denna tidpunkt en erfarenhet som var värdefull för dig och som i hög grad ökade din framgång som en Kristi tjänare. Din stolta, oböjliga vilja kuvades. Du genomgick en verklig omvändelse. Detta ledde till eftertanke och till din ståndpunkt om ledarskap. Dina principer när det gäller ledarskap är rätta, men du tillämpar dem inte rätt. Om du lät kraften i församlingen, generalkonferensens stämma och omdömesförmåga, vara på den plats du har gett min man, skulle det inte gå att finna något fel i din ståndpunkt. Men du begår ett allvarligt fel genom att ge en människas förstånd och omdömesförmåga den auktoritet och det inflytande, som Gud har försett Sin församling med i Generalkonferensens omdöme och stämma.

När den makt som Gud har gett församlingen anförtros en enskild människa och han blir insatt med myndighet till att vara domare över andra, då har Bibelns sanna ordning förändrats. Satans ansträngningar att nå en sådan människa kommer att bli de allra listigaste och ibland överväldigande, eftersom han avser att genom honom kunna påverka många andra. Din ståndpunkt om ledarskap är korrekt, om du ger det till den högsta organiserade myndigheten i församlingen som du har gett till en människa. Gud har aldrig tänkt sig att Hans verk skulle präglas av en människas tankar och en människas omdömesförmåga.

Huvudorsaken till varför bröderna B och C nu saknar den erfarenhet de borde ha, är att de saknar självförtroende. De har undvikit ansvarsfulla uppgifter, eftersom deras brister skulle märkas om de åtog sig dem. De har varit alltför

ivriga att få min man till att leda och ta ansvar och har låtit honom tänka och bedöma saker och ting i deras ställe. Dessa bröder är svaga där de borde vara starka. De har inte vågat följa sin egen självständiga omdömesförmåga, därför att de var rädda för att de skulle begå misstag och möta förebråelser för det, samtidigt som de har varit lätta att fresta. De har också gjort min man ansvarig, om de trodde sig kunna se att han hade begått fel. De har inte delat ansvaret med honom. De har hela tiden hänvisat till min man, låtit honom bära ansvar (494) som de skulle ha delat med honom, tills de blev svaga på dessa egenskaper där de annars borde vara starka. De är svaga när det gäller moralisk styrka, trots att de skulle kunna vara giganter, utrustade till att stå som pelare i Guds verk.

Dessa bröder saknar självförtroende eller tillit till att Gud faktiskt kommer att leda dem om de följer det ljus som Han har gett dem. Gud har aldrig avsett att starka självständiga människor med god intelligens skulle klamra sig fast vid andra för att få stöd, precis om som murgrönan klänger sig fast vid eken. Alla svårigheter, alla motgångar och prövningar som Guds tjänare kommer att möta i aktiv tjänst kommer endast att stärka deras karaktärsutveckling. Genom att använda sina egna mentala krafter kommer de hinder de möter att visa sig vara positiva välsignelser för dem. De kommer att vinna mental och andlig muskelkraft att använda vid viktiga tillfällen med de allra bästa resultat. De kommer att lära sig själv tillit och tillit till sin egen erfarenhet att Gud faktiskt vägleder dem. Och när de möter faror och upplever verklig andlig ångest, tvingas de meditera och måste känna att de måste be för att kunna handla klokt och arbeta på att göra framsteg i Guds verk. De känner att kamp och svårigheter kallar dem till att utöva sin tro och sin tillit till Gud och kräver den fasthet som utvecklar styrka. Nya nödvändiga behov dyker hela tiden upp genom nya metoder och medel som är nödvändiga för att möta nya utmaningar. Förmågor kommer till användning som annars skulle ligga och slumra om det inte var för de påträngande behoven i Guds verk. Detta ger olika erfarenheter, så att det inte kommer att finnas behov av män som endast har en tanke och för dem som endast är till hälften utvecklade.

Människor som har makt och kraft i det här avseendet, som Gud vill använda till Sin ära, är de som har motarbetats, bromsats och hindrats i sina planer. Bröderna B och C kunde ha vänt sina egna misslyckanden till viktiga segrar, men i stället för att göra detta, har de undvikit de ansvarsfyllda uppgifter, vilket har gjort misslyckanden möjliga. Dessa värdefulla bröder har inte fått den utbildning, som får kraft genom erfarenhet (495) och som läsning och studier och andra fördelar aldrig kan ge dem.

Du, bror A, har haft kraft att bära ett visst ansvar. Gud har accepterat dina energiska tjänster och välsignat dina ansträngningar. Du har gjort en del fel, men på grund av några misslyckanden borde du absolut inte nedvärdera dina förmågor eller misströsta om den kraft du kan finna i Gud. Du har inte varit villig och beredd att ta på dig ansvar. Du är av naturen benägen att undvika dem och välja en lättare ställning, att skriva och träna ditt intellekt på ett sätt som inte kräver några särskilda intressen. Du begår ett fel genom att lita på att min man skall säga vad som skall göras. Detta är inte det uppdrag som Gud har

gett min man. Du borde inse vad som behöver göras och själv ta på dig det otrevliga ansvaret. Gud kommer att välsigna dig i detta. Du måste bära bördor i förbindelse med Guds verk efter ditt bästa omdöme. Men du måste få vägledning. Annars kommer ditt omdöme att påverkas av andras åsikter. Om det är tydligt att du har gjort fel, är det ditt privilegium att vända dessa misstag till seger genom att undvika samma fel i framtiden. Om andra talar om för dig hur du skall handla, kommer du aldrig att få den erfarenhet som är nödvändig för någon betydelsefull ställning.

Samma sak gäller alla som innehar olika förtroendeposter på de olika kontoren i Battle Creek. De skall inte övertalas eller skämmas bort eller hjälpas till varje pris, för detta kommer inte att göra dem dugliga för viktiga positioner. Det är hinder som gör människor starka. Det är inte hjälp utan svårigheter, konflikter och avslag som formar människor med moraliska muskler. Alltför stor bekvämlighet och undvikande av ansvar har gjort dem till veklingar och dvärgar, som borde vara ansvarsfulla människor med moralisk kraft och stark andlig muskelstyrka.

Människor, som borde vara lika uppriktiga i varje nödsituation som kompassnålen i förhållande till polen, har blivit ineffektiva i sina ansträngningar att skydda sig mot kritik och undvika ansvar av rädsla för att begå misstag. Människor med gott intellekt är babysar när det gäller disciplin, (496) därför att de är fega när det gäller att ta det ansvar och bära de bördor som de borde. De försummar att bli effektiva. De har alltför länge litat på att någon människa skall göra upp planer för dem och att denne tänker ut det som de i högsta grad själva förmår att göra för Guds verk. Mentala brister möter oss på varje punkt. Människor som är nöjda med att låta andra planera för sig och tänka för dem är inte helt utvecklade. Om de lämnades till att själva göra upp sina planer skulle de visa sig vara omdömesgilla, nogräknade människor. Men när de förs i kontakt med Guds verk, är det en helt annan sak för dem. De förlorar nästan helt denna förmåga. De är nöjda med att förbli så inkompetenta och ineffektiva att andra måste utföra planeringsarbetet och tänka mycket för dem. Somliga människor visar sig vara helt odugliga till att bana en egen väg åt sig. Måste de alltid lita på att andra skall göra deras planeringsarbete och deras undersökningar och att de skall använda sitt intellekt och sitt omdöme för deras räkning? Gud skäms över sådana soldater. Han blir inte förhålligad genom att de deltar i Hans verk, när de bara är maskiner.

Det behövs självständiga män som är allvarliga i sina strävanden, inte män som är påverkbara som kitt. De, som vill att deras arbete skall vara tillrättalagt för deras händer och som vill ha en viss mängd arbete att utföra för en bestämd lön och som tror sig vara lämpliga utan anpassning eller utbildning, är inte de män som Gud kallar till att verka i Hans sak. En man som inte kan anpassa sina förmågor till nästan vilken plats som helst när förhållandena kräver det, är inte den man som vår tid behöver. De män som Gud vill knyta till Sitt verk, är inte slappa, förståndssvaga män som varken äger muskelkraft eller moralisk karaktärstyrka. Det är endast genom fortsatt och uthållig tjänst som människor kan disciplineras till att

bära en del av Guds verk. Dessa män borde inte bli missmodiga om omständigheter och omgivning är de mest ogynnsamma. De bör inte ge upp sitt mål som ett totalt misslyckande förrän de är överbevisade bortom allt tvivel om att de inte kan göra mycket för Guds ära och för själars goda.

Det finns män som smiekrar sig med att de skulle kunna utträtta något stort och gott om bara omständigheterna omkring dem var annorlunda, samtidigt som de inte använder de förmågor de (497) redan har genom att vara verksamma i de situationer som Försynen har placerat dem i. Människan kan forma sina omständigheter, men omständigheter borde aldrig forma människan. Människan bör gripa tag i omständigheter, som redskap som hon bör arbeta med. Hon bör råda över omständigheter, men skulle aldrig låta omständigheter att råda över henne. Personlig självständighet och personlig kraft är de egenskaper som nu behövs. Individens karaktär behöver inte offras, men den bör anpassas, förädlas och höjas.

Jag är blivit visad att det är min mans uppgift att avsäga sig ansvar som andra skulle vara glada för att han bar därför att det befriar dem från många problem. Min mans snabba omdömesförmåga och klara skarpsinnighet, som han har fått genom utbildning och arbete, har lett honom till att ta på sig många bördor som andra borde ha burit.

Bror A, du är för långsam. Du borde vårda motsatta egenskaper. Guds verk kräver män som kan snabbt kan uppfatta och förmår handla ögonblickligen och med kraft i rätt tid. Om du stannar upp för att mäta varje svårighet och väga varje problem du möter, då kommer du bara att utträtta litet. Hinder och svårigheter kommer du att möta vart du än vänder dig. Du måste med bestämd avsikt bestämma dig för att besegra dem. Annars kommer de att övervinna dig.

I samband med Guds verk kommer man ibland i kontakt med olika tillvägagångssätt och avsikter, som man tycker kan vara lika användbara och just här krävs den skarpaste urskillningsförmågan. Och om något görs för att med den avsikten, så måste det göras i rätt ögonblick. Den minsta antydning i vågskålens rörelse bör uppfattas och avgöra saken ögonblickligen. Långvariga förhandlingar tröttar ut änglarna. Det är mer ursäktligt att ibland fatta ett felaktigt beslut än att ständigt inta en vacklande ståndpunkt, hysa betänklighet och ibland luta åt ena sidan och ibland åt den andra. Denna betänklighet och tveksamhet resulterar i mer problem och elände än att det ibland handlas alltför snabbt.

Det är visats mig att det har rört sig om minuter i de största segrar och i de mest fruktansvärda nederlag. Gud (498) kräver punktlighet i handling. Förhandling, tvivel, betänklighet och obeslutsamhet ger ofta fienden alla fördelar. Min bror, du behöver reformera dig. Att fastställa en bestämd tid för saker och ting kan betyda mycket för sanningen. Segrar går ofta förlorade genom försening. Det kommer att inträffa kriser i Guds verk. Punktlig och beslutsam handling i rätt tid kommer att medföra härliga segrar, medan försening och försummelse kommer att föra medföra stora förluster och avgjort utsätta Gud för vanära. Snabbare rörelser i det kritiska ögonblicket kommer ofta att avvärja fienden och han blir besviken och blir

besegrad, för han hade väntat sig att få tid att göra upp planer och verka genom list.

Gud vill att människor som är knutna till Hans verk i Battle Creek, handlar blixtnabbt när det krävs. Den största snabbhet behövs verkligen i svårighetens och farans stund. Alla planer bör noggrant göras upp för att nå vissa resultat, men trots det kan en mycket kort fördröjning medföra att förhållandena fullständigt förändras och de stora mål som kunde ha uppnåtts, går förlorade till följd av brist på snabbt förutseende och snabbt handlande. Mycket kan göras för att öva upp sinnet till att övervinna slöhet. Det finns tillfällen då försiktighet och stor eftertanke är nödvändiga. Snabbhet skulle vara dårskap. Men också här har mycket gått förlorat på grund av att man tvekat för länge. Till en viss grad är försiktighet nödvändig, men eftertänksamhet och en egoistisk politik (tveksamhet och taktik) har vid speciella tillfällen fört till större olycka än ett överilat felsteg skulle ha gjort.

Min bror, du behöver träna upp snabbhet. Sluta vara tveksam. Du är långsam och försummar att ta itu med arbetet och utföra det. Du måste komma bort från detta inskränkta sätt att arbeta, för det är felaktigt. När otro griper tag i din själ, är din arbetsinsats så obeslutsam, haltande och noga övervägande att du själv ingenting utträttar samtidigt som du hindrar andra från att göra något. Du har precis så stort intresse som behövs för att se svårigheter och skapa tvivel, men du har inget intresse eller mod att övervinna problem eller fördriva tvivel. Vid sådana tillfällen behöver du överlämna dig till Gud. Du behöver karaktärsstyrka (499) och mindre envishet och en mindre fast vilja. Denna långsamhet, denna tröghet, är en av de största bristerna i din karaktär och står i vägen för din användbarhet.

Din långsamma beslutsförmåga i samband med Guds sak och verk är ibland plågsam. Det behöver inte alls vara så. Snabba och beslutsamma handlingar kan ge goda resultat. Du är i allmänhet villig att arbeta när du känner för det, snabbt att handla när du klart kan se vad som behöver göras. Du är emellertid inte till den nytta för saken som du skulle kunna vara om du var snabb och beslutsam i det kritiska ögonblicket och kunde övervinna din vana att vara obeslutsam och att skjuta upp, vilket har varit utmärkande för din karaktär och som har förhalat Guds verk mycket. Denna brist kommer, om den inte övervinns, att i händelse av kris visa sig vara katastrofal för Guds verk och ödesdiger för din egen själ. Punktlighet och beslutsam handling vid rätt tidpunkt måste krävas, för du har inte dessa egenskaper. När länder befinner sig i krig och utkämpar strider vinner ofta den mer som har en god ledning med omedelbar handling än vid en allvarlig sammanstötning med fienden.

Förmågan att utföra saker och ting snabbt och ändå utföra dem noggrant är en stor förtjänst. Min bror, du har verkligen känt att ditt försiktiga tveksamma tillvägagångssätt var värdefullt, snarare en god egenskap än ett fel. Men utifrån det Herren har visat mig om detta, har dessa tröga rörelser från din sida hindrat Guds verk mycket och fått många saker att ligga ogjorda som rimligen borde ha utförts fortare. Det kommer nu att bli svårt för dig att göra de förändringar som Gud kräver att

du skall göra, eftersom det var svårt för dig att handla punktligt och snabbt när du var ung. När karaktären formas, vanorna bestäms och de mentala och moraliska anlagen har blivit fasta, är det svårast att överge felaktiga vanor till att bli snabbare. Du borde inse värdet av tid. Du har ingen ursäkt för att glömma det viktigaste, även om arbetet är otrevligt och du hoppas bli fri från det, eller för att du tror att det skall bli mindre obehagligt, så länge du använder din tid på behagliga saker som inte är så betungande. Du bör först (500) utföra det arbete som skall göras och som har med Guds verks livsviktiga intressen att göra och bara ta itu med mindre viktiga saker sedan det viktiga har gjorts. Punktlighet och beslutsamhet i Guds verk och uppdrag är ytterst viktig. Att skjuta upp saker och ting är i själva verket ett nederlag. Minuterna är guld och bör användas på allra bästa sätt. Jordiska omständigheter och personliga intressen bör alltid komma i andra hand. Guds verk borde aldrig lämnas att lida skada i någon enda detalj på grund av våra jordiska vänner eller käraste släktingar.

”Till en annan sade han: ”Följ mig!” Mannen svarade: ”Herre, låt mig först gå och begrava min far. Jesus sade till honom: Låt de döda begrava sina döda.; men gå du och predika Guds rike!” En annan sade: ”Jag vill följa dig, Herre, men låt mig först ta farväl av min familj.” Jesus svarade: ”Ingen som ser sig om sedan han har satt handen till plogen passar för Guds rike.” (Luk. 9:59- 62)

Inga jordiska band, ingen jordisk hänsyn, bör ett enda ögonblick väga tyngre än plikten i tjänsten och uppdraget för Gud. Jesus skilde sig från allt för att frälsa en fallen värld och Han kräver en hel och full helgelse av oss. Uppoffringar måste göras för Guds verks intressen. Känslans offer är det starkaste som krävs av oss, men när allt kommer omkring är det ett litet offer. Du har massor av vänner och om känslorna bara är helgade, behöver du inte känna att du gör något mycket stort offer. Du lämnar inte din hustru bland hedningar. Du är inte kallad till att trampa på den brännande afrikanska öknen eller till att möta fångelser och möta svårigheter för varje steg. Var försiktig med hur du appellerar till din medkänsla och låter medmänskliga känslor och personlig hänsyn blanda sig med dina ansträngningar och din verksamhet för Guds verk. Han kräver osjälvisk och villig tjänst. Du kan ge detta och ändå utföra alla dina plikter mot din familj, men låt detta komma i andra hand.

Min man och jag har själva gjort fel genom att samtycka till att ta på oss ansvar, ansvar som andra skulle bära. I börja av detta uppdrag behövdes en person till att föreslå, beslutsamt utföra (501) och leda kampen mot villfarelse och övervinna hinder. Min man bar den tyngsta bördan och mötte det starkaste motståndet. Men när vi blev en hel organisation och många män valdes till att verka i ansvarstygda ställningar, då var det rätt tid för min man att sluta arbeta som ensam man till att bara ansvaret och bära de tunga bördorna. Detta uppdrag vilade på mer än en. Det är här som hans bröder har handlat fel genom att be honom och av honom själv att samtycka till att bära bördorna och att ta det ansvar som han burit ensam i årtal. Han borde ha lagt ned dessa bördor för flera år sedan. De borde ha delats med andra personer som har valts till att verka för det folk som Satan skulle vara förtjust över att en

enda persons intellekt och enda persons omdömesförmåga till att kontrollera deras sinnen och omdöme som tror på sanningen för vår tid.

Min man har ofta varit nästan ensam om att se och känna Guds verks behov och om att handla snabbt. Hans ledande bröder saknade inte intelligens, men de saknade vilja att stå i den ställning som min man hade. De har inkonsekvent nog låtit en paralytiker (förlamad) bära de bördor och det ansvar i detta verk, som ingen av dem med deras starka nerver och fasta muskler kunde stå ut med ensam. Han har ibland använt tydlig stränghet och har talat på det sättet för att väcka anstöt. När han har sett andra, som kunde ha delat hans bördor, undvika att ta på sig ansvar, har det gjort honom bedrövad och han har talat impulsivt. Det är inte Herren, utan Hans bröder som har ställt honom i denna orimliga situation. Hans liv har bara varit en aning bättre än ett slags slaveri. De ständiga provningarna, de stressande bekymren, det tröttande arbetet för hjärnan har inte värdesatts av hans bröder. Han har fört ett oangenämt liv och han har ökat sin olycka genom att beklaga sig över sina medpredikanter, som försummade att göra det som de kunde ha gjort. Naturen har överansträngts om och om igen. När hans bröder har funnit att det var fel att han utträttade så mycket, kom de inte fram och tog sin del av ansvaret, utan har alltför gärna (502) ställt honom till svars för allting. Du kom på ett osjälviskt sätt fram för att ta ansvar, när det inte fanns andra som ville göra det. Om hans bröder i tjänsten hade vårdat en villighet till att ta på sig de bördor, som de skulle ha burit, skulle min man inte ha sett och utfört så mycket arbete som behövde utföras och som han ansåg inte fick försummas.

Gud har inte låtit min mans liv sluta på ett vanhedrande sätt. Han har hållit hans mod uppe. Men den människa som utför dubbelt arbete, som pressar in två års arbete på ett år, bränner sitt ljus i båda ändar. Det finns fortfarande ett arbete att utföra för min man som han skulle ha gjort för årtal sedan. Han borde nu ha mindre stridigheter, förvirring och ansvar i livet och kunna mogna, mjukna och upphöjas inför sin sista förändring. Han borde nu spara på sina krafter. Han borde inte låta ansvaret för Guds verk vila så tungt över sig längre, utan borde stå fri, där hans bröders fördomar och onda misstankar inte kommer att störa hans frid.

Gud har låtit sanningens värdefulla ljus lysa över Sitt ord och lysa upp min mans sinne. Han kan reflektera ljustrålarna från Jesu närhet över andra genom Sin förkunnelse och skrift. Men medan han tjänar andra genom att utföra saker för Guds verk, har han i hög grad varit berövad möjligheten att använda sin penna och predika för folket.

Han har känt att han var kallad av Gud till att försvara sanningen och tillrättavisa, ibland ganska strängt, några som inte utförde sina arbetsuppgifter på rätt sätt. Pressad av bekymmer och plågad av sjukdom har ofta blivit modfärdig och någon gång har han sett saker och ting i ett överdrivet ljus. Hans bröder utnyttjade hans ord och hans snabba arbetsrytm, som stod i motsats till deras långsamma sätt och inskränkta planer. De har tillskrivit min man motiv och känslor som inte var hans. Den stora motsättningen mellan dem själva och honom verkar kunna

jämföras med en avgrund. Denna kunde man lätt ha slagit en bro över om dessa intelligenta människor hade lagt sitt odelade intresse (503) och hela sitt hjärta i uppbyggnadsarbetet och påskyndat Guds dyrbara verk.

Vi skulle kunna utöva ett ständigt inflytande på den här platsen, vid Guds verks centrum, som skulle kunna föra våra institutioners blomstring framåt. Men uppförandet hos andra som inte gör vad de skulle kunna, som är föremål för frestelser och som, om deras bana korsas, skulle fundera över våra allvarligaste ansträngningar för Guds verks framgång, tvingar oss att söka andra platser, där vi kan arbeta under bättre förhållanden och med mindre risk för att brytas ner av bördor. Gud har gett oss stor frihet och kraft tillsammans med Sitt folk i Battle Creek. När vi kom till denna plats senaste sommaren, började vår tjänst på allvar och det har fortsatt sedan dess. Den ena svårigheten har följt på den andra och framkallat ett krävande arbete för att skapa ordning.

När Herren visade att bror D skulle kunna vara rätt person för denna position om han förblev ödmjuk och litade på Herrens styrka, begick inte Herren något misstag och valde fel person. Under en tid var bror D uppriktigt intresserad och handlade som en far vid Hälsoinstitutet. Han upphöjde emellertid sig själv, blev självtillräcklig. Han handlade fel. Han gav efter för frestelse. De ursäkter som ledarna har framfört för att de försummat sina plikter, var helt felaktiga. Deras olika plikter mot bror och Syster White skadar dem. De försummade helt enkelt sin plikt för att den var obehaglig.

Jag såg att det fanns behov av hjälp vid Stillahavskusten. Men Gud ville inte att vi skulle ta på oss ansvar eller bära svårigheter som tillhörde andra. Vi kan stå som rådgivare och hjälpa dem genom vårt inflytande och vår omdömesförmåga. Vi kan göra mycket om vi inte vill låta oss förledas till att ta på oss denna belastning och bära den tyngd som andra skulle bära och som det är viktigt för dem att bära för att få den nödvändiga erfarenheten. Vi har viktiga saker att skriva som människor har ett stort behov av. Vi har dyrbart ljus över Bibelns sanning som vi bör säga till folk.

Jag blev visad att Gud inte hade avsett att min man skulle bära de bördor som han hade burit de senaste fem månaderna. (504) Arbetsuppgifterna i samband med Guds verk har överlämnats till honom. Detta har medfört problem, trötthet och nervös instabilitet, som ledde till modlöshet och förstämndhet. Från Guds verks början har det varit brist på samstämmig handling från hans bröders sida. Hans bröder i tjänsten har älskat friheten. De har inte burit det ansvar som de skulle ha kunnat och har inte fått den erfarenhet, som skulle ha satt dem i stånd till att inneha de mest ansvarsfulla ställningar som hör ihop med vitala intressen för Guds verk i vår tid. De har ursäktat sin pliktförsummelse med att de befarar bakslag senare.

Den religion vi bekänner oss till är färgad av våra naturliga anlag och temperament. Därför är det mycket viktigt att de svaga punkterna i vår karaktär stärks genom arbete och att de starka ogynnsamma punkterna försvagas genom att arbete i en motsatt riktning och genom att motsatta egenskaper stärks. Men en del bröder har inte

gjort vad de kunde och borde ha gjort, vilket annars skulle ha gett min man tillräcklig uppmuntran och hjälpt honom till att fortsätta att bära en del ansvar vid Guds verks huvud. Hans medarbetare arbetar inte självständigt, ser inte upp till Gud efter ljus och efter sin egen plikt. De följde inte Guds öppna försyn och rådgjorde inte med varandra om arbetsplaner och om att samarbeta i sina planer och arbetsmetoder.

Sedan vi anlät till Michigan senaste sommaren, har Herren på ett särskilt sätt välsignat min mans arbete. Han har fått stöd på det mest anmärkningsvärda sätt till att utföra det arbete som det finns så stort behov av. Om de, som var tillsammans med honom varit vakna och lagt märke och förstått bristerna i Guds verk vid vårt senaste lägermöte i Michigan, kunde de många saker ha utträttats som då inte blev gjorda. Man misslyckades med att möta behoven vid detta tillfälle. Om bror A hade varit glad över att få tjäna Gud, vandra i ljuset, snar till att se vad som behövde göras och utfört arbetet snabbt, kunde vi nu ha varit flera månader längre fram i vårt uppdrag och vi kunde för länge sedan ha arbetat på att få tryckeriet till Stillahavskusten. (505) Gud kan inte bli förhållig genom att vi faller ner i det märkliga mörkret och sedan stannar kvar under molnet. Ljuset lyser, även om vi inte inser dess välsignelse; Om vi i stället är flitiga och arbetsamma för att komma till ljuset och om vi går framåt precis som om ljuset lyste, skulle vi snart ta oss ut ur mörkret och finna att vi var helt omgivna av ljuset.

Vid vårt senaste lägermöte kom Guds änglar på ett särskilt sätt med sin kraft för att upplysa, helbräddagöra och välsigna både min man och bror Waggoner. En värdefull seger vanns där som aldrig bör mista sin verkan. Jag har blivit visad att Gud på det tydligaste sätt hade gett min man tecken på Sin kärlek och omsorg och också på Sin uppehållande nåd. Han har tagit hänsyn till hans iver och hängivenhet till Hans verk och uppdrag. Detta bör alltid leda till ödmjukhet och tacksamhet från min mans sida.

Gud saknar människor, som är villiga att tjäna. Han vill ha människor, som när beslut skall tas, är lika trofasta som kompassnålen mot polen, människor vilkas särskilda och personliga intressen, precis som vår Frälsares, uppslukas av ett stort intresse för själars frälsning. Satan leker med människosinnet närhelst han har en möjlighet att göra det. Han griper tag i den tidpunkt och den plats där människan kan göra honom den största tjänsten och Guds verk den största skadan. En försummelse av det vi skulle kunna göra och av vad Gud kräver att vi skall göra för Hans verk, är en synd som inte kan lindras genom ursäkter på grund av omständigheter eller villkor, för Jesus har vidtagit åtgärder för alla i varje nödsituation.

Min bror, genom att utföra Guds verk kommer du att placeras i en mängd olika situationer som kommer att kräva självbehärskning och självkontroll, men som kommer att sätta dig i stånd till att anpassa dig till situationens särskilda omständigheter. Då kan du handla utan att bli förvirrad. Du bör inte nedvärdera dina förmågor när det gäller att göra din del av det praktiska livets olika uppgifter. När du är medveten om dina brister, så gå genast åstad för att rätta till dessa brister. Lita inte på att andra skall avhjälpa dina brister, samtidigt som du går

likgiltig, som om det var en självklarhet, att din (506) särskilda organisering alltid måste förbli som den är. Ägna dig med allvar åt att rätta till dessa fel, så att du kan vara fullkomlig i Jesus Kristus, och inte sakna något.

Om du tänker alltför höga tankar om dig själv, kommer du att tro att ditt arbete är av större betydelse än det verkligen är och du kommer att visa en personlig självständighet som gränsar till högmod. Om du går till den andra ytterligheten och formar en alltför låg uppfattning om dig själv, kommer du att känna dig underlägsen och kommer att ge ett intryck av ovärdighet som kommer att begränsa ditt inflytande mycket där du annars skulle kunna göra gott. Du bör undvika båda ytterligheterna. Känslor bör inte styra dig, omständigheterna bör inte påverka dig. Du kan forma en korrekt självuppfattning som kan visa sig vara ett beskydd från båda ytterligheterna. Du kan bli värdig utan någon tom självsäkerhet. Du kan vara nedlåtande och eftergiven utan att offra din själv-respekt eller personliga självständighet och ditt liv kan ha stor betydelse för dem som tillhör såväl de högre som de lägre samhällsklasserna.

Bror A, du riskerar nu att påverkas av rapporterna. Dina arbetsuppgifter är avgjort praktiska, grundliga och genomskärande. Du prövar folk genom mycket grundliga prov och ställer stränga krav. Detta är ibland nödvändigt, men ditt arbete håller på att bli för mycket av det slaget och kommer att förlora sin kraft om det inte blandas mer med Guds Andes mjukgörande, upplivande nåd. Ditt omdöme, dina känslor och dina synpunkter påverkar dem och de påverkar i sin tur dig, och en stark ström sätts i rörelse i fel riktning, såvida ni inte alla är ödmjuka och fullständigt överlätna till Gud. Alla inblandade i dessa familjekontakter är av naturen självständiga och samvetsgranna och tenderar, om de inte på ett särskilt sätt balanseras och styrs av Guds Ande, att gå till ytterligheter.

Låt dig aldrig någonsin påverkas av rykten. Låt aldrig ditt sätt att vägleda (507) påverkas av dina käraste släktingar. Den tid har kommit, när den största visdom behöver utövas när det gäller Guds verk och tjänsten åt Honom. Det krävs omdömesförmåga så att man vet när det skall talas och när det skall tigas. Hunger efter sympati leder ofta till att en allvarlig karaktär oklokt nog öppnar sina känslor för andra. Ditt uppträdande gör ofta anspråk på sympati när det vore bättre om du inte fick det. Det är en viktig uppgift för alla att bli förtrogna med innebörden av sitt uppförande från dag till dag och med de motiv som ligger bakom deras handlingar. De behöver bli lära känna de särskilda motiv som ligger till grund för de särskilda handlingarna. Varje handling i deras liv bedöms, inte utifrån deras yttre uppträdande, utan utifrån det motiv som avgjorde handlingen.

Alla borde ge akt på sina känslor, så att inte Satan övervinna dem, ty känslorna är de breda vägar som leder till själen. Vi kan vara hur stränga vi vill när vi disciplinerar oss, men vi måste vara mycket försiktiga med att inte driva andra människor ut i förtvivlan. Somliga känner att bror White är allt för sträng när han talar på ett bestämt sätt till enskilda personer och tillrättavisar enligt vad han tycker är fel hos dem. Han riskerar att inte vara tillräckligt omtänksam i sitt sätt att tillrättavisa för att ge något tillfälle till kritik, men en del av dem som klagat

över hans sätt att tillrättavisa, använder det mest skärande, tillrättavisande och fördömande språk, som är alltför rörigt för att uttalas till en församling, och de känner att de har gett fritt utlopp för sina känslor och har gjort en god insats. Men Guds änglar bifaller inte alltid en sådan insats. Om bror White får en person till att känna, att han inte gör det som är rätt, om han är alltför sträng mot denna person och han måste läras att modifiera sina metoder, att ödmjuka sig, hur mycket mer nödvändigt är det då inte för hans medhjälpare att se bristen på överensstämmelse i att få en stor församling till att lida av skärande, tillrättavisningar och starka anklagelser, så att den som verkligen är oskyldig måste lida tillsammans med den skyldige.

Det är värre, avsevärt mycket värre, att låta känslorna komma till uttryck i en stor församling och fatta eld mot alla och envar, än att gå till de enskilda, som kan ha handlat fel och (508) tillrättavisa dem. Det anstötliga i denna stränga, arroganta, fördömande uttalande i en stor församling är så mycket allvarligare i Guds ögon, än att ge en personlig, individuell tillrättavisning, som antalet är större och kritiken mer omfattande. Det är alltid lättare att ge uttryck för sina känslor i en församling, eftersom det finns fler närvarande där, än det är att gå till dem som har handlat fel och uppriktigt och i klartext tala om för dem på vad sätt de har handlat fel. Men att ge utlopp för starka känslor mot andra i Guds hus och låta alla oskyldiga lika väl som de oskyldiga lida, är ett tillvägagångssätt, som Gud inte godkänner och som gör mer skada än nytta. Det har för ofta hänt att kritiserande och anklagande predikningar har hållits inför församlingen. Dessa uppmuntrar inte kärlekens ande hos bröderna. De tenderar inte till att göra dem andligt sinnade och att leda dem till helighet och himlen, utan i stället till bitterhet i hjärtat. Dessa mycket kraftiga predikningar som skär en människa helt i småbitar är någon gång absolut nödvändiga för att väcka och överbevisa. Men om de inte utmärks av att vara ledda av Guds Ande, gör de mycket mer skada än nytta.

Jag blev visad att min mans förfaringssätt inte har varit fullkomligt. Han har ibland gjort fel när han har klagat och gett för stränga tillrättavisningar. Men utifrån det jag har sett, har han inte handlat så mycket fel i detta som så många tror och som jag någon gång har fruktat. Job blev inte förstådd av sina vänner. Han kastar tillbaka deras tillrättavisningar. Han visar dem att om de försvarar Gud genom att öppet bekänner sin tro på Honom och genom att bekänna sin synd, har han en mycket djupare och grundligare kunskap om det än de någonsin har haft. "Ni är alla bedrövliga tröstare" är det svar han ger på deras kritik. (Job 16:2) "Också jag kunde tala som ni, om ni vore i mitt ställe. Jag kunde fläta samman ord mot er och skaka mitt huvud mot er." Men han förklarar att han inte vill göra detta. Men "jag skulle styrka er med mitt tal, mina läppars tröst skulle ge er lindring." (Job 16:2, 4- 5)

(509) Bröder och systrar som menar väl, men som har snävare uppfattningar och endast ser till det yttre, kan försöka hjälpa till med saker som de inte har någon verklig kunskap om. Deras begränsade erfarenhet, kan inte omfatta känslor hos en själ som har drivits av Guds Ande, som på djupet har känt den allvarliga och utsägliga kärlek och det intresse för Guds verk och för själar, som de aldrig

har erfärit, och som har burit bördor för Guds verk, som de aldrig har tagit på sig.

Några kortsynta, oerfarna vänner kan inte, med sitt snäva synsätt, uppskatta känslorna hos en som har varit i nära harmoni med Kristi själ tillsammans med andras frälsning. Hans motiv missuppfattas och hans handlingar behandlas fel av dem som ville vara hans vänner, tills han, liksom Job, sänder upp den allvarliga bönen: Fräls mig från mina vänner. Gud tar Själ hand om Jobs situation. Hans tålmod har hårt prövats, men när Gud talar, förändras alla hans irriterade känslor. Det självförsvar som han kände var nödvändigt för att stå emot sina vänners dom, är inte nödvändig inför Gud. Han felbedömer aldrig. Han gör aldrig misstag. Herren säger till Job: ”Spänn bältet om livet som en man.” (Job 38:3) Och Job har knappt hört den gudomliga rösten förrän hans själ har böjt sig ned i en känsla av sin syndighet och han säger till Gud: ”Därför tar jag tillbaka allt och ångrar mig i stoft och aska.” (Job 42:6)

När Gud har talat, har min man lyssnat till Hans röst; men att bära sina vänners fördömande och slutsats, som inte tycks göra någon skillnad, har varit en stor prövning. Hade hans bröder befunnit sig i samma situation och burit det ansvar som han har burit, med lika liten uppmuntran och hjälp som han har fått, så skulle de veta hur man stöttar, tröstar, välsignar, utan att sära hans känslor med svar och kritik som han på inget sätt förtjänar.

Uppmaningar att ge medel

(510) Jag blev visad, att våra enträgna vädjanden om medel har gett dåliga resultat vid våra lägermöten. Dessa vädjanden har varit för hårda. Rika människor skulle inte ha gett något om inte deras hjärtan hade mjuknat och smält under påverkan av de vittnesbörd de fick. Men de fattiga har blivit djupt berörda och har med uppriktiga hjärtan utlovat medel, som de ville ge, men inte hade möjlighet att betala. I de flesta fall har en enträgen vädjan om medel gett ett felaktigt intryck hos somliga. Några har trots att pengar var den tyngst vägande bördan i vårt budskap. Många är gått välsignade hem därför att de har gett till Guds verk. Men det finns bättre sätt att samla in medel på, genom frivilliga offer, än genom enträgna vädjanden vid våra stora samlingar. Om alla kom med i den systematiska välgörenhetsplanen och om våra traktat- och missionsarbetare är trofasta i sin uppgift, kommer skattkammaren att kunna bli välfylld utan dessa enträgna uppmaningar vid våra stora samlingar.

Men plikten har i hög grad försummats. Många har hållit tillbaka medel som Gud gör anspråk på som Hans. Därigenom har de tillåtit stöld från Gud. Deras själviska hjärtan har inte gett den tiondel av sin inkomst, som Gud kräver. De har inte heller kommit upp till de årliga sammankomsterna med sina frivilliga offer och sitt tackoffer och sitt syndoffer. Många har kommit tomhänta fram till Herren. ”Får en människa stjåla från Gud? Ändå stjäl ni från mig. Ni säger: ”Vad har vi stulit från dig?”

Tionde och offergåvor. Förbannelse har drabbat er, ty ni och hela folket stjäl från mig. För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster, och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått. (Mal. 3:8- 10)

Synd kommer att vila över oss som ett folk, om vi inte gör de (511) mest allvarliga ansträngningar för att ta reda på dem som har gett till olika verksamheter, som är för fattiga för att ge något. Allt som de i sina själars givmildhet har gett borde återsändas till dem med en extra gåva, som lindrar deras behov. Anskaffning av pengar har förts till ytterligheter. Det har gett många ett dåligt intryck. Att göra enträgna vädjanden är inte det bästa sättet att skaffa pengar på. Det har visats en likgiltighet för att undersöka den fattiges situation och för att returnera pengar till dem, för att de inte skall lida brist på livets nödortf. En försummelse av vår plikt i detta, att sätta oss in i de behövandes förnödenheter och att lindra deras pressande brister genom att ge tillbaka medel som har getts för att främja Guds verk, skulle från vår sida vara en försummelse av vår Frälsare manifesterad i Hans heligas personer.

Plikt mot den olycksdrabbade

Jag blev visad några saker när det gäller vår plikt mot de olycksdrabbade, som jag känner att det nu är min plikt att skriva om.

Jag såg, att det är genom Guds försyn, när änkor och faderlösa, blinda, döva, lama och personer, som lider på olika sätt, har en kristen anknytning till Hans församling. Det tjänar som en prövning för Hans folk och till att utveckla deras sanna karaktär. Guds änglar iakttar, hur vi behandlar dessa människor, som behöver medkänsla, kärlek och osjälvisk välgörenhet. Genom detta sätter Gud vår karaktär på prov. Om vi har Bibelns sanna religion, så kommer vi att känna att vi står i skuld till Kristus när det gäller kärlek, vänlighet och intresse för Hans bröder. Vi kan inte göra något mindre än att ge uttryck för vår tacksamhet för Hans gränslösa kärlek till oss, medan vi ännu var syndare och ovärdiga Hans nåd. Det kan vi göra genom att visa verkligt intresse och osjälvisk kärlek mot dem, som är våra bröder och mindre lyckligt lottade än vi.

De två principerna i Guds lag är att älska (512) Gud över allt och att älska sin nästa som sig själv. De första fyra och de sista sex buden bygger på eller har sitt ursprung i dessa två principer. Jesus förklarade för den laglärde vem hans nästa var genom att berätta liknelsen om mannen, som reste från Jerusalem till Jeriko och som föll i rövarhänder och blev plundrad, slagen och lämnad halvdöd. Prästen och leviten såg mannen lida, men de reagerade inte på hans behov för hjälp. De undvek honom genom att passera på den motsatta sidan av vägen. Samariten kom samma väg och när han såg, att den främmande personen behövde hjälp, frågade han inte, om han tillhörde hans egen släkt eller hans folk eller om han hade samma tro, utan han

började omedelbart hjälpa den lidande, för det var något, som måste ske nu. Han lindrade hans plågor så gott han kunde, lyfte upp honom på sitt eget riddjur och förde honom till ett härbärke, där han betalade för att ge honom vård. Denne samarit, sade Jesus, hade den man, som fallit i rövarhänder, som sin nästa. Leviten och prästen representerar en grupp inom församlingen, som visar likgiltighet för dem, som just behöver deras medlidande och hjälp. Bortsett från deras ställning inom församlingen är denna grupp människor lagöverträdare. Samariten representerar en grupp, som är Kristi sanna medhjälpare och efterliknar Hans exempel när det gäller att göra väl.

De, som hyser medlidande med de olyckliga, blinda, lama, hårt prövade, änkorna, de föräldralösa och behövande, betecknar Jesus som laglydiga, som skall ärva evigt liv. Det är i ___ en stor brist på personlig religion och en känsla för personlig plikt mot andras ve och väl och för att arbeta med osjälvisk välgörenhet för den olyckliges och plågades hjälp. Några har ingen erfarenhet av dessa uppgifter. De har hela sitt liv varit som leviten och prästen, som gick förbi på motsatta sidan. Det finns ett arbete som församlingen måste utföra och som kommer att föra mörker över den om uppgiften inte utförs. Församlingen som helhet och som enskilda personer bör noga rannsaka sina motiv och jämföra sina liv med den enda korrekta Förebildens liv och lära. Kristus betraktar varje barmhärtig, välgörande och hänsynsfull handling mot de olyckliga, blinda, (513) lama, sjuka, änkan och de faderlöse som om den utförts mot Honom. Dessa gärningar finns upptecknade i himlens böcker och kommer att belönas. Däremot kommer en rapport att skrivas i boken mot dem, som likt prästen och leviten har visat likgiltighet mot de olyckliga och mot dem som utnyttjar andras onda öde för att skaffa sig egna fördelar och därigenom ökar deras lidande. Gud kommer med säkerhet att återgälda varje orättfärdig handling, varje tecken på likgiltighet mot försummelse av de hårt prövade bland oss. Var och en kommer till sist att få lön allteftersom hans gärning har varit.

Jag blev visad när det gäller bror E, att han inte har behandlats korrekt av sina bröder. Bröderna F, G och andra har uppfört sig på ett sådant sätt mot honom, att Gud har varit missnöjd med det. Bror F har inget särskilt intresse för bror E, om han inte tror sig kunna hjälpa sig själv genom att hjälpa honom. Jag blev visad att några såg på bror E som girig och oärlig. Gud är missnöjd med denna bedömning. Bror E skulle inte ha haft några problem utan skulle ha haft resurser till att väl försörja sig själv om inte de av hans bröder, som hade synförmåga och egendom hade behandlat honom själviskt och motarbetat honom genom att använda hans förmågor till fördel för sina själviska intressen. De, som dragit fördel av en blind mans tunga börda och försöker gynna sig själva på hans bekostnad, gör sig skyldiga till stöld och är faktiskt lagöverträdare.

Det finns några i församlingen som bekänner sig hålla Jehovas lag, trots att de är lagöverträdare. Det är människor som inte ser sina egna fel. De har en självisk, girig anda och gör sina ögon blinda för sin egen habegärssynd, som Bibeln definierar som avgudadyrkan. Människor med denna karaktär kan ha varit uppskattade av

sina bröder som mycket exemplariska kristna, men Guds ögon ser till hjärtat och kan urskilja motiven. Han ser det som människan inte kan se i tankar och karaktär. I Sin försyn vägleder Han dessa personer till positioner som så småningom kommer att avslöja bristerna i deras karaktär, och om de är villiga (514) att se och rätta till sina fel kan de göra det. Det finns en del som hela sitt liv har studerat sina egna intressen och varit uppslukade av sina egna själviska planer och som har varit ivriga att själva göra framsteg, utan att tänka så mycket på om andra blir olyckliga eller rådvilla av vad de gör. Själviska intressen tar överhand framför Guds barmhärtighet och kärlek. Herren har ibland låtit denna grupp fortsätta i andlig blindhet på sin självupptagna väg, tills deras fel och brister är tydliga för alla, som har andlig omdömesförmåga. Och de bevisar genom sina gärningar att de inte är uppriktiga kristna.

Människor som har egendomar och en viss grad av hälsa och som njuter av synförmågans ovärderliga välsignelse, har alla fördelar framför den blinde. Många vägar ligger öppna för dem i deras angelägenheter, som är stängda för en människa som har förlorat sin syn. Personer som njuter av att använda alla sina förmågor bör inte se på sina egna själviska intressen och beröva en blind broder ett enda dugg av hans möjlighet att skaffa sig tillgångar. Bror E är en fattig man. Han är svag. Han är också en blind man. Han har haft en seriös önskan att hjälpa sig själv och även om han lever med en börda av svagheter som gör honom missmodig, har hans plågor inte förmått hans ädla impulser att upphöra. Under sina begränsade villkor har han av hjärtat velat göra och har också gjort mer i Guds ögon för dem som saknade hjälp än många av hans bröder som har välsignats med synförmåga och som har många ägodelar. Bror E har ett kapital i sitt sätt att bedöma sin situation och i sin förmåga att komma på idéer. Han har med allvar arbetat på att tänka ut och hoppats på en verksamhet genom vilken han skulle kunna försörja sig själv och inte bli beroende av sina bröder.

Jag skulle önska att vi kunde se allt som Gud ser. Jag önskar att alla kunde se, hur Gud ser på de människor som bekänner sig vara Kristi efterföljare, som är välsignade med synförmåga och är överlägsna genom fördelen att ha tillgångar till sitt förfogande och som trots detta missunnar den stackars blinde mannen den lilla framgång han åtnjuter och skulle vilja gynna sig själva genom att föröka sitt kapital, till nackdel för sin plågade bror. Detta betraktas av Gud som den mest kriminella själviskhet och som stöld och är en graverande synd, som Han med säkerhet kommer att bestraffa. Gud glömmmer aldrig. Han (515) ser inte på dessa sker med mänskliga ögon och med ett kallt, okänsligt mänskligt sätt att bedöma. Han ser inte saker och ting från den världsliges ståndpunkt, utan från barmhärtighetens, medömkans och den obegränsade kärlekens ståndpunkt.

Bror H försökte hjälpa bror E, men inte av osjälviska motiv. Från början var hans medkänsla entusiastisk. Han såg att bror E behövde hjälp. Men han tappade snart sitt intresse. Själviska känslor samlade kraft, tills hans bröders förbannelse ledde till att bror E snarare blev skadad än hjälpt. Dessa saker har avskräckt bror E mycket och har tenderat att skaka hans tillit till hans bröder. Det har fört

till att han har fått en skuld som han inte kan betala. När han hade insett att någon av hans bröder behandlade honom själviskt, har han känt sorg över detta och idet har bland gjort honom upprörd. Tidvis har hans känslor nästan varit okontrollerade, när han såg sin hjälplösa situation, utan synförmåga, utan tillgångar, utan hälsa och med någon av sina bröder emot sig. Detta har kraftigt ökat hans plågor och tårt fruktansvärt på hans hälsa.

Jag blev visad, att bror E har några goda egenskaper som skulle uppskattas mer om han hade större styrka när det gäller självkontroll och inte blev upprörd. Varje slags irritation och upprördhet talar emot honom, men ibland gör de, som själva är skyldiga till synder, som är mycket värre i Guds ögon, mesta möjliga av detta. Bror E:s principer är goda. Han har ett rent sinnelag. Han är inte en oärlig man. Han skulle inte medvetet bedra någon. Men han har fel och synder som måste övervinnas. Han, lika väl som andra människor, måste handskas med den mänskliga naturen. Han är alltför ofta otålig och är ibland dominerande. Han bör värna mer om en vänlig och hövlig anda och bör vårda tacksamhet av hjärtat mot dem som har intresserat sig för honom. Av naturen har han ett våldsamt temperament om han plötsligt blir upphetsad eller provoceras utan anledning. Men, bortsett från detta, har han ett hjärta som vill göra det som är rätt och han känner uppriktig ånger mot Gud när han ser tillbaka på sina fel.

Om han ser att hans bröder visar en benägenhet att behandla honom rättfärdigt, kommer han (516) att vara beredd att förlåta och att vara ödmjuk nog för att önska fred, även om han måste göra stora uppoffringar för att uppnå det.. Men han blir lätt spänd. Han har ett nervöst temperament. Han har behov av den Helige Andes mildrande påverkan. Om de, som är snabba till att kritisera honom ville tänka på sina egna fel och overse med hans fel så ädelt som de borde, skulle de visa Kristi Ande. Bror E har ett arbete att utföra med att övervinna. Hans ord och uppförande mot andra bör vara milda, vänliga och trevliga. Han borde noga akta sig för allt som ger en smak av ett diktatoriskt sinnelag eller av dominerande vanor eller ord.

Även om Gud är en vän till den som är blind och olycklig, ursäktar Han inte deras synder. Han kräver av dem att de skall övervinna och utveckla en fullkomlig kristen karaktär i Jesu namn, Han som övervann för deras skull. Men Jesus har medömkan med våra svagheter och Han är snabb till att ge kraft till att hålla modet uppe under svårigheter och till att stå emot Satans frestelser, om vi vill kasta våra bördor på Honom. Änglar sänds till Guds barn som är fysiskt blinda. Änglar övervakar deras steg och räddar dem från tusentals faror, som finns på deras väg utan att de vet om det. Men Hans Ande kommer inte att följa dem om de inte vårdar en vänlig anda och på allvar försöker att ha kontroll över sin natur och att underordna varje lidelse och all makt under Gud. De måste vårda en kärleksfull anda och styra sina ord och handlingar.

Jag blev visad att Gud kräver att Hans folk skall vara långt mer medömkan och hänsynsfulla mot de olyckliga än det är. Att ta sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd och hålla sig obesmittad av världen ”det är en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud och Fadern. (Jak. 1:27) Här definieras uppriktig religion. Gud kräver att samma

hänsyn som skall ges till änkan och den faderlöse skall ges till den blinde och till dem som lider av andra fysiska sjukdomar. Osjälvisk välgörenhet är mycket sällsynt i den här världens tidsålder.

Jag blev i bror E:s fall visad, att de, som på något sätt skulle vilja handla orätt mot honom och göra honom missmodig i hans (517) ansträngningar att hjälpa sig själv, eller som eftertraktade den stackars blinde mannens egendom och ville gynna sig själva till hans nackdel, kommer att dra över sig förbannelse från den Gud, som är den blinde mannens vän. Israels barn fick särskilda förordningar när det gällde den som är blind: ”Du skall inte förtrycka din nästa, eller plundra honom. Du skall inte undanhålla daglönaren hans lön över natten till morgonen. Du skall inte uttala förbannelser över en dövt, och framför en blind skall du inte lägga något som han kan snava över. Du skall frukta din Gud. Jag är HERREN. Du skall inte handla orätt när du dömer. Du skall inte hålla med någon för att han är fattig. Och du skall inte vara partisk för den som har makt. Du skall döma din nästa med rättvisa”. ”Förbannad är den som flyttar sin nästas råmärke. Och allt folket skall säga: Amen.” ”Förbannad är den som leder en blind vilse på vägen. Och allt folket skall säga: ’Amen.’” ”Förbannad är den som förvanskar rätten för främlingen, den faderlöse och änkan. Och allt folket skall säga: ’Amen.’” (5 Mos. 27:17- 19)

Det är underligt att bekännande kristna människor skulle kunna ignorera Guds Ords tydliga, uttryckliga undervisning utan att känna samvetsförebräelser. Gud lägger på dem plikten att visa omsorg mot den olycklige, blinde, lame, änkan och den faderlöse; men många anstränger sig inte för att göra det. För att frälsa sådana, leder Gud dem ofta in under det plågsamma riset och försätter dem i liknande positioner som den, som behöver deras hjälp och sympati, men som inte fick det från dem.

Gud kommer att hålla församlingen i ___ ansvarig, som en organisation, för dess medlemmars felaktiga handlingssätt. Om en självisk och hårdhärtad anda får lov att finnas hos några av församlingens medlemmar mot den olycklige, änkan, den föräldralöse, den blinde, den lame eller dem som är fysiskt eller psykiskt sjuka, kommer Han att vända bort Sitt ansikte från Sitt folk tills de gör sin plikt och ändrar sina fel. Om några som bekänner Kristi namn representerar sin Frälsare så att de blir likgiltiga för sin plikt mot den olycklige, eller om de på något sätt försöker att gynna sig själva till nackdel för de olyckliga (518) och därigenom tar ifrån dem tillgångar, håller Herren församlingen ansvarig för dess medlemmars synder tills de har gjort allt de kan för att avhjälpa det onda som finns. Han kommer inte att lyssna på Sitt folks böner när den föräldralöse, den faderlöse, den lame, den blinde och den sjuke försummas bland dem.

Att vara på Herrens sida innebär mer än att bara säga det. Herrens sida innebär alltid att visa barmhärtighet, medkänsla och förståelse för den lidande, vilket vi kan se i det föredöme som Jesus har gett oss. Vi är ålagda att efterfölja Hans exempel. Men det finns somliga som inte är på Herrens sida när det gäller sådana saker, utan de är på fiendens sida. När Jesus illustrerade detta ämne, sade Han: ”

”Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig. Sedan skall han säga till dem som står på den vänstra sidan: Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar. Ty jag var hungrig och ni gav mig inte att äta. Jag var törstig och ni gav mig inte att dricka. Jag var främling och ni tog inte emot mig, naken och ni klädde mig inte, sjuk och i fängelse och ni besökte mig inte. Då skall de svara: Herre, Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller som främling eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig inte? Då skall han svara dem och säga: Amen, säger jag er: Allt vad ni inte har gjort för en av dessa minsta, det har ni inte heller gjort mot mig. Och dessa skall gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv.”(Matt. 25:40- 46)

Här i sin predikan identifierar Han Sig själv med den lidande mänskligheten och ger klart uttryck för oss alla, att den likgiltighet eller orättfärdighet som görs mot den minste av Hans heliga görs mot Honom. Här är Herrens sida och låt var och en som vill vara på Herrens sida komma över till oss. Den käre Frälsaren blir sårad när vi skadar en av Hans ödmjuka heliga.

Den rättfärdige Job jämrar sig över sina plågor och försvarar sin egen sak då han blir orättfärdigt anklagad av en av sina tröstare. Han säger: Jag var ögon åt den blinde och (519) fötter åt den halte. Jag var fader åt den nödställda och den okändes sak redde jag ut. Jag krossade den laglöses käkar och ryckte rovet undan hans käkar.” (Job 29: 15- 17)

En människas synd gjorde hela Israels här modfärd. En persons felaktiga handlande mot sin bror, kommer att släcka Guds ljus för Hans folk, tills den felande personen har blivit funnen och den förtrycktes sak har retts ut. Gud kräver att Hans folk skall ha ömma känslor och gott omdöme, samtidigt som deras hjärtan bör vidgas, deras känslor bör bli mer toleranta och djupa, inte inskränkta, själviska och snikna. Det behövs för en ädel förståelse, själslig storsinhet och osjälvisk välgörenhet. Då kan församlingen vinna seger i Gud. Men så länge församlingen låter själviskhet uppsluka vänlig förståelse och öm, omtänksam kärlek och intresse för sina bröder, kommer varje god moral att fördärvas. Jesajas fastetid borde studeras och grundlig självrannsakan företas för att komma till insikt om de principer, som Guds folk är ålagda att ha, finns i dem, för att de skall kunna ta emot de rika välsignelser som har utlovats.

Gud kräver att Hans folk inte skall tillåta, att den fattige och plågade förtrycks. Om de bryter sönder alla ok och hjälper den förtryckte och är osjälviska, vänligt hänsynsfulla mot den behövande, då skall de välsignelser som utlovats bli deras. Om det finns några i församlingen som förorsakar att den blinde faller, borde de ställas inför rätta, för Gud har satt oss till väktare för de blinda, de prövade, änkorna och de faderlösa. Stöttestenen eller hindret, som omtalas i Guds Ord, är inte ett block, som har placerats i vägen för den blinde, för att han skall stöta emot den och falla. Det betyder något helt annat. Det handlar om allt, som kan göras för att skada den blinde broderns inflytande, att motarbeta hans intressen och hindra hans utveckling.

En bror som är blind och fattig och sjuk och som anstränger sig allt han kan för att hjälpa sig själv för att inte bli beroende, bör, på alla möjliga sätt, uppmuntras av sina bröder. Men de, som bekänner sig vara hans bröder, som (520) kan använda alla sina förmågor och som inte är beroende av andra, men som i så hög grad har glömt sin plikt mot den blinde, så att de gör honom förlägen och utsätter honom för plåga och hindrar hans väg, gör något som kräver ånger och återupprättelse innan Gud kommer att acceptera deras böner. Och den Guds församling, som har tillåtit att deras olycklige bror har förorättats, kommer att vara skyldiga till synd tills de gör allt i deras makt för att få felen rättade.

Alla känner utan tvekan till Akans problem. Det står inskrivet i den heliga historien för alla släktled, men i synnerhet för dem som världens ände kommer över. Josua föll klagande ner på sitt ansikte inför Gud, eftersom folket var tvunget att fly för sina fiender. Herren bad Josua resa sig: ”Res dig upp! Varför har du fallit ner på ditt ansikte?” Har Jag förödmjukat er utan orsak och dragit bort Min närvaro från er? Överger Gud Sitt folk utan anledning? Nej; Han berättar för Josua att det finns en uppgift för honom att utföra - för att hans bön skall besvaras. ”Israel har syndat, det har överträtt mitt förbund som jag har ingått med dem. De har tagit av det tillspillogivna, de har stulit, ljugit och lagt det stulna bland sina egna ägodelar.” Han förklarar: ”Jag vill inte mer vara med er, om ni inte skaffar bort från er det tillspillogivna.” (Josua 7:10, 11, 12)

Här i detta exempel möter vi en tanke om det ansvar som vilar på församlingen och det uppdrag som Gud kräver att de skall utföra för få äga Hans närvaro. För varje församling är det en synd att inte söka efter orsaken till sitt mörker och de plågor som har förekommit mitt ibland dem. Församlingen i ___ kan inte vara en levande, framgångsrik församling förrän den är mer uppmärksam på sina fel, som hindrar Guds välsignelse att komma över den. Församlingen bör inte låta sina plågade bröder förorättas. Det är just dessa som skulle väcka alla hjärtans förståelse och framkalla ädla, välgörande känslor i alla Kristi efterföljare. Kristi sanna lärjungar kommer att arbeta i enighet med Honom och genom att följa Hans exempel kommer de att hjälpa dem som har behov av hjälp. Bror E:s blindhet (521) är ett fruktansvärt lidande och alla bör försöka att vara ögon för den blinde och därigenom få honom att uppleva sin förlust så lite som möjligt. Det finns några som använder sina ögon till att finna tillfällen till att arbeta för sin egen fördel, till att skaffa sig förtjänst, men Gud kan föra förvirring över dem på ett sätt som de inte förväntar sig.

Om Gud i Sin barmhärtighet har gett den blinde mannen uppfinningsrika förmågor, som han kan använda till egen fördel, må Gud förbjuda att någon skulle missunna honom detta privilegium och ta ifrån honom de fördelar han skulle kunna uppnå genom Guds gåva till honom. Den blinde mannen har ogynnsamma omständigheter att möta på båda sidor genom att han förlorat sin syn. Det hjärta i vilket medkänsla och förståelse inte framkallas genom att se en blind man famla sig fram i en, för honom, mörk värld, är i själva verket hårt och måste göras mjukt av Guds nåd. Den blinde mannen kan inte se ansiktena och där se den vänliga förståelsen och oppriktiga välgörenheten. Han kan inte se

naturens skönhet och spåra Guds finger i Hans skapelseverk. Deras glädje talar inte till honom till tröst och välsignelse när förtvivlan ruvar över honom. Hur fort skulle han inte vilja byta ut sin blindhet och sina materiella välsignelser mot synförmågans välsignelse. Men han är instängd i en mörk värld och hans av Gud givna rättigheter har trampats ner för att andra skulle vinna förmåner.

Människans plikt mot hennes medmänniskor

Jag har blivit visad en del saker om bror I:s familj som har gjort ett mycket djupt intryck på mig sedan jag var där, att jag nu vågar skriva om dem. Jag har blivit visad, bror I, att det finns ett själviskt inslag i din familj, som finns hos dig som spetälska. Denna själviskhet måste bekännas och övervinnas, för det är en fruktansvärd synd i Guds ögon. Som familj har ni så länge rådgjort med era egna önsknings- och vad ni själva tycker är trevligt och bekvämt, att ni inte känner att andra ställer krav på er. (522) Ni lever för er själva. Ni lever för självet, och vårdar inte osjälvisk välgörenhet, som skulle kunna öka och blir starkare tills det skulle bli er glädje att leva för andras bästa. Ni skulle känna att ni har ett mål i livet, ett syfte som skulle ge er mer tillbaka än vad pengar kan ge. Ni behöver ha ett mer speciellt intresse för mänskligheten och skulle därigenom föra era själar in i en närmare kontakt med Kristus. Ni skulle bli mer omslutna av Hans Ande och ni skulle hålla er så hårt fast vid Honom att inget skulle kunna skilja er från Hans kärlek.

Kristus är den levande Vinstocken och om ni är grenarna i den, kommer den livsenergi, som strömmar genom den att ge er näring; så att ni inte kommer att vara andefattiga och ofruktsamma. Ni har som en familj och som enskilda personer efter bekännelse förenat er själva med Kristi tjänst. Trots detta har ni vägts på Helgedomens väg och visat er vara för lätta. Ni behöver alla fullständigt förvandlas innan ni kan göra sådana saker som osjälviska, helgade kristna bör göra. Inget annat än en genomgripande omvändelse kan ge er en rätt känsla för era karaktärsfel. Ni har alla alltför mycket av världens anda och kärlek. Aposteln Johannes säger: ”Älska inte världen, ej heller det som är i världen. Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom.” (1 Joh. 2:15) Er själviskhet begränsar och inskränker era tankar till era egna intressen. Ni behöver en ren och obesmittad religion. Sanningens enkelhet kommer att få er till att känna förståelse för andras smärta. Det finns de som behöver er förståelse och kärlek. Att utöva dessa karaktärsdrag är en del av den livsuppgift som Kristus har gett oss att utföra.

Gud kommer inte att ursäkta dig för att du inte tar ditt kors på dig och tillämpar självförnekelse genom att göra gott mot andra utifrån osjälviska motiv. Om ni vill acceptera det besvär som det innebär att förneka sig själv så som det krävs av kristna, kommer ni, genom Guds nåd, att kunna vinna själar till Kristus. Gud ställer krav på er som ni aldrig har levt upp till. Det finns många runt omkring oss som hungrar efter förståelse och kärlek. Men som så många andra har ni nästan helt saknat den ödmjuka

kärlek som naturligt flyter fram från medkänsla och förståelse för den nödställda (523), den lidande och den behövande. Människans ansikte är i sig självt en själens spegel och kan läsas av andra och har ett effektivt inflytande på dem för sådant som är gott eller ont. Gud kallar inte någon av oss till att vaka över våra bröder och ångra deras synder. Han har gett oss ett uppdrag att utföra och Han kallar oss till att utföra det med beslutsamhet, i fruktan för Honom, med ögonen riktade mot Hans härlighet.

Var och en måste avlägga räkenskap för sig själv - inte för andra. Att finna fel hos andra bekännande kristna eller att fördöma det de gör kommer inte att ursäkta eller väga upp något av våra fel. Vi bör inte göra andra till bedömningsgrund för oss eller ursäkta oss själva med vad andra har gjort. Gud har gett oss ett samvete som vi skall använda. Stora principer har lagts ned i Hans ord, som räcker till för att ge oss vägledning på vår kristna vandring och i vårt uppförande i allmänhet. Ni, mina kära vänner, har som familj inte hållit Guds lags principer. Ni har aldrig känt något ansvar för era medmänniskor.

”Då kom en laglärd fram och ville snärja honom och frågade: ’Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv?’ Jesus sade till honom: ’Vad står skrivet i lagen? Vad läser du där?’ Han svarade: ’Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd och din nästa som dig själv.’ Jesus sade till honom: ’Du svarade rätt. Gör det så får du leva.’ Då ville mannen försvara sig och frågade Jesus: ’Vem är då min nästa.’ Jesus svarade:

En man var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och råkade ut för rövare. De slet av honom kläderna och misshandlade honom. Sedan gav de sig av och lämnade honom där halvdöd. En präst kom händelsevis ner samma väg, och när han fick se mannen gick han förbi. På samma sätt var det med en levit. Han kom till platsen, såg mannen och gick förbi. En samarit som färdades samma väg kom också dit. När han såg mannen, förbarmade han sig över honom. Han gick fram till honom, hällde olja och vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp (524) honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom. Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värdshusvärdens och sade: Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala när jag kommer tillbaka. Vem av dessa tre tycker du var en nästa för mannen som hade råkat ut för rövare?’ Han svarade: ’Den som visade honom barmhärtighet.’ Då sade Jesus till honom: ’Gå du och gör som han.’” (Luk. 10:25 -37)

Här konstateras av vår Frälsare på det enklaste tänkbara sätt klart och tydligt villkoren för att ärva evigt liv. Den människa som skadades och rånades representerar dem som är föremål för vårt intresse, vår sympati och barmhärtighet. Om vi försummar de situationer som de behövande och olyckliga befinner sig i som vi lagt märke till, oavsett vilka de är, har vi ingen förvisning om evigt liv, eftersom vi då inte lever upp till de krav som Gud ställer på oss. Vi känner inget medlidande och ingen medömkan med mänskligheten, på grund av att de inte är vänner eller släktingar till oss. Ni har visat er vara överträdare av andra delen av det kärleksbudet, som de

sista sex kommer från. Den som bryter mot ett av dem är skyldig till alla. De som inte öppnar sina hjärtan för människors brister och lidanden kommer inte att öppna sina hjärtan för de Guds krav som står i de första fyra av de tio budorden. Avgudar gör anspråk på hjärta och hängivenhet och Gud äras inte och är inte den som ytterst råder.

Som familj har ni handlat fullständigt fel. I ordens djupaste innebörd håller ni inte buden. I en del saker kan ni vara ganska noggranna, men ni försummar det som är viktigast: omdöme, barmhärtighet och Guds kärlek. Även om världsliga vanor inte är någon måttstock för oss, har jag ändå blivit visad att världens medkännande förståelse och välgörenhet för olyckliga människor i många fall kommer bekännande Kristi efterföljare på skam. Många visar likgiltighet för dem som Gud har placerat bland Sina efterföljare för att testa och pröva dem och utveckla det som är i deras hjärtan. Gud ser. Han lägger märke till varje självskhet, varje likgiltig handling mot de olyckliga, änkorna och de faderlösa; (525) och Han skriver vid deras namn: "Skyldig, bristfällig, lagöverträdare." Vi kommer att bli belönade efter hurdana våra handlingar har varit. Varje plikt som har försummats mot den behövande och plågade är en plikt som har försummats mot Kristus i Hans heligas gestalt.

När allas fall kommer att granskas inför Gud, kommer inte frågan: "Vad bekände de sig till?" att ställas, utan i stället: "Vad har de gjort?" Har de varit Ordets görare? Har de levt för sig själva, eller har de visat välgörenhet i form av vänliga och kärleksfulla handlingar, gynnat andra framför sig själva och förnekat sig själva för att kunna välsigna andra? Om nedteckningarna visar, att detta har varit i deras liv, att deras karaktär har utmärkts av ömhet, självförnekelse och välgörenhet, kommer de att ta emot denna välsignade försäkran och välsignelse från Kristus: "Bra, du gode och trogne tjänare." "Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse." (Matt 25: 34) Kristus har blivit bedrövad och skadad av er påtagliga egenkärlek och er likgiltighet för andras ve och väl.

Våra ansträngningar för andra kan många gånger försummas och verka eftersatta. Men detta borde inte vara någon ursäkt för oss till att bli trötta på goda gärningar. Hur ofta har inte Jesus kommit för att finna frukt på Sin omsorgs plantor och inte funnit annat än blad! Vi kan känna oss besvikna på resultatet av våra bästa ansträngningar, men det bör inte leda till att vi blir likgiltiga för andras ve och väl och få oss till att inte göra något. "Förbanna Meros", sade Herrens ängel, "förbanna, ja, förbanna dess inbyggare, Därför att de ej kom HERREN till hjälp, HERREN till hjälp bland hjältarna." (Dom. 5:23) Hur ofta har inte Kristus varit besviken på dem som bekänner sig vara Hans barn! Han har gett dem omisskännliga bevis på Sin kärlek. Han blev fattig och genom Hans fattigdom kunde vi bli rika. Han dog för oss, för att vi inte skulle gå förlorade, utan ha evigt liv. Vad hade hänt om Kristus hade vägrat att bära vår synd för att Han blev förkastad av så många och för att så få satte värde på Hans kärlek och de oändliga välsignelser som Han kom för att ge dem? Vi måste uppmuntra tålga och smärtsamma ansträngningar. Vi lider nu brist (526) på

mod, inte på den pacificerande förtvivlan och det gnälliga klagandet. Vi är i den här världen för att tjäna Mästaren och inte för att ta hänsyn till vår läggning och vad som är angenämt för oss, för betjäna och förhålliga oss själva. Varför skulle vi då vara passiva och modlösa när vi inte ser de omedelbara resultat vi önskar oss?

Vårt uppdrag består i att slita i Herrens vingård, inte bara för oss själva, utan för andras bästa. Antingen är vårt inflytande en välsignelse eller en förbannelse för andra. Vi är här för att forma fullkomliga karaktärer för himlen. Vi har något att uträtta, utöver att beklaga oss över Guds försyn och skriva bittra saker mot oss själva. Vår fiende kommer inte att låta oss vila. Om vi verkligen är Guds barn kommer vi att plågas och prövas hårt och vi skall inte förvänta oss att Satan, eller de som står under hans inflytande, kommer att behandla oss väl. Men det finns änglar som utmärker sig i styrka, som kommer att vara med oss i allt vårt lidande om vi bara vill vara trofasta. Kristus besegrade Satan i frestelsens öken för vår skull. Han är mäktigare än Satan och Han kommer inom kort att krossa honom under våra fötter.

Ni har som familj och som enskilda personer ursäktat er för att ni inte gjort allvarlig, aktiv tjänst i er Mästares verk. Ni har varit alltför slöa och har låtit andra bära många av de tyngre bördor som ni själva borde ha burit. Er andliga styrka och välsignelse kommer att stå i proportion till den kärleksfulla tjänst och de goda gärningar som ni utför. Aposteln Paulus' förmaning är: "Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag." (Gal. 6:2) Att hålla Guds bud kräver av oss goda gärningar, självförnekelse, självuppoffring och hängivenhet när det gäller andras bästa, inte på grund av att våra gärningar ensamma kan frälsa oss, utan för att vi med säkerhet inte kan frälsas utan goda gärningar. Sedan vi har gjort allt som vi kan göra, kan vi då säga: Vi har inte gjort mer än det som är vår plikt och är i bästa fall onyttiga tjänare, som är ovärdiga den minsta ynnest från Gud. Kristus måste vara vår rättfärdighet och vår glädjes krona.

Egenrättfärdighet och köttslig säkerhet har slutit sig omkring er som en mur. Som en familj har ni egenmäktighetens och stolthetens ande. (527) Detta skiljer er från Gud. Det är ett fel, en brist som måste erkännas och övervinnas. Det är nästan omöjligt för er att se era fel och brister. Ni har för höga tankar om er själva och det är svårt för er att se dem och avlägsna dem, genom att bekänna era livs misstag. Ni har en benägenhet att rättfärdiggöra och försvara era vägar i nästan allt, oavsett om det är rätt eller fel. Ni bör föra era hjärtan nära Jesus genom ödmjukhet och bön och försöka lära känna er själva, medan det inte är för sent att rätta till det som är fel. Ni kommer att gå förlorade om ni inte vaknar upp och samarbetar med Kristus. Ni omsluter er själva med en kall och okänslig rustning. I era kontakter med andra finns det endast litet medkänsla. Ni lever för er själva, inte för Kristus. Ni är likgiltiga och obekymrade för andras behov och villkor, som är mer olyckligt ställda än ni själva. Runt omkring er finns det sådana som har en själslig hunger och som längtar efter kärlek som uttrycks i ord och handlingar. Vänlig förståelse och verkliga känslor av ett ömt intresse för andra kommer att ge era själar välsignelser, som ni aldrig tidigare har upplevt och som kommer att föra er i

nära kontakt med vår Förlossare, som kom till världen för att göra gott och som vi skall efterlikna. Vad gör ni för Kristus? ”Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Ty många, säger jag er, skall försöka komma in men inte kunna det.” (Luk. 13:24)

Kärlek och förståelse i hemmet.

Det finns många här i världen, som hungrar efter den kärlek och sympati, som vi borde ge dem. Många män älskar sina hustrur, men är för självupptagna för att visa det. De behärskas av en falsk värdighet och stolthet och ger inte uttryck för kärlek i ord och handling. Det finns många män, som inte vet hur mycket hustruns hjärta hungrar efter ord, som ger uttryck för uppskattning och kärlek. De lägger sina kära i graven och klagar över Guds försyn, som har tagit deras livsledsagare från dem, men om de kunde se in i sin livsledsagares själ, skulle de upptäcka, att deras (528) eget sätt att handla var orsaken till hennes alltför tidiga död. Kristi religion vill få oss till att vara vänliga och hövliga och inte så orubbliga i våra åsikter. Vi bör låta självet dö och sätta andra högre än oss själva.

Guds ord är vår norm, men hur långt har inte Hans bekännande folk avvikit från denna norm! Vår religiösa tro får inte vara enbart teologisk, utan praktisk. Ren och obesmittad religion kommer inte att tillåta oss att trampa på Guds minsta skapelsers rättigheter och ännu mindre på Hans kropps lemmar och vår egen familjs medlemmar. Gud är kärlek och var och en som lever i Honom lever i kärlek. Påverkan av världslig själviskhet som förmedlas av somliga liknar en sky, som kyler ner själva den atmosfär som andra inandas och som sprider själslig sjukdom och ofta fryser ner ända till döden.

Det kommer att vara ett stort kors för er att vårda ren, osjälvisk kärlek och osjälvisk välgörenhet. Att ge upp era åsikter och tankar, att överge ert omdöme och följa andras råd kommer att vara ett stort kors för er att bära. Åtskilliga medlemmar i er familj har nu sina egna familjer. Men samma anda som i större eller mindre omfattning existerade i deras fars hem förs till deras egna hem och de som omger deras familjekretsar lägger nu märke till detta. De saknar god enkelhet, en kristuslik ömhet och osjälvisk kärlek. De har ett uppdrag att utföra med att övervinna dessa egoistiska karaktärsdrag för att kunna bli fruktbarande grenar på den Sanna Vinstocken. Kristus sade: ”Min Fader förhärligas, när ni bär rik frukt. (Joh. 15:8) Ni behöver föra Jesus närmare er och ha Honom i era hem och i era hjärtan. Du bör inte bara äga kunskap om vad som är rätt, utan bör praktisera det utifrån rätta motiv och ha ett öga riktat enbart mot Guds härlighet. Ni kan bli hjälpare, om ni vill rätta er efter de villkor som har getts i Guds Ord.

Kristi religion är något mer än att tala. Kristi rättfärdighet består av rätta handlingar och goda gärningar utifrån rena, osjälviska motiv. En yttre rättfärdighet kommer inte att vara till någon nytta när den inte prydnaden saknas. ”Detta är det budskap som vi har hört från honom och (529) som vi förkunnar för er, att Gud är ljus och att inget mörker finns i honom. Om vi säger att vi har gemenskap med honom och vandrar i mörkret, så ljuger vi och handlar inte efter sanningen. Men om vi vandrar i ljuset, liksom han är ljuset, så har vi gemenskap med varandra och Jesu, hans

Sons, blod renar oss från all synd.” (1 Joh. 1:5- 7) Om vi inte har Guds ljus och kärlek är vi inte Hans barn. Om vi inte församlas med Kristus, skingras vi. Vi utövar alla ett inflytande och detta inflytande påverkar andras öden till deras nuvarande och framtida goda eller till deras eviga undergång.

Både J och K saknar förståelse för och kärlek till dem som står utanför deras familjer. De riskerar att iakttä andra för att finna fel hos dem, samtidigt som de inte kan urskilja större fel hos sig själva. Om dessa dyrbara själar någonsin kommer till himlen, måste självet dö i dem och de måste skaffa sig erfarenhet av att göra det som är gott. De har läxor att lära sig i Kristi skola för att utveckla kristna karaktärer och ha en enighet i Kristus. Kristus sade till Sina lärjungar: ”Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.” (Matt 18:2) Han förklarade för dem vad Han menade. Han ville inte att de skulle vara barn till förståndet utan i ondska. Små barn visar inte överlägsenhet och aristokrati. De är enkla och naturliga i sitt att vara. Kristus vill att Hans efterföljare skall uppträda äkta och naturligt, så att hela deras sätt att uppträda kan vara ödmjukt och kristuslikt. Han har gjort det till vår plikt att leva för andras bästa. Han kom från himlens kungliga salar till den här världen för att visa vilket stort intresse Han hade för människor. Det oändligt höga pris, som Han betalt för att återlösa människan, visar att människan har ett så högt värde, att Kristus kunde offra Sina rikedomar och Sin ära i de kungliga salarna för att lyfta henne upp ur syndens fördärv.

Om himlens Majestät kunde göra så mycket för att visa Sin kärlek för människan, hur mycket borde då inte människor vara villiga att hjälpa varandra ut ur mörkrets och lidandets grop! Kristus säger, ”Så som jag har älskat er skall ni också älska varandra”- inte med en större kärlek, ty ”ingen har större kärlek än (530) att han ger sitt liv för sina vänner.” (Joh. 13:34, 15:13) Vår kärlek är ofta självisk, för vi inskränker den till fastställda gränser. När vi kommer i nära kontakt och gemenskap med Kristus, kommer vår kärlek och förståelse och vår välgörenhet att nå djupare och utvidgas och stärkas genom att den används. Kristi efterföljares kärlek och intresse måste vara lika omfattande som världen. De som endast lever för ”mig själv och de mina” sviker himlen. Gud kallar på er som familj till att vårda kärlek, bli mindre känsliga när det gäller er själva och mer känsliga när det gäller andras problem och prövningar. Denna själviska anda som du har värnat om i hela ditt liv, framställdes korrekt av prästen och leviten som gick förbi den olycklige på den andra sidan. De såg att de behövde hjälp, men undvek honom med avsikt.

Ni behöver alla vakna upp och vända helt om för att få upp vagnen från själviskhetens spår. Använd den korta prövotid ni har fått till att arbeta av alla era krafter för att sona era fel från det förflutna i era liv. Gud har placerat er i en lidande värld för att pröva er, för att se om ni kommer att visa er värdiga det eviga livets gåva. Det finns människor runt omkring er som upplever smärta, som behöver medkännande, kärleksfulla och ömma ord och våra ödmjuka medkännande böner. Somliga lider under fattigdomens järngrepp, några av sjukdomar och andra av hjärtesorg, förtvivlan och tungsinthet. Liksom Job, bör ni

vara ögon för den blinde och fötter för den lame och ni bör undersöka det fall som ni inte känner till, med avsikten att lindra deras behov och hjälpa just där det mest behövs hjälp.

L behöver vårda sin kärlek till sin hustru, en kärlek som tar sig uttryck i ord och handlingar. Han bör vårda en blid kärlek. Hans hustru har en känslig, tillgiven natur och har behov av att bli älskad. Varje ömt ord, varje uppskattande handling och tillgiven uppmuntran kommer hon att minnas och de kommer att ges tillbaka i form av välsignelser för hennes make. Hans oförstående natur behöver komma i nära kontakt med Kristus, så att rigiditeten och kylan kan hållas nere och mjukas upp av gudomlig kärlek. Det kommer inte att vara svaghet (531) eller ett offer av manlighet och värdighet att visa sin hustru ömhet och förståelse genom ord och handlingar. Låt det inte stanna inom familjekretsen, utan bre ut sig till dem som är utanför familjen. L har en uppgift att utföra för sig själv som ingen annan kan göra för honom. Han kan växa sig stark i Herren genom att bära bördor inom Hans verk. Hans hängivenhet och kärlek bör centrera sig kring Kristus och himmelska ting och han bör forma åt sig en karaktär för det eviga livet.

Den kära K har mycket enkelspåriga tankar om vad en kristen är. Hon har befriat sig själv från bördor som Kristus har burit för henne. Hon vill inte bära Hans kors och har inte på bästa sätt använt de förmågor och den begåvning som Gud har gett henne. Hon har inte vuxit sig stark i själsstyrka och mod. Inte heller har hon känt vikten av att ta ett personligt ansvar. Hon har inte stått ut med att hånas för Kristi skull, enligt löftet: ”Saliga är ni, om ni hånas för Kristi namns skull, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar över er.” (1 Petri 4:14) ”Härda vi ut, skall vi också regera med honom.” Mästaren har ett uppdrag att utföra för var och en. Ingen kan vara slö, ingen kan brista i omsorg och vara självvisk och ändå utveckla en kristen karaktär. Han vill, att alla i din familj skall öppna sina hjärtan för Hans kärleks och nåds milda påverkan, så att deras medlidande för andra kan översvämma självets gränser och familjemurarnas inhägnad, som samariten gjorde mot den stackars, lidande främlingen som försummades av prästen och leviten och som blev lämnad att dö. Jag blev visad, att det var många som behövde vår sympati och våra råd. När vi tänker på att vi endast kan gå igenom den här världen en gång, att vi aldrig kan återvända för att förbättra de fel vi har begått, hur viktigt är det då inte att vi kan ta oss igenom den på det sätt vi borde!

För en tid sedan blev jag visad syster J:s fall. Hennes fel och brister skildrades noggrant för henne, men i den senaste syn jag fick, såg jag att felet fortfarande fanns där och att hon fortfarande var kall och okänslig mot sin mans barn. Hon ger inte bara allvarliga tillrättavisningar för allvarliga förseelser, utan också för vanliga saker som borde gå obemärkta förbi. Det är fel att ständigt ge ovänlig kritik ty Kristi (532) Ande kan inte förbli i hjärtat där den annars skulle vara. Hon visar en tendens att förbise det goda i sina barn och att inte ge några uppmuntrande ord, men är snabb till att slå ned med kritik om hon ser något som är fel. Detta gör barnen modlösa och gör dem obetänksamma. Det upprör det onda i hjärtat och

försakar att det ger ifrån sig dy och smuts. Hos barn, som ständigt kritiserar, kommer en likgiltighet att växa fram. Onda lidelser visar sig också ofta utan hänsyn till konsekvenserna.

Alla de tillfällen då modern kan berömma barnens goda uppförande, bör hon göra det. Hon bör uppmuntra dem med gillande ord och kärleksfulla blickar. Detta kommer att vara som solljus för ett barns hjärta och kommer att odla dess självrespekt och få dess karaktär att blomstra. Syster J bör vårda kärlek och förståelse. Hon bör visa ömma känslor mot de föräldralösa barn som hon har skyldighet att försörja. Detta skulle vara en välsignelse för dessa Guds älskade barn och skulle återspeglas på henne i form av tillgivenhet och kärlek.

Barnen har en känslig och älsklig natur. De är lätta att göra tillfreds och lätta att göra olyckliga. Genom en vänlig uppfostran genom kärleksfulla ord och handlingar, kan mödrar binda sina barn till sina hjärtan. Det är ett stort misstag att visa stränghet och att vara krävande mot barn. Konsekvent fasthet och lidelsefri kontroll är nödvändig för att uppfostra varje familj. Säg lugnt vad du anser, visa hänsyn i vad du gör och gör det du säger utan att avvika från dina ord.

Det lönar sig att ge uttryck för sina känslor i gemenskapen med barnen. Stöt inte bort dem genom bristande förståelse för deras barnsliga lekar, glädjeämnen och sorger. Visa aldrig en vredgad uppsyn och låt inte hårda ord komma över era läppar. Gud lägger märke till allt sådant. Hårda ord förbittrar och sårar barnens sinne. I vissa fall är dessa skador svåra att läka. Barnen är mycket känsliga för den minsta orättvisa, och många blir missmodiga när de behandlas orättvist och kommer aldrig att lyssna till en hög, vresig och befallande röst och inte heller reagera för hot om straff. Upprorsandan har alltför ofta slagit rot i barnens sinnen genom att föräldrarna (533) uppfostrat dem fel. Om ett riktigare sätt hade valts skulle barnen ha kunnat få goda och harmoniska karaktärer. En mor som inte har fullständig kontroll över sig själv är olämplig att ta hand om barn.

Bror M formas av sin hustrus självsäkra temperament. Han har i viss grad blivit lika självvisk som hon. Han tankar är nästan alltid upptagna av ”mig och mitt”, så att andra saker som är gränslöst mycket viktigare stängs ute. Han tar som familjefar inte ställning till sin hjord så att han ger sina barn en konsekvent behandling, opartisk och opåverkad. Hans hustru är inte och kan inte utan att förändras bli en bra mor för sina föräldralösa barn. Bror M har som en far för sina barn inte stått i den ställning som Gud skulle vilja att han gjorde. Dessa moderlösa är i Guds ögon Hans små dyrbara barn. Av naturen har bror M en öm, förfinad, älskvärd, generös och känslig natur, medan hans hustru är raka motsatsen. I stället för att forma sin hustrus karaktär och göra henne mildare, är det hon som förändrar honom.

Han tror att han måste låta det som tynger honom få lov att ske för att han skall kunna få frid. Han har lärt sig att han inte kan förvänta sig, att hon skall underordna sig och ändra sin åsikt. Hon kommer att härska, hon kommer att genomföra sina idéer oavsett vad det kostar. Om de inte

båda på allvar strävar efter att reformera sig, kommer de inte att uppnå evigt liv. De har haft ljus, men de har försummat att följa det. Självisk kärlek till världen har förbländat deras sinnen och förhärdat deras hjärtan. J måste inse, att om hon inte lägger sin själviskhet åt sidan och övervinner sin vilja och sitt temperament, kan hon inte nå himlen. Hon skulle ödelägga hela himlen med dessa karaktärsbrister. Jag varnar Syster J att ångra sig. I min Mästares namn kallar jag henne att fort vakna upp från sin slöa likgiltighet och ge akt på det Sanna Vittnets råd och ivrigt ångra sig, för hon utsätter sin själ för fara.

Gud är nådig. Nu vill Han ta emot ett offer från ett förkrossat hjärta och en ångerfull ande. Kommer Syster J att ursäktas sig själv, som leviten och prästen, för att inte se och lägga märke till (534) andras lidande och fortsätta på den andra sidan av vägen? Gud håller henne ansvarig för att försumma sin plikt, att inte visa förståelse och ömhet mot den lidande. Hon håller inte Guds bud, som tydligt visar hennes plikt mot hennes nästa. Kristus sade till den laglärde: "Gör detta så får du leva." En sådan försummelse mot vår nästa kommer att leda till förlust av evigt liv.

Exklusivitet i familjer

K, det stackars barnet, liksom många andra, har en uppgift att utföra, som hon aldrig har drömt om. Hon har avfallit från Gud. Hennes tankar uppehåller sig alltför mycket kring henne själv och hon försöker behaga världen, inte genom osjälvisk kärlek till själar och genom att försöka omvända dem till Kristus, utan genom sin brist på andlighet och sin tillhörighet till världen när det gäller anda och gärningar. Hon borde dö bort från sitt gamla jag och få erfarenheter när det gäller goda gärningar. Hon är kall och osympatisk. Hon behöver få den isande, otillgängliga anden undertryckt, bortsmält av Kristi kärleks solsken. Hon har i hög grad slutit sig inom sig själv. Gud såg, att hon var en stackars liten planta, som inte bar frukter och inte hade något annat än blad. Hennes tankar var nästan uteslutande upptagna av "mig och mitt." Han har i nåd beskurit denna älskade planta, huggit av grenarna, så att rötterna kan gå djupare. Han har försökt att dra detta barn till Sig själv. Hennes religiösa liv har nästan helt saknat frukter. Hon är ansvarig för den begåvning Gud har gett henne. Hon kan vara användbar. Hon kan samarbeta med Kristus om hon vill bryta ned själviskhetens mur, som har stängt henne för Guds ljus och kärlek.

"Det finns många som behöver förståelse och råd, men inte råd från en givare som är överlägsen till en underlägsen mottagare. K behöver Guds kärlek, som gör hennes hjärta milt och får det att smälta. Blickarna och stämmans tonläge borde moduleras genom noggrant övervägande och öm kärlek, full av respekt. Varje uttryck och varje tonläge i rösten som innebär: (535) "Jag är överlägsen," kyler ned den atmosfär som omger henne och liknar mer en istapp än en ljusstråle som ger värme. Min Syster, du utövar ett positivt inflytande. Du formar dem som du umgås med, annars kan du inte komma överens med dem. Du har absolut inte tänkt dig att låta dig formas genom andras inflytande och överge dina egna tankar och åsikter om dem. Du vill resonera utifrån ditt sätt och rättfärdiggöra dina tankar och ditt uppträdande. Om du inte får övertyga andra kommer du ständigt på nytt komma

tillbaka till samma punkt. Detta karaktärsdrag skulle vara värdefullt om det helgades åt Gud och stärktes av Hans Helige Ande. Om det inte blir det, kommer det emellertid att visa sig vara en förbannelse för dig och en förbannelse för andra. Påståenden och råd som smakar diktatoriska är inte en god frukt. Du behöver Kristi mjukgörande kärlek i ditt hjärta, som kommer att återspeglas i alla dina handlingar mot din familj och mot alla som påverkas av dig.

Jag är rädd, fruktansvärt rädd för att J inte skall komma in i himlen. Hon älskar världen och det som finns i världen så mycket, att hon inte har någon kärlek över för Jesus. Hon är så omsluten av själviskhet, att himlens upplysta ljus inte kan tränga igenom de egenkärlekens och självuppskatningens kalla, mörka murar, som hon har byggt upp för en livstid. Kärlek är nyckeln som kan öppna hjärtan, men kärlekens dyrbara planta har inte vårdats. J har så länge stängt sina ögon för sin själviskhet, att hon inte själv kan se det. Hon har endast haft så liten erfarenhetsmässig religion, att hon i sitt hjärta tillhör världen och jag fruktar, att den här världen är den enda himmel hon kommer att få. Hennes inflytande över hennes man är inte bra. Han styrs hit och dit genom detta och ser inte nödvändigheten av att bli befäst genom Guds nåd, så att han kan stå för det rätta med sant moraliskt mod. Hon misslyckas inte bara med att inse och utföra den uppgift som Gud kräver av henne, utan hon utövar ett outtröttligt inflytande för att styra sin man och binda hans händer. Och hon har i hög grad lyckats med detta. Han är förblindad.

Bror M bör tänka på att Gud ställer krav på honom, som står över varje jordiskt förhållande. Han behöver (536) ögonsalva, den vita klädnaden och guldets, så att han kan få en harmonisk karaktär, rik på tillgång till Guds rike. Inget mindre än fullständig omvändelse kan någonsin öppna hans hustrus själ så att hon kan se sina fel och bekänna dem. Hon måste göra stora förändringar, som hon inte har gjort på grund av att hon inte insett sitt verkliga tillstånd och inte kan se att en reform är nödvändig. Hon är så långt ifrån att vilja lära sig av den himmelske Läraren, som var ödmjuk och saktmodig i sitt hjärta, att hon anser ödmjukhet vara fjäsk. En klädsam ande och ett anspråkslöst sinnelag, som sätter andra högre än sig själv, betraktar hon som nedgraderande och förödmjukande.

J har en självsäker, härsklysten, stolt, viljestark ande. Hon ser inget särskilt åtråvärt i en saktmodig och stilla ande, så att hon borde eftertrakta den. Detta dyrbara smycke har så litet värde för henne, att hon inte kan samtycka till att bära det. Hon har alltför ofta en förbittrad ande, som är en motsats till Guds Ande, liksom öst är en motsats till väst. Uppriktig mildhet är en mycket värdefull ädelsten i Guds ögon. En ödmjuk och stilla ande kommer inte alltid att söka sin egen lycka, utan kommer att försöka glömma sig själv och finna en god tillfredsställelse genom att göra andra lyckliga.

Genom Guds försyn har Syster N skiljts från sin fars familj. Även om hon delar familjekretsens utmärkande drag med andra, har hennes tunga ansvarstagande fört henne ut från hennes självupptagenhet och gjort henne intresserad av andras olyckor och lidanden. Hon har i viss grad öppnat sitt hjärta för sympati och kärlek till Guds

familj genom att intressera sig för andra. Guds verk och sak har sysselsatt hennes uppmärksamhet. Hon har i viss mån känt att stackars fallna varelser utgör ett enda broderskap. Hon har varit tvungen att lära sig själv att tänka på andra, arbeta för andra och glömma sig själv. Trots detta har hon inte vårdat det intresse, den förståelse och den kärlek till andra, som Kristi efterföljare måste göra. Hon behöver ha större medkänsla och mindre stram och sträng rättvisa. När hon har använt sin tid och sitt intresse till hälsoreformens stora uppgift har hon nått utanför sina egna gränser. När hon har ägnat sig åt detta har hon blivit välsignad. Ju (537) mer hon gör för andras bästa, ju mer ser hon att göra och desto mer känner hon sig böjd att göra.

Hennes arbete för andra för henne ofta dit där det är nödvändigt att hon utövar sin tro för att den skall föra henne genom hårda och prövande situationer. Men svar på allvarliga böner förverkligas och tro på, kärlek och tillit till Gud stärks. Erfarenheter uppnås genom upprepade provningar och svårigheter. Gud formar hjärtat till något som är mer likt Honom själv. Och ändå ropar självet hela tiden efter seger. Syster N behöver i sitt dagliga umgänge med andra i högre grad vårda sin ömhet och omtänksamhet. Hon behöver bemöda sig mer om att underordna sig själv. Om hon verkligen är en kristen kommer hon att känna att hon måste helga den bästa delen, och om det är nödvändigt hela delen, av sitt liv till osjälviskt, tålmodigt slit och därigenom visa sin kärlek till Mästaren. Utan denna erfarenhet skulle hon inte nå upp till att fullkomna en kristen karaktär.

Syster N har gjort framsteg och familjemedlemmarna känner att hon har lämnat dem och detta är en korsfästelse för dem. De känner att hon inte längre har samma intresse och kärlek och samma livsmål som de. De känner att de inte längre har samma glädje av sin Systers sällskap som tidigare. De känner att de vill förebrå henne för att hon har ändrat sig och att hon inte längre uppfattar saker och ting som de. Orsaken till denna brist på anpassning är att Syster N har gjort framsteg i sina känslor för andras bästa, samtidigt som de har varit lata tjänare och inte utfört den uppgift, som Gud har gett dem att utföra på denna jord. Detta har lett till att de har gått tillbaka. Familjen har på ett själviskt sätt stängt sig inne med sitt intresse och sin känsla för sig själv och för kärlek till världen.

N har varit medarbetare i en god sak. Hälsoreformen har haft stor betydelse för henne, för hennes erfarenhet har visat henne att den är nödvändig. Hennes fars familj har inte insett hälsoreformens nödvändighet. De har inte insett vad den uträttat för de sista dagarnas avslutande verk för att de inte har varit benägna att se. De har fallit ned i vanans hjulspår och det krävs en tung insats för att de skall ta sig upp igen. De borde hellre lämnas ensamma. Det (538) är något fruktansvärt att bli rostig på grund av inaktivitet. Men denna familj kommer helt säkert att vägas på vågen och visa sig vara för lätt om de inte omedelbart börjar göra något. ”Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom.” (Rom. 8:9) Detta är rent tal. Vem kan bestå provningen? Guds ord är för oss en avbildning av Guds och Kristi sinne, också av den fallna människan, och av en människa som äger Kristi sinnelag efter att ha pånyttfötts efter Kristi förebild. Vi kan jämföra våra tankar, känslor

och avsikter med Kristi förebild. Vi har inte något förhållande till Honom om vi inte är villiga att utföra Kristi gärningar.

Kristus kom för att göra Sin Faders vilja. Följer vi i Hans fotspår? Alla som har nämnt Kristi namn borde hela tiden söka en mer förtrolig kontakt med Honom, så att de kan vandra just som Han vandrade och utföra Kristi gärningar. Vi bör tillägna oss Hans livs undervisning för våra egna liv. ”Han har offrat sig själv för oss för att friköpa oss från all laglöshet och rena åt sig ett egendomsfolk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar. (Titus 2:14) ”Genom att han gav sitt liv för oss har vi lärt känna kärleken. Så är också vi skyldiga att ge vårt liv för våra bröder.” (1 Joh. 3:16) Här är det självförnekelsens arbete som vi måste gå in i med glädje, genom att vi efterliknar vår Återlösares föredöme. Den kristnes liv måste vara ett liv i konflikter och självupppoffring. Pliktens väg måste följas, inte tillfredsställelsens och det egna valets väg.

När bror I:s familj ser uppdraget framför sig och utför den uppgift som Gud har överlämnat till dem att utföra, kommer de inte att vara så särskilt långt från bror och Syster O och Syster N och de, som enigt arbetar tillsammans med sin Mästare. Det kan ta tid att nå fram till fullständig underkastelse under Guds vilja, men vi kommer aldrig att kunna göra denna underkastelse mindre och ändå komma till himlen. Sann religion kommer att leda sina innehavare till fullkomlighet. Era tankar, era ord och era handlingar, lika väl som er aptit och era lidelser, måste underordnas Guds vilja. Ni måste bära frukt till helighet. Då kommer ni att vägledas till att försvara den fattige, (539) den faderlöse, den moderlöse och den lidande. Ni kommer att utöva rättfärdighet mot änkan och kommer att hjälpa den behövande. Ni kommer att agera rättvist, att älska barmhärtighet och vandra ödmjukt inför Gud.

Vi måste låta Kristus komma in i våra hjärtan och i våra hem, om vi skall kunna vandra i ljuset. Hemmet borde vara allt som detta ord innebär. Det skulle vara en liten himmel på jorden, en plats där känslorna vårdades i stället för att noggrant undertryckas. Vår lycka beror på hur vi vårdar kärlek och sympati och sann artighet i vårt sätt att bemöta varandra. Orsaken till att det finns så många hårdhjärtade människor i världen i dag, är att sann tillgivenhet betraktas som svaghet och därför undertrycks och motarbetas. Något av det allra finaste hos dessa människor har blivit förkrympt redan i barndomen och om de gudomliga ljusstrålarna inte får smälta kall och hårdhjärtad själviskhet, kommer den djupa tillfredsställelsen att försvinna för alltid. Om vi vill bli godhjärtade som Jesus, då Han gick omkring på jorden, och hysa en helgad medkänsla på samma sätt som änglarna mot syndiga människor, måste vi utveckla barnets bästa egenskaper, som är det enkla och omedelbara. Då kommer vi att förädlas och upplyftas och styras av himmelska principer.

Ett utvecklat intellekt är en stor rikedom, men utan en förstående och helgad kärleks uppmjukande inflytande, är det inte det mest värdefulla. Vi bör ha hänsynsfulla ord och handlingar mot andra. På tusen olika sätt kan vi visa andra uppmärksamhet i form av vänliga ord och blickar, som kommer att reflekteras tillbaka på oss själva. Det är många tanklösa kristna som genom att försumma andra

visar, att de inte har någon gemenskap med Kristus. Det är omöjligt att ha gemenskap med Kristus och att trots detta vara ovänliga och glömma andras rättigheter. Många längtar intensivt efter vänlighet och sympati. Gud har gett var och en av oss en egen identitet, som inte kan slås samman med andras. Emellertid kommer våra individuella personlighetsdrag att vara mycket mindre framträdande om vi verkligen tillhör Kristus och Hans vilja är vår. Våra liv bör helgas till andras bästa och deras lycka, som vår Frälsares liv blev. Vi bör glömma oss själva och alltid söka efter tillfällen till att visa (540) tacksamhet för all den godhet som andra har visat mot oss. Vi bör använda alla möjligheter till att uppmuntra andra, mildra deras sorger och befria dem från deras bördor genom vänliga handlingar och små bevis på kärlek och omtanke. Denna form av vänlighet och uppmärksamhet som börjar i hemmet och efterhand sträcker sig utanför familjekretsen, utgör tillsammans livets summa av lycka. När dessa saker försummas, leder det till bitterhet och sorg.

Det är den uppgift vi utför eller inte utför, som med stor kraft berättar om våra liv och öden. Gud kräver, att vi skall utnyttja varje tillfälle vi får till att vara nyttiga. Försummelse av detta är farlig för vår andliga tillväxt. Vi har ett stort uppdrag att utföra. Låt inte de dyrbara timmar som Gud har gett oss förflyta utan nytta. De skulle kunna användas till att utveckla karaktären för himlen. Vi får inte vara passiva eller slöa i detta, för vi har inte ett ögonblick att spendera utan att det har en avsikt eller ett mål. Gud kommer att hjälpa oss att övervinna våra fel om vi vill be till Honom och tro på Honom. Vi kan bli mer än segerherrare genom Honom som har älskat oss. När det korta livet i den här världen är slut och vi ser som vi har blivit sedda och vi känner som vi har blivit kända, hur kortvariga och hur obetydliga förefaller oss då inte saker och ting, jämfört med den bättre världens härlighet! Kristus skulle aldrig ha lämnat de kungliga salarna och iklätt Sig ödmjukhet och blivit till synd för generationer, om Han inte hade sett att människor genom Hans hjälp kunde bli oändligt lyckliga och uppnå varaktiga rikedomar och ett evigt liv som skulle löpa parallellt med Guds liv. Han visste att utan Hans hjälp skulle inte syndiga människor kunna uppnå dessa ting.

”Vi borde ha en framåtanda. Vi måste hela tiden vara på vår vakt så att vi inte fokuserar på våra egna synpunkter, känslor och handlingar. Guds verk är på frammarsch. Reformerna måste genomföras och vi måste ta tag i reformer och hjälpa dem fram. Varje kristen behöver nu krafter, blandade med tålamod och ambition och balanserade med klokhet. Det själavinnande arbetet har överlämnats till oss, till Kristi lärjungar. Ingen av oss är ursäktade. Många har blivit som dvärgar och blivit förkrympta i sina kristna liv på grund av passivitet. Vi bör (541) använda vår tid med omsorg i den här världen. Hur seriöst bör vi inte använda varje tillfälle till att göra gott och att föra andra till kunskap om sanningen! Vårt motto bör alltid vara: ”Framåt, högre,” med säkerhet ständigt framåt för att göra vår plikt och segra.

Jag har blivit visad att Gud älskar de personer som har omnämnts och skulle vilja frälsa dem om de ville låta sig fräslas på det sätt som Han har bestämt. ”Han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; Han skall rena Levi

söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet. Och Juda offergåvor och Jerusalemets skall då behaga Herren väl, liksom i forna dagar och i förgångna år.” (Mal. 3: 3,4.) Detta är den luttringens och reningens process, som utförs av Herren, härskarornas Gud. Detta verk är i högsta grad påfrestande, men det är endast genom denna process som all orenhet avlägsnas. Alla våra prövningar är nödvändiga för att leda oss närmare vår himmelske Fader i lydhet för Hans vilja, för att vi till Herren må frambära ett offer i rättfärdighet. Till var och en vars namn här har nämnts: har Gud gett förmågor och pund att föröka. Ni behöver allesammans en ny och levande erfarenhet i det andliga livet för att ni skall kunna göra Guds vilja. Hur många erfarenheter ni än har haft i det flydda räcker de inte för nuet och inte heller stärker de oss att övervinna svårigheterna på vår väg idag. Vi måste dagligen få ny nåd och kraft för att kunna segra.

Med all respekt för det förgångna, kommer vi mycket sällan att göra samma erfarenhet två gånger. Abraham, Moses, Elia, Daniel och många andra prövades hårt, men inte på samma sätt. Varenda en har sina personliga prövningar i livets drama, men samma prövning kommer sällan två gånger. Varje person har sin egen erfarenhet, säregen till karaktär och omständigheter, och med en särskild avsikt. Gud har nämligen en avsikt med allas våra liv. Varje handling, hur liten den än är, har sin plats eller sin uppgift i vårt livs erfarenhet. Vi måste ständigt ta emot ljus och utsättas för erfarenheter som kommer från Gud. Alla behöver vi dessa och Gud är mer än villig att ge dem om vi blott tar emot dem. Han har (542) inte stängt himmelens fönster för våra böner, men ni har känt er tillfreds med att gå vidare utan den gudomliga hjälp ni så väl behöver.

Hur litet vet ni inte om vilket inflytande era dagliga handlingar har på andras liv. Ni kan tycka att vad ni gör eller säger endast har ringa betydelse när i stället de viktigaste resultat på gott eller ont är följderna av våra ord och handlingar. Ord och handlingar som anses av ringa värde är länkar i de mänskliga händelsernas långa kedja. Ni har inte känt behov av att Gud skulle uppenbara Sin vilja för oss i vårt dagliga livs alla handlingar. Med våra första föräldrars längtan efter att en enda gång tillfredsställa sina begär, öppnades lidandets och syndens slussportar över världen. Jag skulle önska att ni, mina kära systrar, skulle känna att varje steg ni tar, kan få bestående och avgörande inflytande på era egna liv och på andras karaktär. O, hur stort är då inte behovet av gemenskap med Gud! Hur nödvändigt är det inte att gudomlig nåd skall leda oss varje steg och visa oss hur vi skall kunna fullkomna kristna karaktärer!

Kristna människor kommer att ha nya förhållanden och nya prövningar att gå igenom, där redan gjorda erfarenheter inte räcker som vägledning. Vi har större behov att lära av den gudomlige Läraren nu än vid någon annan period i vårt liv. Och ju mer erfarenhet vi uppnår, ju mer vi närmar oss himmelens rena ljus, desto mer skall vi inom oss själva se behovet av förändring. Vi kan alla göra ett gott arbete till välsignelse för andra om vi söker Guds råd och följer Honom i lydhet och tro. De rättfärdigas steg leder framåt, och från kraft till kraft, från nåd till nåd och

från härlighet till härlighet. Det gudomliga ljuset kommer att öka mer och mer, i förhållande till vår invärtes tillväxt, och gör oss allt mer lämpliga att möta det ansvar och de svårigheter som ligger framför oss.

När prövningar trycker er, när missmod och mörk otro behärskar era tankar, när självskheten formar era handlingar, då ser ni inte ert behov av Gud och en fullkomlig kunskap om Hans vilja. Ni känner inte Guds vilja, lika litet som ni förstår den, så länge ni lever för er själva. Ni litar på era goda uppsåt och beslut, och livets slutsumma (543) utgörs av gjorda, brutna löften och omintetgjorda beslut. Det som ni alla behöver är att dö bort från jaget, och upphöra med att klänga er fast vid självskheten och överlåta er åt Gud. Med glädje skulle jag trösta er om jag kunde. Med glädje skulle jag smicka era goda egenskaper, era goda avsikter och goda handlingar, men Gud har inte visat mig dessa. Han framhåller för mig de hinder som ligger i vägen för att ni skall uppnå den nobla, upphöjda helighetens karaktär, som det är nödvändigt för er att ha för att inte förlora den himmelska vilan och den eviga härlighet, som han önskar att ni skall vinna. Bortse från er själva och se på Jesus. Han är allt i alla. Den korsfäste och uppståndne Frälsarens förtjänster skall rena från alla synder. Överlåt er i tillitsfull tro åt Gud såsom åt en trofast Skapare. Lev inte ständigt i fruktan och med misstanken att Gud skall lämna er. Han kommer aldrig att göra det, om ni inte lämnar Honom. Kristus vill komma in och bo hos er om ni vill öppna ert hjärtas dörr för Honom. Det kan råda fullkomlig harmoni mellan er och Fadern och Hans Son om ni vill dö bort från självskheten och leva för Gud.

Hur få är det inte som är medvetna om att de har kära avgudar, att de har skötesynder! Gud ser dessa synder som ni måhända är blinda för, och Han verkar med ympningskniven genom att skära djupt och skilja dessa skötesynder från er. Ni vill alla välja reningsprocessen för er själva. Hur svårt är det då inte för er att låta er självskhet korsfästas. Men när verket helt överläts åt Gud som känner våra svagheter och vår syndfullhet, väljer Han den bästa vägen att åstadkomma det önskade resultatet. Det var genom ständig strid och barnslig tro som Enok vandrade med Gud. Ni kan alla göra detsamma. Ni kan bli grundligt omvända och förvandlade och verkligen vara Guds barn, och inte endast ha kunskap om Hans vilja, utan genom ert föredöme leda andra in på samma ödmjukhetens, lydnadens och överlåtelsens väg. Sann gudsfuktan sprider sig utåt och delar med sig. Psalmisten säger: "Din rättfärdighet fördöljer jag icke i mitt hjärta, om din trohet och om din trofasthet och din frälsning talar jag; jag förtiger icke din nåd och din trofasthet för den, stora (544) församlingen." (Ps. 40: 11.) Varhelst Guds kärlek finns där finns alltid en längtan att uttrycka den.

Må Gud hjälpa er alla att göra allvarliga ansträngningar att vinna det eviga livet och att leda andra in på helighetens väg.

Girighetens synd

Käre bror P: Jag skulle vilja göra ännu en ansträngning för att varna dig, så att du arbetar seriöst på att vinna riket. Du har blivit varnad gång på gång, men du har inte beaktat dessa varningar. Men, o, om du ändå ville ångra ditt tidigare felaktiga uppträdande och omvända dig till Herren. Det kan inte vara för sent för att få felaktigheter rättade. Alla dina sinneskrafter har använts till att förtjäna pengar. Du har dyrkat pengar. De har varit din gud. Guds stav hänger över dig. Hans domar kan vid varje ögonblick komma över dig och du går oförberedd ned i graven, med dina kläder fläckade av världens fördärv. Vad har antecknats om dig i himlen? Varje dollar som du har sparat ihop har varit som en extra led i kedjan som håller dig fast vid denna fattiga värld. Din lidelse för vinning har hela tiden blivit starkare. Det som vägt tyngst i dina tankar har varit hur du skulle kunna få fler tillgångar. Du har gjort en fruktansvärd erfarenhet, som borde varna dem som låter kärleken till världen ta deras själar i besittning. Du har blivit mammons slav. Vad skall du säga när Mästaren kräver att du skall avlägga räkenskap för din förvaltning? Du har låtit kärlek till att skaffa pengar bli den förhärskande lidelsen i ditt liv. Du är lika berusad av kärlek till pengar som drinkaren är av sin sprit.

Jesus bad att det ofrukbara trädet skulle sparas ytterligare en tid, och jag ber än en gång, att du inte måtte göra några fåfänga ansträngningar, utan en synnerligen allvarlig ansträngning för att få riket. Befria dig själv från Satans snara, innan orden: "han står i kontakt med avgudar, låt honom vara," skall sägas om dig i himlen. Alla som älskar pengar, liksom du, kommer en dag att skrika under (545) bitter ångest: "O, rikedomarnas bedrägeri! Jag har sålt min själ för pengar." Nu är ditt enda hopp att du inte måtte handla svagt, utan omvända dig helt. Kalla genast den viljekraft till hjälp, som du så länge har använt på fel sätt. Detta är det enda sätt på vilket du kan övervinna girighet.

Gud har öppnat vägar på vilka girighet kan övervinnas - genom att utföra välgörenhet. Genom ditt sätt att leva, säger du, att du sätter större värde på världens rikedomar än på eviga rikedomar. Du säger: "Farväl, himmel. Farväl, eviga liv. Jag har valt den här världen." Du byter bort den mycket värdefulla pärlan för nuvarande vinning. Trots att du varnas av Gud, trots att Han i Sin försyn redan har placerat dina fötter som om det var i den mörka floden, vill du, vågar du vårda ditt penningälskande begär? Vill du, som den sista handlingen i ett förspillt liv, luras och behålla det som rätteligen tillkommer andra? Vill du försätta dig själv i den tron att du utövar rättfärdighet mot din bror? Vill du på nytt lägga till ytterligare ett intrigspel och ett bedrägeri utöver dem som redan har antecknats mot dig där uppe? Skall slaget från Guds vedergällande domar drabba dig och du utan varning kallas att gå igenom de mörka vattnen?

Vår Frälsare tillrättavisade ofta och allvarligt girighetens synd. "Och han sade till dem: "Se till, att ni aktar er för all slags girighet, ty en människas liv består inte i att hon har överflöd på ägodelar." Och han berättade en liknelse för dem: "En rik man hade åkrar som gav goda skördar. Och han frågade sig själv: Vad skall jag göra? Jag har inte plats för mina skördar. Så här vill jag göra, tänkte han. Jag river

mina logar och bygger större, och där samlar jag in all min säd och allt mitt goda. Sedan vill jag säga till mig själv: Kära själ, du har samlat mycket gott för många år. Ta det nu lugnt, ät, drick och var glad. Men Gud sade till honom: Din dåre, i natt skall din själ utkrävas av dig, och vem skall då få vad du har samlat ihop? Så går det för den som samlar skatter åt sig själv, men inte är rik inför Gud.” (Luk. 12:15- 21)

Gud har gjort en lag för Sitt folk, som innebär att en tiondel av all tillväxt skall tillhöra Honom. Jag har gett er nio tiondelar, säger Gud. Jag ber om en tiondel av era intäkter. Denna enda tiondel hade den rike mannen undanhållit Gud. Om han inte hade gjort det, om han hade älskat Gud mer än allt annat i stället för att älska och tjäna sig själv, skulle han inte ha sparat så stora rikedomar åt sig själv, att det hade fattats utrymme för dem. Om han hade gett bort av sina ägodelar till sina behövande bröder för att fylla deras behov, skulle det inte ha funnits något behov av att riva ladorna för att bygga större. Men han hade bortsett från principerna i Guds lag. Han hade inte älskat Herren av hela sitt hjärta och sin nästa som sig själv. Om han hade använt sin rikedom, som en gåva som han hade fått låna av Gud, som han kunde göra gott med, kunde han ha samlat rikedomar åt sig i himlen och blivit rik på goda gärningar.

Livslängd och nytta består inte av mängden av jordiska ägodelar. De, som använder sina rikedomar till att göra gott, kommer inte att se det som nödvändigt att samla på sig så mycket i den här världen. De rikedomar som används för att främja Guds verk och som i Kristi namn ges till den behövande ges till Kristus. Han samlar detta för oss i himlens bank i säckar som inte blir gamla. Den som gör detta är rik inför Gud och hans hjärta kommer att vara där Hans rikedomar är. Den, som ödmjukt använder det som Gud har gett till ära för Givaren, genom att för intet ge ut på samma sätt som han fått ta emot för intet, kan i allt han gör känna frid och tillförsikt, att Guds hand är över honom för alltid och att han själv kommer att bära Guds prägel, med Faderns leende.

Många har beklagat sig över Guds Israels lott att tvingas till systematiskt givande, utöver att de årligen skulle ge stora offer. En allvetande Gud visste bäst vilket välgörenhetssystem som skulle stämma bäst överens med Hans försyn och har gett Sitt folk anvisningar utifrån det. Det har alltid visat sig att nio tiondelar är mer för dem än tio tiondelar. De, som har avsett att öka sina tillgångar genom att undanhålla Gud något, eller genom att ge Honom, - den lame, den blinde, eller den sjuke, - ett mindre offer, har varit säkra på att lida en förlust.

Även om Försynen är osynlig, är han alltid verksam i människors angelägenheter. Guds hand kan ge framgång eller vägra att ge, och ofta vägrar Han att ge till en samtidigt som Han verkar ge framgång till andra. Allt detta avser att testa och pröva människor och för att avslöja hjärtat. Han låter olycka komma över en broder samtidigt som Han gynnar andra för att se om de som Han gynnar har gudsfruktan för sina ögon och kommer att leva upp till den plikt som har ålagts dem i Hans ord, nämligen att älska sin nästa som sig själva och hjälpa sin fattigare bror utifrån ett behov att göra gott. Ädelmodighetens och välgörenhetens handlingar planerades av Gud för att

bevara människobarnens hjärtan ömma och medkännande och för att i dem uppmuntra ett intresse och en hängivenhet för varandra genom att efterlikna Mästaren, som blev fattig för vår skull, så att vi genom Hans fattigdom skulle kunna bli rika. Tiondelen grundades på en varaktig princip och avsåg att bli till välsignelse för människor.

Systemet med välgörenhet infördes för att hindra denna stora ondska: girighet. Kristus såg, att kärleken till rikedomar i samband med affärer skulle bli den största orsaken till att gudsfruktan utrotades ur hjärtat. Han såg, att kärlek till pengar skulle frysa sig djup och hård in i människors själar och stoppa strömmen av ädla impulser och avlägsna deras medkänsla för den lidandes och den plågandes brister och behov. ”Se till att ni aktar er för allt slags girighet”, var Hans ofta upprepade varning. ”Ni kan inte tjäna både Gud och mammon.” (Luk. 12:15, 16:13) Dessa ofta upprepade och slående varningar från vår Förlossare står i skarp kontrast till Hans bekännande efterföljares handlingar, som med sina liv visar en så stor iver att bli rika och som visar att Kristi ord är bortspilda på dem. Girighet är en av de sista dagarnas mest allmänna och populära synder och har en förlamande inflytande på själen.

Bror P, önskan att få bli rik har varit en central tanke hos dig. Denna enda åtrå efter att få pengar har dödat varje högt och ädelt övervägande och har gjort dig likgiltig för andras behov och intressen. Du har gjort dig själv nästan lika oemottaglig som ett stycke järn. Ditt (548) guld och silver har blivit en frätande cancer i din själ. Om din välgörenhet hade vuxit tillsammans med dina rikedomar, skulle du ha betraktat pengar som ett medel, som du kunde göra gott med. Vår Återlösare, som kände till riskerna med människans begär, har försett henne med ett skydd mot detta fruktansvärda onda. Han har förberett frälsningsplanen så att den börjar och slutar med välgörenhet. Kristus offrade Sig själv - ett gränslöst offer. Detta talar i och av sig självt direkt mot girighet och lyfter fram välgörenhet.

En ständigt självförnekande offerglädje är Guds medel mot de tärande synder som kallas själviskhet och begär. Gud har infört det systematiska givandet till Sitt verks bästa och för att sörja för de lidande och nödställda. Han vill, att det skall bli en vana att ge, för att det skall motverka begärets farliga och bedrägliga synd. När vi kontinuerligt ger gåvor, kommer begäret att dö av svält. Systematiskt givande är Guds medel för att ta rikedomen från den girige så fort den har samlats ihop, eftersom Han är dess rättmätige ägare.

Detta system är så inrättat att människor kan ge något av sina löner varje dag och för sin Herre lägga fram en del av vinsten av varje investering. Guds plan för regelbundet givande kommer att försvaga begäret och låta givmildhet komma i dess ställe. Om vår rikedom ökar, finns det alltid en risk för att vi skall bli bundna av den, även om vi gör anspråk på att frukta Gud. Ju mer människor får i sin ägo, desto mindre ger de till Gud. På detta sätt kan rikedomen göra oss själviska. Hamstring leder alltid till girighet. Ju mer dessa onda saker får lov att präglå vårt handlande, desto starkare grepp får de om oss. Gud känner till de faror

som omger oss och Han har försett oss med medel som skall hindra vår undergång. Han kräver att vi ständigt skall göra gott och visa barmhärtighet. När detta blir en vana, kommer den att bryta de vanor som verkar i motsatt riktning.

Gud kräver att en del av medlen varje vecka avsätts för välgörande ändamål, så att hjärtat genom en upprepad övning i denna goda sak, kan hållas öppet, som en flytande ström och inte hindras. Genom praktisk utövning stärks och förstoras välgörenheten tills den blir en princip och (549) regerar i själen. Det är synnerligen farligt för andligheten att tillåta själviskhet och begär att få den minsta plats i hjärtat.

Guds ord har mycket att säga när det gäller uppoffring. Rikedomar kommer från Herren och tillhör Honom. ”Rikedom och ära kommer från dig.” (1 Krön. 29:12) ”Mig tillhör silvret och mig tillhör guld, säger HERREN Sebaot.” (Haggai 2:8) ”Ty alla skogens djur är mina, boskapen på de tusen bergen.” (Psalm 50:10) ”Jorden och allt som uppfyller den tillhör HERREN, världen och de som bor i den.” (Psalm 24:1) Det är Herren, din Gud, som ger er makt att bli rika.

Rikedomar är i sig själva flyktiga och otillfredsställande. Vi varnas för att lita på osäkra rikedomar. ”Slit inte ut dig för att bli rik, var klok nog att avstå från det. Far inte med blicken efter det som ingenting är, ty det ger sig vingar och flyger som örnen mot himlen. (Ordspr. 23:5) ”Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar.” (Matt. 6:15)

Rikedomar ger ingen lindring i människans största lidande. ”Ägodelar hjälper inte på vredens dag.” (Ordspr. 11:4) ”Varken deras silver eller deras guld skall kunna rädda dem på HERRENS vredes dag.” (Sef. 1:18) ”Låt inte din vrede uppegga dig till att håna och låt inte en stor lösensumma förleda dig. (Job 35:18) Dessa varningar, min bror, passar till dig.

Vilka åtgärder har du, bror P, företagit för att få evigt liv? Har du en god grund för den tid som kommer, som kommer att garantera dig den eviga lyckan? O, måtte Gud väcka dig! Måtte du, min käre bror, nu, just nu, på allvar påbörja arbetet med att få några av dina inkomster och rikedomar in i Guds skattkammare. Inte en dollar av dem är din. Allt tillhör Gud och du har för egen räkning gjort anspråk på det som Gud har lånat ut till dig för att helga till goda gärningar. Din tid är mycket kort. Arbeta med all din kraft. Genom ånger kan du få förlåtelse nu. Du måste släppa ditt grepp om jordiska egendomar och fästa din hängivenhet vid Gud. Du måste vara en människa, som är omvänd. Du måste lida tillsammans med Gud. Var inte nöjd med att gå evigt förlorad, utan ansträng dig för att bli frälst innan det kommer att vara för evigt för sent.

Nu är det inte för sent att rätta till fel. Visa din ånger över tidigare misstag genom att gottgöra tiden. Om du har handlat fel mot någon, så ersätt när du kommer att (550) tänka på det. Detta är ditt enda hopp för att få Guds förlåtande kärlek. Det kommer att vara som att riva ut det högra ögat eller att hugga av den högra armen, men det finns ingen annan väg för dig. Du har upprepade gånger

ansträngt dig, men det misslyckats därför att du älskade pengar. En del av dem har inte förtjänats ärligt. Du ville inte försöka gottgöra det förflutna genom att ge ersättning. När du börjar göra detta, kommer det att finnas hopp för dig. Om du under loppet av de få dagar som återstår av ditt liv väljer att fortsätta som du har gjort, kommer det att vara hopplöst för dig. Du kommer att förlora båda världarna. Du kommer att få se Guds heliga förhålligade i den himmelska staden och du själv kommer att stötas bort. Du kommer inte att få del av det dyrbara liv, som köptes till dig för ett gränslöst högt pris, men som du värderade så lågt att du sålde det för jordiska rikedomar.

Nu återstår bara kort tid för dig. Vill du vara verksam? Vill du ångra dig? Eller vill du dö helt oförberedd, dyrka pengar, vara stolt över dina rikedomar och glömma Gud och himlen? En svag kamp eller kraftlös ansträngning kommer inte att kunna vänja dig av med att ha kärlek till världen. Jesus vill hjälpa dig. Han kommer att vara dig nära för varje seriös ansträngning du gör och kommer att välsigna dina ansträngningar. Du måste göra allvarliga försök annars kommer du att gå förlorad. Jag varnar dig för att skjuta upp detta ett enda ögonblick. Börja just nu. Du har länge fört skam över det kristna namnet med din girighet och småskurenhet. Nu måste du ära det genom att arbeta i motsatt riktning och låta alla se att det finns kraft i Guds sanning till att förvandla den mänskliga naturen. Om du vill, kan du genom Guds kraft rädda själar.

Du har en uppgift att utföra, som borde börja nu. Satan kommer att stå vid din sida, som han stod vid Kristi sida i frestelsens öken, för att övervinna dig med argument, förändra ditt omdöme och lamslå dina känslor för vad som är rätt och rimligt. Om du i något fall handlar rätt, får du inte vänta på att Satan skall besegra dina goda impulser med sina argument. Du har så länge varit styrd av själviskhet och begär, att du inte kan lita på dig själv. Jag vill inte att du skall gå miste om himlen. Jag har blivit visad dina själviska handlingar i ditt liv, dina planer och beräkning, din byteshandel, (551) och ditt utnyttjande av dina bröder och dina medmänniskor. Gud har skrivit ner varje tillfälle i boken. Vill du be till Honom, att upplysa ditt sinne så att du kan se hur du har bedragit och vill du sedan ångra dig och gottgöra ditt förflutna?

Bror P, måtte Gud hjälpa dig innan det är för sent.

Flit i tjänsten

Jag har blivit visad att det finns risk för, att våra unga predikanter kommer att gå ut på fältet och engagera sig i att förkunna sanningen för andra, även om de inte själva är rustade för Guds heliga verk. De har ingen känsla för vår tids uppdrags helighet. De hyser en önskan om att komma i kontakt med uppdraget, men de bär inte de bördor som följer med pliktens väg. De gör endast det, som bara kostar dem en liten insats och olägenhet och lägger inte ned hela sin själ i uppgiften.

Några är för tröga för att göra livet framgångsrikt i affärer och saknar den erfarenhet som är nödvändig för att göra sig själva till goda kristna. Trots detta anser de sig kunna engagera sig i det uppdrag, som är det svåraste av alla och som består i att ha med människor att göra och försöka omvända själar från villfarelse till sanningen. Några av dessa predikanter hjärtan är inte helgade genom sanningen. Alla dessa är endast stötestenar för syndare och står i vägen för verkliga tjänare. Det kommer att vara en hårdare uppgift att undervisa dem till rätta tankar så att de inte kommer att skada Guds verk, än att delta i Guds verk. Gud kan inte förhållas eller Hans verk främjas genom ohelgade tjänare, som saknar nödvändiga kvalifikationer för att vara förkunnare av evangeliet. Några unga predikanter, som går ut för att arbeta för andra, behöver själva bli helt omvända till Bibelns äkta religion.

Jag blev visad bror R:s fall från ____, som i många avseenden representerar andras situationer. Jag blev visad att bror R inte är till någon god nytta för Guds verk och att han aldrig kan bli det om han inte får en genomgripande omvändelse. Han har många brister i sin karaktär, som han måste erkänna innan han kan accepteras av Gud som medarbetare i Hans vingård. Guds verk är heligt. Först och främst har bror R inte erfarit den förändring av hjärtat som förvandlar människan och som kallas för omvändelse. Han har en huvudets religion, men han behöver Guds nåds verk utfört i sitt hjärta innan han på ett förståndigt sätt kan visa andra vägen till Guds Lamm, som tar bort världens synder. Vår tids uppdrag är i sin helhet alltför allvarligt och alltför viktigt för att kunna handhas av orena händer och orena hjärtan.

Bror R har ett mycket olämpligt temperament. Detta skapar problem för honom själv och för hans bästa vänner. Han är av naturen avundsjuk, misstänksam och finner fel hos andra. De som står honom närmast kommer att märka det mest. Han är mycket egenkär och har en stor självuppskattning. Om han inte blir speciellt sedd och blir föremål för uppmärksamhet, känner han det som om någon måste bära skulden. Felet ligger hos honom själv. Han älskar att bli smickrad för sin fåfänga. Han är misstänksam mot andras motiv och visar i detta avseende stor inskränkthet och ett själviskt sinnelag. Han tror sig se mycket som man kan ifrågasätta och finna fel hos och som kan kritiserar när det gäller planerna för andras uppgifter, trots att det verkligen onda i själva verket finns i hans eget icke överlättna, ohelgade hjärta. Självet i honom måste dö och han måste lära av Jesus, som är saktmodig och ödmjuk av hjärtat. Annars kommer han inte att utveckla någon kristen karaktär och till sist vinna himlen.

Bror R har gjort ett misstag när det gäller det sätt på vilken han lär ut sanningen till andra. Han har ingen vinnande anda. Självet är inblandat i alla hans ansträngningar. Han är fullständigt noggrann när det gäller det yttre, så långt det gäller hans utseende, som om detta skulle utmärka honom som en Kristi tjänare. Han har emellertid försummat själens inte prydnad. Han har inte ansett det nödvändigt att söka få en vacker, harmonisk karaktär, som liknar Kristi karaktär, den korrekta Förebilden. (553) Det saktmod och den ödmjukhet som utmärkte Jesu liv skulle vinna hjärtan och ge tillgång till själar. När bror R i stället talar i sin egen anda, ser folk så

mycket av självet och så litet av ödmjukhetens ande, att deras hjärtan inte berörs, utan blir hårda och kalla av hans förkunnelse, därför att den saknar den gudomliga smörjelsen.

Bror R:s självsäkerhet och självupphöjelse måste läggas bort och han måste inse, att han är syndig och saknar en ständig nåd och kraft från Gud för att komma igenom denna fördärvade tidsålders moraliska mörker och nå själar som måste frälsas. Han har tagit på sig en evangeliets förkunnarens yttre värdighet, trots att han inte har känt att en reell erfarenhet av gudsfruktans mysterium och en kunskap om den gudomliga viljan var absolut nödvändiga för att få framgång med att förkunna sanningen.

Bror R är för kall och okänslig. Han kommer inte direkt till hjärtan med den kristna enkelhet, ömhet och kärlek som utmärker Kristi liv. I detta avseende är det absolut nödvändigt att varje människa, som är verksam för själars frälsning, efterliknar den förebild som har getts honom i Kristi liv. Om människor inte uppfostrar sig själva till att bli medarbetare i Herrens vingård, skulle det vara bättre om de helt avstod. Det skulle vara ett dåligt förfaringsätt, att med tillgångar från Guds skattkammare ge stöd till dem som i själva verket fördärvar och skadar Hans verk och som hela tiden sänker den kristna nivån.

For att en person skall kunna bli en framgångsrik predikant räcker det inte med boklig kunskap. Guds verks tjänare behöver integritet, intelligens, flitighet, energi och taktfullhet. Allt detta är absolut nödvändigt för att en Kristi förkunnare skall kunna få framgång. Ingen människa med dessa egenskaper kan vara underlägsen, utan kommer att utöva ett myndigt inflytande. Om medarbetaren i Guds verk inte kan vinna deras tillit som han tjänar, kan han bara uträtta obetydligt gott. Medarbetaren i Herrens vingård måste dagligen hämta kraft för att kunna stå emot det som är fel och förbli stående genom livets olika prövningar. Hans själ måste föras i samklang med hans Förlossare. Han kan vara en medarbetare tillsammans med Jesus, tjäna så som Han har (554) tjänar, älska som han har älskat och liksom Han äga moralisk kraft till att klara de starkaste karaktärsproven.

Bror T borde lära sig älska enkelhet. Han bör lägga sin falska värdighet åt sidan och låta Guds Ande komma in och helga, upphöja, rena och förädla hans liv. Då kan han bära den börda för själar som en sann förkunnare av evangeliet måste känna, när han förmedlar ett allvarligt varningsbudskap till dem, som befinner sig i fara och som måste gå under i mörkret om inte de tar emot sanningens ljus. Denna värdighet - lånad av hans Förlossare - kommer att pryda honom med gudomlig nåd, eftersom det är genom den som han förs in i ett nära samförstånd med Jesus Kristus.

Jag blev förd framåt i bror R:s liv och sedan förd tillbaka för att se konsekvenserna av hans tjänst, då han försökte lära andra sanningen. Jag såg att några få ville lyssna och, så vitt det angick huvudet, kunde bli överbevisade. Bror R har emellertid inte någon erfarenhet av daglig, levande kunskap om Guds nåd och Hans frälsande makt. Han kan inte ge andra det som han själv inte har. Han har inte en sant omvänd människas erfarenhet. Hur kan Gud då göra

honom till en välsignelse för syndare? Han är själv blind, samtidigt som han försöker vägleda den blinde.

Jag blev visad att hans tjänst har fördärvat goda fält för andra. En del människor som var sant helgade till Gud och som kände ett ansvar för Guds verk kunde ha gjort mycket gott och fört själar till sanningen på platser där han har försökt att uppnå framgång, men efter hans ytliga verksamhet var det gyllene tillfället förbi. De människor som överbevisades och de hjärtan som mjuknade, har förhärdats och skadats genom hans tjänst.

Jag tittade för att se vilka värdefulla själar som höll fast vid sanningen till följd av hans tjänst. Jag gav noga akt på hur vaksam han var på att stärka och uppmuntra själar, en uppgift som alltid bör följa en Ordets förkunnare. Jag kunde inte se någon, som inte skulle ha befunnit sig i ett mycket bättre tillstånd om han inte hade fått sina första intryck av sanningen från honom. Det är nästan omöjligt för en ström att (555) bli starkare än sitt källsprång. Den människa som för sanningen till syndare befinner sig i ett fruktansvärt ansvarstungt tillstånd. Antingen kommer han att omvända själar till Kristus eller också kommer han att föra dem i fel riktning.

Jag har blivit visad, att bror R är en maklig person. Han älskar sina nöjen och sin lättja. Han tycker inte om fysiskt arbete. Han tycker inte heller om noggrant, intellektuellt arbete vid studiet av Ordet. Han kommer att ta saker och ting lätt. Han vill bege sig till en plats för att försöka förmedla sanningen där, samtidigt som hans hjärta inte är i sanningen. Han känner inget ansvar för uppdraget, ingen verklig börda för själar. Han har ingen kärlek till själar i sitt hjärta. Han låter sin egen svaghet distrahera honom bort från uppdraget. Han låter sig styras av sina känslor och låter sina känslor styra honom, lämnar uppgiften och går tillbaka till sin familj. Han har ingen erfarenhet av självförnekelse, genom att korsfästa sin lättja och sina egenheter. Han arbetar i alltför hög grad för förtjänstens skull. Han ägnar sig inte själv särskilt mycket åt att vara verksam, utan tar bara ett litet tag här och där, utan att vara uthållig eller allvarlig och lyckas inte med något. Gud ser med ogillande på alla sådana bekännande tjänare. De är opålitliga i allt. De saknar ett ömt och känsligt samvete.

Att sätta igång en kampanj för sanningen på platser och sedan sakna mod, kraft och taktkänsla för att genomföra uppdraget är ett stort fel, för uppdraget lämnas utan de grundliga och uthålliga ansträngningar, som är absolut nödvändiga på dessa platser. Om saker och ting möter svårigheter, om ett motstånd reses, drar han sig feigt tillbaka i stället för att fly till Gud med fasta och bön och gråt och i tro klänga sig fast vid ljusets, kraftens och styrkans Källa tills skyarna bryts och mörkret skingras. Tron blir stark genom att ta upp kampen mot tvivel och inflytanden från motståndarsidan. Den erfarenhet som görs genom dessa prövningar har större värde än de dyrbaraste pärlor.

Resultatet av din tjänst, bror R, bör göra dig skamsen. Gud kan inte acceptera den. Det skulle vara bättre för Guds verk om du ville sluta predika och i stället tog ett mindre ansvarstungt arbete. Det skulle vara bättre för dig att arbeta med dina händer. Ödmjuka ditt hjärta (556) inför

Gud. Var trofast i timliga saker. När du visar att du är trofast i det mindre ansvarsfulla, kan Gud anförtro dig större ansvar. ”Den som är trogen i smått är också trogen i stort, och den som är ohederlig i smått är också ohederlig i stort.” (Luk. 16:19) Du behöver en värdefull erfarenhet i religiösa angelägenheter. Jag råder dig att börja arbeta med dina händer och allvarligt be Gud om att få göra dina egna erfarenheter. Klamra dig fast vid Jesus och våga aldrig att ta på dig en evangelists ansvar förrän du har blivit omvänd och har en saktmodig och fridfylld ande. Du måste vänta med Guds verk, tills du är utrustad med kraft från höjden. Ingen människa kan ha framgång när det gäller att frälsa själar, om inte Kristus är verksam och självet är utom synhåll.

En Kristi förkunnare borde vara ordentligt utrustad för alla goda gärningar. Du har begått ett fruktansvärt misstag. Du måste i din familj visa den vänliga hänsyn, ömhet, kärlek, mildhet, ädla fördragsamhet och äkta hövlighet, som passar en familjs överhuvud, innan du framgångsrikt kan vinna själar för Kristus. Om du inte har visdom för att kunna leda den lilla grupp som du är så nära förenad med, hur kan du då framgångsrikt leda ett större sällskap, som inte är särskilt intresserat av dig själv? Din hustru måste helt och uppriktigt omvändas till Gud. Ingen av er är i stånd till att representera vår tro på rätt sätt. Ni behöver båda en grundlig omvändelse.

Det är bäst för dig att du nu drar dig tillbaka från Guds verk. Bror R, du har varken uthållighet eller en moralisk ryggrad. Du saknar i hög grad de karaktärsdrag som är nödvändiga för Guds verk i vår tid. Du har inte fått den uppfostran i det praktiska livet som är nödvändig för dig, för att vara framgångsrik som en praktisk Kristi förkunnare. I många avseenden har din utbildning varit bristfällig. Dina föräldrar har varken tolkat din karaktär eller övat dig till att övervinna dess brister med avsikt att du skall kunna utveckla en harmonisk karaktär och äga fasthet, självförnekelse, självkontroll, ödmjukhet och moralisk styrka. Du vet mycket lite om (557) det praktiska livet eller om uthållighet under svårigheter. Du har en stark önskan om att motarbeta andras tankar och driva igenom dina egna. Detta är följderna av att du känner dig självtillräcklig och av att du i ungdomen har följt din egen vilja.

Du ser inte dig själv och dina fel. Du är inte villig att vara elev, utan önskar starkt att få undervisa. Du formar egna åsikter och klamrar dig fast vid dina egna särskilda idéer med en envishet som är tröttsamt. Du är ivrig att framföra dina synpunkter och i dina ögon är dina tankar viktigare än den bedömning som görs av människor med erfarenhet och moraliskt värde och som har prövats i denna sak. Du har smickrat dig med tanken att du hade förmågor, som skulle värdesättas och göra dig till en värdefull människa. Dessa egenskaper har emellertid inte testats och prövats. Du har en ensidig utbildning. Du har ingen lust att ägna dig åt det som rör hemmet, livets dagliga plikter, eller älska dem. Din lättja skulle vara nog för att diskvalificera dig för predikanttjänsten om det inte fanns några andra skäl till att gå in i det. Verket behöver inte lika många predikanter som medarbetare. Av alla livets kallelser finns det ingen som kräver så seriösa, trofasta, uthålliga och

självpoffrande medarbetare, som Guds verk i de sista dagarna.

Företaget att uppnå evigt liv är högre än något annat övervägande. Gud vill inte ha någon eftersläntare i Sitt verk. Att varna syndare och uppmana dem att fly undan den kommande vreden kräver allvarliga människor som känner en börda för själar och som inte kommer att ursäkta sig för att de inte tar på sig ett ansvar eller för att de lämnar uppdraget. Små bekymmer, som t.ex. dåligt väder eller inbillade krämpor, verkar vara tillräckliga för bror R för att inte anstränga sig. Han kommer också att åberopa sina sympatier och när plikter dyker upp som han inte har lust att utföra, ursäktar han sig ofta med att han är sjuk, trots att det inte finns någon orsak till att vara sjuk, såvida det inte är på grund av lättjefulla vanor och tillfredsställandet av aptiten som hela hans kropp har brutit samman av passivitet. Han skulle kunna ha en god hälsa om han ville hålla livets och hälsans lagar till punkt och prick och kasta ljus över hälsoreformen genom alla sina levnadsvanor.

Bror R är inte rätt person för att utföra uppdraget i dessa sista dagar, såvida han inte fullständigt reformerar sig. Gud kallar inte predikanter, som är alltför bekväma för att engagera sig i fysiskt arbete, för att förmedla det prövande varningsbudskapet till världen. Han vill ha medarbetare i Sitt verk. Sanna, seriösa, självförnekande medarbetare kommer att kunna uträtta något.

Bror R, din undervisning om sanningen till andra har varit en fullständig missuppfattning. Om Gud kallar en människa, kommer Han inte att göra ett så stort misstag, att Han väljer någon som har så liten erfarenhet av det praktiska livet och i andliga saker, som du har haft. Du har förmåga att tala, vad den saken beträffar, men Guds verk kräver invigda och energiska människor. Dessa karaktärsdrag måste du värda. Du kan uppnå dem om du vill. Om du med uthållighet värdar de karaktärsdrag som är motsatsen till dem du nu har och genom vilka du gör misstag, kommer du att lära dig att övervinna de brister i din karaktär som har ökat från din ungdom. Att bara gå ut och tala med människor då och då är inte att vara verksam för Gud. Det ligger ingen verklig arbetsinsats i det.

De, som tjänar Gud, har bara börjat tjäna när de har hållit sin predikan bakom predikstolen. Sedan kommer det verkliga tjänandet, besök i hem efter hem, att tala med familjemedlemmarna, be tillsammans med dem och komma fram till en nära förståelse av dem vi vill hjälpa. Det kommer inte att minska en Kristi tjänares värdighet att kunde se och erkänna den familjs timliga bördor och bekymmer, som han besöker och vara nyttig, försöka hjälpa dem när han kan med fysiskt arbete. På det sättet kan han utöva ett inflytande för att avvärja motstånd och bryta ned fördomar, vilket han annars skulle misslyckas med, även om han i alla andra avseenden var mycket effektiv som en Kristi förkunnare.

Våra unga predikanter har inte bördan att skriva som de äldre och mer erfarna har. De har inte den mängd av ansvar, som belastar tankarna och tär på människan. Men det är plikter som utvecklar kristen erfarenhet, ger moralisk kraft och formar starka, effektiva människor bland dem som är engagerade i Guds verk. Att undvika

(559) ansvar och oangenäma plikter kommer aldrig att göra våra predikanter till starka människor, som det går att lita på i religiösa kriser. Många av våra unga predikanter är lika svaga som småbarn i Guds verk. Och somliga, som i årtal, har varit engagerade i uppdraget att undervisa om sanningen är fortfarande inte dugliga tjänare, män som inte behöver skämmas. De har inte vuxit sig starka i erfarenhet genom att kallas av motståndares inflytanden. De har befriat sig själva från den erfarenhet som skulle stärka de moraliska musklerna och ge dem andlig styrka. Men det är just den erfarenhet de behöver för att nå människans fulla tillväxt i Jesus Kristus. De får ingen andlig kraft genom att smita från plikter och ansvar och genom att ge sig hän åt lättja och till självvisk lättja till maklighet och nöjen.

Bror R saknar inte förmåga att klä sina tankar i ord, men han saknar andlighet och sann helighet i sitt hjärta. Han har inte själv druckit djupt ur sanningens källa. Hade han utnyttjat sina gyllene ögonblick till att studera Guds ord, skulle han nu kunnat vara en duglig medarbetare. Han är emellertid för bekväm för att noggrant rannsaka sitt sinne och själv lära sig de förnuftiga grunderna för vårt hopp. Han är nöjd med att hämta material som andra sinnen och pennor har arbetat med att producera och med att använda det som deras tankar omsorgsfullt tänkte och som har förberetts för hans hand, utan att han behöver anstränga sitt sinne eller själv ägna sig åt bön och meditation.

Bror R tycker inte om att arbeta flitigt, varken i studiet av Skrifterna eller när det gäller fysiskt arbete. Han föredrar en lättare väg och vet ännu inte något av egen erfarenhet om ansvaret för Guds verk. Det är lättare för honom att upprepa andras tankar än att själv ihärdigt söka sanningen. Det är endast genom personlig ansträngning, intensivt arbete och genomgripande hängivenhet för uppdraget, som människan blir kvalificerad för tjänsten.

Kristus säger: "Ni är jordens salt. Men om saltet förlorar sin sälta, hur kan man då göra det salt igen?" Saltets sälta är gudomlig nåd. Alla de ansträngningar som görs för att förkunna sanningen är bara av obetydligt värde om Guds Ande inte vägleder dem. Du har gjort förkunnelsen av sanningen till en lek för barn. (560) Dina tankar har kretsat omkring ditt eget välbefinnande och dina nöjen, du har gått efter vad du har lust till. Du och din hustru har ingen verklig känsla för Guds verks helighet. Ni tänker båda mer på att behaga era fantasier och uppfylla era önskningar om maklighet och njutningar än på att engagera er i livets hårda plikter, i synnerhet när det gäller att varna världen för den kommande domen.

NI har sett bror S nedtyngd av bördor och belastad av fysiskt arbete; men ni har tyckt så mycket om er lättja och haft en så stark önskan om att bevara er egen betydelse att ni har hållit er på avstånd och ursäktat er för att ni inte går in i de uppgifter, som någon måste utföra. Ni har låtit dagar gå i lättjefull slöhet utan att hjälpa någon. Sedan kunde ert samvete tillåta er att utan samvetsbetänkligheter använda det mesta av tiden i maklighet och att trots detta ta emot betalning från Guds skattkammare.

Genom ert uppträdande har ni visat, att ni inte hade någon hög tanke om heliga ting. Ni har rövat från Gud och ni bör försöka ångra er fullständigt. Försök inte undervisa andra.

När ni har omvänt er, då först kan ni stärka era bröder, men Gud har inte användning för människor med er karaktär i Sin vingård. När ni får detta karaktärsdrag på er och bär den gudomliga prägel, då kan ni arbeta för Guds verk. Ni har nästan allt att lära, men på mycket kort tid. Gud hjälper er att arbeta allvarligt med detta. Jag har skrivit mycket mer om de generella principerna, men kan för närvarande inte finna tid att ge det till er>

Föräldrar som reformatorer

Den 3 januari 1875 blev jag visad att ingen av oss inser de faror som omger oss vid varje steg. Vi har en vaken fiende. Trots detta är inte vi vaksamma och menar inte allvar i våra ansträngningar att stå emot Satans frestelser och när det gäller att övervinna hans bedrägerier.

Gud har låtit hälsoreformens ljus lysa över oss i dessa sista dagar, så att vi genom att vandra i ljuset kan undvika många faror som vi kommer att utsättas för. De frestelser Satan utsätter mänskligheten för är kraftiga. Han vill att de skall följa aptiten, tillfredsställa sina begär och leva ett liv i sorglös dårskap. Han kommer med lockelser till ett liv med personlig njutning och försöker tillfredsställa den djuriska instinkten. Tygellöshet råder i alarmerande hög omfattning och fördärvar organismen för livet. Omåttliga njutningar minskar livskraften både till kropp och sinne. De placerar den som har besegrats på fiendens grund, där Satan kan fresta, plåga och till sist styra viljan så som han vill.

De, som har övervunnits när det gäller aptiten och använder tobak ohämmat, minskar sina mentala krafter och leder dem in i ett djuriskt slaveri. När någon ger efter för begäret efter alkoholhaltiga drycker, placerar den personen frivilligt vid sina läppar den dryck, sänker honom som var skapad till Guds avbild under djurens nivå. Förståndet lamlås, intellektet försvagas, de djuriska lidelserna blir upphetsade och sedan följer brottslighet av värsta slag. Om människor ville vara måttliga i allting, om de inte ville röra det, smaka det och inte ha med alkoholhaltiga drycker och narkotika att göra, skulle förnuftet kontrollera deras händer och styra den djuriska aptiten och lidelserna. Ju mindre upphetsande maten är i denna lättsinniga tid, desto bättre är det. Den enda trygga vägen är att vara avhållsam i allt och beslutsamt förneka sin aptit.

Satan kommer till människan på samma sätt som han kom till Kristus, nämligen med sina överväldigande frestelser till att ge efter för aptiten. Han är helt medveten om sin makt att besegra människan på denna punkt. Det var på aptitens område, som han övervann Adam och Eva i Eden. På grund av detta förlorade de sitt lyckliga hem. Hur mycket elände och hur många förbrytelser har det inte blivit i världen till följd av Adams fall! Hela städer har uttraderats från jordens yta på grund av dessa förnedrande förbrytelser och avskyvärda synder, som gjorde dem till en skamfläck i universum. Eftergivenhet för aptiten var grunden till alla (562) deras synder. Med hjälp av aptiten behärskade Satan kropp och sinne. Tusentals, som kunde

ha varit i livet i dag, har gått ned i en för tidig grav som fysiska, själsliga och andliga vrak. De hade goda förmågor och krafter, men de offrade allt för att följa aptiten, vilket fick dem till att låta begären ta överhand. Vår värld är ett stort sjukhus. Omoralen ökar.

Det är obehagligt, för att inte säga farligt, att uppehålla sig i en järnvägskupé eller i ett stängt rum som inte är ordentligt vädrade, där atmosfären är mättad av en mängd brännvin och tobak. De som befinner sig där i lokalen bevisar genom sin andedräkt och genom utsöndringen från sina kroppar, att organismen är fylld med alkoholens och tobakens gift. Bruket av tobak påverkar ofta nervsystemet starkare än bruket av alkohol. Den binder offret till ett djupare slaveri än den berusande bågaren och vanan är svårare att övervinna. I många fall blir kropp och sinne mer förgiftade av att använda tobak än av att inta alkoholhaltiga drycker, för tobak är ett mer smygande gift.

Omåttlighet ökar överallt, trots de allvarliga ansträngningar som har gjorts under loppet av det senaste året för att stå emot detta. [Detta Vittnesbörd publicerades första gången 1875.] Jag blev visad att omåttlighetens väldiga krafter inte kommer att låta sig kontrolleras genom de ansträngningar som har gjorts. Fostran till återhållsamhet måste börja i våra familjer och vid våra bord. Mödrarna har ett viktigt arbete att utföra. Genom korrekt disciplin och undervisning kommer barnen att kunna klara nästan vilken position som helst och även kunna hedra och glädja sig åt hemmets uppgifter.

Moderns arbete är mycket viktigt och heligt. Hon skulle redan från vaggan lära sina barn självförnekelse och självkontroll. Om hon ägnar det mesta av sin tid åt denna degenererade tids modenycker, kläder och sällskapsliv, får hennes barn inte den utbildning som är nödvändig för att de skall kunna forma en riktig karaktär. En kristen (563) moders bekymmer skulle inte endast röra sig om de yttre tingen, utan i första hand gälla att hennes barn blir fysiskt och moraliskt välutvecklade.

Många mödrar som begråter den omåttlighet som existerar överallt ser inte djupt nog för att finna grundorsaken. De tillreder dagligen en mängd maträtter som kryddas starkt, vilka frestar aptiten och uppmuntrar till att äta för mycket. Det amerikanska folkets matbord dukas i regel med rätter som är tillredda på ett sådant sätt att de lägger grunden till omåttlighet. Aptiten är den förhärskande faktorn hos den större delen av folket. Den som ger efter för aptiten och äter för ofta av dessutom ohälsosam mat, försvagar sin förmåga att motstå begär och böjelser även i andra avseenden, i samma proportion som han stärker sina böjelser till oriktiga matvanor. Hos alla mödrar borde inpräntas deras ansvar inför Gud och människor att ge samhället barn med väl utvecklad karaktär. Människor som kommer in på händelsernas scen med fasta principer, har förberetts för att kunna stå obefläckade mitt i denna vår fördärvade tids moraliska orenhet. Det är mödrarnas plikt att utnyttja sina gyllene tillfällen till att uppfostra sina barn till nytta och plikt. Deras tid tillhör på ett särskilt sätt barnen. Denna dyrbara tid bör inte ägnas åt att lägga ned onyttigt arbete på flotta kläder, utan bör användas till att lära barnen tålmod och till att med omsorg undervisa sina

barn om nödvändigheten av självförnekelse och självkontroll.

Många kvinnor, som är bekännande kristna, dukar dagligen fram bord med rätter som irriterar magen och skapar ett sjukligt tillstånd i matsmältningsapparaten. Hos en del familjer består huvudrätten som regel av kött och de äter tills blodet är fullt av cancerogena och tuberkulösa vätskor. Deras kroppar består av vad de äter. Men när sjukdom och lidande drabbar dem, utgår de från att det är Försynen som har gett dem detta lidande.

Jag upprepar: Det råder brist på måttlighet vid våra bord. Aptiten tillfredsställs tills dess tillfredsställelse blir en andra natur. Genom att använda kaffe och te får man lust att använda tobak och den väcker i sin tur smaken för starka drycker.

Många föräldrar försummar sin plikt att uppfostra barnen till självförnekande vanor och har inte tålamod att lära dem att använda Guds gåvor på ett förnuftigt sätt. De låter barnen få äta och dricka som de har lust. Men aptiten och lusten att njuta kommer att öka när barnen växer, om de inte lär sig att kontrollera sina begär. När dessa barn växer upp och skall inta en plats inom samfundet, har de inte kraft att stå emot frestelser. Moralisk orenhet, synd och last omger dem överallt. Frestelsen att följa smak och lust och att ge efter för sina svagheter blir inte mindre med åren. I allmänhet låter sig ungdomen ledas av impulser och många blir slaver under aptiten. De tragiska följderna av en felaktig uppfostran ser vi bland frossare, tobaksslavar och drinkare.

När vi hör kristna män och kvinnor med sorg beklaga sig över det fruktansvärta onda i omåttligheten, uppstår snabbt denna fråga: Vem har uppfostrat de unga och gett dem deras karaktärsdrag? Vem har uppfostrat dem till den aptit de har? Vem har försummat den allra viktigaste plikten att forma deras sinne och karaktär till duglighet i det här livet och att förbereda dem även för himmelska änglars sällskap? Vi möter överallt en stor grupp människor, som är en levande förbannelse för världen. De lever inte för något annat än att ge fritt utlopp för aptiten och för lidelser och för att fördärva själ och kropp genom utsvävande vanor. Detta är en fruktansvärd kritik av mödrar som inte lever för något annat än att följa modet, som har levt för kläder och för att synas, men som har försummat att vårda sina egna tankar och forma sin egen karaktär efter den gudomliga Förebilden och som också har försummat det heliga förtroende som har anförtratts dem, nämligen att uppfostra sina barn i Herrens fostran och förmaning.

Jag såg att Satan genom sina frestelser inför ständigt växlande moden och tilldragande fester och nöjen, så att mödrar kan förledas till att ägna sin av Gud givna prövotid till dåraktiga saker så att de endast har obetydliga tillfällen till att uppfostra och undervisa sina barn riktigt. Vår (565) ungdom saknar mödrar som ända från vaggan kommer att uppfostra dem till att styra sina lidelser, att förneka aptiten och övervinna självviskheten. De behöver rad för rad och föreskrift för föreskrift, lite här och lite där.

Hebréerna fick anvisningar om hur de skulle uppfostra sina barn för att undvika avgudadyrkan och hedniska

nationers ondska: ”Ni skall lägga dessa mina ord på ert hjärta och ert sinne, och binda dem som ett tecken på er hand, och de skall vara som ett band till påminnelse på er panna. Ni skall lära era barn dem genom att du talar om dem när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du står upp.” (5 Mos. 11:18- 19)

Vi har en allvarlig önskan att kvinnan skall fylla den ställning som Gud ursprungligen hade planerat, som sin mans jämställde. Vi har så stort behov av mödrar som inte bara är mödrar till namnet, utan i ordets alla betydelser. Vi kan med säkerhet säga att värdigheten och betydelsen av kvinnans mission och hennes särskilda uppgifter har större betydelse och är av heligare karaktär än mäns uppgifter.

Det spekuleras om kvinnors rätt att rösta. Många är inte i något avseende så uppfostrade att de kan förstå innebörden av viktiga frågor. De har levt liv som tillfredsställt dem för närvarande därför att det var modernt. Kvinnor som skulle kunna utveckla ett gott förstånd och ha ett sant moraliskt värde är nu bara slavar under modet. De har ingen bredd i sitt tänkande eller något kultiverat intellekt. De kan tala klokt om det senaste modet, klädstilarna, det ena eller andra sällskapet eller den underbara balen. Sådana kvinnor är inte beredda att inta en förståndig ståndpunkt i politiska frågor. De är bara redskap för modet och omständigheterna. Låt denna ordning på saker och ting förändras. Varje kvinna bör inse heligheten i sin uppgift och i Guds fruktan och kraft ta itu med sin livsuppgift. Hon skall lära barnen att bli dugliga i den här världen och förbereda dem för en bättre värld.

Jag vänder mig till alla kristna mödrar och ber er enträget att leva er in i det stora ansvar som vilar på er och att inte leva för att tillfredsställa er själva (566), utan för att ära Gud. Kristus tänkte inte på Sig själv. Han kom i en tjänares gestalt. Han lämnade de kungliga salarna och nedlät sig till att klä Sin gudomlighet med ödmjukhet, så att Han genom Sin förnedring och Sitt självuppförande exempel skulle kunna lära oss hur vi kan bli upphöjda till söner och döttrar i den kungliga familjen, barn till den himmelske Konungen. Men vad är villkoret för dessa heliga, upphöjda välsignelser? ”*Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.*” , (2 Kor. 6:17-18)

Kristus ödmjukade Sig från den högsta auktoritet, från en position jämställd med Gud, till den lägsta platsen, en tjänares ställning. Hans hem var i Nasaret, som var känt för sin ondska. Hans föräldrar var bland de obetydliga fattiga. Hans yrke var en snickares och Han arbetade med Sina händer för att bidra med Sin del till familjens försörjning. I trettio år underordnade Han Sig Sina föräldrar. Här visar Kristi liv oss våra uppgifter, att vi skall arbeta flitigt och sörja för och uppfostra de svaga och okunniga. I Sin undervisning lärde Jesus Sina lärjungar att Hans rike inte var ett rike i den här världen, där alla eftertraktar den högsta ställningen.

Kvinnan skall fylla en heligare och mer upphöjd ställning i familjen än kungen på sin tron. Hennes stora uppdrag är att göra sitt liv till ett levande föredöme, som hon önskar

att hennes barn skall efterlikna. Genom föreskrifter lika väl som exempel skall hon fylla sitt sinne med nyttig kunskap och leda dem till självupppoffrande arbete för andras goda. Den stora stimulansen för den hårt arbetande och betungade modern bör vara att varje barn som är rätt uppfostrat och som har den inte prydnaden, saktmodets och stillhetens prydnad, måste vara lämpligt för himlen och kommer att lysa i Herrens boningar.

Hur få är det inte som ser något tilldragande i Kristi sanna ödmjukhet! Hans ödmjukhet består inte i att Han värderade Sin egen karaktär och Sina kvalifikationer lågt, utan i att Han ödmjukade Sig (567) inför den fallna mänskligheten för att kunna upphöja dem tillsammans med Honom till ett högre liv. Världsliga människor försöker upphöja sig själva till de positioner som är över dem eller ännu högre. Men Jesus, Guds Son, ödmjukade Sig själv för att upphöja människan, och en Kristi sanna efterföljare kommer att försöka möta människor där de är, för att kunna upphöja dem.

Kommer denna generations mödrar att känna heligheten i sitt uppdrag och inte försöka tävla med sina välbesuttna grannar när det gäller utseende, utan försöka överträffa dem i trofasthet och uppfostra sina barn till det bättre livet? Om barn och unga uppfostrades och utbildades i självförnekelsens och självbehärskningens vanor, om de hade fått lära sig att vi äter för att leva, i stället för att leva för att äta, skulle det inte finnas så många sjukdomar och så mycket moraliskt fördärv. Då skulle det inte vara så stort behov av måttlighetens korståg, som betyder så lite när det gäller självbehärskning, om riktiga principer kunde inplanteras i den ungdom som formar och gestaltar samhället. De skulle då ha moraliskt värde och moralisk integritet att i Jesu kraft stå emot dessa sista dagar förening.

Det är mycket svårt att upphöra med vanor som man har följt hela livet och som har format aptiten. Omåttlighetens demon besegras inte så lätt. Den har enorma krafter och är svår att övervinna. Men låt föräldrarna inleda ett fälttåg mot omåttligheten i sitt eget hem och hos sina egna barn genom de principer, som de lär dem följa ända från att de är helt små. Då kan de hoppas på framgång. Mödrar, det kommer att löna sig, att använda de dyrbara timmar, som Gud har gett er, till att forma, utveckla och uppfostra era barns karaktär och till att noggrant lära dem att hålla måttlighetens principer för mat och dryck.

Föräldrar kan ha överfört sin benägenhet till begär och lidelser till sina barn, vilket kommer att göra arbetet med att uppfostra och undervisa dem till sträng avhållsamhet och till rena och riktiga vanor svårare. Om lusten till ohälsosam mat, stimulanser och narkotika har överförts till dem som ett arv från deras föräldrar, (568) vilar det ett fruktansvärt stort ansvar på föräldrarna när det gäller att motarbeta de dåliga tendenser, som de har fört vidare till sina barn. Hur seriöst och flitigt bör inte föräldrarna arbeta för att i tro och hopp göra sin plikt för sina olyckliga barn.

Föräldrar bör göra det till sin främsta angelägenhet att lära sig förstå livets och hälsans lagar, för att de inte då de lagar maten eller genom någon vana skall göra något, som kommer att utveckla felaktiga vanor hos deras barn. Med

vilken omsorg borde inte mödrar duka sina bord med den enklaste och mest hälsosamma kost, så att matsmältningsorganen inte försvagas och nervernas energi råkar i obalans och för att den undervisning, som de bör ge dem, inte motarbetas med den mat, som sätts fram till dem. De inte organen blir antingen försvagade eller stärkta av maten, som betyder mycket för att kunna hålla barnens fysiska och moraliska hälsa under kontroll. Barnen tillhör Gud, de är köpta med Jesu blod. Vilket heligt ansvar har inte anförtrots föräldrar genom att de skall värna om sina barns fysiska och moraliska hälsa, för att nervsystemet skall bli väl balanserat och själen inte utsätts för fara! De som ger efter för sina barns aptit och inte styr sina lidelser, kommer att se vilket fruktansvärt misstag de har gjort, genom att älska tobak och vara slavar under dryckenskap, och vilkas sinnen är lamslagna och vilkas läppar ger uttryck för lögnar och svordomar.

Vilken scen kommer det inte att vara, när föräldrar och barn möts till den slutliga räkenskapen! Tusentals barn, som har varit slavar av begär och förnedrande lastbarhet, vilkas liv är moraliska vrak, kommer att stå ansikte mot ansikte med sina föräldrar, som gjorde dem till vad de blev. Vilka andra än föräldrarna måste bära detta fruktansvärda ansvar? Gjorde Herren dessa unga korruperade? O, nej! Han skapade dem till Sin avbild, något anspråkslösare än änglarna. Vem har då utfört den fruktansvärda gärningen att forma karaktären för livet? Vem ändrade deras karaktär, så att de inte bär Guds prägel, utan måste vara lika avskilda från Hans närvaro som orena, som inte kan vara bland rena änglar i en helig himmel? Blev föräldrarnas synder överförda till barnen genom förvänd aptit och (569) begär? Fullbordades verket av en nöjeslysten mor, som försummade att uppfostra dem ordentligt i överensstämmelse med det Föredöme som hade getts henne? Lika säkert som de är till, kommer alla dessa mödrar att få passera revy inför Gud. Satan är beredd att utföra sitt verk och till att föra fram frestelser som de inte har vilja eller moralisk kraft att stå emot.

Vårt folk går hela tiden tillbaka när det gäller hälsoreformen. Satan ser att han inte kan ha en så styrande makt över dem, som han skulle kunna, om aptiten fick fritt utlopp. Genom påverkan av ohälsosam mat blir samvetet bedövat, sinnet blir förmörkat och dess känslighet för intryck avtrubbas. Men överträdarens skuld blir inte mindre för att det samvete som har kränkts är lamslaget och blir okänsligt.

Satan fördärvar människosinnet och ödelägger själar genom sina listiga frestelser. Kommer vårt folk att se och lägga märke till en eftergiven, förvrängd aptits synd? Kommer de att överge te, kaffe, köttmat och all stimulerande mat och använda de medel, som annars används på dessa skadliga laster, till att sprida sanningen? Dessa stimulanser gör enbart skada och trots detta ser vi hur många av dem som är kristna bekännare som använder tobak. Just dessa människor kommer djupt att beklaga det onda i omåttligheten och medan de talar mot användandet av brännvin kommer de att förkasta tobakens vanebildande kraft. Eftersom vårt sinnes hälsotillstånd står i direkt proportion till vår livskraft, hur noga skulle vi då inte se till att vi aldrig använder varken stimulantia eller narkotika!

Tobaken är ett långsamt verkande, lömskt gift, och dess effekt på organismen är svårare att rensa bort ur kroppen än spritens: Vilken kraft har en tobaksslav att förhindra en ökande omåttlighet? Det måste bli en revolution i vår värld när det gäller tobaksfrågan innan yxan sätts till roten på trädet. Vi går frågan ännu närmare. Te och kaffe ökar kravet på starkare stimulantia såsom tobak och sprit. Vi går ännu närmare, till våra dagliga måltider och de bord som dukas i våra kristna hem. Praktiseras måttlighet i allt? Genomförs där de reformer som är nödvändiga för hälsa och lycka? Varje (570) sann kristen måste ha kontroll över sin aptit och sina begär. Om han inte är fri från begärens fångenskap och slaveri kan han inte vara en sann och lydlig Kristi tjänare. Det är eftergift för aptiten och böjelserna som gör sanningen ineffektiv. Det är omöjligt för sanningens ande och kraft att helga människan till själ, kropp och ande, när aptiten och böjelserna kontrollerar henne.

”Kan inte komma ner:”

"Jag har ett stort arbete för händer och kan icke komma ned", sade Nehemja. "Arbetet kan ju icke vila såsom dock måste ske, om jag skulle lämna det och komma ned till eder." (Neh. 6: 3.)

(Det är med nöje som jag intygar det förhållandet att den helige Ande på ett nådigt sätt uppenbarade sig för Ellen på kvällen den 3 januari 1875 och att hon hade vant sjuk i influensa och bunden till sitt rum och till sängen under en hel vecka,. intill dess att läkarna vid hälsoinstitutet hade blivit ängsliga för hennes sjukdom. I detta tillstånd följde hon de instruktioner som getts: Jak. 5:e kap., och efter en stor trosansträngning, likt mannen i evangeliet som sträckte ut sin förtvinade hand fick hon uppleva befrielsens stund då hon var fri från plågor och sjukdom och kom snart in i en vision vilken varade i tio minuter. Därefter klädde hon på sig för att gå till mötet, promenerade till kyrkan och talade till den församlade skaran tjugo minuter och gick så hem igen. Sedan dess har hon skrivit mycket och talat till folket med frimodighet. Hon håller nu på att förbereda en lång resa till Stilla havskusten. - James White. Band 3, sid. 570-575)

Det visades för mig den 3 januari 1875," att Guds folk inte för ett ögonblick borde släppa efter på sin vaksamhet och uppmärksamhet. Satan är oss på spåren. Han är besluten att med sina frestelser övervinna Guds folk, som helighåller Guds bud. Om vi inte ger honom någon plats, utan fasta i tron står emot hans anslag skall vi få kraft att vända oss bort från all ogudaktighet. De som helighåller Guds bud kommer att vara en makt i landet, om de lever upp till sitt ljus och sina förmåner. De kan vara ett mönster för gudsfruktan, heliga i hjärta och i vandel. Vi kan inte tillåta oss maklighet så att vi upphör att vaka och bedja. När tiden närmar sig att Jesus skall uppenbaras på himmelens (571) skyar, kommer Satan att med större kraft fresta dem som helighåller Guds bud, ty han vet att hans tid är kort.

Satans verk kommer att utföras genom hans sändebud. predikanter som hatar Guds lag kommer att använda vilket

medel som helst för att leda människor bort från deras trohet mot Gud.

Första-dagsadventisterna, kommer att bli våra bittraste fiender. I sina hjärtan är de fullt beslutna att strida mot dem som helighåller Guds bud och har Jesu tro. Dessa människor känner det som en dygd att visa sitt bittraste hat mot oss i tal, skrift och i handling. Vi kan inte hoppas på en rättfärdig behandling från deras sida. Många av dem är inspirerade av Satan till ett vansinnigt raseri mot dem som helighåller Guds bud. Vi kommer att bli baktalade och oriktigt framställda av dem, alla våra motiv och handlingar kommer att felbedömas och vår karaktär kommer att angripas. Drakens vrede kommer att visas på detta sätt. Jag såg att vi inte alls bör vara missmodiga. Vi har vår kraft i Jesus, vår Försvare. Om vi i ödmjukhet litat på Gud och håller fast vid Hans löften, kommer Han att ge oss nåd och himmelsk vishet att stå emot all Satans list, och vinna seger.

I en syn som jag nyligen hade, såg jag att det inte kommer att öka vårt inflytande, eller föra oss in i Guds ynnest, att hämnas eller komma ned från vårt stora -arbete till deras nivå för att bemöta dessa baktalare. Det finns de som kommer att ty sig till förvillelser och grova lögner av vad slag det vara må för att vinna sitt syfte att bedra människor och att brännmärka Guds lag, och dem som älskar och lyder den. De kommer att gå på gång på gång upprepa inkonsekventa och falska lögner intill dess att de själva tror att de är sanning. Dessa är de starkaste argumenten som de använder mot det fjärde budets sabbat. Vi skulle inte tillåta våra känslor att kontrollera oss och avleda oss från uppgiften att varna världen.

Nehemjas fall framställdes för mig. Han var sysselsatt med att bygga upp Jerusalems murar, och Guds fiender var beslutna att murarna inte skulle få byggas upp. "När Sanballat och Tobia och (572) araberna, ammoniterna och asdoditerna hörde, att man alltjämt höll på med att bygga upp Jerusalems murar och att rämnorna begynte igentäppas, då blev de mycket vrede. Och de sammansvor sig allesammans att gå åstad och angripa Jerusalem och störa folket i deras arbete." (Neh. 4: 7, 8.)

I detta fall skapade hatet och oppositionens anda mot hebréerna ett föreningsband och formade även en ömsesidig sympati bland de olika människogrupperna, som annars mycket väl kunde ha stridit mot varandra. Detta illustrerar mycket väl det som vi bevittnar i våra dagar i den existerande föreningen av olika kyrkosamfund som står i opposition mot sanningen för denna tid, men vars enda föreningsband syns vara av drakens natur, i det de visar bitterhet och hat mot återstoden av Guds församling som helighåller Guds bud. Detta kan i synnerhet ses hos dessa första-dagars, inga-dagars och alla-dagar-lika adventister, som syns vara berömda för att hata och baktala varandra, när de inte anstränger sig att ljuga om, baktala och på varje sätt skymfa sjundedagsadventisterna.

"Då bådo vi till vår Gud; och vi läto hålla vakt mot dem både dag och natt för att skydda oss mot dem." (Vers 9.) Vi är ständigt i fara att bli självtillräckliga, lita till vår egen vishet och inte göra Gud till vår styrka. Ingenting oroar

Satan så mycket som vår kunskap om hans planer. Om vi känner farorna kan vi också känna behovet av bön, såsom Nehemja gjorde, och likt honom skall vi få del av det trygga försvar som ger oss säkerhet i varje fara. Om vi är vårdslösa och likgiltiga, skall vi förvisso övervinnas av Satans frestelser och påfund. Vi måste vara på vakt. När vi likt Nehemja tar vår tillflykt till bön, och bär våra bekymmer och bördor till Gud, behöver vi inte få känslan att vi inte kan göra någonting. Vi måste vaka och bedja. Vi bör ha våra motståndares verksamhet under uppsikt, annars uppnår de en förmånsställning när det gäller att bedra människor. I Kristi vishet bör vi anstränga oss att bekämpa deras avsikter medan vi samtidigt inte tillåter dem att få oss bort från vårt stora verk. Sanningen är starkare än villfarelsen. Rättfärdigheten kommer att segra över det orätta.

(573) Herrens folk söker laga den bräcka som har gjorts i Guds lag. "Dina avkomlingar skola bygga upp de gamla ruinerna, du skall åter upprätta grundvalar ifrån forntida slakten; och du skall kallas 'han som murar igen revor', 'han som återställer stigar, så att man kan bo i landet'. Om du är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke på min heliga dag utför dina sysslor; om du kallar sabbaten din lust och Herrens helgdag en äredag, ja, om du ärar den, så att du icke går dina egna vägar eller sköter dina sysslor eller talar tomma ord, då skall du finna din lust i Herren, och jag skall föra dig fram över landets höjder och giva dig till näring din fader Jakobs arvedel. Ja, så har Herrens mun talat." (Jes. 58: 12-14.)

Detta oroar vår tros fiender, och därför används varje medel för att hindra oss i vårt arbete. Men trots detta byggs den nedbrutna muren stadigt upp. Världen varnas och många upphör att trampa Guds sabbat under fötterna. Gud är i detta verk och människor kan inte stoppa det. Guds änglar verkar genom Hans trogna tjänare, och arbetet går stadigt framåt. Vi kommer att möta motstånd av alla slag, precis som de som byggde på Jerusalems gamla murar. Men om vi vakar, beder och arbetar som de gjorde, kommer Gud att strida för oss och ge oss dyrbara segrar.

Det kan sägas om Nehemja, som tidigare om Hiskia, att "han höll sig till Herren och vek icke av ifrån Honom, utan höll Hans bud, dem som Herren hade givit Mose. Och Herren var med honom, så att han hade framgång i allt vad han företog sig." (2 Kon. 18: 6,7.) Budbärare sändes iväg gång på gång för att underhandla med Nehemja, men han vägrade att träffa dem. Då kom dessa sändebud med fräcka hotelser och omtalade vad de tänkte göra, och andra budbärare sändes iväg för att genom våltalighet få byggarna att lyssna. Dessa senare använde smickrande övertalning, löften om frihet från tvång och underbara förmåner, om de ville förena sina intressen med dem och upphöra med sitt byggnadsarbete.

Men folket uppmanades att inte ge sig in i diskussioner med sina fiender eller svara dem ett enda ord, för att (574) de inte skulle dra nytta av något av deras ord. Man använde sig då av hotelser och av hån. De sade: „'Huru de än bygga, skall dock en räv komma deras stenmur att rämna, blott han hoppar upp på den.' När nu Sanballat hörde, att vi höllo på att bygga upp muren, vredgades han och blev högeligen förtörnad. Och han bespottade

judarna." Nehemja bad: "Hör, vår Gud, huru föraktade vi äro. Låt deras smädelser falla tillbaka på deras egna huvuden." (Neh. 4: 3, 1, 4.)

"Jag skickade bud till dem och lät säga: 'Jag har ett stort arbete för händer och kan icke komma ned. Arbetet kan ju icke vila, såsom dock måste ske, om jag lämnade det och komme ned till eder.' Och de sände samma bud till mig fyra gånger; men var gång gav jag dem samma svar som förut. Då sände Sanballat för femte gången till mig sin tjänare med samma bud, och denne hade nu med sig ett öppet brev." (Neh. 6: 3-5.)

Vi kommer att få möta det mest brinnande motstånd från adventister som sätter sig upp emot Guds lag. Men likt dem som byggde Jerusalems murar, skall vi inte låta oss distraheras eller hindras i vårt arbete genom rapporter från sådana budbärare som önskar diskussion eller strid, eller genom nedslående hotelser, falska påståenden eller andra påfund som Satan kan komma med. Vårt svar skulle vara: Jag har ett stort arbete för händer och kan inte komma ned. Många gånger kommer vi att vara bekymrade och inte veta vilken väg vi skall följa för att bevara Guds saks anseende och kunna försvara Hans sanning

Nehemjas sätt borde ha ett starkt inflytande på våra sinnen och vara det sätt på vilket vi skulle möta liknande motstånd. Vi skulle bära alla dessa problem inför Herren i bön på samma sätt som Nehemja frambar sina böner inför Gud under det att Hans egen ande var ödmjuk. Han höll fast vid Gud med en icke sviktande tro. Detta är den väg som vi också skulle följa. Tiden är för dyrbar för att Guds tjänare skall använda den till att försvara sitt eget anseende, som svärtats av dem som hatar Herrens sabbat. Vi skulle gå framåt med orubblig tillit, med förvissning att Gud kommer att ge sin sanning stora och dyrbara segrar. I saktmod, ödmjukhet och med livets renhet skulle vi, i förtröstan på Jesus, med övertygande kraft hävda att vi har sanningen.

Vi förstår inte, såsom vår förmån är, vilken tro och (575) tillit vi kan ha i Gud och de stora välsignelser som tron ger oss. Ett viktigt arbete ligger framför oss. Vi måste moraliskt bereda oss för himmelen. Våra ord och vårt föredöme måste göra intryck på världen. Guds änglar är aktivt engagerade i att betjäna Guds barn. Ett villkor för att Gud skall uppfylla Sina dyrbara löften är att vi lyder Hans fordringar. Himmelen är fylld av de rikaste välsignelser, som alla väntar på att överföras till oss. Om vi känner vårt behov och kommer till Gud med allvarlig och ivrig tro, skall vi föras in i en nära gemenskap med himmelen och vara ljusets kanaler till världen.

Varningen behöver ofta basuneras ut: "Var nyktra och vaksamma. Er motståndare djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka."
